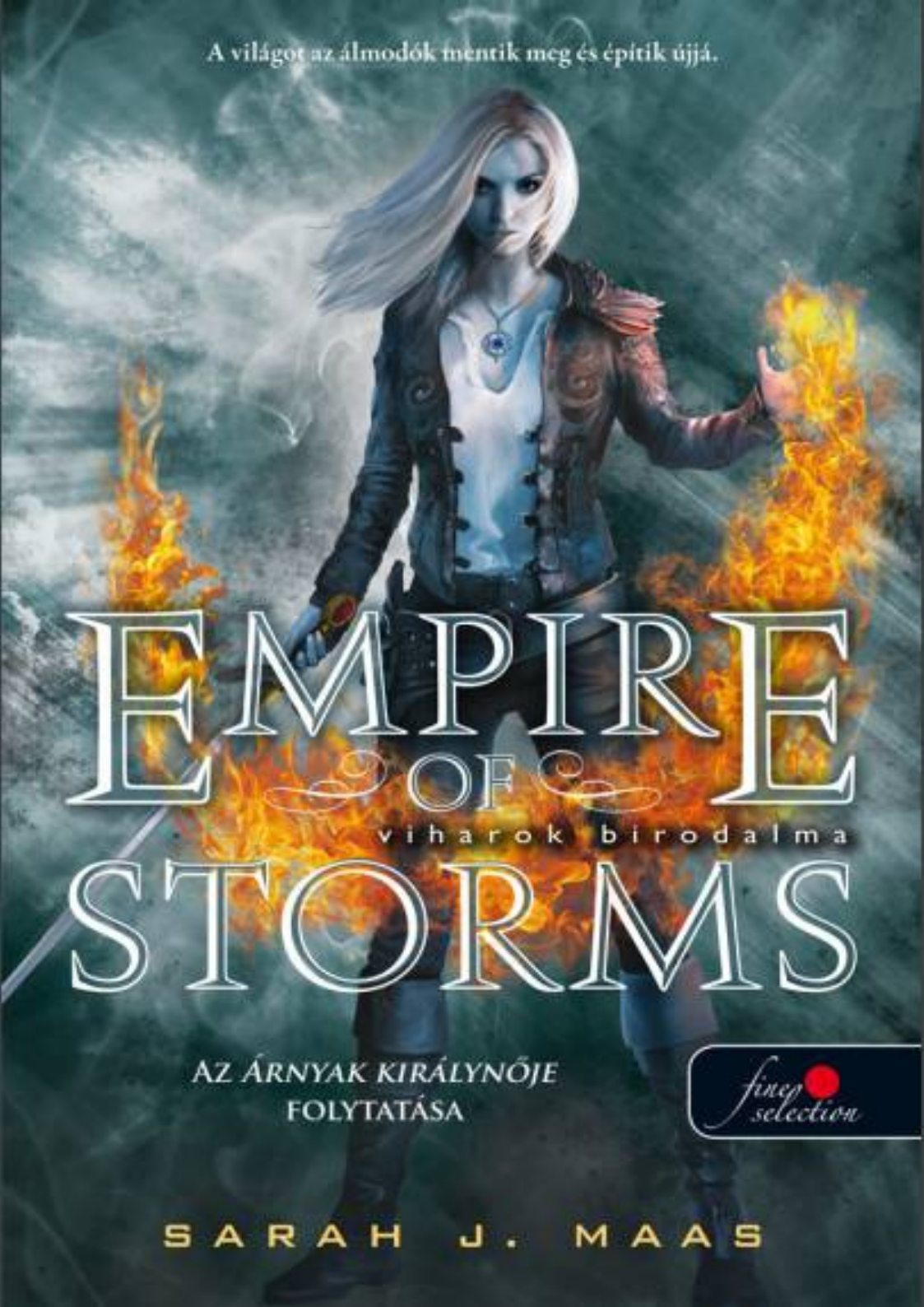
A világot az álmodók mentik meg és építik újjá.
EMPIRE
OF
viharok birodalma
STORMS
AZ ÁRNYAK KIRÁLYNŐJE
FOLYTATÁSA
fine selection
SARAH J. MAAS

SARAH J. MAAS

EMPIRE OF STORMS

viharok birodalma

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Írta: Sarah J. Maas
A mű eredeti címe: Empire of Storms (Throne of Glass Book 4.)
Text copyright © 2017 by Sarah J. Maas
This translation is published by Könyvmolyképző Kiadó by arrangement with Bloomsbury Publishing, Inc. All rights reserved.

Map copyright © Kelly de Groot
Jacket/cover illustrations © 2016 by Talexi

A művet eredetileg kiadta: Bloomsbury Publishing, Pic
Fordította: Hetesy Szilvia
A szöveget gondozta: Festő B. Lilla

A sorozatterv és annak elemei Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 228 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2017-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó
Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Korom Pál
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Tamarnak,
bajnokomnak, tündér keresztanyámnak
és csillogó páncélú vitézemnek.
Köszönöm, hogy az első oldaltól kezdve
hiszel a sorozatban!

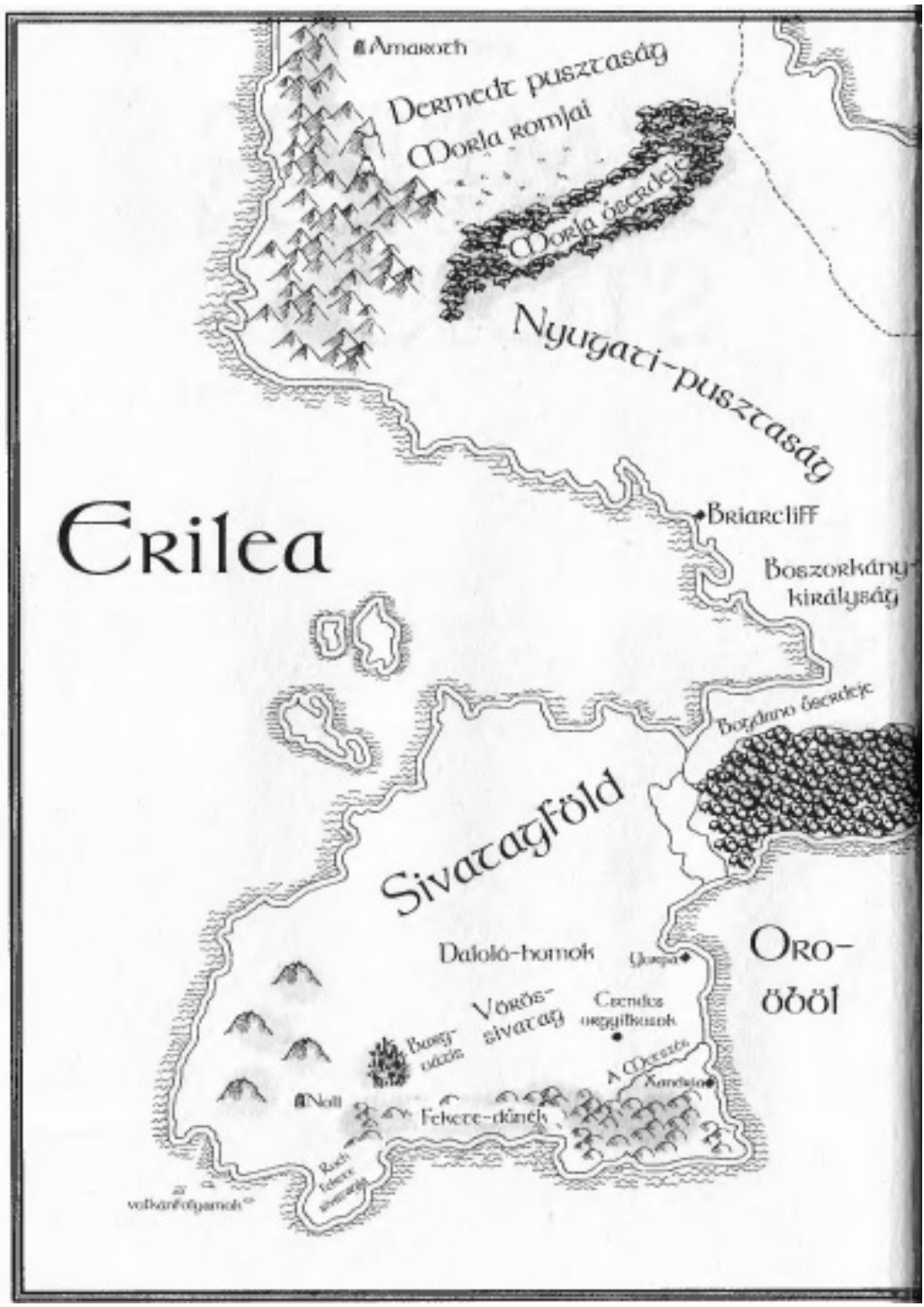
Amaroth
Dermedt pusztaság
Morla romjai
Morla öcsödje
Nyugati-pusztaság
Briarcliff
Boszorkány-királyság
Erilea
Bogdanu öcsödje
Sivatagföld
Daloló-homok
Oro-öböl
Vörös-sivatag
Csendes aggyilkosok
Nolt
Fekete-dűnék
Xandalor
A Mocsok
Rach
Fekete sivatag
a vulkánfolyamok

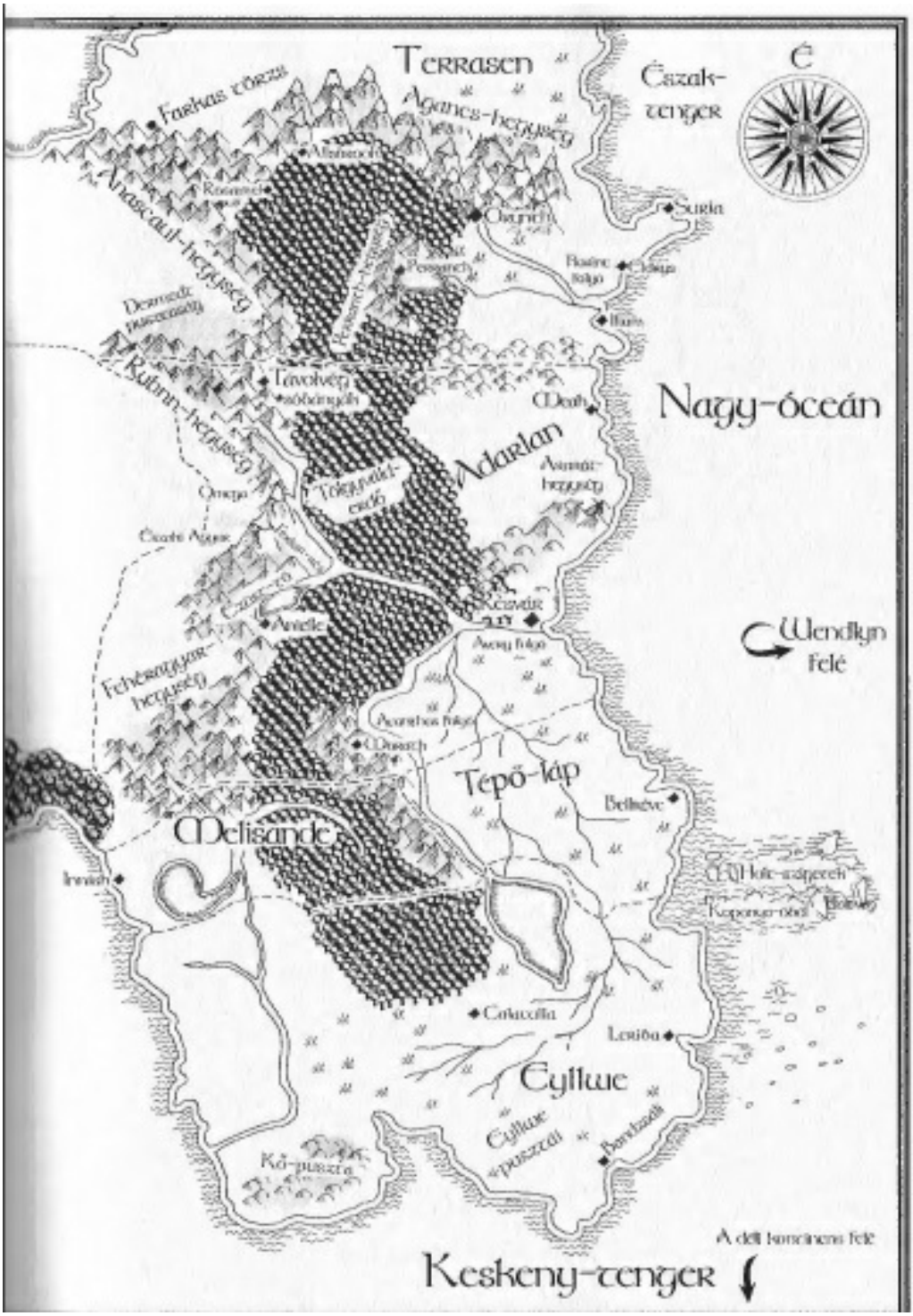
Terrasen
Északi-tenger
É
Farkas rőzse
Agance-hegység
Nyugati-hegység
Suria
Darnath
Ilirio
Nagy-óceán
Távolvég
Kulumi-hegység
Adarlan
Orynth
Ansalt-hegység
Ansalt
Wendlyn felé
Fehérnyárs-hegység
Melisande
Tépő-láp
Bellevé
Innish
Eyllwe
Eyllwe-puszta
Kő-puszta
Bemballi
A déli tengerek felé
Keskeny-tenger

Alkonyat

Amint a nap lebukott a Fekete-hegység csipkézett hegyoldalai mögé, megszólaltak a csontdobok, és dübörgésük azóta nem szűnt meg.

Elena Galathynius tábori sátra egy sziklaszirten állt, a száraz széltől néha meg-megnyikordult. A hercegnő egész délután innen figyelte a sötét király seregét, amint az éjfekete hullámokban ömlött elő a hegyek közül. Napnyugta után az ellenséges tábortüzek úgy gyúltak ki a hegyoldalakon és a völgyben, akár valami csillagtakaró.

Sok volt belőlük. Sokkal több, mint a völgy Elena felőli oldalán.

Nem volt szüksége különleges tündérhallására ahhoz, hogy hallja az emberek alkotta seregében elsuttogott imákat. Voltak, akik hangosan fohászkodtak, mások csak magukban. Az elmúlt órákban ő is ellebegett néhány imát, bár tudta, hogy úgyis válasz nélkül maradnak.

Elenában fel sem merült, hogy ő is meghalhat, ráadásul oly távol Terrasen sziklás, zöld vidékétől, és a testét sem hamvasztják el, hanem a sötét király szörnyetegei fogják felfalni.

Nem jelzi majd sírkő, hol esett el Terrasen hercegnője. Végtisztesség nélkül fognak elpusztulni mindannyian.

– Rád férne a pihenés – szólalt meg egy nyers férfihang mögötte, a sátor bejáratánál.

Elena hátranézett, mire kibontott, őszes haja beakadt páncélja finom bőrpikkelyei közé. Gavin komoran figyelte a szembenálló seregeket. A köztük húzódó keskeny, fekete elválasztó vonalat nemsokára át fogják lépni.

Pihenésre gondolni se lehetett. Gavin se vette le a páncélját, amikor órákkal ezelőtt a sátorba lépett. Parancsnokai csak néhány perce bújtak elő végre, kezükben térképekkel, ám szívükben már a remény utolsó szikrája is kihunyt. Elena érezte rajtuk a félelem szagát. A kétségbeesését.

Gavin, aki a száraz, sziklás talajon is szinte hangtalanul járt, most közelebb lépett a magányosan álldogáló Elenához. Nesztelenségét a déli vadonban hosszú évekig tartó kóborlásainak köszönhette. Elena továbbra is a tengernyi ellenséges tüzet nézte meredten.

– Apád hadserege még be tudna avatkozni – jegyezte meg Gavin rekedten.

Csalfa remény. Elena természetfeletti hallásával minden szót hallott a sátorban órákig folyó vitából.

– Ez a völgy a halál völgye – jelentette ki.

És ő vezette ide őket.

Gavin nem felelt.

– Hajnalra itt vérfürdő lesz – folytatta.

Hadvezére hallgatásba burkolózott, pedig ez Gavinnél ritkaságszámba ment. Tekintetében nyoma sem maradt zabolátlan vadságának. Bozontos, barna, vállig érő haja zsírosan fénylett. Elena nem is emlékezett rá, mikor fürödtek utoljára.

Gavin ekkor odafordult hozzá, és olyan nyíltan mérte őt végig, amitől mindig meztelennek érezte magát. Közel egy éve találkoztak először Elena apjának lakosztályában, Elena akkor is ezt érezte. Mintha emberöltők teltek volna el azóta.

Mennyire más idők jártak akkor, mennyire más volt a világ: tele dallal és fénnyel, Erawan és démonkatonái még nem homályosították el a mágia fényét egyre dagadó árnyukkal. Vajon Orynth meddig fog kitartani, ha a mészárlás itt, délen véget ér? Mivel kezdi Erawan a főváros lerombolását? Apja hegytetőre épült, csillogó palotáját fogja először ledönteni, vagy a királyi könyvtárat gyújtja fel, ahol évszázadok tudását gyűjtötték össze? Aztán pedig lemészárolják az embereket is.

– Napkeltéig még órák vannak hátra – mondta Gavin, és nagyot nyelt. – Még el lehet menekülni.

– Pillanatok alatt cafatokra tépnek bennünket, nem jutunk át a hágókon...

– Rólad beszéltem, kizárólag rólad. – Ahogy a tűz megvilágította barna arcát, olyan volt, mint egy dombormű.

– Nem fogom magukra hagyni a katonákat. – Elena megérintette Gavin kezét. – Sem téged.

– A holnapot nem tudjuk elhalasztani – felelte Gavin rezzenéstelen arccal. – A vérontást. Tudom, hogy te is hallottad, amit a futár mondott. Anielle mészárszékké változott. Északi szövetségeseinket elvesztettük, apád serege túl messze van. Mindnyájan a halál fiai leszünk, mielőtt a nap egészen felkel.

– Egyszer úgyis meghalunk.

– Nem. – Gavin megszorította a kezét. – Én meghalok, és azok az emberek is ott lent. Kard által vagy az idő végez velük előbb-utóbb. De te... – Pillantása Elena finoman hegyes füleire siklott, amit az apjától örökölt. – Te több száz, több ezer évig élhetsz! Ne dobd el az életedet ilyen könnyedén egy vesztes csatában!

– Inkább a halál holnap, mint hogy ezer évig éljek a gyávaság szégyenfoltjával a homlokomon.

Gavin tekintete újra a völgyre siklott, az embereire, akik Erawan hordáival szemben az utolsó védvonalat jelentették.

– Menj apádhoz! – kérte a férfi nyers hangon. – Onnan folytasd a harcot!

Elena nagyot nyelt.

– Semmi értelme.

Gavin kérdőn nézett rá.

– Apám ereje fogytán van – vallotta be Elena. – Néhány évtized, és ő is hanyatlásnak indul. Mala fénye minden nappal halványul benne. Nem tudná felvenni a harcot Erawannel, nem tudná legyőzni. – Még most is a fülében csengtek apja utolsó szavai, amikor hónapokkal ezelőtt erre a végzetes küldetésre indult: *Elena, az én napom már leáldozóban. Tegyél meg mindent azért, hogy a tied teljes fényében ragyogjon!*

– És ezt csak most mondod el nekem? – kérdezte Gavin elsápadva.

– Igen, mert már bennem sem él semmi remény, mindegy, hogy elmenekülök még ma éjjel, vagy meghalok holnap. Az egész kontinensnek befellegzett.

Gavin tekintete barátaik tucatnyi sátra felé siklott.

Elena barátai felé.

– Holnap innen senki sem jut ki élve – mondta.

Mintha megtört volna a hangja, és a szeme is furcsán csillogott, ezért Elena újra a kezéért nyúlt. Egyszer sem látta sírni, pedig sok mindent, sok borzalmat átéltek együtt.

– Erawan győzedelmeskedik, és az uralma örökké fog tartani nemcsak itt, hanem az egész kontinensen – suttogta Gavin.

A táborban a katonák mozgolódni kezdtek. Férfiak és nők, morgolódás, szitkozódás, sírás. Elena végignézett a völgyön, azt kereste, mi okozhatta a hirtelen felbolydulást.

Az ellenséges táborban a tüzek ekkor egyenként kialudtak, mintha a sötétség hatalmas keze egyetlen legyintéssel oltotta volna ki lángjukat. A csontdobokat egyre hangosabban verték.

És végül ő is megérkezett.

Erawan saját szemével akarta látni Gavin seregét a végső csata előtt.

– Nem várnak pirkadatig – mondta Gavin, és Damaris felé nyúlt, ami az oldalán, a hüvelyében függött, de Elena megfogta a karját. Még a bőrvértezet alatt is lehetett érezni, hogy a férfi izmai milyen gránitkemények.

Erawan itt van.

Talán az istenek mégis meghallgatták imáját, vagy pedig Elena édesanyjának tüzes lelke győzte meg őket.

Elena Gavin komor, vad arcát szemlélte, mely a világ minden arcánál drágább volt számára, és így szólt:

– Nem mi nyerjük meg ezt az ütközetet, és ezt a háborút sem mi fogjuk megnyerni.

Gavin összerezzent. Mielőbb beszélni akart a parancsnokaival, de úgy nem mehetett el, hogy nem hallgatja végig Elenát. Kemény leckék árán megtanulták kölcsönösen tisztelni egymást.

Elena felemelte a kezét, és széttárta az ujjait. A mágia az ereiben táncolni kezdett, és előbb lánggá, majd vízzé, majd tekergő indákká, végül repedező jéggé alakult. Mágiája nem volt olyan kiapadhatatlan, mint az apjáé. Tehetségét főként az anyjától örökölte, és inkább a mindennapokban tudta hasznosítani.

– Nem nyerjük meg ezt a háborút – ismételte meg. Mágiája fénye megvilágította Gavin arcát. – De egy időre elhalaszthatjuk.

Egy-két óra múlva átmegyek a völgy túlsó oldalára. – Ökölbe szorította a kezét, és eloltotta a mágiáját.

– Elena, miről beszélsz? Ez őrültség! – háborgott Gavin. – Öngyilkosság. Erawan járőrei azonnal elkapnak, alighogy átjutsz az ő oldalukra.

– Pontosan. És ha már egyszer ő is eljött, odavisznek elé. Értékes fogolynak fognak tekinteni, eszükbe se jut, hogy a gyilkosa lehetek.

– Nem – tiltakozott Gavin. Egyszerre tiltott, és mintha könyörgött volna, hogy ne tegye.

– Megéri megölni Erawant, mert akkor a szörnyetegei pánikba fognak esni. Apám seregei ezalatt ideérnek, csatlakoznak hozzánk, és együttes erővel szétverjük az ellenséges légiókat.

– Úgy beszélsz Erawan meggyilkolásáról, mintha az valami gyerekjáték lenne. Elena, ő egy valg *király!* Még ha elé is ráncigálnak, azonnal az akarata rabszolgájává fog tenni, mielőtt egy ujjadat megmozdítanád.

Elena szíve összeszorult, de próbált felelni.

– Pontosan ezért... – mondta, és ajkai megremegtek. – Ezért van rád szükségem, hogy gyere velem. Ez fontosabb, mint a katonák lelkesítése vagy az, hogy velük együtt harcolj.

Gavin csak nézte meredten.

– A te segítségeddel akarom elterelni a figyelmét. – Könnyek csorogtak végig az arcán. – Te nyerhetsz időt nekem, hogy átjussak Erawan belső védelmén.

Ahogy a másnapi csatával is időt nyerhettek. Mert Erawan először Gavint venné célba, az emberharcost, aki oly sokáig kőkemény bástyaként állt ellen a sötét király katonáinak, olyan vakmerően küzdött, ahogy senki más nem mert volna... Erawan épp úgy gyűlölte ezt az emberherceget, mint Elena apját.

Gavin letörölte Elena könnyeit.

– Elena, őt nem lehet megölni. Hallottad, hogy apád jósa mit mondott.

– Igen, hallottam – bólintott Elena.

– És még ha sikerülne is bezárnunk, foglyul ejtenünk... – folytatta Gavin tűnődve. – Tudod, hogy ezzel csak valaki más

nyakába varrjuk a háborút, annak, aki egy napon itt fog uralkodni.

– Ez a háború – felelte Elena halkan – csupán a második forduló egy nagy játékban, ami a világ másik végén már ősidők óta folyik.

– Ezért mondom: ha Erawant később kiszabadítják, akkor valaki feltétlenül megörökli a háborút. És a katonáinkat sem mentjük meg a holnapi mészárlástól.

– Ha viszont nem cselekszünk, akkor nem marad senki, aki megörökölhetné ezt a háborút – mondta Elena, látván a kételyt Gavin szemében. – A mágiánk már most is gyengül – győzködte –, az isteneink kezdenek magunkra hagyni bennünket. Menekülnek tőlünk. Nincsenek tündér szövetségeseink, kivéve az apám seregében harcolókat, de apámhoz hasonlóan az ő erejük is apadóban. Lehet, hogy a harmadik felvonásra új játékosok is megjelennek a játékban. Az is lehet, hogy a tündérek és az emberek majd egymás mellett, vállvetve fognak harcolni, és erősebbek lesznek nálunk. Talán ők pontot tesznek az egész történet végére. Mi ezt a csatát holnap elveszítjük, Gavin. Pirkadatkor a barátaink meghalnak a csatamezőn, de mi ezzel az elterelő manőverrel foglyul ejtjük Erawant, kivonjuk a játékból, hogy biztosítsuk Erilea jövőjét.

Gavin összeszorította a száját, és nagy, zafírkék szemét tágra nyitotta.

– Erről jobb, ha nem tud senki – folytatta Elena remegő hangon. – Akkor is maradjon titokban, ha sikerül megcsinálnunk.

Kételkedést látott a férfi arcán, ezért erősebben megszorította a kezét.

– *Senki,* Gavin.

Gavin a homlokát ráncolta, de bólintott.

Kéz a kézben nézték, ahogy a sötétség elborítja a hegyeket. A sötét király csontdobjai úgy peregtek, mintha valaki vasat ütne kalapáccsal. A dobszót hamarosan elnyomják majd a haldokló katonák kiáltásai, és a völgyet vérpatakok fogják keresztül-kasul átszelni.

– Ha ez a terv, akkor ne késlekedjünk! – szólt Gavin. A tekintete a közeli sátrakra siklott. Nem lesz búcsúzás, utolsó

szavak. – Szólok Holdrennek, hogy vegye át az irányítást. Ő tudni fogja, mit mondjon a katonáknak.

Elena bólintott, és ennyi elég volt. Gavin elengedte a kezét, és a szomszéd sátor felé vette az irányt, ahol legjobb barátja és leghűségesebb parancsnoka az utolsó békés órákat töltötte újdonsült feleségével.

Elena nem nézett utána, Gavin széles vállai pedig eltűntek a sátorlap alatt. Elena a tüzeket nézte, a völgyet, a sötétséget a túloldalon. Esküdni mert volna rá, hogy a sötétség visszanézett rá, sőt, hallotta, ahogy a rettegett király szörnyetegei a köveken köszörülik tűhegyes karmaikat.

Felnézett a füstös égre. A füstfelhők egy pillanatra szétváltak, és előtűntek a csillagok.

Pontosan fölötte Észak urának csillaga pislákolt. Talán Mala búcsúajándéka volt ez ennek a földnek, ennek a korszaknak. Talán köszönet Elenának, és egyben búcsú tőle.

Terrasenért és Erilea-ért Elena készen állt arra, hogy besétál a völgy túloldalán váró sötétségbe. A merész tervvel talán időt tudnak nyerni.

A völgyből füstoszlop szállt fel az égre. Elena felküldött vele egy utolsó fohászt. Távoli utódaihoz intézte, akiknek a vállára ráteszi most a saját terhét. Nem tudta, hogy ők meg tudják-e majd menteni Erilea-t, és azt sem, mi lesz, ha most elhalasztja a végső összecsapást. De bízott benne, hogy a még meg nem született sarjak talán megbocsátják neki, amit most tenni készült.

I. RÉSZ

A TŰZHOZÓ

1.
FEJEZET

Elide Lochan kapkodva lélegzett, és a torkát egyre jobban égette a levegő, ahogy sántikált felfelé a meredek hegyoldalon.

A Tölgyváld-erdőben járt, ahol az ingatag, szürke köveket nyirkos falevelek borították, nagyon bizonytalanná téve a felfelé kapaszkodást. A hatalmas tölgyek legalsó ágai is túl magasan voltak ahhoz, hogy beléjük kapaszkodhasson. Felmászott egy hegy sziklákkal borított tetejére, de ott már letérdelt. Pokolian sajgott a lába.

Akármerre nézett, mindenhol csak erdőket, hegyeket látott, a fák mintha egy végtelen nagy ketrec rácsai lettek volna.

Már hetek teltek el azóta, hogy Feketecsőrű Manon és a Tizenhármak az erdőben hagyták őt, és a szárnyparancsnok megparancsolta neki, hogy észak felé vegye az irányt. Keresse meg az eltűnt királynőt, aki mostanra már felnőtt, és ereje teljében van, és keresse meg Celaena Sardothient is, akárki is ő. Így róhatja le az adósságát, mert Kaltain Rompier a saját élete árán mentette meg az ő életét.

Még hetek múlva is üldözték álmában az utolsó morathi pillanatok: ahogy az őrök megpróbálták magukkal rángatni a tömlöc mélyére, hogy beültessenek valamit a testébe, amiből aztán egy valg utód kelt volna ki. Rémálmaiban a szárnyparancsok is megjelent, aki az utolsó szálig végzett velük. Kaltain Rompierről is álmodott, akinek a karjába egy furcsa, sötét követ ültettek, amit ő kivájt onnan, átadta Elide-nak, és

megparancsolta neki, hogy vigye el Celaena Sardothiennek. Utána pedig füstölgő romhalmazzá változtatta Morathot.

Elide még a repüléshez viselt bőrruhában volt. Koszos, remegő kezével megtapogatta a mellényzsebén lévő kemény dudort. Ott hordta a követ, és esküdni mert volna rá, hogy finom lüktetést érzett, és nem a szíve kalapált.

A zöld lombkoronán keresztül átszűrődő bágyadt napfényben Elide megborzongott. A forró nyár rátelepedett a vidékre, és a fülledtségben a víz lett Elide számára a legértékesebb. Már az elejétől fogva így volt, de most az egész napja, egész *élete* e körül forgott.

Szerencsére Tölgyváld bővelkedett a patakokban, kisebb folyócskákban, miután a csúcsokon az utolsó hó is elolvadt. Sajnos Elide a saját bőrén tanulta meg, melyik víz iható.

Három napig a halálán volt, hányt, a láza az egekbe szökött, miután beleivott egy tavacska poshadt vizébe. Annyira reszketett, hogy azt hitte, hogy a csontjai is belerepednek. Szánalmas kétségbeesésében halkan sírdogált, hogy itt fog meghalni egy végtelen rengetegben, és senki nem fog tudni a haláláról.

A kő közben a mellényzsebében csak lüktetett és kalapált. Lázálmaiban Elide esküdni mert volna rá, hogy időnként súgott is neki valamit, altatódalokat énekelt olyan nyelveken, amelyeknek szavait Elide szerint egyetlen ember sem lenne képes kiejteni.

Ahogy jobban lett, a követ nem hallotta, de továbbra is sokszor eszébe jutott. Valamiért azt gondolta, hogy az emberek többsége nem élte volna túl, ha meghallja a követ.

Azon is töprengett, vajon az istenek ajándékát vagy átkát viszi-e északra. Celaena Sardothien tudni fogja, mihez kezdjen vele?

Eszébe jutottak Kaltain utolsó szavai: *Mondd meg neki, hogy ezzel a kulccsal bármilyen ajtót ki tudsz nyitni!* Elide, amikor muszáj volt megállnia, sokat tanulmányozta a szivárványszínekben játszó, fekete követ. Az biztos, hogy nem úgy nézett ki, mint egy kulcs: egyszerű kő volt, mintha egy nagyobb kőtömbből hasították volna le. Az is lehet, hogy Kaltain talányos szavait csak Celaena fogja megérteni.

Levette habkönnyű táskáját a válláról, és kinyitotta. Mivel már egy hete elfogyott minden élelme, ráfanyalodott a bogyókra. Egyiket sem ismerte, de rémlettek neki régi dadusának, Finnulának szavai: ő azt mondta, hogy először a csuklójára dörzsölje őket, hogy kiváltanak-e a bőrén valamilyen reakciót.

Legtöbbször, azaz túl sokszor ez így is történt.

Nagy ritkán azonban olyan bokorba botlott, ami ehető bogyókat termett. Először a hasát tömte tele velük, aztán a zsákját is megtöltötte. A bogyók levétől tele volt rózsaszín, lila pacával az egész. A fehér inge is, amibe a bogyókat gyűjtötte.

Az utolsó szedésből már csak egy maroknyi maradt. Egy maroknyi, és ki tudja, mikor talál újra valami ehetőt.

Mardosta belül az éhség, de csak a felét ette meg. Talán még talál valahol, mielőtt megáll aludni éjszakára.

Vadászni nem tudott, már a puszta gondolatra is elborzadt, hogy elkapjon egy másik élőlényt, kitekerje a nyakát, vagy egy kővel betörje a koponyáját... Nem, ennyire még nem esett kétségbe.

Az is lehet, hogy anyja titkos vérvonala ellenére semmi köze sincs a feketecsőrűekhez.

Tisztára nyalta az ujjait, leszopogatott róluk minden csepp gyümölcsöt és koszt. Sziszegve feltápászkodott, elgémberedett lábai csak úgy sajogtak. Sokáig nem fogja kihúzni élelem nélkül, de nem kockáztathatta meg, hogy a Manontól kapott pénzzel betérjen egy faluba, és a vadászok tábortüzeihez se mert közelebb menni, hiába szúrt ki párat az elmúlt hetekben.

Nem. Már túl sokszor tapasztalta meg, hogy a férfiak milyen „kedvesek” és „könyörületesek” tudnak lenni. Örökre az emlékezetébe égett, milyen tekintettel ácsingóztak az őrök az ő meztelen teste után. Azzal is tisztában volt, hogy a nagybátyja miért adta el Perrington hercegnek.

Az emlékbe beleborzongva a vállára vette a zsákját, és óvatosan megindult lefelé a hegyoldalon, kanyarogva a kövek és a gyökerek között.

És ha rossz irányba megy? Egyáltalán honnan fogja tudni, hogy átlépte Terrasen határát? És hogy fogja megtalálni Terrasen királynőjét?

Nyomasztó kétségeitől csak rosszabbul érezte magát, ezért elhessegette ezeket a gondolatokat, és folytatta útját. Igyekezett az árnyékban maradni, és kerülte a napsütötte foltokat, de ettől csak még szomjasabb lett, és még jobban kimelegedett.

Mielőtt leszáll az éj, muszáj vizet találnia. A víz még a bogyóknál is fontosabb.

Leért a hegy lábához, de a fákból és sziklákból álló útvesztő láttán majdnem felnyögött.

De volt itt még valami: a dombok között egy kiszáradt folyómeder észak felé. Megkönnyebbült sóhaj szakadt ki belőle. Hála Anneirhnek! Legalább a Bölcsesség Istennője nem hagyta őt el idáig.

Elhatározta, hogy ameddig csak lehet, követi a folyómedret, de aztán...

Nem tudta volna megmondani, miféle hatodik érzék figyelmeztette. Nem érzett furcsa szagot, nem látott vagy hallott semmit. A falevelek között továbbra is besütött a nap, és a kövek között a földnek továbbra is agyagos szaga volt. A falevelek is úgy susogtak, mint korábban.

De mégis történt valami. Mintha egy hatalmas gobelinből kijött volna egy szál. Elide hirtelen megtorpant.

Az erdő susogása, zörgése egy pillanattal később hirtelen elnémult.

Elide figyelmesen szemügyre vette a hegyeket, a folyómedret. A legközelebbi hegyoldalon egy tölgyfa nőtt. A gyökerei kiálltak a füves talajból, és a meder fölött fás, mohás kis rejtekhelyet alkottak. Tökéletes.

Odasántikált, a rokkant lába sajgott, a kövek ide-oda gurultak, kis híján kificamodott a bokája tőlük. Már majdnem elért a gyökerekig, amikor meghallotta az első tompa morajlást.

Nem az ég dörgött. Nem, soha nem fogja elfelejteni ezt a különös hangot, ami ébren és álmában is üldözte.

Erős, inas szárnyak verdesése. Wyvernek. De még náluk is rémisztőbbek voltak a rajtuk ülő vasfogú boszorkányok; érzékeik éppoly élesek és kifinomultak, mint a sárkányaiké.

Elide bevetődött a lelógó, vastag gyökerek alá. A szárnyverdesés egyre hangosabb lett, az erdőre viszont olyan csend ereszkedett, mint egy sírkertben. A kövek és az ágak

belefúródtak Elide tenyerébe, és a térdét is jól bevágta a sziklás talajba. Szó szerint bepréselődött a gyökerek és a talaj közötti keskeny résbe, és próbált a gyökerek között kifelé kémlelni.

Szárnycsapás, majd még egy, alig egy pillanat múlva. Szinte egy hang volt a kettő; az ember azt is hihette volna, hogy a második csak az első visszhangja, de Elide tudta: két boszorkánnyal van dolga.

A Morathban töltött időszak alatt azért igyekezett egyet s mást megtudni a vasfogúakról. A boszorkányoknak szigorú parancs írta elő, hogy tartsák titokban a létszámukat. Egymás tükörképeiként repültek, úgy, hogy az ember azt hihette, csak egy wyvernről van szó.

De ezek ketten, akárkik voltak is, nem törődtek ilyesmivel. Legalábbis annyira hanyagok voltak, amilyen nemtörődöm egy halhatatlan, halálosan veszélyes boszorkány lehet. Talán alacsonyabb rangú boszorkánykörből valók. Vagy felfedezőúton vannak.

Vagy valakire vadásznak, suttogta egy halk, halálra rémült hang Elide fejében.

Még jobban meglapult, a gyökerek a hátába mélyedtek, de azért továbbra is kémlelt kifelé a levelek közül.

Majdnem felsikoltott, amikor egy hatalmas test elrepült a szürke fák felett. Hangosan verdesett a szárnyaival. Bőrös, hártyás szárny, a végén görbe, méregtől sikamlós karommal, ami megcsillant a napfényben.

A boszorkányok csak igen ritkán jelentek meg fényes nappal. Akármire vadászhattak is most, az fontos lehetett.

Elide még levegőt sem mert hangosan venni, míg el nem halkult a szárnycsapkodás. Északnak, a Ferian-rés felé repültek. Manon említette, hogy a légi hadsereg másik fele ott állomásozik.

Elide csak akkor moccant meg, amikor az erdő újra susogni, a madarak csiripelni kezdtek. A hosszas mozdulatlanságtól begörcsöltek az izmai. Nyögve kinyújtotta a lábát, nyújtózkodott, és csinált egy vállkörzést.

Ez az út soha nem fog véget érni. Bármit megadott volna most azért, hogy tető legyen a feje fölött, és végre ehessen valami meleget. Talán megéri a kockázatot, hogy keressen valamit, csak egy éjszakára.

Megindult a csontszáraz folyómederben, de még két lépést sem tett, mire újra feltámadt benne egy furcsa, megfoghatatlan érzés, mintha egy meleg női kéz vállon ragadta volna, hogy megállítsa.

A buja erdőben újra pezsgett az élet, de Elide mégis tudta, hogy nem képzeleg, és van itt valami.

Nem boszorkány, wyvern vagy más vadállat. Valaki figyeli őt. Követi.

Lazán kihúzta tokjából a vadászkést, amit még Manon adott neki búcsúajándékként. A baj csak az volt, hogy Manon ölni már nem tanította meg.

Lorcan Salveterre már két napja menekült az átkozott wyvernek elől.

Rájuk nem haragudott, hiszen nem önszántukból repültek. A gazdáik, a boszorkányok teljesen kikeltek magukból, amikor az éj leple alatt belopózott erdei táborukba, és úgy ölt meg három őrszemet, hogy senki nem vette észre, még a wyvernek sem, a negyediket pedig behurcolta az erdőbe, hogy kihallgassa.

Egy barlang mélyére bújt el vele, így az hiába sikoltozott, de így is két órájába telt, mire megtörte a sárgalábú boszorkányt. Két óra múlva már dalolt neki a pacsirta.

Az elmondottak szerint két boszorkánysereggel fogják meghódítani a kontinenst: az egyik Morathban, a másik a Ferian-résben állt készen. A sárgalábúak arról viszont semmit sem tudtak, hogy milyen mágiája van Perrington hercegnek, és arról sem, hogy Lorcan a másik két Rémkulcsot keresi, a párjait annak, amit egy hosszú láncon hordott a nyakában. Három darab kő a pokoli rémkapuból. Egyetlen kulcs is elképesztő, rettenetes erővel bír, de ha valaki megszerzi mind a hármat, akkor a segítségükkel ki tudja nyitni a világok közti kaput. Az erejükkel meg is semmisítheti ezeket a világokat, megidézheti a seregeiket, sőt, még ezeknél is sokkal borzalmasabb dolgokra lehet képes.

Lorcan gyors halállal ajándékozta meg a boszorkányt.

A nővérei azóta üldözték.

Lorcan a meredek hegyoldalon egy bozótban kuporogva figyelte a gyökerek közül előbújó lányt. Lorcannek még a lány előtt sikerült elbújnia, és a rejtekhelyén hallotta meg, ahogy ügyetlenül, nagy zajt csapva elrejtőzik a wyvernek elől. Sántikált, azért volt olyan esetlen.

Törékeny és apró termetű volt, Lorcan akár azt is hihette volna, hogy még kamasz, ha nem látta volna testhez simuló bőrruhája alatt korántsem fejletlen melleit.

A ruhája azonnal magára vonta a figyelmét. A sárgalábúak hasonló ruhában jártak, sőt, minden boszorkány. A lány viszont ember volt.

Amikor Lorcan felé fordult, és sötét szemével az erdőt fürkészte, a tekintete túl öregnek, túl tapasztaltnak tűnt egy kamaszhoz képest. Legalább tizennyolc éves, de talán még több. Sápadt arca koszos volt, elgyötört. Már egy jó ideje vándorolhatott, és biztos nehezen talált táplálékot. Eléggé remegett a keze, amiben a kést tartotta. Látszott, hogy fogalma sincs, hogy kell használni.

Lorcan nem bújt elő, csak nézte őt. A lány a hegyeket, a folyómedret, a fákat fürkészte. Valahonnan tudta, hogy van itt valaki.

Érdekes, mert ha Lorcan elrejtőzött, akkor egy kezén meg tudta számolni azokat, akik képesek lettek volna a nyomára bukkanni.

Látta a lányon, hogy nagyon feszült, de egyszer csak abbahagyta a vizsgálódást, alig észrevehetően felsóhajtott, és megindult. Távolodott.

Csúnyán sántikált, valószínűleg az erdőben sérülhetett meg. A copfja a zsákjának verődött, selymes, sötét haja hasonlított Lorcanéhez, de sötétebb volt az övénél. Mint az éjszaka, mikor sehol egy csillag.

A szélirány megváltozott, és a lány szagát Lorcan felé fújta. Lorcan belélegezte, becstelen apjától örökölt tündérérzékeivel vizsgálta, elemezte, ahogy azt az elmúlt ötszáz évben mindig is tették.

Emberlány, egyértelműen emberlány, de...

Ismerte ezt a szagot. Az elmúlt hónapokban sok, nagyon sok ilyen szagú lénnyel végzett.

Nem volt olyan egyszerű a dolga, mint most. Talán az istenek ajándéka a lány: hasznos információkhoz juthat tőle. Nem most, mert előtte alaposan tanulmányozni fogja. Kiismeri a gyengéit.

Nem zörrent meg egyetlen faág sem, ahogy felállt a bozótban.

A démon által megszállt lány a folyómederben sántikált tovább. A kését továbbra is úgy tartotta, mint egy botot. Jól van.

Kezdődjék a vadászat!

2.
FEJEZET

A Tölgyváld-erdőre ereszkedő köd majdnem teljesen elrejtette a megduzzadt, vadul száguldó patakot, a faleveleken doboló eső pedig a hangját is szinte teljesen elnyomta.

A kulacsok a mohos parton hevertek. Aelin Ashryver Galathynius megfeledkezve róluk a patak partján guggolt, hegekkel borított kezét a csobogó víz fölé nyújtotta, és hagyta, hogy a kora reggeli vihar dala teljesen átjárja.

A vihar nem sokkal pirkadat előtt tört ki. Dörgött az ég, odafent vad villámok cikáztak. Aztán a zivatar alábbhagyott, és a viharfelhők mostanra elég távol voltak. Aelin a víz fölé hajolva nyugtatgatta a bensőjében tomboló mágiát.

Mélyeket lélegzett a hűvös ködben és a friss esőben. Válaszul a mágiája is pislákolni kezdett, mintha ásítva jó reggelt kívánt volna, és aludni tért volna.

A táborban, amerre csak ellátott, minden társa aludt. Rowan láthatatlan védőpajzsa védte őket a vihartól és a hidegtől, ami itt, északon nyár közepéig is eltartott. Aelinnek hála, egész éjjel égett a tábortűz, és vidám, rubinvörös fénybe vonta a tábort. Nem volt egyszerű lobogtatni a lángot. A vízzel is tudott bánni, azt a képességét az anyjától örökölte.

Aelin a patak felett az ujjait hajlítgatta, átcsorgatta közöttük a vizet. A túlparton eközben egy göcsörtös tölgy karjai között, egy mohás sziklán valaki apró csontujjait hajlítgatta és ropogtatta, mintegy az ő mozdulatait tükrözve.

– Ha valami poénosat szeretnél mondani, barátom, akkor boldogan hallgatlak – mondta Aelin mosolyogva, az eső és a

patak csobogásától alig hallhatóan.

A finom ujjak eltűntek a hegyes kő mögött, aminek a tetejét az erdőben lévő sok más kőhöz hasonlóan szimbólumok és örvénylő jelek díszítették.

Az Apránép azóta a nyomukban járt, hogy átlépték Terrasen határát. Aedion ezt minden alkalommal szóvá is tette, valahányszor észrevették a nagy, feneketlen mély szemeket, ahogy őket fixírozták a kusza szedercserjék közül vagy Tölgyváld híres fáinak tetejéről. Nem jöttek annyira közel, hogy Aelin rendesen megnézhesse őket magának, viszont Rowan éjszakai védőpajzsán túl apró ajándékokat tettek le úgy, hogy akárki is őrködött, nem vette őket észre.

Egyik este például egy ibolyákból font koronát. Aelin Evangeline-nek adta, aki addig hordta vörösesszőke hajában, míg a virágok el nem hervadtak, és az egész szét nem esett. Másnap reggel két koszorú várt rájuk: egy Aelinnek, a másik pedig egy kisebb a lánynak. Aelin nem győzte csodálni a tízéves kislányt, aki inkább hagyta, hogy elcsúfítsák az arcát, mintsem hogy kurtizánt neveljenek belőle. Egyszer pedig az Apránéptől Rowan sólyomalakjának kis mását kapták, hollótollakból, makkból és bogárpáncélból. A tündérherceg elmosolyodott, amikor megtalálta, és azóta a nyeregtáskájában hordta.

Visszaemlékezve rá, most Aelin is elmosolyodott. Bár meg is nehezítette a dolgukat, hogy az Apránép a nyomukban járt, figyelte, hallgatta őket. Nem jelentett igazából gondot, de kevésbé volt romantikus Rowannel a fák közé osonni úgy, hogy tudták: közönségük van. Hálásak voltak viszont Aedionnak és Lysandrának. Nekik időnként már annyira elegük lett abból, hogy ők némán forró pillantásokat váltanak egymással, hogy egy időre mindenféle ostoba indokkal kettesben hagyták őket: előfordult, hogy Lysandra valami nem létező zsebkendőjét vesztette el jó messze, máskor tűzifát akartak gyűjteni ahhoz a tűzhöz, ami fa nélkül is égett.

Az Apránép figyelmétől azonban nem szabadul meg oly könnyen az ember...

Aelin a patakba mártotta az ujjait. A szívdobogását annyira lecsendesítette, hogy az mozdulatlanságában az erdei tavacskához vált hasonlóvá, amit a nap a fényével melegített.

Hagyta, hogy a tudata kilépjen a megszokott korlátok közül, mire a patakból egy szürke és tiszta vízsugár lövellt ki. Széttárt ujjai közt úgy terelgette, mintha fonalat szőne.

Behajlította a csuklóját, gyönyörködött a bőre látványában a vízen keresztül, hagyta, hogy a víz lecsurogjon a kezén, és feltekeredjen a csuklójára.

– Túl sok mindenről nem tudtok beszámolni a társaitoknak, ugye? – szólt a szikla túloldaláról figyelő tündérnek.

A nyirkos levelek megzörrentek a háta mögött, Aelin tudta, hogy Rowan csak azért jön így, hogy ne ijessze meg.

– Szerintem ne bosszantsd fel őket, mert legközelebb valami vizeset és hideget hagynak a hálózsákodban.

Aelin lerázta a kezéről a vizet, és hátranézett.

– Szerinted teljesítenek kéréseket is? A birodalmamat is odaadnám egy forró fürdőért.

Rowan derűs tekintettel nézte, ahogy feláll. Aelin leengedte a védőpajzsot, amit azért húzott fel maga köré, hogy száraz maradjon. A láthatatlan láng a vizet gőzzé változtatta, ami a ködbe vegyült.

– Ma szokatlanul beszédes kedvedben vagy. Aggódnom kellene emiatt? – kérdezte a tündérherceg felvont szemöldökkel.

Aelin a szemét forgatta, és a szikla felé fordult, ahonnan az Apránép tündére figyelte a víz uralására tett gyatra próbálkozásait. De nem látott senkit, csak a vizes faleveleket és a gomolygó ködöt.

Erős kezek kulcsolódtak a derekára, Rowan meleg testéhez vonta, és az ajkával cirógatta a nyakát a füle alatt.

Aelin hozzásimult, a tündér pedig a szájával kényeztette a nyakát, melegítette a ködtől hűvös bőrét.

– Jó reggelt neked is! – mondta neki a lány.

Rowan válaszul felmordult, mire őt is átjárta a bizsergés.

Nem mertek fogadóban éjszakázni, még azután sem, hogy három napja átlépték Terrasen határát, mert az ellenség szemmel tartotta az utakat és az ivókat. Az utakon ráadásul hosszú menetekben vonultak az adarlani katonák, akik végre elhagyták Aelin istenverte országát. Doriannek hála, akinek első rendeletei között szerepelt az adarlani hadsereg kivonása a terraseni területekről.

Fennállt annak a veszélye is, hogy nem minden katona siet vissza saját királyához, hanem inkább a morathi szörnyeteghez csatlakozik.

– Ha annyira sóvárogsz egy fürdő után – motyogta Rowan a nyakát csókolgatva –, olyan negyed mérföldnyire innen láttam egy tavat. Fel tudnád melegíteni a vizét kettőnknek.

Aelin végighúzta a körmét Rowan kézfején, alkarján.

– Megfőnének benne a halak és a békák, úgy pedig már nem lenne olyan kellemes.

– Szívesen ennék egy kis főtt halat reggelire.

Aelin halkan felnevetett, mire Rowan végighúzta szemfogait a lány nyaka tövénél lévő érzékeny területen. Aelin megmarkolta Rowan izmos felkarját, élvezte, milyen erős.

– A lordok úgyis csak estefelé érnek ide. Ráérünk – mondta a suttogásnál alig hangosabban.

Miután átkeltek a határon, Aedion futárokat küldött ahhoz a néhány lordhoz, akikben megbízott, és találkozóra hívta őket a mai napra, erre a tisztásra. Aedion ismerte ezt a helyet, hosszú évekig itt találkozott a terraseni lázadókkal.

Korán ideértek, fel akarták térképezni a területet, ne érje őket semmilyen kellemetlen meglepetés. Embereknek azonban nyoma sem volt: Aedion és a Romlás katonái megóvták a helyet az ellenséges pillantások elől. Az elmúlt évtizedben Aelin unokafivére és legendás hírű légiója sokat tett Terrasen biztonságáért, már amennyire erre lehetőség nyílt az előző adarlani király uralkodása alatt. Aedion viszont még így sem akart kockázatot vállalni, főleg, mivel olyan lordokkal találkoztak, akik Aelin nagybátyjának a zászlóvivői voltak egykor.

– Akármennyire csábító is – mondta Rowan, és bekapta Aelin fülét, amitől a lány szinte képtelenné vált a gondolkodásra –, egy óra múlva el kell mennem. – Sólyom alakban fel akarta ugyanis deríteni a környéket, hogy leselkedik-e mégis rájuk veszély. Pihekönnyű csókokkal borította el a lány állát és arcát. – De továbbra is áll, amit mondtam. Az első alkalmat nem egy fának támaszkodva szeretném.

– Nem fának döntve akarom, hanem egy tóban. – Aelin arca már égett, mire Rowan érzékin elnevette magát. Legszívesebben megfogta volna a kezét, hogy odairányítsa a melléhez, hogy

megérintse, megfogja, megízlelje. – Tudod, kezdem azt hinni rólad, hogy szeretsz kínozni engem.

– Hidd el, nekem se könnyű! – Rowan még szorosabban magához vonta, mire Aelin meg is bizonyosodhatott erről, ugyanis hátulról erőteljesen nekifeszült. Majdnem ő is felnyögött, de Rowan elhúzódott. Aelinnek nem tetszett, hogy hirtelen megszűnt az őt körülölelő melegség, eltűnt az a kéz, az a test, az a száj. Megfordulva látta, hogy a fenyőzöld szemek rá szegeződnek, mire a vére hirtelen jobban felforrt, mint bármilyen mágiától.

Rowan szólalt meg.

– Miért keltél ilyen korán?

Aelin kinyújtotta a nyelvét.

– Aediont váltottam fel, mert Lysandra és Fürge olyan hangosan horkoltak, hogy még egy halottat is felébresztettek volna vele. – Rowan elmosolyodott. – Egyébként se tudtam aludni – folytatta Aelin a vállát vonogatva.

Rowan kissé elkomorult, amikor a pillantása az Aelin nyakában lógó amulettre tévedt. Inge és bőrkabátja nem tudta elrejteni.

– Aggódsz a Rémkulcsok miatt?

– Nem az a baj. – Aelin úgy döntött, hogy hordani fogja az amulettet, miután Evangeline kifosztotta a nyeregtáskáit, és elkobozta a nyakláncát is. Csak azért vették észre, mert a gyerek mosakodás után büszkén, a ruháján kívül viselte Orynth amulettjét. Hála az isteneknek, akkor éppen Tölgyváld mélyén jártak, de Aelin nem akart újból ilyen kockázatot vállalni.

Főleg miután Lorcan abban a hitben van, hogy hamis Rémkulcsa eredeti.

Azóta nem hallottak a halhatatlan harcosról, hogy az elhagyta Résvárat. Aelin azt gyanította, hogy dél felé ment. Vajon rájött-e, hogy hamisítványok vannak nála, hogy a hamis Orynth-amulettben egy hamis Rémkulcs van nála? Vajon megtudta-e, hol van a másik két kulcs, amelyeket Adarlan királya és Perrington herceg rejtettek el?

Nem is Perrington, hanem Erawan.

Lúdbőrös lett a háta, mintha mögötte Morath árnyéka öltött volna alakot, és karmos ujját végighúzta volna a gerincén.

– A találkozó nyugtalanít – mondta Aelin, és legyintett egyet. – Nem inkább Orynthben kellett volna megtartanunk? Itt kint az erdőben... olyan az egész, mint egy lázadógyűlés.

Rowan tekintete újra észak felé siklott. Legalább egy hét járásra voltak még Orynth városától, a királyság egykor dicső szívétől. A kontinens szívétől. Ha odaérnek, tanácskozások és előkészületek végtelen sora veszi kezdetét, nem is beszélve azokról a döntésekről, amiket csak Aelin, Terrasen királynője hozhat meg. Ez a találkozó, amit Aedion szervezett, csak az első lépés.

– Jobb, ha úgy vonulunk be a városba, hogy biztos szövetségeseket tudunk magunk mellett, mint ha nem is tudjuk, mi vár ránk – mondta végül Rowan. Féloldalas mosolyt vetett Aelinre, majd végignézett a lány hátára csatolt Goldrynon és az övébe tűzött számtalan késen. – Ami a lázadógyűléseket illeti... te is évekig lázadó voltál.

Trágár gesztus volt a felelet.

Aedion nagy körültekintéssel szervezte a találkozót, azért választotta ezt a helyet, mert itt minden lehetséges veszélytől és kémtől távol voltak. Az elmúlt hetekben részletesen bemutatta Aelinnek a meghívottakat. Bár bízott a lordokban, mégsem avatta be őket abba, hány fő utazik a királynővel, és milyen képességeik vannak. Biztos, ami biztos, ezekről inkább hallgatott.

Miért kellene tudniuk arról, hogy Aelin olyan fegyver birtokosa, ami az egész völgyet eltörölhetné a föld színéről, egészen a szürke Agancshegységig? Hiszen Aelin nem csak mágiával rendelkezett.

Rowan Aelin egyik hajtincsével játszadozott. A lány haja újra majdnem a melléig ért.

– Azért aggódsz, mert Erawan még nem lépett.

– Mire vár? Vagy mi vagyunk annyira ostobák, hogy azt hisszük, majd vendégségbe hív bennünket? Mi van, ha szándékosan ad nekünk időt, hogy erőt gyűjtsünk, és Aedionnal, a Romlással és egy nagy sereggel térjek vissza, mert annál nagyobb élvezetet jelentene neki a teljes bukásunk?

Rowan keze mozdulatlanná merevedett.

– Hallottad Aedion futárát. A robbanás a morathi erőd nagy részét romba döntötte. Az is lehet, hogy most a helyreállítással

van elfoglalva.

– Senki sem vállalta magára a robbantást. Nem hiszek ebben.

– Te nem hiszel semmiben, és nem bízol senkiben.

– Benned bízom – mondta a lány a szemébe nézve.

Rowan egy ujjal megsimította az arcát. Újra elkezdett esni, az esőcseppek kopogása volt az egyetlen hang mérföldeken belül.

Aelin lábujjhegyre állt. Végig magán érezte Rowan tekintetét. Rowan mozdulatlanná dermedt, mint egy ragadozó, aki éppen kivár. Aelin megcsókolta a szája szegletét, az alsó ajkát és a másik szegletet.

Puha, csábító csókok. Puhatolózás, ki meddig bírja, ki adja fel először.

Rowan adta meg magát. Nagy levegőt vett, megfogta a lányt a csípőjénél, és magához húzta. Olyan mély volt a csókja, hogy Aelinnek megroggyant a térde. Ráérősen, finoman mozgatta a nyelvét, ékesen jelezte, mi mindenre lenne képes máshol.

Aelinnek felforrt a vére, és a moha sisteregni kezdett a talpuk alatt, ahogy az esőcseppek gőzzé váltak.

Aelin zihálva bontakozott ki a csókból, de elégedetten látta, hogy Rowan mellkasa is szaporán emelkedik és süllyed. Annyira új volt még mindez kettejük között, annyira kiforratlan... Teljesen elragadta az érzés, és a vágy csak mindennek a kezdetét jelezte.

Rowan hatására dalra fakadt benne a mágia. Ők ketten szövetségesek voltak, egymás carranamjai, lelki társai, és talán ez volt az oka annak, hogy Aelin mágiája táncolni akart Rowanével. A Rowan szemében szikrázó fagy láttán a lány tudta, hogy Rowan mágiája is hasonlóra vágyik.

Rowan olyan közel hajolt, hogy a homlokuk összeért.

– Nemsokára sort kerítünk rá – ígérte rekedt, mély hangon. – Csak jussunk el egy biztonságos, védett helyre.

Mindig Aelin biztonsága lesz az első, hogy megvédje őt, az életét. Kemény lecke árán tanulta ezt meg.

Fájó szívvel bár, de Aelin kicsit hátrébb húzódott, és megérintette az arcát. A tündér veleszületett zordságát olyan gyengédség váltotta fel, amilyet kevesen tapasztalhattak tőle. Aelin olyan szívesen elmondta volna neki ezt, és szinte belefájdult a torka a kimondatlanul maradt szavakba.

Már egy ideje nem leplezhette maga előtt sem, hogy beleszeretett. Hosszabb ideje, mint amit szívesen bevallott volna.

Próbált nem töprengeni rajta, vajon Rowan ugyanezt érzi-e iránta. Ezek a dolgok – a vágyaik – egy nagyon hosszú és véres lista legalján szerepeltek.

Aelin gyengéden megcsókolta Rowant, mire az erősen megszorította a derekát.

– Tűzszívű lány – suttogta bele a szájába.

– Undok disznó! – mormogta Aelin viszonzásképp.

Rowan nevetett, és a nevetésébe Aelin mellkasa is beleremegett.

A táborból Evangeline aranyosan csilingelő hangja hallatszott oda hozzájuk.

– Mikor reggelizünk?

Aelin bosszúsan horkantott egyet. Fürge és Evangeline szegény Lysandrát kezdte nyúzni, aki a soha ki nem alvó tűz előtt feküdt elterülve szellemleopárd alakjában. Aedion a tűz túloldalán olyan mozdulatlanul aludt, mint akit fejbe kólintottak. Fürge Lysandra után őt fogja célba venni.

– Ennek így nem lesz jó vége – motyogta Rowan.

– *Éhes vagyok!* – rikoltotta Evangeline. Fürge egyetértése jeléül csaholt egyet.

Lysandra felmordult, mire a kislány és az eb is elcsendesedett.

Rowan nevetett, és Aelin arra gondolt, hogy a nevetését és a mosolyát soha, de soha nem fogja megunni.

– Reggelit kellene csinálnunk – mondta a férfi, és a tábor felé fordult –, mielőtt Evangeline és Fürge feltúrják az egész tábort.

Erre Aelin is elnevette magát, de hirtelen eszébe jutottak a találkozóra igyekvő terraseni lordok. Miről fognak beszélni? Egy királyság újjáépítéséről, ami az adarlani megszállás tíz éve alatt teljesen tönkrement. És egy újabb háborúról, egy új ellenféllel szemben. Mire visszafordult, Rowan már félúton volt a tábor felé. Evangeline vörösesarany színű haja megvillant, ahogy előugrándozott a fák közül. A hercegtől pirítóst és rántottát követelt.

Ők voltak Aelin családja. A királysága.

Két olyan álom, amelyet sokáig eltemetett magában. Időnként már azt hitte, hogy örökre. Az Agancs-hegység felől fújó szél összekócolta a haját. A szerettei védelme és az alattvalói érdekében bármire képes lenne, mindent feláldozna, az életét, a szabadságát is.

Mivel meg akarta kímélni Evangeline-t Rowan főztjétől, ő is elindult a tábor felé, de ekkor észrevett valamit azon a nagy sziklán, a patak túlpartján. Egy ugrással odaát termett, és a szikla fölé hajolt.

Az Aprónép az ajándékát ezúttal ágakból, pókhálóból és pikkelyekből rakta össze. Az aprócska wyvern a megszólalásig hasonlított egy eredetihez. A szárnyai kitárva, és mintha üvöltött volna, még a hegyes fogai is kilátszottak.

Aelin nem nyúlt hozzá. Dél felé pillantott, arrafelé voltak valahol a messzeségben a morathi erőd romjai. Az újjászületett Erawan ott várt rá a hadseregével: a vasfogú boszorkányokkal és a valg katonákkal.

Aelin Galathynius, Terrasen királynője készen áll-e arra, hogy vérét ontsa Erilea-ért?

Nemsokára muszáj lesz választ adnia erre a kérdésre.

Aedion Ashryver azon elmélkedett, hogy két mágikus erővel bíró útitárssal utazni nemcsak kellemes, de hasznos is, főleg ilyen moslék időben.

A találkozó napján egész nap szakadatlanul esett. Rowan kétszer repült el észak felé, hogy hírt hozzon az előkelő vendégekről, de nem látta őket, és nem érezte a szagukat.

Senki sem merészkedett ki a hírhedten sáros terraseni utakra. A társaságban ráadásul most ott volt Ren Allsbrook is, aki egyáltalán nem volt hozzászokva az ilyen úttalan utakon való zötykölődéshez. Valószínűleg pihennek valahol, és estig ki sem dugják az orrukat. Az időjárás miatt is késlekedhettek persze.

Hirtelen akkorát dördült az ég, hogy a fák is beleremegtek. A felvillanó villám ezüst fénybe vonta az ázott faleveleket, és élénk fénye elvakította Rowan tündérérzékeit. De legalább még nem ázott át a ruhája, és nem fázott.

Az út során végig kerültek minden lakott települést, így Aedion nem tudta, vajon sok mágikus képességű lény hagyhatta-e el a búvóhelyét, és élvezi, hogy a képességei visszatértek. Csak egy Evangeline korú kislányt látott, aki egy falu közkútjánál egy csapat gyerek örömére az égbe lőtte a vízsugarakat. A felnőttek elcsigázott, komor arccal nézték a távolból, senki nem lépett közbe.

Aedion futárai szerint az emberek többsége már tudta, hogy az elmúlt tíz évben sötét erejével Adarlan királya nyomott el minden mágiát. Most, hogy a király hatalmát megdöntötték, azok az emberek, akiket üldöztek, akik a szeretteiket veszítették el, aligha fogják azonnal felfedni a képességeiket.

Ez majd csak akkor fog bekövetkezni, ha Aedion társai megmutatják, hogy biztonságos a világ, és nyugodtan lehet a mágiát használni. Az a lány, aki a víz mágiáját kapta, akár a falu és a földjeik virágzását is biztosíthatja.

Aedion fintorogva nézte az egyre sötétülő eget, és szórakozottan pörgette a kezében Orynth kardját. Még a mágia betiltása előtt is léteztek olyan mágikus képességű emberek, akikhez a környezetük sajátos módon viszonyult. Jobb esetben kitaszították őket, rosszabb esetben a halál fiai voltak. A királyi udvarokban kémeknek és gyilkosoknak tartották őket. Aedion udvarában viszont...

Kis táborukban elégedett mormogás hangzott fel, és szakította félbe Aedion töprengését. Arrafelé fordult, ahol egy ilyen, mágikus képességű lény pihent. Mellette Evangeline térdelt a matracán, és halkan dúdolgatva egy lókefével fésülte Lysandra bundáját.

Aedionnak napokba telt, míg meg tudta szokni a szellemleopárd alakot, ugyanis az Agancs-hegységben töltött évek alatt rettegtek az ilyen állatoktól. De most nem egy akármilyen szellemleopárd, hanem Lysandra feküdt előtte hason, behúzott karmokkal, és a védence fésülte.

Tényleg jó kém volt, és ölni is kiválóan tudott. Aedion mosolyogva nézte, ahogy Lysandra szemhéja az élvezettől halványzöld szemére csukódik. Nagyszerű látvány lenne az ideérkező lordoknak.

Az alakváltó az utazással töltött heteket arra használta, hogy új alakokat próbáljon ki: volt madár, vadállat, sőt még rovar is – utóbbiak szerettek Aedion fülébe zümmögni, vagy megcsípni őt. Lysandra ritkán, túl ritkán vette fel azt az emberi alakját, amiben Aedion először látta. Aedion, tudva, mit tettek vele ebben az alakjában, és mi mindenre kényszerítették, nem hibáztatta őt ezért.

Bár hamarosan újra emberként kell mutatkoznia, ha Aelin udvarhölgyeként mutatkozik be. Aedion kíváncsian várta, vajon most is elragadó arcát fogja-e mutatni, vagy más ember bőrébe bújik.

Aedion gyakran töprengett azon, milyen érzés lehet állatbőrbe bújni, de valahogy még soha nem tette fel Lysandrának ezt a kérdést. Főként azért nem, mert Lysandra ritkán tartózkodott emberi alakjában, egy szellemleopárddal pedig nem beszélget az ember.

Aelin szemben ült, az ölében Fürgével. A kutya hosszú füleivel játszadozott. Várt, ahogy mindenki. Nézte, hogy Aedion milyen fesztelenül dobálja és pörgeti az ősrégi kardot, ami egykor Aelin apjáé volt.

A pengét és a karcolt csont kardgombot úgy ismerte, mint a saját arcát. Aelin szemében bánat csillant, de csak egy pillanatra.

Aelin azután adta vissza Aedionnak a kardot, hogy elindultak Résvárból. Úgy döntött, ő inkább Goldrynt akarja viselni. Aedion megpróbálta őt meggyőzni, hogy inkább Terrasen szent kardját tartsa meg, de a lány ragaszkodott ahhoz, hogy az az ő férfikezébe való, és Aedion mindenkinél, még Aelinnél is jobban kiérdemelte ezt a megtiszteltetést.

Ahogy haladtak észak felé, Aelin egyre hallgatagabbá vált. Talán a hetekig tartó utazás merítette ki.

Aedion remélte, hogy a terraseni lordok nem hoznak aggasztó híreket. Ha túllesznek a mai estén, Aedion keresni fog unokahúgának egy csendes helyet, ahol pihenhet egy-két napot, mielőtt megteszik az utolsó szakaszt Orynthbe.

Aedion felállt, a kardot a Rowantől kapott kés mellé dugta. Megkerülte a tábortüzet, és a királynője mellé telepedett. Fürge a farkát csóválva üdvözölte.

– Nem ártana neked egy haj vágás – mondta a lány. A haja tényleg jobban megnőtt a szokásosnál. – Már majdnem olyan hosszú, mint az enyém – tette hozzá fintorogva. – Úgy nézünk ki, mint akik összebeszéltek.

Aedion felhorkant, és megsimogatta a kutya fejét.

– Miért? Mi van akkor, ha tényleg összebeszéltünk?

Aelin vállat vont.

– Benne vagyok, ha össze akarsz velem költözni.

Aedion vigyorgott.

– A Romlás katonái ebbe soha nem mennének bele.

A katonái Orynth mellett vertek tábort, ugyanis megparancsolta nekik, hogy erősítsék a város védelmét, és várjanak. Arra, hogy gyilkoljanak és meghaljanak Aelinért.

Aelin tavasszal furfangos tervének köszönhetően megszerezte egykori mestere hatalmas vagyonát. Ebből a pénzből maguk is tudnak hadsereget verbuválni, ami követheti a Romlást, talán még zsoldosokat is felvesznek.

Aelin szemében is mintha kihunyt volna a szikra, mintha ő is a küszöbönálló háborún töprengett volna. A kockázatokat mérlegelte, és hogy milyen árat kell fizetniük a győzelemért: nem aranyban, hanem életekben. Aedion esküdni mert volna rá, hogy mintha a tábortűz lobogása is gyengült volna.

Az elmúlt évtizedben Aelin ölt, harcolt és többször hajszál híján életét vesztette. Aedion ugyanakkor tudta, hogy Aelin nem szívesen küld katonákat harcba, köztük a saját *unokafivérét*.

Ez lesz királynőként az első, igazi próbatétele.

De előtte még vár rá a találkozó a lordokkal.

– Mindenre emlékszel, amit elmondtam neked róluk?

– Igen, kuzinom – felelte Aelin ingerülten, és a könyökével a férfi bordái közé döfött, pont oda, ahol még gyógyulóban volt Rowan három nappal ezelőtti tetoválása. A kettőjük nevét tetováltatta egy bonyolult terraseni fonott mintába foglalva a szíve mellé. Aedion összerezzent, és eltolta Aelin a kezét.

– Murtaugh egy földműves fia volt, de ez nem gátolta meg őt abban, hogy Ren nagyanyját vegye feleségül – kezdte Aelin. – Bár nem született Allsbrooknak, mégis ő tart a kezében minden szálat. Igaz, makacsul hangoztatja, hogy a cím Rent illeti meg. – Felnézett az égre. – Darrow a leggazdagabb földbirtokos... de

csak utánad, persze. Ráadásul ő irányít néhány életben maradt lordot is. Az adarlani megszállás alatt ügyesen lavírozott és tartotta fenn a kapcsolatot a megszállókkal.

Aelin metsző pillantást vetett Aedionra, de ő a kezeit felemelve kérdezte:

– Azért teszel szemrehányást, mert azt akarom, hogy simán menjenek a dolgok?

Aelin vállat vont.

Darrow a nagybátyád szeretője volt – tette hozzá Aedion, és kinyújtotta elgémberedett lábát. – Évtizedekig. A fickó egyszer sem említette nekem a nagybátyádat, de... nagyon közel álltak egymáshoz, Aelin. Darrow nem vett részt a temetésen, és nyilvánosan nem gyászolta meg Orlont, bár az udvari etikett ezt megkövetelte volna. Utána viszont megváltozott. Most egy rohadék, nem egyszerű természet, de továbbra is tisztességes. Majdnem minden tettét az Orion és Terrasen iránti lankadatlan szerelme diktálja. Az ő manőverezése miatt nem haltunk éhen, és nem nyomorogtunk. Erről azért ne feledkezz meg! – Darrow valóban sokáig ügyesen egyensúlyozott: úgy szolgálta Adarlan királyát, hogy közben a hatalmát is próbálta aláásni.

– Jól van, na! Tudom – mondta Aelin bosszúsan.

Bosszús hanghordozása volt az első és utolsó figyelmeztetés: Aedion túl messzire ment, és már kezd az agyára menni. Aedion az úton részletesen mesélt Aelinnek Renről, Murtaughról és Darrow-ról. Tudta, hogy Aelin fel tudná mondani a birtokaik nagyságát, mit termesztenek, milyen állatokat tartanak. Kik voltak az őseik, az elmúlt években ki halt meg, és ki maradt életben. De így kikérdezni, feleltetni, mint az iskolában... Aedion nem tudott úrrá lenni az ösztönein, annyira akarta, hogy minden rendben menjen. Amikor annyi minden forgott kockán.

Rowan a magasból, egy ágon gubbasztva figyelte az erdőt. A csőrével kattogó hangot adott ki, és felrebbent az esőbe. A védőpajzsa kettévált előtte.

Aedion felállt és figyelt, hallgatta az erdő neszeit, de az eső csöpögésén kívül nem hallott semmit. Lysandra is nyújtózott egyet, kivillantotta a fogait, tűhegyes körmeit kiengedte, megcsillantak a tűz fényében.

Amíg Rowan nem jelzi, hogy minden rendben, és a meghívott vendégeken kívül nem közeledik más, addig fokozottan ügyelni fognak a biztonságra.

Evangeline, ahogy tanították neki, a tűzhöz mászott.

A lángok úgy váltak szét, mintha egy függönyt húztak volna el, így a kislány és Fürge, aki megérezte a gyerek félelmét, és közelebb húzódott, belépett egy belső körbe, ami nem égette meg a kislányt, ám az ellenségeik csontjait megolvasztotta volna.

Aelin látta, hogy unokafivére a tűz nyugati oldalára lépett. Lysandra a tűztől délre foglalt el egy helyet. Aelin a tűztől északra állt meg, de nyugat felé nézett, amerre Rowan elrepült.

Száraz, forró szellő fújt keresztül a kis buborékukon. A szikrák úgy táncoltak Aelin ujjain, akár a szentjánosbogarak. Egyik keze lazán, a teste mellett lógott, a másikban Goldrynt szorította. A kard markolatában a rubin parázsként izzott.

Levelek zörögtek, ágak ropogtak. Orynth kardja arany és vörös színben ragyogott Aelin lángjainak fényénél, amikor Aedion kivonta. A másik kezében a Rowantől kapott ősi tőrt tartotta. Rowan az elmúlt hetekben megtanította őt és a többieket sok régi hagyományra, és megismertette őket a tündérek törvényeivel, amelyekről még Maeve udvarában is megfeledkeztek. De itt újjászülettek és újraélték őket, mert tudták, hogy különben az erős terraseni királyság csak szép álom marad.

Rowan tündér alakjában lépett elő az esőből. Ezüstszürke haja a homlokára tapadt, és a tetoválása élesen kirajzolódott barna arcán.

A lordoknak nyoma sem volt, ám mégsem egyedül tért vissza: a vadászkését egy fiatal, hegyes orrú férfi torkának szorította, akit most a tűz felé vezetett. Az idegen koszos, ázott ruháján Darrow címere díszelgett, egy támadó borz.

– Futár – szűrte a szót fogai között Rowan.

Aelin nem igazán örült, hogy az események ilyen váratlan fordulatot vettek.

A futár kék szemét tágra nyitotta, de nyirkos, szeplős arca nyugalmat, határozottságot sugárzott, még akkor is, amikor Lysandrára nézett, akinek a fogai csillogtak a tűz fényében. Sőt, még akkor is, amikor Rowan kegyetlen kését a torkának szegezve lökdöste előre.

Aedion az állával Rowan felé bökött.

Aligha fogja tudni átadni az üzenetet, ha pengét szegezel a torkának.

Rowan leengedte a kését, de nem tette a tokjába, és szorosan a futár mellett maradt.

Hol vannak? – kérdezte Aedion.

A férfi gyorsan meghajolt előtte.

Egy fogadóban, tábornok úr. Négy mérföldnyire innen.

Elakadt a szava, amikor Aelin a tüzet megkerülve végre közelebb lépett. Továbbra is magas lánggal lobogtatta a tüzet, így védve Evangeline-t és Fürgét. A futár nagyot sóhajtott.

Tudta. Ahogy Aelinre és Aedionra nézett, és látta, hogy egyforma a szemük és a hajuk színe, látszott rajta, hogy tudja, ki Aelin. És mintha villámként csapott volna belé a felismerés, meghajolt Aelin felé is.

Aelin nézte a lesütött szemmel álló férfit, védtelenül maradt nyakát, az esőtől csillogó bőrét. Felébredt a mágiája. És a nyakában lógó amulett mintha kinyitotta volna ősi szemét, és figyelte volna, mi történik.

A futár teljesen ledermedt a nesztelenül közeledő Lysandra láttán. A szellemleopárd bajszát mozgatva megszagolgatta vizes ruháját. A futárnak volt annyi esze, hogy ne mozduljon.

– Lemondják a találkozót? – kérdezte Aedion feszülten, és újra az erdőt kémlelte.

A férfi összerezzent.

– Nem, tábornok úr, de azt javasolják, hogy maguk menjenek oda, a fogadóba. Az eső miatt.

Aedion a szemét forgatta.

– Mondd meg Darrow-nak, hogy emelje már meg azt a nagy ülepét! Nincs cukorból, nem árt neki az eső.

– Nem Lord Darrow-ról van szó – mondta gyorsan a férfi. – Minden tiszteletem Lord Murtaugh-é, de idén nyáron nagyon

lelassult. Lord Ren aggódik az egészsége miatt. Önök is megérthetik: sötét van, esik az eső...

Aelinnek eszébe jutott, hogy az öregember tavasszal még úgy vágtatott át a királyságokon, mint egy pokolból kiszabadult démon. Talán ez volt az ára. Aedion sóhajtott.

– Tudod, hogy először alaposan ellenőriznünk kell a fogadót, így a tervezettnél csak később kezdődhet a találkozó.

– Természetesen, tábornok úr. Így is készülnek.

A futár ekkor döbbenten vette észre Evangeline-t és Fürgét a biztonságot nyújtó lánggyűrűben. És hiába állt mellette a felfegyverkezett tündérherceg, és szagolgatta egy szellemleopárd kivont karmokkal, csak Aelin tüze láttán sápadt halálra.

– Várják önöket, Lord Darrow már türelmetlen. Nem szokása elhagyni Orynthot, emiatt nyugtalan. De amilyen idők manapság járnak, mindannyian idegesek vagyunk.

Ebben egyetértünk, gondolta Aelin mosolyogva.

3.
FEJEZET

Feketecsőrű Manon a morathi erődbe vezető hosszú híd egyik végén vigyázzállásban nézte, ahogy a nagyanyja boszorkányköre leereszkedik a szürke felhők közül. A mélyben lévő kovácsműhelyekből sűrű oszlopukban gomolygott felfelé a füst. De Manon még így is egyértelműen ki tudta venni a feketecsőrű boszorkányklán főboszorkányának óriási, obszidiánfekete palástját. Senki nem öltözködött úgy, mint ő. Boszorkányköre is áttört a vastag felhőtakarón, de tisztes távolságot tartott tőle és kísérőjétől, aki egy hatalmas bikát lovagolt meg.

Manon és a mögötte felsorakozó Tizenhármak tagjai mozdulatlanul vártak, míg a wyvernek és utasaik leszálltak a híd túloldalán lévő udvar sötét kövére. A mélyben egy megáradt, mocsokkal teli folyó vágtatott, és dübörgése szinte teljesen elnyomta a köveket karcoló karmok és a szárnycsapkodás hangját.

Manon nagyanyja tehát eljött Morathba. Jobban mondva nem Morathba, hanem oda, ami maradt belőle, mert a harmada csupa törmelék volt.

Manon nagyanyja elegáns mozdulattal leszállt a wyvernről. Asterin bosszúsan fújtatott egyet. A főboszorkány komor tekintetet vetett a Manon és a Tizenhármak fölé magasodó fekete erődítményre. Perrington herceg már a tanácstermében várakozott, és Manonnak semmi kétsége nem volt afelől, hogy Perrington pincsije, Lord Vernon mindent meg fog tenni az ő lejáratása és elbizonytalanítása érdekében. Ha Vernon meg akar

szabadulni tőle, akkor ennél jobb alkalmat keresve sem találhat, amikor a nagyanyja eljött ellenőrizni, milyen munkát végzett.

És milyen kudarcot vallott.

Manon egyenesen állt, mint a karó. Nagyanyja a széles kőhídon közeledett felé. Léptei neszét elnyelte a folyó zúgása, a távolban verdeső szárnyak és a hangos kalapácsolás. A kovácsműhelyekben éjt nappallá téve dolgoztak, és gyártották a fegyvereket a herceg hatalmas hadseregének. Manon csak akkor hajolt meg, amikor olyan közel ért, hogy már látta nagyanyja szemének fehérjét.

Bőrruhák neszeztek, és Manon tudta, hogy a Tizenhármak követték a példáját.

Mire felemelte a fejét, a nagyanyja már ott állt előtte. Aranyfoltos, ónixfekete szeméből halál, kegyetlenség és ravaszság sugárzott.

– Vigyetek a herceghez! – mondta üdvözlésképpen.

Manon érezte, hogy a Tizenhármak teljesen ledermednek. Nem nagyanyja szavai, hanem a mögötte álló boszorkánykör miatt. Igen ritkán fordult elő ugyanis, hogy kísérték őt, ami arra utalt, hogy különösen ügyelni kell a biztonságára.

Morath nemcsak emberek, hanem démonok fellegvára is volt. A főboszorkány hosszú időre érkezett, de az is lehet, hogy végérvényesen itt akart maradni, mivel magával hozta azt a szép, sötét hajú fiatal boszorkányt, aki jelenleg az ágyát melegítette. A matróna bolond lenne, ha nem élne az extra védelem lehetőségével. Még akkor is, ha a Tizenhármak eddig önállóan is megbízható védelmet jelentettek. Vagy valami megváltozott?

Manonnak úgy kellett erőt vennie magán, hogy ne pattintsa ki vaskarmait a veszély gondolatára.

Manon ismételten meghajolt, és Morath hatalmas, nyitott kapui felé fordult. A Tizenhármak sorfalat álltak neki és a főboszorkánynak, majd halálosan veszélyes pajzsot alkotva újra zárták soraikat. Senkinek nem volt esélye ellenük, ha a trónörökösről és a főboszorkányról volt szó.

Manon szinte zajtalan léptekkel vezette nagyanyját a sötét folyosókon, szorosan mögöttük a Tizenhármak és a matróna boszorkányköre. Szolgákat nem láttak: kémkedhettek, vagy

emberi ösztöneik súgták meg nekik, hogy jobb, ha eltűnnek az útból.

Van valami jelentenivalód? – kérdezte a főboszorkány, miközben felfelé haladtak a sok csigalépcső egyikén a herceg új tanácstermébe.

Nincs, nagymama. – Manon erőt vett magán, és nem vetett oldalpillantást a nagyanyjára, ezüstös árnyalatú fekete hajára, ősi gyűlölet szabdalta sápadt vonásaira és az állandóan kivillanó rozsdás fogakra.

A főboszorkány egykor pecsétet égetett Asterin testére. Asterin halva született boszorkányivadékát a tűzbe dobta, hiába volt joga Asterinnek ahhoz, hogy legalább egyszer a karjában tartsa. Kegyetlenül összeverte Manon másodparancsnokát, aztán kizavarta a hidegbe, a hóba, hogy ott haljon meg. Manon csak a közelmúltban szerzett minderről tudomást, a nagyanyja majdnem egy évszázadon keresztül hazudott neki róla.

Csak találgatni tudott, vajon milyen gondolatok cikázhatnak éppen Asterin fejében. Meg Sorrel és Vesta fejében. Ők ketten találtak rá a hóban fekvő Asterinre, és meggyógyították őt. De ők se mondták el ezt Manonnak.

Manon a nagymama teremtménye volt, és ez soha nem tűnt számára gyűlöletes dolognak.

Rájöttél, ki okozta a robbanást? – szólt a következő kérdés.

Egy hosszú, keskeny folyosóra jutottak, ami a herceg tanácstermához vezetett. A matróna mögött szinte örvénylett köpönyege, ahogy végigvonult a folyosón.

– Nem, nagymama.

Az aranyfoltos fekete szemek rávillantak.

– Micsoda véletlen egybeesés! Nyavalyogsz a herceg tenyésztési kísérletei miatt, és néhány nap múlva, lám: egy egész sárgalábú boszorkánykör, akik részt vettek a kísérletben, odavész a tűzben.

Majdnem kicsúszott Manon száján, hogy *igazán nem kár értük*. Bár veszteség, hogy több boszorkánykör is elpusztult a robbanásban, az örömteli hír az volt, hogy a kísérletek leálltak. Ki nem állhatta a sárgalábú-valg ivadékoknak még a gondolatát sem! Manon érezte, nem látta vagy hallotta, hanem érezte, hogy a Tizenhármak figyelme nagyanyja hátára szegeződik.

És mintha félelem nyilallt volna belé. A matróna megvádolta és ezzel a Tizenhármakat állásfoglalásra kényszeríti. Bár már egy jó ideje kezdték meghúzni a határvonalat.

A Morathban töltött hónapok alatt Manon egyre jobban tiltakozott magában az ellen, amit megköveteltek tőle. Ha a főboszorkány ezt tudná, Manont egy cölöphöz kötöztetné, és addig korbácsolná a hátát, míg cafatokban lógna róla a bőr. A Tizenhármaknak ezt tehetetlenül kellene végignézniük, nagyanyja ezzel bizonyítaná ország-világ előtt alkalmatlanságukat a trónörökös megvédésére. Aztán rájuk is ugyanez a sors várna. Az is lehet, hogy sós vizet locsoltatna a sebeikre, majd nap nap után megismétlődne az egész.

– A híresztelések szerint a herceg cicusa, egy nő okozta az egészet – felelte Manon. – De ő is odaveszett a robbanásban, ezért senki nem tudja biztosan. Nem akarom az idődet vesztegetni holmi pletykákkal és elméletekkel.

– A herceg pórázon tartotta.

– A nő árnyéktüzét a jelek szerint nem. – Az árnyéktűz elképesztően erős fegyver volt. Ha a hatását felerősítették volna a tükrös boszorkánytornyokkal, amiket három főboszorkány építtetett a Ferian-résben, pillanatok alatt meg tudtak volna olvasztani minden ellenséget. Kaltain halálával lőttek ennek a lehetőségnek. Az előző adarlani király meghalt, és Perrington herceg aligha ismeri el a koronaherceg jogát a trónra.

Nagyanyja az út hátralévő része alatt nem szólalt meg.

Az új, zafírkék szemű adarlani király is egy újabb figura a kontinens megszerzéséért folyó játékban. Nemrég még egy valg démonherceg rabja volt, de sikerült megszabadulnia tőle, és azután szinte nyomban az aranyszőke hajú, fiatal királynővel lépett szövetségre.

A tanácsterem ajtaja elé érve Manon minden gondolatot kisöpört a fejéből. A közömbös arcú őrök szélesre tárták előttük a fekete kőajtót.

Manon a gyilkosok nyugalmával nézett az ébenfekete üvegasztalra és a mellette álló két személyre.

A magas, szikár, örökké vigyorgó, a leigázott Terrasen zöld színébe öltözött Vernonra.

És az aranyszőke hajú, elefántcsontfehér arcú férfira.

Perrington hercegnek nyoma sem volt. Az idegen feléjük fordult. Mintha még Manon nagyanyja is megtorpant volna.

Nem a férfi szépsége láttán, nem a szoborszerű testéből sugárzó erő vagy elegáns fekete öltözete miatt.

A férfinak aranysárga szeme volt. Mint Manonnak.

És a valg királyoknak.

Manon villámgyorsan szemügyre vette a lehetséges kijáratokat: ajtókat és ablakokat. Végiggondolta, milyen fegyvereket tudna használni, ha csak harc árán tudna kijutni innen. Ösztönösen nagyanyja elé lépett. Harcedzett boszorkány lévén két kés már a kezében volt, mielőtt az aranyszemű férfi egyet pislogott volna.

A férfi átható pillantást vetett Manonra. Mosolygott.

– Üdvözöllek, szárnyparancsnok! – mondta, majd Manon nagyanyjára nézett, és fejet hajtott. – Isten hozott téged is, főboszorkány!

A hangja érzéki volt, kedves, ugyanakkor kegyetlen. A hanghordozása viszont kifejezetten parancsolgatónak tűnt...

Vernon vigyora most erőltetettnek, barna arca sápadtnak látszott.

– És te ki vagy? – kérdezte az idegentől Manon.

A férfi az állával az üres székek felé bökött.

– Nagyon jól tudod, ki vagyok, Feketecsőrű Manon.

Perrington, de valahogy egy másik testben. Mert... Mert az a túlvilági rothadó valami, amit Manon korábban látott benne, amikor mélyen a szemébe nézett... Most mintha testet öltött volna.

A főboszorkány feszült vonásai igazolták Manon sejtéseit.

– Meguntam, hogy rothadt húst kell hordanom magamon – mondta a férfi, és a macskákra jellemző eleganciával a Vernon melletti szék felé suhant. – Az ellenségeim tudják, ki vagyok, feltételezem, hogy a szövetségeseim is – tette hozzá hosszú, erős ujjaival gesztikulálva.

– Uram, Lord Erawan, ha megengeded, hozok a főboszorkánynak egy kis frissítőt. Hosszú út áll mögötte – motyogta Vernon lehajtott fejjel.

Manon figyelmesen szemügyre vette a magas, szikár férfit. Már két gesztust is tett feléjük: tiszteletet tanúsított a nagyanyja iránt, és elárulta a herceg valódi nevét: Erawan.

Manon kíváncsi lett volna, vajon a folyosón őrködő Ghislaine mit tud róla.

A valg király jóváhagyása jeléül biccentett, mire Perranth lordja a fal melletti kis büféasztalhoz sietett, és felemelt egy kancsót. Közben Manon és a főboszorkány leült a démonkirállyal szemben.

Vernon korábban folyton gúnyolódott, de most... Talán Perranth lordja rájött, hogy milyen szörnyeteg tartja a markában, és kétségbeesetten keresi a szövetségeseket. Talán arra is rájött, hogy Manonnak is köze volt ahhoz a robbantáshoz.

Manon elvette az agancsból vésett vizes kupát, de nem ivott bele. A nagyanyja sem nyúlt a vízhez.

Erawan halványan mosolygott.

Nem áradt belőle a sötétség vagy a romlottság – mintha elég ereje lett volna ahhoz, hogy ne mutassa a külvilág felé. Csak a szeméből sugárzott. Ami olyan volt, mint Manoné.

A Tizenhármak tagjai és a nagyanyja boszorkányköre a folyosón maradt. Csak a másodparancsnokok állhattak az ajtó mellett. A terem a valg király csapdájává változott.

– Nos tehát – szólalt meg Erawan, és ahogy végignézett rajtuk, Manon szántszándékkal összezárta az ajkát, nehogy akaratlanul is kivillantsa a fogait – előkészítettétek a haderőket a Ferian-résben?

Manon nagyanyja finoman biccentett.

– Napnyugtakor szállnak fel. Néhány nap alatt eljutnak Résvárba.

Manon mozdulni sem mert a székében.

– Résvárba küldöd a légi hadsereget? – kérdezte Manon Erawantól.

A démonkirály hunyorogva méregette.

– Téged küldelek Résvárba a boszorkányaiddal együtt, hogy foglald vissza a városomat. Miután teljesíted a küldetésed, a

Ferian-légió fog ott állomásozni Sárgalábú Iskra vezényletével.

Résvárba! Végre csatába küldik őket! Végre látni fogják, mire képesek a wyvernek csatában.

– Számítanak a támadásra?

Élettelen mosoly.

– Csapataink nagyon gyorsan fognak mozogni, a támadás teljesen váratlanul fogja érni őket. – Semmi kétség afelől, miért tartották mostanáig titokban ezt az információt.

Manon dobbantott egyet a lábával a kőpadlón. Legszívesebben azonnal indult volna, kiadta volna a szükséges parancsokat a többieknek az előkészületekhez.

– Hány boszorkánykört vigyek Morathból északra? – kérdezte.

– Iskra vezeti a légierő másik felét. Innen aligha szükséges odaráncigálni boszorkánysköröket. – A szavait kihívásnak szánta, próbára akarta tenni Manont.

– A Tizenhármakkal megyek, két boszorkánykör kíséretében – határozott Manon. Semmi szükség arra, hogy az ellenségeik pontosan tudják, hány boszorkánykör repül a légi hadseregben, de arra sincs szükség, hogy mindenki menjen. Manon nagy összegben fogadott volna, hogy a Tizenhármak egymaguk is be tudnák venni a várost.

Erawan beleegyezése jeléül csak biccentett egyet. Manon nagyanyja alig észrevehetően bólintott, ennél több elismerésre Manon aligha számíthatott tőle.

– És mi lesz Résvár hercegével? – Mármint a királlyal. Dorian királlyal.

A nagyanyja Manonra villantotta a tekintetét, de a démon így felelt:

– Azt akarom, hogy te hozd el nekem őt ide. Már ha túléli a támadást.

Most, hogy a tűzkirálynő elhagyta a várost, Dorian Havilliard és a város védelem nélkül maradt. Manont ez hidegen hagyta, a háború már csak ilyen.

A háború befejeztével hazatér végre a Pusztaságokba, a boszorkányok elveszett hazájába. Ezt ígérte az előző király. A démonkirály persze megszegheti az ígéretet, aminek volt is esélye.

Ezzel később foglalkozik. Először... ezt a csatát kell megvívni. Már hallotta vérében a háború vad dalát.

A démonkirály és a nagyanyja folytatták a beszélgetést, mire Manon is elhessegette a fejéből az egymásnak csattanó pajzsok és szikrázó kardok muzsikáját, hogy kövesse a társalgást.

– Miután visszafoglaltuk a várost, a flottát is meg akarom szerezni az Avery folyón.

– Az Ezüst-tó vidékén élők beleegyezésüket adták?

Manon nagyanyja az üvegasztalon fekvő térképet tanulmányozta, aminek a széleit sima kövekkel súlyozták le. Az Avery folyó, melynek partján a főváros is elhelyezkedett, az Ezüst-tóból eredt. A tó partján, egy kicsit nyugatabbra feküdt Anielle városa, mögötte pedig a Fehér-agyar hegység.

Perrington – pontosabban Erawan – megvonta széles vállait.

– Az ő lordjuk még nem lépett szövetségre sem velem, sem a fiúkirállyal. Ha eljut hozzá a hír Résvár elestéről, a futáraik ott fognak toporogni az ajtónk előtt. – Felvillanó mosoly. – A váruk a nyugati vízesésnél még most is őrzi a hadseregem nyomait. Anielle-ben számtalan háborús emlékművet láttam, a lordjuk tudja, milyen könnyedén halottasházzá változtathatom a városát.

Manon inkább a térképet tanulmányozta, és nem kérdezett.

A valg király olyan öreg volt, hogy mellette ő fiatalnak érezte magát. Sőt, még a nagyanyja is gyereknek tűnt mellette.

Lehet, hogy a nagyanyja mégsem olyan okos, hogy akaratuk ellenére szövetségre lépett ezzel a szörnyeteggel, és eladta neki őket.

Manon ekkor erőt vett magán, és Erawan szemébe nézett.

– Ott leszünk tehát Morathban, és hamarosan megszerezzük Résvárat és Anielle-t is, de ez csak Adarlan déli fele. Mi van a Ferian-réstől északra fekvő területekkel? Vagy az Adarlantól délre fekvő részekkel?

– Bellhréve az ellenőrzésem alatt marad, a terület lordjai és kereskedői túlzottan szeretik az aranyukat. Melisande pedig... – A démonkirály arányló tekintete a nyugati országra siklott. – Eyllwe alatta romokban. Tépőláp szintén egy romhalmaz. Melisande jól felfogott érdeke, hogy továbbra is fenntartsa velem a szövetséget, főként, hogy Terrasen már egy fityinget sem ér. – A király tekintete most észak felé vándorolt. – Aelin Galathynius

mostanra érhetett imádott fővárosába. Résvár elestével rá fog jönni ő is, mennyire egyedül maradt északon. Brannon örökösének nincs szövetségese Erilea-ben. Pontosabban már nincs.

Manon figyelmét nem kerülte el, hogy a démonkirály pillantása Eyllwe-re villant, igaz, csak egy villanás volt.

Manon nagyanyja hallgatott, de Manon érezte, hogy kitekeri a nyakát, ha túl messzire merészkedik. Manon azonban nem akart itt megállni.

– A fővárosod valódi kereskedelmi központ. Ha a légiómat ráeresztem, kevés ember-szövetségesed marad...

– Feketecsőrű Manon, ha jól emlékszem, ez a légió nemrég még az *én* légióm volt.

Manon állta Erawan perzselő tekintetét, pedig úgy érezte, mintha meztelenre vetkőztette volna.

– Ha Résvárat a földdel teszed egyenlővé – mondta tárgyilagosan –, akkor Anielle lordja, Melisande királynője vagy a tépőlápi lordok úgy vélhetik, hogy érdemes vállalniuk a lázadás kockázatát, és közös erővel fellépnek ellened. Ha elpusztítod a saját fővárosodat, akkor miért hinnének a veled kötendő szövetségben? Hirdesd ki, még mielőtt odaérünk, hogy a király és a királynő a kontinens ellensége. Állíts be bennünket Résvár megmentőinek! Ne megszállóknak tartsanak bennünket. A többi uralkodó így majd kétszer is meggondolja, hogy szövetségre lépjen-e Terrasennel. Csak annyira fosztjuk ki a várost, hogy jelezzük a hatalmadat, de a vasfogúak seregét vissza fogom tartani attól, hogy mindent romba döntsön.

Az arany szemek hunyorogtak, Erawan töprengett.

Manon érezte, hogy még egy szó és a nagyanyja belefúrja a körmeit az arcába, de továbbra is peckesen tartotta magát. Nem a várossal vagy a város népével törődött, egészen más aggasztotta, mégpedig az, hogy Résvár elpusztítása egyesítheti a szétszóródott ellenségeket. És emiatt a feketecsőrűek is csak később térhetnek vissza a Pusztaságokba.

Találkozott a tekintete Vernonéval. Félelmet és számítást vélt felfedezni benne. Vernon halkan így szólt Erawanhez:

– A szárnyparancsnok szavaiban van némi igazság, uram. – Vajon miről tud Vernon, amiről Manon nem?

Erawan kissé oldalra billentette a fejét, mire aranyszőke haja a homlokába hullott.

– Azért vagy te a szárnyparancsnokom, Feketecsőrű Manon, és nem véletlen, hogy nem Iskra nyerte el ezt a tisztséget.

Manon undor és büszkeség elegyét érezte, de bólintott.

– Van még valami.

Manon mozdulatlanul várt.

A démonkirály kényelmesen elhelyezkedett a székében.

– Van egy üvegfal Résvárban, már messziről látszik. – Manon ismerte ezt a falat, ült már a tetején. – Csak annyi kárt tegyél a városban, hogy azzal félelmet kelts, hogy megmutasd az erőnket! A falat viszont... teljesen romboljátok le!

– Miért? – kérdezte Manon egyszerűen.

Az. arany szemek szinte izzottak.

– Mert egy jelkép elpusztítása legalább annyira megtörheti az emberek szellemét, mint a vérontás.

Az üvegfal Aelin Galathynius mágikus erejét jelképezte. A könyörületességét. Manon a démonkirály tekintetét állva bólintott. A démon az ajtó felé biccentett, némán elbocsátotta.

Manon már kilépett a teremből, amikor a démonkirály Vernonhoz fordult, és már csak odakint, a folyosón jutott eszébe, hogy maradnia kellett volna, hiszen az a feladata, hogy védje a főboszorkányt.

∞

A Tizenhármak teljes némaságban szálltak le a katonai táborban, a nekik kijelölt fegyverraktárnál. A boszorkányfészekben nyergelték fel wyvernjeiket, de senki nem szólalt meg útközben.

A Manon által kiválasztott két boszorkánykör kísérte őket, és ők is leszálltak a lankadatlanul gomolygó füstben és szürkeségben. Mindkét boszorkánykör feketecsőrűekből állt, és a Tizenhármakkal együtt a fegyverraktárak felé igyekeztek.

A kovácsműhelyek és a sátrak labirintusán kívül álltak meg, a sárban. Manon így szólt az összegyűlt Tizenhármakhoz:

– Fél óra múlva indulunk. – Mögöttük a kovácsok és az állatidomárok már sietve megkezdték a munkát, hogy felvértezzék a leláncolt wyverneket.

Ha van némi sütnivalójuk, és elég fürgék, akkor nem mennek közel az állkapcsaikhoz. Asterin égszínkék nősténye már méregette a mellette sündörgő férfit. Manon szívesen megnézte volna, vajon kiharap-e belőle egy darabot, de aztán a boszorkányköréhez fordult.

– Némi szerencsével még Iskra előtt odaérünk, és megmutatjuk, hogyan kell lerombolni és kifosztani egy várost. Ellenkező esetben miután megérkezünk, megkeressük Iskrát és a boszorkánykörét, és megállítjuk a mészárlást. A herceget hagyjátok meg nekem! – Nem mert Asterinre nézni, amikor folytatta. – Nincs kétségem afelől, hogy a sárgalábúak maguknak akarják a fejét, de állítsátok le, ha bárki ilyesmivel próbálkozik!

Az is lehet, hogy Iskra is otthagyja a fogát. Egy csatában mindig történnek véletlenek.

A Tizenhármak engedelmességük jeléül fejet hajtottak. Manon az állával a hitvány vászonsátrak alatt megbúvó fegyverraktár felé bökött.

– Teljes vértezet. – Metsző mosolyt villantott a Tizenhármakra. – Muszáj a legjobb formánkat mutatnunk.

Tizenketten vigyorogtak vissza rá, aztán bementek egy sátorba, ahol az asztalok és a próbabábuk álltak. Az elmúlt hónapokban a kovácsok gondosan, precízen alkották meg a vértezetüket.

Csak Asterin maradt Manon oldalán. Ghislaine is épp indult volna, de Manon karon ragadta göndör hajú őrszemét.

Szavai alig hallatszottak a kovácsműhelyekből zengő kalapácsolás és wyvernek üvöltése közepette.

– Mondd el, mit tudsz Erawanről! – Ghislaine elsápadt, és mielőtt kinyitotta volna a száját, Manon hozzátette: – *A lényegre szorítkozz!*

Ghislaine nagyot nyelt, és bólintott. A többiek a páncélzattal voltak elfoglalva, de a tudós harcos amúgy is olyan halkan suttogott, hogy csak Mannon és Asterin hallhatta.

– Egyike annak a három valg démonkirálynak, akik az idők hajnalán betörtek a világba. A másik kettőt megölték vagy

visszaküldték abba a sötétségbe, ahonnan jöttek. Erawan itt ragadt egy kis sereggel. Erilea-ba akkor menekült, amikor Maeve és Brannon jelentősen megtépázták a seregét. Titokban ezer évig építgette erőit a Fehéragyar-hegység mélyén. Amikor megtudta, hogy Brannon király ereje hanyatlóban, megindította a támadást az egész szárazföld megszerzésére. A legendák szerint Brannon lánya és annak emberpárja győzték le.

– A jelek szerint ennek a legendának semmi alapja – fortyogott Asterin.

Manon elengedte Ghislaine karját.

– Menj te is készülődni, aztán ha alkalom adódik rá, mondj el mindent a többieknek is!

Ghislaine fejet hajtott, és a többiek után sietett a fegyverraktárba.

Manon kerülte Asterin kérdő tekintetét, most nem volt itt az ideje a beszélgetésnek.

A néma kovácsot a műhelyénél találta, folyt a verejték kormos homlokáról. A tekintetéből azonban határozottság, nyugalom sugárzott, amikor felemelte a vászonponyvát a munkaasztaláról, hogy megmutassa Manonnak a páncélját. Kifényesítve, készen.

A sötét fémet úgy munkálták meg, mintha finom wyvernpikkelyekből állt volna. Manon egy ujjal végigsimított a pikkelyeken, és felvette a páncélkesztyűt, ami tökéletesen illett a kezére.

– Gyönyörű lett.

Ijesztő, mégis gyönyörű. Vajon a kovács, amikor készítette, gondolt-e arra, hogy Manon a honfitársai életét fogja kioltani benne? A férfi vörös arcán nem tükröződött érzelem.

Manon levette palástját, és felöltötte a páncélt. Az úgy simult a testére, mint egy második bőr, rugalmasan, de azokon a helyeken, ahol az élete függhet tőle, áthatolhatatlanul keményen.

Amikor elkészült, a kovács végigmérte, és elégedetten bólintott. Az asztala alá nyúlt, és elővett még valamit: egy sisakot, ami egy koronára hasonlított. Manon csak meredten bámulta egy darabig.

Ugyanabból a sötét fémből kovácsolta, mint a vértezet többi részét, és az orr- és homlokvédőt úgy alakította ki, hogy

viselőjének arcát mindenütt takarja, a száját és a vasfogait kivéve. A korona csipkéi, mint hat kis kopja, meredtek a magasba.

Egy hódító sisakja, egy démon sisakja.

Amikor a copfját hátradugta, és a fejéhez emelte a sisakot, Manon megérezte magán a már felfegyverkezett Tizenhármak tekintetét.

A sisakot könnyen fel tudta venni, a belsejét hűvösnek érezte átforrósodott bőrén. Bár az arca nagy részét takarta, tökéletesen jól látta a kovácsot, aki elismerően biccentett.

Manon nem tudta volna megmondani, miért tartotta fontosnak, de így szólt:

– Köszönöm!

A férfi válaszul újra csak biccentett, aztán Manon határozottan Abraxoshoz sietett, felpattant rá, és jelt adott a többi boszorkánynak. Abraxos is új páncélját viselte, és láthatólag elégedetten illegette magát.

A Tizenhármak magasba emelkedtek, és maguk mögött hagyták Morathot. Manon egyszer sem nézett hátra.

4. FEJEZET

AEIDON ÉS ROWAN NEM ENGEDTE ELŐRE Darrow futárát, hogy figyelmeztesse a lordokat az érkezésükre. Tavasszal Murtaugh és Ren nem keveset tettek Terrasen újjászületéséért, de azóta megváltozhatott a nagyapa és unokája hozzáállása, ezért Aelin és társai igyekeztek kihasználni minden lehetséges előnyt, például azt is, hogy váratlanul érkeznek a fogadóba.

Aelin arra gondolt, hogy a viharos idő rossz előjel. Murtaugh hajlott kora pedig csak kényelmes kifogás Darrow-nak, amivel próbára akarja őt tenni. Ez annyira felbőszítette, hogy alig bírt megnyugodni.

A fogadó egy útelágazásnál helyezkedett el, Tölgyváld mélyén. Az esős este miatt zsúfolásig megtelt, és dupla árat kellett fizetniük azért, hogy a lovaiknak helyet csináljanak az istállóban. Aelin persze biztos volt abban, hogy elég lenne egy szót szólnia, vagy megvillantania híres tűzét, és nemcsak az istállót, hanem az egész fogadót is kiürítenék.

Lysandra útközben kicsit lemaradt, és most a bokrokból bújt elő. Csapzott, bundás fejével Aelin felé bólintott, ezzel jelezve, hogy tiszta a levegő.

Az emeleten nem volt bérelhető külön terem, az ivó pedig tömve volt utazókkal, vadászokkal és mindenféle népséggel, akik a felhőszakadás elől menekültek ide. Egyesek a falnak dőlve szunyókáltak. Lehet, hogy ők is így fogják tölteni az estét, gondolta bosszúsan Aelin.

Amikor beléptek, néhányan a bőrig ázott idegenek felé fordultak, akiknek a csuklyájáról csöpögött a víz. A csuklyájuk viszont takarta az arcukat, a köpenyük pedig a fegyvereiket, ezért a kíváncsiskodók gyorsan visszatértek italaikhoz, kártyájukhoz vagy kocsmadalaikhoz.

Lysandra végre emberi alakjába váltott, és hónapokkal ezelőtt tett esküjéhez híven, egykor dús kebleit most kisebbekre cserélte. Az elkülönített ebédlőbe menet, ahol a terraseni arisztokraták vártak rájuk, Aelin elkapta Lysandra pillantását, és vigyorogva nézett vissza rá.

– Jobb így? – kérdezte halkan Evangeline feje felett.

– Jaj, el se tudod képzelni! – felelt Lysandra vadmacska módjára vigyorogva.

Erre Rowan is felnevetett mögöttük.

A futár és Aedion előrementek. A zajos ivóból kiérve befordultak egy homályosan megvilágított folyosóra. Aedion a hátára szíjazta kerek, karcos pajzsát, a halovány gyertyafény megcsillant az esőcseppeken. Aediont az Észak Farkasának hívták, és bár tündérsebességének és erejének köszönhetően nyerte meg a csatákat, mégis inkább emberként nyerte el légiója tiszteletét és hűségét. Aelin már elkésett a gondolattal, hogy neki is érdemes lenne tündéralakját emberalakra cserélnie.

Ren Allsbrook várt rájuk odabent. Egy gyerekkori barát, akit Aelin télen, Chaol kiszabadítása közben majdnem megölt. Akkor nem ismerték fel egymást, és Ren úgy lakott egy ideig Aelin lakásában, hogy nem is sejtette, hogy az eltűnt királynő a tulajdonosa. Nagyapjáról, Murtaugh-ról Aelinnek csak halvány emlékei voltak. Főleg a közös ebédekre emlékezett, ahogy a nagybátyja asztalánál ülnek, és Murtaugh mindig csent neki ráadást áfonyás sütiből.

Minden jó, ami megmaradt, a biztonság tétova illúziója, Aedionnak volt köszönhető. A pajzsát elcsúfító horpadások és karcolások voltak a bizonyítékai. Neki és az Aelint váró három férfinak köszönhető minden. Valamiért nyomasztólag hatott rá ez a gondolat.

Aedion és a futár ekkor megálltak egy faajtó előtt, és bekopogtak.

Fürge a farkát csóválva Aelin lábszárának dörgölőzött. Aelin rámosolygott, a kutya ismét megrázta magát, vizet fröcskölve szerteszét. Lysandra felhorkant. Tényleg királynőhöz illő dolog egy ázott kutyát elhozni egy titkos találkozóra.

Aelin már hónapokkal korábban megígérte önmagának, hogy önmaga marad. Sötétségen, véren és kétségbeesésen verekedte keresztül magát, és túlélte. És bár Darrow katonákat és pénzt tud felajánlani a háborúhoz, ő is rendelkezik mind a kettővel. Jobb lenne, ha több lenne, de ő sem jött üres kézzel. Ezek a férfiak Terrasenért munkálkodtak, de ő is ugyanezt teszi. Magáért és értük, mindannyiukért. Kihúzta magát.

Aedion lépett be először a helyiségbe, és így szólt:

– Rohadt csirkefogók! Miattatok kellett esőben idejönnünk, mert nem akartatok megázni. Ren, úgy nézel ki, mint akit kiütöttek, de ezt már megszoktuk. Murtaugh, mindig örülök, ha látlak. Darrow, neked is olyan szörnyű a frizurád, mint az enyém.

– Elnézve, hogy mekkora titokban szerveztétek ezt a találkozót, az ember azt hihetné, hogy a saját királyságotokban kell bujkálnotok, Aedion – szólt egy száraz, hideg hang.

Aelin a félig nyitott ajtóhoz ért. Vajon most azonnal szóljon rá ezekre az ostobákra, hogy beszéljenek már halkabban? Valójában halkan beszéltek, és Aelin a tündérfülei miatt hallott az átlagosnál élesebben.

Lysandra és Evangeline elé lépett, ők megálltak mögötte, Aelin pedig a küszöbről vette szemügyre a különtermet.

Egy ablakot résnyire nyitottak, hogy enyhítsék a fullasztó hőséget. A kandallóban ropogó tűz előtt egy nagy, négyszögletű asztal állt, rajta üres tányérokkal, morzsákkal és csorba tálakkal. Két idősebb férfi ült az asztalnál, a futár az egyikük fülébe sugdosott valamit, amit Aelin még a tündérfülével sem hallott. Aztán a futár meghajolt és távozott. Az idősebb férfiak kihúzták magukat, és a tekintetük Aelinre vándorolt.

Aelin viszont nem őket, hanem a kandallópárkányra támaszkodó sötét hajú, fiatal férfit nézte. Sebhelyes, barna arca közömbösnek tűnt.

Aelin rögtön felismerte a hátára csatolt páros kardokat és a férfi sötét, izzó tekintetét.

Aelin úgy érezte, hogy a szája kellemetlenül kiszáradt. Lehúzta a csuklyáját, mire Ren Allsbrook hátrahőkölt.

Az idősebb férfiak felálltak, és Aelin felismerte az egyiket. Furcsa, miért nem ismerte meg Murtaugh-t azon az estén, amikor a raktárba ment, hogy kiszabadítsa Chaolt. Akkor sok lázadóval leszámolt, és az öreg állította őt le.

A másik férfi bárráncos volt, a vonásaiból erő, keménység sugárzott. Fikarcnyi derű, öröm vagy melegség sem látszott rajta. Olyan férfi benyomását keltette, aki mindig eléri, amit akar, akinek kérdés nélkül engedelmeskednek. Vékony volt, szívós, a gerince egyenes, mint aki nem karddal, hanem az elméje erejével harcol.

Aelin nagybátyja, Orion mind a kettővel jól bánt, ráadásul kedves volt, Aelin soha nem látta őt barátságtalannak vagy dühösnek. Ez a férfi viszont... Aelin, a ragadozó belenézett Darrow szürke szemébe, és felismerte benne a másik vadászt.

– Üdvözöllek, Lord Darrow! – köszöntötte, és fejet hajtott. Nem tudta megállni, hogy ne vigyorogjon. – Látom, jól érzed magad ebben a kellemes melegben.

Darrow faarca rezzenéstelen maradt. Közömbös.

Jól van.

Aelin türelmesen várt. Végül a férfi is fejet hajtott, de épp csak biccentett egyet.

– Picit mélyebben – szólította fel Aelin kedves hangon. – Nem törik bele a nyakad.

Aedion figyelmeztető pillantást vetett Aelinre.

Darrow nem mozdult.

Murtaugh viszont mély meghajlással köszöntötte.

– Királynőnk, elnézésedet kérjük, hogy futárt küldtünk érted, de az unokám aggódik az egészségem miatt. – Mosolyogni próbált. – Nagyon bosszant vele.

Ken nem reagált, csak eltolta magát a kandallópárkánytól. Ő is odajött az asztalhoz, csizmájának nyikorgása volt az egyedüli zaj.

– Te tudtad – mondta halkan Aedionnak.

Lysandra bölcsen becsukta az ajtót, és arra kérte Evangeline-t és Fürgét, hogy álljanak az ablakhoz, figyeljenek, nem kíváncsiskodik-e valaki. Aedion kurtán Renre mosolygott.

Meglepetésnek szántam.

Mielőtt a fiatal lord vissza tudott volna vágni, Rowan Aelin mellé lépett, és lehúzta a csuklyáját. A férfiak döbbenten nézték a tündérharcost körülvevő dicsfényt, a szeméből sugárzó erőt. Rowan Darrow felé fordult.

– Jó régóta nem láttam ilyesmit – dünnyögte Darrow.

Murtaugh úrrá lett döbbenetén és talán némi félelmén. Az üres székekre mutatott.

– Foglaljatok helyet! Elnézést a rendetlenségért, nem hittük volna, hogy a futár ilyen gyorsan visszatér veletek. – Aelin nem mozdult, társai követték példáját. Murtaugh hozzátette: – Ha szeretnétek, rendelünk valamit. Biztos farkaséhesek vagytok. – Ren olyan hitetlenkedő pillantást vetett a nagyapjára, amiből Aelin egyértelműen kiolvasta a lázadó véleményét.

Lord Darrow újra Aelinre pillantott, méregette.

Alázat, hála. Az ördög vigye el! Igazán hálás lehetek ennek az embernek, gondolta Aelin. Darrow nagy áldozatot hozott a királyságáért, vannak emberei és pénze, amit fel tudna ajánlani az Erawan elleni háborúban. Ráadásul Aelin hívta össze ezt a találkozót, nem a lordok. Mit számít, hogy máshol tartják? Mindenki eljött, és ez a lényeg.

Aelin erőt gyűjtött, odament az asztalhoz, és leült Darrow-val és Murtaugh-val szemben.

Ren állva maradt, és figyelte. A pillantása szinte perzselt.

– Köszönöm, hogy tavasszal segítettél Westfall kapitánynak! – szólt oda neki halkan Aelin.

Rennek mintha megrándult volna egy arcizma, de így felelt:

– Hogy van most? Aedion említette a levelében, hogy súlyosan megsérült.

– Utoljára azt hallottam róla, hogy úton van Anticába, a gyógyítókhoz. Pontosabban a Torre Cesmébe megy.

– Örülök neki.

– Esetleg felvilágosítanátok engem is arról, hogy mégis honnan ismeritek egymást? Vagy inkább találgassak? – fortyogott Darrow.

Aelin elkezdett magában tízig számolni, de végül Aedion szólalt meg, miközben leült.

– Vigyázz a szádra, Darrow!

Darrow összekulcsolta görbe, de ápolt ujjait, és kezét az asztalra fektette.

– Különben mi lesz? Hamut csinálsz belőlem, hercegnő? Megolvasztod a csontjaimat?

Lysandra Aedion mellé huppant egy székre, és kedvesen, udvariasan feltett egy kérdést:

– Van még víz abban a kancsóban? Eléggé fárasztó volt az út.

A kurtizán simulékony modora most nagyon kapóra jött. Aelin legszívesebben nyomott volna egy puszit a barátnője arcára, amiért igyekezett tompítani a feszültséget.

– Hát ez meg kicsoda? – kérdezte Darrow.

Lysandra hiába rebegtette butuskán a szempilláit, Darrow-t nem tévesztette meg a különleges szépség és a tisztelettudó viselkedés. Jól van, ezek szerint nem tudta, kinek a társaságában érkezett Aelin és Aedion. És milyen képességekkel rendelkeznek.

– Lysandra – felelte Aedion, aki levette a pajzsát, és letette a földre. A pajzs nagyot koppant. – Caraverre úrnője.

– Nem is létezik Caraverre nevű hely.

Aelin vállat vont.

– Most már létezik.

Lysandra egy hete állapodott meg ennél a névnél, akármit jelentett is. Az éjszaka közepén riadt fel, és gyakorlatilag Aelin arcába kiabálta. Előtte persze nagy nehezen kénytelen volt visszaváltozni emberi alakjába. Aelin soha nem fogja elfelejteni a tágra nyílt szemű leopárd képét, aki minden erejével beszélni próbált, de csak artikulálatlan morgás jött ki a torkán.

Halványan rámosolygott Renre, aki továbbra is úgy figyelte, mint egy ragadozó madár.

– Vettem a bátorságot, és megvásároltam azt a birtokot, amit a családod nem akart megvenni. Úgy tűnik, hogy szomszédok lesztek.

– És Lysandra származásáról mit lehet tudni? – kérdezte Darrow, komor pillantást vetve Lysandra tetoválásán a pecsétre, ami mindig látható volt, bármilyen alakot öltött is.

– Nem azért hívtuk össze a mai találkozót, hogy mindenki családfáját megtárgyaljuk – tiltakozott Aelin higgadtan. Rowanre nézett, aki biccentéssel jelezte, hogy a személyzet nem hallgatózik, és senki nincs hallótávolságon belül.

A tündérherceg a falnál lévő étkezőasztalhoz lépett, hogy vizet hozzon Lysandrának. Beleszagolt, de Aelin tudta, hogy valójában a mágiájával hatolt a vízbe, úgy vizsgálta meg, hogy van-e benne méreg vagy valamilyen bódítószer, aztán egy képzeletbeli szellőn négy poharat repített feléjük.

A három lord tágra nyílt szemmel figyelt. Rowan leült, lazán vizet töltött, aztán az asztalra varázsolt egy ötödik poharat, megtöltötte, és Evangeline-hez reptette. A lány lelkesen figyelte a varázslatot, aztán újra kibámult az esőfoltos ablakon. Hallgatott, úgy viselkedett, mint egy aranyos, haszontalan kislány, ahogy Lysandra tanította neki.

– A tündérharcosod legalább nem csak állati kegyetlenségével tűnik ki – mondta Lord Darrow Aelinnek.

– Ha a megbeszélésünket félbeszakítaná az ellenség – felelte Aelin nyugodtan –, akkor örülnél némi állati kegyetlenségnek, Darrow.

– És a te különleges képességeid? Azoknak is örüljek?

Aelint nem érdekelte, honnan tud róluk. Kissé oldalra billentette a fejét, gondosan átgondolta a szavait, és csak azután kérdezett vissza.

– Milyen képességeknek örülnél?

Darrow mosolygott, de csak a szájával, az arca nem derült fel.

– Némi önuralom jót tenne neked, méltóságos asszony.

Aelin két oldalán Rowan és Aedion idegei is mintha pattanásig feszültek volna. De ha Aelin meg tudja fékezni az indulatait, akkor ők is képesek rá.

Méltóságos asszony. Nem királynő.

– Később elgondolkodom rajta – felelte halvány mosollyal. – Az udvarom és én azért kívántunk ma találkozni veled, mert...

– Az udvarod? – Lord Darrow felvonta ősz szemöldökét, aztán végignézett a társaságon, előbb Lysandrán, majd Aedionon, végül a pillantása Rowanen pihent meg. Ren döbbenten nézte őket, az arcán valamiféle sóvárgás mellett talán némi neheztelés jelent meg. – Te ezt nevezed udvarnak?

– Ha egyszer eljutunk Orynthba, az udvar magától értetődően bővülni fog.

– Ha már itt tartunk, nem értem, hogy lehet ez udvar, ha te még nem vagy királynő.

Aelin nem hagyta magát.

– Nem értelek.

Darrow kiitta a korsója tartalmát, és ahogy letette, a korsó nagyot koppant az asztalon. Mellette Murtaugh dermedten figyelt.

Terrasen uralkodóját minden kormányzó családnak el kell ismernie.

Aelin ereiben mintha valami jéghideg, ősi erő ébredezett volna. Azt kívánta, bárcsak a nyakában lévő tárgyat okolhatná miatta. A jeget ekkor tűz, váltotta fel. A szikrák pislákolni kezdtek a bensőjében, és úgy érezte, mindjárt elérik a nyelvét.

– Azt akarod mondani – mondta nagyon halkan –, hogy bár én vagyok a Galathynius család utolsó életben maradt tagja, mégsem vagyok jogosult a trónra?

Érezte magán Rowan figyelő tekintetét, de nem vette le a szemét Lord Darrow-ról.

Azt akarom mondani, hercegnő, hogy bár lehet, hogy te vagy Brannon utolsó élő leszármazottja, amennyiben téged alkalmatlannak találnak a kormányzásra, akkor rajtad kívül léteznek más lehetőségek, más irányok is, amerre mehetünk.

– Weylan, kérlek! – vágott közbe Murtaugh. – Mi nem ezért akartunk részt venni a találkozón. Azért jöttünk össze, hogy az újjáépítésről beszéljünk, segítsünk neki, és együttműködjünk vele.

Senki nem reagált.

– Más lehetőségek? Magadra gondolsz? – kérdezte Aelin Darrow-t. Már ott gomolygott a szájában a füst, de lenyelte, mire majdnem félrenyelt.

Darrow-nak a szeme sem rebbent.

– Remélem, nem várod el tőlünk, hogy elfogadjuk, hogy egy húszéves orgyilkos parancsolgasson nekünk. A származás még nem minden.

Gondolkodj, vegyél egy nagy levegőt! Katonák, pénz, támogatás a már megtört népedtől. Ez az, amit Darrow kínál, csak úrrá kell lenned a dühödön.

Az ereiben lobogó tüzet parázzsá szelídítette.

– Értem, hogy az élettörténetem problematikus lehet egyesek szemében...

– Szerintem veled kapcsolatban minden problematikus, hercegnő, kezdve azzal, hogy milyen barátokat és udvartartást gyűjtöttél magad köré. Megmagyaráznád, miért van egy közönséges utcalány a társaságotokban, és miért mutatjátok be őt úgy, mintha egy úrhölgy lenne? És miért ül Maeve egyik talpnyalója az oldaladon? – Rowan felé grimaszolt. – Rowan herceg, nemde? – A futár súghatta meg neki. – Hallottunk rólad. Micsoda érdekes fordulat! Amikor a királyságunk éppen a leggyengébb, és a trónörökös oly fiatal, Maeve egyik bizalmas harcosa megveti köztünk a lábát, miután annyi évig ácsingózott a királyságunk után. Talán jobb, ha úgy teszem fel a kérdést: miért nyalnád Maeve talpát, ha Aelin hercegnő mellett is kormányozhatsz?

Aelinnek nem kis erőfeszítésébe került, hogy ne szorítsa ökölbe a kezét.

– Rowan herceg a *carranamom,* a teljes bizalmamat élvezi.

– Ja, úgy. *Carranam*. A szó már rég feledésbe merült. És Maeve még mi jót tanított neked tavasszal?

Aelin inkább nem válaszolt, mert Rowan hozzáért a kezéhez az asztal alatt. Az arca egyébként unott, közömbös volt. Vihar előtti csend. *Kapok engedélyt a megszólalásra,* felség?

Aelinnek volt egy olyan érzése, hogy Rowan rendkívül élvezné, ha apró cafatokra téphetné Darrow-t, és úgy érezte, boldogan csatlakozna hozzá.

Aelin finoman biccentett, mert kifogyott a szavakból, miközben küzdött, hogy a lángokat féken tartsa magában. Aztán szinte megsajnálta Darrow-t, mert a tündérherceg olyan pillantást vetett rá, amibe háromszáz év jéghideg erőszakát sűrítette.

– Azzal vádolsz engem, hogy úgy tettem véresküt a királynőmnek, hogy közben megvetem őt?

Szavaiban nem volt semmi emberi, semmi könyörület.

Becsületére legyen mondva, Darrow nem rezzent össze, sőt, kérdőn nézett Aedionra, majd újra Aelin felé fordult, és a fejét csóválta.

– Te hagytad, hogy ez a... férfi esküdjön fel rád?

Ren szájtátva bámulta Aediont. A sebhely erősen elütött barna bőrétől. Aelin nem védte meg őt és a nővéreit, amikor az

adarlani megszálláskor mészárszékké változott a mágiaakadémia, ahol a lányok tanultak. Igaz, akkor még nagyon fiatal volt. Aedion érezte Ren meglepettségét, és a fejével biztatóan bólogatott, mint aki azt mondja: *Később megmagyarázom.*

Rowan halvány mosollyal az arcán hátradőlt, de a mosolyában volt valami ijesztő.

– Sok hercegnőt ismertem, akik királyságokat örököltek, Lord Darrow, és egyikük sem volt annyira ostoba, hogy egy férfi így manipulálja őket, legkevésbé a királynőm. De ha mindenáron fondorlattal akarnék trónra kerülni, akkor egy sokkal békésebb és virágzó királyságot választanék ki erre a célra, semmiképp sem Terrasent – mondta, és vállat vont. – Nem hinném viszont, hogy az itt jelen lévő társaim hagynák, hogy sokáig éljek, ha rossz szándékaim lennének a királynőjüket vagy a királyságukat illetően.

Aedion komoran biccentett, Lysandra pedig büszkén kihúzta magát mellette. Aelin szíve összeszorult, de mintha meg is könnyebbült volna. Kimérten Darrow-ra mosolygott, és közben továbbra is elfojtotta a lángjait.

– Sokáig tartott, míg összeállítottál egy listát minden olyan dologról, amivel megsérthetsz és megvádolhatsz a mai találkozón?

Darrow nem reagált, az állával Aedion felé bökött.

– Nagyon hallgatag vagy ma este.

– Nem hinném, hogy különösebben hallani szeretnéd, mi jár a fejemben, Darrow – felelte Aedion.

– A véresküdet ellopta tőled egy idegen herceg, a királynőd egy orgyilkos, aki közönséges utcalányokkal veszi körül magát, de neked nincs mondanivalód?

Aedion széke megnyikordult, mire Aelin vette a bátorságot, és rápillantott. Aedion olyan erővel szorongatta a széke karfáját, hogy az ujjai is belefehéredtek.

Lysandra úgy ült, mint aki karót nyelt, és nem adta meg Darrow-nak azt az élvezetet, hogy elvörösödjön szégyenében.

Aelin érezte, hogy betelt a pohár. A szikrák már táncoltak az ujjhegyénél az asztal alatt. Darrow viszont magához ragadta a

szót, még mielőtt Aelin megszólalhatott volna, vagy felgyújthatta volna a helyiséget.

– Aedion, ha még reménykedsz valami fontos tisztségben Terrasenben, akkor érdeklődj a wendlyni rokonságodnál, hátha újragondolták a sok évvel ezelőtti házassági ajánlatot. Érdeklődj utána, hogy elfogadnának-e családtagként! Mennyivel másképp alakultak volna az események, ha te és a mi drága Aelin hercegnőnk eljegyeztétek volna egymást! De Wendlynben Maeve parancsára hivatalosan elutasították a királyságaink egyesítését – mondta, és gúnyos mosolyt villantott Rowan felé.

Mintha forgott volna Aelin körül a világ. Még Aedion is elsápadt. Senki még csak nem is utalt rá, hogy hivatalos próbálkozás történt volna arra, hogy ők eljegyezzék egymást. Úgy tűnik, hogy az Ashryverek wendlyni ága tényleg sorsára hagyta Terrasent.

– Mit mond majd a lelkes tömeg az őket felszabadító hercegnőről – töprengett hangosan Darrow, és tenyerét az asztalra fektette –, ha megtudják, mivel töltötte az idejét, miközben ők szenvedtek? – Aelin folyamatosan kapta a pofonokat, egyiket a másik után. – De – tette hozzá Darrow –, Aedion, te mindig jó csicska voltál. Bár kíváncsi lennék, Aelin hercegnő tud-e róla...

Aelin felpattant.

Nem lánggal sújtott le, hanem acéllal. A Darrow ujjai közé fúródó tőr megvillant a kandalló ropogó tüzének fényében.

Aelin dühödten vicsorgott az öregemberre, Rowan és Aedion is felpattantak, Ren a fegyveréért nyúlt, de a szellemleopárd láttán hirtelen borzasztóan elsápadt. Az állat Lysandra helyén ült.

Murtaugh döbbenten nézett az alakváltóra. Darrow ezúttal sem ijedt meg, hanem a dühtől elfehéredett arccal Aelinre pillantott.

– Csak rajta, Darrow, ha sértegetni akarsz! – sziszegte Aelin olyan közel hajolva, hogy az orruk majdnem összeért. – De ha még egyszer sértegetni mered az enyéimet, akkor legközelebb nem tévesztem el a célt.

A tekintete az öregember széttárt ujjai között befúródott tőrre villant.

Egy hajszál választotta el a pengét attól, hogy a férfi kezébe fúródjon.

– Látom, örökölted apád lobbanékony természetét – morogta Darrow. – Kormányozni is így akarsz? Ha nem tetszik valaki, akkor majd jól megfenyegeted? – Elhúzta a kezét, és két karját összefonva hátradőlt. – Mit gondolna Orlon erről a viselkedésről? Ha látná, hogy kedvenc unokahúga hogy fenyegetőzik?

– Válogasd meg a szavaidat, Darrow! – figyelmeztette Aedion.

Darrow felvonta a szemöldökét.

– Az elmúlt tíz évben Orion emlékét őrizve dolgoztam, azért hoztam minden áldozatot, mert tisztelem őt, és meg akartam menteni a királyságát, a királyságomat. Nem fogom hagyni, hogy egy elkényeztetett, felfuvalkodott gyerek a dühkitöréseivel tönkretegye az egészet. Élvezted, hercegnő az elmúlt években a jólétet Résvárban? Könnyen megfeledkeztél rólunk itt északon, miközben te szép ruhákat vásárolgattál magadnak, és azt a szörnyeteget szolgáltad, aki lemészárolta a családodat és a barátaidat?

Katonák, pénz és egységes Terrasen.

– Az unokafivéred csapongó életmódja ellenére is segített nekünk északon. Ami pedig Ren Allsbrookot illeti – Ren felé intett –, tudtad róla, hogy miközben te luxusban éldegéltél, ő és a nagyapja minden garast félretett, hogy életben tartsák a lázadók mozgalmát? Viskókban húzták meg magukat, vagy a szabad ég alatt háltak.

– Elég volt! – szólt Aedion.

– Hagyd, hadd folytassa! – mondta Aelin, ő is hátradőlt a székében, és karba tette a kezét.

– Mit mondhatnék még, hercegnő? Azt hiszed, a terraseniek örülnének egy olyan királynőnek, aki az ellenségüket szolgálta? Aki az ellenségük fiával osztotta meg az ágyát?

Lysandra morgására megcsörrentek a poharak, de Darrow egy cseppet sem zavartatta magát.

– És annak vajon örülnének-e, hogy a királynőjük egy olyan tündérherceggel hál együtt, aki a hátunk mögött egy másik ellenségünket szolgálta?

Aelin nem akarta tudni, Darrow honnan szerzett tudomást kettejük viszonyáról.

– Semmi közöd hozzá, hogy kivel alszom együtt.

– Ezért nem vagy alkalmas az uralkodásra. Mindenkinek köze van hozzá, hogy a királynő kivel osztja meg az ágyát. Vagy talán hazudni akarsz a népnek a múltadról, le akarod tagadni, hogy a megdöntött királyt és a fiát szolgáltad, igaz, őt másképp?

Az asztal alatt Rowan megfogta Aelin kezét. Az ujjait jég borította, azzal oltotta a lány körmeinél pislákoló tüzet. Nem figyelmeztetni vagy korholni akarta, csak jelezni, hogy ő is küzd, mert legszívesebben Darrow képébe vágná az ólomtálcát.

Aelin állta Darrow tekintetét, közben Rowan ujjai közé fűzte az ujjait.

– A teljes igazságot fogom elmondani a népemnek – mondta halkan, de határozottan. – Megmutatom nekik a hegeket a hátamon Távolvégből, a sebhelyeimet azokból az évekből, amikor Celaena Sardothienként éltem, és elmondom nekik, hogy Adarlan új királya nem egy szörnyeteg. Egy közös ellenségünk van: a morathi szörnyszülött. Dorian Havilliard pedig az egyetlen esélyünk a túlélésre és a békére.

– És ha az új király mégsem ilyen? Lerombolod a kőkastélyát, mint ahogy az üvegpalotával tetted?

Chaol hónapokkal ezelőtt már szóba hozta ezt a témát. Jobban el kellett volna gondolkodnia azon, hogy az egyszerű emberek majd garanciát akarnak az ő és a környezete erejével szemben. De hadd higgye Darrow, hogy ő döntötte romba az üvegkastélyt, hadd higgye, hogy ő ölte meg a királyt. Jobb ez a hazugság, mert az igazság veszélyes.

– Amennyiben továbbra is segíteni akarsz Terrasennek – folytatta Darrow, mivel senki nem reagált –, biztos vagyok abban, hogy Aedion a hasznodat venné a Romlásban. De annak szerintem semmi értelme, hogy Orynthba gyere.

Aelin felvonta a szemöldökét.

– Van még valami mondanivalód?

A férfi szúrós szemmel nézett rá.

– Nem ismerem el a jogodat az uralkodásra. Nem ismerem el, hogy te lennél Terrasen jog szerinti királynője. Lord Sloane, Ironwood és Gunnar is hasonlóan vélekedik, ők alkotják nagybátyád udvartartásának életben maradt többségét. Még ha az Allsbrook család a pártodat is fogja, ez csak egy szavazat négy

ellenében. Ashryver tábornoknak Terrasenben nincs földje, sem címe, azaz ebben a kérdésben nincs szava. Ami *Lady* Lysandrát illeti, Caraverre nem elismert terület. Nem ismerjük el őt sem a származása miatt, sem azért, mert te, Aelin, *megszerezted* neki azokat a területeket. – Hivatalos szavak, hivatalos bejelentés. – Amennyiben visszajössz Orynthba, és a meghívásunk nélkül elfoglalod a trónod, ezt hadüzenetként és hazaárulásként fogjuk fel. – Előhúzott egy papírt a kabátja alól. Valami hosszú, cirkalmas betűkkel írt szöveg volt rajta, az alján négy aláírással. – Amíg nem születik más határozat, addig származásod okán hercegnő maradsz, de nem vagy a királynőnk.

5.
FEJEZET

Aelin csak nézte a papírt, az aláírásokat, amelyek láthatóan jóval a találkozó előtt kerültek rá: ellene döntöttek anélkül, hogy találkoztak volna vele. Egyszerűen az aláírásukkal megváltoztatták Aelin és a királysága jövőjét.

Talán várnia kellett volna ezzel a találkozóval, és Orynthban kellett volna megtartani. Az emberek tanúi lettek volna a visszatérésének, és Darrow-éknak nehezebb lett volna kirúgni őt a palotából. Aelin felsóhajtott.

– Végzetes csapásra készülnek Dél-Adarlanban, és ti ezzel vagytok elfoglalva?

– Ha szükségünk lesz a... képességeidre, üzenni fogunk – vágott vissza vigyorogva Darrow.

Aelinben most nem égett a tűz, még csak nem is parázslott. Mintha Darrow a markával fojtotta volna el benne a tüzet.

– A Romlás – szólt Aedion legendás pimaszságával a hangjában – kizárólag Aelin parancsainak fog engedelmeskedni.

– A Romlásnak már mi parancsolunk – felelte Darrow. – Megfelelő uralkodó híján a lordok tartják ellenőrzésük alatt Terrasen seregeit.

Aelint méregette, mintha megérezte volna, hogy nyilvánosan akar visszatérni a városba, hogy megnehezítse a helyzetét. – Nagy árat fizetsz érte, ha beteszed a lábad Orynthba, kislány.

– Ez most fenyegetés? – horkant fel Aedion, és Orynth kardja felé nyúlt, ami az oldalára csatolva lógott.

– A törvény rendelkezik így – mondta Darrow tárgyilagosan. – A Galathynius család nemzedékeken át tiszteletben tartotta a

törvényt.

– Aelinnek zúgott a feje, a világ pedig mintha teljesen kiüresedett volna körülötte.

– A valg démonok ellenünk vonulnak, pontosabban egy valg *király* – hangsúlyozta Aedion, a tábornok. – Lehet, *hogy a te királynőd,* Darrow, az egyetlen olyan személy, aki megfékezheti őt.

– A háborúkat a hadseregek létszáma dönti el, nem a mágia, ezt te is nagyon jól tudod, Aedion. Te is harcoltál Theralisben.

Az Orynth környéki nagy síkság volt az Adarlan elleni végső csata helyszíne. A vérfürdőből Terrasen hadseregének és parancsnokainak nagy része nem került ki élve, a patakok napokig vörösen folytak utána.

Ha viszont Aedion harcolt ott, akkor... te jó ég, épphogy betölthette a tizennégyet! Aelin gyomra összeszorult.

– A mágia egyszer már cserbenhagyott bennünket, nem bízunk benne többé – folytatta Darrow.

– Szövetségesekre van szükségünk – fortyant fel Aedion.

– Nincsenek szövetségeseink – jelentette ki Darrow. – Ha Aelin hercegnő nem dönt úgy, hogy hasznossá teszi magát, és házasságkötéssel szerez hadsereget – metsző pillantást vetett Rowanre –, akkor magunk maradtunk.

Aelin vívódott, elmondja-e, amit tud, beszéljen-e a pénzről, amiért fondorlattal küzdött és gyilkolt is, hogy megszerezze, de... Valami hideg érzés szorította össze a szívét. Férjhez menni egy idegen királyhoz, herceghez, uralkodóhoz... Ez lenne Erilea ára? Nem csupán véráldozat, de az álmait is feladja? Ő legyen az örök hercegnő, akiből soha nem lesz királynő? Ne csupán a mágiájával harcoljon, hanem vesse be a származását is?

Nem tudott Rowanre nézni, a fenyőzöld szemekbe, mert attól tartott, hogy rosszul lesz.

Egyszer kinevette Doriant, kinevette és megszidta őt azért, mert bevallotta, hogy undorodik a házasságtól, ha nem a lelki társát venné feleségül. Aelin akkor szemrehányást tett neki, mert a béke fölé helyezte a szerelmet.

Talán az istenek tényleg gyűlölik őt. Talán ez egy próbatétel, és azért menekült meg a rabszolgaságból, hogy újabb szolgaságot vállaljon magára. Talán ez a büntetés a résvári jólétért.

Darrow önelégülten mosolygott rá.

– Keress nekem szövetségeseket, Aelin Galathynius, és talán akkor eltöprengek azon, milyen szerepet kaphatnál Terrasen jövőjében. Gondolkodj el rajta! Köszönöm, hogy összehívtad a találkozót!

Aelin szótlanul felállt. A többiek követték a példáját, kivéve Darrow-t.

Aelin felvette a papírt, tanulmányozta az átkozott sorokat, az aláírásokat. Egyedül a kandalló tüzének ropogása hallatszott, de Aelin eloltotta a lángokat. Aztán a gyertyákat oltotta el, majd a kovácsoltvas csillárt az asztal felett. Sötétség ereszkedett rájuk, és a néma csendet csak Murtaugh és Ren felszisszenése és az eső kopogása szakította meg.

Aelin a sötétbe beszélt, arrafelé, amerre Darrow ült.

– Javaslom, Lord Darrow, hogy szoktasd magad hozzá a sötétséghez, mert ha elveszítjük a háborút, akkor örök sötétség fog itt uralkodni.

Kaparászás, szisszenő hang, majd egy gyufa sercegése: meggyújtottak egy gyertyát az asztalon. Darrow ráncos, gyűlölködő arca villant fel.

– Az emberek tudnak fényt csinálni maguknak, Brannon örököse.

Aelin a magányos lángot nézte. A kezében a pergamen közben hamuvá égett.

Nem tudott megszólalni, Darrow ugyanis megelőzte.

– A törvény, a jogaink szerint járunk el. Te pedig, hercegnő, nem törődsz ezzel, és mindent megszentségtelenítesz, amiért a családtagjaid egykor kiálltak és meghaltak. Terrasen lordjainak ez a végső szava.

Rowan átkarolta. Aelin ekkor Renre nézett, akinek feszültség tükröződött az arcán.

– Ren, függetlenül attól, hogy mellettem szavazol-e vagy sem, van helyed az udvaromban, mert segítettél Aedionnak, és azért, amit a kapitányért és Nehemiáért tettél. – Nehemia együtt küzdött Rennel. Ren szemében mintha fájdalom villant volna, és már majdnem megszólalt, de Darrow őt is megelőzte.

– Hiába halt meg ő is – gúnyolódott Darrow. – A népe iránt elkötelezett hercegnő, aki az utolsó leheletéig harcolt...

– Még egy szó – szakította félbe Rowan halkan –, és nem fog érdekelni, hány lord támogat téged, vagy mik a törvényeitek. Még egy szó, és kibelezlek, mielőtt feltápászkodnál a székedből. Világos?

Darrow Rowan szemébe nézett, és a találkozó alatt most először elsápadt, mert a halált látta benne. A lord szavai azonban célba találtak, és a nyomukban nyomasztó csend támadt.

Aedion kihúzta Aelin tőrét az asztalból.

– Fontolóra vesszük a gondolataidat. – Felcsatolta a pajzsát, és Aelin vállára tette a kezét, hogy kikísérje a teremből. Aelin csak emiatt volt képes megmozdulni, mert látta azt a horpadt, karcolt pajzsot és az Aedion oldalán lógó kardot, csak ez a látvány hatolt át tompa zsibbadtságán.

Ken előrement, hogy kinyissa az ajtót. Kilépett a folyosóra, körbekémlelt, aztán kiengedte Lysandrát, aki puha léptekkel haladt el mellette. Evangeline és Fürge követték a bolyhos farkát csóváló állatot. Titkos találkozón voltak, az ördögbe is!

Aelin a küszöbön állva a fiatal lord szemébe nézett, és már éppen levegőt vett, hogy mondjon valamit, amikor Lysandra nagyot mordult a folyosón.

Aelin kezében nyomban ott volt egy tőr, de csak Darrow futára rohant feléjük.

– Résvár – mondta zihálva, ahogy megállt, és esővel fröcskölte be őket. – A Ferian-résből érkezett egy felderítő. A vasfogú sereg Résvár felé repül. Le akarják rombolni a várost.

Aelin egy tisztáson állt, ahová már nem értek el a fogadóból kiszűrődő fények. A hideg eső miatt lúdbőrözött, és a haja a homlokára tapadt. Teljesen átáztak. Rowan most csatolta fel a pengéit, a mágiáját a küszöbönálló eseményekre tartogatta.

Kikérdezték a futárt, de nem sok eredménnyel.

A Ferian-résben állomásozó vasfogú sereg Résvár felé tart, és Dorian Havilliard a célpontjuk. Élve vagy holtan.

Holnap estére érnek a főváros fölé, és ha Résvár elesik... Erawan teljesen be fogja hálózni a szárazföld középső részét. Melisande-ból, Tépő-lápról vagy Eyllwe-ből nem fognak tudni

segíteni, és hiába várnának erősítést Terrasenből is. Hónapokba telne a hegyeket megkerülni.

– Semmit sem tehetünk a városért – jelentette ki Aedion, az eső kopogásánál valamivel hangosabban. Aelinnel és Rowannel egy nagy tölgyfa takarásában álltak, és fél szemmel Rent és Murtaugh-t figyelték, akik Evangeline-nel és Lysandrával beszélgettek. Utóbbi visszaváltott emberi alakjába. Unokafivére folytatta, közben az eső kopogott a pajzsán. – Ha a boszorkányok Résvár felé repülnek, akkor a városról itt helyben lemondhatunk.

Aelin azon töprengett, vajon jó lenne-e, ha Feketecsőrű Manon vezetné a támadást. A szárnyparancsnok egyszer már megmentette őket, igaz, azzal korábbi adósságát törlesztette. Aligha fogja újra segítő jobbját nyújtani.

Aedion Rowan szemébe nézett.

– Doriant bármi áron meg kell menteni. Ismerem Perrington... Erawan stílusát. Ne higgyetek az ígéreteinek! Ne hagyjuk, hogy Doriant még egyszer elrabolják! – Aedion beletúrt esőáztatta hajába, és hozzátette. – Ez rád is vonatkozik, Rowan.

Borzasztó volt hallani ezeket a szavakat, és Rowan biccentésére Aelin térde megroggyant. Aedion percekkel ezelőtt két üvegcsét adott át a hercegnek. Mi lehet bennük? Aelin nem tudta, honnan szerezhette őket.

Bármit, csak ezt ne. Bármit... Rowan megsimogatta a kezét.

– Nem hagyjuk elveszni Doriant – jelentette ki halkan.

– Nem kérném, ha... Dorian személye nagyon fontos. Ő a legfontosabb szövetségesünk. Ha őt elveszítjük, azzal minden támogatásunkat elveszítjük Adarlanban. – Ráadásul alig van rajta kívül olyan ember, akinek a mágiája elég erős lehet Morathtal szemben.

Rowan komoran bólintott.

– Aelin, én téged szolgállak. Ne magyarázkodj, ha a hasznomat akarod venni!

Mert csak Rowan tud a mágiájával még időben, a szelek szárnyán Résvárba érni. Az is lehet, hogy már így is késő. Aelin nagyot nyelt, küzdött az érzés ellen, hogy kicsúszik a lába alól a talaj.

Az erdő szélén mozgásra lett figyelmes. Semleges arckifejezést öltött magára, majd odament egy göcsörtös tölgyfához. Vajon az apró kezecskék ezúttal mit hagytak a tövében? A többiek nem vettek észre semmit.

Rowan már teljesen felfegyverkezett, és a harcosok nyíltságával kérdezte:

– Hol találkozzunk, miután biztonságba helyeztem a herceget?

– Észak felé menjetek! Nagy ívben kerüld el a Ferian-rést! – mondta Aedion.

Darrow kijött a fogadóból, és Murtaugh-t szólította.

– Ne! – mondta Aelin.

Rowan és Aedion is odafordult hozzá. Aelin észak felé nézett. Villámlott. Nem fog eljutni Orynthba, nem fogja látni az otthonát.

Keress nekem szövetségeseket!, mondta neki Darrow.

Mégsem merte jobban megnézni az Aprónép ajándékát.

– Ha Ren megbízható, akkor küldd el a Romláshoz! – kérte Aediont. – Készítse fel őket, hogy szükség esetén meginduljanak észak felől. Ha ezt nem tesszük meg, akkor kénytelenek lesznek Darrow parancsait követni.

– Mit találtál ki? – kérdezte Aedion felvont szemöldökkel.

Aelin nem felelt, hanem Rowanhez fordult.

– Szerezz egy hajót Doriannel, és menjetek dél felé! A szárazföldön utazni túl kockázatos lenne, de a mágikus szeleid segítségével így pár nap alatt eljuthattok a Koponya-öbölbe.

– Ostobaság – elégedetlenkedett Aedion halkan.

De Aelin Ren és Murtaugh felé intett.

– Azt mondtad, hogy kapcsolatban állnak Rolfe kapitánnyal. Írass az egyikükkel egy ajánlólevelet a részünkre! Most rögtön.

– Azt hittem, hogy te is ismered Rolfe-ot – mondta Aedion.

Aelin sötéten rávigyorgott.

– Finoman szólva rossz hangulatban váltunk el. De ha most a magunk oldalára tudnánk állítani...

– Akkor lenne egy kisebb flottánk, ami közlekedhetne észak és dél között, és ezzel kijátszhatnánk a szárazföldi blokádokat.

Jó, hogy Arobynn összes aranyát elhozta, mert így tud fizetni érte.

– A Koponya-öböl lehet az egyetlen biztonságos hely, ahol elrejtőzhetünk és kapcsolatba léphetünk más királyságokkal. –

Nem merte kimondani, hogy ha jól játssza a szerepét, akkor Rolfe nem csupán egy flottát tudna felajánlani, hanem annál sokkal többet. Rowanhez fordult. – Ott várjatok ránk Doriannel! Mi ma este indulunk a Holt-szigetek felé. Pár héttel utánatok fogunk a Koponya-öbölbe érni.

Aedion búcsúzóul vállon veregette Rowant, majd Ren és Murtaugh felé indult. Az öregember nemsokára a fogadó felé bicegett, Darrow pedig a nyomában, magyarázatot követelve tőle.

Az a lényeg, hogy Murtaugh gyorsan írja meg a levelet, Aelint semmi más nem izgatta.

Ahogy kettesben maradtak Rowannel, így szólt:

– Darrow azt várja tőlem, hogy engedelmeskedjek neki. De ha sikerülne sereget verbuválnunk délen, akkor Erawant észak felé szoríthatjuk, egyenesen a Romlás karjaiba.

– Ez aligha fogja meggyőzni Darrow-t és a többieket...

– Velük majd később foglalkozom – felelte Aelin, és kirázta az esőt a hajából. – Eszem ágában sincs elveszíteni a háborút azért, mert egy vén rohadék szeret királyosdit játszani.

Rowan ravaszul mosolygott. Előrehajolt, és szájon csókolta Aelint.

– Nekem pedig eszem ágában sincs hagyni, hogy megtartsa magának a trónod, Aelin.

– Várni foglak – lehelte a lány. Újra beléhasított a gondolat, mi vár Rowanre Résvárban. Istenek, te jó istenek! Ha bármi baja esne...

Rowan egyik bütykével végigsimította a lány vizes arcát, majd hüvelykujját finoman végighúzta a száján. Aelin a férfi izmos mellkasára tette a kezét, oda, ahová a két méreggel teli fiolát rejtette. Hirtelen legszívesebben gőzzé változtatta volna a halálos folyadékot.

De ha Rowant vagy Doriant elfogják...

– Nem engedlek el...

– Dehogynem – felelte Rowan ellentmondást nem tűrő hangon. A parancsnok szólt belőle. – Dehogynem. – Végigsimított a lány száján. – Ha találkozunk, miénk lesz az egész éjszaka. Nem érdekel, hol, vagy ki lesz a közelünkben. – Csókot

nyomott Aelin nyakára, és a vizes bőréhez hajolva ezt súgta: – Tűzszívű szerelmem.

Aelin két kezébe fogta a férfi arcát, és magához húzta, hogy megcsókolja.

Rowan átölelte, magához szorította, szinte belefájdult a keze, mintha a tenyerébe akarta volna égetni, milyen érzés a lányt fogni. A csókja vad volt, jég és tűz fonódott össze benne. Mintha az eső is elállt volna, amikor zihálva szétváltak.

Az esőn, tűzön és jégen, a sötétségen, villámláson és dörgésen keresztül Aelin fejébe egy gondolat villant, ami egyszerre volt válasz, kihívás és egy olyan igazság, amit azonnal tagadott és elutasított. Nem maga miatt, hanem miatta, érte...

Rowan a villámlásnál is vakítóbb villanással tűnt el, váltott alakot.

Aelin pislogott, és amikor kinyitotta a szemét, egy nagy sólyom szállt fel a fák között, fel az esős éjszakába. Rowan vijjogott egyet, aztán jobbra dőlt, a part felé. Búcsúja ígéret volt és csatakiáltás.

Aelinnek összeszorult a torka. Aedion bukkant fel, és vállon ragadta.

– Lysandra azt akarja, hogy Murtaugh vigye magával Evangeline-t. Tanítsák meg mindarra, amit egy kis hölgynek tudnia kell. A kislány persze kézzel-lábbal tiltakozik. Segítesz?

A lány Lysandrába csimpaszkodott, és a vállát csak úgy rázta a zokogás. A fogadóból kilépő Murtaugh elég tanácstalannak tűnt.

Aelin odament a cuppogó sárban. Olyan távolinak tűnt a derűs reggel!

Megsimogatta Evangeline vizes haját, és így szólt hozzá:

– Te is az én udvarhölgyem vagy, és ezért szót kell fogadnod nekem. Okos, bátor kislány vagy, csupa öröm veled az élet, de mi most olyan helyre megyünk, ami sötét, szörnyű, még én is félek odamenni.

Evangeline-nek megremegett az ajka. Aelinnek is összeszorult a szíve. Halkan füttyentett egyet, mire Fürge, aki eddig az eső elől a lovak alá menekült, előbújt.

– Megkérlek, hogy vigyázz rá! – mondta, és megsimogatta a kutya nedves fejét, hosszú füleit. – Azon a sötét, szörnyű helyen

a kutyus is veszélyben lenne. Te vagy az egyedüli, akiben megbízom, hogy vigyázni fog rá. Megtennéd? – Jobban meg kellett volna becsülnie a boldog, nyugodt, unalmas pillanatokat az úton. Minden másodpercet ki kellett volna élveznie, mikor együtt voltak, biztonságban.

Lysandra vonásai feszültek voltak, és a szeme csillogott. Bólintott, bár Murtaugh-t anyatigrisként figyelte.

– Maradj szépen Murtaugh mellett, ismerkedj meg a királyi udvarral! Sok érdekes dolgot fogsz tanulni. És védd meg a barátomat! – kérte Aelin Evangeline-t. Leguggolt, hogy megpuszilja Fürge ázott buksiját.

Egyszer, kétszer. A kutya szórakozottan nyalogatta az esőt Aelin arcáról.

– Számíthatok rád? – ismételte meg Aelin a kérdést.

Evangeline a kutyára, aztán Lysandrára nézett. Bólintott.

Aelin megpuszilta, és a fülébe súgta:

– Gyakorold a mágiádat ezeken a szörnyű vénembereken! – Kicsit elhúzódott, és rákacsintott. – Szerezd vissza tőlük a királyságomat, Evangeline!

A kislánynak nem volt ereje mosolyogni, újra csak biccentett.

Aelin utoljára megpuszilta Fürgét, és várakozó unokafivére felé fordult. Lysandra letérdelt a kislány elé a sárba, hátrasimította vizes haját, és halkan mondott neki valamit, de Aelin még tündérfüleivel sem tudta kivenni, hogy mit.

Aedion hívta ekkor, aki Renék mellett állt.

– A leveled, felséges királynőm – szólt Murtaugh, és egy viaszpecsétes tekercset nyújtott felé.

Aelin elvette, és köszönete jeléül fejet hajtott.

– Ha nem akarod a régi zsarnokot újra cserélni, akkor vonjátok ki a Romlást északról és a többi csapatot is, akik csatlakoznak! – mondta Aedion Rennek.

Murtaugh felelt az unokája helyett.

– Darrow nem akar rosszat...

– Darrow napjai meg vannak számlálva – tiltakozott Aedion.

Aelinre néztek, aki pedig a fogadót figyelte. Darrow indult sietve feléjük, már ránézésre is csak úgy duzzadt az erőtől.

– Nem nyúlunk Darrow-hoz.

– Micsoda? – kapta fel a fejét Aedion.

– Az összes pénzemben fogadni mernék, hogy megtette a szükséges lépéseket: ha gyilkosság áldozata lenne, soha nem tehetnénk be a lábunkat Orynthba. – Murtaugh komoran, egyetértően bólintott. Aelin vállat vont. – Szóval nem bántjuk, hanem részt veszünk a játékában. Figyelünk a szabályokra, törvényekre, eskükre...

Lysandra és Evangeline még halkan beszélgettek. A kislány Lysandra karjaiban sírt, Fürge pedig idegesen bökdöste őket.

Aelin és Murtaugh összenéztek.

– Nem ismerlek igazán, lord – mondta neki Aelin –, de hosszú évekig hűséges voltál a nagybátyámhoz és a családomhoz. – Kihúzott egy rejtett tőrt a combjára erősített tokból. Murtaugh, de még Aedion is összerezzent, amikor Aelin megvágta a tenyerét, majd ökölbe szorította a kezét. – Mivel te is hűséges vagy, ezért érteni fogod, mit jelent az én számomra, ha az eskümet vérrel pecsételem meg. Ha a kislányt bármilyen bántódás éri, testi vagy egyéb, akkor viszont nem érdekelnek a törvények és szabályok, mert érte bármit megszegek. – Lysandra feléjük fordult, megérezte a vért. – Ha Evangeline-nek baja esik, tűzhalált haltok. Mindannyian.

– Megfenyegeted a királynői udvartartásod? – kérdezte valaki gúnyosan. Darrow állt meg nem messze tőlük. Aelin nem reagált, de Murtaugh és Ren tágra nyílt szemmel nézték.

Aelin vére a szent talajra cseppent.

– Legyen ez egy próbatétel a számotokra!

Aedion szitkozódott, mert megértette Aelint. Ha Terrasen lordjai nem tudnak megvédeni egy gyereket, nem tudnak gondoskodni valakiről, aki nem hoz hasznot a számukra, nem ígér gazdagságot vagy pozíciót... akkor megérdemlik a büntetést.

Murtaugh újra meghajolt.

– Felséges királynőm, kívánságod parancs. – Majd halkan hozzátette:

– Elveszítettem a lányunokáimat, nem bírnék elviselni még több veszteséget. – Ezzel az öregember Darrow felé indult, de nem nézett rá.

Aelin Renhez fordult, akinek ázott csuklyája elfedte a heget az arcán.

– Sajnálom, hogy nem volt időnk beszélni, hogy megmagyarázzak mindent.

– Nem először hagyod itt egykori hazádat. Fölösleges magyarázkodnod.

Aedion felhördült, de Aelin megelőzte.

– Ítélkezz felettem, ahogy akarsz, Ren Allsbrook, de a királyságot ne hagyd cserben!

Ren szemében látta felcsillanni a kimondatlanul maradt választ: *Úgy, ahogy az elmúlt tíz évben te cserbenhagytad.*

Övön aluli ütés volt. Ren pillantása a kislányra vetődött, a brutális hegekre Evangeline arcán. Szinte mint az övéi. Mintha Ren tekintete kissé ellágyult volna.

Ekkor a dühöngő Darrow rontott Aelinre.

– Te... – kezdte, de Aelin felemelte a kezét. A lángok ott ugráltak az ujjvégein, és az eső is gőzzé vált. A mély vágástól a csuklójából szivárgott a vér a jobb kezén is, olyan élénkvörösen, mint a válla felett kikandikáló Goldryn kardjának rubinja.

– Még egy dolgot megígérek – mondta. Véres kezét ökölbe szorította, és leengedte.

Darrow láthatóan feszültté vált. Aelin vére a szent terraseni földre csepegett, és a mosolya halálossá vált. Még Aedion is lélegzet-visszafojtva figyelte.

Aelin így szólt:

– Megígérem, hogy függetlenül attól, milyen messzire megyek, és milyen árat kell fizetnem érte, ha hívtok, mert a segítségemre van szükségetek, akkor eljövök. Megesküszöm a véremre, a családom nevére, hogy nem fogok hátat fordítani Terrasennek, ahogy ti hátat fordítottatok nekem. Megígérem neked, Darrow, ha egy napon csúszva-mászva fogsz a segítségemért könyörögni, akkor a büszkeségem fölé helyezem a királyságomat, és nem öllek meg. Elég büntetés lesz neked, hogy nyomorult életed hátralévő részében engem kell látnod a trónon.

Darrow arca fehérből vörösre váltott, de Aelin egyszerűen sarkon fordult.

– És most hová készülsz? – kérdezte Darrow. Ezek szerint Murtaugh nem avatta be Aelin tervébe, hogy a Holt-szigetek felé veszi útját. Érdekes.

Aelin visszanézett.

– Régi adósságokat és ígéreteket fogok behajtani. Orgyilkosokból, tolvajokból, száműzöttekből és köztörvényes bűnözőkből toborzok hadsereget, és befejezem, ami már oly régen elkezdődött.

Hallgatás volt a válasz.

Aelin és Aedion odamentek a dermedten figyelő Lysandrához. Evangeline összegubózva állt, Fürge pedig a csendesen sírdogáló kislánynak dörgölőzött.

Aelin kizárta a szívéből a bánatot, a fejéből az aggódást, és így szólt az alakváltóhoz és a tábornokhoz:

– Induljunk!

Elindultak, hogy összeszedjék a lovakat. Aedion puszit nyomott Evangeline ázott fejére, Murtaugh és Ren pedig gyengéden visszakísérték a kislányt a fogadóba. Darrow búcsúzás nélkül elviharzott. Miután egyedül maradt, Aelin odament az árnyékba boruló, göcsörtös fához, hogy megnézze az ott hagyott ajándékot.

Az Apránép tudott a boszorkányhadsereg támadásáról. Aelin érezte, hogy a szétázott kis képmás valamiféle üzenet, és csak neki szól.

Aelin azonnal felismerte Brannon templomának kis mását, ami a tengerparton állt. A tündérek ágakból, kövekből egy kicsi templomot, oszlopokat és oltárt építettek... A közepén lévő szent sziklára gyapjúból fehér szarvast formáztak, az agancsát görbe tüskékből készítették el.

Parancs volt, hová menjen, és mit tegyen. Készen állt arra, hogy engedelmeskedjen, még ha ez azzal jár is, hogy a többieket csak félig-meddig avatja be az igazságba.

Lerombolta a kis makettet, és csak a szarvast tartotta meg, az esőtől a gyapjú már kezdett szétázni.

A lovak felnyerítettek. Aelin már azelőtt megérezte őt, hogy előbukkant volna a távoli, sötétbe burkolózó fák közül. Olyan messze volt az erdőben, hogy szinte csak árnyéknak tűnt, aki egy ősi isten álmából lépett elő.

Lélegzet-visszafojtva figyelte olyan hosszan, míg csak merte. Aztán felszállt a lovára, és amikor felhúzta fekete csuklyáját, azon tűnődött, a társai észrevennék-e, hogy nem az eső csillog az arcán. Arra is kíváncsi lett volna, hogy ők is észrevették-e Észak

urát, aki az erdő mélyén figyelt. A fehér szarvas halhatatlan ragyogását tompította az eső. Azért jött, hogy búcsút intsen Aelin Galathyniusnak.

6.
FEJEZET

Dorian Havilliard, Adarlan Új királya gyűlölte a csendet, ami állandó társául szegődött, ott sétált mellette a kőkastély szinte teljesen üres folyosóin, ott kuporgott éjszaka romos toronyszobájának sarkában, és minden étkezéskor ott ült az asztal túlsó oldalán.

Mindig tudta, hogy egy napon ő lesz a király, de arra nem számított, hogy egy rozoga trónt és egy üres várat fog örökölni.

Anyja és öccse az Ararátban lévő hegyi rezidencián rejtőzködött a külvilág elől. Nem küldött értük, sőt, arra utasította őket, hogy maradjanak ott.

Visszaérkezésük azt jelentette volna, hogy visszajön anyja nyüzsgő, folyton csicsergő udvartartása, és Dorian ennél még a csendnek is jobban örült. Ráadásul hazudnia kellene az anyjának és az öccsének arról, ki rombolta le az üvegkastélyt, pusztította el az udvartartásuk nagy részét és ölte meg Dorian apját. Sőt, arról is mondania kellene valamit, ki, vagyis mi volt az apja, akit hosszú évekig démon tartott a fogságában.

Egy démon, akitől az anyja két gyereket is szült.

Az üvegkastély lerombolása után Dorian az egyik kőtoronyba költözött. Kis erkélyén állva éppen a lemenő nap fényében elterülő, csillogó Résvárat nézte, az Avery folyó szikrázó szalagját. A folyó Résvárat elkerülve a közeli tenger felé igyekezett. Dorian megdörzsölte a kezét.

A tenyere bőrkeményedéses lett a kardozástól, mert újra gyakorolni kezdett. Kedvenc őrei, Chaol emberei mind halottak voltak.

Megkínozták, megölték őket.

Sötétek, homályosak voltak az emlékei azokról a hónapokról, amikor a rémkő nyakéket viselte. A rémálmaiban néha a kastély mélyén lévő tömlöcben állt, idegen vér borította a kezét, és mások sikolya csengett a fülében. Kegyelemért könyörögtek.

Azt hajtogatta magában, hogy nem ő, hanem a benne lakó valg herceg tette. A másik fő bűnös pedig az apja volt.

Még mostanában is nehezére esett az új testőrkapitány, Nesryn Faliq, barátnője szemébe néznie. Őt kérte meg arra, hogy tanítsa harcolni, segítse, hogy erősebb, gyorsabb legyen.

Többé nem engedheti meg magának, hogy gyenge, tehetetlen legyen. Soha többé nem fog félni.

Délre siklott a tekintete, mintha látná az utat a messzi déli kontinens, Antica felé. Chaol és Nesryn már biztos odaértek, a barátja már a Torre Cesmében van, ahol kiváló gyógyítók segítik őt abban, hogy újra tudjon járni.

Az apjában tanyázó démon roppantotta meg Chaol gerincét. A volt király lelkében azonban még maradt annyi emberség, hogy a csapás ne legyen végzetes, és megkímélje Chaol életét.

Amikor Dorian testét megszállta a démon, neki nem volt ereje az ellenállásra. A démon az ő kezeit felhasználva embereket kínzott, gyilkolt, és elvette, amit akart. Végeredményben az apja erősebb volt nála.

Dorian soha nem látta apját valódi emberként.

Az ujjait hajlítgatta. A tenyerén szikrázott a fagy. Nyers mágia, de senki nincs a közelében, aki megtanítaná a használatára. Senkit nem mert megkérni rá.

Az erkélyajtó melletti kőfalnak dőlt, és megérintette a torkán húzódó halvány csíkot. Bár napi több órát edzett a levegőn, a bőre, ahol a nyakéket hordta, még világos maradt. Ki tudja, talán örökre így marad.

Talán az álmaiban örökre üldözni fogja a démonherceg sziszegő hangja, mindig verejtékben úszva fog ébredni, és a verejtéket Sorscha vérének fogja érezni, Aelin vérének, amikor megszúrta.

Aelin. Semmi hír tőle, se mástól, hogy vajon visszatért-e a királyságába. Dorian igyekezett nem aggódni, és inkább azon töprengett, mi ez a furcsa csend.

Ilyen süket csend, miközben Nesryn és Chaol felderítői nemrég hozták a híreket, hogy Morathban mozgolódnak.

Benézett a szobájába, a karcolt asztallapon halmokban álltak a papírok. Lefekvés előtt még undorítóan sok papírmunka vár rá: aláírandó levelek, elolvasandó tervek Adarlan újjáépítéséről...

Dörgés robajlott végig a városon.

Dorian elmosolyodott. A dörgés talán azt jelzi, hogy álljon neki a munkának, hacsak nem akar megint hajnalig fent maradni. Az ajtó felé fordulva vett egy nagy levegőt, mire újra megdördült az ég.

Túl hirtelen és túl rövid is volt az a hang.

Dorian a horizontot fürkészte, de felhőt nem látott, csak a vörösrózsaszín-aranysárga eget.

A kastélydomb alatt elterülő városban mintha megállt volna az élet, és mintha a sáros Avery se kanyargott volna tovább, amikor újabb dübörgés hallatszott.

Dorian már hallotta ezt a hangot.

A mágiája felébredt az ereiben. Akarata ellenére jég lepte be az erkélyt, és mindez olyan hirtelen történt, hogy a kő recsegő hangot adott ki magából.

Próbálta a mágiát visszahúzni, mintha egy gombolyag cérna lenne, ami kigurult a kezéből, de a mágia nem törődött vele, egyre vastagabban, gyorsabban terjedt végig a köveken, végig a torony homlokzatán.

Nyugaton kürtszó zendült. Magas, szaggatott riadójelzés, de nem ért véget, valami elhallgattatta.

A fal miatt nem látott el nyugat felé. Dorian a szobájába rohant, és a nyitott nyugati ablakokhoz sietett. A könyv- és papírhegyek között félúton látta meg a horizontot. A városban kiáltozás kezdődött.

Egy légiónyi wyvern közeledett sebesen, még a lemenő napot is eltakarták,, mint egy denevérhad. Felfegyverkezett boszorkányok ültek rajtuk, akik a színes égbolt felé üvöltötték csatakiáltásaikat.

Manon és a Tizenhármak megállás nélkül, alvás nélkül repültek. Előző nap hátrahagyták a két kísérő boszorkánykört, mert a wyvernjeik kimerültek. A Tizenhármak hónapok óta külön edzettek, felderítésre jártak, és feltűnés nélkül, de eltökélten fejlesztették az állóképességüket.

A rejtőzködés miatt nagy magasságban repültek Résvár felé. A felhők közötti résekben fel-felvillant a szárazföld, a zöld, a vajsárga és a szikrázó zafírkék legkülönbözőbb árnyalatú foltjai. A nyár színei. Ma különösen tiszta volt az ég, a felhők nem rejtették el a boszorkányokat. A nap lemenőben volt már, amikor Résvár felbukkant előttük a horizonton.

Manon a távolból is jól látta, hogy a Ferian-résből érkező boszorkánykörök megelőzték őket, és megkezdték a harcot.

A támadás nélküle kezdődött el. Iskra légiója már nekiesett a városnak , és boszorkányai a palota és a város keleti csücskét szegélyező üvegfalat vették célba.

Manon a térdével noszogatta Abraxost. Az állat alig észrevehetően gyorsított. Teljesen el volt csigázva, nem csak ő, mindenki.

Iskra magának akarta a győzelmet. Manon biztos volt benne, hogy a sárgalábúak azt a parancsot kapták, hogy engedjék át az irányítást, de csak ha Manon megérkezik. *Rohadék*. Ő akart az első lenni, nem bírt várni.

Egyre közeledtek a városhoz. Már hallották a sikolyokat. Manon úgy érezte, vörös köpenye malomkőként húzza lefelé.

Abraxost a dombon álló üvegkastély felé kormányozta. Az üvegkastély alig látszódott ki a csillogó üvegfal mögül, amit a parancs szerint le kellett rombolnia. Remélte, hogy nem késett el, és hogy tudja, mi az ördögöt csinál.

7.
FEJEZET

Dorian riadót fújt, de az őrök már tudtak a veszélyről. Lerohant a csigalépcsőn, mire az őrök elálltak az útját, és arra kérték, maradjon a toronyban. Dorian ugyan megpróbált kijutni, de *könyörögtek* neki, hogy maradjon, mert kint életveszélyben lenne.

Miattuk maradt a toronyban, mert olyan kétségbeesettnek és a hangjuk alapján olyan *fiatalnak* tűntek. De nem fog tétlenül várni.

Kiment az erkélyre, és összedörzsölte a tenyerét.

Az üvegfalon túl a wyvernek rászabadították a poklot a városra. Dorian ebből a távolságból tehetetlen volt. Épületeket döntöttek romba, a karmaikkal háztetőket szakítottak szét, embereket kapdostak fel az utcán. Az *ő* alattvalóit.

Betakarták az eget, mint egy karmokból, fogakból szőtt takaró, és bár a városvédő őrök nyilai sokszor célba találtak, a wyvernek nem álltak meg.

Dorian próbálta előhívni és irányítani a mágiáját. Jeget és szelet idézeti a tenyerébe, és próbálta dagasztani.

Gyakorolnia kellett volna, meg kellett volna kérnie Aelint, hogy tanítsa meg valamire, amíg itt volt.

A wyvernek egyre közelebb repültek a kastélyhoz és az üvegfalhoz, mintha pontosan meg akarták volna mutatni neki, milyen tehetetlen.

Dorian kivárt. Megvárta, hogy elég közel kerüljenek a mágiájához. Lehet, hogy nem olyan nagy a hatósugara, mint

Aelinnek volt, és nem lesz képes mágikus védőkupolát emelni a város fölé, de ha elég közel jönnek...

Nem lesz többé gyenge és gyáva.

Az első wyvernek átjutottak az üvegfalon. Hatalmasak voltak, sokkal nagyobbak, mint az ősz hajú boszorkány és sebhelyes állata. Hatan repültek a kastély, a torony és a király felé.

Majd ő megmutatja nekik, ki az úr a háznál.

Most az a legfontosabb, hogy kivárja a megfelelő pillanatot a támadásra. Ökölbe szorította a kezét, és próbált minél mélyebbre ásni magában a mágiája után. A boszorkányok egy része megállt a falnál. A wyvernek a farkukkal kezdték ütni-vágni a falat, és az áttetsző üveget apránként repesztették meg. A jelek szerint a boszorkányok úgy vélték, hogy a hatfős csapat elég lesz a kastély bevételéhez és Dorian legyőzéséhez.

Dorian most már jól ki tudta venni az alakokat. Látta a vassal kivert bőrvértezetet, a lemenő nap fénye pedig megcsillant a wyvernek mellkasát védő masszív páncélon. A szörnyetegek a kastélypark felett repültek, amit épp csak elkezdtek helyreállítani.

Dorian ekkor meglátta a vasfogaikat is, vigyorogtak, miközben az őrök ádázul nyilaztak. Doriannek a lármától már zúgott a füle. Még várt egy kicsit, aztán kinyújtotta a karját a boszorkányok felé, és szétnyitotta az ujjait.

Jeges szél tépett beléjük, és szétzúzta az állatokat és lovasaikat egyaránt.

Az őrök rémülten kiáltozni kezdtek, aztán döbbent csend ereszkedett közéjük.

Dorian zihálva kapkodta a levegőt. Hirtelen alig állt a lábán. A saját nevét se tudta volna megmondani. Valószínűleg másképp kellene csinálnia, de mégis hogyan? Önszántából még soha nem ölt embert, csak akkor, amikor még benne tanyázott a démon.

Esőként kezdett hullani az égből a véres hús, a boszorkányok és wyvernek vére ködként szállt a levegőben... Még, még! – követelte Dorian mágiája, egy újabb csapás készülődött benne, és Dorian úgy érezte, hogy muszáj engedelmeskednie.

A repedező üvegfal mögött valódi vérfürdőt rendeztek, mindenhonnan rémültkiáltozás hallatszott.

Négy újabb wyvern repült át a már omladozó üvegfalon, de megtorpantak, amikor a lovasok észrevették elpusztított nővéreik darabjait a földön. A halhatatlan torkokból dühödt kiáltások szakadtak ki, a homlokukat díszítő sárga hajpántok vadul lobogtak a szélben. Hirtelen a magasba emelkedtek, hogy aztán felülről csapjanak le Dorianre.

Dorian mosolyogva engedett ki magából egy újabb hullám mágiát. Kétszer áramlott ki belőle a magasban szálló wyvernek felé.

Újra véres húscafatok hullottak a földre, vastagon borította őket a jég, ahogy az udvar macskaköveinek csapódtak.

Dorian mélyebbre nyúlt önmagában. Ha most a városban lenne, még több szörnyeteggel tudna végezni.

Ekkor jött a harmadik támadás. Nem elölről, fentről vagy lentről érkezett, hanem hátulról.

A torony megingott, Dorian előreesett. Nekiesett a kőkorlátnak, és majdnem legurult az erkélyről.

Recsegtek a kövek, nyikorgott a fa. Doriant csak a mágiája óvta meg attól, hogy ne essen a fejére egy hatalmas kőlap.

A szobájába rohant. Hatalmas, tátongó lyukat pillantott meg a falon és a tetőn. Egy kövön pedig egy tagbaszakadt boszorkány gubbasztott, és vigyorgott rá hústépő vasfogaival. A homlokán kopott, sárga bőrpántot viselt.

Dorian próbálta előhívni a mágiáját, de az csak pislákolt.

Rájött, hogy túl gyorsan elhasználta. Nem kontrollálta, és nem is tudott teljesen a mélyére hatolni.

A falban tátongó lyukon ekkor bedugta a fejét egy wyvern.

Dorian mögött hat újabb wyvern tört át az üvegfalon, és egyre csak közeledtek. Az üvegfal pedig... Aelin fala... Az eszeveszetten dühös állatok karmai és farkai alatt teljesen összedőlt.

Dorian az ajtóra nézett. Arra várt, hogy egyszer csak kitárul, és az őrök berontanak, de semmi. Vajon miért késlekednek?

Csak néhány lépésre volt az ajtó, de ahhoz a wyvern pofája előtt kellett volna végigmasíroznia. Ezért mosolygott a boszorkány és csattogtatta a vasfogait.

Egyetlen esélye azért még maradt.

Ökölbe szorította a kezét, nem akart több időt hagyni a boszorkánynak, hogy őt nézegesse. Legyintett egyet, és széttárta

az ujjait. A tenyeréből kiáradó jég belefúródott a wyvern szemébe. Az állat felüvöltött, és hátrahőkölt. Dorian az ajtó felé iramodott.

Ekkor a füle mellett egy hegyes valami repült el, és az előtte lévő falba fúródott. Egy tőr volt. Dorian már nyújtotta a kezét, hogy kilökje az ajtót, de erre a wyvern hatalmasat vágott a farkával az oldalába.

A mágiája megvédte ugyan a csontjait és a koponyáját, de a becsapódás erejét nem tudta tompítani. Az emberek többsége belehalt volna egy ekkora ütésbe.

Csillagokat látott. Közben pedig már ott állt az ajtónál.

Megpróbált felállni, de a lábai nem engedelmeskedtek.

Nem bírt megmozdulni!

Döbbenten érezte, hogy valami meleg és nedves szivárog a bordái alatt. Vér. Nem volt mély a seb, de fájt. Eltalálták a wyvern farkán lévő szegecsek, amiken ráadásul valami zöld csillogott.

Méreg. Legyengíti, megbénítja és megöli.

Nem, ez nem lehet, ő többé nem kerülhet fogságba. Perrington hiába vár rá Morathban egy újabb nyakékkel...

Dorian mágiája harcba szállt a méreggel. Gyógyító mágia. De csak lassan hatott, mert az előbb túlságosan legyengítette óvatlanságában.

Dorian megpróbált elmászni az ajtóig, összeszorított fogakkal zihált.

A boszorkány pattogó hangon parancsolt valamit a wyvernjének. Dorian éppen csak fel tudta emelni a fejét. A boszorkány épp le akart szállni a nyeregből. Kivont kardja jelezte, miért.

Nem, nem, ez nem lehet...

A boszorkány nem jutott le az állatról, csak a lábát vetette át a nyergen.

A következő pillanatban ugyanis a feje már nem volt a helyén, és a vére szerteszét fröcskölt a wyvernjén. Az állat felüvöltött, majd megfordult és kirepült a toronyból... Nem önszántából. Egy másik, kisebb wyvern ütötte őt ki. Hegek borították, vadnak tűnt, a szárnyai különösen csillogtak.

Dorian nem akarta végignézni, mi történik, nem volt idő a töprengésre. Az ajtóhoz kúszott, miközben a mágiája semlegesítette a gyilkos mérget, aminek már végeznie kellett volna vele. A fény legyőzte a zöldes sötétséget.

Felhasított bőre, izmai és csontja lassan újra összeforrtak. A seb helye nagyon viszketett. Dorian úgy érezte, hogy szikrák pattannak ki az ereiben, és fény árad szét benne.

Már a kilincsért nyúlt, amikor a kis wyvern leszállt a szobában. Hatalmas karmairól vér csepegett a szétszórt papirosokra. Színre hihetetlen, hogy Dorian percekkel korábban még ezek miatt rágódott. A wyvern felfegyverkezett, ruganyos lovasa elegáns mozdulattal leugrott a nyeregből. A hátára csatolt tegez a benne lévő nyilakkal nekiütközött pompás kardja markolatának, amit szintén a hátára szíjazva viselt.

A boszorkány felhajtotta apró pengékkel csipkeszerűen díszített sisakját.

Dorian felismerte, de a neve csak később jutott az eszébe. Felismerte ősz haját, ami a vízen csillogó holdfényre emlékeztette, és ami sötét, pikkelyszerű páncéljára omlott. Ismerte sötét aranysárga szemeit. Ezt a hihetetlenül szép, mégis vérszomjas és kegyetlenül ravasz arcot. A boszorkány okos volt, tapasztalt és nagyon veszélyes.

– Gyerünk, kelj fel! – ripakodott rá Manon.

Az ördögbe.

Ez a szó zakatolt Manon fejében, ahogy a király tornyának romjai között próbált előrejutni. Mindenhol kövek, papírok és könyvek hevertek szerteszét.

Az ördögbe, az ördögbe, az ördögbe.

Iskrát mintha a föld nyelte volna el, legalábbis a kastély környékén nem látta. A boszorkányköre viszont itt volt.

Aztán Manon észrevette, amint a sárgalábú őrszem elsőként jut be a toronyba, és magának akarja a dicsőséget, ő akar leszámolni a királlyal... Manonban évszázados kiképzés és ösztön kezdett dübörögni, mielőtt képes lett volna a gondolkodásra.

Abraxos alig bírt berepülni, Manonnak viszont elég volt egyet suhintania Szélhasítóval, és Iskra őrszemének annyi volt.

Aztán Abraxos megtámadta a másik állatot, egy tompa tekintetű bikát. Esélye se maradt még egy üvöltésre sem, Abraxos fogai átharapták vastag nyakát. Abraxos lelökte az áldozatát, vér és húscafatok repültek, ahogy az állatok a levegőben pörögtek.

Manon egy pillanatra sem tudta átadni magát a csodálatnak, hogy Abraxos milyen bátor. Az ő harcos szívű wyvernje. Vacsorára ad neki egy extra adag húst.

A fiatal király kabátját vér, por és mocsok borította. Zafírkék tekintete viszont tiszta volt, és szeme nem kerekedett el a félelemtől, amikor Manon a városból odaszűrődő kiáltozás zaját túlkiabálva odavetette:

– Kelj fel!

Dorian a vaskilincs felé nyúlt. Manon rájött, hogy nem segítséget akar kérni, és nem is menekülni akar, hiszen csak egy lépésre voltak egymástól, hanem fel akar állni.

Manon nézte a férfi hosszú lábait, izmosabbak voltak, mint amikor utoljára látta. Észrevette a szakadt kabátja alól kikandikáló sebet. Nem volt mély, gennyes, de...

Az ördögbe!

A wyvern farkán lévő tüskékbe rejtett méreg legrosszabb esetben halált okoz, legjobb esetben bénulást. Elég egy horzsolás, és már bénít. A királynak rég halottnak kellene lennie. Vagy legalábbis haldokolnia kellene.

– Mit akarsz? – kérdezte rekedt hangon a király. A tekintete Manon és Abraxos között cikázott.

Abraxos visszatért, és forgolódva kémlelte az eget, további ellenfelek után kutatva. A szárnyaival türelmetlenül verdesett.

A király időt akart nyerni magának, míg begyógyul a sebe.

Mágia. Csak a legerősebb mágia tarthatta életben.

– Hallgass! – förmedt rá Manon, és felrántotta a földről.

A férfi nem rezzent össze az érintésére, pedig a vaskarmok belevágtak a kabátjába. Nehezebb volt, mint Manon gondolta, biztos nagyon izmos. Manon hallhatatlan erejéhez mérten persze így se volt nehéz.

Nem emlékezett rá, hogy Dorian ennyivel magasabb nála.

– Üdvözöllek, boszi! – zihálta a király, és lenézett rá.

Manonban Dorian halvány mosolya láttán valami ősi, ragadozó ösztön ébredt fel. Ez az ösztönlény mintha felült volna, és a fülecskéit Dorian felé emelte volna. Félelemnek semmi nyomát nem érezte rajta. Érdekes.

– Helló, hercegfiú!

Abraxos figyelmeztetően morgott, mire Manon felkapta a fejét: egy újabb wyvern repült nagy sebességgel feléjük, a nyeregben egy sárgalábúval.

– *Menj!*- mondta Doriannek, aki megtámaszkodott, Manon pedig az ajtóhoz lépett, hogy kinyissa. Lentről kiáltások hallatszottak. Dorian a falnak dőlt, mintha minden erejét lekötötte volna, hogy állva maradjon. – Van más kijárat? Hol lehet még kijutni?

A király olyan nyíltan megbámulta, hogy a boszorkány felmordult.

Mögöttük, mintha a boszorkányok égi anyja nyújtotta volna segítő kezét, egy erős széllökés elseperte a wyvernt és lovasát a toronytól. A város felé bucskáztak vissza a levegőben. Még Abraxos is felüvöltött, mert olyan erővel kellett kapaszkodnia a torony köveibe, hogy a kövek a karmai alatt megrepedtek.

– Vannak átjárók – mondta a király. – De te...

– Akkor menj! Menekülj innen!

A király nem mozdult.

– Miért?

Dorian nyakán még ott díszelgett a halvány csík, élesen elütött aranybarna bőrétől. Manon viszont nem tűrte, hogy halandók kérdezgessék. Hiába király az illető. Ennek egyszer s mindenkorra vége.

Nem törődve tehát a kérdéssel, így szólt:

– Perrington nem az, akinek tűnik. Démon, aki egy halandó testében tanyázik. Testet cserélt, és most egy aranyszőke hajú férfi. Morathban gonosz lényeket tenyészt, akiket bármikor ránk szabadíthat. Ez csak az első lépés. – Vashegyű ujjaival körbeintett, jelezve a környező pusztítást. – Résvár megtámadásával akar téged megtörni. Ellenségként akar beállítani, és így maga mellé állítani olyan királyságokat, ahol amúgy is régóta gyűlölik Adarlant. Szedd össze a seregeidet,

mert nemsokára legyőzhetetlen lesz, akkorára duzzasztja a sajátját! Nemcsak Erliea-t akarja elfoglalni, hanem a többi kontinenst is.

– Te sem önszántadból jöttél ide, Perrington katonája vagy. Miért avatsz be a terveibe?

– Semmi közöd hozzá. Menekülj! – Újabb széllökés sodort vissza minden közeledőt. A kövek is recsegtek. A szélnek fenyő- és hóillata volt, ismerős, furcsa illat. Ősi, bölcs és kegyetlen.

– Megölted azt a boszorkányt.

Az őrszem vére nem csak a köveken fröccsent szét. Beborította Szélhasítót és Manon sisakját is. *Boszorkány ölő.*

Manon elhessegette a gondolatot és a király ki nem mondott kérdését is.

– Az adósom lettél, Adarlan királya. Készülj, mert egy napon behajtom az adósságod!

Dorian összeszorította érzéki száját.

– Állj át a mi oldalunkra! Harcoljunk együtt ellene!

A nyitott ajtón keresztül kiáltások, csatakiáltások hallatszottak. A boszorkányok leszálltak valahol a kastély mellett, és bejutottak az épületbe, pillanatokon belül rájuk találnak. Ha a király nem tűnik el innen... Manon elrántotta Doriant a faltól, és kilökte a lépcsőházba.

Dorian lába megroggyant, mire kezével az ősi kőfalnak támaszkodott, és széles válla felett visszapillantott Manonra. Nem ijedt volt, hanem *bosszús.*

– Te tényleg nem fogod fel, hogy mekkora veszélyben vagy? – sziszegte Manon.

– Láttam a halált és a halálnál rosszabb dolgokat is – felelte. Fagyos tekintettel mérte végig a boszorkányt tetőtől talpig. – A kezed általi halál ahhoz képest leányálom.

Manont mintha szíven ütötte volna a válasz, de a király addigra már lefelé sántikált a lépcsőn. A falnak támaszkodva pokoli lassan botorkált, mert a méreg még távozóban volt a testéből, és a mágiája küzdött, hogy életben tartsa.

A torony aljában ekkor betörték az ajtót. Dorian megállt. Négy sárgalábú őrszem viharzott be és robogott felfelé. A szárnyparancsnok láttán a boszorkányok döbbenten álltak meg.

Manon kezében megrándult a Szélhasító. Öld meg, most, azonnal, mielőtt elterjed a híre, hogy együtt láttak a királlyal... *az ördögbe!*

Manonnak nem kellett döntést hoznia. Penge villant, és a sárgalábúak még azelőtt meghaltak, hogy a harcos felé fordultak volna, aki berobbant az ajtón.

Ezüstös haj, tetovált arc és nyak, finoman hegyes fülek. Tőle fújt a szél.

Dorian elkáromkodta magát, aztán lebotorkált egy lépcsőfokot. A tündérharcos a boszorkányra szegezte a szemét. Halálos düh lobogott a tekintetében.

Manon torkából elfogyott a levegő, aztán valami elfojtott hang jött ki belőle. A nyakát fogva hátratántorodott, mint aki szabaddá akarja tenni a légutait. A tündér mágiája gúzsba kötötte.

Meg fogja ölni azért, amit egykor a királynőjével majdnem megtett. A nyílért, amit Asterin lőtt ki, és a királynő szívébe szánta, de ez a harcos az útjába állt.

Manon térdre esett. A király azonnal mellette termett, ránézett, és felüvöltött:

– NE!!!

Ennyi elég volt. A levegő újra elárasztotta a száját, a tüdejét, Manon tátogott, fejét hátrahajtva itta a levegőt.

A boszorkányok az ilyen támadások ellen nem tudtak védekezni. Csak egy végsőkig kétségbeesett, dühös boszorkány tud mágiát kicsikarni magából, de azért nagyon drágán meg kell fizetnie, az életét kell adnia érte. Ezért ilyen helyzetekben még a legvérszomjasabb és leglélektelenebb boszorkányok is feladták az ellenállást.

Manon zihálva kapkodta a friss, életmentő levegőt, aztán Dorian arcát látta elmosódva maga előtt.

– Keress meg, ha meggondolod magad, feketecsőrű! – vetette oda neki a király, azzal eltűnt.

8. FEJEZET

ROWAN WHITETHORN KÉT NAPIG REPÜLT étel-ital és pihenés nélkül, de így is elkésett Résvárból. Adarlan fővárosában a boszorkányok és wyvernjeik nyomán teljes volt a zűrzavar. Rowan az évszázadok során elég város pusztulását látta ahhoz, hogy tudja, ennek is befellegzett.

Az emberek hiába térnének magukhoz, és állnának ki a boszorkányokkal szemben, azzal csak felgyorsítanák a saját végzetüket. A boszorkányok már ledöntötték Aelin üvegfalát, Erawan ezt is jól kitervelte.

Rowannek nehezére esett magukra hagyni az ártatlanokat a küzdelemben, de muszáj volt minél előbb eljutnia a kőkastélyba és a király tornyába. Parancsot teljesített, mellyel a királynője bízta meg.

Bár elkésett, maradt még némi remény.

Dorian Havilliard most botladozva haladt mellette a kastély folyosóján. Rowan kifinomult hallása és szaglása révén igyekezett minél távolabb kalauzolni őt azoktól a helyektől, ahol tombolt a küzdelem. Ha viszont a boszorkányok figyelik a titkos alagutakat, ha ők ketten nem érik el a csatornákat... Egymás után talált ki újabb és újabb terveket, de egyik sem kecsegtetett pozitív végkifejlettel.

– Erre – zihálta a király.

Most szólalt meg először azóta, hogy kijutottak a toronyból. A palota lakószárnyában voltak, amit Rowan csak fentről, sólyom alakban, felderítő repülés közben látott. De az is milyen régen volt! A királynői lakosztály.

– Anyám hálószobájából nyílik egy titkos kijárat.

A fehér ajtók zárva voltak. Rowannek hajszálnyi erőfeszítésébe került, és egy szélrohammal bedöntötte őket. Szilánkok fúródtak a pazar bútorokba és az aranykeretes festményekbe. Darabokra tört néhány értéktelen és értékes cifraság.

– Sajnálom – mondta a királynak, bár egyáltalán nem tűnt úgy, mintha sajnálná.

Rowan mágiája fel-fellobbanva jelezte, hogy kimerülőben van. Két napig repült hajmeresztő sebességgel, aztán megküzdött a wyvernekkel. Mindennek megvolt az ára.

Dorian közömbös arccal szemlélte a rombolást.

– Valaki úgyis megtette volna. – Úgy tűnt, nem bánkódik. Egy kicsit bicegve sietett át a szobán. Ha egy picivel kevesebb mágiája lett volna, valószínűleg meghal a wyvern mérgező farka miatt.

Dorian megállt egy nagy, aranykeretes arckép előtt, ami egy csodálatosan szép, vörös hajú nőt ábrázolt zafírkék szemű kisbabával az ölében. A király mozdulatlanul bámult a képre, és Rowan mindent értett. Dorian félrehúzta a festményt, és egy kis rejtett ajtó tárult fel mögötte.

Dorian fogott egy gyertyát, meggyújtotta, és belépett a sötétbe. Rowan követte. Rowan a mágiájával visszahelyezte a képet a helyére, és becsukta maguk mögött az ajtót.

A folyosó keskeny volt, a kövek porosak. Minden nedves volt, penészes. Rowan egy mágiaindát küldött előre, azzal vizsgálta meg a folyosót előttük. Az óratorony leomlása után itt aligha rejtőzhettek valgok, és Rowan nem is érzékelt semmilyen ellenséget. Némi megkönnyebbülés.

Tündérfüleivel hallotta fentről a kiáltásokat, a hangos nyögéseket, a haldoklók sikolyait.

– Itt kellene maradnom – mondta Dorian halkan.

A király a mágiájának köszönhette kifinomult hallását is. Ezek szerint képes volt jeget, lángokat teremteni, gyógyítani, az érzékei kifinomultak voltak, és erősebb volt az átlagosnál. Ha megpróbálná, talán alakváltásra is képes lenne.

– Akkor tudsz a legtöbbet tenni a népedért, ha életben maradsz – mondta Rowan. A szavai visszhangoztak a folyosón.

Kezdett úrrá lenni rajta a kimerültség, de próbálta legyűrni. Ha biztonságba kerülnek, kipiheni magát.

A király nem felelt.

Rowan így szólt:

– Sok várost láttam elesni, egész királyságok bukásának voltam tanúja. Ám amilyen rombolást idefelé repülve láttam, az ellen még különleges képességeiddel se tudtál volna tenni semmit. – Nem igazán tudta, mit tennének, ha hasonló történne Orynthban. Azt sem értette, hogy Erawan miért Résvárat választotta elsőnek, de ezen majd később eltöpreng.

– Együtt kellene meghalnom az alattvalóimmal – hangzott a király válasza.

Leértek a lépcső aljára, a járat itt kiszélesedett, és jobb volt a levegő is. Rowan most is előreküldte kígyózó mágiáját az alagutakba és a lépcsőkre. A jobbra vezető lépcső aljában egy csatorna bejárata volt. Jól van.

– Azért küldtek ide, hogy ez ne történjen meg – mondta végül Rowan.

A király rápillantott, és hirtelen összeráncolta a homlokát, mert a mozdulattól megfeszült a még gyógyulóban lévő bőre. Ahol nemrég még egy csúnya seb tátongott a wyvern farka nyomán, ott most már csak egy élénkpiros heg húzódott.

– Majdnem megölted őt – szólt Dorian.

Rowan tudta, kire gondol a király.

– Miért kérted azt, hogy ne tegyem meg?

A levegőben már érezni lehetett az átható csatornabűzt. A király elmesélte, hogy mi történt a toronyszobában.

– Én nem bíznék benne – mondta Rowan, miután Dorian befejezte a mondókáját. – De talán megszánnak bennünket az istenek, és a feketecsőrűek trónörököse átáll az oldalunkra.

Ha a többi boszorkány nem jön rá arra, mit tett Manon. Erawan szemszögéből komoly bűnt követett el. De ha rendeződnek a dolgok, és lenne mellettük tizenhárom boszorkány, tizenhárom wyvernnel... Manon egysége számított a legtapasztaltabbnak a vasfogúak között, és ez bizony döntő lehet abban, hogy Orynth elesik, vagy kivédi Erawan támadását.

A csatornához közeledve egy csomó patkányra lettek figyelmesek. De még a patkányok is menekültek a kastélyból,

mintha a wyvernek üvöltése számukra is halált ígérne.

Átjutottak egy boltív alatt, amit lehullott kövek torlaszoltak el.

A nyári pokoltűzrobbanás nyoma, amikor ledöntötték az óratornyot. Rowannek eszébe jutott, hogy Aelin is gyakran közlekedett itt. Összeszorult a szíve. Néhány lépéssel odébb, a víz mellett a köveken alvadt vér nyomát fedezte fel. Emberszag terjengett körülötte. Állott volt.

– Itt belezte ki Archer Finnt – mondta Dorian, követve Rowan pillantását.

Rowan hallott az árulóról, de most nem akart a múlton töprengeni, Egy másik gondolat rémlett fel benne: az itteni udvaroncok nem lehetnek valami nagy lángeszek. Ezek az idióták egy olyan szobában helyezték el az orgyilkost, amelyből titkos ajtó vezetett a királynő lakosztályába.

Egy csónak himbálózott egy kőcölöphöz kikötve, kívülről már majdnem teljesen elrohadt, de még fennmaradt a vízen. Ott, ahol a csatorna elhagyta a kastély területét, egy kis rács volt. Szerencsére nem zárták be.

Rowan újra előrebocsátotta a mágiáját, és megtudta, hogy a palota keleti szárnya csendes. Szárnyak nem verdestek, vérszag nem terjengett arrafelé. Ha a boszorkányok ravaszabbak lettek volna, akkor teleszórják őrökkel a kastélyt.

A fentről hallatszó kiáltozás és könyörgés alapján Rowan tudta, hogy a boszorkányokat túlzottan elragadta a vérszomjuk ahhoz, hogy józanul gondolkodjanak. Rowan az állával a csónak felé bökött.

– Szállj be!

Dorian elfintorodott a penészes, rothadó lélekvesztő láttán.

– Szerintem azonnal elsüllyed, ha bemászunk.

– Csak te szállsz be – javította ki Rowan. – Téged elbír.

Dorian érezte a hangjában a komolyságot, és beszállt.

– És te?

Rowan lerántotta magáról a köpenyét, és a királyra terítette.

– Feküdj le, és tedd magadra!

Dorian elsápadt, de engedelmeskedett. Rowan egy nyisszantással kioldotta a köteleket, aztán alakot váltott. A hangos szárnyverdesésből Dorian is rájött, mi történik. Rowan mágiával hajtotta előre az üres, elszabadult csónakot.

A csatornanyíláson kirepülve Rowan kemény levegőfallal védte le a csónakot, lefedte vele a király szagát, és megvédte a nyilaktól is.

Rowan magasan a csónak felett repülve követte a kanyargó folyót. Csak egyszer nézett vissza a városra, amely megszülte, megtörte és megvédte a királynőjét.

Aelin üvegfalából omladék maradt, a szilánkok ott csillogtak mindenütt az utcákon és a fűben.

Rowannek eszébe jutottak az utóbbi hetek, az utazás Terrasenbe. Majdnem beleőrült a szenvedélybe és a bizonytalanságba, ami Orynthban vár rájuk. Azok után viszont, amit Darrow mondott... jó, hogy nem jelentek meg Terrasen fővárosában.

Már régen ott motoszkált benne a gondolat, jóval azelőtt, hogy Darrow rájuk zúdította volna az átkozott határozatát: hogy ő csak nevében herceg.

Nincs hadserege, sem pénze. Doranelle-ben maradt minden tulajdona, és Maeve soha nem fogja engedni, hogy magához vegyen bármit is, sőt, valószínűleg már a földjeit és a házait is szétosztották az unokatestvérei között. Lehet, hogy közülük néhányan, akikkel együtt nőtt fel, a legendás Whitethorn lojalitás és makacsság miatt elutasítják az ajánlatot. Akárhogy van is, Rowan a kardja erején, erős mágiáján és hűséges szívén kívül semmi mást nem tudott a királynőjének felajánlani.

Ilyesmivel nem lehet háborút nyerni.

Amikor Darrow beszélt, Aelin arca nyugodt maradt, de Rowan érezte, hogy kétségbe van esve. Tudta, milyen tüzes a lelke, és azt is, hogy elgondolkodik azon, hogy férjhez megy egy idegen herceghez vagy lordhoz. Hiába több puszta érzékiségnél, ami köztük van, hiába szerelem.

Az, ami kettőjük között van, a kapcsolatuk ereje az egész világot el tudná nyelni.

Ha tönkreteszik ezt a kapcsolatot, azzal a világnak is vége lehet.

Ezért nem mondta ki azokat a szavakat, amiket egy ideje a fejében forgatott, pedig nagyon kikívánkoztak belőle, amikor ők ketten elváltak. Az, hogy szinte azonnal elveszítette Aelint, talán

büntetés volt azért, mert annak idején hagyta a párját meghalni, és hagyta, hogy a gyásza és a fájdalma elmúljon.

A hullámok csobogása alig hallatszott a wyvernek üvöltése és az ártatlanok segélykérő kiáltásai közepette, pedig hiába kértek segítséget. Rowannek összeszorult a szíve, de próbálta elnyomni magában a fájdalmat, a késztetést, hogy forduljon vissza.

Háború van, ki tudja, milyen borzalmak szakadnak az itt élőkre az elkövetkező napokban, hónapokban.

És akárhogy próbálja is megvédeni a királynőjét, rá is még sok megpróbáltatás vár.

A csónak végigsodródott az Averyn, egészen a deltáig. A magasban egy fehér farkú sólyom repült. Addigra a kőkastély falai már vérben áztak.

9.
FEJEZET

Elide Lochan tudta, hogy valaki követi. Már három napja próbálta lerázni ezt a valakit a végtelennek tűnő Tölgyváldban. Közben pedig eltévedt.

Három napja alig aludt, és szinte azzal se törődött, hogy valami ehetőt és vizet szerezzen magának.

Először délnek fordult, hátha ezzel a váratlan manőverrel lerázza üldözőjét. Egész nap abba az irányba gyalogolt. Aztán nyugatra, a hegyek felé. Majd délre, talán keletre, már nem tudta volna megmondani. Egy idő múlva már szinte futott. Tölgyváld olyan sűrű volt, hogy alig látta a napot. A csillagokat se nézte meg rendesen, hiszen nem mert megállni, keresni egy könnyen megmászható fát, így nem találta meg az Észak Ura csillagképet, a jelzőfényt hazafelé.

Harmadik nap, déltájban már közel állt a síráshoz. A kimerültségtől, a dühtől és a csontig hatoló félelemtől. Ha az üldözője, akárki vagy akármi legyen is az, ennyi időt szán arra, hogy kövesse, akkor hiába siet, előbb-utóbb úgyis megölik.

Remegő kézzel fogta a kését, és megállt egy tisztáson, amin egy patakocska csörgedezett keresztül. Rokkant, hasznavehetetlen lába csak úgy sajgott. Néhány óra békéért, biztonságért minden további nélkül felajánlotta volna a lelkét a sötétség istenének.

Kését maga mellé ejtette, a fűbe, letérdelt a patak mellé, és mohón, nagyokat kortyolva ivott belőle. A víz betöltötte a hasában lévő űrt a bogyók és gyökerek között. Remegő kézzel –

képtelen volt úrrá lenni rajta – megtöltötte a kulacsát is. Annyira reszketett, hogy beleejtette a fémkupakot a patakba.

Káromkodva könyékig benyúlt a hideg vízbe a kupakért, és a köveket meg a nyálkás hínárt tapogatva egyetlen nyugodt pillanatért könyörgött magában az istenekhez...

Épp sikerült megmarkolnia a kupakot, amikor felhangzott az első üvöltés az erdőben. Elide és az erdő mozdulatlanná dermedt.

Amikor Perranthból Morathba vitték, útközben hallott kutyákat vonyítani és hallotta a farkasfalkák földöntúli kórusait is. De ez egyikhez sem hasonlított. Ez valami...

Morathban éjszakánként időnként felriadt ilyen üvöltésekre, és elsőre mindig azt hitte, csak képzelődik, amíg újra fel nem hangzottak. Senki nem merte szóba hozni a témát.

Most is ilyet hallott. Azt a hangot hallotta.

Olyan csodát teremtünk, amitől az egész világ reszketni fog.

Te jó istenek! Elide vaktában rácsavarta a kupakot a flaskára. Akármi is az az üvöltő lény, gyorsan utol fogja őt érni. Talán ha felmászna egy magas fára, ott elrejtőzhetne. Talán.

Megfordult, hogy a kulacsát bedugja a táskájába. A túlparton egy harcos guggolt, hosszú, veszedelmes kését a térdén egyensúlyozva.

Fekete szemével mintha elnyelte volna a lányt, arckifejezése nyers volt, haja egyenesre nyírva a válláig ért.

– Ha nem akarod, hogy megegyelek ebédre, kislány, akkor jobban teszed, ha velem jössz – mondta nem emberi, hanem valami furcsa, kőkeményen csengő hangon.

Egy halk hangocska azt suttogta Elide fülébe, hogy megtalálta kitartó üldözőjét.

És most mind a ketten valaki más zsákmánya lesznek.

Lorcan Salvaterre az ősi erdőben felhangzó üvöltések hallatán tudta, hogy valószínűleg mindkettejükre halál vár. Legalábbis a lányra. Vagy a nyomukban járó lények karmaiban, vagy végül Lorcan pengéjétől. Lorcan még nem döntötte el, mi lenne a számára előnyösebb.

Emberszagot érzett, a lány fahéj- és bodzaszaga teljesen emberi volt, de belevegyült egy *másik* szag is, a sötétségnek valami árnyalata, ami úgy repdesett körülötte, mint a kolibriszárnyak.

Ha nem áradt volna szét a levegőben a félelemszag, Lorcan akár még azt is hihette volna, hogy a lány hívta ide azokat a szörnyetegeket. Viszont már három napja üldözte a lányt. A bicebóca láthatólag teljesen eltévedt Tölgyváld kusza labirintusában. Lorcan arra utaló jelet sem látott, hogy a lányt valg démon szállta volna meg.

Lorcan felállt, és Elide tágra nyílt szemmel bámulta, milyen magas. Elide a patak mellett térdelve koszos kezével a tőr felé nyúlt, amit ostobán a fűbe ejtett, ám annyira már nem volt buta vagy kétségbeesett, hogy fegyvert emeljen Lorcanre.

– Ki vagy? – kérdezte Elide.

Mély volt a hangja. Törékeny, formás termete alapján Lorcan valami csilingelő, magas hangot várt, de az övé mély volt, hideg és határozott.

– Ha meg akarsz halni – mondta Lorcan –, akkor rajta, csak kérdezgess! – Elfordult, észak felé.

Ekkor hangzott fel az újabb üvöltés, de ezúttal egy másik irányból.

Két csapat, és egyre közelednek. Zörgött a fű és az avar, és amikor visszanézett, a lány már felállt. A kését maga előtt tartotta, az arca betegesen sápadt volt, szemmel láthatóan rájött, hogy mi történik: sarokba szorítják őket.

– Keletre vagy nyugatra? – kérdezte Lorcan. Az alatt a fél évezred alatt, míg gyilkolással tört utat magának a világban, ilyen üvöltést még egyetlen szörnyetegtől sem hallott. Lecsatolta harci bárdját az oldaláról.

– Keletre – suttogta a lány, és a tekintete ide-oda cikázott. – Azt mondták, hogy tartsam magam távol a hegyektől, mert wyvernek repkednek arrafelé. Hatalmas, repülő sárkányok.

– Tudom, hogy mi az a wyvern.

Mintha düh villant volna a lány szemében, de a félelem gyorsan elmosta. Nekiindult a választott irányba. Újabb metsző üvöltés. Nem kutyaféle. Vijjogó, mint a denevéreké. Annál viszont mélyebb. Éhesebb.

– Fuss! – mondta a lánynak.

Elide nem habozott.

Lorcan elismerte: a lány sérült lába, kimerültsége ellenére úgy ugrabugrált a fák között, mint egy szarvas. A rettegés valószínűleg minden fájdalmát feledtette. Lorcan könnyedén átugrotta a széles patakot, és pillanatok alatt utolérte. Jaj, ezek az emberek átkozottul lassúak! A lány már zihált, amikor felkapaszkodott egy dombra, elég zajt csapva ahhoz, hogy üldözőik is hallják.

Dél felől közeledtek. A hangjuk alapján ketten-hárman lehettek. A reccsenő ágak és a dobogás alapján megtermett példányok.

A lány a dombtetőn megbotlott, de sikerült megtartania az egyensúlyát. Lorcan ránézett a lábára.

Semmi értelme nem volt ennyi ideig üldözni, ha most meghal. Lorcan hirtelen megérezte a kabátjába dugott Rémkulcs súlyát. Lorcan mágiájának nem akadt párja a féltündérek között, semelyik királyságban. Ha most használná a kulcsot... akkor megjósolhatatlan bajokat zúdíthatna a saját fejére.

Ezért inkább nem kísértette a sorsot, és a mágiájából, fekete szélindákból egy láthatatlan akadályt vetett ki maguk mögé. A lány dermedten nézte, aztán felé fordult. Ezek szerint megérezte a mágia hullámát. Krétafehér lett az arca, de rohant tovább, lefelé a lejtőn.

Egy pillanattal később négy hatalmas test csapódott Lorcan mágiájának.

Lorcan ezt követően Elide vérének szagát érezte, mert a lány megvágta magát egy sziklán vagy egy gyökéren. Bosszantóan lassú volt.

Lorcan már épp rá akart förmedni, hogy siessen már egy kicsit jobban, amikor a láthatatlan falnál csattanást hallott.

Nem is csattanást. A fal egyszerűen *megrepedt,* mintha a szörnyetegek lehasítottak volna belőle egy darabot.

Lorcan alig hitt a fülének. Az ő védőpajzsán eddig még senki nem jutott át. Még az a rohadék Rowan Whitethorn sem.

Mégsem tagadhatta tovább a nyilvánvaló valóságot: a szörnyek áttörték az akadályt.

A lány ekkor leért a domb aljára. Szipogott. El fogja itt neki sírni magát? Nekiindult, sötét copfja himbálózott, a hátizsákja nekiverődött keskeny hátának. Lorcan utána, a fákat fürkészte kétoldalt, ahonnan újra hallatszott a morgás és a zörgés.

Üldözik őket. De mégis merre menjenek? Ráadásul, ha átjutottak a mágikus védőpajzsán... Nagyon régen fordult elő utoljára, hogy újfajta ellenséget kellett tanulmányoznia, legyőznie.

– Szedd már a lábad! – mordult rá a lányra, aki épp csak hátrapillantott. Lorcan megállt két magas tölgyfa között. Már napok óta duzzasztotta a mágiáját, ezen az ember-nem-ember lányon akarta bevetni, ha megunná követni. A teste csak úgy duzzadt a mágiától, az erő ki akart törni belőle.

Megforgatta a kezében a fejszéjét, egyszer, kétszer, a penge dalolt a sűrű erdőben. Másik keze körül hideg szél fújt, és az ujjai között fekete köd gomolygott.

Nem olyan volt a mágiája, mint Whitethorné, és nem fény és láng, mint Whitethorn cédakirálynőjéé. Nem is nyers mágia, mint Adarban új királyáé.

Nem, az ő mágiája akaratból, halálból, gondolatból és pusztításból állt. Nem volt neve.

A királynője se tudta, pontosan mi ez, és honnan ered. Maeve úgy vélte, hogy a sötét isten, Hellas ajándéka, sötét ajándék az ő sötét harcosának. Ennyiben maradtak.

Vad mosoly táncolt az ajkain, hagyta, hogy a mágiája a felszínre törjön, és fekete zúgása betöltötte az ereit. Ezzel az erővel városokat döntött romba. Aligha lesz nehezebb feladat legyőzni ezeket a szörnyetegeket.

Azok közelebb érve lassítottak, megérezhették, hogy egy ragadozó vár rájuk, méri fel erejüket.

Átkozottul régen fordult elő Lorcannel utoljára, hogy nem talált szavakat valami láttán.

Lehet, hogy meg kellett volna ölnie a lányt. Könyörületes lett volna, ha az ő kezétől hal meg, és nem az előtte álló lények hússzaggató karmai között. A hátsó lábukon álltak, és nem rémkutyák voltak, hanem azoknál sokkal rosszabbak.

A bőrük kék volt, foltos, olyan sötét, hogy már szinte fekete. Hosszú, izmos végtagjaik kegyetlenek, ruganyosak. A kezükön öt

ujj, hosszú karmokkal, begörbítve várták a támadást.

De Lorcant nem a testük döbbentette meg, hanem az, ahogy megálltak és mosolyogtak laposra vert, denevérszerű orruk alatt. Kétsornyi tűhegyes foguk kivillant.

Úgy egyenesedtek fel, ahogy egy ember feláll. Legalább egy fejjel magasabbak voltak nála.

A külsejükben volt valami ijesztően ismerős. Az érzés csak felerősödött, amikor a hozzá legközelebb álló kinyitotta undorító száját, és megszólalt.

– Még nem kóstoltuk a fajtád húsát.

Lorcan fejszéje a magasba lendült.

– Nekem sem volt még szerencsém a tietekhez.

Nagyon kevés szörnyeteg tudott halandó és tündérnyelven is beszélni. A legtöbbjük mágia – pusztító vagy jótékony mágia – révén volt képes erre.

Hunyorogva várták, hogy kegyetlenkedhessenek, sötét, emberi szemükben élvezet csillogott.

Whitethorn figyelmeztette őt korábban arra, mi készülődik Morathban, említette, hogy a sok szörnyeteg közül a rémkutyákat szabadíthatják rá először a világra. Lorcan álmában sem gondolta, hogy ezek a szörnyetegek, akiknek a magassága elérte a nyolc lábat is, félig-meddig emberek lesznek, félig viszont valami mások... amivé Erawan tette őket.

A legközelebbi előremerészkedett egy lépést, de felszisszent a Lorcan által húzott láthatatlan akadály miatt. Lorcan mágiája megvillant és lüktetni kezdett, ahogy a lény mérgezett karmaival belevágott a védőpajzsába.

Négyen egy ellen. Lorcannek rendszerint meg se kottyant az ilyesmi.

Rendszerint.

De most nála volt a Rémkulcs és az aranygyűrű, amit Maevetől lopott. A gyűrű aztán egy ideig Aelin Galathyniusnál volt, majd tőle is visszaszerezte. Athril gyűrűje. Ha ezek a szörnyek elviszik a gazdájuknak. ..

Akkor Erawan birtokában lesz mind a három Rémkulcs. A démonkirály ezzel képes lesz arra, hogy megnyissa a világok közötti kapukat, és rájuk szabadítsa a valg hordákat. Ami pedig Athril aranygyűrűjét illeti... Lorcan biztos volt benne, hogy

Erawan tönkretenné a gyűrűt, amit Mala maga készített. Az egyetlen olyan tárgy Erilea-ben, ami a viselőjének védelmet biztosított a rémkővel és a valg démonokkal szemben.

Lorcan támadásba lendült. Gyorsabban, mint észlelhették volna, a tőle legtávolabb álló felé hajította a fejszéjét, mert az éppen a védőpajzsot átszakító társára figyelt.

A többi is egyből odanézett: a fejsze mélyen belefúródott a szörnyeteg nyakába. Aztán elfordultak tőle, nem akarták végignézni, ahogy elesik. Lorcan rájött, hogy ezek a lények a természetüknél fogva halálosan veszélyesek, de láthatólag gyakorlatlanok.

A szörnyetegek figyelme a fejsze miatt egy pillanatra elterelődött, mire Lorcan két újabb kése hasított a levegőbe.

Mindkettő tövig a szörnyek barázdált homlokába fúródott. A fejük hátracsapódott, és nagy zajt csapva térdre estek.

Az, amelyik az előbb beszélt, most olyan hangon sikított, hogy csengett tőle Lorcan füle. A védőpajzsra vetette magát, de visszapattant. A mágia ezúttal sűrűbbnek bizonyult, Lorcan előhúzta hosszúkardját és egy újabb kést. A lény közben sérült, karmos kezeivel üvöltve nekiesett a pajzsnak, és Lorcan mágiája, védőpajzsa *megolvadt az* érintése miatt.

Úgy lépett át rajta, mint egy kapun.

– Kezdődjék akkor a játék!

Lorcan védekező állásba helyezkedett, közben eszébe jutott a lány is, vajon meddig jutott, vajon visszanézett-e, kik üldözik őket. Lorcan már nem hallotta menekülő lépteit.

A lény mögött a társai is mozgolódtak.

Nem. Újraéledtek.

Erős, karmos kezüket felemelték, és kihúzták a tőrt a koponyájukból. A fém csikorgott a csontjukban.

Csak az maradt a földön, amelyiknek a fejét csak néhány ín tartotta a nyakán. Ezek szerint le kell fejeznie őket. Még ha ez azt jelenti is, hogy ehhez egészen közel kell mennie hozzájuk.

A pajzsot megolvasztó szörny önelégülten mosolygott.

– Kik az ördögök vagytok? – kérdezte Lorcan.

A másik kettő is talpra állt, a fejükön máris begyógyult a seb. Csak úgy áradt belőlük a gonoszság.

– A sötét király vadászai vagyunk – mondta a vezető, és gúnyosan fejet hajtott. – Ilkek. Azért küldtek bennünket, hogy vigyük vissza, aki a miénk.

Azok a boszorkányok ráküldték volna ezeket a szörnyetegeket? Gyávák, hogy nem maguk jöttek.

Az ilk hátrahajló lábain közeledve folytatta.

– Gyors halállal akartunk megajándékozni téged. – Orrcimpái kitágultak, beleszagolt az erdőbe. – De mivel közénk és a zsákmányunk közé álltál, ezért hosszú lesz a kivégzésed.

Nem érte jöttek. Nem őt keresték a wyvernek és ezek a lények. Fogalmuk sincs, mi van nála, ki ő.

– Mit akartok tőle? – kérdezte, miközben figyelte, ahogy azok hárman lassan közelednek.

– Semmi közöd hozzá – felelte a vezető.

– Segítek, ha adtok valamit cserébe.

Sötét, lélektelen pillantás szegeződött rá.

– Nocsak! Nem véded a lányt?

Lorcan vállat vont, és magában azért imádkozott, hogy ne érezzék meg rajta a döbbenet szagát. Próbált időt nyerni magának, rá akart jönni, hogy működik a mágiájuk.

– Azt se tudom, hogy hívják.

A három ilk kérdőn egymásra pillantott, mi legyen. A vezető szólalt meg.

– A lány fontos a királyunknak. Kerítsd elő, és a királyunk sokkal erősebb mágiát ad neked, nem ilyen gyatra pajzsokat fogsz eszkábálni,

Lorcan nem kételkedett abban, hogy ezek négyen valaha emberek voltak. Aztán megvették őket, olyan mágiát ígérve nekik, aminek a világon senki nem tud ellenállni. Vagy talán nem is vette meg őket senki? Egyszerűen elrabolták a lelküket, és kész.

– Miért olyan fontos neki a lány?

Olyan közel voltak, hogy akár le is köphették volna, Lorcan azon gondolkodott, mennyi időbe telik nekik, hogy feltöltsék magukat olyan erővel, amivel keresztüljutottak az ő mágiáján. Egyébként beszélgetés helyett már őt is rég elintézték volna.

– Tolvaj és gyilkos – felelt a vezető. – A királyunk majd ítélkezik fölötte.

Lorcan esküdni mert volna rá, hogy ekkor egy láthatatlan kéz megérintette a vállát.

Ismerte ezt az érintést, egész életében bízott benne. Sokszor ő óvta meg a haláltól. Ez az érintés biztatta, hogy menjen előre, harcoljon, öljön, és lélegezze be a halált. A láthatatlan kéz megérintette a vállát, és ez azt jelentette, hogy meneküljön. Az ilkekkel hiába harcolt volna, de ha elmenekül, életben marad. És az is lehet, hogy nem csak ő.

Az ilk még egyszer elvigyorodott, és a fogai felvillantak az erdő félhomályában.

Mintegy válaszképpen egy kiáltás rázta meg Lorcan mögött az erdőt.

10.
FEJEZET

Elide Lochan egy olyan teremtmény előtt állt, aki egy sötét isten rémálmaiból született.

A tisztás túloldalán magasodott, majdnem kétszer akkora volt, mint ő, és a karmai az avarba mélyedtek.

– Megvagy végre – sziszegte halfogaknál élesebb fogai közt. – Gyere velem, kislány, és megígérem, seperc alatt végzek veled!

Hazudik. Elide látta, hogyan méregeti, hogyan görbíti a karmait, mintha már érezné, hogyan tépi fel puha hasát. A lény úgy jelent meg, mintha egy sötét felhőből esett volna le. Nevetett Elide sikoltozásán, aki most remegő kézzel emelte maga elé a kését.

Úgy állt előtte, mint egy ember, úgy is beszélt. A szemei pedig... A tekintete teljesen lélektelen volt, miközben a szemének a formája is emberi volt. Szörnyeteg. Micsoda szörnyű elme álmodhatta meg?

Tudta a választ.

Segítségre volt szüksége. De a harcos, akivel a pataknál találkozott, minden bizonnyal a többi szörny karmai között végezte. Vajon meddig tartott ki a mágiája?

A szörny közelebb lépett, izmos lábai túl fürgén szelték át a kettejük közötti távolságot. Elide hátrált, bár tudta, hiába, úgyse fog tudni elbújni a fák között.

– A véred is olyan édes, mint az arcod, kislány? – Szürkés nyelvével a szörny a levegőbe nyalt.

Gondolkodj, gondolkodj, szedd össze magad!

Manon vajon mit tenne egy ilyen lénnyel szemben?

Manonnak viszont ott vannak a vaskörmei és a vasfogai.

Neked is megvan mindened, ami kell – suttogta a kis hangocska a fülében. – Használd, amid van!

Nem csak vas- és acélfegyverek léteznek.

Remegett a térde, de felszegte az állát, és belenézett ellenfele fekete, emberi szemébe.

– Csak óvatosan! – mondta olyan halkan, szinte dorombolva, ahogy Manon szokta, amikor halálra akart rémíteni valakit. Belenyúlt a mellényzsebébe, kivette a kődarabot, és a markába szorította. Azt akarta, hogy másvilági ereje töltse be a tisztást, sőt, az egész világot. Magában azért könyörgött, hogy a szörnyeteg ne nézzen az öklére, ne kérdezze meg, mi van benne. Elnyújtva megkérdezte: – Szerinted a sötét király örülne, ha te kárt tennél bennem? – Nem tudta megvetően végigmérni a szörnyeteget, mivel az kétszer akkora volt, mint ő. Így csak pimasz, bosszús arckifejezést öltött. – Azért küldtek utamra, hogy kutassak fel egy veszélyes bűnözőt. Ne avatkozz bele a dolgomba!

Ekkor úgy tűnt, hogy a lény felismerte a bőrruháját. És a kő körül terjengő furcsa, másvilági szagot. Mintha összezavarodott volna.

Elide a hűvös elégedetlenség álarcát öltötte magára.

– Tűnj el a szemem elől!

Majdnem elhányta magát, de azért elindult a lény felé. A biztos halál felé. Olyan peckesen járt, ahogy Manon szokott. Erőt vett magán, és folyamatosan nézte a denevérszerű, undorító arcot.

– Mondd meg a fivéreidnek: ha még egyszer beleütitek az orrotokat a dolgainkba, akkor személyesen intézkedem arról, hogyan tálaljanak fel benneteket egy vacsorán Morathban!

Látta a lény szemében a kételyt, de a valódi félelmet is. Vaktában beszélt, arra alapozva, amit itt-ott véletlenül hallott, de úgy tűnt, szerencséje volt. A lény ugyanis reszketni kezdett.

Körülbelül öt lépés távolságban megállt. Nagyon is tisztában volt azzal, hogy a gerincében mekkora kárt tehetnének a tűhegyes karmok és fogak.

– Miért menekültél előlünk? – kérdezte a lény.

Elide szándékosan hátat fordított neki, úgy felelt Feketecsőrű Manon hideg, gonosz hangján.

– Nem tűröm, hogy mindenféle alsóbbrendű lények kérdezgessenek. Így is sokáig feltartottál, és az idióta támadásod miatt megsérült a bokám. Imádkozz, hogy ne emlékezzek az arcodra, ha visszatérek a morathi főhadiszállásra!

Azonnal tudta, hogy hibázott. De nem állt meg, ment tovább, próbált minél kevésbé bicegni. A lény a háta mögött valamit sziszegett.

– Micsoda véletlen – hallotta Elide –, hogy mind a kettőnk áldozata sántikál.

Anneith könyörüljön meg rajta! Eddig lehet, hogy nem is vette észre, hogy sántít. Hogy mennyire ostoba! Miért kellett fecsegnie összevissza?

Meneküléssel csak rontana a helyzetén, elismerné, hogy a szörnyeteg bizony jól sejti, ki is ő valójában. Megállt, és próbálta azt sugározni magából, hogy most már végképp elfogyott a türelme.

– Milyen badarságot sziszegsz itt nekem a hátam mögött?

Teljes magabiztosság, fortyogó düh.

A szörnyeteg újra ledermedt. Utolsó, egyetlen esély. Gyorsan rá fog jönni, hogy átejtette.

Farkasszemet néztek. Olyan volt, mintha egy döglött kígyóval szemezne. Olyan halálosan veszélyes nyugalommal a hangjában beszélt, ahogy a boszorkányok szoktak.

– Ne kelljen megmutatnom neked, hogy a sötét király őfelsége mit ültetett belém azon az asztalon!

Mintegy válaszképpen a kezében lévő kő lüktetett egyet. Elide esküdni mert volna, hogy sötétség villant.

A lény összerezzent, és hátrált egy lépést.

Elide vetett még egy utolsó bosszús pillantást rá, aztán egyszerűen elment.

Fél mérföldet haladhatott, amikor az erdőbe végre visszatért a pezsgés, a madárcsicsergés, az élet. Elide ekkor térdre rogyott, és elhányta magát. Epét és vizet hányt. Majdnem kihányta a belét is, és közben valahogy a félelmétől is megszabadult. Megkönnyebbült, és egy időre az éberségről is megfeledkezett.

Hirtelen egy nagy kéz ragadta vállon, és maga felé fordította.

Elide kirántotta a tőrét, de lassú volt. A kéz kiütötte a kezéből a kést, ami a földre hullott.

Elide azt a férfit látta maga előtt, akivel a pataknál találkozott. Az arca sáros volt. Nem, nem is sáros. Vértől, fekete vértől bűzlött.

– Hogy csináltad? – hőkölt hátra Elide.

– Először te mondd el! – mordult rá a férfi, de hirtelen hátrafordult, az erdőt fürkészte.

Elide követte a tekintetét, de nem látott semmit. Visszanézett a durva arcra, de az illető már a torkának szegezte a kardját. Elide próbált kiszabadulni, de a férfi karon ragadta, és az acél finoman belevágott a bőrébe.

– Miért van olyan szagod, mint nekik? Miért üldöznek?

Sajnos már a zsebében lapult a kő, egyébként megmutatta volna neki. Elővegye?

És ha félreérti a mozdulatot, és lesújt a kardjával? A hangocska a fejében azt súgta, hogy jobb, ha nem veszi elő.

Úgy döntött, hogy újabb igazságmorzsát ad elő.

– Hónapokig Morathban éltem, és átvettem az ottani szagot. Azért keresnek, mert megszöktem onnan. Észak felé menekülök, biztonságba akarok jutni.

Ellenfele olyan gyorsan leengedte a pengét, hogy szabad szemmel nem is tudta követni, de csak azért, hogy belevágjon a karjába. Megkarcolta, ám csak enyhe fájdalmat érzett.

Figyelték, ahogy a vére vörösen kibuggyan és lecsöpög.

Úgy tűnt, a harcos megelégszik ennyivel.

– Hívhatsz nyugodtan Lorcannek – mutatkozott be, bár Elide nem kérdezte a nevét.

Széles vállára kapta Elide-ot, mint egy krumpliszsákot, és rohanni kezdett. Elide másodpercek alatt rájött két dologra.

Egyrészt: akármennyien maradtak is, üldözőik garantáltan rájöttek, hogy csak blöffölt, és gyorsan bekeríthetik őket.

Másrészt: a férfi, aki szélsebesen mozgott a tölgyfák között, féltündér.

Lorcan rohant, egyre rohant, közben csak úgy nyeldekelte az erdő fullasztó levegőjét. A lány a hátán mérföldeken keresztül még csak nem is pisszent. Azokhoz a zsákokhoz képest, amit hegyláncokon keresztüli szokott cipelni, a lány pihekönnyű volt.

Egy idő után érezte, hogy fárad, és lassított. Mágikus ereje jelentős részét elhasználta, mert móresre kellett tanítania azt a három barmot. Kettőt megölt, a harmadikat meg odaszegezte a földre, hogy ne tudjon utánuk loholni.

Szerencséje volt. A lány viszont okos volt.

Egyre lassabban futott, aztán megállt. Élő zsákját egyszerűen ledobta a hátáról. A lány összerezzent a fájdalomtól, beteg lábán botladozott egy sort. A vére tehát vörös, nem bűzös fekete, ami valg származásra utalt volna. De akkor hogy volt képes megfélemlíteni azt az ilket?

– Hova megyünk? – kérdezte a lány.

Maga elé vette a zsákját, és elővette a kulacsát. Lorcan arra várt, hogy sírni, imádkozni, könyörögni kezd, de ő csak lecsavarta a bőrbe bugyolált flaska kupakját, és nagyot kortyolt belőle, aztán Lorcan meglepetésére őt is megkínálta.

Nem kért belőle, mire a lány egyszerűen ivott tovább.

– Az erdő széléig megyünk, az Acanthus folyóhoz.

– És most hol vagyunk?

Elide tétovázása árulkodó volt: kiadta magát azzal, hogy nem tudja, Imi vannak, de kétségbeesetten tudni akarta a választ.

– Mi a neved?

– Marion. – A lány acélkemény tekintettel viszonozta az övét. Különös egy lány. Válasz a válaszért.

– Adarlan közepén vagyunk. Egynapnyi járásra voltál az Avery folyótól.

Marion kifejezéstelen arccal nézett maga elé. Lorcan arra gondolt, lehet, hogy már látta a folyót, vagy hallotta, hogy milyen széles. Vajon elgondolkodott már azon, hogyan fog rajta átkelni?

– Rohanunk tovább, vagy üldögélünk egy kicsit?

Lorcan fülelt, hall-e valami gyanús zajt az erdőből, aztán biccentett. Marion sóhajtva leült a mohára és a gyökerekre. Figyelmesen méregette a harcost.

– Azt hittem, hogy minden tündér meghalt. Még a féltündérek is.

– Én nem vagyok idevalósi. Wendlynből jöttem. Te pedig Morathból, ha jól értem.

– *Nem, onnan menekülök*.

– Miért? És hogy sikerült elmenekülnöd?

A lány a férfi tekintetéből látta, hogy vörös vér ide vagy oda, nem hisz még neki. Mégse válaszolt, hanem lehajolt, hogy kikösse a bakancsa fűzőjét. Kicsit remegett a keze, de sikerült meglazítania, lerúgta magáról a bakancsot, levette a zokniját, és felgyűrte a bőrnadrágját. A bőre viszont alatta...

Az ördögbe. Lorcan sok sérülést látott életében, sokat maga okozott, de ennyire kezeletlen állapotban lévő sérülést ritkán látott. Marion lába telis-tele volt hegekkel, a csontja eldeformálódott. Eltorzult jobb bokája fölött pedig gyógyulóban lévő sebek voltak, egyértelműen bilincs nyomai.

– A morathiak rendszerint épek és egészségesek – szólt Marion. – Sötét mágiájukkal bármilyen nyavalyát meg tudnak gyógyítani. De nem is rokkannak le ennyire.

Ezért boldogulhatott olyan jól a sántikálása ellenére. A hegek a színük alapján ítélve régen keletkezhettek, azóta pedig megtanulhatott élni ilyen rossz lábbal.

Marion lehajtotta a nadrágszárát, de a bakancsát nem húzta vissza, a lábfejét masszírozta. Lorcan kissé odébb leült egy farönkre, levette a zsákját, és kotorászni kezdett benne.

– Mondd el, mit tudsz Morathról! – kérte, és egy kenőcsös dobozkát dobott oda a lánynak. Egyenesen Doranelle-ből hozta.

A lány megnézte magának a dobozkát, közben próbálta összerakni, ki lehet a harcos, honnan jött, és mi lehet a dobozkában. Aztán bólintott. Üzletet kötöttek: információt a kenőcsért. Lecsavarta a doboz tetejét, és a száján keresztül mélyen beszívta a gyógynövények átható illatát.

Elkezdte bedörzsölni a kenőccsel a lábát. Arcán egyszerre tükröződött fájdalom és élvezet, aztán beszélni kezdett.

Mesélt a vasfogú légi hadseregről, a szárnyparancsnokról és a Tizenhármakról. A katonai táborról a hegyi erőd körül, azokról a helyekről, ahonnan folyamatosan visszhangzottak a kiáltások, a számtalan kohóról és kovácsműhelyről. Elmondta a menekülése történetét, hogy az erőd minden előjel nélkül – nem tudja, hogyan – felrobbant. Kihasználta a lehetőséget, boszorkánynak

öltözött, fogta az egyikük zsákját, és kisurrant az erőd kapuján. A felfordulásban senki nem vette észre az eltűnését.

– Hetek óta úton vagyok – mondta. – A távolság felét, ha megtettem.

– Hova?

Marion észak felé nézett.

– Terrasenbe.

– Egy kicsit eltévedtél – jegyezte meg Lorcan vigyorogva.

– Tudsz valamit Terrasenről? – kérdezte a lány aggodalommal a hangjában.

– Nem, semmit – felelte Lorcan, és vállat vont. Marion abbahagyta a lába kenegetését.

– Mi van Terrasenben? A családod él ott? – kérdezte Lorcan. Azt inkább nem kérdezte meg, hogy került a lány Morathba. Nem különösebben vágyott rá, hogy végighallgassa a szomorú történetét. Rég rájött, hogy mindenki története szomorú.

A lány elkomorodott.

– Tartozom egy barátnőmnek, aki segített kijutnom Morathból. Arra kért, hogy keressek meg egy Celaena Sardothien névre hallgató személyt. Ez az első feladatom, hogy megtudjam, ki ő, és hol van. Ezért megyek Terrasenbe. Jobb ötletnek tűnik ott keresni, mint Adarlanban.

Lorcan úgy érezte, hogy a lány nem hazudik és nem is ravaszkodik. Merő véletlen, hogy ők ketten összetalálkoztak.

– Azután pedig – folytatta a lány, és arca mintha felderült volna – meg kell találnom Aelin Galathyniust, Terrasen királynőjét.

Lorcan majdnem a kardjáért nyúlt, úgy kellett visszafognia magát

– Miért?

Marion úgy nézett rá, mintha elfelejtette volna, hogy ő is itt van.

– Azt hallottam, hogy hadsereget verbuvál a morathiak ellen. Szeretném felajánlani neki a szolgálataimat.

– De miért? – kérdezte Lorcan újra. A lány rafináltságán kívül, amivel megúszta az ilktámadást, nem látta okát, hogy a cédakirálynő bármi hasznát tudná venni.

Marion telt ajkai elkeskenyedtek.

– Mert terraseni vagyok, és hosszú évekig azt hittem, hogy a királynőm halott. De életben van, és harcol, ezért én is harcolni fogok mellette, hogy ne raboljanak el és hurcoljanak el több lányt Morathba, ahol aztán mindenki elfeledkezik róluk.

Lorcanben felmerült, hogy elárulja neki, hogy a két küldetés valójában egy és ugyanaz. De ez további kérdezősködéshez vezetett volna, nem volt olyan hangulatban...

– És te miért akarsz Morathba menni? Mindenki menekül onnan

– Úrnőm küldött, hogy hárítsam el az onnan fenyegető veszélyt.

– Egyedül? – Nem sértésnek szánta, Lorcan mégis ferde szemmel nézett rá.

– Rendelkezem bizonyos képességekkel, ahogy te is.

A lány tekintete a férfi kezére villant, amit fekete, alvadt vér borított.

Lorcan azon tűnődött, vajon rájött-e a lány, milyen mágikus erő képes buzogni benne.

Arra várt, hogy Marion tovább kérdezősködik, de a lány felhúzta zokniját, aztán a bakancsát, és befűzte a cipőfűzőjét.

– Nincs sok időnk a pihenésre.

Lorcan egyetértett vele.

Marion felállt, tett néhány lépést, és elégedetten vigyorgott, amit Lorcan úgy értelmezett, hogy hat a kenőcs. Miközben lehajolt a dobozkáért, kibomlott a copfja. Fekete haja szinte teljesen betakarta az arcát.

Felemelkedett, és odadobta a férfinak a kenőcsöt. Lorcan egy kézzel elkapta.

– És hogyan tovább, ha elérjük az Acanthust?

Lorcan a kabátja zsebébe tette a dobozt.

– Rengeteg karaván vonul a síkságon, nem beszélve a vándorcirkuszokról. Idefelé is több az utamba akadt. Valamelyik biztos át akar kelni a folyón. Csatlakozunk az egyikhez, és elvegyülünk a társaságban. Az átkelés után még utazunk valamennyit a síkságon, aztán különválnak útjaink: te észak felé veszed az irányt, én délnek.

– Miért jössz velem, ha egyszer utána visszafordulsz? – kérdezte a lány kissé hunyorogva.

– Szeretnék több részletet megtudni Morathról. Megvédelek a veszélyektől, te pedig elmondod, amit tudsz.

Az utolsó útjára induló nap aranyfényben fürösztötte az erdőt. Marion Lorcan javaslata hallatán a homlokát ráncolta.

– Megesküszöl rá? Arra, hogy megvédesz?

– Ma se hagytalak ott az ilkeknek, nem?

A lány megdöbbentően tiszta és őszinte tekintettel nézett rá.

– Esküdj meg rá!

Lorcan a szemét forgatta.

– Megígérem. – A lánynak fogalma se lehetett arról, hogy az elmúlt ötszáz évben egyedül az ígéreteit vette komolyan. – Nem hagylak magadra.

Marion elégedetten bólintott.

– Akkor elmondom neked, amit tudok.

Lorcan a vállára vetette a zsákját, és elindult kelet felé.

Marion így szólt:

– Minden útkereszteződésnél lesben fognak állni, átkutatnak majd minden kocsit utánunk. Ha itt megtaláltak engem, akkor a főutakon biztosan meg fognak.

Lorcan arra gondolt, hogy a veszély őt is fenyegeti, ha a boszorkányok még a nyomában vannak.

– És van valami ötleted, mit csináljunk? – kérdezte Lorcan.

Marion arcán, rózsabimbóra emlékeztető száján halvány mosoly terült szét. Még tudott mosolyogni, annak ellenére, milyen borzalmak közül menekültek ki, és az erdőben min kellett keresztülmennie.

– Talán.

11. FEJEZET

Amikor FeketecsőrűManon leszállt Morathban, égett a vágytól, hogy átmetsszen néhány torkot.

Nagyon rosszul alakultak a dolgok.

Minden elromlott.

Végzett a sárgalábú lotyóval és a wyvernjével, megkímélte a zafírkék szemű király életét, és végignézte, hogy a tündérherceg lemészárol még négy sárgalábú őrszemet.

Összesen öt sárgalábú boszorkány halt meg. Egy Manon kezétől, a többi pedig azért, mert ő nem lépett közbe. Mind az öt Iskra boszorkányköréből.

A végén alig vett részt Résvár lerombolásában, meghagyta a többieknek. Felvette koronás sisakját, és megparancsolta Abraxosnak, hogy repüljön a kőkastély legmagasabb tornyához. Onnan üvöltötte világgá a győzelmet és a harc végét.

Akárhol volt is a többi wyvern, engedelmeskedtek Abraxos parancsának. A harc véget ért. Minden boszorkánykör engedelmeskedett.

A Tizenhármak többi tagja pillanatokon belül Manon köré gyűlt.

Manon nem mondta el nekik, mi történt, de Sorrel és Asterin különös figyelemmel bámulták: előbbi azért, hogy megnézze, milyen vágásokat, sérüléseket szerzett az állítólagos támadás alatt, utóbbi pedig azért, mert nem is olyan rég együtt repült Manonnal Résvárba, és együtt hagytak Terrasen királynőjének üzenetet, amit valg vérrel írtak.

A Tizenhármak aztán a résvári kastély tornyain pihentek, akár a macskák vagy a kígyók. Manon pedig arra várt, hogy végre megjelenjen Sárgalábú Iskra.

Most, hogy Manon Asterin és Sorrel kíséretében Morath félhomályos, büdös folyosóin sétált, a koronás sisakot a hóna alá dugva, újra lejátszotta magában azt a beszélgetést.

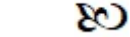

Iskra az egyetlen szabadon maradt helyre szállt le: Manon alá, a tetőre, Manon szándékosan alakította így a helyzetet.

Iskra rendszerint copfba fogta barna haját, de ezúttal kibontva viselte, és fensőbbséges arcát emberi vér borította.

– Engem illet a győzelem – mordult rá Manonra.

– A város az enyém – felelt Manon, akinek az arcát beárnyékolta I sisakja.

– Nekem kellett elfoglalnom Résvárat, te csak azért vagy itt, hogy ellenőrizd a dolgokat. – A boszorkány kivillantotta a vasfogait. Manon jobbján Asterin figyelmeztetően felmordult. Iskra sötét tekintete a szőke őrszemre villant, és folytatta a morgolódást. – Tűnj el az egész hordáddal együtt a városomból!

Manon végignézett Fendiren, Iskra bikáján.

– Elég nyomot hagytál itt, mindenki számon tartja, mit végeztél.

Iskra reszketett a haragtól, de nem csupán Manon szavai miatt.

A szél iránya ugyanis megváltozott, és most Iskra felé fújt. Manon szagát fújta felé.

– Ki volt az? – förmedt rá Manonra. – *Kit öltél meg az enyéim közül?*

Manon nem kezdett mentegetőzni, nem engedte meg magának, hogy a megbánás vagy az aggodalom leghalványabb árnyalata is látszódjon rajéi.

– Miért kellene tudnom bárkinek is a nevét közületek? Rám támadt, amikor bekerítettem az áldozatomat, magának akarta a királyt, és ezért képes lett volna a feketecsőrűek trónörökösét is

megtámadni. Megérdemelte a büntetését. Főleg, hogy miközben vele foglalkoztam, az áldozatom elslisszolt.

Hazudsz, hazudsz, hazudsz.

Manon kivillantotta vasfogait, tudta, hogy az arcából a koronás sisak alatt csak a fogai látszódnak.

– A kastélyban még négyen haltak meg. A tündérherceg végzett velük, aki a király megmentésére érkezett, miközben én a *te* engedetlen lotyóddal foglalkoztam. Érezd magad szerencsésnek, Sárgalábú Iskra, hogy nem téged vonlak felelősségre a veszteségek miatt!

Iskra barna arca elsápadt. Figyelmesen végignézett Manonon és az összegyűlt Tizenhármakon. Aztán így szólt:

– Csinálj, amit akarsz a várossal! A tied. – Mosoly villant fel az arcán, ahogy felemelte a kezét, és Manonra mutatott. A Tizenhármak készenlétbe helyezkedtek körülötte, nyilaikat hangtalanul kihúzták, és a sárgalábúak örökösére irányították. – De te egy hazug disznó vagy, szárnyparancsnok. – A mosoly szétterült az arcán, közben fogta a wyvernje gyeplőjét, és leszálláshoz készülődött. – Hazug disznó vagy. *Boszorkánygyilkos.*

Azzal elment. Nyugat felé repült. Morathba. Manon nagyanyjához.

Manon megállt. Az utolsó fordulóhoz értek Erawan tanácsterme előtt. Asterin és Sorrel is megtorpant. Manon tudta, hogy Iskra, a nagyanyja és a többi főboszorkány várja. Néhány boszorkánykör harmad- és negyedparancsnokai álltak őrt a folyosón. Gyanakodva méregették egymást. A szárnyas ajtó előtt álló őröknek is ilyen gyanakvó arckifejezésük volt.

– Nem lesz valami kellemes – mondta Manon a többieknek.

– Megoldjuk – felelte halkan Sorrel.

Manon megszorította a sisakját.

– Ha rosszul alakulnának a dolgok, akkor lépjetek le innen a Tizenhármakkal!

– Manon, nem léphetsz be úgy oda, hogy már előre elfogadod a vereséget – súgta Asterin. – Tagadj az utolsó leheletedig!

Vajon Sorrel is rájött, hogy Manon azért ölte meg a boszorkányt, hogy megmentse az ellenségüket?

– Mégis hova mennénk nélküled? – kérdezte Asterin.

– Nem tudom, de nem is érdekel – felelte Manon a szemébe nézve. – De ha meghalok, mindenki, akinek valami behajtatlan ügye van, rászáll a Tizenhármakra. – Hosszú, nagyon hosszú a lista. – Juttasd ki innen a többieket! Bármi áron.

– Kívánságod parancs, szárnyparancsnok – jelentette ki Sorrel.

Manon azt várta, hogy helyettese valami kifogással áll elő, de Asterin nyílt tekintettel fejet hajtott, és beleegyezése jeléül mormogott valamit

Manon mellkasában mintha engedett volna a szorítás. Kihúzta ma gát, mire Asterin karon ragadta.

– Légy óvatos!

Manon majdnem ráförmedt, hogy mégis milyen gyáva féregnek gondolja őt, de... látta, mire képes a nagyanyja. Asterin teste volt rá az élő bizonyíték.

Nem akar bűnösnek, hazugnak tűnni. Nem, a végén Iskra fog hason csúszni előtte.

Nagy levegőt vett, aztán szokásos peckes járásával odament az ajtóhoz. Vörös köpenye lebegett mögötte.

Mindenki őket bámulta, ahogy közeledtek, de ez várható is volt.

Manon nem méltatta pillantásra az összegyűlt harmad- és negyedparancsnokokat, de a szeme sarkából észlelte őket. Iskra boszorkányköréből két fiatal. Hat öreg, rozsdás vasfogakkal, a főboszorkány boszorkányköreiből. És...

Még két fiatal őrszem állt a folyosón, homlokukon kék, fonott bőr hajpánttal.

Ezek szerint Kékvérű Petrah is eljött.

Ha pedig a trónörökösök és a főboszorkányok mindannyian összegyűltek...

Most nem volt helye félelemnek ott, ahol a szívének kellett volna dobognia.

Kitárta az ajtót, nyomában Asterinnel. Sorrel lemaradt, és a folyosón posztolókhoz csatlakozott.

Manon belépett, mire tíz boszorkány fordult felé. Erawant nem látta.

A nagyanyja a terem közepén állt, Asterin a négy másik másodparancsnokkal együtt a fal mellett helyezkedett el. Manon figyelmét azonban leginkább a kékvérűek trónörököse ragadta meg.

Petrah.

Azóta nem látta őt, hogy a harci játékokon Manon megmentette az életét, nélküle a szakadék alján végezte volna. A világoskék wyvern életét már nem tudta megmenteni, szétharapta a torkát Iskra bikája.

A kékvérű örökös az anyja, Cresseida mellett állt. Magasak, vékonyak voltak mind a ketten. A sápadt főboszorkány vascsillagokból álló koronát viselt. Az arcáról semmit nem lehetett leolvasni.

A mélykék szemű Petrah viszont óvatosságra intette a tekintetével. A repüléshez viselt bőrruházatban volt, az éjjeli égboltra emlékeztető kék köpenyét bronzcsatokkal erősítette a vállára, szőke copfja a mellkasára omlott. Petrah mindig furcsa volt, a fellegekben járt, de ilyen volt minden kékvérű. *Misztikusok, fanatikusok, vakbuzgók,* még ezek voltak a legenyhébb jelzők, amelyekkel illették őket és vallási gyakorlatukat. Buzgón imádták a háromarcú istennőt.

Petrah arcáról viszont most valami olyan üresség sugárzott, ami hónapokkal ezelőtt még nem volt rá jellemző. Állítólag annyira összetörte wyvernje elvesztése, hogy hetekig nem szállt ki az ágyából.

A boszorkányok nem gyászolnak, mert nem szeretnek annyira senkit, hogy bárki elvesztése összetörje őket. Még akkor sem, ha Asterin – aki a főboszorkány másodparancsnoka mellett állt – épp az ellenkezőjét bizonyította.

Petrah leheletnyit biccentett, ezzel jelezte, hogy trónörökösként elismeri a másik trónörököst. Manon ekkor hirtelen a nagyanyja felé fordult.

A főboszorkány óriási fekete palástját viselte, sötét haját a koronájába tűzték fel. Ilyen lesz a koronájuk, amit akkor fognak

megkapni Manonnal, ha... a Pusztaságok királynői lesznek. A főboszorkány egyszer megígérte ezt Manonnak. Még ha ennek az is lenne az ára, hogy a teremben jelen lévő összes boszorkányt el kellene érte árulniuk.

Manon meghajolt a nagyanyja és a két másik főboszorkány előtt.

Iskra a sárgalábú főboszorkány mellett morgolódott, aki egy vén, hajlott hátú banya volt, a fogai között még látszódott az ebédre fogyasztott nyers hús. Manon felegyenesedve hűvös pillantással méregette Iskrát.

– Három klán gyűlt egybe – kezdett mondandójába a nagyanyja, mire Manon mozdulatlanná dermedt. – Három főboszorkány istenanyánk három arca tiszteletére.

Szűz, anya, öregasszony. Ezért volt a sárgalábúak főboszorkánya mindig annyira öreg, és a feketecsőrűeké ereje teljében. Cresseida viszont, a kékvérűek főboszorkánya fiatalnak, frissnek tűnt.

Manont ez most kicsit sem érdekelte, amikor a nagyanyja beszélt.

– Az öregasszony sarlója a fejünk felett lóg – mondta éneklő hangon Cresseida. – Legyen belőle istenanyánk igazságának kardja!

Nem egyszerű találkozóra gyűltek össze tehát, hanem tárgyalásra.

Iskra elmosolyodott.

Manon érezte, hogy Asterin teste megfeszült. A lehető legrosszabbra készült.

– A vér vérért kiált – mondta rekedtes hangon a sárgalábú banya. – Azt kell eldöntenünk, hogy mennyiért.

Manon nem moccant, nem mert szemernyi félelmet vagy aggodalmat sem mutatni.

A boszorkánytárgyalások brutálisak, de rövidek voltak. A problémákat rendszerint három ütéssel rendezték: egyet az arcba, egyet a bordák közé, a harmadikat pedig a hasba. A három főboszorkány csak ritkán, a legsúlyosabb esetekben gyűlt össze, hogy közösen hozzon ítéletet.

– Feketecsőrű Manon, azzal vádolnak, hogy minden provokáció nélkül csupán büszkeségből megöltél egy sárgalábú

őrszemet – szólt Manon nagyanyja.

Iskra szemében egyetértés csillogott.

Mivel az őrszem a sárgalábú örökös boszorkányköréhez tartozott, bűnödet Iskra ellen is elkövetted. – Nagyanyja arcáról csak úgy sugárzott a düh: nem azért, amit Manon tett, hanem azért, mert rajtakapták.

– Hanyagságod vagy ügyetlenséged miatt négy boszorkánykörtag életének is vége szakadt. Az ő vérük is a te kezedhez tapad. – Manon nagyanyjának vasfogai megcsillantak a gyertyafényben. – Tagadod a vádakat?

Manon egyenes háttal állt, és minden főboszorkánynak egyenként a szemébe nézett.

– Nem tagadom, hogy megöltem Iskra őrszemét, amikor megpróbált jogot formálni az engem megillető áldozatra. Nem tagadom, hogy a többi néggyel a tündérherceg végzett. Azt viszont tagadom, hogy hibáztam.

Iskra felszisszent.

– Érzitek rajta Zelta vérének a szagát? Érzitek a félelmét és a fájdalmát?

Manon vigyorgott.

– Azért érzed, sárgalábú, mert az őrszemednek gyáva volt a szíve, és megtámadta a saját nővérét, harcostársát. A szárnyparancsnokot! Túl későn ébredt rá, hogy ebből ő nem kerülhet ki győztesen.

– Hazudsz! – vádolta Iskra dühtől eltorzult arccal.

– Mondd el nekünk részletesen, feketecsőrű trónörökös – szólalt meg Cresseida –, mi történt Résvárban három nappal ezelőtt!

Manon elmesélte.

Nyomorult létezésének száz éve alatt most először hazudott az idősebbeknek. A valótlanságokat finoman szőtte egymásba, már-már maga is elhitte a meséjét. Végül Sárgalábú Iskrára mutatott.

– Mindenki tudja, hogy a sárgalábúak örököse régóta pályázik a helyemre. Azért iramodott ilyen gyorsan vissza, hogy megvádoljon mindenfélével, és így szerezze meg magának az engem illető szárnyparancsnoki tisztséget. Az őrszeme is ezt csinálta, magának akarta az én áldozatomat.

Iskrában csak úgy forrt a düh, de hallgatott. Petrah viszont előrelépett, és így szólt:

– Lenne néhány kérdésem a feketecsőrűek örököséhez, ha nem veszitek szemtelenségnek.

Manon nagyanyja úgy nézett, mint aki szívesebben kitépné a saját körmeit, de a másik kettő bólintott.

Manon lélekben felkészülve várta Petrah fellépését.

A boszorkány kék szeméből nyugalom sugárzott.

– Ellenségednek vagy vetélytársadnak tartasz engem?

– Háborúban szövetségesek vagyunk, de ettől függetlenül örökre a vetélytársam maradsz. – A tárgyalás során most először mondott igazat,

– A harci játékokon mégis megmentettél a biztos haláltól. Miért?

A főboszorkányok egymásra pillantottak, de az arcukról nem lehetett leolvasni semmit.

Manon felszegte az állát.

– Azért, mert Keelie érted harcolt, amikor meghalt. Nem engedhettem meg, hogy wyverned halála értelmetlen legyen. Ez a minimum, amit egy harcostársamért felajánlhattam.

Halott wyvernje neve hallatán fájdalom suhant át Petrah arcán.

– Emlékszel még a nevére?

Manon tudta, hogy ez nem egy előre eltervezett kérdés volt, de azért bólintott.

Petrah a főboszorkányok felé fordult.

– Azon a napon Sárgalábú Iskra majdnem megölt engem, és szándékosan ráeresztette a bikáját a kancámra.

– Ezt már megbeszéltük – vágott közbe Iskra villogó fogakkal –, és megállapítottuk, hogy egy szerencsétlen baleset volt az egész.

Petrah felemelte a kezét.

– Még nem fejeztem be, Sárgalábú Iskra.

Szavai brutálisan, keményen csengtek, ahogy a trónörököshöz beszélt. Manon a lelke mélyén kicsit örült, hogy nem vele beszél így.

Iskra érezte a fenyegetést Petrah hangjában, és elhallgatott.

– Feketecsőrű Manon akkor megszabadulhatott volna tőlem, egy vetélytársától. Csak annyit kellett volna tennie, hogy nem avatkozik közbe, és hagyja, hogy a szakadék mélyén leljem halálom. Senki nem szólt volna vagy ítélte volna el miatta. Ő mégis az életét és a sárkánya életét kockáztatta miattam.

Petrah az életével volt neki adós. Vajon így akarta törleszteni az adósságát, hogy szól az érdekében? Manon legszívesebben vigyorgott volna, de visszafogta magát.

– Egyszerűen nem értem – folytatta Petrah –, hogy Feketecsőrű Manon miért mentett meg engem, egy másik klánhoz tartozó boszorkányt, ha később a sárgalábú nővérei ellen akart fordulni. Azért tettétek meg őt szárnyparancsnoknak, mert engedelmes, fegyelmezett és kegyetlen.

– Ne hagyjátok, hogy Sárgalábú Iskra dühe elhomályosítsa azokat a tulajdonságokat, amiket akkor megláttatok benne, és amik mind a mai napig sugároznak belőle! Ne veszítsük el szárnyparancsnokunkat egy ostoba félreértés miatt!

Petrah meghajolt, és visszament a helyére az anyja jobbjára. A főboszorkányok újra jelentőségteljes pillantásokat váltottak. Egy ideig zajlott ez a néma megbeszélés, aztán Manon nagyanyja lépett előre. A másik kettő átengedte neki a döntést. Manon hatalmas megkönnyebbülést érzett.

Majd egyszer sarokba szorítja Petrah-t, amikor a trónörökös egyszer óvatlanul egyedül mászkál valahol, és kiszedi belőle, miért szólt az érdekében.

Nagyanyja fekete-arany szeméből keménység sugárzott. Semmi megbocsátás.

– Kékvérű Petrah igazat szólt.

Manon úgy érezte, hogy az őt Asterinhez fűző láthatatlan kötelék feszülése enyhült.

– Nagy veszteség lenne, ha elveszítenénk engedelmes, hű szárnyparancsnokunkat.

Manon már kapott verést korábban. Ki fogja bírni nagyanyja ökölcsapásait.

– A feketecsőrű klán trónörököse miért az életével feleljen egy egyszerű őrszemért? Az most mindegy, hogy Manon a szárnyparancsnokunk is egyben. Egyik trónörökös szava áll

szemben egy másikéval. A vér vérért kiált, és vérrel kell fizetni érte.

Manon erősen megszorította a sisakját. A nagyanyja ennek láttán halványan elmosolyodott.

– A kiontott vér viszont egyenlő kell, hogy legyen – folytatta a nagyanyja. A tekintete Manon mögé siklott. – Nem te halsz meg, unokám, hanem valaki a Tizenhármak közül.

Hosszú idő után Manon most tudta meg, milyen íze van a félelemnek, az emberi tehetetlenségnek. Nagyanyja ősöreg szeme diadalittasan csillogott.

– Helyettesed, Feketecsőrű Asterin fizeti meg adósságunkat a sárgalábúak felé. Holnap, napkeltekor halál vár rá.

12.
FEJEZET

Evangeline már nem lassította őket, így Aelin, Aedion és Lysandra szinte pihenés nélkül robogtak egyenesen a tenger felé.

Aelin tündér alakjában maradt, hogy tudja tartani a lépést Aedionnal, aki, bár nem szívesen ismerte el, sokkal jobban lovagolt nála. Lysandra különböző madáralakokba váltott, és veszély után kutatva, felülről derítette fel a tájat. Rowan még korábban kioktatta, hogyan csinálja, mire figyeljen, és mitől tartsa távol magát. Lysandra semmilyen veszélyre nem lett figyelmes. Aelin és Aedion sem találkozott semmi hasonlóval a földön, miközben átkeltek a völgyeken és a terraseni síkságokon.

Olyan kevés maradt fenn a vidék egykori pazar gazdagságából.

A lepusztult birtokok és az elhagyatott falvak láttán Aelin próbál nem túl sokáig töprengeni a múlton. Időnként kénytelenek voltak betérni egy-egy településre vagy városba, hogy vásároljanak ezt-azt. Az emberek elcsigázottnak tűntek, mint akik teljesen elfelejtettek mosolyogni. Bár Aelin a pokol minden bugyrát megjárta, és azért tért vissza a hazájába, hogy fényt hozzon, egy hang folyton ezt suttogta a fülébe *Te vagy a hibás, miattad van így minden.*

Ez a suttogás gyakran Weylan Darrow jéghideg hangján szólt.

Akárhol álltak meg, Aelin bőkezűen osztogatta az aranyat. Egy fogadóban, ahová a vihar elől tértek be, a bögre alá rejtette, miután híg teával kínálták őt és Aediont. Néhány érmét egy földműves kenyértartójába is dugott, aki őket kenyérrel, a

sólyom alakban leledző Lysandrát pedig egy kis darab hússal vendégelte meg. Egy kocsmárosné köpenyébe is dugott észrevétlenül, aki ingyen ráadást adott nekik a raguból, mert látta, milyen gyorsan eltüntették az ebédjüket.

Az arany azonban nem jelentett gyógyírt fájó szívére, és nem némította el azt az undok hangot, amely nemcsak ébren, de az álmaiban is kísértette.

Egy hét múlva már igen közel jártak Iliumhoz, a régi kikötővároshoz, de akkor már abbahagyta az arany osztogatását. Egyre inkább kezdte úgy érezni, mintha vesztegetni próbálna vele. Nem az alattvalóit vesztegette meg vele, akiknek halványlila gőzük sem volt arról, hogy ő jár közöttük, hanem a saját lelkiismeretét.

A zöldellő síkságot az utolsó mérföldeken sziklás tengerpart váltotta fel, majd egyszer csak feltűnt előttük a fehér falú város, a dübörgő, türkizkék tenger. Ilium a Florine folyó széles torkolatánál épült. Ennek a folyónak a partján állt Aelin szülővárosa, Orynth is. Ilium városa olyan ősi volt, mint maga Terrasen. Egykor egész Erilea-ből és más kontinensekről is érkeztek ide hajók. Mára csak azért nem veszett a feledés homályába, mert a város északkeleti peremén állt egy templomrom, ami vonzotta a zarándokokat.

A Kő templomának hívták, és aköré a szikla köré építették, ahol Brannon először lépett a szárazföldre. Később a Florine-on egészen a folyó forrásáig hajózott, a Fehéragyar-hegység lábáig. Aelinnek sejtése sem volt arról, hogy az Aprónép mi alapján tudta felépíteni neki a templom kis mását.

A szikláról szép kilátás nyílt a városkára. Ősszel és télen gyakoriak voltak itt a viharok, de most nyugodtan hullámzott a tenger. Messze, nyugaton a türkizkék tenger összeolvadt a kék égbolttal. Aelinnek egyből eszébe jutottak a nyugodt déli tengerek.

Ha minden jól megy, Rowan és Dorian arrafelé veszi az irányt. Aelin ezen sem akart hosszan rágódni. A tündérherceg nélkül valami állandó sült, borzasztó űrt érzett magában.

Nemcsak a város fehér szikláira nehezedett valami furcsa csend, de az itt lakók is ilyenek voltak: csendesek, hallgatagok. Amikor Aelin és Aedion belovagoltak a nyitott kapun,

hétköznapi, tiszteletteljes zarándokoknak tűntek. Senki nem gyaníthatta, hogy súlyos köpenyük alatt egy egész fegyverarzenál rejtőzik. Csuklyát sem véletlenül viseltek; Ilium ugyanis még mindig Adarlan megszállása alatt állt.

Lysandra reggel körberepülte a várost. Csak annyi időre tért vissza emberi alakjába, hogy tájékoztassa őket a látottakról.

Elgaloppoztak egy csapat zord arcú, adarlani egyenruhát viselő őr mellett. Csak azért vetettek rájuk egy pillantást, mert Aelin vállán ott gubbasztott egy szúrós tekintetű, de még szúrósabb csőrű sólyom. Senki nem vette észre a pajzsokat és a kardokat, amiket Aedion a nyeregtáskák közé rejtett. Damaris ott pihent, ahová Aelin útközben szokta tenni: azok alá a nehéz táskák alá dugta, amibe Dorian résvári királyi könyvtárából származó ősi varázskönyveit tették.

– Északra, Eldrys felé kellett volna mennünk – morogta Aedion. Forduljunk vissza!

Aelin csuklyája árnyéka alól dühös pillantást vetett rá.

– Te azt képzeled, hogy a várost az adarlaniak kezén hagyom? Ha így van, akkor menj a pokolba! – Lysandra egyetértése jeléül a csőrét kattogtatta.

Az Aprónép nem hiába üzente nekik, hogy jöjjenek ide, és a templom makettjük is szinte tökéletes volt. Akármilyen mágiát is birtokoltak, előre látták, mi fog történni, jóval azelőtt, hogy Aelinhez eljutott a hír: Résvár valóban elesett, a király eltűnt, és a várost lerombolták a boszorkányok. Terrasenben híre ment, hogy a királynő mégsem akar harcolni a trónért, és szintén elmenekült, ami felbátorította Meah lordját Roland Havilliard apját. Roland az új király unokatestvére volt. A befolyásos lord észak felé vonult a katonáival, átlépte Terrasen határát, és kinyilvánította, hogy ezentúl Ilium és a kikötő az ő fennhatósága alatt áll.

– Legalább félszáz katona állomásozik itt – figyelmeztette Aedion a többieket.

Az alakváltó felfújta a tollait, mint aki azt mondja: *És akkor mi van?*

– Higgyétek el nekem, hogy én is oda akarok csapni nekik egyet, de... – folytatta Aedion.

– Nem fogok bujkálni a saját királyságomban – vágott közbe Aelin.

– És nem megyek el innen anélkül, hogy jelezném, ki itt az úr.

Aedion nem felelt. Befordultak egy sarkon, és egy kis, partmenti fogadó felé vették az irányt, amit Lysandra talált reggel. A templom a város másik végében volt.

A katonákban volt annyi pimaszság, hogy a templomot használták laktanyaként.

– Adarlannak vagy Darrow-nak akarsz üzenni? – kérdezte végül Aedion.

– Nem üzengetni akarok. Fel akarom szabadítani a népemet, akik már így is túl sokat szenvedtek Adarlan miatt! – fortyant fel Aelin.

A fogadó kapuja előtt megrántotta a gyeplőt. Lysandra néma egyetértése jeléül karmaival megszorította a vállát. Valahol az udvar viharvert fala mögött zafírkéken csillogott a tenger.

– Ha beköszönt az este, akcióba lépünk.

Aedion nem szólt egy szót sem, és a csuklyáját sem húzta le, amikor a fogadó tulajdonosa kisietett, és lefoglaltak egy szobát éjszakára. Aelin egy kicsit hagyta unokatestvérét fortyogni, és visszafogta a mágiáját. A nap folyamán nem használt belőle egy cseppet sem, azt akarta, hogy este minden erejét be tudja vetni, de ez az erő már nagyon feszítette belülről.

Egyszerű zarándokokhoz híven egy szerény, kétágyas szobát vettek ki. Lysandra a párkányt foglalta el. Aedion csak a szobában törte meg a hallgatását.

– Aelin, tudod, hogy mindenben támogatlak, és én is ki akarom söpörni ezeket a rohadékokat innen. De Ilium lakói már évszázadok óta abban a tudatban élnek itt, hogy ha háború tör ki, akkor a kikötővárosok az első célpontok.

Azt már fölösleges volt hozzátennie, hogy a katonák minden további nélkül visszatérhetnek, amint ők elmennek.

Lysandra megkopogtatta az ablaküveget, mire Aelin odament, és kitárta az ablakot. Beáradt a tengeri levegő.

– A szimbólumoknak ereje van, Aedion – mondta, miközben az alakváltót nézte, aki kitárta foltos szárnyait. Egy halom könyvet elolvasott erről a témáról még a királyi könyvtárban.

Éjszakánként járt oda, miközben nappal a király orgyilkosa címért folyó versengésben vett részt.

– Ha hiszed, ha nem, ezzel én is tisztában vagyok – fortyogott Aedion. – Én is használtam már jelképeket. – Nyomatékul megpaskolta Orynth kardjának csont kardgombját. – Emlékezz csak vissza, hogy ráadásul ugyanezt mondtam én is egyszer Doriannek és Chaolnak! – mondta a fejét csóválva.

– Ilium egykor a mikéniek védőbástyája volt – mondta Aelin a párkányra támaszkodva.

– Mendemonda az egész, a mikénieket már háromszáz éve elzavarták innen. Ne ilyen jelképeket keress, mert ez már régesrég elavult, és csak megosztja az embereket!

Aedionnak igaza volt. A mikéniek Iliumot korántsem nemes lelkülettel kormányozták: igazi hadurak voltak. Kiválóan felfegyverzett flottával rendelkeztek, az ellenfelek rettegtek tőlük. A terraseni királyoknak nagy szükségük volt a mikéniek segítségére, ezért nemcsak hogy megtűrték, de jogilag is elismerték őket. Egy háborúban azonban mikéinek megtagadták a segítséget Terrasentől, mire egyszerűen elzavarták őket Iliumból.

Aelin és Lysandra tekintete találkozott. Az alakváltó leengedte a szárnyait, élvezte a hűs tengeri szellőt. Hét közben elég távolságtartón viselkedett, és jobban kedvelte a tollakat a bundánál vagy az emberi bőrnél. Aelin sejtette az okát. Lélekben biztos Rennel és Murtaugh-val lovagolt Orynthba. Aelin megsimogatta barátnője selymes buksiját.

– Az egyik változat szerint a mikénieket elzavarták. A másik szerint önszántukból hagyták el Terrasent, mert nem akarták életüket áldozni egy olyan háborúban, amiben maguk se hittek.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy szándékosan széledtek szét és tűntek el a szélrózsa minden irányába? De miért jutottak az eszedbe? Szerinted, ha felszabadítjuk Iliumot, ők is visszatérnek? Szerintem túl régen hagyták el ezt a vidéket a tengeri sárkányaikkal együtt.

A legendás, vakmerő flottának és a harcosoknak valóban semmi jele a mostani városban, pedig egykor nemcsak a saját vérük, hanem a sárkányaik vére árán is védték a várost. Sárkányaik egyszerre voltak szövetségeseik és fegyvereik. A

mikéniek akkor vesztek el végérvényesen, amikor az utolsó sárkány is meghalt. A mikéniek csak akkor jönnének haza, ha a sárkányaik is visszatérnének, legalábbis az ősi jóslatok szerint.

Aedion kivette a nyeregtáskákba rejtett pengéket, kivéve Damarist, és felcsatolta őket. Kétszer ellenőrizte, hogy jól felerősítette-e Rowan kését az oldalára, aztán így szólt Aelinhez és a továbbra is az ablakban gubbasztó Lysandrához:

– Tudom, hogy szerintetek mi férfiak imádunk harcolni, és gondolkodás nélkül belevetjük magunkat minden csatába. Ilyenek is vannak, valóban. De én nem egy egyszerű közlegény vagyok, hanem tábornok. Terrasen tábornoka vagyok. Nekünk valódi hadsereget kell toboroznunk. Ne arra fecséreljük az időnket, hogy nem létező kísértetekre vadászunk! Ha az ősz közepére nem lesz ütőképes hadseregünk, amit bevethetünk Erawan ellen, akkor a téli viharok miatt Terrasenben fognak ragadni a katonák. És se a szárazföldön, se a tengeren nem fogunk tudni megindulni.

– Ha annyira jól ismered a szimbólumok erejét, Aedion – szólt Aelin –, akkor azzal is tisztában vagy, miért van Iliumnak akkora jelentősége. Tucatnyi okból nem hagyhatjuk, hogy adarlani kézen maradjon.

Aelin biztos volt abban, hogy unokafivére már végiggondolta ezeket.

– Akkor foglald vissza a várost! – szólította tel Aedion. – De hajnalban már a hajón kell ülnünk. – Hunyorogva méregette Aelint.

A templomról van szó, ugye? Az a baj, hogy a templomot is megszállták?

– Őseim templomáról van szó – jelentette ki Aelin. – Nem hagyhatom ezt a sértést válasz nélkül. – Dühösen kihúzta magát. Hozzá kell szoknia ahhoz, hogy beavassa a többieket a terveibe, magyarázatokat adjon... Megígérte, hogy megpróbál... nyíltabb lenni, ami a terveit illeti. Ebben az ügyben legalábbis nem volt szükség különösebb titkolózásra. – Adarlannak és Darrow-nak is üzenni akarok vele. Nehogy azt, higgyék, hogy lemondtam a trónomról.

Aedion elgondolkodott, aztán az arcán halvány mosoly suhant át.

– Egy királynő sosem csak származása okán királynő, hanem mindenféle legenda is körül szokta lengeni. – Tűnődő arckifejezéssel folytatta. – Azt hiszem, senki nem vitatná a jogodat a trónra, ha találnál egy virágzó királylángot.

– Kár, hogy Lysandra csak magát tudja átváltoztatni, és a dolgokat nem – jegyezte meg Aelin. Lysandra egyetértése jeléül összecsattintotta a csőrét, és felfújta a tollait.

– Állítólag Orlon uralkodása alatt egyszer virágzott – mondta Aedion, – Egyetlenegy virágot találtak, Tölgyváldban.

– Tudom – mondta Aelin halkan. – Egy üveg alá préselve tartotta az íróasztalán.

Most is emlékezett arra a kis vörös-narancssárga virágra: nagyon egyszerűnek tűnt, mégis annyira teli volt élettel, hogy mindig elakadt a lélegzete, ha rápillantott. Akkor kezdett virágozni az egész királyságban, a mezőkön és a hegyekben is, amikor Brannon a szárazföldre lépett. Azután a királyláng eltűnt. Az elkövetkező évszázadokban elég volt egyetlen virágocskát találni, és az akkori uralkodó áldottnak számított, a királyságában pedig garantált volt a béke.

Orlon uralkodásának második évtizedében találták az említett virágot, előtte kilencvenöt évvel az előzőt. Aelin nagyot nyelt.

– Esetleg Adarlanba...

– A virág Darrow-nál van – szakította félbe Aedion. – Orlontól ezt az egy dolgot tudta megmenteni a királyi várat megszálló katonák elől.

Aelin bólintott, és a mágiája is felvillant. Még Orynth kardját is megkaparintották az adarlaniak, Aedion szerezte vissza. Unokafivére mindenkinél jobban érti, hogy milyen ereje lehet egyetlen jelképnek. Elvesztése vagy visszaszerzése egy egész hadsereget vagy népet tehet tönkre vagy kovácsolhat egybe.

Elég volt a rombolásból és a szenvedésből.

– Gyertek! – mondta, és az ajtó felé indult. – Együnk, mielőtt pokollá tesszük az adarlani katonák életét!

13.
FEJEZET

Dorian már régen nem látott ennyi csillagot.

A távolban mögöttük még füst kormozta az eget. A holdsarló megvilágította a szállingózó füstoszlopokat. Jó volt, hogy már nem hallották a kiabálást és a hatalmas szárnyak verdesését sem.

Egy egyárbocos, keskeny hajóban utaztak. Rowan Whitethorn herceg ült mögötte, és a hatalmas, nyugodtan hullámzó fekete tengert nézte. A hajójukat a herceg mágiája hajtotta dél felé, a Holt-szigetek felé.

A tündérharcos meglepően gyorsan hozzájutott ehhez a hajóhoz, pontosabban minden teketóriázás nélkül elkötötte, mert a tulajdonos figyelmét teljesen lekötötte a boszorkányok és wyvernek által okozott felfordulás. Dorian hallgatott, teljesen haszontalannak érezte magát. Lerombolták a városát, a népét halomra kaszabolták...

– Enned kellene valamit – mondta Rowan.

Dorian a zsákra pillantott, amit Rowan szintén ellopott. Kenyér, sajt, alma, füstölt hal... Felfordult a gyomra.

– Egy mérgezett tüskével ártalmatlanítottak – jegyezte meg Rowan, a hajónak csapódó hullámok zajánál alig hangosabban. Mágiája, egy fürge szellő lökte őket előre. – Minden mágiádat lemerítette az, hogy életben maradj, és ki tudj jönni a kastélyból. Enned kell, különben nem jön helyre a mágiád. – Egy pillanatra elhallgatott. – Aelin nem figyelmeztetett erre?

Dorian nagyot nyelt.

– Nem. Nem igazán maradt ideje arra, hogy a mágia használatára tanítson.

Hátranézett Rowanre, aki egyik kezében a kormány lapátot fogta. Dorian képtelen volt túltenni magát a hegyes fülek látványán, pedig hónapok óta ismerte a férfit. Ezüstös, őszes haja pedig...

Nem olyan volt, mint Manoné, akinek sima fehér volt, mint a hóra verődő holdfény.

Hol lehet most a szárnyparancsnok, aki miatta ölt? Ráadásul az ő életét megkímélte.

Nem is egyszerűen megkímélte. Megmentette.

Dorian nem volt ostoba. Tudta, hogy Manon ezt nem érte tette, a saját önös érdekei vezérelték. Manon Dorian számára éppolyan idegen volt, mint a vele egy hajóban ülő harcos, sőt, még nála is idegenebb.

És mégis... a Manonból áradó sötétség, erőszak, amilyen egyenesen, őszintén látta a világot... Előtte nem lennének titkai. Köztük nem létezne hazugság.

– Enned kell, hogy újra erőre kapj – folytatta Rowan. – A mágiádat a tested ereje, te magad táplálod. Minél kipihentebb vagy, annál nagyobb az erőd, de ami ennél fontosabb, hogy annál jobban tudod uralni azt. Az erőd egyrészt a lényed egy része, másrészt önálló, saját lényege is van. Ha nem figyelsz rá, felemészt, és ő veszi át feletted az irányítást. – Rowan fogai kivillantak, ahogy mosolygott. – Egy közös nőismerősünk szereti lecsapolni az erejét, mindenféle apró-cseprő dolgokra elhasználja, hogy lemerítse. – Dorian úgy érezte, hogy Rowan szinte felnyársalja a tekintetével. – A tied a döntés, mennyi mágiát engedsz az életedbe, és hogyan használod, de ha nem kezded el tudatosan kontrollálni, akkor tönkre fog tenni, fenség.

Dorian hátán végigfutott a hideg.

Talán a nyílt óceán vagy a végtelen csillagos égbolt volt az oka, de így szólt:

– Egyszer kevésnek bizonyult. Sorscha halálakor a mágiám kevésnek bizonyult ahhoz, hogy megmentsem őt. – Az ölébe tette a kezét. – A mágiám most csak pusztítani akar.

Csend ereszkedett közéjük, olyan hosszan, hogy Dorian azt hitte, hogy Rowan elaludt. Nem merte megkérdezni tőle, mikor

aludt utoljára. Valószínűleg akkor, amikor utoljára evett. Dorian látta az útitársán, hogy milyen éhes.

– Én sem voltam a párom mellett, amikor megölték – szólalt meg hirtelen Rowan.

Dorian teljesen megdöbbent. Aelin ugyan sok mindent elmesélt neki a herceg életéből, ezt azonban nem említette. Valószínűleg nem akarta kifecsegni más titkát, más fájdalmát.

– Sajnálom – mondta Dorian.

Dorian mágiája révén érzékelte, hogy Aelint és Rowant milyen mély szövetség köti össze, és ez a szövetség erősebb a vérségi köteléknél és a mágiájuknál is. Dorian gondolta, hogy közel kerültek egymáshoz, és egy párt alkotnak, csak nem akarták elsietni a bejelentést. De ha Rowannek már volt párja, akit elveszített...

– Tudod, Dorian, egy idő után meg fogod gyűlölni a világot, önmagadat és a mágiádat is – folytatta Rowan. – Utálni fogsz minden békés, boldog pillanatot. Nekem volt részem abban a luxusban, hogy békében éltem egy királyságban, és senki nem függött tőlem. De a te helyzeted más, te király vagy.

Rowan megfordította a lapátot, és a nyílt tenger felé irányította a hajót, mert időközben túl közel sodródtak a part meredek sziklafalához.

Dorian érezte, hogy nagy sebességgel hajóznak, félúton járhattak a déli határ felé.

– Egy lerombolt királyság uralkodója vagyok – törte meg a csendet Dorian –, és a népem azt sem tudja, ki uralkodik éppen. Ráadásul most, hogy menekülök... – A fejét csóválta. A kimerültség szinte a csontjáig hatolt. – Harc nélkül átengedtem volna a királyságomat Erawannek? Mégis mihez fogok tudni kezdeni távol Adarlantól?

Egy ideig csak a hajó recsegése és a víz zubogása zavarta meg a csendet.

– Alattvalóid már tudják, hogy nem haltál meg. Tőled függ, mivel magyarázod meg az eltűnésedet. Gondolhatják azt, hogy magukra hagytad őket, de azt is, hogy segítségért indultál, hogy folytasd a harcot. Legyen világos az üzeneted!

– Tényleg világos, mint a nap, hogy a Holt-szigetek felé tartok.

Rowan biccentett.

Aelint nem meglepő módon egy kínos ügy köti a Kalózok királyához, de te tiszta lappal indulsz nála. A te érdeked, hogy erős, találékony szövetségest lásson benned. Aedion mondta, hogy a Holt-szigetek egy része még nem is olyan régen Narrok tábornok és Erawan hadseregének uralma alatt állt. Rolfe a flottájával együtt elmenekült. Bár a Koponya-öbölnek újra ő az ura, a sérelmeit biztosan nem felejtette el. Győzd meg arról, hogy nem olyan vagy, mint az apád! Ígérj kiváltságokat neki és a kalózainak!

– Csináljak magánhadsereget belőlük?

– Van pénzed neked is, de nekünk is van. Ha Rolfe-nak pénzt ígérnek, és feljogosítjuk őket arra, hogy kifosszák Erawan hajóit, azzal délen szövetséges armadára tehetünk szert. Ostobák lennénk nem élni ezzel a lehetőséggel.

– Életemben nem találkoztam még kalózzal – vallotta be Dorian, aki eltöprengett a herceg szavain.

– Aelint te még Celaenaként ismerted meg – emlékeztette Rowan. – Hidd el nekem, hogy Rolfe se marad el sokkal mögötte!

– Ezzel nem nyugtattál meg.

Rowan visszafogottan mosolygott, majd újra csend ereszkedett közéjük. Azután ismét Rowan szólalt meg.

– Sajnálom, ami Sorschával történt.

Dorian vállat vont, és hirtelen utálni kezdte magát ezért a gesztusáért. Mintha Sorscha nem jelentett volna neki semmit, mintha ezzel kisebbítette volna a lány bátorságát és azt, hogy milyen sokat jelentett számára

– Tudod – felelte –, néha arra vágyom, bárcsak itt lenne Chaol. Ő mindig segített nekem. Néha pedig örülök neki, hogy nincs itt, és nincs veszélyben az élete. Jó, hogy Anticában van Nesrynnel. – Szemügyre vette a herceget, életveszélyesen erős testét, a ragadozókra jellemző mozdulatlanságát, pedig közben a hajójukat is kormányozta. – Meg tudnál tanítani arra, hogyan használjam a mágiámat? Persze nem mindenre, csak amit tudsz. Ha épp ráérsz.

Rowan egy kicsit gondolkodott, aztán így felelt:

– Eddigi életem során sok királyt ismertem, Dorian Havilliard, de nagyon ritkán akadtam össze olyannal, aki segítséget kért

volna, amikor szüksége volt rá. Aki hajlandó volt félretenni a büszkeségét.

Dorian biztos volt benne, hogy a büszkesége a valg herceg karmai között omlott össze.

– Megtanítalak mindenre, amire csak tudlak, még mielőtt a Koponya-öbölbe érünk – mondta Rowan. – Kereshetünk egy mestert is, aki életben maradt a kivégzések közepette, és aki nálam is több dologra tudna megtanítani.

– Aelinnek is te mutattál meg mindent.

Rowan néhány percig újra hallgatott.

– Aelin a szívszerelmem. Mindenre megtanítottam, amire csak tudtam. Azért működött a dolog, mert a lényünk mélyén a kettőnk mágiája megértette egymást, ahogy a lelkünk is hasonló. Te más vagy. A tiedhez hasonló mágiával alig találkoztam. Olyan valakire van szükséged, aki megérti a lényegét, vagy legalábbis a használatára meg tud tanítani. Én azt tudom megmutatni, hogyan kontrolláld, hogyan hozd fel magadban hogy közben ne sérülj.

Dorian köszönete jeléül biccentett.

– Amikor először találkoztatok Aelinnel, te tudtad, hogy...?

Rowan nagyot fújtatott.

– Dehogy, te jó ég, honnan tudtam volna! Meg akartuk ölni egymást. – Arca ekkor felderült. – Nagyon sötét időszakában volt, én is, de kihoztuk egymást belőle. Együtt sikerült.

Dorian döbbenten nézett, mire Rowan, mintha olvasott volna a gondolataiban, így szólt:

– Te is meg fogod találni a megoldást, Dorian, rá fogsz jönni a kivezető útra.

Dorian úgy érezte, hogy nem találja a megfelelő szavakat arra, hogy kifejezze, amit a szívében érez, ezért csak sóhajtott, felpillantott a csillagos, végtelen égre, és így szólt:

– Akkor irány a Koponya-öböl!

Rowan mosolygott, fehér fogsora felvillant a sötétben.

– Irány a Koponya-öböl!

14.
FEJEZET

Aedion Ashryver talpig feketébe öltözött. A templommal szemben rejtőzködött az utcán, az árnyékban. Aelin mellette állt. Már gondoskodtak a hajóról másnap reggelre, amikor a kikötőt egy másik, Wendlynbe tartó hajó is el fogja hagyni. Azon leveleket küldtek az Ashryverek wendlyni ágának. A leveleket mind a ketten aláírták, és segítséget kértek bennük, mert amit napközben megtudtak...

Aedion az elmúlt évtizedben gyakran járt Iliumban, és jól kiismerte magát a városban. A Romlással rendszerint a városfalon kívül vertek tábort, aztán pedig végigjárták a kocsmákat. Tivornyáik után olykor előfordult, hogy Aedion másnap a sisakjába volt kénytelen rókázni. Köszönőviszonyban sem voltak az emlékei a mostani útjukkal. Most két hallgatag, mogorva zarándok járta a poros utcákat.

Aedion álmában sem hitte volna, hogy egyszer a királynőjével fog erre kószálni, és a lány arca ilyen komor lesz. Nem is volt min mosolyogni. Úton-útfélen rémült, boldogtalan emberekbe botlottak, érezhető volt, milyen mély sebeket ejtett a háború.

Nem hajigáltak virágokat a lábuk elé, és visszatérésüket nem kürtölte világgá harsonaszó. Csak a hullámverés, a szél zúgása és a tikkasztónap. A városban állomásozó katonák láttán Aelin alig tudta visszafojtani a haragját. A katonák pedig mindenütt ott voltak.

Mivel az idegeneket gyanakvással szemlélték, ezért óvatosan kellett lefoglalniuk a helyüket a hajón. Azt a látszatot keltették, hogy délelőtt lépnek majd a Suria felé tartó *Nyár asszonya*

fedélzetére, ám valójában úgy tervezték, hogy a *Szelek énekese* nevű hajóra fognak fellopózni még napkelte előtt, hogy hajnalban dél felé vegyék az irányt. Arannyal fizettek a kapitány hallgatásáért.

És az információkért. Épp távozóban voltak a kapitányfülkéből, amikor a férfi megszólalt.

A bátyám kereskedő, távoli országokból szállít árukat. Múlt héten hozta a hírt, hogy Wendlyn nyugati partjainál sok hajót láttak.

– Errefelé hajóznak majd? – kérdezte Aelin.

– És nagyjából hány hajót láttak? – tudakolta Aedion.

– Ötvenet, és mind hadihajó – mondta a kapitány, és óvatosan végigmérte őket. Kétségtelenül azt feltételezte, hogy a háborúban részt vevő egyik királyság ügynökei. – A partvidéken pedig tündérharcosokból álló sereg vert tábort. Úgy tűnik, hogy csak a parancsot várják az indulásra.

Gyorsan fog terjedni a hír, és pánikot fog kelteni az emberek között. Aedion elhatározta, hogy figyelmezteti a helyettesét. Készítse fel a Romlást, és cáfoljanak meg minden vad híresztelést.

A hír hallatán Aelin arcából mintha kifutott volna a vér. Aedion megérintette a vállát, hogy megnyugtassa. Aelin gyorsan összeszedte magát, és a következő kérdést tette fel a kapitánynak:

– A bátyád szerint Maeve királynő szövetségre lépett Morathtal, v agy éppen hogy Terrasent akarja támogatni?

– Egyiket sem hiszi – vágta rá a kapitány. – Épp csak elhajózott mellettük. Kétlem, hogy valami titkos tervről lenne szó, hiszen bárki láthatja az armadát. Nem tudunk többet, az is lehet, hogy egy másik háborúra készülnek.

Aelin kifejezéstelen arcot vágott, és Aedion is így tett.

Csakhogy Aelin arca a visszaúton végig ilyen maradt, sőt, még utána is órákkal, miközben a fegyvereiket köszörülték, majd a sötétség leple alatt kilopakodtak az utcára. A templomhoz indultak. Ha Maeve valóban hadsereget toboroz ellenük...

Aelin most felmászott a tetőre, és onnan figyelte a templomot. Goldryn markolatát egy rongyba csavarta, hogy ne csillogjon.

Aedion hol Aelint, hol az adarlani őröket nézte, akik a templom körül járőröztek. Aediontól alig néhány lépésre.

Aelin az óceán felé fordult, mintha a tetőről ellátna egészen a wendlyni partig, és látná Maeve várakozó flottáját. Ha ez a halhatatlan lotyó összeáll Morathtal... Nem, Maeve nem ilyen ostoba. Az is lehet, hogy a hatalomért folyó csatározásban a két sötét uralkodó elpusztítja egymást, közben pedig az egész kontinenst.

A sötét király és a sötét királynő szövetségre lép a Tűzhozó ellen...

Gyorsan kell cselekedniük. Először a sárkány egyik fejét kell levágni, csak utána következhet a másik.

Aedion ruhasuhogást halott, és hátrafordult: Lysandra a háta mögött várta Aelin jelzését. Kissé viseltes és piszkos utazóruhája volt rajta. Egész délután egy könyvet olvasott. A külleme alapján elég régi lehetett, és valami olyasmi címet viselt, hogy *A vizek mélyén élő, elfeledett lények*. Aedion csak találgatni tudott, vajon Lysandra honnan szerezte a könyvet. Valószínűleg elcsente valahonnan.

Lysandra felnézett a tetőre, ahol Aelin most puszta árnyéknak tűnt. Lysandra a torkát köszörülte, aztán olyan halkan szólalt meg, hogy se a királynője, se az utca túloldalán álló katonák ne hallják.

– Túl nyugodtan fogadta Darrow bejelentését.

– Aligha mondanám őt nyugodtnak – tiltakozott Aedion, de pontosan tudta, mire gondol az alakváltó. Mióta Rowan elment, és hírt kaptak Résvár elestéről, Aelinbe mintha csak hálni járt volna a lélek. Valahogy távolságtartóbb lett.

Lysandra átható tekintettel nézett a férfira.

– Vihar előtti csend ez, Aedion – mondta. Aedionban ekkor minden ragadozóösztöne feltámadt. Lysandra tekintete újra Aelin törékeny alakja felé villant.

– Vihar közeleg, nagy vihar.

Nem a Morathban rejtőzködő hadseregre gondolt, vagy Darrow morathi mesterkedéseire, és nem is a hadsereget verbuváló Maeve-re, hanem az odafent álló nőre, aki most épp leguggolt.

– Te nem félsz a...? – kérdezte Aedion, de nem tudta befejezni a mondatot. Valahogy hozzászokott ahhoz, hogy az alakváltó hátulról fedezi Aelint, sőt tetszett is neki az ötlet. Rowan jobbról, Aedion balról, Lysandra pedig hátulról: senki és semmi nem férhet hozzá királynőjükhöz.

– Nem, egy cseppet sem – felelte Lysandra. Aedion mellkasában felengedett valami szorító érzés. – De minél többet gondolkodom az egészen, annál inkább az a benyomásom, hogy ezt az egészet már réges-rég kitalálták, megtervezték. Erawannek Aelin születése előtt is évtizedek álltak a rendelkezésére, hogy támadjon, ráadásul akkor nem létezett még olyan ember, mint Aelin vagy Dorian, aki a mágiájával kihívást jelentett volna a számára. Mégis, talán a sors akarja így, hogy most lép Erawan, amikor a Tűzhozó fel tudja venni ellene a harcot.

– Mire akarsz kilyukadni?

Míg Terrasenbe utaztak, Aedionnak is hasonló gondolatok jártak a lejében. Rémisztő és hihetetlen volt az egész, de az életükben annyi minden mondott ellent a logikának vagy a normális állapotoknak. Ékes bizonyíték volt rá az alakváltó is.

– Morath a világra szabadítja az összes szörnyetegét, Maeve pedig Wendlynben mozgolódik. Aelinnel viszont két istennő jár kéz a kézben. Sőt, mi több: Mala és Diána egész életében végigkövette a sorsát. Nem jól mondom: nem is követik őt, hanem felkészítik őt arra, hogy egy napon elkápráztassa a világot az erejével. Azon tűnődöm, hogy az istenek vajon számoltak-e azzal, milyen ára lesz egy kitörő viharnak. Biztosak abban, hogy nem lesz hiábavaló az a sok véráldozat?

Aedionnak borsózott a háta.

Lysandra suttogva folytatta. Aedion úgy vélte, a lány nem is attól fél, hogy a királynő meghallja őket, hanem attól, hogy az istenek.

– Pontosabban kell tudnunk, milyen sötét dolgokra képes Erawan, és azt hiszem, azt is, hogy Aelin tüze mennyire erős.

– Aelin azért nem egy egyszerű közkatona.

Aedion még az istenekkel is hajlandó lett volna szembeszállni, akár le is számolt volna velük, ha fenyegetést jelentenének

Aelinre, ha a sötét király felett aratott győzelem érdekében fel akarnák áldozni Erilea-t.

– Tényleg *annyira* nehezedre esik, hogy legalább egyvalamiben egyetérts velem?

– Szerintem eddig mindig egyetértettünk.

– Mindig rávágsz valamit arra, amit mondok. – Lysandra a fejét csóválta. – Kibírhatatlan vagy!

Aedion vigyorgott.

– Jó tudni, hogy végre az agyadra megyek. Vagy az agyaidra?

Lysandra lenyűgözően szép arcán valami sötét árnyék suhant át.

– Vigyázz, Aedion, mert harapok!

Aedion egy kicsit közelebb hajolt. Tudta, hol a határ a Lysandrával való kapcsolatában, amit nem akart áthágni, és nem is próbálkozott volna vele. Azok után, amin a lány gyerekkorában keresztülment, és ahogy sikerült visszaszereznie a szabadságát. Ha valaki, ő ezt tényleg megérti, hiszen maga is sok mindent átélt.

Igaz, a múltja sötét fejezeteiről még nem igazán mesélt Aelinnek.

Mégis, hogyan lenne képes rá? Hogyan magyarázhatná meg, mit tettek vele mire kényszerítették az adarlani megszállás első éveiben?

Mindkettejük számára ártatlan játék volt ez a flört. Ráadásul annyira jó volt két alakváltás közti szünetben pár szót váltani vele. Kicsit a fogát csattogtatta, és így szólt a lányhoz:

– Jó, hogy tudom, hogyan kell rávenni a lányokat a dorombolásra.

Lysandra halkan elnevette magát, de azonnal elhallgatott, amikor újra a királynőre vetődött a tekintete. A tengeri szellő meglibbentette selymes, fekete haját.

– Bármelyik pillanatban elkezdődhet – figyelmeztette Lysandra Aediont.

Aedion magasról tett rá, mit gondol Darrow a lányról, és mi miatt hőzöng. Lysandra megmentette az életét, harcolt a királynőjükért, mindent kockára tett, még az életét is, hogy megmentse Aediont a kivégzéstől, és újra összehozza Aelinnel. Aedion azt is tudta, hogy lelkének egy darabkája Evangeline-nel,

Murtaugh-val és Rennel maradt, ahogy Aelin szíve is Rowannel volt. Vajon ő képes lesz egyszer ennyire szeretni?

Aelint nagyon szerette, igen, de ő hozzá tartozott, ahogy a saját karjai és a lábai. Nem döntés kérdése volt. Lysandra viszont teljesen önzetlenül törődött a kislánnyal, és Rowan és Aelin is szabadon választották egymást. Lehet, hogy butaság ilyesmire gondolni, hiszen őt mindig is harcosnak nevelték... Ráadásul amilyen idők most járnak... Soha az életben nem fogja nekik megmondani, de időnként irigykedett rájuk, amikor Aelinre és Rowanre nézett.

Aedion gondolni sem akart Darrow visszataszító ötleteire. Több mint tíz éve Wendlynnek valóban javaslatot tettek egy Terrasennel kötött szövetségre, azzal a feltétellel, hogy ők Aelinnel (a közeli rokonság ellenére összeházasodnak. Az Ashryverek wendlyni ága azonban elutasította az ajánlatot.

Aedion nagyon szerette unokahúgát, de felfordult a gyomra a gondolatra, hogy úgy érjen hozzá. Volt egy olyan érzése, hogy Aelin is hasonlóan érez ezzel kapcsolatban.

Aelin nem mutatta meg neki a wendlyni rokonságnak szóló levelet. Aedionnak nem is jutott az eszébe, csak most, hogy megkérje, mutassa meg. Most felnézett a tetőre, és rájött, hogy mégsem akar tudni róla.

Tábornok volt, harcos, kit vér, harag és veszteségek formáltak. Olyan dolgokat látott és tett, ami miatt most is felriadt éjszakánként, de... Nem akarta tudni, mit írt Aelin. Egyelőre még nem.

– Utazzunk el innen még napkelte előtt! – szólalt meg Lysandra. – Nem bírom ennek a helynek a szagát.

Aedion a templom falain belül táborozó ötven katona felé nézett.

– Teljesen érthető.

Mielőtt Lysandra felelhetett volna, Aelin ujjhegyéből kék láng csapott fel. Ez volt a jel.

Lysandra nyomban szellemleopárddá változott. Aedion az árnyékban maradt. Lysandra akkorát üvöltött, hogy a környékbeliek riadtan szaladtak ki a házaikból. A katonák is kitárták a templom kapuját, és az utcára rohantak, hogy megtudják, mi ez a felfordulás.

Aelin ekkor gyorsan elrugaszkodott a tetőről, és macskákat idéző ügyességgel ért földet. A katonák kivont fegyverrel, döbbent arckifejezéssel álltak az utcán.

Még nagyobb lett a riadalmuk a szellemleopárd láttán. Aedion gyorsan csatlakozott társaihoz. Lehúzták a csuklyájukat. A hátuk mögött valaki felkiáltott.

A döbbenetet nem aranyszőke hajuk vagy az arcuk váltotta ki. Aelin kezére szegeződött minden pillantás. Kék láng borította. Felemelte, és így szólt az íjaikat rászegező katonákhoz:

– Kifelé a templomomból!

A katonák tétováztak. Aelinék mögött valaki sírni kezdett, amikor a tűzkorona megjelent Aelin fején. A Goldrynt rejtő anyag elégett, és a rubin vérvörösen izzott fel.

Aedion rámosolygott az adarlani rohadékokra, lecsatolta a pajzsot a hátáról, és így szólt:

– Királynőm rátok bízza: vagy azonnal eltűntök, vagy segítünk nektek abban, hogy mielőbb a másvilágra jussatok.

A katonák kérdőn néztek egymásra. Aelin feje körül a lángok felcsaptak, jelzőfény volt a sötétségben. *A szimbólumoknak tényleg van erejük.*

Fénybástyaként állt, lángkoronát viselve a sűrű éjszakában. Aedion kivonta hüvelyéből Orynth kardját. Az ősi, pompás kard láttán valaki felkiáltott.

Egyre több katona özönlött a templomudvarra. Volt, aki egyszerűen eldobta a fegyverét, és felemelt kézzel hátrált.

– Gyáva nyavalyások! – morgott egy katona, és előreigyekezett. Vörös-arany egyenruhájának díszítéséből ítélve parancsnok volt. Ember. Senki nem viselt fekete gyűrűt. A parancsnok megvetően mérte végig Aediont. Suhintott egyet a kardjával, mint aki párbajra hívja. – Észak Farkasa. És a tűzokádó céda személyesen – tette hozzá undorral.

Aelin nem reagált a sértésre, egyszerűen unott arcot vágott.

– Élet vagy halál. Ti döntitek el. De azonnal! – mondta utoljára az egybegyűlt, tétován toporgó emberkatonáknak.

– Ne hallgassatok erre a lotyóra! – kiáltott a parancsnok. – Lord Meah megmondta, hogy csak a szája jár.

Ennek ellenére még öten eldobták a fegyvereiket, és rohanni kezdtek, ki az utcára.

– Még valaki? – érdeklődött Aelin halkan.

Harmincöt katona maradt ott kivont fegyverrel, zord arckifejezéssel. Aedion harcolt már ilyen emberek mellett és ellen is. Aelin kérdőn nézett rá, mire Aedion bólintott. A parancsnok a markában tartotta tehát őket, csak akkor vonulnak vissza, ha parancsot kapnak rá.

– Gyerünk, mutasd a trükkjeidet! – gúnyolódott a parancsnok. – Nem érek rá, randim lesz egy helyes parasztlánykával...

Aelin úgy fújt egyet a férfi felé, mint aki egy gyertyát fúj el.

A parancsnok elhallgatott, mintha minden gondolata és érzése kihunyt volna, majd a teste megmerevedett, mint aki kővé vált. Aedion egy pillanatig azt hitte, hogy a férfi valóban kővé vált, de aztán látta, hogy a bőre, adarlani egyenruhája szürkés árnyalatú lett, és Aedion legnagyobb döbbenetére a tenger felől fújó szélben egyszerűen hamuvá esett szét.

Aelin élve elégette, belülről. Valaki felkiáltott, mire Aelin csak ennyit mondott:

– Figyelmeztettelek benneteket.

Néhány katona erre futásnak eredt, de a többség nem mozdult, gyűlölet és undor sugárzott a tekintetükből, ahogy mágikus erejű királynőjükre és Aedionra néztek.

Aedion úgy mosolygott, akár egy farkas, felemelte Orynth kardját, és rávetette magát a bal oldalon sorakozó katonákra, Lysandra mély morgással jobbra indult, Aelin pedig középről arany és rubinvörös lángesőt szabadított a világra.

Húsz perc alatt visszafoglalták a templomot.

Tíz perc után már átvették az irányítást: a katonák egy része meghalt, a többiek megadták magukat. Őket a templom felszabadításához csatlakozó polgárok a városi tömlöcbe vitték. További tíz percig olyan rejtekhely után kutattak, ahol még katonák rejtőzhetnek, de csak elhagyott holmikat és szemetet találtak. A templom kétségbeejtő állapotban volt, a szent falakra két lábon járó adarlani barmok neveit firkálták.

A templom híres volt az örökkön égő lángjáról, de a katonák a mécseseket összetörték, a vázákat éjjeliedényként használták...

Aelin tüzet lövellt szerteszét, amivel eltüntette a katonák utolsó nyomait, a koszt, a port, a sirályürüléket. Az oszlopokon, a falakon, sőt még a lépcsőkön is meglepően szép, ősi vésetek tárultak fel.

Az épületegyüttes egy tágas belső udvar körül három épületet foglalt magában. Balra volt a levéltár, jobbra laktak egykor a papnők, és középen állt a templom, belsejében a szent sziklával. Aelin úgy döntött, hogy itt maradnak éjszakára. A levéltár tűnt legalkalmasabbnak erre a célra, oda küldte Aediont és Lysandrát.

Aedion szemében még ott égett a csata hevülete. Csodálatosan harcolt, Aelin életben hagyott neki néhány katonát, hogy ő győzhesse le őket. Nem Aelin volt itt ma este az egyetlen szimbólum, példakép, aki egy életre az emberek emlékezetébe égett.

Az alakváltó is állati kegyetlenséggel marcangolta szét a katonákat... Most újra a sólyom alakját vette fel, és az üres levéltárban egy rothadó gerendán gubbasztott. A padlóra vésett hatalmas tengeri sárkányt bámulta, ami Aelin tüze miatt vált láthatóvá. Mindenhol hasonló domborművek voltak, azoknak a hagyatéka, akik régen elhagyták ezt a helyet.

Aelin azt mondta, hogy szeretne egy kis időt egyedül tölteni a szent sziklán.

A templomban mindenhol ott suttogtak vagy zúgtak a hullámok. Semmi nem nyelte el vagy tompította a hangot. Azok a tágas helyiségek és udvarok, ahol oltároknak, szobroknak és kerengőknek kellett volna lenniük, most kongtak az ürességtől, csak Aelin füstje gomolygott mindenütt.

Jól van. A tűz pusztít, de tisztít is.

Aelin keresztülsétált a sötét templomon. A legbelső, legszentebb szentély felé haladt, ami közvetlenül a parton állt. A belső szentélybe vezető lépcsőnél arany tüzek pislákoltak, az örökké égő láng fénye. Brannon ajándéka.

Aelin tisztában volt vele, hogy a templomba más öltözék illett volna, és nem ez a fekete vértezet. Talán Brannon és az istenek

megbocsátanak neki. Mágiájával a mécsesekben égő tüzet álmos, sistergő parázzsá szelídítette, és belépett a templom szívébe.

A templom építésekor körben magas védőfalat húztak fel, hogy megóvják a szent helyet a háborgó tengertől. Még így is nagy volt a páratartalom, a levegőben pedig ott terjengett a sós víz illata.

Aelin áthaladt két, a belső szentélyt szegélyező vaskos oszlop között. A túlsó végén emelkedett a nagy fekete szikla, kitéve a tenger haragjának.

Méretét tekintve akkora lehetett, mint egy szekér. Sima volt, akár az üveg, kétségkívül azért, mert az évezredek során tömegek simogatták áhítattal. A tenger fölé magasodott, és egy fehér gyertya pislákolt a közepén. Lángja örökkön égett. A szikla felületén szétömlött a csillagok fénye.

Aelin nem talált rémjeleket vagy az Apróneptől származó üzeneteket a vésetek között. Csak örvénylő indavonalakat és szarvasokat tudott kivenni.

Úgy döntött, hogy azt fogja tenni, amit egykor a papnők tettek.

Elindult a kis lépcsőn, amit azért építettek, hogy a zarándokok közelebbről is megnézhessék a szent sziklát, anélkül, hogy rálépnének. Aelin nem tétovázott, felment a tetejére.

15. FEJEZET

Mintha a tenger is megdermedt volna. Legalábbis Aelinnek úgy tűnt.

Kihúzta a Rémkulcsot az inge alól. Leült a kő kilógó szélére, és az éjszakába burkolózó tengerre nézett.

Várt.

A holdsarló már kezdett ereszkedni, amikor egy mély férfihang szólalt meg a háta mögül.

– Fiatalabbnak tűnsz, mint gondoltam.

Aelin tovább bámulta a tengert, bár a gyomra összeszorult.

– De jól nézek ki, ugye?

Nem hallott lépteket, de a hang ezúttal bizonyosan közelebbről szólt.

– Igaza volt a lányomnak, ami a szerénységedet illeti.

– Fura, soha nem mondta, hogy van humorérzéked.

A jobbján megmozdult a levegő, és hosszú, izmos lábak jelentek meg ősi vértezetben az övé mellett. Szandált viselt. Aelin végül rászánta magát, hogy hátrafordítsa a fejét. Brannon jelent meg előtte. Erős, széles vállú férfi, az arca széles csontú. Jóképű. Bárki azt hihette volna, hogy hús-vér emberrel áll szemben, ha nem vette volna körül az a halványkék fény.

Aelin finoman fejet hajtott előtte.

A férfi halványan mosolygott. Vörösesszőke haján megcsillant a holdfény.

– Kegyetlen, ámde hatékony csata volt – mondta.

Aelin vállat vont.

– Azt mondták, hogy jöjjek ide a templomhoz, de láttam, hogy megszállták, ezért visszafoglaltam. A templomod újra szabad. Egyébként szívesen.

Brannon ezen is mosolygott.

– Nem maradhatok sokáig.

– De azért minél több homályos és talányos figyelmeztetést el fogsz mondani, ugye?

Brannon felvonta a szemöldökét, konyakbarna szemében derű csillant.

– Így van. Arra kértem a barátaimat, hogy üzenjenek neked. Jól sejted, hogy okom volt rá.

– Hogyne, abban biztos vagyok. – Különben nem merte volna megkockáztatni a templom visszafoglalását. – De először Maeveről mesélj! – Aelinnek elege volt abból, hogy *mindig* várnia kellett arra, hogy az ölébe pottyantsák az üzeneteiket. Neki is megvoltak a maga átkozott kérdései. Nem is kevés.

Brannon szája elkeskenyedett.

– Konkrétan mit szeretnél tudni?

– Meg lehet ölni?

A király erre felkapta a fejét.

– Tudd meg, Terrasen örököse, hogy ő nagyon öreg. Már akkor is öreg volt, amikor én gyerek voltam. Nagyszabású tervei vannak...

– Tudom, nagyon jól tudom. De meghal, ha kést döfök a szívébe? Vagy ha levágom a fejét?

Hallgatás.

– Nem tudom.

– Micsoda?

Brannon a fejét rázta.

– Nem tudom. Minden tündért meg lehet ölni, viszont ő már így is magasabb kort ért meg, mint bárki közülünk. Ami pedig a mágiáját illeti igazából senki nem érti, hogy működik.

– De hiszen te együtt utaztál vele, mert vissza akartad szerezni a kulcsokat!

– Akkor se tudom, hogy meg lehet-e ölni. Bár megijedt a lángomtól. A tiedtől is fél.

– Nem valg, ugye?

Dörmögő nevetés.

– Nem. Olyan jeges szívű, mint a valgok, de nem az. – A körvonalai kezdtek elmosódni.

Brannon látta Aelin szemében a kérdést, és a tekintetével bátorította, hogy mondja ki.

Aelin nyelt egyet, aztán nagyot sóhajtott.

– A mágiát idővel könnyebb kezelni?

Brannon tekintete mintha kissé ellágyult volna.

– Igen is, meg nem is. A mágia hat a környezetedre is. Nehezebb lesz bánnod a többiekkel, viszont a mágiát könnyebb lesz kezelned. Van itt egy nagyon bonyolult kölcsönhatás. A mágia soha nem könnyű adomány. Ami a tüzet illeti... A láng belülről is éget, a lelkedet is égeti. Azt nem tudom, hogy ez jó, vagy rossz.

A tekintete az Aelin válla felett kikandikáló Goldrynre villant. Brannon halkan elnevette magát.

– Meghalt a barlangi szörnyeteg?

– Nem, de azt mondta, hogy hiányzol neki, és jó lenne, ha meglátogatnád. Magányos ott, távol mindentől.

Brannon ezen is kuncogott.

– Kiválóan elszórakozhattunk volna együtt, te meg én.

– Én is kezdem sajnálni, hogy eddig a lányodat küldték, hogy beszéljen velem, és nem téged. A humorérzék hidat verhet nemzedékek között.

Valami rosszat mondott volna? A jóképű férfi arcáról hirtelen elpárolgott minden derű, konyakbarna szemeibe hűvös, rideg tekintet költözött. Brannon megpróbálta megfogni Aelin kezét, de az ujjai keresztülhatoltak rajta, és a sziklát érintette meg.

– A Zár, Terrasen örököse, a Zár miatt hívtalak. A Kőmocsárban, az elsüllyedt városban van elrejtve. Azért van rá szükség, hogy a kulcsokat visszategyük a megrongált rémkapuba. *Csak* a Zárral lehet visszatenni a kulcsokat a kapuba, aztán örökre visszazárni. A lányom könyörögve kér téged arra, hogy...

– Milyen zár?

– Keresd meg!

– De mégis hol a Kőmocsárban? Nem éppen kis terület...

Brannon eltűnt.

Aelin káromkodva rejtette vissza Orynth amulettjét az inge alá.

– Hát persze! Csak egy átkozott zárat kell megkeresni – morgolódott.

Nyögve felállt, mert elgémberedett a lába. Odalent a tenger morajlott. Messze keletre pedig, egy másik kontinensen egy vén királynő építgette az armadáját.

Aelin a nyelvét nyújtotta rá.

– Nos, ha Maeve eddig nem indította el a támadást, ettől biztos el fogja – hallatszott Aedion hangja egy szomszédos oszlop árnyékából.

Aelin felszisszent. Unokafivére vigyorogva nézett rá, megcsillantak fehér fogai.

– Azt hitted, nem tudom, hogy a templom visszafoglalásával készültél valamire? Tavasszal, amikor együtt voltunk Résvárban, megtanultam, hogy egyszerre mindig több dolgot forgatsz a fejedben.

Aelin a szemét forgatta, lelépett a szent szikláról, és lejött a lépcsőn.

– Gondolom, végig hallgatóztál.

– Brannon még rám is kacsintott, mielőtt eltűnt.

Ariin bosszúsan fújtatott egyet.

– Zár? – kérdezte Aedion a vésett oszlopnak támaszkodva. – És mégis, mikor akartál volna beavatni bennünket?

– Amikor szükségesnek tartottam volna. Egyelőre nem indulunk el ebben az irányba. Fő célunk továbbra is az, hogy szövetségeseket találjunk, és nem halott királyok rejtélyes parancsaival fogunk szórakozni.

Aedion mosolygott. A sötétben mintha megmozdult volna egy árnyék.

– Ti ketten tényleg elviselhetetlenek vagytok.

Lysandra felugrott egy közeli szobor tetejére, és összecsattintotta a csőrét.

Aedion átkarolta Aelint, és elkísérte az alvóhelyükre.

– Azt mondtad, hogy az új királynői udvarhoz új hagyományok dukálnak. Ez *rád* is vonatkozik. Ne titkolózz annyit, mert minden nagy vallomásodnál éveket öregszem!

Ellenben tényleg nagyon élveztem az új hamus trükködet. Művészi volt.

Aelin oldalba bökte.

– Ne merj...

Elhallgatott, mert a közeli udvarból léptek csikorgása hallatszott a száraz talajon. A szél iránya megfordult. Nagyon jól ismerték a szagot, amit hozott.

Valg. Az erős fajtából, ha átjutott Aelin lángfalán.

Aelin előrántotta Goldrynt, Aedion pengéje, Orynth kardja pedig úgy csillogott a holdfényben, mintha frissen kovácsolták volna. Lysandra az árnyékba húzódott.

– Ez a dög a lángnak is ellenáll, vagy csak rést talált a lángfalon? – motyogta Aedion.

– Szerintem mindkettő – súgta Aelin. Az alak két oszlop között közeledett.

Köpcösnek, kissé túlsúlyosnak tűnt, egyáltalán nem azt a lehengerlő szépséget képviselte, amit az emberi testbe költöző valg hercegek kedveltek. A belőle áradó embertelen bűz viszont átlagon felüli erőt sejtetett. Széles nyakán ő is viselt nyakéket.

Brannon természetesen nem figyelmeztethette Aelint.

A valg a szent láng mécsesének fénykörébe lépett. Az arca láttán Aelin fejéből kiszállt minden gondolat.

Aedionnak igaza volt: a mai akciója üzenetértékű volt. Erawan nem csupán pár órája, hanem sokkal régebb óta várt erre a találkozóra, és a valg Aelin történetének mindkét oldalát ismerte.

Távolvég főfelügyelője vigyorgott rá.

Még most is megjelent az álmaiban.

Durva, közönséges arca, ahogy rá és más nőkre vigyorgott Távolvégben. A nevetése, amikor nyilvánosan derékig lemeztelenítették és megkorbácsolták, aztán ott hagyták kiláncolva a kemény hidegben vagy a tűző napon. A mosolya, amikor Aelint belökték azokba a vaksötét gödrökbe; a vigyora, amikor csak napokkal vagy hetekkel később engedték ki onnan.

Goldryn markolata csúszós lett verejtékező kezében. Másik kezében azonnal láng gyúlt az ujjai között. Átkozta Lorcant, mert ellopta az aranygyűrűt, ami pedig megvédené a valgokkal szemben.

Aedion tekintete ide-oda cikázott, látta Aelinen, hogy felismerte a valgot.

– Bemutatsz bennünket egymásnak, rabszolganő? – mordult Távolvég főfelügyelője Aelinre.

Unokafivére döbbent arcát látva Aelin tudta, hogy Aedion összerakta a mozaikot. Ránézett Aelin csuklójára, ahol már elhalványultak a bilincsek okozta hegek.

Aedion tett egy óvatos lépést, és közben próbált minden hangot, árnyékot és szagot érzékelni, hogy megtudja, vajon a férfi egyedül van-e, és hogy hogyan tudnának kijutni onnan. Lysandra egy másik oszlopra rebbent, egyetlen jel elég lett volna, hogy alakot váltson és lecsapjon.

Aelin próbálta felidézni magában azt a magabiztos, fesztelen énjét, ami eddig minden nehéz helyzetből kisegítette. De csak azt látta maga előtt, ahogy ez a férfi a nőket az épületek mögé vonszolta, csak a vasrács záródását hallotta vaksötét gödre felett. Csak a só, a vér és a mosdatlan testek szagát érezte, égő, véres hátát...

Nem fogok félni többet, nem félek...

– Elfogytak a csinos fiókák a királyságokban, hogy az ő külsejüket oltsd magadra? – kérdezte Aedion. Próbált időt nyerni, hogy kidolgozhassanak valami stratégiát.

– Gyere egy kicsit közelebb! – vigyorgott a felügyelő. – Megnézzük, vajon a te tábornoki külsőd jobban állna-e nekem.

Aedion halkan elnevette magát, és egy kicsit magasabbra emelte Orynth kardját.

– Ezt a próbát nem úsznád meg olyan könnyen.

Aelint a penge látványa is megérintette, apja kardja, népe kardja...

Felszegte az állát, és a bal kezét körülölelő lángok magasabbra szöktek.

A felügyelő vizenyős kék szemével ránézett, és derűsen hunyorgott.

– Ügyes kis trükk. Kár, hogy akkor még nem volt meg, amikor belöktünk a gödörbe. Vagy amikor a véreddel festettem meg a földet.

Aedion válaszul felmordult.

Aelin mosolyt erőltetett az arcára.

– Késő van, fáradt vagyok, épp most végeztem a katonáiddal. Fogjuk rövidre ezt a csevejt, mert pihenni szeretnék!

A felügyelő az ajkát biggyesztette.

– Gyorsan megtanulod, kislány, mit jelent az illemtudás. Nemcsak te, hanem ti mindannyian.

Úgy tűnt, mintha az Aelin inge alá dugott amulett morgott volna, a nyers, ősi erő lüktetett.

Aelin nem törődött vele, nem akart erre gondolni. Ha a valg, ha Erawan megszimatolja, hogy a birtokában van, amit annyira kétségbeesetten keres...

A felügyelő újra kinyitotta a száját. Aelin ekkor támadott.

A tűz a valgot egy közeli falnak csapta, és beáramlott a torkán, a fülén, az orrán. A láng nem égetett, színtiszta fény volt, vakítóan fehér...

A felügyelő üvöltött, rángatózott a mágiától, ami belement, összeolvadt vele.

De nem volt benne semmi, amibe bele tudott volna kapni, sötétség, amit kiégetett volna, az élet nem pislákolt benne. Csak...

Aelin hátrált. A mágiája meggyengült, a térde is megroggyant, mintha valami megütötte volna. A feje lüktetett, émelygés fogta el. Ismerte ezt az érzést, ezt az ízt.

Vas. Mintha a férfi vasból lenne. És az olajos, undorító utóíz... rémkő.

A felügyelőben lakó démon fojtott hangon elnevette magát.

– Mit számít egy nyakék vagy gyűrű, ha az ember szíve oly erős? Az egykori gyáva féreg szívét kicserélték, és az enyémet vasból és rémkőből kovácsolták.

– De miért? – suttogta Aelin.

– Azért küldtek, hogy megmutassam neked, mi vár rád, ha te és társaid ellátogattok Morathba.

Aelin újra belevágta a tüzét, és próbálta belülről teljesen kiégetni. Újabb és újabb lángot lövellt belé.

A felügyelő csak üvöltött tovább, Aelin egyre támadott, míg...

Aelin egyszer csak sugárban a kövekre hányt. Aedion próbálta támogatni.

Aelin felemelte a fejét. A valgról már leégette a ruháit, de a bőrében még nem tett kárt.

A valg szíve lüktetve a bordáinak feszült, akár egy ököl, mintha ki akart volna szakadni.

Aelin hátrahőkölt, Aedion védekezőn elé tartotta a kezét. A felügyelő teste a fájdalomtól megfeszült, a szája hangtalan sikolyra nyílt.

Lysandra lerepült a gerendáról, leopárddá változott, és felmordult.

Az ökölszerű szív bent tovább kalapált. Megroppantak a valg csontjai, átszakadtak az izmai és a bőre, és a mellkasában mintha egy virág nyílt volna. Semmi nem volt belül, se vér, se belső szervek.

Csak a feneketlen, kortalan sötétség és két pislákoló parázs.

Nem is parázs. Szemek, ősi gonoszságot sugárzó szemek. Elismerően hunyorogtak, élvezték a látványt.

Aelinnek minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy egyenes háttal állton, a fejét hetykén oldalra billentse, és a szavakat elnyújtva így szóljon:

– Egész jó az előadás, Erawan. Ügyes színész vagy.

16.
FEJEZET

A FELÜGYELŐ MEGSZÓLALT, de nem a saját hangján beszélt, és nem is Perrringtonén. Ősi, ismeretlen hangon szólalt meg, egy másik világból és korból. Hangját sikoly, vér és fájdalom táplálta. Hangja hallatán Aelin mágiája is elgyengült. Aedion halkan káromkodott egyet, és továbbra is próbálta a testével védeni a lányt.

Aelin a valg összetört mellkasából áradó sötétség ellenére határozottan állt a lábán. Tudta, hogy bár az a test nem végérvényesen semmisült meg, még sincs benne semmi, amit meg kellene menteni.

Aelin az ujjait hajlítgatta, gyűjtötte a mágiáját. A férfi szétzúzott mellkasában gomolygott és örvénylett a sötétség.

– Lenne miért hálásnak lenned, Brannon örököse – szólt Erawan.

Aelin újra füstöt érzett a szájában. Csak nyugi, motyogta a mágiájának. Nagyon óvatosnak kel! lennie, hogy Erawan ne vegye észre a nyakában lógó amulettet, és ne érezze meg benne az utolsó Rémkulcs erejét. A másik kettő már nála van. Ha gyanút fog, hogy a harmadik is itt van a templomban... Egy karnyújtásnyira van tőle a lehetőség, hogy az egész világ ura legyen... El kell terelni a figyelmét.

– Pontosan miért is kellene hálálkodnom? – fortyant fel Aelin.

A parázsló szemek felfelé fordultak, mintha a felügyelő üreges testét vették volna szemügyre.

– A figyelmeztetésért. Hogy a világ megszabadult egy kis élősködőtől.

És azért, hogy rájöttél, mennyire meddő dolog lesz kiállni ellenem, suttogta egy hang Aelin koponyájába.

Aelin vaktában tüzet lövellt ki, de közben hátratántorodott. Aedion megtartotta. Aelin unokafivére sápadt arcát látva tudta, hogy ő is hallotta az ördögien dallamos hangot, és valószínűleg érezte undorító érintését is.

Erawan nevetett.

– Meglep, hogy először próbáltad megmenteni. Azok után, amit Távolvégben tett veled. A hercegem alig bírta ki a tudatában, annyira förtelmes volt ott bent. Élvezed, hogy magad döntöd el, kit akarsz megmenteni, és kit nem? Oly könnyű ilyen tüzes kis istennőt játszani!

Aelint hideg émelygés fogta el.

Aedion próbálta kisegíteni:

– Biztos jobb dolgod is akad annál, Erawan, mint hogy velünk gúnyolódj az éjszaka közepén, Vagy ettől kicsit jobban érzed magad? Biztos nem kellemes, hogy Dorian Havilliard kiszökött a hálódból.

A sötétség felszisszent. Aedion megszorította Aelin vállát. Most kell véget vetni az egésznek, mielőtt Erawan rájön, hogy csak néhány lépés választja el a hőn áhított Rémkulcstól.

– Szerintem pihenj egyet, és gyújts erőt, Erawan! – mondta éneklő hangon, sőt, még maradt annyi bátorsága is, hogy rákacsintson. – Szükséged lesz rá.

Halk nevetés. Aelin úgy érezte, hogy az ellenfeléből áradó erő mintha a csontjáig hatolt volna. Egyszerre gyengéden melegítette is. Aelinnek minden akaraterejére szüksége volt.

– Igazad van. Főleg, ami a terveimet illeti az önjelölt adarlani királlyal kapcsolatban.

Aelinnek a lélegzete is elállt.

– Szólnod kellett volna a szeretődnek, hogy vegyen álruhát, mielőtt kihozza Dorian Havilliardot Résvárból. – Apró résnyire szűkült a szeme. – Hogy is hívják? Ja, igen – folytatta suttogva Erawan. – Rowan Whitethorn herceg Doranelle-ből. Micsoda főnyeremény!

Aelin alámerült a tűzbe, a sötétségbe, és minden erejével küzdött a rettegés ellen.

Erawan éneklő hangon folytatta.

– A vadászaim már a nyomukban vannak. Megígérem, hogy lesz részük fájdalomban, Aelin Galathynius. De aztán a leghűségesebb tábornokaimat csinálom belőlük. A tündérhercegeddel fogjuk kezdeni...

Aelin kék lángot lövellt a lény mellkasának helyén lévő üregbe. A mágiáját a mellkasra, a csontokra és az olvadó húsra összpontosította. A vasszív és a rémkő viszont mintha érintetlen maradt volna. A mágiája úgy áramlott körülötte, mint egy követ megkerülő patak, a testét égette, a benne lakó valamit... Aedion nem értette, miért nem támadja Aelin a vasszívet is.

– Ne hagyd ki egyik részét sem! – morogta Aedion halkan.

Aelin oldalra pillantott, miközben a mágiája továbbra is nagy robajjal áramlott ki belőle. Lysandra emberi alakjában állt Aedion mellett, fogcsikorgatva nézett a felügyelőre.

A látványért drágán megfizetett.

Még hallotta Aedion kiáltását, de aztán érezte, hogy Erawan sötétsége a mellkasának csapódik, hanyatt esett a kőre. A fájdalmat csak ezután érezte, nem kapott levegőt, és a vérkeringése is leállt.

Kelj fel! Muszáj. Próbálj felkelni!

Erawan halkan nevetgélve nézte, ahogy Lysandra próbált helyrezökkenni, tudatára ébredni, érezni a testét...

Aelin újabb hullámban lökte ki magából a mágiáját. Aediont meghagyta abban a hitben, hogy támogatja őt, bár valójában alig állt a lábán, annyira remegett a térde.

Legalább a keze nem reszketett, amikor kinyújtotta.

A templom is beleremegett az erejébe. A mennyezetről por és törmelék hullott, az oszlopok tántorogni kezdtek, akár a részeg cimborák. Aedion és Lysandra arca világított Aelin lángjának kék fényénél. Tágra nyílt szemmel nézték, de határozottan, dühösen. Aedion erősen tartotta a derekánál, miközben a mágia folyamatosan áradt ki belőle.

Minden pillanat örökkévalóságnak tűnt, minden lélegzetvétel fájt.

A felügyelő teste végül szétesett, és a sötétség megadta magát.

Aelin hirtelen rájött, hogy valójában nem ő győzött. Erawan egyszerűen úgy döntött, hogy távozik. Derűs, parázsra

emlékeztető szemei eltűntek.

Amikor a test már csupán hamu volt, Aelin visszacsatornázta a testébe a mágiáját, és beburkolta vele a szívét. Belekapaszkodott Aedionba. Próbált nem túl hangosan lélegezni, hogy ne hallja, mennyire kimerítette a tüdejét, és mennyire erős csapást mért rá a sötétségnek ez az egy csóvája.

Hatalmas *puffanás* visszhangzott a csendes templomban, amikor a vasdarab és a rémkő leesett. Ez volt Erawan terve: megértetni Aelinnel, hogy a könyörületes halál a legtöbb, amit az udvarának adhat.

Ha foglyul ejtenék őket... Erawan végignézetné vele, ahogy mindenkit kizsigerel és feltölt a saját erejével. A szemükbe kellene néznie utána, de a lelküknek nyomát se látná. Aztán Aelinnel folytatná.

Rowanre és Dorianre gondolt... Ha Erawan kutyái a nyomukban vannak, és Erawan megtudja, hogy a Koponya-öbölbe mennek... Ráadásul most már azt is tudja, mekkora csapást képes mérni Aelinre...

Ahogy a lángja csendes parázzsá szelídült, végre elég erőt érzett a lábában ahhoz, hogy elengedje Aediont.

– Napkelte előtt fel kell szállnunk a hajóra – mondta Aedion. – Ha Erawan nem csak blöffölt...

Aelin bólintott. Olyan gyorsan a Koponya-öbölbe kell jutniuk, amilyen gyorsan csak a szelek és az áramlatok oda tudják repíteni őket.

Amikor megfordult, és a levéltár felé indult, a mellkasára pillantott. Csodálkozott, hogy nem sérült meg. Erawan mágiájának lándzsaként kellett volna a testébe fúródnia.

Ráadásul három hüvelyken múlt, hogy eltalálja az amulettet, és megérezze benne a Rémkulcsot.

Az ütés kegyetlen hullámokban még most is ott rezgeti benne, és arra emlékeztette, hogy lehet, hogy ő a Tűz örököse, de Erawan a sötét király.

17. FEJEZET

Morath Felett Az Ég Kezdett Világosodni, és rothadt szürke árnyalatú lett. Eljött Asterin életében az utolsó reggel.

Feketecsőrű Manon egész éjszaka egy szemhunyásnyit sem aludt. Még vacsorázni is elfelejtett, ehelyett a Szélhasítót köszörülte a wyvernek szélfútta fészkében. Abraxos meleg oldalának dőlve csak fente, egyre fente a pengét, míg az ujjai a hidegtől annyira meg nem merevedtek, hogy egyetlen kardot vagy követ se tudott volna kézbe venni.

Manon nagyanyjának parancsára Asterint a morathi főhadiszállás tömlöcének mélyére zárták. A szigorú őrzés miatt képtelenség lett volna, hogy megszökjön vagy kiszabadítsák.

Manon az ítélethozatal után néhány óráig még eljátszott ugyan a gondolattal, de Asterin megmentése a főboszorkány és boszorkánykörének elárulása lett volna. Ráadásul az ő hibájáért, az ő átkozott döntéseiért kellett most Asterinnek megfizetnie.

Egy újabb kihágásért a Tizenhármak újabb tagja fizethetne az életével. Örülhetett, hogy nem fosztották meg szárnyparancsnoki rangjától. Legalább továbbra is vezetheti, védelmezheti népét. Jobb, mintha egy Iskra-féle alak parancsolgatna.

A Ferian-rés légiójának résvári támadása Iskra vezetésével hanyag és kaotikus volt. Nem olyan átgondolt és elővigyázatos, amilyet Manon tervezett volna, ha felkérik rá. Nem volt jelentősége annak, hogy a várost teljesen vagy csak félig rombolták le, mert ez semmit nem változtatott Asterin sorsán.

Sok mindent nem tehetett azon kívül, hogy ősi pengéjét élezte, és a Végső könyörület szavait próbálta az eszébe vésni. A megfelelő pillanatban fogja kimondani őket, ez lesz az utolsó ajándéka az unokahúgának. Az egyetlen ajándéka.

Ellenkező esetben Asterint hosszú, lassú kínzás várja, és csak utána fejezik le.

Manon a saját pengéjével fog gyorsan megkönyörülni rajta.

A háta mögött csizmák csikorogtak a kövön, és a boszorkányfészek padlóját borító szalma is megzördült. Manon tudta, ki jár így, ahogy Asterin járását is felismerte.

– Igen? – kérdezte Sorrelt, de nem nézett hátra.

– Hajnalodik – mondta harmadparancsnoka.

Hamarosan a helyettese lesz, és Vesta lesz a harmadparancsnok, Asterin pedig talán végre találkozik a vadászával és a halva született kis boszorkányivadékukkal.

Asterin soha többet nem fogja meglovagolni a szeleket, nem fog repülni égszínkék kancája hátán. Manon szeme a túloldalon álló wyvernre siklott. Ébren toporgott, miközben a többi még aludt.

Mintha megérezte volna, hogy a gazdája végzete minden pillanattal egyre közeleg.

Mi lesz a wyvernnel, ha Asterin elmegy?

Manon felállt, mire Abraxos a pofájával kedvesen megbökte hátul a combját. Manon megsimogatta a sárkány pikkelyes fejét. Nem tudta volna megmondani, kit is akart megvigasztalni. Karmazsinvörös köpenye, véresen és mocskosan, még most is ott lógott rajta.

A Tizenhármakból Tizenkettek lesznek.

Kereste Sorrel tekintetét, de harmadparancsnoka a Szélhasítót nézte Manon kezében.

– A Végső könyörület jogával akarsz élni, ugye? – kérdezte Sorrel.

Manon akart valamit mondani, de nem jött ki hang a torkán, csak bólintott.

Sorrel a nyitott boltív felé nézett, ami alatt a wyvernek kirepülhettek a fészekből.

– Úgy szeretném, ha ő is legalább egyszer látná a Pusztaságokat!

Manonnak némi erőfeszítésébe került, hogy felszegje az állát.

– Nekünk nincsenek kívánságaink, és nem reménykedünk semmiben – mondta, mire leendő helyettese tekintete rávillant.

Megbántotta volna? Manon úgy érezte, hogy megütötte őt. És már nem először.

– Harcolunk tovább. Alkalmazkodunk.

– Azért megy a halálba, hogy megőrizze a titkaidat – mondta Sorrel halkan, de nem azért, mert gyenge lett volna.

Sorrel ennyire nyíltan még soha nem provokálta. És még soha nem idézte ilyen nyíltan az elégedetlenségét.

Manon az oldalára csatolta a Szélhasítót, és a lépcsőház felé indult. Nem mert Abraxos aggódó szemébe nézni.

– Akkor jó helyettesem volt. Emlékét megőrizzük.

Sorrel nem felelt, Manon pedig elindult Morath gyomrába, hogy megölje unokahúgát.

A kivégzést nem a tömlöcben tervezték tartani.

Manon nagyanyja egy hatalmas teraszt szemelt ki erre a célra, ahonnan pazar kilátás nyílt a Morath körüli végtelen hegyekre. A boszorkányok ott tömörültek a teraszon, és türelmetlenül várták a véres látványosságot.

A főboszorkányok álltak legelöl. A trónörökösök közül csak ketten voltak egyelőre jelen: Cresseida örököse és a sárgalábú. Arra vártak, hogy Manon és a Tizenhármak kilépjenek az erődítmény kapuján.

Manon nem hallotta a tömeg zsibongását és a magas tornyok között üvöltő szelet, de a völgyben dübörgő kalapácsokat sem.

Minden figyelmét Asterinre összpontosította. Az elítélt a főboszorkányok előtt térdelt. Ő is Manonra pillantott. Harci bőrruháját viselte, aranyszőke haja véres volt, csomókban állt. Felemelte a fejét...

– Csak úgy volt igazságos – mondta elnyújtva Manon nagyanyja, mire a tömeg elnémult –, hogy Sárgalábú Iskra megbosszulta azt a négy őrszemet is, akik, Manon, a te

hanyagságod miatt haltak meg. Mindegyik őrszemért három ütés járt.

Összesen tizenkettő. De amennyi vágás, véraláfutás volt a földön görnyedő Asterin arcán... Még az ajka is felhasadt... Jóval több volt ez annál.

Manon Iskrára nézett. Az ujjain horzsolások díszelegtek, még nem forradtak be. Akkor szerezte őket, amikor a tömlöcben verte Asterint. Miközben Manon fent volt az emeleten, és töprengett.

A düh szinte önálló életre kelt a testében. Meg akart szólalni, de Asterin megelőzte.

– Manon, gondolom, örülsz neki – hörögte halvány, kihívó mosollyal az arcán –, hogy le kellett láncolnia ahhoz, hogy meg tudjon verni.

Iskra szemei felvillantak.

– Sikoltoztál, te rohadék, amikor megkorbácsoltalak.

– Elég legyen! – zárta rövidre Manon nagyanyja a vitát.

Manon alig hallotta nagyanyja parancsát.

Megkorbácsolták az őrszemét, mint holmi alattvalót, egy halandó állatot...

A jobbján valaki mély, gonosz hangon felmordult. Elállt a lélegzete, amikor meglátta, hogy vicsorog Sorrel a megingathatatlan, érzéketlen kőszikla Iskrára és az egybegyűltekre.

Manon nagyanyja előrelépett. Csak úgy sugárzott az arcáról az elégedetlenség. Manon mögött a Tizenhármak csendben álltak, akár egy áttörhetetlen fal.

Asterin figyelmesen nézte az arcukat. Utoljára nézi meg őket. És ez Manonnak nagyon fájt.

– Vérért vérrel kell fizetni – mondta Manon nagyanyja és a sárgalábú főboszorkány kórusban. A legősibb szertartásból idéztek. Manon készült, várta a megfelelő pillanatot. – Lépjen elő az a boszorkány, aki sárgalábú Zelta nevében készen áll a vérontásra!

A sárgalábú boszorkánykör tagjainak ujjain előpattantak a vaskörmök.

Asterin rezzenéstelen arccal, tiszta tekintettel nézte a Tizenhármakat.

– Álljatok sorba! – utasította őket a sárgalábú főboszorkány.

Itt az idő!

– Magamnak kérem a kivégzés jogát! – rikoltotta Manon.

Dermedt csend.

Manon nagyanyjának arca elsápadt a dühtől. A másik két főboszorkány azonban, még a sárgalábú is, türelemmel várt.

Manon felemelt fejjel folytatta.

– Jogot formálok a helyettesem fejére. Vérért vérrel kell fizetni, de az én kardom pengéjével. Asterin az enyém, a halála is engem illet.

Asterin szája hirtelen elkeskenyedett, a szeme csillogott. Megértette, hogy Manon ezt az egy ajándékot adhatja neki, egyedül így adhatja meg neki a tiszteletet.

A két másik főboszorkányt megelőzve Kékvérű Cresseida szólalt meg.

– Mivel megmentetted a lányom életét, ezért megillet téged a jog, szárnyparancsnok.

A sárgalábúak főboszorkánya felkapta a fejét, már az ajkán volt a válasz, de elkésett. A szabályokat mindenáron be kellett tartani.

Manon háta mögött lebegett a crochan vörös köpenye. Bátorkodott egy pillantást vetni a nagyanyjára, de az öregasszony szemében csak ősi gyűlölet villogott, talán árnyalatnyi elégedettséggel, hogy Asterin élete végre véget ér. Már évtizedek óta alkalmatlannak tartotta a helyettes szerepére.

A lényeg, hogy én ölhetem meg, gondolta Manon.

És ekkor keleten, a hegyek fölött olvadt aranyként ömlött el a felkelő nap fénye.

Száz évet töltött együtt Asterinnel. Mindig azt hitte, hogy még előttük egy évszázad.

Halkan így szólt Sorrelhez:

– Fordítsd el Asterint, hadd lássa a napkeltét még egyszer, utoljára!

Sorrel engedelmesen előrelépett, és Asterin arcát a főboszorkányok és az összegyűlt tömeg felé fordította. De ami fontosabb, hogy részese lehetett a ritka látványnak: a felkelő nap fénye áttörte Morath sötétségét.

Helyettese bőrruháján átszivárgott a vér.

Asterin egyenes háttal, felemelt fejjel térdelt, de nem a hajnalt nézte, hanem Manont, aki megkerülte, és megállt néhány lépésnyire a főboszorkányok előtt.

– Lehetőleg még reggeli előtt, ha végeznél, Manonkám – szólt nagyanyja hangja.

Manon kivonta Szélhasítót. A penge halkan dalolt, ahogy kihúzta hüvelyéből.

A napfény arany fénybe vonta a teraszt. Asterin olyan halkan suttogott, hogy csak Manon hallotta.

– Vidd vissza a testemet a hegyi kunyhóba!

Valami megtört Manonban, a mellkasában, de olyan durván, hogy felmerült benne, vajon meghallotta-e valaki.

Felemelte a kardját.

Asterintől elég lenne egyetlen szó, és menthetné az irháját. Csak el kellene árulnia Manon titkait, árulásait, és szabadon távozhatna. Helyettese mégsem beszélt.

Manon ekkor megértette, hogy az engedelmességnél, a fegyelemnél és a kegyetlenségnél vannak nagyobb erők is. Megértette, hogy nem lélek, nem szív nélkül született.

Mind a kettő arra kérte, hogy ne lendítse a kardját.

Manon a Tizenhármakra nézett. Asterin körül álltak félkörben.

Két ujjal megérintették a homlokukat.

Morajlás futott végig a tömegen. Ezzel a mozdulattal nem főboszorkányt volt szokás megtisztelni. Hanem egy boszorkánykirálynőt.

Ötszáz éve nem volt boszorkánykirálynő, sem a crochanoknál, sem a vasfogúaknál.

Manon a Tizenhármak arcán megbocsátást látott. Megbocsátást, megértést és hűséget, ami nem volt egyenlő vak engedelmességgel, hanem amit fájdalom, harc, közös győzelmek és vereségek kovácsoltak, és a remény egy jobb életben, egy jobb világban.

Manon végül Asterin szemébe nézett: helyettese arcán folytak a könnyek. Nem a félelem vagy a fájdalom, hanem a búcsú könnyei. Száz év, és Manon mégis azt kívánta, bárcsak több idő adatott volna meg neki.

Eszébe jutott az égszínkék kanca a boszorkányfészekben, a wyvern, aki lehet, hogy hiába várja majd lovasát, mert az soha többé nem jön. Eszébe jutott a zöld, sziklás vidék, amely nyugaton elért egészen a tengerig.

Asterinnek remegett a keze, de két ujját ő is a homlokához érintette.

– Vidd haza a népünket, Manon! – lehelte.

Manon feltartotta Szélhasítót, készen arra, hogy lecsapjon.

– Csináld már végre! – fortyant fel a feketecsőrű főboszorkány. Manon előbb Sorrel, aztán Asterin szemébe nézett. És kiadta utolsó parancsát a Tizenhármaknak:

– Meneküljetek!

Feketecsőrű Manon megpördült, és a Szélhasítóval lesújtott a nagyanyjára.

18.
FEJEZET

A Főboszorkány Rozsdás Vasfogai Megvillantak a napon, és vaskörmei is felcsillantak. Védekezve emelte fel a kezét, de mát késő volt.

Manon lesújtott a Szélhasítóval, akkora erővel, hogy egy férfit is kettészelt volna vele.

Nagyanyja azonban villámgyorsan hátraugrott, a kard így végigcsúszott a felsőtestén. A ruhájába és a bőrébe hasított, de csak felszíni vágást ejtett a mellkasán. Kék vér fröccsent, de Manon következő csapását a főboszorkány kivédte a vaskörmeivel. Olyan kemény volt a vasa, hogy a Szélhasító lepattant róla.

Manon nem látta, hogy a Tizenhármak engedelmeskedtek-e. Asterin viszont ordított, artikulálatlanul üvöltött, azt kiabálta, hogy *„nee!”* Kiállásai egyre távolodtak, visszhangszerűvé váltak, mintha elvonszolták volna.

Manon nem hallotta, hogy valaki közeledne felé, mintha a boszorkányok túlzottan megdöbbentek volna. Jól van.

Iskra és Petrah kivont karddal, vasfogaikat csattogtatva a főboszorkányok és Manon közé álltak, és a főboszorkányokat arrébb taszigálták.

A feketecsőrű főboszorkány boszorkányköre megindult, de egy kéz megállította őket.

– Vissza! – parancsolta Manon nagyanyja zihálva. Manon ott körözött körülötte. Nagyanyja felsőtestén folyt lefelé a kék vér. Ha egy hüvelyknyivel mélyebb a seb, már halott.

Halott.

Manon nagyanyja kivillantotta rozsdás vasfogait.

– Ő az enyém. – Az állával Manon felé bökött. – Az ősi szabályok szerint folytatjuk.

Manonnak összeszorult a gyomra, de visszacsúsztatta kardját a hüvelyébe.

Egy hirtelen csuklómozdulattal kipattintotta a körmeit, egyet csattogtatott a fogsorával, és a vasfogai is kipattantak.

– Lássuk, mennyit érsz, szárnyparancsnok! – sziszegte a nagyanyja, és támadott.

Manon soha nem látta a nagyanyját harcolni, soha nem edzettek együtt. Lehet, hogy a nagyanyja nem akarta, hogy mások lássák, menynyire ügyes harcos.

Manon egyelőre ki tudott térni a vaskörmök elől, amik azért bele-belekaptak az arcába, nyakába, hasába. Kitért, eszébe se jutott támadni. Kard nélkül jóval nehezebb volt, de csak annyi időt akart nyerni, hogy a Tizenhármak a levegőbe emelkedhessenek.

A nagyanyja a nyaka felé kapott. Manon a könyökével hárított, és a könyökét keményen a nagyanyja alkarjába döfte. A boszorkány üvöltött a fájdalomtól, Manon pedig távolabb lépett, és újra körözni kezdett.

– Karddal persze könnyebb, Feketecsőrű Manon, nem? – zihálta a nagyanyja, miközben egymást méregették. Körülöttük senki nem mert még moccanni se. Manon nagy megkönnyebbülésére a Tizenhármak az utolsó szálig eltűntek. Csak elég ideig kell feltartania a nagyanyját ahhoz, hogy ne adjon parancsot az üldözésükre. – Karddal, a gyáva emberek fegyverével – mondta a nagymama. – Foggal-körömmel... ügyesnek kell lenni.

Mindketten támadtak. Manon úgy érezte, mintha a nagyanyja apránként akarná felemészteni az ő erejét. Aztán a főboszorkány néhány lépésnyire eltávolodott.

– Olyan szánalmas vagy, mint az anyád! – fröcsögte a főboszorkány.

– Az is lehet, hogy úgy halsz meg, mint ő: átharapom a torkod.

Mannonak nem volt ideje gondolkodni. Hiszen eddig azt mondták neki, hogy az anyja az ő születésekor halt meg, azért, hogy őt megszülje...

– Éveket áldoztam arra, hogy kineveljem belőled a gyengeségét. – Nagyanyja kék vért köpött a kőre. – Természetfeletti erővel bíró, senkihez nem hasonlítható harcossá tettelek, hogy küzdj a vasfogúakért. Te meg így hálálod meg...

Manon nem hagyta, hogy a vén boszorkány elbátortalanítsa. A torkának ugrott, de csak trükközött, és máshol sújtott le. A nagyanyja vállába kapott, mire az fájdalmában, valódi *fájdalmában* felüvöltött.

Vér zubogott a kezére, a körmébe hús akadt.

Manon hátratántorodott, felfordult a gyomra.

Látta az ütést, de nem tudta már megállítani: a nagyanyja a jobb kezével belehasított a hasába.

Bőrruha, vászon és Manon bőre szakadt. Manon felsikoltott.

Vér, forró és kék vér ömlött belőle. A nagyanyja hátrahőkölt.

Manon a hasára szorította a kezét, nyomkodta vissza a bőrét. A vér kibuggyant az ujjai közül, és ráfröccsent a kövekre.

A magasban egy wyvern üvöltött.

Abraxos.

A feketecsőrű főboszorkány nevetve rázta le Manon vérét a körméről.

– Apró cafatokra tépem a wyvernedet, és a kutyák elé hajigálom!

Manon látása a fájdalma ellenére mintha élesebb lett volna.

– Kivéve, ha én öllek meg előbb.

Nagyanyja nevetve körözött tovább körülötte, figyelte.

– Megfosztalak szárnyparancsnoki címedtől. Megfosztalak trónörökösi rangodtól. – Egyik lépés a másik után, egy viperára emlékeztetett a zsákmánya körül. – Ettől a naptól fogva Boszorkánygyilkos Manon a neved, Rokongyilkos Manon.

A szavak kőzáporként hullottak rá. Manon a terasz korlátjának esett, közben folyamatosan szorította a sebet, hogy ne ömöljön a vére. A tömeg vízként vált szét mellettük. Csak még egy kis ideig, egy-két percig kell kibírnia.

Nagyanyja megállt, a nyitott kapura pillantott, mint aki most jön rá, hogy a Tizenhármak eltűntek. Manon ekkor újra támadott, még mielőtt a nagyanyja parancsot adhatott volna a többiek üldözésére.

Ütés, támadás, vágás, kitérés – örvénylő vas, vér, bőr.

Manon elfordult, de erre a hasán a seb kinyílt. Megbotlott. A nagyanyja nem hibázott, támadott, de nem foggal vagy körömmel, hanem a lábával. Manon hasába rúgott.

Manon felsikoltott. Abraxos üvöltése volt a válasz, aki fentről nézte, a fészekbe zárva. Hamarosan meghal, ahogy Manon is. Arra gondolt, bárcsak a Tizenhármaknak eszébe jutna, hogy levegyék róla a láncot, hadd csatlakozzon hozzájuk.

Manon a terasz kőkorlátjának zuhant, és elesett. A fekete kövön próbált kúszni. A kék vér szivárgott belőle, ráfolyt a combjára.

Nagyanyja lassan, zihálva közeledett.

Manon megragadta a korlátot, és utoljára felhúzta magát.

– Eláruljak egy titkot, te rokongyilkos? – lehelte a nagyanyja.

Manon ráhanyatlott a korlátra. A mélység alatta végtelen megkönnyebbülést ígért. Vagy a tömlöcbe vinnék, és Erawan tenyésztésére használnák, vagy halálra kínoznák. Vagy mind a kettő.

A nagyanyja annyira halkan beszélt, hogy még Manon is alig hallotta a saját zihálásától.

– Anyád a szülési fájások közepette bevallotta, ki volt az apád. Azt mondta, hogy te fogod megtörni az átkot, te mentesz meg bennünket. Azt mondta, hogy az apád egy crochan herceg. Ritka az ilyesmi, mert a boszorkányok szinte soha nem hagyják életben a fiú utódokat. Anyád úgy tartotta, a te kevert véred lesz a kulcs. – Nagyanyja a szájához emelte a körmeit, és lenyalta Manon kék vérét.

Nem! Ez nem lehet! – dübörgött egy hang Manon bensőjében.

– Egész életedben rokongyilkos voltál – dörmögte a nagyanyja. – A crochanokra, a saját rokonaidra vadásztál. Boszorkányivadék korodban az apád mindent tűvé tett érted, hogy megtaláljon. Mindig *szerette* anyádat. És téged is. Megöltem, hogy ne legyen útban.

Manon a mélybe pillantott, csábította a halál.

– Élveztem a kétségbeesését, amikor elmondtam neki, mit tettem az anyáddal, és mit csinálok belőled. Nem a béke gyermekét, hanem a háborúét.

Csinálok belőled?!

Csinálok belőled?!

Manon a vaskörmével a korlát fekete kövét kaparta. Nagyanyja következő szavai mérték rá a végső csapást.

– Tudod, hogy a crochan kém mit keresett tavasszal a Ferian-résben? Téged. Száztizenhat évnyi kutatómunka után végre megtudták, ki a meggyilkolt hercegük elveszett gyermeke.

Nagyanyja diadalittas mosolya undorító volt. Manon próbált erőt sugározni a karjaiba, a lábaiba.

– Rhiannonnak hívták, az utolsó crochan királynő után kapta a nevet. A féltestvéred volt. A kínzás alatt vallotta be. Azt hitte, hogy emiatt életben hagyjuk. Amikor látta, mi lett belőled, úgy döntött, hogy inkább a sírba viszi titkát.

– Feketecsőrű vagyok – hörögte Manon vérrel a torkában.

Nagyanyja közelebb lépett, és mosolyogva jelentette ki:

– Crochan vagy. Utolsó a királyi családból, és a nővéredet saját kezűleg ölted meg. Crochan *királynő* vagy!

Az egybegyűlt boszorkányok néma csendben álltak.

Nagyanyja Manon felé nyújtotta a kezét.

– És crochan módjára fogsz meghalni, ha befejeztem a mondókámat.

Manon nem hagyta, hogy a nagyanyja a körmével hozzáérjen.

Hatalmas robajlás hallatszott a közelben.

Manon minden erejét összeszedve átvetette magát a terasz korlátján. És kigurult a semmibe.

Levegő, sziklák, szél, vér...

Manon meleg bőrnek csapódott, a fájdalomtól felsikoltott, és elfeketült előtte a világ.

Valahol fent a magasban a nagyanyja kiabálva parancsokat osztogatott.

Manon mélyen belefúrta a körmét a meleg bőrbe, mire elégedetlen vonyítás volt a válasz. Felismerte a hangot. Abraxos. Keményen tartottal magát, az állat pedig, tűrve a fájdalmat, oldalra dőlt, repültek, és gyorsan távolodtak Morathtól.

Manon előbb érezte maga körül a többieket, mint hogy ki tudta volna nyitni a szemét. Edda és Briar, a kémei fogták közre. Biztosan végig a közelben voltak, az árnyékba rejtőzve vártak a wyvernjeikkel. Ami azt jelenti, hogy a nagyanyja szavait is hallották.

– A többiek előrerepültek! – kiabálta túl Edda, az idősebb nővér az üvöltő szelet. – Mi vártunk meg téged. Súlyos a sebed?

– Semmi az egész! – vágta rá Manon, és próbált a fájdalom helyett az előtte álló feladatra koncentrálni. Abraxos nyakában ült, a nyereg előtt, Minden levegővétel kínszenvedés volt, de egyenként kihúzta a körmeit a wyvern bőréből, és a nyereg felé csusszant. Abraxos igyekezett úgy repülni, hogy ne vágjon annyira beléjük a szél. Manonnak sikerült betalálnia a kengyelbe.

Nagyanyja a körmeivel barázdákat vájt a hasába. Mindegyikből folyt a vér. A nyereg is gyorsan csúszós lett tőle.

Mögöttük beleremegtek a hegyek az üvöltésekbe. Az üldözőik.

– Nehogy utolérjék a többieket! – nyögte ki Manon.

Briar siklott közelebb. Fekete haja lobogott a szélben.

– Hat sárgalábú van a nyomunkban, Iskra boszorkányköréből. Iszonyú gyorsak. Mindjárt utolérnek minket.

Semmi kétség: szabad kezet kaptak a megölésükre.

Manon végigjártatta tekintetét a hegycsúcsokon és a szakadékokon.

– Kettőt-kettőt intézzetek el! – utasította őket, – Edda, te nyugat fele csalj el kettőt, Briar, te pedig kelet felé! A maradék kettő az enyém.

Tíz boszorkányának nyoma sem volt. Ők tehát egérutat nyertek. Jól van, nekik legalább sikerült.

– Ha végeztetek velük, akkor keressétek meg a többieket! – parancsolta Manon, kezét a sebére szorítva.

– De szárnyparancsnok...

A megszólítás hallatán majdnem teljesen elhagyta az ereje.

– *Parancs volt!* – kiabálta vissza.

A kémek bólintottak, aztán mintha egy lélek, egy szív vezérelné őket, letértek a megadott irányba, úgy váltak le Manonról, mint virágszirmok a szélben.

Négy sárgalábú levált, hogy elintézzék őket. A maradék kettő gyorsított. Szétváltak, hogy közrefogják Manont. Manon alig látott. Nem jó jel, egyáltalán nem jó.

– Legyen olyan a végső csatánk, amiről majd dalokat zengenek! – súgta Abraxosnak.

Az állat válaszul felüvöltött.

A sárgalábúak annyira közel siklottak, hogy Manon már ki tudta venni a fegyvereiket. A jobbról közeledő csatakiáltást hallatott.

Manon a bal sarkát Abraxos oldalába vájta, mire az üstökösként a hamuszürke hegycsúcsok felé iramodott. A sárgalábúak utánuk.

Manon a hegyet átszelő kanyon felé akart menni, viszont továbbra is csak villódzó fényeket látott maga előtt, máskor pedig homályba borult előtte minden. Fázni kezdett belül. A kanyon fala hirtelen úgy fogta közre őket, akár egy hatalmas állat pofája. Manon meghúzta a gyeplőt.

Abraxos széttárt szárnyakkal zuhanni kezdett, aztán elkapott egy áramlatot, és szédítő sebességgel jutottak át a szakadék közepén. Körülöttük lándzsaként törtek a magasba a kőoszlopok.

A sárgalábúakat annyira elvakította a saját vérszomjuk, hogy nem vették észre, hova vezetik behemót wyvernjeiket. Az állatok megérezték vesztüket, és próbáltak valahogy megfordulni.

Az egyiknek nem sikerült. Nekiment a kőfalnak. Törtek a csontok, zubogott a vér.

Manon hátralesett, mire éles fájdalom nyilallt a testébe.

A másik viszont oldalra tudott dőlni, és úgy közeledett. Szárnyai szinte súrolták a kanyon széleit.

– Gyerünk, Abraxos! – zihálta Manon véres fogai között.

Kicsi, harcos szívű állata minden erejét megfeszítve repült.

Manon erősen tartotta magát a nyeregben, a karját a sebére szorította, hogy ne ömöljön a vére, és ne törjön rá újra az a halálos hidegrázás. Elégszer megsérült már ahhoz, hogy tudja, a nagyanyja mély, súlyos sebet ejtett rajta.

A kanyon jobbra kanyarodott, de Abraxos mesterien vette be a kanyart. Manon alig várta a robajt és a falnak csapódó üldöző wyvern üvöltését, de hiába.

Manon úgy ismerte ezeket a halálosan veszélyes kanyarokat, mint tenyerét. Végtelen sokszor végigrepült itt az elmúlt hónapok őrjáratai során.

Gyakran csak szórakozásból repült errefelé, mert elege lett az erőd szürkeségéből. A sárgalábúak viszont a Ferian-résből jöttek Morathba, ők nem jártak még a környező hegyekben.

– Menj el a végéig, Abraxos! – súgta az állatnak.

A wyvern válaszképpen felbődült.

Az utolsó csatája. Nyugodtan fog meghalni, mert tudja, hogy a Tizenhármak kicsusszantak üldözőik markából. Legalábbis mára egérutat nyertek.

Egymás után vették be a kanyarokat, Abraxos a farkát neki-nekicsapta a köveknek, hogy a lehulló törmelék feltartóztassa a sárgalábú őrszemet. A sárgalábú kitért a kődarabok elől, wyvernje fel-le cikázott. Egyre csökkent kettejük közt a távolság. Manon megrántotta a gyeplőt, mire Abraxos lassított.

Manon már alig látott, villództak előtte a fekete kövek. A sárgalábú már elég közel jutott ahhoz, hogy ráhajíthassa a tőrét. Manon hátrapillantott, és bár alig látott, még épp észrevette, hogy az őrszem mire készül. A kanyon félhomályában nem egy, hanem két tőr csillogott.

Manon már várta, hogy a húsába, a csontjába fúródnak a fegyverek. Abraxos befordult az utolsó kanyarba, az őrszem ekkor hajította el fegyvereit. Néhány lábnyira Manonék előtt egy fekete fal emelkedett.

Abraxos viszont az utolsó pillanatban felemelkedett, elkapta a felszálló áramlatot, és kirepült a kanyonból, annyira közel a falhoz, hogy Manon válla szinte a falat súrolta.

A két tőr a sziklának csapódott, és a mélybe zuhant. Egy pillanat múlva ugyanez történt a sárgalábúval és behemót wyvernjével is. A sziklafal megrázkódott. A wyvern és lovasa pedig nekiütközött, és a mélybe zuhant.

Manon zihálva, a vértől hörögve megpaskolta Abraxos oldalát.

– Jó voltál – nyögte ki.

Érezte, hogy rohamosan gyengül.

Maguk mögött hagyták a hegyeket. Tölgyváld terült el előttük. Fák. Itt elrejtőzhetne.

– Tölgy… – nyögdécselt rekedten.

Nem mondta ki a parancsot, mert a sötétség bekúszott a tudatába, és teljesen elnyelte.

19.
FEJEZET

ELIDE LOCHAN AZ ELMÚLT KÉT NAPBAN nem nagyon szólalt meg, miközben Tölgyváld keleti peremén a síkságok felé tartottak Lorcannel.

Akármilyen kíváncsi volt is, nem kérdezősködött. Hadd higgye a tündér, hogy ő egy butácska kislány, akit elvakít a hála, hogy a nagy Lorcan megmentette az életét.

Lorcan pedig gyorsan elfelejtette, hogy Elide valójában egyedül szabadult meg a valgtól, ő csak kihozta onnan. Lorcan kérdés nélkül elfogadta, hogy a lányt Marionnak hívják, pedig ez az *anyja* neve volt. És ha Vernon a nyomában van? Ostoba hibát követett el, de már nem tudja visszacsinálni, mert azzal gyanút ébresztene Lorcanben.

Befogta tehát a száját, és nem tette tel a kérdéseit. Például azt, hogy mégis miért üldözte őt Lorcan. Ki az úrnője, ki parancsolgat egy ilyen erős harcosnak? Miért akar Morathba jutni, és mit tapogat folyton a fekete kabátja alatt? Miért tűnt olyan meglepettnek – bár próbálta leplezni –, amikor ő Celaena Sardothient és Aelin Galathyniust említette?

Elide-nak kétsége sem fért hozzá, hogy a harcosnak megvannak a maga titkai. Hiába ígérte meg, hogy megvédi, ha mindent megtud, amire szüksége van, nyomban kámforrá fog válni.

Az elmúlt két éjszaka – teli hasának hála – mégis jól aludt. Lorcan vadászott, és két nyulat fogott. Elide nem is emlékezett

rá, mikor evett utoljára húst: seperc alatt végzett az adagjával. Lorcan erre megfelezte vele a saját maradékát. Elide-nak esze ágában sem volt udvariasságból visszautasítani.

Délelőtt az erdő is kezdett ritkulni, a levegő frissebb lett. Elide folyó zúgását hallotta: elérték az Acanthust.

Lorcan előrement, és Elide esküdni mert volna rá, hogy még a fák is utat engedtek neki. A tündér felemelt kézzel jelezte, hogy várjon.

Elide engedelmeskedett, és a fák rejtekébe húzódva magában imádkozott, nehogy visszaforduljanak Tölgyváld sűrűjébe. Már nagyon vágyott a fényre, a levegőre, a tágas térre...

Lorcan jelzett: jöhet, tiszta a levegő. Elide szótlanul megindult, és a fák közül kilépve szinte elvakította az áradó napfény. Megállt Lorcan mellett, a magas, sziklás parton.

A folyó látványa lehengerlő volt. A hegyekben elolvadt jégtől megduzzadva ömlött a szürkés, barnás víz. A folyó olyan széles és zabolátlan volt, hogy Elide tudta, nem tudná átúszni. Máshol lehet az átkelő. Ráadásul mintha a folyó két világot választott volna el egymástól..,

Az Acanthus túlpartján dombokat látott. A smaragdzöld fű hullámzott a mezőkön, olyan volt, mintha a távolba vesző tenger sziszegett volna a felhőtlen, kék ég alatt.

– Nem is emlékszem – motyogta –, mikor láttam utoljára... – A folyó zúgása elnyomta a szavait. Azt akarta mondani, hogy nagyon régen nem látott ilyen végtelen tájat. Perranthban, a tornyából csak a városi látta, néha, tiszta időben a tavat. Rabkocsiban szállították el Morathba, Ott pedig csak hegyeket, hamut, katonákat látott. Amikor Manonnal és Abraxosszal repült, annyira elhatalmasodott rajta a rettegés és a bánat, hogy se nem látott, se nem hallott. De most... Nem is emlékezett rá, mikor látott utoljára olyat, hogy napfény táncol a mezőn. Fölötte kis barna madárkák siklottak a meleg szellő szárnyán.

– Az út körülbelül egy mérföldnyire van folyásiránnyal szemben – szólt Lorcan, aki közömbös arccal nézte az Acanthust és a hullámzó mezőket. – Ha komolyan gondolod a tervedet, akkor kezdj el készülni!

Elide futó pillantást vetett rá.

– Inkább neked kellene készülődnöd.

Lorcan erre felvonta fekete szemöldökét.

– A tervem csak akkor működhet, ha úgy teszel, mintha ember lennél – tette hozzá Elide.

A tündér viselkedésében semmi nem utalt emberi származására.

– Például jobban rejtsd el a fegyvereidet! – folytatta Elide. – Csak a kardodat hagyd elöl!

Még a pompás kard is árulkodó jel lehet, hogy Lorcan nem egy hétköznapi utazó.

Elide kihalászott a kabátzsebéből egy bőrpántlikát.

– Kösd hátra a hajad, mert így elég... – elharapta a végét, mert a férfi tekintetében figyelmeztetés villant fel – ...vadnak tűnsz – mondta ki végül a bőrpánttal hadonászva. Lorcan vastag ujjaival megfogta a pántot, és grimaszolva engedelmeskedett.

– És gombold ki a kabátodat! – mondta Elide, aki lázasan gondolkodott, milyen trükkel tűnhetne a férfi kevésbé fenyegetőnek és ijesztőnek. Lorcan szót fogadott, széles, izmos mellkasán gyorsan előtűnt sötétszürke inge a szűk kabátja alatt. – Legalább most úgy nézett ki, mint egy paraszt vagy kézműves, és nem úgy, mint egy gyilkoláshoz szokott harcos.

– És te? – kérdezte Lorcan felvont szemöldökkel.

Elide végignézett magán, és letette a csomagját. Először levette a bőrkabátját, bár ettől úgy érezte, mintha saját bőrének egy rétegét húzta volna le magáról, annyira összenőtt vele. Felhajtotta fehér ingujját. A kabát nélkül már látszott, hogy van melle, nő, nem egy kis vézna lányka, akinek az előbb tűnt. Kibontotta a copfját, és kontyot csinált a feje búbjára. A férjezett asszonyok hajviselete volt ez, nem kibontva vagy befonva, ahogy a fiatalok szokták hordani.

Bedugta a kabátját a zsákjába, és felállt. Lorcan tetőtől talpig végigmérte, és most is grimaszolt egyet.

– Azt akarod, hogy mindenki a cicidet bámulja? Vagy tapogassa?

Elide elvörösödött.

– Inkább bámuljanak, mintsem kérdezősködjenek!

Ezzel elindult a folyó mellett felfelé. Próbált nem gondolni azokra a férfiakra, akik a tömlöcben fogdosták és gúnyolták. Ha biztonságban átjutnak a folyón, akkor a testét az előnyére fogja

fordítani. A férfiak azt fogják kapni, amit látni akarnak: egy csinos, fiatal lányt, aki nem ijed meg a figyelmüktől. Kedves, nevet a poénjaikon. Egyszerű, ártalmatlan lányka, semmi több.

Lorcan egy darabig mögötte lépkedett, aztán utolérte, és az út hátralévő részén mellette haladt: valódi útitársként kísérte, nem úgy, mint egy testőr. Elide-ék előbb nyerítő lovakat, kocsizörgést, kiáltásokat hallottak, aztán a látvány is eléjük tárult.

Egy széles – bár ódon – kőhíd, amelynek mindkét oldalán kocsik, szekerek és lovasok sorakoztak. A partot olyan kéttucatnyi adarlani egyenruhába öltözött katona figyelte, vámot szedtek, és...

Ellenőrizték a kocsikat, minden arcot.

Az ilkek tudtak arról, hogy Elide sántikál.

Elide lelassította lépteit, és szorosan Lorcan mellett haladt, miközben közelebb értek a parton álló, elhagyatott, kétszintes barakkokhoz. Lejjebb a fák szegélyezte úton néhány hasonlóan siralmas állapotú épület fogadta őket. A fogadó és a kocsma környékén sokan nyüzsögtek: amíg kivárja az ember a sorát, könnyen megéhezhet. A rossz idő vagy a közelgő este pedig rákényszerítheti az utazókat, hogy inkább szálljanak meg.

Elide sok embert látott, de senki nem látszott rémültnek, sérültnek vagy rokkantnak. Az őrök egyenruhájuk ellenére hétköznapi embereknek tűnlek, akik a munkájukat végzik: beszedték a pénzt, átkutatták a kocsikat.

– Nem tudom, milyen mágiád van, de megoldhatnád, hogy ne legyen már olyan feltűnő a bicegésem – kérte Elide halkan Lorcant, miközben az út felé araszoltak.

Be se fejezte a mondatot, és mintha hűvös szél érte volna a bokáját és a lábszárát, ami aztán erősen körülfogta, mintha sínbe tette volna.

Léptei egyenletessé váltak. Alig tudta leplezni a meglepetését, hogy milyen érzés egyenesen, magabiztosan járni. Nem engedte meg magának, hogy élvezettel belefeledkezzen, hiszen lehet, hogy csak addig tart, míg átérnek a hídon.

Olyan kereskedők zsúfolásig megtömött kocsijai alkották a sort, akik nem akarták vállalni a kockázatos utat az Avery felé, azaz észak felé. A kereskedők feszültek voltak a várakozástól és

a rájuk váró ellenőrzéstől. Elide végignézett a kocsisokon, kereskedőkön, a többi utazón... Mindegyikkel kapcsolatban ösztönösen olyan érzése volt, hogy abban a pillanatban elárulnák őket, ha megkérnék, hadd mehessenek át velük.

Hiába ajánlanának pénzt a hallgatásukért, hogy vigyek át őket.

Az is gyanús lehet, ha csak így bámulják a sort, szóval Elide inkább odament a sor végéhez. Egyelőre nem jutott semmi okos az eszébe.

Lorcan a fehérre meszelt fogadó felé intett, amit kétségkívül azért meszeltek fehérre, hogy így leplezzék a málló köveket.

– Együnk egy falatot, mielőtt beállunk a sorba! – mondta, elég hangosan ahhoz, hogy az előttük álló kocsi tulajdonosa meghallja, és később visszaállhassanak mögé a sorba.

Elide bólintott. Igaz, tegnap nyulat ettek, de azóta már újra megéhezett. Csak az a bibi, hogy...

– Nincs pénzem – mondta, ahogy közeledtek a világosra festett faajtó felé. Manontól kapott ugyan aranyat és ezüstöt, de Lorcan előtt nem fog villogni vele, hiába ígérte meg a harcos, hogy megvédi őt.

– Nekem van bőven – vetette oda neki Lorcan. Elide finoman megköszörülte a torkát.

Lorcan kérdőn nézett rá.

– Ha így viselkedsz, akkor nem találunk támogatókra – mondta, és kedvesen rámosolygott. – Ha úgy lépsz be, mint egy harcos, akkor egyből felfigyelnek rád.

– Szerinted hogy viselkedjek?

– Majd a helyzet eldönti. De ne nézz rám ilyen dühösen!

Lorcan kinyitotta az ajtót, és mire Elide szeme hozzászokott a kovácsoltvas csillárok halvány fényéhez, Lorcan arckifejezése is megváltozott. A tekintetébe képtelenség lett volna melegséget varázsolni, de az arcán tompa mosoly jelent meg, és a vállát lazán tartotta. Úgy tűnt, hogy kissé ideges a sok várakozástól, és szívesen bekapna valamit.

Majdnem emberinek tűnt.

A fogadó zsúfolásig megtelt, és a fülsiketítő zajban a pincérlány alig hallotta, mit rendelnek. Az asztalok között

araszolva Elide észrevette, hogy a mellére több szempár szegeződik, mint az arcára, és tovább is időznek el ott.

Elhessegette a kellemetlen érzést. A hátsó fal melletti asztalhoz ballagtak, ahonnan éppen felállt egy elgyötört külsejű pár.

A szomszédos asztalnál nyolcan ünnepeltek valamit harsányan. Egy középkorú nő folyton hahotázott, mintha ő lett volna a vezetőjük. A többiek, egy gyönyörű, hollófekete hajú nő, egy kidülledő mellkasú, lapátkezű, szakállas férfi és néhány hétköznapi külsejű alak mind az idősebb nőt nézték, ámuldoztak a megjegyzésein, és figyelmesen hallgatták.

Elide leült egy kopott faszékre, Lorcan vele szemben. Magasságával magára vonta a szakállas férfi és a középkorú nő figyelmét.

Elide elgondolkodott, mit is árul el a tekintetük. Fürkészve nézték Lorcant, de nem azért, mert konfliktust vagy fenyegetést vártak volna tőle. A tekintetük inkább számító volt.

Nem lehet, hogy maga Anneith terelte el az ő asztaluktól azt a párt, hogy szabaddá tegye nekik a helyet? Olyan sietve távoztak.

Elide az asztalra tette a kezét, felfordította a tenyerét, és olyan álmatag mosolyt vetett Lorcanre, mint amilyet egyszer a konyhalánytól látott, aki Morath szakácsára pislogott így.

– A férjem vagy – mondta aranyosan, és az ujjait hajlítgatta.

Lorcan szája elkeskenyedett, de megfogta a lány kezét. Elide ujjai eltörpültek az övéi mellett.

A bőrkeményedései dörzsölték, de neki is volt pár. Lorcan is rögtön észrevette, és megfogta a kezét, hogy megnézze a tenyerét. Elide becsukta a tenyerét, és inkább ő fogta meg a férfi kezét.

– A bátyád – tette helyre Lorcan olyan halkan, hogy senki ne hallja. – A bátyád vagyok.

– A férjem – súgta Elide. – Három hónapja házasodtunk össze. Bízd rám magad!

Lorcan körbepillantott: az imént nem is vette észre, milyen kíváncsian méregetik. Kérdőn nézett Elide-ra.

– Az emberek nem tartanak egy fivértől, és továbbra is szabad préda lennék – magyarázta a lány. – Saját szememmel láttam, hogy a férfiak mennyire tiszteletlenek azokkal a nőkkel

szemben, akikhez úgy érzik, joguk van. Szóval a férjem vagy – sziszegte a fogai között –, amíg nem szólok, hogy vége a játéknak.

Lorcan arcán mintha árnyék suhant volna át. Továbbra is kérdőn nézett, de ezt a kérdést Elide nem akarta és nem tudta megválaszolni. Lorcan megszorította a kezét, így akarta elérni, hogy nézzen rá, de Elide ellenállt.

Szerencsére még mielőtt Lorcan bármit is tudott volna kérdezni, meghozták az ételt.

Nyúlragut párolt zöldséggel. Elide mohón nekiállt, majdnem megégette a szájpadlását.

A szomszédos társaságban folytatódott a beszélgetés. Elide fülelt, egyetlen szót sem szalasztott el.

– Ajánljunk fel nekik egy előadást! Lehet, hogy megfeleznék a vámot – mondta a szőke szakállas.

– Aligha – reagált a vezető. – Gyakran ingyen játszatják a társulatokat. Vagy ami még rosszabb, miután végignéznék az előadást, itt tartanának bennünket egy darabig. De nekünk nincs vesztegetni való időnk, a többi társulat már úton van, senki nem lenne kíváncsi ránk, ha több cirkusz is megelőz bennünket.

Elide majdnem félrenyelt. Most már biztos, hogy Anneith szabadította fel nekik az asztalt. Elide-nak ugyanis pontosan az volt a terve, hogy egy színtársulatot vagy vándorcirkuszt keresnek, akik között munkatársként elvegyülhetnek, és lám...

– Ha kifizetjük a vámot – kapcsolódott be a gyönyörű nő –, akkor az éhségtől teljesen legyengülve érjük el az első várost, és aligha leszünk képesek bármit is előadni.

Elide felnézett Lorcanre, aki bólintott.

A lány bekapott még egy falatot, és úgy gyűjtött erőt, hogy Feketecsőrű Asterinre gondolt. Az okos, magabiztos, bátor boszorkányra. Mindig pimaszul felszegett fejjel járt, lazán, arcán félmosollyal. Elide vett egy nagy levegőt, és az emlék segítségével próbálta megacélozni erejét.

Aztán megfordult a székén, a karját a támlára tette, és a szomszédos asztal felé hajolva, mosolyogva így szólt:

– Elnézést, hogy megzavarom az ebédeteket, de akaratlanul is fültanúja voltam a beszélgetésnek. – Mindenki kíváncsian felé fordult, a vezető egyenesen a szemébe nézett. Elide látta rajta, hogy méricskéli őt, a fiatal, csinos nőt, akit láthatólag még nem

gyötört meg különösebben az élet. Elide igyekezett kedves arcot vágni, és minél bizalomgerjesztőbben nézni. – Egy társulat tagjai vagytok? – A fejével Lorcan felé intett. – A férjemmel már hetek óta próbálunk csatlakozni valahová, de sajnos sikertelenül: sehol nincs felvétel.

– Nálunk sincs – szólt a vezető.

– Értem – felelte Elide kedvesen. – A vám viszont elég húzós mindenkinek. De ha felvennétek bennünket, mondjuk csak egy időre... – Lorcan figyelmeztetésül térden bökte, de nem törődött vele. – Örömmel beszállnánk a díjba. A honoráriumunk pedig függhet a bevételtől.

A nő méricskélő tekintete kifejezetten óvatossá vált.

– Valóban vándorcirkuszosok vagyunk, de nincs szükségünk új tagra.

A szakállas férfi és a csinos nő szemrehányóan néztek rá.

Elide vállat vont.

– Én csak érdeklődtem. De ha még indulás előtt meggondolnátok magatokat, a férjem – Lorcan felé intett, aki mindent megtett, hogy az arcára könnyed mosolyt ragasszon – tapasztalt késdobáló. Az előző társulatunkban jó pénzt kalapozott össze. Az volt a legnagyobb szám, hogy bárki kiállhatott ellene, aki össze akarta mérni vele az erejét.

A vezető érdeklődő pillantást vetett Lorcanre, megnézte magának, milyen magas, izmos, milyen jó kiállású.

Elide tudta, hogy jól mérte fel a helyzetet, és ilyen emberből hiány van a cirkusznál.

– És te mivel foglalkoztál? – kérdezte tőle a nő.

– Jóslással, én voltam ott az orákulum. – Vállvonogatás. – Az árnyékok rajzolatából, illetve megérzés alapján. – Másképp nehezen ment volna, figyelembe véve az aprócska tényt, hogy nem tudott olvasni.

A nőt láthatólag nem nyűgözte le.

– És mi volt a társulat neve?

Valószínűleg ismeri a többi olyan társulatot, ami a vidéket járta.

Elide lázasan kutatott az emlékei között, hátha eszébe jut valami, bármi...

Morathban a boszorkányok egyszer beszéltek a Sárgalábú Bábáról, aki vándorcirkuszokba vegyülve utazgatott, hogy kerülje a feltűnést, és ismeretlen körülmények között halt meg télen Résvárban... Elide gyorsan leporolta emlékeit, és kibökte:

– A Tükörcirkuszban dolgoztunk – mondta. Elismerés, meglepetés és tisztelet csillant fel a vezető szemében. – De aztán Sárgalábú Bábát, a tulajdonosunkat megölték télen Résvárban. A csapat azonnal szétszéledt. Azóta keresünk munkát.

– Hová valósiak vagytok? – kérdezte a szakállas.

Most már Lorcan is megszólalt:

– A családom a Fehéragyar-hegységtől nyugatra él. Résvár után oda költöztünk. Az elmúlt hónapokat ott töltöttük. Megvártuk az olvadást, mert veszélyes átkelni a hegyeken. Furcsa dolgok történnek manapság arrafelé – tette hozzá.

A társaság elnémult.

– De most tényleg, Molly – szólalt meg a hollófekete hajú nő, és a vezetőre nézett. – Kifizethetnék a vám egy részét. Ráadásul így, hogy Saul elment, a helye is felszabadult. – Valószínűleg az előző késdobálójukra gondolt.

– Az előbb is mondtam – csiripelte Elide Asterin bájos mosolyával –, hogy egy kis ideig még itt leszünk, szóval szóljatok, ha meggondoljátok magatokat. Ha nem... – horpadt kanalával szalutált – akkor jó utat!

Valami felcsillant Molly szemében, de aztán inkább még egyszer végigmérte őket.

– Jó utat! – motyogta.

Elide és Lorcan folytatták az evést.

Amikor a pincérlány jött a számlával, Elide a belső zsebéből egy ezüstöt húzott elő.

A pincérlány szeme elkerekedett. Elide látta, hogy Molly és a többiek is figyelnek, amikor a lány elment, hogy visszahozza a visszajárót.

Lorcan nem szólt egy szót se. Elide bőségesen hagyott borravalót az asztalon, aztán mind a ketten barátságos mosolyt vetettek a színészekre és távoztak az asztaltól és a fogadóból.

Elide továbbra is mosolyogva, egyenes háttal odament a sor végére.

Lorcan szorosan melléállt.

– Neked aztán tényleg nincs pénzed! – jegyezte meg.

Elide oldalról vetett rá egy pillantást.

– Úgy látszik, tévedtem.

Lorcan mosolygott. Fehér fogait is kivillantotta, és a mosolya ezúttal őszinte volt.

– Nos, reméljük, hogy elég lesz kettőnk pénze, mert Molly meggondolta magát.

Csizmák csikorogtak, és egyszer csak Molly állt előttük. A többiek biztos a kocsiknál készülődtek.

Molly arca kissé vörös volt, mintha előtte vitatkozott volna. Csettintett egyet a nyelvével, és így szólt:

– Csak egy időre veszlek fel benneteket. Ha nem vagytok elég jók,akkor repültök, és a vámot nem fizetjük vissza.

Elide sugárzó mosolyt vetett rá.

– Marion és Lorcan ezennel munkára jelentkezik, madame.

A felesége. Te jó istenek!

Több mint ötszáz éves, és ez a lány, fiatal nő, ördög vagy akármi, az előbb blöffölt egyet, és hazugsággal munkát szerzett. Késdobáló. Elképesztő.

Lorcan a fogadó mellett álldogált, Marion mellette. Kicsi a társulat, ezért kevés a pénzük. A kocsik alapján pedig egykor jó soruk lehetett: két sárgára festett kocsi közeledett imbolyogva, négy gebe vonszolta őket.

Marion óvatosan figyelte Mollyt, ahogy felmászik a bakra, a hollófekete szépség mellé, aki rá se rántott Lorcanre.

Nos, átkozott „felesége” mellett garantáltan itt ért véget minden, gondolta Lorcan, és a csodás hölgytől legfeljebb elismerő pillantásokat arathat. Fortyogott benne a feszültség. Már hónapok óta nem volt nővel. És magától értetődik, hogy belefért volna az idejébe és érdeklődésébe egy kaland... de ehelyett újabb hazugságba bonyolódik.

Felesége lett!

Nem mintha Marion kellemetlen látvány lett volna. Sőt, végső soron nem is olyan rossz. Ilyen gondolatok forogtak a fejében, miközben nézte, hogy Marion Molly kérésére felkapaszkodott a második szekér végébe. A többiek közül páran gebéken lovagolva követték őket.

Marion megfogta a szakállas férfi kinyújtott kezét, aki könnyed mozdulattal felsegítette őt a kocsira. Lorcan is készülődött. Mindenkit alaposan szemügyre vett. Nemcsak a férfiak, de a nők is észrevették Mariont.

Aranyos arc, csábító idomok. Így, hogy nem sántikált, és a haja nem takarta az arcát... Pontosan tudta, mit csinál. Tudta, hogy az emberek mire figyelnek fel, és min kezdenek el gondolkodni, miközben ő ravaszul tömi őket a hazugságaival.

Lorcan nem fogadta el a szakállas segítő kezét, és felugrott hátul a kocsira. Közben rájött, hogy Marion mellé illik ülnie, és csontos vállát átkarolva, megkönnyebbült, boldog arcot vágott, hogy végre újra van társulata,

Mindenféle felszereléssel pakolták tele a kocsit, és még öten felszálltak. Mosolyogva néztek Marionra, de Lorcan láttán gyorsan elkapták a tekintetüket.

Marion Lorcan térdére tette a kezét, mire ő majdnem elrántotta a lábát. Korábban is döbbenten érezte, milyen durvák a lány apró kezei.

Nem pusztán fogoly volt Morathban, hanem rabszolga.

Bőr keményedései régiek voltak, és elég sűrűn borították a kezét ahhoz, hogy arra lehessen következtetni, a lányt hosszú évekig dolgoztatták. Kemény, fizikai munkát végezhetett, ráadásul a rossz lába...

Eszébe jutott a lányból áradó félelem és fájdalom, amikor arról beszélt, mennyire nem hisz a férfiak kedvességében és tisztességében.

Lorcan próbálta elhessegetni a gondolatot, és azt sem akarta részletesen elképzelni, a lány vajon miért érezhet így.

Fülledt meleg volt a kocsiban, izzadság és szalma szaga terjengett, odakint lóganéj. A fegyverek vasszagát is érezni lehetett.

– Ilyen kevés holmitok van? – kérdezte a szakállas, akit Niknek hívtak.

Az ördögbe. Lorcan elfelejtette, hogy az emberek olyan poggyásszal utaznak, mintha költözködnének...

– A többségét elveszítettük a hegyekben. A férjem – hangsúlyozta Marion kedves ingerültséggel – ragaszkodott hozzá, hogy keljünk át egy sebes folyású folyón. Szerencse, hogy engem kisegített, és nem a holmink után vetette magát.

Nik dörmögő hangon elnevette magát.

– Feltételezem, hogy inkább téged akart megmenteni, mint a csomagotokat.

Marion a szemét forgatta, és megpaskolta Lorcan térdét. Lorcannek minden érintésnél figyelnie kellett, hogy ne rántsa el a lábát.

Az ágyon kívül a szeretőivel sem szerette a spontán, laza simogatást. Egyesek ezt elviselhetetlennek tartották, mások azt hitték, hogy rendes férfit faraghatnak belőle, aki nem vágyik másra, csak egy meleg otthonra és egy jó feleségre. Senki nem járt közülük sikerrel.

– Hát persze, az élet fontosabb minden tárgynál – csicsergett Marion élénken. – De a kései, a főző felszerelésünk, a *ruháim*... – A fejét csóválta. – Mindent újonnan kell most beszereznünk.

Nik Lorcan szemébe nézett, hosszabban, mint ahogy a férfiak általában mertek. Lorcan nem volt benne biztos, mi volt Nik pontos feladata a társulatban. Valamit biztos tudott, de a rendre egyértelműen ő ügyelt. Nik mosolya kissé elhalványult.

– Az Agyarakon túli vidék nem a barátságosságáról híres. A családtagjaid biztos nagyon szívósak, hogy ott élnek a végeken.

Lorcan bólintott.

– Keményebb ott az élet, mint amilyet a feleségemnek kívánnék.

– Az se sokkal jobb, ha állandóan úton van az ember – vetette fel Nik.

– Valóban? – csicsergett Marion. – A végtelen égbolt, az országutak, csak mész, amerre visz a szél... nem tartozni senkinek felelősséggel... Szabad élet... – A fejét csóválta. – Kell ennél több? Szabadság... korlátok nélkül.

Lorcan tudta, hogy a lány most nem hazudik. Látta az arcát, ahogy a füves síkságot szemlélte.

– Úgy beszélsz, mint aki sokat volt úton – mondta Nik. – Ez már csak így szokott lenni: van, aki letelepszik, és soha nem indul útnak, más pedig képtelen abbahagyni a vándorlást.

– Én látni akarom az életet, a világot – jelentette ki Marion, és a hangja mintha ellágyult volna. – Mindent látni akarok!

Vajon lesz-e rá lehetősége, ha Lorcan nem tudja megvédeni, és a nála lévő Rémkulcs rossz kezekbe kerül?

– Jobban teszi az ember, ha nem merészkedik túl messzire – felelte Nik fintorogva. – Azok után, ami Résvárban történt... Morathról ne is beszéljünk!

– Mi történt Résvárban? – kérdezte Lorcan olyan hirtelen, hogy Marion megszorította a térdét.

Nik szórakozottan vakargatta búzaszínű szakállár.

– Az egész várost feldúlták, állítólag valami démonnők rohanták le repülő szörnyetegeken lovagolva. Boszorkányok, már ha hinni lehet a híreszteléseknek. Vasfogúak. Mint a mesékben! – Beleborzongott.

Szent istenek! Micsoda pusztítást vihettek véghez! Lorcan próbált tovább figyelni, bár legszívesebben azon gondolkodott volna, kinek és miért volt erre szüksége.

– A fiatal királyról pedig semmi hír – folytatta Nik. – A város most a boszorkányok és a szörnyetegeik ellenőrzése alatt áll. Állítólag ha északra megy az ember, halál várja, ha délre, arrafelé is... – Vállat vont. – Ezért tartunk keletnek. Talán elkerülhetjük a bajt. De ha jön a háború, úgyis szétszóródunk a szélrózsa minden irányába. – Nik jelentőségteljes pillantást vetett Lorcanre. – A férfiakat besorozhatják.

Lorcán majdnem elröhögte magát. Őt aztán senki nem kényszerítheti semmire, egyetlen embert kivéve: a királynőt... Ettől viszont összeszorult a gyomra. Jobb nem gondolni rá.

– Szerinted tényleg nyakunkon a háború? És a férfiakat tényleg besorozzák? – kérdezte Marion elfúló hangon.

– Nem tudom – felelte Nik.

A folyó szaga és hangja felerősödött, amiből Lorcan tudta, hogy közel járnak a hídhoz. A kabátzsebébe nyúlt a pénzért, amit Molly kért. Sokkal több volt a tényleges díjnál, de nem foglalkozott vele. Ezek az emberek elmehetnek a pokolba, az a lényeg, hogy ők minél távolabbra fussanak az Acanthustól.

– Perrington herceg seregébe talán nem kellenénk, ha boszorkányok és egyéb szörnyetegek harcolnak az oldalán.

És jóval szörnyűbb dolgok is, gondolta Lorcan. Rémkutyák, ilkek és még a jó istenek tudják, hogy micsodák.

– Aelin Galathynius pedig... – töprengett hangosan Nik. Marion keze teljesen elernyedt Lorcan térdén. – A jó ég tudja, mit akar. Nem kért segítséget, nem toborzott hadsereget. Pedig Résvárat egyszer már elfoglalta, megölte a királyt, lerombolta a kastélyát. Aztán meg sitty-sutty elment.

– Mit tudsz Aelinről? – kérdezte Marion előrehajolva.

– Mindenféle híresztelést hallottam csak – mondta Nik, és vállat vont. – Azt mondják, hogy pokolian szép, de a jégnél is hidegebb. Zsarnoknak, gyáva féregnek tartják, sőt még cédának is mondják. Egyesek szerint istenáldotta vezető, mások szerint a sötét erők bábja. Ki tudja? A maga húsz évével borzasztóan fiatal ahhoz, hogy ilyen terheket cipeljen a vállán... A közvetlen udvartartása viszont állítólag erős. Egy alakváltó és két tündérherceg vigyázza lépteit.

Lorcan kiválóan emlékezett az alakváltóra, aki minden teketóriázás nélkül többször is lehányta. Ami a két tündérharcost illeti... Egyikük Gavriel fia.

– Vajon a megmentőnk lesz, vagy sorsunkra hagy bennünket? – töprengett Nik a kocsijuk mögött kígyózó sort figyelve. – Bár nem igazán tetszik a gondolat, hogy minden az ő kezében van, de... ha ő győzne, talán jobb világ köszöntene ránk, jobb lenne az élet. Ha viszont elbukik. .. talán amúgy is ezt a sorsot érdemeljük.

– Győzni fog – mondta Marion halkan, de határozottan. Nik kérdőn felvonta a szemöldökét.

Kiabálás hallatszott, mire Lorcan így szólt:

– Majd máskor végigmondod.

Csizmatalpak csikorogtak, majd egyenruhás férfiak kémleltek be hátulról a kocsiba.

– Kifelé! – parancsolta az egyik. – Sorakozó. – A tekintete Marionra siklott.

Lorcan jól ismerte ezt a mogorva, undok tekintetet. Átkarolta Mariont, és így szólt hozzá:

– Gyere, asszony!

A katona ekkor felfigyelt Lorcanre. Kissé elsápadt, hátralépett egyet, aztán parancsot adott a csomagok átkutatására.

Lorcan elsőként ugrott ki a kocsiból, és a derekánál fogva lesegítette Mariont. Mikor a lány kissé odébb lépett, visszahúzta magához, és a vállára tette a kezét. Minden katonával farkasszemet nézett. Közben azon gondolkodott, vajon ki vigyáz elöl a fekete hajú szépségre.

Egy pillanattal később megjelent a nő Mollyval. A szépség fekete, karimás kalapot húzott a fejére, ami árnyékot vetett halványbarna arcának egyik felére. A testét súlyos köpenybe burkolta, ami eltakarta nőies idomait. Még az ajkát is olyan kellemetlenül biggyesztette le, mintha egy másik ember bőrébe bújt volna.

Molly Lorcan és Nik közé tuszkolta őt, és kivette Lorcan kezéből az erszényt. Még csak annyit se mondott, hogy „köszönöm”.

A fekete hajú nő előrehajolt, és Marion fülébe súgta:

– Ne nézz a szemükbe, és ne beszélgess velük!

Marion bólintott, és lesütötte a szemét. Lorcan érezte, hogy a lány szíve vadul ver, pedig minden porcikájából az sugárzott, hogy nyugodtan rábízza magát a férjére.

– Ami téged illet – sziszegte a nő Lorcannek, miközben a katonák átkutatták a poggyászaikat, és elvették, amit akartak –, Molly azt üzeni, hogy repülsz, ha összeveszel a katonákkal. Nem fizetjük ki a váltságdíjat, ha börtönbe kerülsz. Hagyd, hadd mondjanak, amit akarnak, hadd röhögjenek, ne merj közbeszólni!

Lorcannek a nyelvén volt, hogy ha úgy szottyanna kedve, akár az egész századdal is végezni tudna, de inkább bólintott.

Öt perc múlva újabb parancsszó hangzott el. Molly átadta Lorcan és a saját pénzét a vámra, és még valamennyit a „gyors ügyintézésért”. Amikor visszamentek a kocsihoz, senki nem nézte meg, mit loptak el tőlük időközben. Marion kissé remegett Lorcan mellett, de az arckifejezése közömbös, unott volt.

Az őrök nem kérdeztek semmit, nem érdeklődtek egy sántikáló nő után.

A kocsi kerekei zörögtek a híd ősrégi kövein. Az Acanthus vadul dübörgött alattuk. Marion még mindig remegett. Lorcan

újra szemügyre vette az arcát. Magasan ülő járomcsontja körül a pírt, összezárt száját.

Ahogy megérezte a szagát, rájött, hogy nem a félelemtől reszket. Némi félelem is vegyült talán a szagába, de inkább valami vad, mérges...

Düh. Forrt benne a düh, ezért reszketett. Az ellenőrzés, a portyázó őrök miatt.

Idealista. Marion egy idealista. Harcolni akar a királynőjéért, és Nikkel egyetemben azt hiszi, hogy lehet jobb a világ.

A túlpartra érve a katonák különösebb zargatás nélkül átengedték őket. Ahogy kijutottak a síkságra, Lorcan eltűnődött ezen a haragon és Marion jobb világba vetett hitén.

Nem volt kedve ahhoz, hogy Marionnak vagy Niknek a szemébe vágja, hogy ostobaság ilyesmiről ábrándozni.

Marion kissé megnyugodva pihent, a kocsi hátuljából nézte a széles, poros országutat szegélyező füvet, a kék eget. Még a mögöttük elterülő Tölgyváld erdő is szépnek tűnt a távolból. A tekintetébe mintha valami tűnődő csodálat is vegyült volna, de Lorcan nem foglalkozott vele. Ötszáz év alatt már megtapasztalt az emberekből minden rosszat és jót.

Nem létezett olyasmi, hogy jobb világ, és olyasmi sem, hogy happy end.

Közeleg a háború. Bolondság lenne arra számítani, hogy jó lesz a vége. Marionra, egy szökevény rabszolgalányra legfeljebb egy hevenyészve kiásott sírgödör várhat.

20.
FEJEZET

Rowan Whitethorn Csak Egy Helyet akart találni, ahol megpihenhet végre. Fütyült rá, hogy ágyon, egy rakás szalmán vagy az istállóban egy ló alatt. Csak csend legyen végre, és fedél a feje fölött, ami védi a folyton az arcába fújó esőtől. Minden egyéb közömbös volt a számára.

A Koponya-öböl majdnem olyan volt, mint amilyennek várta. Tarka színűre festett, ámde rozoga, omladozó épületek, zaj. A vihar elől a lakók kapkodva csukták be az ablakokat és kapdosták le a kiaggatott ruhákat. Rowan és Dorian percekkel korábban ért a kikötőbe.

Csuklyába és köpenybe burkolózva kötöttek ki a parton. Rowan öt rézpénzt vetett oda a dokkmesternek, ami arra elég volt, hogy tartsa a száját, de arra már nem, hogy távol tartsa tőlük a kikötőben őgyelgő tolvajokat.

Dorian kétszer is megjegyezte, hogy nem érti, Rowan hogy van még talpon. Őszintén szólva ezt maga Rowan sem tudta, ugyanis az elmúlt öt napban csak néhány óra szunyókálást engedélyezett magának. A kimerültség egyre gyengítette a mágiáját és a figyelmét.

Amikor nem a szeleket terelgette, hogy a hajójukat hajtsák a Holt-szigetek felé, akkor a magasban repülve figyelte, nem közeledik-e ellenség.

Egyszer sem tűnt fel neki semmi, nem látott mást, csak a türkizkék óceánt és a hegyekkel és smaragdzöld fákkal teli szigeteket, a parton fehér homokkal. A szigetek olyan messzire nyúltak a távolba, ahová csak egy sólyom szeme láthatott el.

A Koponya-öböl felett ekkor nagyot dördült az ég. A türkizkék tenger még élénkebb színben csillogott, és a távolban becsapódó villám mintha az egész óceánt megvilágította volna. A kikötőtől nem messze kobaltkékre festett fogadó állt. A bejáratánál úgy álldogált néhány őr, mintha nem vették volna észre, hogy közeleg a vihar.

Rowan Aelin beszámolóiból tudta, hogy a fogadót *Tengeri sárkánynak* hívják, és Rolfe-nak itt van a főhadiszállása. A hajójáról nevezték el. Rowan hirtelen nem tudta eldönteni, vajon egyenesen oda menjenek-e. Két utazó, akik menedéket keresnek a vihar elől... Nem, ez túl elhamarkodott lépés lenne.

Idefelé Rowan ígéretéhez híven mágiaórákat adott Doriannek. Egy- egy feladat csupán néhány percig tartott, hogy a király ne tegye tönkre a kis hajójukat, ha a mágia kikerülne ellenőrzése alól. A jéggel gyakoroltak: jéglabdát varázsolt a tenyerébe, amit megolvasztott. Újra és újra.

A király – a vihartól kicsit sem zavartatva magát – most is gyakorolt, az ujjait hajlítgatta, miközben a helyiek a dühöngő vihar elől befelé pakolták az áruikat. Rowan látta, hogy a patkó alakú öböl szájánál, közvetlenül a vízfelszín alatt hatalmas lánc van kifeszítve.

Hajótörőnek hívták a láncot. Már benőtték a kagylók és a hínár. Az öböl két oldalán lévő őrtornyokhoz volt rögzítve, és az őrök ott emelték fel és engedték le a láncot, amikor kiengedték a hajókat. Vagy addig tartották ott őket, míg a hajós ki nem fizette a busás vámot. Rowanéknek szerencséjük volt, hogy a vihar közeledte miatt leengedték a láncot.

Rowan rájött, hogy nem jó a nagy felhajtás, és semmi esetre se lenne célszerű egyenesen Rolfe-hoz menni. Szépen, nyugodtan, diplomatikusan akartak megérkezni.

Így kellett tenniük, mivel két éve, amikor Aelin utoljára betette a lábát a Koponya-öbölbe, egy kicsit sem volt diplomatikus. Tönkretette a láncot. Mellesleg pedig lerombolta az egyik, mostanra már újjáépített őrtornyot (Rolfe azóta az öböl másik oldalára felhúzott egy testvértornyot) és a fél várost. Aelin ráadásul a kikötőben lévő minden hajón használhatatlanná tette a kormánylapátot, köztük Rolfe nagy becsben tartott hajóján, a *Tengeri Sárkányon* is.

Rowant nem lepte meg Aelin története, de a saját szemével látni, hogy Aelin milyen poklot szabadított a városra... Szent istenek!

Doriannak egészen más belépőre van szüksége. Egy jó nevű fogadóban vesznek ki szobákat, és audienciára fognak jelentkezni Rolfe-nál. Szépen megadják a házigazdát illető tiszteletet.

A lecsapó villám fényében Rowan szemügyre vette az előttük húzódó utcát. Megfogta a csuklyáját, hogy a szél ne rántsa le, ezzel rejtette el ugyanis a tündérszármazását.

Néhány lépésre tőlük állt egy smaragdzöldre festett fogadó. A heves szél összevissza rángatta az aranyozott cégért, amin ez állt: ÓCEÁN RÓZSA.

A kikötőmester állítása szerint ez volt a város legjobb fogadója. Mivel legalábbis azt a látszatot kellett kelteniük, hogy van miből költeniük, ezt a helyet választották.

De első a pihenés, ha csak pár óra is. Rowan megkönnyebbülésében nagyot sóhajtva elindult a fogadó felé, közben hátranézett, vajon a király követi-e.

Mintha az istenek próbára akarták volna tenni őket, az esőtől lehűlt szél az arcukba fújt. Utána azonban Rowannek valami furcsa érzése támadt: valami volt a levegőben... Rowan első gondolata az volt, hogy talán egy alakváltó. Erős mágiát érzett a közelben.

Azonnal vizes kezébe kapta a kését, és a tetőket fürkészte, de csak a szakadó esőt látta. Talán csak képzelődött a kimerültségtől?

Dorian kiseperte víztől csöpögő haját az arcából, és éppen mondani akart valamit, amikor észrevette, hogy Rowan előkapta a kését.

– Ezek szerint te is érzed.

Rowan bólintott.

– És te mit érzel? – kérdezett vissza.

A királynak más volt a mágiája, más érzéseket, jeleket volt képes észlelni, mint ő az ösztöneivel, a szél és a jég mágiájával. Ám így, hogy még nem gyakorolta eleget a mágiáját, nem fogja megérteni az üzenetét sem,

– Valami ősit érzek – mondta Dorian fintorogva. – Vad és kegyetlen, Többet nem tudok mondani.

– A valgokra emlékeztet?

Ha valaki meg tudja mondani, milyenek a valgok, akkor az előtte álló király biztosan.

– Nem – felelte Dorian hunyorogva. – A valgok ellenálltak a mágiámnak. Ettől a dologtól a mágiám csak óvatos. Óvatos, de kíváncsi. A dolog valahogy rejtőzködik.

Rowan visszadugta a tokjába a kését.

– Akkor maradj a közelemben, és légy éber!

Dorian még soha nem járt a Koponya-öbölhöz hasonló helyen.

A zuhogó esőben a főúton eredtek nyomába a mágia forrásának, és közben csodálkozva figyelte a szigetvárost. A Koponya-öböl a törvényen kívüliség és a szigorú rend elegyét képviselte. A város nem vetette alá magát semelyik királyi dinasztiának: itt a kalózok lordja kormányzott. Kemény, véres harcok árán ragadta magához a hatalmat, és ebben az segítette, hogy... két tenyerére a világ óceánjainak térképét tetováltatta.

A különleges térkép ellenségei aktuális helyzetén kívül állítólag azt is megmutatta, hol várnak rá kincsek vagy viharok. Az a hír járta, hogy halhatatlan lelkét adta el érte.

Aelin látta a térképet, és azt is meg tudta erősíteni, hogy Rolfe-nak tényleg nincs lelke. Ami a térképet illeti... Rolfe állítása szerint a térkép attól kezdve nem működött, hogy megszűnt a mágia a világban. De a mágia nemrég visszatért Adarlanba. Vajon a térkép most jelzi-e neki, hogy két idegen jár a városában? És vajon ellenségnek titulálja őket?

Ha így van, akkor Aelin érkezéséről is már jóval azelőtt tudott, hogy a lány betette a lábát a szigetre.

Dorian és Rowan köpenye már teljesen átázott, de az eső nem csillapodott. Útban a kikötő felé hatalmas kerülőt tettek. Az utcák teljesen kiürültek. A hajók a kikötőkben vadul himbálóztak, és a hullámok kicsaptak a széles rakpart macskaköveire. A pálmák recsegve hajladoztak, és még a sirályok is elbújtak valahová.

Dorian mágiája egyelőre szunnyadt. Olyan érzése volt, mintha itt gyakran előfordulnának ilyen viharok. A fogadókban, a boltokban és a lakóházakban a megszokott mederben folyt az élet, de a hangos röhögés és dajdajozás most zavarta Doriant. Jólesett volna neki a csend. Rowan viszont olyan nyugalommal sétált, mintha ő is a vihar része lett volna. Dorian kicsit irigyelte a nyugalmát.

A kikötőben ott himbálózott a vad hullámok között Rolfe kedvenc hajója. Ezek szerint itt van a városban, nem kell várniuk rá.

Dorian figyelmét annyira lekötötte a hajó, hogy majdnem nekiütközött Rowannek, amikor a tündérherceg megállt. Rowan észre se vette, mert egy épületet figyelt. Dorian is odanézett. A mágiája úgy ágaskodott fel, mint egy ijedt szarvas.

– Hogy miért nem vagyok meglepve? – morogta Rowan.

A fogadó bejárata fölött egy láncon himbálózott nyikorogva a hajó neve: TENGERI SÁRKÁNY.

A fogadó felé félúton két őr posztolt. Nem az egyenruhájuk miatt tűntek őröknek, hanem mert ebben a viharban úgy álltak a kardjukra tett kézzel, mint a cövek. Ezek szerint testőröket tart.

A tündérherceg mintha azon tűnődött volna, vajon megéri-e az őröket a háborgó vízbe lökni. Rowan végül egyenesen elhaladt mellettük, és az őrök se méltatták őket figyelemre. Rowan a tekintetével óvatosságra intette Doriant is, majd kinyitotta a kalózlord fogadójának ajtaját. Arany fények, fűszerek, fényesre sikált padló köszöntötték őket. A vihar ellenére a fogadó tátongott az ürességtől, és a körülbelül tucatnyi asztalnál nem ültek vendégek,

Rowan becsukta az ajtót, és szemügyre vette a helyiséget. Hátul egy szűk lépcsőt látott. Dorian ekkor arra lett figyelmes, hogy az asztalok többségén feliratok díszelegnek.

Viharűző. Lady Ann. Tigriscsillag.

Hajódeszkákból ácsolták az asztalokat, hajók tatjából. Ezeket a táblákat nem roncsokról szedték le, hanem Rolfe megszerezte őket. A terem a trófeáival volt tele: emlékeztetőül, kikkel találkozott a kalózok lordja, és hogyan szerezte meg koronáját.

Az asztalokat egy nagyobb és kopottabb asztal körül helyezték el, ami a falnál állt. *Hajótörő*. A hatalmas asztallapot

égésnyomok és horpadások ékesítették, de a felirat olvasható maradt. Mintha Rolfe soha nem akarta volna elfelejteni, melyik hajót használja saját ebédlőasztalának.

Lehet, hogy a mágia, amit az Óceánrózsa környékén éreztek, kapcsolatban állt Rolfe fogadójával, de itt a teremben nyoma sem volt.

A pult mögött viszont kinyílt egy ajtó, és egy karcsú, barna hajú nő lépett ki rajta. A köténye alapján pultos lány volt, tartása szálfaegyenes, és az állát is felszegve tartotta. Szürke szemével tetőtől talpig végigmérte őket, és nyilvánvalóan nem lepődött meg.

– A kapitány már azon tűnődött, vajon idetaláltok-e – mondta. Sajátos akcentusa Rowant Aedionra emlékeztette.

– Valóban? – kérdezett vissza.

A lány finom állával a hátsó, keskeny falépcső felé bökött.

– A kapitány az irodájában szeretne találkozni veletek. Az emeleten a második ajtó.

Rowan és Dorian is legszívesebben megkérdezte volna, hogy mégis miért ott, de jobbnak látták hallgatni. A lány fogott egy poharat, a gyertya fénye felé tartotta, hogy megnézze, mennyire mocskos, aztán előhúzott egy rongyot a köténye alól. Mindkét barnára sült alkarján üvöltő, szürke tengeri sárkányokat ábrázoló tetoválások díszelegtek. Ahogy az izmai mozogtak, úgy tűnt, hogy az állatok is ide-oda siklanak.

Amikor a lány újra rájuk pillantott, Dorian észrevette, hogy a pikkelyek színe pontosan olyan, mint a szeme.

Ne várakoztassátok meg! – szólította fel őket a lány.

∞

– Lehet, hogy csapda – dünnyögte Dorian a rozoga, sötét lépcsőn felfelé menet.

– Lehet – felelte Rowan hasonlóan halkan. – De engedélyt kaptunk a látogatásra. Ha csapdába akarnának ejteni, akkor váratlanul csinálnák.

Dorian bólintott, és mintha enyhült volna benne a feszültség.

– És te... a mágiád jobban van?

Rowan kemény vonásai nem árultak el semmit.

– Megoldom.

Dorian legszívesebben ráförmedt volna, hogy ez nem válasz, de inkább hallgatott.

Az emeleti folyosón négy acélos tekintetű fiatal férfi posztolt. Pompás kardjaik voltak, a markolatuk támadó tengeri sárkányokat formázott. Minden bizonnyal ez volt a kapitány szimbóluma. Nem szólaltak meg, amikor Dorianék megálltak az ajtó előtt.

A tündérherceg kopogott. Válaszul csak morgást hallottak.

Dorian nem tudta igazán elképzelni a kalózok urát. De a legfeljebb harmincéves, sötét hajú férfi, aki egy vörös bársonysezlonon terpeszkedett az eső áztatta ablakok előtt, minden várakozását felülmúlta.

21.
FEJEZET

A KOPONYA-ÖBÖL KALÓZKIRÁLYA nem fordult meg, amikor benyitottak A sezlonon ült, és kibámult az ablakon. A kopott kobaltkék szőnyegen halmokban álltak a papírok. Dorian és Rowan néhány lépésre állt meg tőle. Dorian számoszlopokat látott a papírokon, biztos a könyvelései lehettek a bevételekről és kiadásokról. Doriannek úgy tűnt, az utóbbi jóval több.

Rolfe a kikötőben himbálódzó hajókat bámulta. Egy villám megvilágította a viharos szélben imbolygó Hajótörő láncot.

Rowan sem mozdult, alig pislogott, úgy vette szemügyre a kapitányt az irodát. Doriannek elégszer volt része mindenféle politikai játszmában ahhoz, hogy tudja, a csendet is fel lehet használni, és hogy mekkora ereje van annak, ki szólal meg először, és annak, ha valakit megvárakoztatunk.

A csendet az ablakokon doboló eső és a ruhákról a kopott szőnyegre csepegő víz hangja törte meg.

Rolfe kapitány kesztyűs kezével a sezlon karfáján dobolt egyet az ujjával, aztán még egyszer rápillantott a kikötőre, mint aki meg akar győződni arról, hogy a *Tengeri Sárkány* még ott lebeg a vízen, majd végre feléjük fordult.

– Vegyétek le a csuklyátokat! Látni akarom, kivel beszélek.

Dorian megdermedt a parancsoló hang hallatán, de Rowan nyugodtan felelt:

– A pincérlány szerint nagyon is jól tudod, kik vagyunk.

Féloldalas mosoly jelent meg Rolfe arcán. A bal felső szájzugán volt egy kis heg. Remélhetőleg nem Aelintől szerezte.

– A lány túl sokat fecseg.

– Akkor miért nem küldöd el?

– Helyes kis pofija van. Egyébként csak látszólag könnyű ide bejutni mondta Rolfe, és felállt. Nagyjából egyforma magas volt Doriannel, és egyszerű, de jó szabású fekete ruhát viselt. Oldalán egy elegáns tőr és egy hasonló hárítótőr lógott.

Rowan Dorian meglepetésére levette a csuklyáját.

Rolfe tengerkék szeme felvillant, kétségtelenül az ezüstszürke haj, a hegyes fülek és a kissé megnyúlt szemfogak láttán. Vagy a tetoválás miatt.

– Úgy látom, te is azok közé az emberek közé tartozol, akik nagyon szeretik a tetoválásokat – mondta Rolfe elismerő biccentéssel. – Azt hiszem, mi ketten jól ki fogunk jönni egymással, herceg.

– Nem vagyok ember – javította ki Rowan. – A hím tündérek nem emberek.

– Játék a szavakkal – legyintett Rolfe, és a tekintete Dorianre villant. Szóval te vagy a király, aki miatt akkora felfordulás volt?

Dorian is lehúzta a csuklyáját.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Rolfe kesztyűs kezével egy papírokkal teli asztalra mutatott, ami előtt két kárpitozott szék állt. Elegáns volt, de valahogy elnyűtt, mint maga a férfi. A kesztyűje pedig... Vajon a tenyerére tetovált mágikus látképeket rejti el vele? Vagy a sérüléseit?

Rowan egy biccentéssel jelezte Doriannek, hogy üljön le.

Rolfe a földön fekvő papírok között lavírozott, aztán leült az íróasztalhoz. Faragott, magas támlájú széke lehetett akár egy trón is egy távoli királyságból.

– Feltűnően nyugodtnak tűnsz egy olyan királyhoz képest, akit nemrég kiáltottak ki árulónak, és fosztottak meg a trónjától.

Dorian örült, hogy már ülő helyzetben érte a bejelentés.

– Ki mondta? – kérdezte Rowan felvont szemöldökkel.

– Tegnap hozta egy futár a hírt – mondta Rolfe, azzal hátradőlt, és karba tette a kezét. – Perrington herceg – vagy hívjam őt ezentúl inkább Perrington királynak? – rendeletet adott ki, amit Adarlan lordjainak és úrnőinek többsége is aláírt. Eszerint felséged a királyság ellensége. Állítása szerint felszabadította Résvárat az uralmad alól, miután Terrasen királynőjével egyetemben tavasszal annyi ártatlan életet

oltottatok ki, Egyúttal kijelenti, hogy minden szövetségesed – biccentés Rowan felé – ellenség. Ha nem hódolsz be neki, akkor a hadseregével elpusztít.

Doriannek a döbbenettől hirtelen semmi nem jutott eszébe.

– Az öcsédet kinevezték Perrington örökösének és koronahercegnek – folytatta Rolfe kicsit halkabban.

Jó istenek! Hollin még gyerek, de valami mégis rothadt a lelkében...

Dorian nem tudta eldönteni, vajon jól döntött-e akkor, amikor hegyi kastélyukban magára hagyta az anyját és az öccsét. Ahol most olyanok voltak, mint a báránykák egy farkasfalka közepén.

Azt kívánta, bárcsak itt lenne vele Chaol. Legszívesebben megállította volna az időt, hogy rendbe tegye, összeszedje magát csak valamennyire, ha nem is sikerülne teljesen.

– Az arckifejezésed alapján van egy sejtésem, hogy miért vagy itt. Résvár romokban, az emberek fejvesztve menekülnek... – mondta Rolfe.

Dorian próbálta elhessegetni az alattomos gondolatokat, és nyugalmat erőltetve magára így szólt:

– Azért jöttem, hogy megtudjam, te melyik oldalon állsz.

Rolfe előredőlt, és a könyökével az asztalra támaszkodott.

– Nagyon kétségbe lehetsz esve. – Rowanre pillantott. – A királynőtök is ennyire vágyik a segítségemre?

– A királynő nem tárgya a megbeszélésünknek.

Rolfe Dorianre vigyorgott.

– Arra vagy kíváncsi, kinek az oldalán állok? Azén, aki békén hagy.

– Állítólag- vetette közbe Rowan nyugodt hangon – a szigetcsoport keleti csücske már nem a királyságod része.

Farkasszemet néztek. Eltelt tíz másodperc. Majd újabb tíz. Rolfe állkapcsán megrándult egy izom, aztán hirtelen lehúzta a kesztyűit. Nemcsak a tenyerét borította tetoválás, hanem az ujjait és a csuklója egy részét is. Felfordította a bal tenyerét. A szigetcsoport térképét látták rajta. Dorian és Rowan a nyakukat nyújtogatva nézték.

A kék víz a térképen valóban folyt, és apró pettyek hajóztak rajta. A szigetcsoport keleti csücskénél pedig... Ott szürke volt a víz, a szigetek pedig rozsdabarnák. És semmi nem mozdult, nem

láttak hajókat jelző pontokat. Mintha a térkép ott megdermedt volna.

– Olyan védőmágiájuk van, ami a térképnél is erősebb – mondta Rolfe. – Nem tudom felmérni, mennyi hajójuk, hány emberük vagy szörnyetegük van. Egyetlen felderítőm se tért vissza onnan. A télen üvöltéseket hallottak azokról a szigetekről, volt, ami majdnem emberi volt, de olyan is, ami egyértelműen nem az. Gyakran csak annyit láttunk, hogy ezek a lények kint állnak a sziklákon. Mintha emberek lennének, de nem azok. Túl sokáig nem törődtünk vele, és most ennek isszuk a levét.

– Szörnyetegek? Milyen szörnyetegek? – kérdezte Dorian.

Rolfe arcán a vigyorgástól megnyúlt a heg.

– Felséged úgy érezné miattuk, hogy jobb lenne az egész kontinensről elmenekülni.

Megjegyzésével felmérgesítette Doriant.

– Sokkal több borzalmon mentem keresztül, mint te azt hinnéd, kapitány.

Rolfe felhorkant, és a tekintete a Dorian nyakán húzódó halvány csíkra villant.

Rowan lusta vigyorral hátradőlt a székében, maga volt a megtestesült hadseregparancsnok.

– Nagyon kemény feltételekkel köthettél fegyverszünetet. A kikötődben talán ha két-három hajót láttunk. Régebben sokkal több volt. Ráadásul most itt tanyázol állandóan a Koponya-öbölben.

Rolfe felhúzta viseltes kesztyűjét.

– A flottámmal időnként kalózkodunk. Valamiből ki kell fizetnünk a számláinkat.

– Hogyne, főleg, ha négy testőr posztol a folyosón.

Dorian rájött, hogy Rowan merrefelé tereli a beszélgetést, és így szólt a tündérherceghez:

– Nem éreztem valgszagot a városban. – Akármilyen mágiát is éreztek, az most eltűnt.

– Ez azért van így – mondta Rolfe tudálékosan –, mert a legtöbbet megöltük.

A szél megrázta az ablakokat.

– Ami pedig a négy testőrt illeti, ennyien maradtak a legénységemből. Kora tavasszal szereztük vissza egy csatában a

szigetünket Perrington tábornokától.

Dorian halkan elkáromkodta magát. A kapitány biccentett.

– De most újra itthon vagyok, a fővárosomban. Mindig is Koponya-öböl kalózlordja voltam, most is az vagyok. Ha Morath megáll a keleti szigeteknél, akkor felőlem Perrington tenyésztheti ott tovább a szörnyszülötteit. A Holtvéget akarják? Csak tessék. Tiszta szikla és barlang az egész. Semmi szükségem rá.

– Milyen szörnyszülöttekről beszélsz? – ismételte meg Dorian a kérdését.

Rolfe arca elkomorodott.

– Tengeri wyvernek. A boszorkányok szárazföldi wyverneken repülnek, de az itteni vizek urai a vízi sárkányok. Kifejezetten tengeri csatákra tenyésztették ki őket. Képzeljetek el egy olyan lényt, ami akkora, mint egy nagy hajó fele, de gyorsabban száguld, mint a delfinek. Képzeljétek el, hogy mekkora kárt tud okozni a fogaival, karmaival és árboc méretű mérgezett farkával! Ráadásul, ha megölöd az ivadékukat, a felnőtt példányok a világ végére is utánad mennek. – Rolfe vállat vont. – Gondolom, ezek után érthető, hogy a keleti szigetek dolgaiba nem ütöm bele az orrom, ha nem zavarják az üzleti ügyeimet. A bevételeim persze nem olyanok, mint régen. – Egy széles gesztussal a szerteszét heverő papírokra mutatott.

Dorian nem szólt. Pénzt akart Rolfe-nak ajánlani, de... A kincstára felett már Morath rendelkezik, és kételkedett abban, hogy a kalózok hitelbe önkénteskednének.

Arckifejezéséből ítélve Rowannek is hasonló gondolatok jártak a fejében. Másképp kell megnyerniük az ügyüknek Rolfe-ot. Dorian körbenézett az irodában: a kapitány ízlése arról árulkodott, hogy szereti a luxust, miközben szinte minden kopott volt. A város körülöttük félig lomokban. A legénységéből négyen maradtak. Ráadásul ahogy Rolfe a nyakán lévő fehér csíkot nézte...

Rowan is épp nyitotta volna a száját, de Dorian megelőzte.

– A legénységedből nem mindenkit öltek meg, ugye? Voltak olyanok is, akiket elraboltak, nem?

Rolfe tengerkék tekintete hűvössé vált, de Dorian nem hagyta annyiban a dolgot.

– Fogságba ejtették és elhurcolták őket a Holt-szigetekre. Információkat csikartak ki belőlük arról, hogyan és hol csaphatnának le rád. Aztán néhányat visszaküldték közülük, de már démonokkal a testükben. Csak a lefejezésükkel tudtad megszabadítani őket, utána pedig elégetted a testüket.

– Gyűrűt vagy gallért viseltek azok, akik visszajöttek? – kérdezte Rowan rekedten.

Rolfe nagyot nyelt, aztán hosszabb hallgatás után így szólt:

– Gyűrűt. Azt mondták, hogy elengedték őket, mert nem találták őket bűnösnek. Mégsem azok voltak, akik... – A fejét rázta. – Démonokat ültettek a testükbe – mondta szinte suttogva.

Rowan ekkor mindent elmesélt neki, a valgokról, a hercegeikről és Erawanról, a valg királyról. Rolfe láthatólag elbizonytalanodott.

– Már nem álcázza Perringtonnak magát, most már csak Erawan, vagyis Erawan király.

Rolfe tekintete újra Dorian nyakára siklott, látszott rajta, hogy a legszívesebben megérintené a heget.

– Te hogy élted túl? Mi hiába vágtuk le az ujjukat a gyűrűvel együtt, az embereim... az embereimet már nem lehetett visszahozni.

Dorian a fejét rázta.

– Nem tudom.

Hiába válaszol, gondolta Dorian, azzal már nem tudja visszahozni Rolfe embereit. Ráadásul nem akarta megmondani, ki segített neki. Gondolja csak azt Rolfe, hogy Dorian egy gyenge valgot fogott ki.

Rolfe felvett egy papírt az asztaláról, és úgy tett, mintha olvasgatná. Közben persze gondolkodott, majd így szólt:

– Hiába söpörnénk ki a maradékot a Holt-szigetekről, az csak csepp lenne a tengerben. Morath iszonyú erős.

– Tévedsz – tiltakozott Rowan. – Ha megtartjuk a szigetcsoportot, akkor a szigetekről tengeri csatát indíthatnánk, és a szárazföldről is megindulhatunk. Itt állomásoztathatnánk más királyságok, kontinensek flottáit.

– Chaol, a jobb kezem jelenleg a déli kontinensen, Anticában van. Rá fogja venni őket arra, hogy ők is küldjenek egy flottát. –

Chaol ezt biztos meg fogja tenni érte, Adarlanért.

– Á, ide nem jön senki! – legyintett Rolfe. – Tíz éve sem jöttek, és most sem fognak. – Figyelmesen nézte Rowant, és halvány mosollyal az arcán hozzátette: – Főleg nem a legfrissebb hírek után.

Doriannek rossz előérzete támadt, de Rowan egyszerűen rákérdezett:

– Milyen hírekről beszélsz?

Rolfe nem felelt, inkább a viharos öblöt bámulta. Dorian megértette, kemény hónapokat kellett átélnie. Egy olyan férfival álltak szemben, aki pökhendisége és vasakarata miatt tartja kézben még ezt a helyet. A lenti asztalok, legyőzött hajók roncsaiból összegyűjtve... Hány ellensége köröz errefelé, és várja, mikor állhat végre bosszút?

Rowan már éppen jelezni akarta, hogy várják a választ, amikor Rolfe a csizmájával háromszor dobbantott a nyikorgó padlón. A fal felől három válaszdobogás érkezett. Aztán csend lett.

Rolfe annyira gyűlölte a valgokat, hogy aligha csalhatta őket Morath kelepcéjébe, de mégis... A folyosóról léptek dobogása hallatszott.

Dorian próbálta felélesztени magában a mágiáját. Rowanre pillantva tudta, hogy ő is ezt teszi. Dorian mágiája a tündérherceg mágiája felé nyúlt, mint akkor, amikor Aelinnel az üvegkastély tetején álltak.

A lépések megálltak az iroda ajtaja előtt. Az idegen, erős mágia újra itt lüktetett. Rowan a kezét lazán a csípőjére erősített vadászkéséhez emelte.

Dorian a légzésére összpontosított, próbálta felismerni a kinti mágia természetét. A jég már belemart a tenyerébe, amikor az iroda ajtaja kinyílt.

Két aranyszőke hajú férfi jelent meg a küszöbön.

Rowan morgásába beleremegett a padló és Dorian lába. Izmos férfiak álltak előtte, hegyes fülük és hosszúkás szemfoguk volt...

A két idegen, akik a mágiát sugározták... tündérek voltak.

A fekete szemű gúnyos mosollyal nézett Rowanre, és így szólt: – Jobban bejöttél hosszú hajjal.

Rowan tőre a férfi füle mellett csak egy hüvelyknyire fúródott a falba.

22.
FEJEZET

Dorian nem látta, hogy a tündérherceg elhajította a tőrt, csak azt, hogy az a fal faborításába fúródott, és a nyele még rezgett a becsapódástól.

A sötét szemű, bronzbarna bőrű férfi – Dorian döbbenten állapította meg, milyen jóképű – vigyorogva nézett a feje mellett rezgő tőrre.

– Hosszú hajjal jobban tudtál célozni! – jegyezte meg maró gúnnyal.

A másik tündér szintén barna bőrű volt, a szeme homokszínű, határozott, nyugodt típus, felemelte széles, tetovált kezeit.

– Rowan, hagyd abba a dobálózást! Nem miattad jöttünk.

Nem véletlenül figyelmeztette, mert Rowan már több fegyvert is szorongatott a markában. Dorian azt se látta, ahogy felállt, nemhogy azt, hogy a kardját vagy a másik kezében tartott míves bárdot elővette.

A két idegen láttán Dorian ereiben felpezsdült a mágia. *Végre, itt vagytok,* énekelte benne.

Amikor Rowannel kettesben voltak, a mágiája hozzászokott a herceg feneketlen mély mágiájához, de ez a három több száz éves, erős férfi itt együtt... Akár az örvény... A kisujjukat se kellene mozdítaniuk, és a várost is elpusztítanák. Vajon Rolfe is tisztában van ezzel?

A kalózok ura csak ennyit mondott szárazon:

– Feltételezem, hogy ismeritek egymást.

A nyugodt típus bólintott. Világos ruhája nagyon hasonított ahhoz, amilyet Rowan is kedvelt: több rétegből álló, jó minőségű,

csatában is viselhető ruha. Izmos nyakán fekete tetoválás futott körbe. Dorian gyomra összeszorult. Jó, hogy közelről látta, mert távolról fekete nyakéknek is hihette volna.

– Gavriel és Fenrys... egykor velem dolgoztak – mondta Rowan szűkszavúan.

Rolfe tekintete ide-oda cikázott közöttük, figyelt, kalkulált.

Fenrys és Gavriel. Dorian névről ismerte őket, Rowan említette őket az úton idefelé... Rowan csapatának két tagja.

– Véresküt tettek Maeve-nek, ahogy én is egykor – magyarázta neki Rowan.

Ami azt jelenti, hogy Maeve utasítására vannak itt. És ha Maeve nem egy, hanem két helyettesét küldi a kontinensre, miközben már Lorcan is itt van...

Rowan kelletlenül eltette a fegyvereit.

– Mit akartok ti Rolfe-tól? – kérdezte.

Dorian visszaengedte önmagába a mágiáját.

– Ők hozták az imént említett híreket.

– Egyébként épp ebédelni készültünk – mondta Fenrys villogó szemekkel, és nem is várta meg a választ, egyszerűen kisétált a folyosóra.

A tetovált Gavriel halkan sóhajtott egyet.

– Hosszú történet, Rowan, és Adarlan királyával együtt mind a kettőtöknek tudnotok kell róla. – A folyosó felé intett, és így folytatta: – Tudod, hogy Fenrys milyen morcos, ha éhes.

– Innen is hallak – szólt egy mély férfihang a folyosóról.

Dorian visszafojtotta a mosolyát, és Rowan reakcióját figyelte. A tündérherceg csak egy biccentéssel jelezte Gavrielnek, hogy menjen előre.

Senki, még Rolfe sem szólalt meg, miközben lementek a nagyterembe. A felszolgálólány már elment, csak a pulton csillogó poharak jelezték, hogy itt járt. Fenrys a hátsó asztalnál várta őket. Az asztalon lévő tálban gőzölgött valami. Az illata alapján halragu.

Gavriel lehuppant a harcos mellé. Rowannek viszont nem volt olyan sietős, a terem közepén megállt. Úgy tűnt, mintha Gavriel mondani akarna neki valamit, és azon töprengene, hogyan fogalmazza meg a kérdést. Talán attól félt, hogy felbosszantja Rowant? Dorian egy pillanat múlva megértette a habozás okát.

– Aelin Galathynius is veletek van? – kérdezte Gavriel.

Dorian nem tudta, hova nézzen: az asztalnál ülő harcosokra, a mozdulatlanul álló Rowanre vagy Rolfe-ra. A kalóz a lépcső korlátjának dőlve vonta fel kérdőn a szemöldökét, és fogalma sem volt arról, hogy a királynő az ő legfőbb ellensége.

Rowan megrázta a fejét.

– Királynőm nincs a társaságunkban.

Fenrys kérdőn nézett fel, de aztán folytatta az evést. Szürke kabátját kigombolva viselte. Fehér ingének V alakú nyakkivágása láttatni engedte izmos, barna mellkasát. Kabátja hajtókáit arany hímzés díszítette, de a jólétről csak ez az egy jel árulkodott a társaságban.

Rowan eddig csak szűkszavúan tett említést csapata tagjairól, és Dorian érezte, hogy jobb, ha nem kérdezősködik. Sejtette, hogy tavasszal történt köztük valami, és nem békében váltak el. Mintha Rowan lett volna az összekülönbözés oka.

Gavriel két széket húzott az asztalhoz. Dorian észrevette, hogy a kijárathoz legközelebbieket. Doriannek úgy tűnt, hogy a csapatból Gavriel a legkiegyensúlyozottabb.

Rowan egyelőre nem mozdult.

Egészen hihetetlen volt belegondolni, hogy a tündérherceg már több évszázadot küzdött vállvetve ezekkel a harcosokkal. Együtt indultak csatába, együtt tértek vissza. Talán ez volt az oka annak, hogy nem volt szüksége különösebb diplomáciára.

Most sem udvariaskodott, amikor feltette a következő kérdést:

– Mondjátok már el azokat az átkozott híreket!

Fenrys és Gavriel jelentőségteljes pillantásokat váltottak, aztán Fenrys a kanalával Gavrielre mutatott, és átadta neki a szót.

– Maeve armadája Erilea felé tart.

Dorian örült, hogy még nem evett semmit.

– A vén lotyó összeállt Morathtal? – mordult fel Rowan, és Doriannek úgy tűnt, hogy jéghideg pillantást vetett Rolfe-ra. – És te? Te is szövetségben állsz Maeve-vel?

– Nem – felelte Rolfe helyett Gavriel.

Rolfe, becsületére legyen mondva, egyszerűen vállat vont, és így felelt:

– Megmondtam, hogy nem akarok részt venni ebben a háborúban,

– Maeve nem az a fajta, aki szeretne osztozkodni a hatalmon – jegyezte meg Gavriel. – Akkor készítette elő az armadát az indulásra, amikor mi eljöttünk. Eyllwe ellen.

– De miért pont Eyllwe? Nem lehet, hogy segítséget küld nekik? – kérdezte Dorian.

Rowan arckifejezéséből ítélve Doriannek úgy tűnt, hogy a tündérherceg már lázasan gondolkodik, elemez mindent, amit egykori királynőjéről, Eyilwe-ről és az esemény egyéb összefüggéseiről tud. Dorian próbálta lecsillapítani kalapáló szívverését, mert tudta, hogy a tündérek éles hallásukkal észlelik, ha változik a ritmusa.

– Aligha hiszem, hogy segítséget küldene bárkinek is. Ennek a kontinensnek biztos nem – felelt Fenrys, és letette a kanalát. – Maeve nekünk nem részletezte a szándékait.

– Mindig be szokott avatni – ellenkezett Rowan. – Korábban soha nem tartott vissza információkat.

Fenrys tekintete megvillant.

– Ez így volt egészen addig, amíg meg nem aláztad azzal, hogy elhagytad Tűzhozó Aelin kedvéért. És mielőtt Lorcan is ott hagyta volna őt. Azóta senkiben nem bízik.

– Ami Eyllwe-t illeti... Maeve-nek tudnia kellett arról, mennyire fontos ez a déli királyság Aelinnek. De egy armadát küldeni rá... Valami kell, hogy legyen ott, valami, ami miatt megéri neki. Dorian gondolatban mindent végigpörgetett magában, amit a királyságról tanult vagy olvasott, de nem gyúlt szikra a fejében.

– Maeve nem gondolhatja komolyan, hogy el tudja foglalni Eyllwe-t jelentette ki Rowan. – Hosszabb távon biztosan nem tudná megtartani Minden haderejét át kellene csoportosítania, de azzal a saját királysága maradna védelem nélkül.

Dorian még mindig nem értette Maeve manőverezését. Viszont ha az armada Erawan erejének egy részét is magára vonja, akkor ennek van értelme, akármilyen nagy árat fizet is érte Maeve.

– *Megismétlem* – szólt közbe Fenrys ingerülten –, hogy nem ismerjük a részleteket. Csak udvariasságból figyelmeztettük őt –

Rolfe felé biccentett, aki továbbra is a korlátnak dőlt –, és számoltunk be neki erről más dolgokkal együtt.

Vajon ha Dorian és Rowan nem lenne itt, akkor rájuk is kiterjesztették volna ezt az udvariasságot? És pontosan mik azok a más *dolgok?*

– Üzeneteket szeretnék küldeni. Azonnal – mondta Rowan Rolfe-nak.

Rolfe a kesztyűjét nézegette.

– Minek? Nem jön ide nemsokára a címzett?

– Micsoda? – Dorian megrezzent a Rowan hangjából érezhető fojtott düh hallatán.

Rolfe mosolygott.

– Azt beszélik, hogy Aelin Galathynius Wendlynben megsemmisítette Narrok generálist összes katonájával együtt. És hogy ezt a dicső tettet egy tündérherceggel együtt hajtotta végre. Lenyűgöző.

Rowan kivillantotta a fogait.

– Mire akarsz kilyukadni, kapitány?

– Csak tudni szeretném, hogy őfelsége, a Tűzkirálynő grandiózus bevonulást tervez-e.

Dorian kételkedett abban, hogy Rolfe-nak tetszeni fog Aelin gúnyneve: az adarlani orgyilkos.

Rowan halkan felmordult.

– Megmondtam, hogy ő nem jön ide.

– Valóban? Akkor valamit nem értek. A szeretője megmenti Adarlan királyát, és valamiért nem észak felé mennek, hanem idejönnek. Ez mégsem jelenti azt, hogy én hamarosan vendégül láthatom Terrasen királynőjét?

A szerető szóra Rowan gyilkos pillantást vetett Fenrysre. A gyönyörű férfi – valóban nincs jobb szó a külsejére – csak vállat vont.

Rowan így szólt Rolfe-hoz:

– Aelin arra kért, hogy jöjjek el hozzád Dorian királlyal, és vegyünk rá téged arra, hogy csatlakozz az ügyünkhöz. De mivel a saját elképzeléseiden kívül téged nem érdekel semmi, ezért úgy tűnik, hiába fáradtunk. Semmi értelme, hogy itt üldögéljünk veled tovább, főleg, hogy még futárokat se tudsz küldeni. Ne raboljuk tovább egymás idejét!

Fenrys gúnyosan mosolygott. Gavriel abbahagyta az evést.

– Engem nem érdekel, hogy ki vagy, és milyen a mágiád, de akkor sem fogsz nekem parancsolgatni az én felségterületemen – vágott vissza Rolfe.

– Jobban teszed, ha engedelmeskedsz – mondta Rowan olyan nyugodt hangon, amitől Dorian minden ösztöne menekülésért kiáltott. Ha Morath nyeri a háborút, nem fogják hagyni, hogy te rendelkezz továbbra is a szigetek felett, és eljátszd a király szerepét. Ki fogják tiltani a hajóidat a kikötőkből. Elvágják a kereskedelmi kapcsolataidat olyan városokkal, amiktől mindig is függtél. Senki nem akar majd összetűzésbe kerülni a morathiakkal. Kétlem, hogy Maeve segíteni fog. Nem is emlékszik már rád.

– Ha innen kiszorítanak bennünket, akkor továbbmegyünk, addig megyünk, ameddig kell – hőbörgött Rolfe. – A tenger az én hazám, a hullámok tetején örökké szabadok leszünk.

– Aligha nevezném szabadságnak, hogy a valg démonok által megszállt gyilkosoktól való félelmedben a fogadódban csücsülsz.

Rolfe hajlítgatta, majd kinyújtotta kesztyűs kezét. Dorianben már az is felmerült, hogy az oldalán lévő tőrért fog nyúlni. A kalózkirály azonban Fenryshez és Gavrielhez fordult.

– Holnap tizenegykor találkozunk. – Szúrós pillantást vetett Rowanre.

– Küldj annyi átkozott üzenetet, amennyit csak akarsz! Addig maradhatsz, amíg a királynőd megérkezik, ugyanis nincs kétségem afelől, hogy *jönni fog*. Kíváncsian várom, hogy a legendás Aelin Galathynius mit mond. De addig *tűnés innen!* – Az állával Gavriel és Fenrys felé bökött.

– A hercegekkel ott tárgyaljatok, ahol megszálltak!

Kinyitotta az ajtót. A zuhogó esőben négy fiatal, zord külsejű férfi állt. Kezük a fegyvereiken. Rolfe nem hívta be őket. Az ajtóra mutatott, a többieknek jelezve, hogy távozzanak.

Rowan ránézett, aztán így szólt egykori harcostársaihoz:

– Menjünk!

Nem voltak annyira ostobák, hogy ellenkezzenek.

Rosszul alakultak a dolgok, ehhez nem fért kétség.

Rowan mágiája kezdett szétesni, amikor próbálta fenntartani maga és Dorian körül a mágikus védelmet. Fenrys és Gavriel előtt persze leplezte kimerültségét: a legcsekélyebb erőfeszítés sem látszott rajta, pedig nem volt könnyű fenntartani a mágiát és még figyelni is.

Eléggé úgy tűnt, hogy Rolfe veszett ügy. Nem akar szövetséget kölni Erawan vagy Maeve ellen. Főleg azután nem akar majd, hogy találkozik Aelinnel. Rowannek volt egy olyan érzése, hogy ha Aelin jelen lett volna ezen a megbeszélésen, akkor az azzal ért volna véget, hogy a *Tengeri Sárkányt* – mind a fogadót, mind a kikötőben horgonyzó hajót elnyelték volna a lángok. A tengeri wyvernek viszont... Maeve armadája... Majd később elgondolkodik rajta. De az ördögbe! *Az ördögbe!*

Az Óceán rózsában a fogadósnak megvolt a magához való esze, mert nem kérdezett semmit, amikor Rowan kivett két szobát, a legjobbakat. A pultra tett arany megtette a hatását. Két hét szállás, teljes ellátás, a lovak ellátása az istállóban (ha lenne nekik), és korlátlan mosási lehetőség, tette hozzá az asszonyság egy pillantást vetve a ruhájára.

A nő azt is mondta, hogy még bőven van üres hely. Rowan azonnal élt is a lehetőséggel, és hívta Gavrielt és Fenryst.

Az udvaron szökőkút bugyogott. A szél ide-oda fújta a cserépbe ültetett pálmák leveleit, és a fehér falakon zörgött a murvafürt, amivel befuttatták. A redőnyöket a vihar miatt még nem húzták fel.

Rowan arra kérte a nőt, hogy küldjenek nyolc személyre elegendő ételi. Keresztülmentek a félhomályos ebédlőn, onnan pedig felmentek a fényesre sikált lépcsőn az emeletre. Fenrys szerencsére addig befogta a száját, amíg nem érték el Rowan szobáját. Levették a köpenyüket, Rowan meggyújtott néhány gyertyát, és ezzel mágiája utolsó cseppjeit is elhasználta.

Fenrys leült a kihunyt kandalló elé egy párnázott székre, és az ujját végighúzta a feketére lakkozott karfán.

– Micsoda elegáns szoba! A királyi udvarból ki rendezi a számlát?

Dorian éppen egy kis asztal elé készülődött leülni a besötétített ablak előtt, de ezt hallván megdermedt. Gavriel olyan pillantást veteti Fenrysre, ami azt üzente: *Ne kötekedj már!*

– Van ennek jelentősége? – kérdezte Rowan, és körbejárt a szobában. Megemelte a mindenféle növényeket ábrázoló keretezett képeket, vannak-e alattuk kémlelőlyukak, esetleg titkos kijáratok. A fehér lepedővel letakart ágyakat is ellenőrizte, valamint a baldachintartó csavart, fekete oszlopait, amelyeken megcsillant a gyertya fénye. Közben próbálta elhessegetni a gondolatot, hogy a lány nemsokára megosztja vele ezt a szobát. Az ágyát.

A hely biztonságos volt, sőt, hangulatos. Az eső kopogott az udvaron és a tetőn, a levegőben pedig valami édes gyümölcs illata lebegett.

– Nekem édes mindegy, ki fizeti – szónokolt tovább Fenrys. Rowant nézte, aki megállt az ajtó mellett, egy kisebb fiókos szekrény előtt. – De a háború azért nem lesz olcsó mulatság. A tegnapi morathi határozatot figyelembe véve... ezentúl bizonyára meg fogsz elégedni olcsóbb szállásokkal is.

Nos, ebből kiderült, hogy Fenrys és Gavriel tudnak arról, hogy Erawan leváltotta Doriant, és ellenségnek nyilvánította a szövetségeseit.

– Foglalkozz a saját dolgaiddal, Fenrys! – figyelmeztette Gavriel.

Fenrys horkantott egyet, és egy hajtincsével játszadozott.

– Örök rejtély a számomra, hogy tudsz ennyi fegyverrel a testeden járkálni, Whitethorn.

Rowan halkan felelt:

– Számomra is örök rejtély, hogyhogy nem akadt még senki, aki kivágta volna a nyelved, hogy végre elhallgass.

Gúnyos nevetés.

– Állítólag pedig ez a legjobb tulajdonságom, legalábbis a nők szerint.

Dorian is elnevette magát, Rowan most először látta nevetni.

Rowan a komódra támaszkodott.

– Inkább azt áruljátok már el, hogy tudjátok a szagotokat leplezni!

Gavriel homokszínű szeme elsötétült.

– Maeve új trükkje: szinte láthatatlanná tud tenni bennünket olyan területeken, ahol nem lelkesednek a tündérekért. – Dorian és Rowan felé bökött az állával. – Bár úgy tűnik, hogy nem működik tökéletesen.

– És azt elmondanátok végre normálisan, mi az ördögöt kerestek itt, és miért rángattátok bele Rolfe-ot is a dologba? – kérdezte Rowan.

– Mindenre válaszolunk, amire csak akarod, bár továbbra is egy kőszívű rohadék vagy. Lorcan büszke lenne rád – mondta mézesmázos hangon Fenrys.

– Apropó, hol van Connall? – kérdezett vissza Rowan gúnyosan, Fenrys ikertestvérére utalva.

Fenrys láthatóan elkomorult.

– Na, mit gondolsz? Valaki mindig otthon marad túsznak.

– Maeve nem tartaná otthon biztosítékként, ha nem elégedetlenkednél olyan nyíltan.

Fenrys mindig rengeteg borsot tört Rowan orra alá. Rowan mostanáig emlegette, hogy Fenrys akarta tavasszal mindenáron elérni, hogy ő taníthassa Aelint. Fenrys imádta a vad szépséget. Aelinben egyáltalán nem a tanítványt látta volna, és Maeve megkímélte egy ilyen kínszenvedéstől.

Talán most az is kínszenvedés volt Fenrysnek, hogy olyan távolra került Maeve fennhatóságától, miközben ikertestvére Doranelle-ben maradt. Ha ő nem térne vissza... Connallt szavakkal leírhatatlan módon büntetnék meg. A királynő így láncolta őket magához: a tündérek körében ritkán születtek utódok, ikrek pedig még annál is ritkábban. Ráadásul olyanok, akik tehetségesek, erősek, olyan hímek, akiknek ereje vetekedik a náluk több évszázaddal idősebb harcosokéval...

Maeve sóvárgása üldözte őket. Fenrys visszautasította Maeve ajánlatát, hogy szolgálja őt. Maeve így Connallt, Fenrys ellentétét vette célba: Connal sötét hajú volt, Fenrys aranyszőke, Connall csendes, Fenrys nagyhangú, Connall megfontolt, Fenrys vakmerő.

Fenrys mindent könnyedén elért, amit csak akart: nőket, dicsőséget, gazdagságot. Connall, bár ügyes harcos volt, örökké testvére árnyékában élt. Maeve Fenryst, nem Connallt küldte az

akkádok elleni háborúba... Maeve pedig ezalatt meggyőzte Connallt, hogy tegye le neki a véresküt.

Fenrys visszatérése után látta, hogy a testvérét eskü köti a királynőhöz. Megtudta, hogy Maeve mire kényszerítette őt zárt ajtók mögött. Fenrys ekkor alkut kötött Maeve-vel: csak akkor teszi le neki az esküt, ha Maeve leszáll a testvéréről. Már egy évszázada szolgálta Fenrys a királynőt a hálószobájában, és láthatatlan béklyók kötötték a sötét trónhoz.

Rowan akár kedvelhette, tisztelhette is volna, ha nem lett volna olyan idegesítően nagypofájú.

– És nemsokára Rowan királynak fogunk szólítani? – kérdezte Fenrys, miközben nagyon is tisztában volt azzal, hogy nem válaszolt Rowan kérdésére.

– Jó istenek, Fenrys! – mordult fel Gavriel. Fájdalmasat sóhajtott, és még mielőtt Fenrys ki tudta volna nyitni az ostoba száját, hozzátette: – Szerencse, hogy jöttél, Rowan.

Rowan a mellette ülő hímre nézett: miután Rowan lemondott, ő lett Maeve helyettese. Mintha az aranyszőke Gavriel olvasott volna a gondolataiban, megkérdezte:

– Hol van Lorcan?

Rowan azóta várta a kérdést, hogy megpillantotta a két harcost. És lám, Gavriel rá is kérdezett... De miért jöttek a fiúk a Koponya-öbölbe?

– Nem tudom – mondta, és nem hazudott. Ha szerencséjük van, volt parancsnoka megszerzi a két hiányzó Rémkulcsot, és rájön, hogy Aelin átvágta. Lélekszakadva utánamegy, és rájön, hogy meg kell semmisíteni mindhárom kulcsot.

Ha szerencséjük lesz.

– Nem tudod, hol van, de láttad őt – mondta Gavriel. Rowan biccentett.

– Most tényleg igaz-hamisat fogunk játszani? – fortyogott Fenrys. – Mondd már el, mit tudsz!

Rowan szúrós szemmel nézett rá, de a doranelle-i fehér farkas mosolyogva nézett vissza.

A jó istenek segítsék meg őket, ha Fenrys és Aedion egyszer egy légtérbe kerül!

– Maeve parancsára érkeztetek, még az armada előtt? – kérdezte Rowan.

Gavriel a fejét rázta.

– Nem, semmi közünk az armadához. Maeve Lorcan után küldött minket. Tudod, hogy mit követett el.

Szerelemből, már amilyen perverz módon volt képes Lorcan szeretni, Amilyen torz módon szerette Maeve-et.

– Lorcan állítása szerint Maeve érdekében cselekszik – vetette fel Rowan, de közben egy percre sem feledkezett meg a mellette ülő királyról. Tudta, hogy többnyire lebecsülik éles eszét, amit lefegyverző mosolyával leplez. Tudta, hogy Dorian legnagyobb értéke nem isteni mágiája, hanem az esze. Arra is ráérzett, hogy Rolfe mennyire fél a valgoktól, Aelinnek lesz mire építenie.

– Lorcan mindig is önhitt és öntörvényű volt – mondta Fenrys. – De most átlépett egy határt.

– Szóval azért vagytok itt, hogy visszavigyétek Lorcant?

Miközben válaszolt, Gavriel nyakán megmozdult a tetoválás, amit Rowan maga csinált.

– Az a küldetésünk, hogy megöljük őt.

23.
FEJEZET

Rowan teljesen ledermedt.

– Már értem, miért jöttetek ketten.

Fenrys félresöpörte a haját a homlokából.

– Valójában hárman. Vaughan tegnap délután repült el észak felé, mi pedig délnek fordultunk, és idejöttünk. – Vaughan halászsas alakjában a legzordabb vidékeken is könnyedén közlekedett, ezért ment ő északra. – Azért kötöttünk ki ebben az isten háta mögötti városban, mert meg akartuk tudni, vajon Rolfe-nak és Lorcannek vannak-e közös ügyletei: meg akartuk vesztegetni a kapitányt, hogy értesítsen bennünket, ha Lorcan erre járna, hogy hajót béreljen. – A Koponya-öböl azon kevés kikötők egyike volt, ahol ezt Lorcan minden kérdezősködés nélkül megtehette volna.

Azzal akartuk rábírni a rohadékot, hogy segítsen nekünk, hogy figyelmeztetjük Maeve armadájára. Innen megyünk tovább a kontinensre, és eredünk Lorcan nyomába. Mivel elég nagy területről van szó... – Ragadozó mosoly, fogvillantás. – Nagyra értékelnénk minden feltételezést a hollétére vonatkozóan, *herceg*.

Rowannek kétségei voltak a hálájuk felől. Ha elfogják Lorcant, és akár csak egy Rémkulcs is van nála... Ha visszaviszik Maevehez a parancsnokot és a Rémkulcsot, főleg, hogy Maeve már Eyllwe felé hajózik valami érthetetlen okból...

Rowan vállat vont.

– Tavasszal már levettem rólatok a kezem. Lorcan a saját szakállára tevékenykedik.

– Te rohadék! – morgolódott Fenrys.

Gavriel közbevágott:

– Nem köthetnénk valami alkut?

Gavriel szemében mintha fájdalom – és együttérzés – tükröződött volna. Mind közül talán egyedül Gavriel volt a barátja.

Rowanben felmerült, vajon szóljon-e neki a fiáról, aki útban van ide-felé. Aedion vajon szívesen találkozna az apjával? A háborúban lehet, hogy mindnyájan elpusztulnak.

– Maeve kért benneteket arra, hogy tárgyaljatok a nevében? – kérdezte Rowan.

– Csak parancsokat adott – mondta Fenrys –, és engedélyt arra, hogy bármilyen eszközt bevethetünk Lorcan megölésére. A királynődet egy szóval sem említette. Szóval bizonyos mértékig folytathatunk tárgyalásokat.

Rowan elmosolyodott.

– Jól van. Küldjetek nekem egy hadseregnyi harcost Doranelle-ből, és megmondom nektek, hol van Lorcan, és merre akar továbbmenni.

Fenrys harsányan elröhögte magát.

– Az istenanya emlőire, Rowan! Még ha meg is tudnánk oldani, az armada már úton van.

– Akkor megelégszem kettőtökkel.

Doriannek volt annyi esze, hogy ne látszódjon rajta, mennyire meglepődött, ellentétben Rowan egykori harcostársaival.

Fenrys csak úgy dőlt a röhögéstől.

– Micsoda? Hogy a te királynődnek dolgozzunk, és mellettetek harcoljunk?

– Miért? Nem ezt akarod, Fenrys? – kérdezte Rowan, a tekintetét rászegezve. – Nem akarod a királynőmet szolgálni? Már hónapok óta rángatod a pórázodat, ami Maeve-hez köt. Íme, a soha vissza nem térő lehetőség.

Fenrys csinos arcáról minden vidámság elillant.

– Te egy rohadék vagy, Rowan.

Rowan Gavriel felé fordult.

– Feltételezem, hogy Maeve nem pontosította, *meddig* kell végrehajtanotok a küldetést. – Gavriel válaszul alig láthatóan

biccentett. – Úgy akarom, hogy segítsetek, hogy közben ne szegjétek meg a kötelességeiteket.

A véreskü szoros fizikai kontaktuson alapult, hogy a testet engedelmességre lehessen bírni. Ilyen távolságból azonban... bár engedelmeskedniük kellett Maeve utasításainak, a megfogalmazásban lévő minden kis rést kihasználhattak a saját előnyükre.

– Lorcan rég kereket oldhat addigra, mire te úgy döntesz, hogy teljesítettük a megállapodásban foglaltakat – vetette lel Fenrys.

Rowan halványan elmosolyodott.

– Hja, de a lényeg az, hogy Lorcan előbb-utóbb mindenképp eljön hozzám. A királynőmhöz. És akkor a tiétek lehet. – Az ujjával a bicepszén dobolt. – Az emberek már nagyon régóta beszélnek a háborúról. Legalább ezer éve, ha nem több. – Rowan Fenrys felé bökött az állával.

– Nem szokásod visszarettenni egy kis harctól.

– Addig jó egy háború, míg nem hagyod ott a fogad – mondta Fenrys. – És a Brannon-féle mágia? Mennyi ideig tart ki egyetlen láng a gyarapodó sötétség ellen? Maeve eltitkolta, mire készül az armadával és Eyllwe-vel, de annyit legalább elárult, hogy valójában ki az úr Morathban.

Amikor Rowan belépett a Tengeri Sárkány kapuján, felmerült benne a kérdés, melyik isten küldte rájuk éppen ma ezt a vihart.

Tavasszal, együtt, ő és a csapata felvették a harcot egy egész adarlani légióval, és könnyűszerrel nyertek. Még ha Lorcan, Vaughan és Connal nincs is velük... Egy tündérharcos felér száz halandó katonával. Talán még többel is.

Terrasennek hadseregre van szüksége. A három tündérharcos nagy erőt képvisel. A vasfogúak légióival szemben tündérsebességre, erőre és évszázados tapasztalatra lesz szükség.

A múltban ők együtt Maeve-ért városokat, királyságokat dúltak fel, háborúkat döntöttek el.

Rowan így szólt:

– Tíz évvel ezelőtt eszünkbe se jutott megállítani az adarlani hódítást. Ha Maeve akkor hadsereget küldött volna Erilea-be, akkor az események teljesen másképp alakultak volna. De ő egy

szalmaszálat nem volt hajlandó keresztbe tenni, pedig a fivéreinket üldözték, kínozták, irtották. Maeve ölbe tett kézzel nézte végig ezt a tragédiát, mert Aelin anyja nem engedelmeskedett az ő kívánságainak. Igen, a Tűzszívű lány az egyetlen láng a sötétség tengerén. De ő kész harcolni, Fenrys. Készen áll arra, hogy megküzdjön Erawannel, Maeve-vel, sőt, magukkal az istenekkel is, ha ez a béke ára.

Dorian szeme csillogott. Rowan tudta, hogy a király is harcolna, és az életét is adná egy csatában, a mágiája ráadásul döntő jelentőségű lehet. Viszont nem elég képzett harcos, és tapasztalatlan a sok átélt szenvedés ellenére.

– Aelin egyelőre egyedül van – folytatta Rowan. – És elképzelhető, hogy az ő mágiája nem lesz elég a győzelemhez. Egyedül ő meghal– mondta most halkabban, és Fenrys, majd Gavriel szemébe nézett. – És ha az ő lángja kialszik, akkor mindennek vége. Nincs még egy esély. Ha a láng kialszik, mindannyiunknak, az egész világnak befellegzett.

Szinte a nyelvén érezte a szavai keserűségét, és a velejéig áthatotta Aelin halálának gondolata... mit tenne, ha ez megtörténne.

Gavriel és Fenrys egymásra néztek, szavak nélkül kommunikáltak egymással, ahogy Rowan is tette velük egykor. Rowan kezében még egy ütőkártya volt, amivel meggyőzhette őket, Gavrielt.

Bár Maeve nem határozta meg, pontosan meddig kell végrehajtaniuk küldetésüket, a királynő keményen megbüntethette őket azért, hogy önkényesen kiforgatják a szavait. Korábban volt már példa rá, mindannyian viseltek ilyen sebhelyeket. Éppúgy ismerték a kockázatát, mint Rowan. Gavriel a fejét csóválta.

Mielőtt Rowan felé fordultak volna, hogy nemet mondjanak, Rowan így szólt Gavrielhez:

– Ha nem harcolsz ebben a háborúban, Gavriel, azzal halálra ítéled a fiad.

Gavriel teljesen ledermedt.

– Ez már kezd nekem sok lenni – szólt Fenrys, és mintha Dorian is megdöbbent volna.

Rowan elképzelte, mennyire lesz dühös Aedion.

– Gondolkodj el az ajánlatomon, de tudnod kell azt is, hogy a fiad a Koponya-öböl felé tart. A találkozótokig várhatsz a döntéssel.

– Te kiről beszélsz? – Rowannek úgy tűnt, hogy Gavriel nem kap levegőt. A harcos olyan erővel szorította ökölbe a kezét, hogy a hegek az ujjpercein teljesen kifehéredtek. – Van egy fiam?

Rowan a lelke mélyén egyetértett Fenrysszel, és tényleg egy rohadéknak érezte magát, és nem hősnek, akinek Aedion hitte, mégis bólintott.

Előbb vagy utóbb úgyis kiderült volna.

Ha Maeve tudta volna meg először, akkor lehet, hogy Aediont meg akarta volna öletni, vagy elraboltatta volna. Most Rowan állított csapdát Gavrielnek. Csak az volt a kérdés, hogy Gavriel mennyire akar találkozni a fiával, és mennyire félnek attól, hogy kudarcot vallanak Maeve előtt, ha nem találják meg Lorcant.

Rowan hűvösen így szólt:

– Amíg meg nem érkeznek, ne avatkozzatok bele a mi ügyeinkbe, és mi sem fogunk a tiétekbe.

Minden ösztöne tiltakozott az ellen, hogy hátat fordítson nekik, de megtette. Kicsit pihent, és a mágikus védelme is újra működött. Megfordult, kinyitotta a szobája ajtaját, így jelezve, hogy elmehetnek. Sok feladat állt még előtte. Kezdve azzal, hogy figyelmeztető levelet akart írni Eyllwe-be és Terrasenbe. Ráadásul ki kellett találnia, hogy az ördögben fognak helytállni két fronton.

Gavriel felállt, sápadt volt, az arca megnyúlt, mint aki csatát vesztett.

Rowan viszont látta, hogy Dorian rájött, kiről beszél. Első pillantásra Aelin és Aedion úgy néztek ki, mintha testvérek lettek volna, Aedion mosolya viszont a napnál is világosabban árulkodott a származásáról. Gavriel azon nyomban felismerné... ha Aedion szaga nem árulná el még előbb.

Fenrys Gavriel vállára tette a kezét, úgy léptek ki a folyosóra. Rowan és Fenrys számára Gavriel mindig valamiféle biztonságot jelentett, akinek a véleményéhez igazodhattak. És aki vissza is tartotta őket attól, hogy egymás torkának essenek. Rowan így szólt egykori harcostársaihoz:

– Ha bármilyen aprócska utalást tesztek Maeve-nek Gavriel fiáról, azzal vége a megállapodásunknak. Soha nem találjátok meg Lorcant, és ha mégis felbukkanna... akkor viszont boldogan segítek neki. Együtt nyírunk ki benneteket.

Rowan magában elrebegett egy fohászt, hogy ez ne történjen meg, ne kerüljön sor egy ilyen brutális, pusztító harcra.

A háború viszont háború. És esze ágában nem volt elveszíteni.

24.
FEJEZET

A *SZELEK ÉNEKESE* NEVET VISELŐ HAJÓ hajnalban hagyta el Iliumot. Se a legénység, se a kapitány nem tudta, hogy a két furcsa idegennek – akiknek csuklya takarta az arcát – esze ágában sincs megtenni a teljes utat Leribába. Arannyal fizettek, ezért a sólymuk sem váltott ki morgolódást. Ha ki is sakkozták, hogy az a tábornok és királynő utazik velük, akik előző nap felszabadították a városukat, a sejtéseiket megtartották maguknak.

Az út könnyűnek ígérkezett, végig a part mellett kellett ugyanis haladniuk. Aelinnek erről más volt a véleménye. Bár a kapitány könnyű hajózást emlegetett, azért bármi megtörténhetett: először is adarlani vizeken kellett keresztülhajózniuk, ráadásul egy darabon Résvár közelében. És ha a boszorkányok kint járőröznek a tengeren...

De nem volt más választásuk, hiszen Erawan már behálózta az egész kontinenst. Aelinben állandóan ott mocorgott az aggodalom Rowan és Dorian miatt, nehogy rájuk találjon Erawan. A mellkasán ott lüktetett a kék folt, közvetlenül a szíve felett.

A felkelő nap arany és rózsaszín foltokat festett az Iliumi-öböl türkizkék vizére. Vajon a *víz* vörös lesz-e legközelebb, amikor Aelin erre jár? És meddig maradnak az adarlani katonák a határ túlsó oldalán?

Aedion, aki már a *harmadik* ellenőrző sétáján volt túl, odalépett mellé.

– Úgy tűnik, hogy minden a legnagyobb rendben.

– Lysandrától már tudom. – A hajó fő árbocán gubbasztó Lysandra sólyomszemét semmi nem kerülte el.

Aedion grimaszolt.

– Szerintem ti, nők időnként megengedhetnétek nekünk, férfiaknak, hogy mi is csináljunk valamit.

Aelin felvonta a szemöldökét.

– Hová lenne akkor az élvezet?

Tudta, hogy ez állandó vita tárgya lesz, és háttérbe kell húzódnia, hogy a többiek harcolhassanak érte, hogy Aedion harcolhasson érte. Szörnyű volt Résvárra gondolnia, aztán arra, hogy a valgok a gyűrűkkel és nyakékekkel rabbá tehetnek bárkit. Ráadásul amit Erawan azzal a felügyelővel csinált, csak kísérletképpen...

Aelin a sürgölődő matrózokat nézte. Legszívesebben odakiáltotta volna nekik, hogy *Gyerünk, csináljátok már!* Minden elvesztegetett perc Erawan malmára hajtja a vizet. Ki tudja, talán épp ezalatt fogja bekeríteni katonáival Rowant és Doriant. Csak idő kérdése, és a nyomukban lesznek. Aelin tehetetlenségében dobbantott egyet a lábával. A hajó erre picit megingott. Aelin mindig is imádta a tenger szagát és az érzést. De most... mintha a hullámok is azt szajkózták volna, hogy *gye-rünk, gye-rünk*.

– Én is több évig kapcsolatban álltam az adarlani királlyal és Perringtonnal – mondta Aedion. Feszült hangja hallatán Aelin ráemelte a tekintetét. Unokafivére a fakorlátot fogta. Két kezének barna bőrén élesen kiemelkedtek a sebhelyek. – Terrasenben és Adarlanban is találkoztam velük. A király ráadásul, ha emlékszel, bezárt abba a rohadt tömlöcbe! Nyakéket viszont valamiért nem adott rám. Adott ugyan egy gyűrűt, de nem vette észre, hogy helyette egy hamisat hordtam. Miért nem csinált szófogadó rabszolgát belőlem? Biztos tudta, hogy eljössz értem. Rád várt.

A király sokáig nem bántotta Doriant sem. Talán a jósága... már ha illik ide ez a szó... rád is kiterjedt. Valószínűleg tisztában volt vele: ha megöl téged, akkor bosszúból az egész világot pokollá változtatom.

– Megtetted volna?

A szeretteid fegyverek, akiket ellened fognak felhasználni, mondta neki egyszer Rowan.

– Ne pocsékold az energiáidat arra, hogy azon rágódsz, mi lett volna! – Tudta, hogy nem felelt a kérdésére.

Aedion nem nézett rá, úgy folytatta.

– Aelin, tudom, mi történt Távolvégben, de most, hogy láttam azt a felügyelőt, hallottam, amit mondott... – Nagyot nyelt. – Nagyon közel jártam a sóbányákhoz, abban az évben a Romlással a határnál táboroztunk három hónapig.

– Ezt fejezd be! Erawan okkal küldte ezt az embert. Azt akarja, hogy tudjam, ismeri a múltamat, és ellenem akarja felhasználni. Bárkit felhasznál, ha szüksége lesz rá.

Aedion sóhajtott.

– Elmondtad volna nekem, mi történt, ha nem lettem volna itt veled?

– Nem tudom, de fogadok, felébredtél volna, amikor kieresztettem rá a mágiámat.

Aedion felhorkant.

– Azt nehéz nem észrevenni.

Az égen sirályok vijjogtak. Bár Aelin az előbb kijelentette, hogy nem akar a múltban időzni, most mégis óvatosan így szólt:

– Darrow azt állította, hogy harcoltál Theralisben. – Már hetek óta rá akart kérdezni, de nem volt meg hozzá a kellő bátorsága.

Aedion a háborgó tengerre meredt.

– Már régen volt.

Aelin úgy érezte, mintha égne a torka, és nagyot nyelt.

– Alig töltötted be a tizennégyet.

– Így igaz – jelentette ki Aedion komoran. Aelin csak elképzelni tudta, milyen mészárlás folyhatott ott. És a borzalmát nemcsak annak, hogy egy kamasz ölt és harcolt, de annak is, hogy elesnek a hozzá közel álló emberek.

– Sajnálom, amin keresztül kellett menned – suttogta.

Aedion felé fordult, és az arcán ezúttal nyoma sem volt a szokásos önhittségnek és pimaszságnak.

– A csaták közül Theralis jelenik meg a legtöbbször a rémálmaimban. – Egy foltot dörzsölgetett a korláton. – Darrow

megoldotta, hogy kimaradjak a sűrűjéből, de túlerőben voltak. Nem bújhattam el tétlenül a bokorba.

Soha nem mondta, hogy Darrow megpróbálta őt megvédeni. Aelin megszorította a kezét.

– Sajnálom, hogy szóba hoztam – mondta.

Aedion vállat vont.

– Már jóval előtte eldőlt, hogy harcosként élem le az életemet.

Aelin valóban el se tudta volna őt képzelni kard és pajzs nélkül – mindkettőt a hátára szíjazva viselte –, de abban nem volt biztos, hogy jól van-e ez így.

Csend telepedett közéjük, súlyos, öreg, megfáradt csend. Aelin szólalt meg végül:

– Nem hibáztatom Darrow-t, mert gyakorlatilag elkergetett Terrasenből. Az ő helyében én is ezt tettem volna.

Aedion a homlokát ráncolta.

– Azt hittem, hogy küzdeni fogsz a határozata ellen.

– Arra megesküszöm, de megértem, miért tette.

Aedion figyelmesen ránézett, aztán biccentett. Komoran, ahogy a katonák szoktak.

Aelin a ruháján keresztül megtapintotta az amulettjét. Ősi, másvilági erejébe beleborzongott. Eszébe jutottak Brannon szavai: *Találd meg a zárat!* – mondta neki.

Jó, hogy a Koponya-öböl útba esett az eyllwe-i kőmocsár felé vezető úton. Az is jó, hogy a Koponya-öböl ura a kezére mágikus térképet tetováltatott, ami megmutatta, hol vannak az ellenségek, hol dúlnak viharok és merre vannak rejtett kincsek. Olyan dolgok, amikről nem akarják, hogy megtalálják őket.

Aelin felfordította a tenyerét, és a hegeit nézegette. Mennyi ígéretet, esküt tett! Mennyi adóssága van, és neki is mennyien tartoznak!

Valami várja őket a Koponya-öbölben... csak Erawan meg ne előzze őket!

25.
FEJEZET

Feketecsőrű Manon arra ébredt, hogy zörögnek felette a falevelek, a madarak a távolban figyelmeztetik egymást, és bűzlik az agyagos foki! és az öreg fák.

Nyögve kinyitotta a szemét, hunyorgott a sűrű lomb között átszivárgó napfényben.

Ismerte ezeket a fákat. Tölgyváld.

Még a nyeregbe volt szíjazva, Abraxos alatta feküdt kiterülve. Az állat nyújtogatta a nyakát, hogy lássa, Manon hogyan lélegzik. Sötét szeméből csak úgy áradt a rettegés, amikor Manon nyögve próbált felülni. A hátára eshetett, és úgy feküdt már jó ideje az Abraxos oldalát borító kék vérből ítélve.

Manon felemelte a fejét, hogy vessen egy pillantást a hasára. Elfojtott egy kiáltást, mert pokolian húzódtak az izmai. Valami nedves és meleg szivárgott a hasából. A sebek alig nyugodhattak meg, ha ennyire könnyen kinyíltak.

A fejében akkora volt a kalapálás, mint ezer kovácsműhelyben. A szája teljesen kiszáradt, a nyelvét is alig bírta megmozdítani. Az első dolga az lesz, hogy leszálljon a nyeregből. Aztán megvizsgálja magát, és vizet szerez.

A közelben patak csordogált. Abraxos szándékosan választotta volna ezt a helyet?

Az állat nagyot fújt, és nyugtalanul mocorgott. Manon felszisszent, mert a hasa még jobban szétnyílt.

– Hagyd abba! – szólt rá rekedtes hangon Abraxosra. – Jól vagyok.

Egyáltalán nem volt jól, de nem halt meg, és ez már valami.

A többi most mellékes, a nagyanyja, a Tizenhármak, a crochan-származás... Majd akkor foglalkozik velük, ha már nem áll fél lábbal a sötétség birodalmában.

Visszafeküdt az állat hátára. Nehezen lélegzett, minden lélegzetvétel fájt.

Meg kell tisztítani a sebet, és elállítani a vérzést.

A harci bőrruháját viselte csak, illetve az ingét... Nem volt annyi ereje, hogy az ingből kötszert tépjen. Egyedül a halhatatlanságában bízhatott, hogy a vére ellenáll a fertőzésnek.

A crochan vére...

Egy hirtelen mozdulattal felült, még nyögni se volt ideje. Olyan erővel harapta el a száját, hogy az ajka vérezni kezdett, és a száját rezes ízzel töltötte el.

De felült. A vér szivárgott a bőrruhája alól, de inkább arra figyelt, hogy lecsatolja magáról a szíjakat. Nem kell kapkodni. Mindent csak szép sorjában. Nem halt meg. A boszorkányok égi anyja még hasznát akarja venni.

Miután kiszabadította magát a nyeregből, lenézett Abraxosról a mohás földre.

A sötétség legyen kegyelmes hozzá! Ez fájni fog.

Összeszorított foggal fojtotta vissza a sírást, és elfordult a nyeregben, hogy mindkét lába ugyanazon az oldalon legyen. Ha a nagyanyja körmei mérgezettek lettek volna, már halott lenne. Bár az is épp elég baj, hogy recés és rozsdás volt a körme.

A térdét egy nagy fej bökte meg, Abraxos nyújtogatta a nyakát, így jelezte, mit akar: a nyakán csússzon le a földre.

Manon tudta, hogy bármelyik pillanatban elveszítheti az eszméletét, ezért átcsusszant a széles, nagy fejre. Az állat leheletével melegítette hűvös bőrét, és gyengéden leengedte a mohás talajra.

Manon hanyatt feküdt, hagyta, hogy Abraxos megbirizgálja az orrával. Az állatból halk nyöszörgés tört fel.

– Jól vagyok... – lehelte neki.

Szürkületkor tért magához.

Abraxos teljesen körbevette a szárnyával. Legalább melegben volt. De a szomjúság...

Nyögött, mire az állat azonnal elkapta a szárnyát, és a feje is előkerült. Aggódó pillantást vetett rá.

– Jaj, te tyúkanyó... – nyögte Manon, és a karjait a háta alá csúsztatva próbálta feltornászni magát.

Jó istenek!

Felült.

Víz! A patak!

Abraxos túl nagy volt ahhoz, hogy a fák között odajusson, de neki égetően szüksége volt vízre. Azonnal. Hány napja fekszik így? Mennyi vért vesztett?

– Segítség! – lehelte.

Hatalmas állkapcsok záródtak a gallérja köré, és olyan gyengédséggel emelték fel, hogy Manon szíve összeszorult. Imbolygott, a kezét az oldalához nyomta, de állva maradt.

Ha vízhez jut, akkor tudna aludni.

– Várj meg itt! – mondta, és a kezét a hasára szorítva elbotorkált a legközelebbi fáig. Szélhasító nagy súllyal nehezedett a hátára. Felmerült benne, hogy leteszi, de elképzelhetetlennek tűnt minden felesleges mozdulat, még az is, hogy a szíjat lecsatolja a mellkasáról.

Fától fáig botorkált, a törzsekbe mélyesztve a körmeit, hogy megtartsa magát. Zihálásának hangja betöltötte a csendes erdőt.

Életben van, él!

A patakocska alig csordogált a mohás kövek közt, ellenben tiszta volt, gyors, és most úgy érezte, hogy életében nem látott még ilyen szépet.

A vizet nézve próbálta felmérni, hogy ha letérdelne, vajon fel tudna-e újra állni.

Miután ivott, akár itt is aludhatna egyet.

Óvatosan, reszketve térdelt le a patak mellé. Elfojtotta a kiáltását, mert ahogy a patak fölé hajolt, még erősebben vérzett. Megállás nélkül ivott néhány marokkal, aztán lassított a tempón, mert a hasa már kívül-belül fájt.

Megreccsent egy ág, mire Manon felpattant. Az ösztönei annyira erősek voltak, hogy a fájdalom csak egy pillanat múlva

hasított belé. A fákat fürkészte, a sziklákat, a leveleket, a dombokat.

A túlpartról szólalt meg egy hideg, női hang.

– Úgy tűnik, hogy messzire zuhantál a fészkedtől, feketecsőrű.

Manon nem látta, kihez, milyen boszorkányhoz tartozik a hang, ám a fák árnyékából egy gyönyörű fiatal nő lépett elő.

A haját kibontva viselte, ami részben takarta a meztelenségét, krémszínű bőrét ugyanis semmilyen ruha nem fedte. Tiszta volt, akár a hó, egyetlen sebhely, egyetlen folt sem éktelenkedett rajta. Selymes haja együtt mozgott vele, ahogy közelebb lépett.

Nem boszorkány. Kék szeme pedig...

Menekülj! Futás!

Gleccserkék szeme még az árnyékos erdőben is világított. Érzéki, vörös ajka mosolyra húzódott. A fogai nagyon fehérek voltak. Figyelmesen megnézte Manont, vérzését, sebesülését. Abraxos figyelmeztetőn felüvöltött, és az üvöltésébe beleremegett a föld, a fák, a falevelek,

– Ki vagy? – kérdezte Manon rekedten.

A fiatal nő oldalra billentette a fejét, mint amikor egy vörösbegy tanulmányoz egy tekeredő férget.

– A sötét király a rémkutyájának hív.

Manon számolni kezdte a levegővételeit, így próbált erőt gyűjteni.

– Életemben nem hallottam rólad – hörögte.

A nő hasán, a fehér bőre alatt valami felvillant és eltűnt. Valami sötét, ami egyáltalán nem hasonlított vérre. Finom kezével azonnal eltakarta.

– Nem hallhattál rólam. Az árulásod előtt egy hegy gyomrában tartottak engem. De aztán a sötét király fokozta az erőmet, feltöltötte vele a vérem... – Kék szemével áthatóan nézett Manonra, őrület csillogott a tekintetében. – Sok mindent tehetne veled is, feketecsőrű. Azért küldött engem, hogy vigyem vissza hozzá a legjobb lovasát...

Manon hátrált egy lépést.

– Nincs hová menekülnöd. Alig tartja valami a helyén a hasad. – Hátravetette melegbarna haját. – Végre megtaláltalak, Manon! Hogy mi milyen jól fogunk szórakozni! Mindnyájan!

Manon előhúzta Szélhasítót, de a nő alakja ekkor felsugárzott, mint egy fekete nap, aztán viszont fodrozódni kezdett, a szélei távolodtak, eltorzultak, és...

Káprázat, illúzió volt az egész. Egy olyan lény állt most előtte, ami a sötétségben született. Olyan fehér volt, hogy Manon kételkedett abban, hogy valaha érte a nap fénye. Milyen elme szüleménye lehetett...? Egy másvilági lény képzeletének terméke, rémálmok szülötte. Egy olyan világból, ahol sötét, hideg üresség honol.

A teste és az arca nagyjából emberi volt. A rémkutya név viszont valóban illett hozzá. Az orrlyukai hatalmasak voltak, a szemhéja hiányzott. Erawan vajon maga tépte volna ki a szemhéját? A szája pedig... A fogai helyén fekete csonkok, a nyelve vastag, vörös, a levegőt ízlelgette vele. Fehér testéből szárnyak nőttek. Még csak az hiányzik, hogy felkapja Manont a levegőbe!

– Felfogod, mit adhat ő neked? – kérdezte éneklő hangon a nő. – Én érzem a szél ízét is, a szél igazi szagát. A te szagodat is messzi földről megéreztem.

Manon az egyik kezét továbbra is a hasára szorította, a másikkal viszont reszketve felemelte a Szélhasítót.

A rémkutya mély hangon, halkan felnevetett.

– Azt hiszem, hogy élvezni fogom! – mondta, és megindult.

Manon élt, *élt – és* eltökélte, hogy életben is fog maradni.

Manon hátraugrott, és épp hogy befért két fa között. Ami viszont sikerült a boszorkánynak, nem jött össze a rémkutyának. Beragadt. Borjúszemével hunyorgott dühében, a körmét hiába mélyesztette a fába... csak még jobban beszorult.

Talán a boszorkányok égi anyja vigyázott fentről Manonra.

A rémkutya a szárnyai miatt szorult be a két fa közé, a fa recsegett.

Manon Abraxos felé rohant. Minden lépéstől csillagokat látott, összeszorított foggal zokogott, úgy sprintelt a fák között. Mögötte recsegés, ropogás, falevelek zörgése.

A kezét a sebére szorítva vonszolta magát előre, a másikkal pedig annyira szorította Szélhasítót, hogy remegett a keze. Abraxos már várta. Manon még soha nem látta ilyen rémültnek.

A szárnyaival már verdesett, készült a felszállásra.

– Gyerünk! – hörögte Manon, és próbált felé lendülni.

Mögötte hatalmas reccsenés. A rémkutya mégis kiszabadult.

Manon érezte, hogy nemhogy felugrani nem fog tudni Abraxos hátára, de felmászni sem. Hagyta, hogy az állat hatalmas mancsával felkapja, és a hátára vesse.

Manon érezte, hogy a lába alatt megmozdul a levegő. Ahogy lenézett, látta, hogy a rémkutya a karmaival vadul kapkod utána, de nem éri el.

A rémkutya dühében felkiáltott, a tisztás széléig hátrált, és arra készült, hogy nekifutásból ugrik. Abraxos ekkor egy hatalmasat csapott a szárnyával, és egy csomó ágat és levelet söpört a rémkutya fejére.

A wyvern ekkor elkapott egy felszálló légáramlatot, és emelkedni kezdett. Tudta, hogy délkelet felé kell repülni, a síkságok felé.

Manon biztos volt benne, hogy a rémkutya nem marad sokáig a földön. Abraxos is tisztában volt vele, és készült a támadásra.

A fák lombja felett alighogy előbukkant egy fehér folt, a wyvern zuhanórepülésbe kezdett, úgy hullott lefelé, mint egy kő. Üvöltésétől Manonnak csengett a füle. A rémkutya képtelen volt kitérni, Abraxos akkorát vágott rá mérgezett szegecses farkával.

Fekete, rohadt vér fröcskölt szerteszét, az elefántcsontszínű kártyás szárnyak szétszakadtak.

Manonék suhantak tovább, a rémkutya pedig lebucskázott a lombok között. Manont nem érdekelte, hogy haldoklik vagy csak megsebesült.

– Meg foglak találni! – sikoltott a rémkutya lentről.

Szavai mérföldeken keresztül ott csengtek Manon fülében.

Csak annyira lassítottak, hogy rendesen felmásszon Abraxos hátára, és odaszíjazza magát. Az égen több wyvernnek nyoma sem volt, de a rémkutyának sem. Talán egy ideig lent tartja a méreg, de az is lehet, hogy végleg.

Gyerünk a part felé! – mondta Manon a szelet túlkiabálva. Az ég színe karmazsinvörösről feketére váltott. – Keress egy biztos helyet!

Vér szivárgott az ujjai között, gyorsabban, erősebben, mint korábban, és egy pillanat múlva a sötétség újra a birtokába vette a testét.

26.
FEJEZET

MÁR KÉT HETET TÖLTÖTTEK a Koponya-öbölben, Rolfe pedig mintha megfeledkezett volna róluk. Hiába kértek újabb találkozót, nem reagált. Dorian két hét alatt sem tudott hozzászokni a forrósághoz és a levegő magas páratartalmához. Éjjel-nappal szenvedett, éjszakánként arra ébredt, hogy úszik a verejtékben, és a napot csak bent, az Óceánrózsában tudta elviselni.

Mivel Rolfe nem akart velük találkozni, Dorian próbálta valami *mással* kitölteni a napjait, mint a meleg miatti panaszkodás. Reggelente a mágiahasználatot gyakorolta néhány mérföldnyire egy dzsungelben, egy tisztáson. Ami ennél is rosszabb volt, hogy Rowan arra kérte, hogy az oda- és visszautat is futva tegyék meg. Ebédre értek vissza, akkor választhatott, mikor akar enni: Rowan második döglesztő edzése előtt vagy után.

Doriannek halvány elképzelése sem volt arról, Aelin hogyan élte túl ezt a kiképzést, hogy bírta ki hónapokig, nem beszélve arról, hogy közben bele is szeretett a harcosba. Bár feltételezte, hogy mindkettőjükben van valami szadista hajlam, ezért illenek össze.

Időnként együtt edzettek Fenrysszel és Gavriellel, bár ők leginkább csak a nyelvüket köszörülték Dorian technikáján. Bizonyos napokon Rowan engedte, hogy maradjanak, máskor morogva elzavarta őket.

Dorian rájött, hogy utóbbi rendszerint akkor történt, amikor a forróság sem tudta kiűzni Dorian álmaiból az elmúlt hónapok

lidérceit. Ilyenkor verejtékben úszva ébredt, de úgy érezte, hogy Sorscha vére borítja, és azt sem bírta elviselni, hogy a tunikája a nyakához dörzsölődik. Nem tudta eldönteni, hogy hálás legyen-e a tündérhercegnek, amiért ezt észreveszi rajta, vagy gyűlölje a kedvességéért.

Estefelé Rowannel a várost járták, pletykák és hírek után szaglászva. Figyelték Rolfe embereit, akik viszont őket tartották szemmel. Rolfe szétvert flottájának csak hét kapitánya tartózkodott a szigeten, Rolfe-ot is beleértve nyolc. Az öbölben még ennél is kevesebb hajó horgonyzott. Egyesek a valg támadás után menekültek el, mások a kikötő fenekén aludták örök álmukat a halak és elsüllyedt hajóik mellett.

Aztán hírek jöttek Résvárból, a boszorkányok uralta városból: a város nagyrészt romokban hevert, a nemesek és kereskedők vidéki birtokaikra menekültek, és a szegényeket sorsukra hagyták. A boszorkányok szigorúan ellenőrizték a város kapuit és a kikötőket, semmi és senki nem juthatott se be, se ki a tudomásuk nélkül. Nagyobb baj, hogy a Ferian-résből hajók úsztak az Averyn Résvár felé, furcsa katonákkal és szörnyetegekkel a fedélzetükön. Ezek aztán a vadászmezőjükké változtatták a várost.

Erawan tapasztalt stratégaként tervezte meg a háborút, és igyekezett mindent előkészíteni a szárazföldi és a tengeri csatákhoz is. Az Averyn érkező hajók Rowan szerint túl kicsik voltak egy tengeri csatához. A Holtvégben állomásozó haderő csak egy része lehetett Erawan armadájának. Hol van a többi hajó? Hirtelen hova tűnt az adarlani flotta?

Rowan az itt-tartózkodásuk ötödik napján jött rá a válaszra: az Oro-öbölben van. A flotta egy része Eyllwe északnyugati partjánál állomásozott, a másik részét pedig Melisande kikötőiben rejtették el.

A híresztelések szerint Melisande királynője beengedte a morathi katonákat, és szabad mozgást biztosított nekik. Erawan ügyesen szétosztotta a flottáját, minden kulcsfontosságú helyszínre helyezett el katonákat. Rowan kénytelen volt arról tájékoztatni Doriant, hogy területet, szövetséget és földrajzi előnyöket kell feláldozniuk azért, hogy valamit megtarthassanak.

Dorian utálta bevallani a tündérharcosnak, hogy az elmúlt években semmit nem hallott ezekről a tervekről: a tanácsüléseken csak politikáról, kereskedelemről és rabszolgákról esett szó. Rájött, hogy ez a figyelem elterelését szolgálta, a kontinens lordjainak és uralkodóinak figyelmét ráirányították valamire, miközben a háttérben teljesen más zajlott. Most pedig... ha Erawan kivonja az Oro-öbölből a flottát, akkor valószínűleg Eyllwe déli partjainál fognak közeledni, és észak felé haladva minden part menti várost feldúlnak útközben, míg el nem érik Orynth küszöbét.

Talán ha szerencséjük lesz, Erawan flottája közben találkozik Maeve-évelBár utóbbiról nem hallottak semmit, semmilyen híresztelést arról, hol és milyen gyorsan haladnak a hajói. Vagy arról, hová tűnt Aelin Galathynius. Dorian tudta, hogy Rowan miatta járja az utcákat, róla akar megtudni valamit.

Dorian és Rowan gyűjtögették tehát az információmorzsákat, és esténként a fogadóban ezeket elemezték. Közben fűszeres rákokat eszegettek főtt rizzsel, utóbbit a déli kontinensről szállították a kereskedők. Naranccsal ízesített vizet ittak. A poharakat a kiterített szárazföldi és tengerészeti térképekre tették, amiket a városban szereztek. Az információkhoz többnyire másod- vagy harmadkézből jutottak hozzá. Úgy tűnt, hogy egy közönséges utcalány is tud annyit, mint a kikötőben dolgozó hajósok, ám egyik utcalány, hajós vagy kereskedő sem hallott híreket Hollin herceg vagy Georgina királynő sorsáról. A háború árnyékában Dorianen kívül láthatólag senkit nem izgatott igazán egy gyerek és egy olyan komolytalan királynő sorsa, aki soha nem akarta magához ragadni a hatalmat.

Egy különösen fülledt délutánon a gyülekező sötét felhők enyhülést hozó vihart ígértek. Dorian letette a villáját a tányérja mellé, amelyben párolt korallhal volt, és így szólt Rowanhez:

– Beleuntam a várakozásba, hogy Rolfe mikor akar végre találkozni velünk.

Rowan is letette a villáját, ami a tányérnak csörrent. Természetfeletti mozdulatlansággal várt. Gavriel *és* Fenrys ezúttal nem csatlakoztak hozzájuk. Dorian voltaképpen örült is, hogy nincsenek itt, és így szólt:

– Papírra és egy futárra lenne szükségem.

Rolfe órákkal később meghívott mindenkit a Tengeri Sárkányba.

Rowan az elmúlt napokban megtanította Doriant arra, hogyan védekezzen a mágiájával, és Dorian emelt is egy pajzsot maga köré, miközben négyen mentek fel a lépcsőn az emeleti iroda felé. Rolfe ment elöl.

Dorian elképzelése döccenő nélkül, simán megvalósult.

Senki nem vette észre, hogy a levél, amit Rowan ebéd után küldött el, ugyanaz volt, mint amit Doriannek kézbesítettek a fogadóban.

Rolfe kémei látták azonban Dorian arcán a döbbenetet a kapott hitek miatt: a rémületet, a dühvel vegyes félelmet. Rowan, szerepének megfelelően, feldúlva járkált fel-alá. Úgy csináltak mindent, hogy a folyosót felmosó cseléd is hallja, hogy valami a háború szempontjából döntő információról beszélnek, amiből Rolfe is sokat nyerhet, de akár mindent el is veszíthet miatta.

Dorian az iroda felé haladva nem tudta volna megmondani, örül-e vagy elbizonytalanítja, hogy a terve eddig működött. Gavriel és Fenrys szerencsére nem kérdeztek semmit.

A halványkék színű, aranyszegéllyel díszített kabátot viselő kalóz lord megállt irodája tölgyfa ajtaja előtt. A kesztyűje rajta volt, az arca egy kissé megviseltnek tűnt. Valószínűleg még jobban elkomorul, ha rájön, hogy valójában nem jött semmiféle hír, és mindent a megbeszélés miatt csináltak.

Dorian látta, hogy a három tündér Rolfe minden levegővételét és a testtartását figyeli, közben az első tiszt és a kormányos földszintről felszűrődő beszélgetését fülelve. Hárman alig észrevehetően biccentettek. Szövetségesek voltak, legalábbis addig, míg Rolfe meg nem hallgatja őket.

Rolfe kinyitotta a zárat, és közben a bajusza alatt dörmögött:

– Remélem, nem pocsékoljátok az időmet. – Ezzel belépett a sötét helyiségbe, de hirtelen megtorpant.

Dorian még a gyenge fényben is tökéletesen látta a Rolfe íróasztalánál ülő nőt. Fekete ruhája piszkos volt, a fegyverei csillogtak, és a lábát feltette a sötét asztalra.

Aelin Galathynius a kezét a tarkójára téve rájuk vigyorgott, és így szólt:

– Jobban bejön nekem az új irodád, Rolfe.

27.
FEJEZET

Dorian moccanni se mert, amikor Rolfe fortyogva így szólt:

– Élénken emlékszem arra, Celaena Sardothien, hogy azt mondtam neked, ha még egyszer beteszed a lábadat erre a vidékre, az életednek vége.

– Jaj – mondta Aelin, és leengedte a kezét, de a lábát továbbra is Rolfe íróasztalán hagyta –, és mi jó lenne ebben, ha így lenne?

Rowan halálos mozdulatlansággal állt Rolfe mellett. Aelin macskamosollyal vette le a lábát az asztalról, és kétoldalt végigsimította az íróasztalt, mintha az egy díjnyertes paripa lenne. Dorian felé fordult.

– Szia, felség!

– Helló, Celaena! – üdvözölte Dorian a tőle telhető legnagyobb lelki nyugalommal, miközben nagyon is tisztában volt azzal, hogy a két tündér mögötte hallja, mennyire vadul kalapál a szíve. Rolfe Dorian felé fordult.

Dorian szándékosan hívta így, mert a szobában valóban Celaena Sardothien ült.

A lány az állával Rolfe felé bökött.

– Jobb napokat is láttál, de ahhoz képest, hogy a fél flottád elhagyott, egész jól nézel ki.

– Tűnés a székemből! – mondta Rolfe nagyon halkan.

Aelin nem fogadott szót, helyette érzéki pillantással tetőtől talpig végigmérte Rowant. Rowan arckifejezése továbbra is teljesen közömbös maradt, a szeme viszont szinte világított. Aelin ekkor titokzatos mosollyal így szólt hozzá:

– Nem ismerlek, de szívesen megismerkednék veled.

– Sajnos foglalt vagyok – felelte Rowan mosolyogva.

– Kár – mondta Aelin, és oldalra billentette a fejét, amikor meglátott egy tálat kisebb smaragdokkal Rolfe asztalán. *Ne csináld, ne…*

Aelin a kezébe söpörte a smaragdokat, aztán egyenként szemezgetett belőlük, és nagyokat pislogva így szólt Rowanhez:

– Ritka szép lány lehet, ha ilyen hűséges vagy hozzá.

Az istenek könyörüljenek meg rajtuk! Rowan esküdni mert volna rá, hogy Fenrys mögötte elköhintette magát.

Aelin úgy tette vissza a fémtálba a smaragdokat, mintha rézpénzek lettek volna. A néma csendet csak a smaragdok csörrenése törte meg.

– Okos lány lehet – *csörrenés* –, gyönyörű – *csörrenés* – *és* nagyon, *nagyon* tehetséges. – A smaragdok egyenként koppantak a tálban, Aelin a kezében maradt négy darabot nézegette. – Ő lehet a legcsodálatosabb lény, akit valaha is a hátán hordott a föld!

Újabb köhögés, ezúttal Gavriel volt a tettes. De Aelin csak Rowant figyelte, aki így szólt:

– Tényleg az, sőt.

Aelin erre csak hümmögött, és hanyagul görgette ide-oda a smaragdokat sebhelyes kezében.

– Mégis mi az ördögöt keresel itt? – mordult rá Rolfe.

Aelin beejtette a smaragdokat a tálba.

– Így szokás beszélni egy régi baráttal?

Rolfe odament az asztalhoz. Rowan szinte reszketett a visszafojtott dühtől, amikor a kalózkirály a faasztalra támaszkodott.

– Utoljára azt hallottam, hogy a mestered meghalt, te pedig eladtad a céhet a tanítványainak. Szabad nő vagy. Mégis mit keresel a városomban?

Aelin farkasszemet nézett a tengerzöld szemekkel. Dorian nem tudta eldönteni, hogy az Aelin szeméből sugárzó

határozottság vajon veleszületett-e vagy gyakorlás, vér és kalandok edzették ilyenre.

– Nyakunkon a háború, Rolfe. Talán tilos felmérni az esélyeimet? Gondoltam, megtudakolom tőled, te mit tervezel.

Rolfe széles válla felett visszapillantott Dorianre.

– Az a hír járja, hogy egykor ő volt a király bajnoka. Te tényleg *egy ilyennel* akarsz üzletelni?

Dorian halkan felelt.

– Meglátod, Rolfe, hogy az ember nem *üzletel* Celaena Sardothiennel. Az ember legfeljebb túléli őt.

Aelin szélesen elvigyorodott. Rolfe a szemét forgatta, és így szólt az orgyilkos-királynőhöz:

– Mi hát a terv? Belementél egy alkuba, hogy kijuss Távolvégből. A király bajnoka lett belőled, és most, hogy ő már halott, szeretnél hasznot húzni a helyzetből?

Dorian igyekezett rezzenéstelen arcot vágni: az ő apja volt halott, és az ő keze között pusztult el.

– Nagyon nem szeretem korlátok közé szorítani magam – mondta Aelin. – Most, hogy az enyém Arobynn vagyona, és eladtam a céhet... Nem érzem úgy, hogy ennyivel meg kellene elégednem. A háborúból csak az okosak tudnak hasznot húzni.

– És hol van az a tizenhét éves, önhitt csaj, aki hat hajómat tette tönkre, kettőt elrabolt, lerombolta a városomat, és mindezt kétszáz rabszolga felszabadításáért?

Aelin tekintetén olyan sötét árnyék suhant át, hogy Doriannek végigfutott a hideg a hátán.

– Tölts el egy évet Távolvégen, Rolfe, és gyorsan megtanulod egy másik játék szabályait.

– Megmondtam neked – sziszegte Rolfe dühét visszafojtva –, hogy egy napon megfizetsz az önhittségedért.

Aelin mosolya fenyegetővé vált.

– Valóban megfizettem. És Arobynn Hamel is megfizetett.

Rolfe pislogott – csak egyszer, aztán felegyenesedett.

– Kotródj el a székemből! És tedd vissza a smaragdot, amit az ingujjad alá dugtál!

Aelin ujjai megvillantak, és egy smaragd, amiről Dorian meg is feledkezett, megjelent az ujjai között.

– Jól van, legalább a látásod nem romlott öregségedre.

– A másikat is! – sziszegte Rolfe összeszorított foggal.

Aelin vigyorogva hátradőlt Rolfe székében, hátrahajolt, és kiköpött egy smaragdot, amit valahogy a nyelve alá rejtett. A kő ívet írt le a levegőben. A síri csendben nem lehetett mást hallani, mint a koppanását a tálban.

Dorian Rowanre pillantott. A herceg láthatólag nemcsak élvezte a helyzetet, de büszke is volt Aelinre, sőt, Dorian valamiféle szunnyadó kéjvágyat is felfedezett rajta. Dorian gyorsan elkapta a tekintetét.

Aelin így szólt a kalózkirályhoz:

– Két kérdésem van.

Rolfe a tőre felé nyúlt.

– Ébredj már fel! Te engem itt nem kérdezgethetsz!

– Tényleg nem? Pedig két és fél éve tettem neked egy ígéretet. Nem csupán szóban, le is írtam egy pergamenre, te pedig aláírtad.

Rolfe felmordult.

Aelin az öklére támasztotta az állát.

– Azóta a... balszerencsés nap óta a hajóid legénysége vásárolt rabszolgákat? Folytatott rabszolga-kereskedelmet? Szállítottak rabszolgákat?

– Nem.

Apró, de elégedett biccentés.

– És nyújtottál itt a rabszolgáknak menedéket?

Nem hívtuk őket, de ha jöttek, akkor igen. – Egyre feszültebben beszélt, szinte már csak egy lépésre volt attól, hogy a királynő torkának ugorjon. Dorian magában azért fohászkodott, hogy a férfi ne legyen annyira ostoba, hogy rávesse magát, miközben Rowan minden lélegzetvételét figyeli.

– Jól van – mondta Aelin. – Okos fiú vagy, hogy nem hazudsz nekem. Mivel magam is vettem a fáradságot ma reggel, az érkezésem után, hogy szétnézzek a raktáraidban, és érdeklődjek a piacokon. Aztán pedig eljöttem ide... – Végigsimított az asztalon lévő papírokon és könyveken.

– Saját szememmel akartam látni az árukat. – Végighúzta az ujját egy listán. – Kelmék, fűszerek, porcelán, edények, rizs a déli kontinensről, csempészáruk, de... egy rabszolgát se láttam. Meg

kell, hogy mondjam, le vagyok nyűgözve. Tényleg tartottad a szavad, és nagyon alaposan vezeted a jegyzőkönyveket is.

– Van fogalmad arról, mennyibe került nekem eddig a te erőfitogtatásod?

Aelin tekintete a falon lógó pergamenre vetődött, különféle tőrök, kardok, sőt ollók álltak ki belőle. Láthatólag ezen gyakorolt Rolfe.

– Nos, néhány számlát tényleg nem fizettem ki – mondta.

Rolfe ugyanis alaposan összeírta azokat a károkat is, amiket Aelin utolsó itt-tartózkodásakor okozott.

Rolfe Rowan, Fenrys és Gavriel felé fordult.

– Azt akarjátok, hogy segítsek a háborúban? Csak egy feltételem van. Öljétek meg őt! Most azonnal, és odaadom a hajóimat és az embereimet.

Fenrys sötét szeme felcsillant, de nem Rolfe-ra pillantott, hanem Aelinre, aki felállt. Fekete ruhája elnyűtt volt az utazástól, aranyszőke haja csillogott a tompa fényben. Bár a helyiség tele volt hivatásos gyilkosokkal, szinte egymagában betöltötte a teret.

– Ó, nem hinném, hogy ezt megtennék a kedvedért – mondta. – Talán nem is lennének rá képesek.

Rolfe megpördült.

– Mi van? Megijedtél? Tündérharcosokkal szemben azért nem vagy olyan profi, mi?

Aelin az egyik székre mutatott az asztal előtt.

– Nem szeretnél leülni?

– Takarodj a...

Aelin halkan füttyentett egyet.

– Rolfe kapitány, ha megengeded, szeretném neked bemutatni Terrasen *senkihez sem hasonlítható,* gyönyörű és minden szempontból hibátlan királynőjét.

Dorian kérdőn felvonta a szemöldökét. De ekkor léptek hallatszottak, és...

A jelenlévők egyként fordultak meg, amikor Aelin Galathynius maga lépett be a szobába, hasonlóan viseltes és piszkos sötétzöld tunikában. Aranyszőke haját kibontotta, és türkiz-arany szeme derűsen csillogott. Elhaladt Rolfe előtt, akinek leesett az álla, és leült Aelin székének a karfájára.

Dorian tündérszaglás híján nem tudta volna megmondani a különbséget.

– Mi ez az... ördöngösség? – sziszegte Rolfe, de csak egy lépést araszolt előre.

Aelin és Aelin egymásra nézett. A fekete ruhás vigyorogva nézett az újonnan érkezőre.

– Fantasztikus vagy!

A zöld ruhás mosolygott, és bár látszott rajta, hogy élvezi a helyzetet, minden gonoszkodó huncutsága ellenére a mosolya halványabb volt. Látszott rajta, hogy az ő szája nincs hozzászokva ahhoz, hogy morogjon, dühödten vicsorogjon és pimaszságokat mondjon. Ezek szerint ő volt Lysandra.

A királynők szembenéztek Rolfe-fal.

– Aelin Galathyniusnak nem volt ikertestvére – morgott, a kezét a kardjára téve.

A fekete ruhás Aelin, az igazi, aki végig közöttük volt, a szemét forgatta.

– Jaj, Rolfe, neked annyira nincs fantáziád! *Hát persze* hogy nincs ikertestvérem!

Az állával Lysandra felé bökött, mire az alakváltó teste fényleni kezdett, elolvadt, a hajából sötét, egyenes hajzuhatag lett, a bőre barnává változott, nagy szeme élénkzölddé.

Rolfe hátrált, de Fenrys már ott állt a háta mögött, és kezét a vállára lette.

– Alakváltó – közölte a tündérharcos.

Aelin és Lysandra olyan rezzenéstelen arccal nézett rá, amitől a kisebb harcosok már rég menekülőre fogták volna.

Az alakváltó láttán még a kőkemény Gavriel arcára is kiült a döbbenet. Nagyot nyelt. Aedion apja. Ha pedig Aedion itt van Aelinnel...

– Meglep, hogy a tündérherceg csapatának krémjét is itt találom – mondta Aelin. – Nagyon örülök. Lennétek olyan kedvesek, és megerősítenétek őkalózságának, hogy az vagyok, akinek mondom magam, hogy ezután rátérhessünk a sürgetőbb ügyekre?

Rolfe arca elfehéredett a dühtől, amikor rájött, hogy rajta kívül mindenki tudta, ki ül előtte.

Dorian szólalt meg:

– Ő Aelin Galathynius. Egyben Celaena Sardothien.

Rolfe Fenrys és Gavriel felé fordult. Gavriel bólintott.

– Az, akinek mondja magát – mondta Fenrys, és továbbra sem vette le a szemét a királynőről.

Lysandra egy viaszpecséttel ellátott tekercset nyújtott át Aelinnek.

– Levágattad a hajad – jegyezte meg Rolfe Aelinre pillantva.

– A haj hosszát a körülmények határozzák meg – mondta Lysandra a kulcscsontjáig érő haját piszkálva.

Rolfe döbbenten nézte őket. Aelin a barátnőjére vigyorgott.

– Nos, Rolfe – mondta éneklő hangon, a tekercset az egyikből a másik kezébe dobálva. – Beszélgessünk csak arról, hogy te miért is nem akarsz segíteni nekem!

28.
FEJEZET

Rolfe Az Irodája Jó Részét Elfoglaló nagy asztalra mutatott. Aelin Galathynius nem próbálta leplezni önelégültségét. A kalózkirály irodája sokkal impozánsabb volt, mint az az egérlyuk, ahol még Sammel együtt találkoztak vele.

Alig tett egy lépést az asztal felé, Rowan mellette termett, és megérintette a könyökét. Az arca – jó istenek, mennyire hiányzott neki ez a nyers, könyörtelen arc! – feszültnek tűnt. Rowan odahajolt hozzá, és halkan odasúgta neki:

– Fenrys és Gavriel nekünk dolgozik azzal a feltétellel, hogy elvezetem őket Lorcanhez. Maeve azért küldte őket, hogy gyilkolják meg őt. Egyelőre nem voltam hajlandó semmit sem elárulni a hollétéről. Adarlan és Melisande aljas megállapodást kötöttek, és az adarlani flotta nagy része már az Oro-öbölben állomásozik. Maeve armadája Eyllwe felé hajózik, de azt nem tudjuk, hogy milyen célból.

Nos, jó volt tudni, hogy a biztos pokol vár rájuk, és azt is, hogy helytálló volt az információ Maeve armadájáról. Rowan még hozzátette:

– Pokolian hiányoztál.

A hallottak ellenére Aelin mosolygott, és kissé hátrébb húzódott, hogy a férfi szemébe tudjon nézni. Ép volt, egészséges, és ez máris túlszárnyalta Aelin minden reményét. Úgy döntött, hogy nem különösebben érdekli a közönség, és lábujjhegyre állva megcsókolta Rowant. Minden ügyességét be kellett vetnie, hogy a nap folyamán Rowan ne érezze meg a szagát, és a férfi arcán

tükröződő döbbenet és öröm láttán teljes mértékben elégedett volt.

Rowan megszorította a karját. Aelin kissé hátrébb húzódott.

– Az érzés, herceg – mormogta Aelin – kölcsönös.

A többiek próbáltak máshová nézni, kivéve Rolfe-ot, akiben még mindig forrt a düh.

– Jaj, ne fortyogj már annyira, kapitány! – mondta Aelin, azzal elfordult Rowantől, és leült Rolfe-fal szemben. – Te utálsz engem, én utállak téged, és mind a ketten utáljuk, ha okvetetlenkedő, hatalmaskodó birodalmak diktálni akarnak nekünk. Tökéletes páros vagyunk.

– Majdnem az egész életművemet tönkretetted – fortyogott Rolfe. – Hiába van úgy felvágva a nyelved és vagy olyan önhitt, én nem felejtek!

Aelin, csak hogy bosszantsa, mosolygott, és kinyújtotta a nyelvét. Nem az igazit, hanem egy kétágú, ezüstös tűznyelvet, ami úgy vonaglott a levegőben, mint egy kígyó.

Fenrys gúnyosan vigyorgott, de Aelin nem törődött vele. A tündérekkel majd később foglalkozik. Most csak azért fohászkodott magában, hogy még tudjon szólni Aedionnak, mielőtt az belerohan az apjába, aki most két székkel arrébb ült, és úgy bámult rá, mintha tíz feje lett volna.

Jó istenek, még az arckifejezése is Aedionra emlékeztette. Hogyhogy nem vette ezt észre tavasszal Wendlynben? Aediont kisfiú korában látta utoljára, most pedig férfiként... Mivel Gavriel halhatatlan volt, ezért egykorúnak tűntek. Sok szempontból különböztek egymástól, de a tekintete. .. mintha egymás tükörképei lettek volna.

– Egy olyan királynő, aki a tűzzel játszik, nem megbízható szövetséges – jelentette ki komoran Rolfe.

– Egy olyan kalóz, akit az emberei az első nehéz helyzetben otthagynak, nagyon gyatra parancsnok. Mégis itt ülök, ennél az asztalnál.

– Vigyázz, kislány! Neked nagyobb szükséged van rám, mint nekem rád.

– Valóban?

Egy tánc volt az egész. Már régen azelőtt, hogy betette a lábát erre a borzalmas szigetre, elkezdődött a tánc, és most indult a

második kör. Letette Murtaugh lepecsételt ajánlólevelét az asztalra.

– Az aranyammal téged közönséges bűnözőből egy köztiszteletnek örvendő, megállapodott üzletember színvonalára tudnálak emelni. A tépő-lápiak ugyan kétségbe vonhatják, kihez tartoznak ezek a szigetek, de... ha a támogatásomat élveznéd? Mi lenne, ha valódi kalózkirályt faragnék belőled?

– És ki erősíti meg egy húszéves hercegnő szavát?

Aelin az állával a viaszpecsétes tekercs felé bökött.

– Murtaugh Allsbrook. Szép hosszú levelet írt neked.

Rolfe elvette a tekercset, nézegette, aztán szép ívben a szemetesbe dobta. Puffanása visszhangzott az irodában.

– Én is megteszem – mondta Dorian, és előrehajolt, mielőtt Aelin felmordult volna a kidobott levél miatt. – Ha megnyerjük a háborút, megkapod Erilea két legnagyobb királyságát, akik elfogadnak téged, mint a kalózok királyát. A Koponya-öböl és a Holt-szigetek nem a búvóhelyed lesz, hanem valódi otthonod. Új királyság.

Rolfe dörmögve elnevette magát.

– Így beszélnek a fiatal idealisták és álmodozók.

– A világot, Rolfe, az álmodozók fogják megmenteni és újjáépíteni – mondta Aelin.

– Tévedsz. A világot harcosok mentik meg, akik az életüket ontják érte. Üres ígéretekkel és szépen hangzó álmokkal még senki nem nyert háborút.

Aelin tenyerét az asztalra fektette.

– Én nem azt mondtam, hogy vérontás nélkül fogunk győzni. De ha megnyerjük a háborút, akkor egy új, szabad világ születik. Ezt megígérem nemcsak neked, de mindenkinek, aki a zászlóm alatt fog vonulni. Jobb lesz a világ. Te döntöd el, hogy hol lesz benne a helyed.

– Egy kislány ígérget ilyeneket, aki még nem tudja, hogy a világ hogyan is működik valójában – jelentette ki Rolfe. – Tapasztalt férfiakra van szükség, akik fenntartják a rendet, működtetik a dolgokat. Különben kitör a káosz. Te azt hiszed, hogy előtted még senki nem akarta megmenteni a világot? Az biztos, hogy soha nem lett jó a vége.

– Aranyat akarsz, Rolfe? – kérdezte Aelin kedveskedő hangon. – Rangot? Dicsőséget, nőket? Földet? Vagy csak a vérszomj hajt téged előre? – A kesztyűjére nézett. – Mennyibe került a térkép? Mi volt a végső célod, ha ilyen áldozatot hoztál érte?

– Nem tudsz nekem olyasmit ajánlani vagy mondani, amit én magam nem tudok megszerezni. – Ravasz mosoly. – Hacsak nem a kezedet ajánlod, és nem teszel Terrasen királyává... az felkeltené az érdeklődésem.

Rohadék. Önelégült, undorító rohadék. Rolfe látta őt, Aelint Rowannel. Szinte itta magába a látványt, ahogy ők ketten most dermedten ültek, és Rowan a tekintetével halált ígért.

– Úgy tűnik, hogy rossz lóra tettél – gúnyolódott Rolfe Doriannel. – Apropó, milyen híreket kaptál?

A rossz ló halkan megszólalt:

– Semmilyet, de legalább örülhetsz, hogy az Óceánrózsában a kémeid jól végzik a munkájukat. Őfelsége pedig elég jó színész.

Aelin majdnem elnevette magát, Rolfe arca viszont elsötétült.

– Takarodj az irodámból!

– Egy apró sértődés miatt visszautasítod a szövetséget? – kérdezte Dorian.

Aelin felhorkant.

– Aligha nevezném kis sértésnek azt, hogy leromboltam ezt a rozoga várost, és elsüllyesztettem a hajóit.

– Két napot adok, hogy elhúzzatok erről a szigetről – mondta Rolfe vicsorogva. – Azután áll a két és fél évvel ezelőtti ígéretem. – Vigyorogva körbenézett. – Vidd magaddal az állatkertedet!

Aelin füstöt érzett a szájában. Készült rá, hogy vitatkozni fognak... Most újra kellett rendezni a soraikat. Kíváncsi volt, mit intézett Rowan és Dorian. Együtt átgondolják a következő lépéseket.

Higgye csak Rolfe nyugodtan, hogy egyelőre kiszáll a táncból!

Aelin a keskeny folyosón haladt, izomkolosszusokkal körbevéve. Ekkor egy újabb dilemmába ütközött: Aedionba.

Unokafivére kint ügyelt a biztonságra. Ha Aelin egyenesen kimegy a többiekkel, akkor Aedion szemtől szembe fog állni régen elvesztett és teljesen elfelejtett apjával.

Aelin három lépést tett a folyosón, amikor Gavriel a háta mögül megkérdezte:

– Hol van?

Aelin lassan hátranézett. A kőkemény harcos napbarnított arcán feszültséget látott, a szeméből bánat sugárzott.

– Ha édes, drága Lorcanünkre gondolsz... – próbált Aelin tréfálkozni.

– Tudod, hogy kiről beszélek.

Rowan közéjük lépett, de zord arca nem árult el semmit. Fenrys is kilépett a folyosóra, becsukta Rolfe irodaajtaját, és sötét derűvel nézte őket. Rowan sokat mesélt Aelinnek róla. Olyan arca és teste volt, hogy nők és férfiak is képesek lettek volna ölni azért, hogy birtokolhassák. Maeve is ilyen szolgálatot követelt meg tőle, és Fenrys csak az ikertestvére miatt tűrte őt el.

– Nem lenne egyszerűbb megkérdezni, hogy ki ő?

Gavriel nem mosolygott. Mozdulatlanul állt. Aelin időt akart nyerni magának, Aedionnak.

– Nem te döntöd el, mikor, hol és hogyan szeretnél találkozni vele – mondta Aelin.

– Szerintem igen, elvégre a fiamról van szó.

Aelin vállat vont.

– Még azt se te döntöd el, hogy hívhatod-e egyáltalán így.

A homokszínű szemek megvillantak. A harcos tetovált kezét ökölbe szorította. Rowan szólalt meg:

– Gavriel, esze ágában sincs téged távol tartani tőle.

– Mondd meg, hol a fiam! Most azonnal.

Csak kibújt a szög a zsákból. Az oroszlán, a harcos, aki egymaga hadseregeket győzött le, akinek a hírétől is reszkettek a katonák. Akinek a testét elesett katonái nevei borították.

Aelin a körmét birizgálta, aztán grimaszolva hátranézett az üres folyosóra.

– Bárcsak tudnám, hová ment!

Döbbenten pislogtak, aztán megindultak arra, ahol Lysandra állt az előbb, de már eltűnt, kirepült vagy kimászott a nyitott

ablakon. Hogy elvigye Aediont.

– Te nekem ne parancsolgass! – mondta Aelin közömbös, rideg hangon Gavrielnek.

Aedion és Lysandra az Óceánrózsában vártak rájuk. A szép, rendezett udvarba lépve Aelin oldalba bökte Rowant.

– Meg voltam róla győződve, hogy Doriannel egy patkánylyukban fogtok éjszakázni.

Dorian, aki mögöttük néhány lépéssel jött, halkan nevetgélt, amit Aelin jó jelnek tartott. Jó, hogy nevet, mert amikor utoljára találkoztak, alig mosolygott.

Ő is hetekkel ezelőtt nevetett utoljára, és már ránehezedett ennek a súlya.

Rowan Aelin pillantásából megérezte, hogy Aelin beszélni szeretne valamiről Doriannel. Rowan szó nélkül elindult fel a lépcsőn. Dorian pedig megértette Aelin szándékát, és megállt.

Az esti levegő tele volt édes gyümölcsök és virágok illatával, a szökőkút halkan csobogott. Aelinben felmerült a kérdés, vajon a fogadó tulajdonosa a Vörös Sivatagból származik-e, és látta-e ott, hogy a néma orgyilkosok búvóhelyén is milyen művészi kompozíciókat csináltak kövekből és növényekből.

– Sajnálom, ami Résvárban történt – mondta Doriannek.

A király napbarnított arca elkomorult.

– Köszönöm a segítséget!

Aelin vállat vont.

– Rowan mindig keresi az alkalmat a szereplésre. Unalmas, halhatatlan életébe célt és megelégedettséget csempésznek a drámai mentőakciók.

Fölöttük egy erkélyen valaki elköhintette magát, elég hangosan ahhoz, hogy Aelin rájöjjön, hogy Rowan hallotta, és ha kettesben lesznek, akkor nem fogja elfelejteni ezt a kis megjegyzését.

Aelin elmosolyodott. Meglepetten és örömmel észlelte, hogy Rowan és Dorian között nyugodt, könnyed, de tiszteletteljes viszony alakult ki.

Jelezte a királynak, hogy menjenek tovább, majd halkan – mivel tisztában volt azzal, hogy Rolfe hány kémet alkalmaz az épületben – így szólt:

– Úgy tűnik, hogy néhány ostoba papír miatt jelenleg koronátlanok vagyunk.

Dorian nem viszonozta a mosolyát. Nyikorgott a lépcső, ahogy meg indultak az emeletre, és már majdnem odaértek a szobához, amikor Dorian megszólalt.

– Talán jól van ez így.

Aelin felelni akart valamit, de most az egyszer mégis úgy döntött, hogy csendben marad, és belépett a szobába.

Rolfe kémei miatt végig suttogva beszélgettek. Rowan és Dorian részletesen elmesélték, mi történt velük. Aedion főleg a boszorkányokról érdeklődött, a fegyverzetükről, hogyan repülnek, milyen alakzatokban. Mindent tudni akart, amivel segítheti a Romlás katonáit, erősítheti a védelmüket északon, függetlenül attól, éppen ki irányítja őket. Észak tábornokaként képes volt összerakni a mozaikokat, és hatékony védelmet építeni. De az a könnyedség, ahogy a vasfogú légió bevette a várost...

– Feketecsőrű Manon – töprengett hangosan Aelin – értékes szövetséges lenne, ha magunk mellé tudnánk állítani.

Aelin önkéntelenül Rowan vállára pillantott. A boszorkány ott vájta bele a vaskörmeit.

– Lehet, hogy belső háború törne ki a boszorkányok között, ha Manont a társai ellen fordítanánk – mondta Aelin. – Kiirtanák egymást, nekünk nem is kellene velük foglalkoznunk.

Dorian kiegyenesedett a székében, de a tekintetéből csak hideg számítás sugárzott, amikor tiltakozott.

– Mégis mit akarnak a boszorkányok? A mi fejünkön kívül, persze. Miért kötöttek szövetséget Erawannel?

Mindenki a vékony, sebhelyekből álló „láncra” nézett Aelin nyakának a tövében. A Sárgalábú Bába elleni küzdelemben szerezte. Nemcsak hegek maradtak utána, hanem sajátos, kiirthatatlan szag is, aminek alapján azonnal felismerték, hogy ő egy boszorkánygyilkos. Sárgalábú Bába télen szövetségest keresve látogatott el az üvegkastélyba. Mivel vette őt rá az adarlani király, hogy vegyen részt a háborúban?

Ráérünk még gondolkodni a miérteken és a hogyanokon – jelentette ki Aelin. – Ha boszorkány kerül az utunkba, akkor élve fogjuk el. Majd neki feltesszük a kérdéseinket.

Ezután elmondta, mit láttak Iliumban, és beszámolt Brannon parancsáról, hogy keresse meg a zárat. Itt is több kérdésük merült fel.

Aelin később, vacsoránál is, miközben a borsos garnélát és a fűszeres rizst eszegette, arra gondolt, hogy ez egy véget nem érő történet. Újra úgy érezte, hogy nagyon súlyos terhek nehezednek a vállára.

Erawan évtizedek óta tervezgette a háborút, sőt, talán évszázadok óta. Neki, Aelinnek pedig semmi más nincs a kezében, mint egy régen halott király furcsa parancsa, hogy állítsa meg Erawant. Ráadásul csupán néhány átkozott hónap áll a rendelkezésére, hogy hadsereget gyűjtsön ellene.

Nem hitte, hogy merő véletlen, hogy Maeve éppen akkor hajózik Eyllwe felé, amikor ő Brannontól azt a parancsot kapta, hogy menjen délnyugatra, a Kőmocsárba. Ahogy az sem véletlen, hogy Morath átkozod Kottája az Oro-öbölben van.

Alig van ideje a felkészülésre. Mindenesetre következetesen kell haladni. Kis lépésekben.

Aelin nem fecsérelte volna a drága idejét Rolfe-ra, ha nem lett volna az az átkozott térkép. A térkép segítségével ugyanis könnyebben megtalálhatják a zárat. Előtte viszont meg kell győződniük arról, hogy a térkép tényleg működik.

29.
FEJEZET

Aedion szívesebben látta volna Lysandrát sólyom vagy szellemleopárd képében, de ezzel csak feleslegesen vonták volna magukra a figyelmet.

Aedion viszont mégis azt szerette volna, hogy a lány ne így nézzen ki.

Nem mintha kellemetlen látványt nyújtott volna az aranybarna hajú, zöld szemű nő. Ezekkel a színekkel minden további nélkül elmehetett volna egy kedves cselédlánynak Észak-Terrasenből. Aedionnak az a szerep nem tetszett, amit Lysandra játszott, miközben egy sikátorban álldogáltak. A saját szerepe sem tetszett neki.

Lysandra a téglafalnak dőlt, és ahogy a lábát a falnak támasztotta, kilátszott krémfehér combja. Aedion pedig a lány feje mögött támaszkodott a falnak, és a kuncsaftjának tűnt.

A sikátorban csak az eldobott, rohadt gyümölcsök között turkáló patkányok motozása hallatszott. Aedion a kalózkirály után pontosan ilyen porfészeknek képzelte el a Koponya-öblöt.

Ráadásul a kalózok ura tudtán kívül birtokolta az egyetlen olyan térképet, amin rajta lehetett a zár, amit Aelinnek meg kellett találnia.

Míg Aedion csupán bosszúsan megemlítette, hogy ezt a térképet aztán *tényleg* nem fogják tudni ellopni, Rowan előállt egy tervvel. Csapdával.

Aedion a Lysandra fehér nyakában lógó finom aranyláncot nézegette. A végén, Lysandra ruhája alá rejtve Orynth amulettje lógott.

– Tetszik a látvány?

Aedion felnézett formás kebleiről.

– Elnézést!

Az alakváltó azonban mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Szerinted nem fog működni?

– Szerintem sok értékes dolog van ezen a szigeten, Rolfe-ot miért pont ez érdekelné?

Tudták, hogy a térkép viharokat, ellenségeket és kincseket mutat. És mivel ő és Lysandra nincsenek benne az első kettőben, ezért a Rolfe kezére tetovált térkép csak egy dolgot fog jelezni: hogy itt valami kincs van.

– Rowan szerint Rolfe biztos meg akarja nézni az amulettet.

– Rowan és Aelin hajlamosak arra, hogy mondjanak valamit, de teljesen mást értsenek alatta. – Aedion nagyot sóhajtott.

– Már egy órája itt rostokolunk.

Lysandra felvonta barna szemöldökét.

– Máshol kellene lenned?

– Fáradt vagy.

– Mindnyájan fáradtak vagyunk – fortyant fel a lány.

Aedion befogta a száját, nem akarta, hogy most rögtön leharapják a fejét.

Minden alakváltás kivett valamennyit Lysandrából. Minél nagyobb volt a változás, minél nagyobb az állat, annál nagyobb árat fizetett érte. Aedion a szemtanúja volt annak, hogyan változott néhány perc leforgása alatt pillangóból dongóvá, kolibrivé és denevérré. De az már hosszabb ideig tartott, hogy emberből szellemleopárdba, medvébe, jávorszarvasba vagy lóba menjen át, ahogy egyszer bemutatta. A mágiának erő kellett, hogy ilyen méretű állattá alakuljon, és a testét féktelen erővel töltse be.

Könnyed léptek hallatszottak, két hangos fütty kíséretében. Lysandra leheletével Aedion állkapcsát birizgálta. Aedion ugyanakkor kissé megfeszült a közeledő léptek hallatán, és meredten nézte nagy ellensége fiát. Aki most már király.

Aedion továbbra is gyűlölte ezt az arcot, és megvetően mosolygott, ha látta. Évekig álmodozott arról, hogy a tulajdonosát apró cafatokra tépi. A múltban annyi mindent megpróbált, hogy kiverje a fejéből a királyfi arcát! Tökrészegre

itta magát a bálokon. Nőket ölelgetett, akiknek a nevét se tudta. Ez a gyűlöletes arc még a tömlöcbe is elkísérte, ahová még az előző király vetette.

Ezt az arcot most csuklya takarta, és a külvilág számára úgy tűnt, hogy csak azért van itt, hogy Lysandra szolgálatai felől érdeklődjön, miután Aedion befejezte. A tábornok a fogát csikorgatta.

– Mi van?

Dorian Lysandrára nézett, olyan tekintettel, ahogy az árukat szokás méregetni. Aedionnak úgy kellett visszafognia magát, hogy ne méltatlankodjék.

– Rowan küldött, hogy nézzem meg, hogy álltok. – A herceg és Aelin a fogadóban maradtak, az ebédlőben iszogattak, ahol Rolfe kémei láthatták őket, és jelenthettek róluk. Dorian döbbenten nézte az alakváltót. – Jó istenek, te aztán *tényleg* mindenféle emberi alakot képes vagy felvenni.

Lysandra vállat vont, a javíthatatlan utcalány az árat próbálta belőni.

– Nem olyan érdekes, mint hiszed. Én arra lennék inkább kíváncsi, hogy lehet-e belőlem fa vagy szellő.

– Azt is meg tudod csinálni?

– Hogyne tudná – mondta Aedion, majd eltolta magát a faltól, és karba tette a kezét.

– Pedig nem tudom – tiltakozott Lysandra, és Aedionra nézett. – Nincs miről beszámolnunk. Rolfe-nak és az embereinek nyoma sincs.

Dorian bólintott, és zsebre tette a kezét. Csend.

Aedion bokájába belenyilallt a fájdalom, mert Lysandra észrevétlenül belerúgott.

Visszafogta méltatlankodását, és így szólt a királyhoz:

– Ezek szerint Whitethornnal nem öltétek meg egymást.

Dorian kérdőn vonta fel a szemöldökét.

– Megmentette az életemet, és közben majdnem belehalt. Mit érezhetnék a hálán kívül? – Lysandra önelégült mosolyt vetett Aedionra.

– Akarsz találkozni az apáddal? – kérdezte a király.

Aedion összerezzent. Hálás volt a ma esti vállalkozásért, hogy elkerülhette a döntést. Aelin nem hozta fel, Aedion pedig örült,

hogy ide jöhet, a kockázat ellenére, hogy összefut az apjával.

– Persze – mondta kurtán. Lysandra holdfehér arca nyugodt volt, és határozott tekintettel nézte. Látszott, hogy hozzá van szokva ahhoz, hogy hallgassa a férfiakat, és soha ne mutasson meglepetést.

Aediont nem zavarta, hogy Lysandra mi volt korábban, és most micsoda. Csak azok a szörnyetegek nyomasztották, akik látták, milyen szépség lesz a gyerekből, és elvitték abba a bordélyba. Aelin elmondta neki, hogy Arobynn mit tett Lysandra szerelmével. Csoda volt, hogy az alakváltó egyáltalán képes volt mosolyogni.

Aedion Dorian felé bökött.

– Mondd meg Aelinnek és Rowannek, hogy nincs szükségünk ellenőrzésre! Megoldjuk egyedül.

Dorian kissé ledermedt, de elindult visszafelé. Elégedetlen kuncsaftnak tűnt, aki nem kapta meg, amit akart.

Lysandra eltolta magától Aediont, és így sziszegett:

– Eleget szenvedett, egy kis kedvességbe igazán nem halnál bele.

– Leszúrta Aelint. Ha ismernéd azt az oldalát, amit én, akkor nem rajonganál érte.

– Senki nem várja el tőled, hogy rajongj érte. De egy kedves szó, némi tisztelet...

Aedion a szemét forgatta.

– Halkabban!

Lysandra halkabban, de folytatta:

– Rabként élt, hónapokig *kínozták*. Nemcsak az apja, de a benne lakó lény is, *Erőszakot követtek el rajta, és* ha képtelen vagy elfelejteni, hogy akarata ellenére megszúrta Aelint, akkor legalább emiatt próbálj meg együttérezni vele. – Aedionnak összeszorult a szíve a lány arcán tükröződő düh és fájdalom láttán. A lány is ezt kérte tőle: együttérzést.

Nagyot nyelt, hátrafordult, és végignézett az utcán. Semmi jele nem volt annak, hogy valaki a kincsük után loholna.

– Én Doriant egy gátlástalan, pökhendi...

– A királynődet pont ilyennek ismertem még gyerekkorunkban. Mindenkinek szabad hibáznia, tapogatóznia,

hogy mégis milyen akar lenni. Ha Aelint elfogadod olyannak, amilyen...

– Nem érdekel, hogy Dorian olyan pökhendi és hiú volt, mint Aelin, és az se érdekel, hogy egy démon elvette a tudatát, és a rabszolgájává tette. Ha ránézek, a családtagjaimat látom, akiket az apja parancsára lemészároltak. Quinnt hallom, a terraseni gárdaparancsnokot, aki elmondja, hogy Aelin megfulladt. Halott. – Egyenetlenné vált a légzése, égett a torka, de nem törődött vele.

– Aelin megbocsátott neki, és nem tesz neki szemrehányást – mondta Lysandra.

Aedion rámordult. Lysandra viszonozta. Állta a tekintetét, és nem a hálószobákra trenírozott vagy nevelt arccal, hanem a valódival. Vad volt, szilaj és megszelídíthetetlen. Aedion úgy érezte, mintha maga a Fehér- agyar-hegység magasodna előtte. Tölgyváld-erdő szívében érezte magát.

– Megpróbálom – mondta Aedion rekedten.

– Próbáld jobban!

Aedion a falnak támaszkodott, odahajolt Lysandrához, és mogorván nézett rá. Lysandra egy hüvelyknyit sem hőkölt hátra.

– Az udvarunkban van egy rangsor, és amikor utoljára végiggondoltam, akkor nem te voltál a sorban a harmadik, szóval nekem te ne parancsolgass!

– Nem a csatatéren vagyunk – sziszegte Lysandra. – Minden rangsor merő formalitás. Amikor én utoljára végiggondoltam... – Középen megbökte a férfi mellkasát, és Aedion esküdni mert volna rá, hogy egy karom hegye szúrta meg a bőrét. – Nem hiszem, hogy olyan gyáva vagy, hogy egy rangsor mögé kelljen bújnod azért, mert nincs igazad.

Aedionnak felforrt a vére, csak úgy dübörgött benne. Azon kapta magát, hogy a lány érzéki ajkait bámulja. Lysandra dühösen összeszorította a száját.

A lány szemében csillapodott a forró indulat, visszarántotta az ujjait, mintha megégette volna, és Aedion döbbenten látta, hogy a lány vonásain a rettegés lesz úrrá. Az ördögbe.

Lysandra hátrébb lépett egyet. Külső szemmel nagyon laza mozdulat volt, talán még az egykori kurtizán eszköztárából

származott ez a könnyedség. Aedion pedig megpróbálta, tényleg megpróbált nem gondolni a szájára...

– Tényleg szeretnél találkozni az apáddal? – kérdezte Lysandra nyugodtan, nagyon nyugodtan.

Aedion bólintott, és nagyot nyelt. Túl gyors lenne, Lysandra egy ideig biztosan nem akarja, hogy férfi érjen hozzá. Talán soha többé nem akarja. És egy életre eláshatja magát, ha úgy erőltetné, hogy ő nem akarja. Jó istenek, ha Lysandra bármikor ilyen érdeklődéssel pillantana egy férfira... ő örülne neki. Örülne, hogy tud választani magának, még akkor is, ha nem őt választaná.

Nagyot nyelt, próbált visszaemlékezni a kérdésre. Ja, igen, az apja.

– Ő akar látni engem? – Ennyit volt képes kinyögni.

Lysandra oldalra billentette a fejét, olyan macskásan csinálta, hogy Aedionban felmerült, túl sok időt töltött szellemleopárd alakban.

– Majdnem leharapta Aelin fejét, mert ő nem volt hajlandó elárulni, hol vagy és ki vagy. – Aedion ereit mintha jég töltötte volna el. Ha az apja durva volt Aelinnel... – De aztán rájöttem – folytatta gyorsan Lysandra, látva, hogy ő mennyire feszültté vált –, hogy ő olyan férfi, aki tiszteli a kívánságodat, ha nem akarod látni. Bár ebben a kis városban, abban a társaságban, amiben mozgunk... ez lehet, hogy nem fog menni.

– Szerinted én rá tudnám beszélni, hogy segítsen nekünk?

– Nem hinném, hogy Aelin ilyet kérne tőled – mondta Lysandra, és a kezét Aedion karjára tette.

– Mégis mit mondjak neki? – dünnyögte Aedion. – Annyi történetet hallottam róla, a doranelle-i oroszlánról. Ő egy igazi lovag. Nem hinném, hogy nagyra becsülne egy olyan fiút, akit az emberek többsége Adarlan csicskájának hív. – Lysandra csettintett a nyelvével, de Aedion szúrós szemmel nézett vissza rá. – Te mit tennél az én helyemben?

– Erre nem tudok válaszolni. Az én apám... – Lysandra a fejét csóválta. Aedion tudott róla, hogy az apja is alakváltó volt, aki elhagyta az anyját, de az is lehet, hogy nem tudta, hogy várandós. Aztán az anyja kitette az utcára Lysandrát, amikor

rájött, mi a kislány öröksége. – Te mit akarsz? Nem értünk, nem Terrasenért, hanem magad miatt?

Aedion kicsit lehorgasztotta a fejét, de azért figyelte az utcát.

– Soha nem arról szólt az életem, hogy én mit akarok. Nem is tudok dönteni.

Abban a pillanatban, hogy ötéves korában megérkezett Terrasenbe, kiképzésnek vetették alá, és kijelölték az útját. Amikor Terrasent porig égették az adarlani katonák, új kézbe került a sorsa. Még most is, hogy nyakukon volt a háború... Tényleg soha nem akart volna semmit magának? Csak a véresküt akarta. Aelin azt viszont Rowannek adta. Már nem hibáztatta őt emiatt, de... Nem is tudatosult benne, hogy ennyire keveset akart.

Lysandra halkan megszólalt:

– Tudom, hogy ez milyen érzés.

Aedion felemelte a fejét, és a zöld szemekbe nézett a sötétben. Néha azt kívánta, bárcsak élne még Arobynn Hamel, hogy ő ölje meg saját kezűleg az orgyilkosok királyát.

– Holnap reggel – dünnyögte. – Eljössz velem? Hogy találkozzunk vele?

Lysandra rövid hallgatás után kérdezett vissza.

– Tényleg azt szeretnéd, hogy veled menjek?

Aedion nem tudta volna megmagyarázni, miért, de azt akarta, hogy vele legyen a lány. Átkozottul könnyen ki tudta hozni a sodrából, de... Lysandra valahogy erősebbé tette. Talán mert valami újat jelentett, olyasmit, amivel még nem találkozott, és ami reménnyel, fájdalommal, mindenféle kívánsággal töltötte el. Talán találkozott már néhány ilyen nővel, de egyikkel se töltött el egy éjszakánál többet.

– Ha nincs ellenedre... jó lenne.

Lysandra nem felelt. Aedion már épp mondani akart valamit, de ekkor lépések hallatszottak.

Könnyedek, lazák.

Ha rosszul sülnek el a dolgok...

Akkor Aedion mellett ott van egy alakváltó, aki több tucat katonát képes miszlikre szaggatni. Aedion a lányra vigyorgott, közelebb hajolt, és az orrával már szinte megérintette a nyakát.

Közeledtek a lépések, Lysandra sóhajtott egyet, és hozzásimult.

Aedion a csuklyája árnyékából végignézett a sikátoron, az árnyékokat, a holdfény esését figyelte. Nem véletlenül esett egy zsákutcára a választásuk.

A lány közeledett. Próbált úgy tenni, mint aki véletlenül jár errefelé. De elkésett.

Aedion felnézett, a vonásait elrejtette a csuklya, Lysandra pedig turbékolva odaszólt a lánynak, akire teljes mértékben illett Rowan leírása Rolfe pultos lányáról.

– Két perc múlva kész leszek, ha tudnál egy kicsit várni.

A lány elpirult, de rezzenéstelen pillantással tetőtől talpig végigmérte,

– Eltévedtem – mondta.

– Biztos vagy benne? – búgta Lysandra. – Elég késő van egy kis esti sétához.

A pincérlány szúrós szemmel végigmérte őket, és elindult visszafelé.

Vártak. Egy percet, ötöt, tízet. Nem jött más.

Aedion végül elhúzódott, Lysandra a sikátor elejét kémlelte, és egy aranybarna fürtjét csavargatta.

– Nem tűnt tolvajnak.

– Rólad vagy Aelinről is sokan gondolhatják így. – Lysandra egyetértőn hümmögött.

Aedion hangosan gondolkodott tovább.

– Talán csak felderítő volt, Rolfe kéme.

– Akkor csak nem vette észre, amit kellett volna – mondta Lysandra, és a dekoltázsa alá dugta az amulettet.

Elővigyázatosságból más útvonalon tértek vissza az Óceánrózsába, mint amerre jöttek. Aedion nem az amulettre vagy Rolfe térképére gondolt, hanem arra, hogy Lysandra nem válaszolt a kérdésére.

30.
FEJEZET

KÉT HETE ARASZOLTAK SZEKEREIKKEL a sárban, és Elide belefáradt abba, hogy az anyja nevét használja.

Belefáradt az állandó készenlétbe, hogy meghallja, ahogy Molly minden étkezés után mosogatni hívja (kétségtelenül hiba volt azt mondani neki, hogy mosogatott már forgalmas konyhán). Elege volt abból is, hogy Ombrielt, a sötét hajú szépséget hallgassa. Egyébként neki köze nem volt a vándorcirkuszhoz mint szakmához. Molly unokahúga volt, és a pénztárosi feladatokat látta el. Elide azt is megunta, hogy Ombriel állandóan kérdésekkel bombázza. Hogy sérült meg a lába? Hová valósi a családja? Hol és kitől tanult meg jósolni?

Lorcan legalább nem kérdezősködött annyit, valójában alig szóllak egymáshoz. A délutánonkénti nyári esőktől a talaj annyira szétázott, hogy a kocsik folyton beragadtak a sárba. Alig haladtak. Miután Ombriel észrevette, hogy Elide annyit pillantgat észak felé, többször is megkérdezte tőle – újabb visszatérő kérdés –, hogy mi van északon, ami ennyire rabul ejti a figyelmét. Elide mindig hazudott, kitért a válasz elől.

Szerencsére azt könnyen el tudta kerülni, hogy együtt kelljen aludnia *a* férjével.

Az ázott talajon szinte lehetetlenség volt aludni. A nők a kocsikban feküdtek le, ahol épp helyet találtak maguknak. A férfiak minden este pálcikát húzva sorsolták ki a fennmaradó helyeket, a többiek pedig nádból és ágakból csináltak fekvőhelyet

maguknak. Lorcan valahogy mindig a rövidebbet húzta. De lehet, hogy ő maga akarta így. Vagy Nik trükközött, de az is lehet, hogy egyszerűen tényleg elkerülte a szerencse.

Így legalább távol kerültek egymástól, és Lorcan nem élt férfiúi jogaival.

Csak néhányszor beszélgettek. Például amikor Lorcan elkísérte, hogy vizet hozzon egy áradó patakból vagy rőzsét gyűjtsön. Lorcan eközben újabb és újabb részletekkel gyötörte Morathról: az őrök ruházatáról, a Morath körül táborozó hadseregekről, a szolgákról és a boszorkányokról.

Elide a beszámolót fentről, a boszorkányfészkektől kezdte, a wyvernekről és a boszorkányokról beszélt. Aztán szintről szintre haladt egyre lejjebb. Két hét alatt jutottak le az alsó szintekre. Útitársaik nem is sejtették, hogy amikor a fiatalok eltűnnek, hogy tüzelőt gyűjtsenek, eszükbe sem jut, hogy szerelmes dolgokat suttogjanak egymás fülébe.

Egyik este, amikor a karaván megállt éjszakára, Elide egy kis bozótost vett célba egy mezőn, hogy körülnézzen, mit lehetne felhasználni a nagy tábortűzhöz. Lorcan olyan nesztelenül kísérte, mintha csak a szélben hajladozó fűszálakat hallaná az ember. A lovak nyerítése és az esti pihenéshez készülődő társak zaja egyre halkult. Elide fintorogva vette tudomásul, hogy a csizmája mélyen beleragadt a sárba. Hiába ráncigálta, a bokája csak úgy sajgott a súlyától, a fogát csikorgatta... aztán Lorcan mágiáját érezte a lábánál, egy láthatatlan kéz kiszabadította a csizmáját, ő pedig megbotlott, és nekizuhant a tündérnek. A karja és a teste olyan kemény és rendíthetetlen volt, mint a mágiája. Elide hátraugrott, a magas fű megzörrent a lába alatt.

– Köszönöm! – motyogta.

Lorcan megindult előre, és úgy beszélt hozzá, hogy hátra se nézett.

– Tegnap este a három tömlöcnél és a bejáratuknál fejeztük be. Mondd el, mi van bent!

Elide szája kiszáradt, amikor felidézte a cellát, ahol tartották, a sötétséget, az áporodott levegőt...

– Nem tudom – hazudta, és követte a férfit. – Biztos szenvedő foglyok.

Lorcán lehajolt, és eltűnt a hullámzó, magas fűben. Amikor sötét haja előbukkant, két ágat fogott erős kezében. Könnyed mozdulattal törte ketté őket.

– A többi dologról gond nélkül beszámoltál. De a szagod most megváltozott. Miért?

Elide elment mellette, és hajlongva szedegette tovább a száraz ágakat.

– Szörnyű dolgok folytak ott lent – mondta. – Biztosan kínozták a foglyokat, mert kiabálást lehetett onnan hallani. – Magában azon fohászkodott, hogy Terrasenben jobb legyen. Muszáj így lennie.

– Kiket zártak be oda? Ellenséges katonákat?

Kétségkívül lehetséges szövetségesek miatt kérdezi.

– Nem tájékoztattak róla. – Azoknak az őröknek a keze, a gúnyolódásuk... – Gondolom, azonnal elmész, ha befejezem a beszámolót a tömlöcökről.

Hajolgatás közben a bokája fájdalmasan tiltakozott, ha csak egy kicsit is kibillent az egyensúlyából.

– Ezen meg miért csodálkozol? Ebben állapodtunk meg. Már így is tovább maradtam, mint eredetileg terveztem.

Elide megfordult. Lorcan egy halom nagy botot tartott az ölében. Nemes egyszerűséggel áttette őket Elide kisebb halmára, előhúzta az oldaláról a fejszéjét, és visszaindult egy nagy lehajló ághoz.

– Akkor az elhagyott feleség szerepe lesz a következő?

– Így is szerepet játszol, a jövendőmondóét. Csak jön hozzá egy újabb szerep, nem? – Lorcan egyetlen csapással levágta az ágat. A fejsze ijesztően mélyre vágott, a fa recsegett. – írd le, milyenek voltak a tömlöcök!

Így volt tisztességes, ez volt a megállapodásuk: Lorcan segítette, megvédte minden rossztól, ő pedig cserébe elmondta, amit tudott. Lorcan ráadásul tettestársa volt a sok hazugságban, amit a társaságban terjesztett. Csendben egyetértett vele.

– A tömlöcöknek annyi – ennyit tudott csak kinyögni. – Vagyis a többségüknek. Felrobbantották őket. A föld alatti labirintussal együtt.

Csitt, csatt. Lorcan levágta az ágat, a fa szilánkosan, jajgatva adta meg magát. A tündér nekiállt feldarabolni.

– Azt mondod, hogy felrobbantották azt a részt? – Ahogy felemelte a fejszéjét, a sötét inge alatt megmozdultak erős hátizmai, de most megállt a mozdulat közben. – Azt mondtad, hogy az udvar közelében voltál a robbanáskor. Honnan tudod, hogy a tömlöcök is romba dőltek?

Remek. Rajtakapta a hazugságán. Muszáj valahogy kikászálódnia belőle.

– A robbanás a föld alatti labirintusnál történt. Néhány torony is összedőlt. A zárkák a közelben voltak, ezért feltételezem: ha a tornyok ledőltek, akkor lent is beomlott minden.

– Én nem feltételezésekre építem a terveimet. – Lorcan folytatta a favágást. Elide a szemét forgatta mögötte. – Mondd el, hogy nézett ki a tömlöc északi része!

Elide a lemenő nap felé fordult, ami a mezőket narancs és arany színekre festette.

– Majd meglátod. Úgyis odamész.

A puffanásoknak vége szakadt. Mintha a füvet fújdogáló szél is elcsitult volna.

Elide volt már életveszélyben, tudta, milyen kétségbeesni, rettegni. Már elég dologba beavatta a tündért, Morath minden sötét sarka mögé bekukkantottak. Elég volt Lorcan gorombaságából, pökhendiségéből... Elmehet a pokolba.

Egyet lépett csak az imbolygó fűben, de Lorcan már előtte termett, mint egy halálos árnyék. Úgy tűnt, hogy még a nap is elkerüli lebarnult arcát, bár a szél bele mert borzolni selymes, fekete hajába.

– Megállapodtunk valamiben, kislány.

Lilidé belenézett a tündér feneketlen, mély szemébe.

– Hiszen azt nem mondtad, mégis mennyi idő alatt kell neked beszámolnom a látottakról. Szóval jogom van időt szánni az emlékek felidézésére, ha minden emléket ki akarsz belőlem facsarni.

Lorcán kivillantotta a fogait.

– Ne szórakozz velem!

– Mert különben? – Úgy kerülte meg, mint egy követ egy patakban.

Természetesen a bicegő lába megnehezítette a peckes járást, de azért felvégre az állát. – Meg akarsz ölni? Akkor biztos nem

fogok tudni több kérdésedre válaszolni.

A tündér a szabad szemmel felfoghatónál gyorsabban mozdult és kapta el a könyökét.

– Marion, ne bosszants fel! – morogta.

Ez a *név*. Felnézett a goromba, vad arcra, ami más korban, más világban született.

– Vedd le rólam a kezed!

Meglepetésére Lorcan azonnal engedelmeskedett, de az arckifejezése egy szemernyit nem változott, miközben így szólt:

– Szépen elmondasz nekem mindent, amit tudni akarok.

A lány zsebében lévő dolog lüktetni kezdett, és ez a képzelt szívdobogás a csontjáig hatolt.

Lorcan egy lépést hátrált, az orrlyukai finoman kitágultak. Mintha megérezte volna, hogy a kő ébredezik.

– Ki vagy te valójában? – kérdezte halkan.

– Senki – felelte a lány tompa hangon. Talán ha megtalálja Aelint és Aediont, akkor talál valami célt, és hasznára lesz a világnak. Most csak egy futár, egy küldönc, aki viszi a követ Celaena Sardothiennek. Vajon hogy fog megtalálni valakit ebben a végtelen világban? El kell jutnia északra, minél gyorsabban.

– Miért mész Aelin Galathyniushoz?

A kérdés túl feszülten hangzott el ahhoz, hogy ne legyen jelentősége. Lorcan teste csak úgy forrt a visszafojtott dühtől és a ragadozó ösztönöktől.

– Te ismered a királynőt – suttogta Elide.

Lorcan csak nagyokat pislogott, nem a meglepetéstől, csupán időre volt szüksége.

Tényleg ismerte, és azon gondolkodott, mit és hogyan mondjon el a lánynak.

– Celaena Sardothien a királynő szolgálatában áll – mondta. – A két ösvény összeér: ha megtalálod az egyiket, a másikat is meg fogod találni.

Megállt. Várta a hatást.

És akkor talán megváltozik az élete? A szerencsétlen emberek hamar megtanulják, hogy senkinek nincs szüksége rájuk, és minden pici jóságért fizetniük kell. A királynő legalább barátságosan fog nézni rá? Egyáltalán emlékezni fog rá?

– Marion – szólongatta Lorcan morogva.

Az édesanyja neve. Az édesanyja és az édesapja voltak az utolsó olyan emberek az életében, akik szerették. Még Finnula is a sajnálkozás és félelem elegyével vizsgálgatta azokban az években, amikor a toronyban élt bezárva.

Nem is emlékezett rá, mikor tartotta valaki utoljára a karjában. Mikor vigasztalta meg valaki. Mikor mosolygott rá őszinte szeretettel, csak azért, mert olyan, amilyen.

Hirtelen nehezére esett volna beszélni, összekaparni magában az erőt egy hazugsághoz vagy visszavágáshoz. Ezért nem törődött Lorcannel, és elindult vissza, a színes kocsik felé.

Azt hajtogatta magában, hogy Manon eljött érte. Manon, Asterin és Sorrel. Még ha utána magára is hagyták az erdőben.

Az önsajnálat, emlékeztette magát, nem használ, amikor még oly sok mérföld választja el a vágyott jövőtől. De még ha meg is érkezik oda, odaadja a követ, megtalálja Aelint... mit tud felajánlani? Jó istenek, még olvasni se tud! Maga a gondolat, hogy ezt elmondja Aelinnek vagy bárki másnak...

Majd később gondolkodik el ezen. Ha kell, akkor a királynő ruháit fogja mosni. Legalább ahhoz nem kell tudnia írni-olvasni.

Elide ezúttal nem hallotta meg, hogy Lorcan karjaiban vaskos fahasábokkal közeledik.

– Majd később elmondod, amit tudsz – vetette oda foghegyről. Elide majdnem felsóhajtott, de a tündér még hozzátette: – Ha jobban leszel.

Úgy látszik, az ő szemében a szomorúság és a kétségbeesés valamiféle betegség volt.

– Rendben.

– Megegyeztünk – vágta rá Lorcan.

Társaik mosolyogtak, amikor visszatértek. A kocsik túloldalán száraz volt a talaj, elég kemény a sátraknak.

Elide egyből kiszúrta azt, amelyiket nekik állították fel, és azt kívánta, bárcsak elkezdene esni.

Lorcan elég harcost képzett ki ahhoz, hogy tudja, mikor nem érdemes tovább erőltetni a dolgokat. Elég ellenséget kínzott meg

ahhoz, hogy tudja, mikor törnek meg annyira, hogy már nem lehet a hasznukat venni.

Amikor Marion szaga megváltozott, és ráadásul érezte azt a furcsa, másvilági erőt is a vérében, ami szomorúságba ment át, sőt, ami még ennél is rosszabb... reménytelenségbe... akkor meg akarta mondani neki, hogy felesleges reménykednie bármiben is.

De a lány még annyira fiatal volt. Talán ez az ostoba remény juttatta ki Morathból is.

Legalábbis a találékonysága, a hazugságai meg a többi.

Elég emberrel volt már dolga, sokakkal gyilkolt együtt, sokakkal osztotta meg ágyát és harcolt, hogy tudja, Marion nem gonosz, szélhámos vagy teljesen önző. Azt kívánta, bárcsak az lenne, mert azzal nagyban megkönnyítené az ő helyzetét.

De a lány nem fog Morathról beszélni neki, ha erősködik és megtör benne valamit... Márpedig minden információra szüksége lesz majd ahhoz, hogy belopakodjon oda. És hogy kilopakodjon onnan.

A lány ezt végigcsinálta egyszer, sőt, talán ő volt az egyedüli, aki élve kijutott onnan.

Már éppen el akarta neki ezt mondani, amikor látta, mit bámul: a sátrat. *A sátrukat*.

Ombriel óvatos pillantást vetve felé előrement, aztán hamiskásan odaszólt Marionnak, hogy végre kettesben tölthet a férjével egy egész éjszakát.

Lorcan ölében a rőzsével csak nézte, ahogy a sápadt, szomorú és kétségbeesett arc fiatal és huncut arccá változik, elpirul a gondolatra, mintha egy álarcot vett volna fel. Elide még flörtölt is vele egyet, mielőtt sugárzó pillantást vetett Ombrielre, majd sietett az ágakat és botokat a tábortűznek előkészített gödörbe hajigálni.

Lorcannek volt annyi józan esze, hogy legalább rámosolyogjon a „feleségére". Ő is odament a gödörhöz, hogy megszabaduljon a terhétől. Marion ekkor már elindult a sátor felé, amit a többitől jókora távolságban állítottak fel.

Kettejüknek kicsi volt, szűk. Talán az a késdobáló aludt itt, akinek a helyére jöttek. A karcsú Marion úgy libbent be a vászonlapok között, hogy azok alig mozdultak meg, Lorcan grimaszolt egyet, aztán bement ő is.

Csak legörnyedve tudott megállni a sátorban. Ha kihúzta volna magát, a fejével kinyomta volna a sátor tetejét. A fülledt belső térben gyékények hevertek szerteszét. Marion a sátor másik oldalán állt, és az összegöngyölt matracot, „hitvesi ágyukat" nézte meredten.

A matrac a szélessége alapján kétszemélyes volt.

– Majd én alszom a földön – ajánlotta fel Lorcan szárazon. – Tied a matrac.

– És ha valaki bejön?

– Akkor azt mondod, hogy összevesztünk.

– Minden este? – forgolódott Marion, és szép szemével a szemébe nézett. Visszatért a szokásos hideg, óvatos arckifejezés.

Lorcan elgondolkodott.

– Ha valaki ma este engedély nélkül besétál a sátorba, akkor többet senki nem fogja elkövetni ezt a hibát.

A katonai táborokban ennél kevesebbért is büntetett már meg embereket.

A lány tekintete azonban továbbra is aggódó maradt, az arckifejezése viszont teljesen közömbös, rezzenéstelen.

– Rendben – mondta most is.

Lorcan nagyon közel állt ahhoz, hogy teljesen becsavarodjon.

– Szerzek vödröt, forró vizet, és megmosakodhatsz itt, ha akarsz. Őrt állok kint addig.

El kell nyernie a bizalmát, hogy hálás legyen, segíteni akarjon neki. Túl veszélyes az érzékenysége miatt.

Marion végignézett magán. Fehér ingén mocsokfoltok, barna bőrnadrágja is mocskos, a csizmája pedig...

– Fizetek Ombrielnek, hogy mossa ki a ruhádat ma este.

– Nincs más, amit felvehetek.

– Aludhatsz ruha nélkül is.

Az óvatosságot felváltotta a döbbenet.

– Itt? Veled?

Lorcan legszívesebben a szemét forgatta volna, de megállta.

– És mi van a te ruháiddal? – bukott ki a lányból.

– Mi van velük?

– Te is piszkos vagy.

– Várhatok holnap estig. – A lány valószínűleg felkéredzkedne egy kocsira, ha ő itt meztelenkedne...

– Miért csak én legyek meztelen? A tervünk szempontjából nem lenne jobb, ha mind a ketten egyszerre élnénk a lehetőséggel?

– Te nagyon fiatal vagy – mondta Lorcan óvatosan. – Én viszont nagyon öreg.

– Milyen öreg?

A lány még soha nem kérdezett rá.

– Öreg.

Marion vállat vont.

– A test az test. Te is éppolyan büdös vagy, mint én. Aludj kint, ha nem akarsz mosakodni!

A lány próbára teszi, nem vágy vagy logika vezérli, hanem csak kíváncsi, hallgat-e rá. Arra, vajon ki irányít. Szerez neki mosdási lehetőségei, úgy csinál, ahogy kéri. Gondolja csak azt, hogy ő irányít! Halványan elmosolyodott.

– Megegyeztünk – visszhangozta ő is korábbi mondatát.

Amikor a forró vízzel töltött dézsával visszaverekedte magát a sátorba, Marion a matracon ült. A csizmájától már megszabadult, és kinyújtotta sérült lábát. Kis kezével a roncsolt, elszíntelenedett részt fogta, mintha a fájdalmat próbálná kidörzsölni belőle.

– Mennyire szokott fájni? – Lorcan néha a mágiájával gyógyítgatta, amikor eszébe jutott, de ez nem fordult elő túl gyakran.

Marion már a gőzölgő dézsára figyelt, amit a tündér a földre tett, és a vödörre, amit levetett a válláról.

– Már gyerekkorom óta így van – mondta távolságtartóan, mint akit megigézett a tiszta víz. Felállt bizonytalan lábaira, a rossz lába miatt azonban összerezzent. – Megtanultam együtt élni vele.

– Ez nem válasz.

Mégis miért foglalkozol vele? – Szinte suttogott, közben kibontotta hosszú, sűrű haját, de a tekintete továbbra is a vízre szegeződött.

Lorcan kíváncsi volt, tudni akarta, hogyan, mikor és miért történt. Marion gyönyörű volt, biztosan gonosz szándékkal tették tönkre. Vagy hogy megakadályozzanak valami még rosszabb dolgot.

Marion végre ránézett.

– Azt mondtad, hogy őrt fogsz állni. Azt hittem, hogy kint.

Lorcan nevetett. Valóban így volt.

– Jó fürdést! – mondta, és kivergődött a sátorból.

A fűben állva nézte a nyüzsgő tábort és a hatalmas, elsötétülő égboltot. Utálta a síkságokat. Túlságosan nyílt tér, túlzott láthatóság.

Finom hallásával észlelte, mi történik mögötte: a bőrön lecsúszó bőrruha sziszegő hangját, a durva szövésű vászonruha suhogását, ahogy a lány kihámozta magát belőle. Aztán halkabb, finomabb hangok: valami finomabb anyag csúszott le róla. Csönd: nagyon halk zörgés. Mintha még azt sem szeretné, hogy az istenek meghallják, mit csinál. Szalma zizegése. Megemelte, aztán puffanva leejtette a matracot.

A kis boszi rejteget valamit. Újra szalmazizegés, odament a dézsához.

Valamit dugdos a matrac alatt, valamit hord magával, amiről nem akarja, hogy tudjon. Vízcsobogás, Marion az élvezettől nagyot nyögött, de Lorcan már nem törődött tovább vele.

Gondolatai Rowanre és a cédakirálynőre terelődtek.

Marion és a királynő körülbelül egykorúak lehettek. Marion persze a képzeletében szépen kiszínezte a találkozójukat. A királynő egyáltalán törődne vele, ha tényleg találkoznának? Egyáltalán lesz ideje a kis bicebócára? Arra talán kíváncsi lesz, honnan tud Marion Celaena Sardothienről. És aztán mi lesz?

De ez nem az ő dolga, ez már lelkiismereti kérdés, és ő ötszáz éve Doranelle külvárosának macskakövein hagyta a lelkiismeretét. Embereket ölt, akik az életükért könyörögtek, egész városokat rombolt le, és soha nem nézett vissza az égő romokra.

Rowan sem. Az istenverte Whitethorn évszázadokon keresztül a legjobb tábornoka, orgyilkosa és hóhéra volt. Királyságokat pusztítottak el, aztán napokig az eszméletlenségig dorbézoltak, ittak, nőztek, ünnepelték a győzelmet.

Nem is olyan régen még átkozottul jó parancsnoka volt: kegyetlen, gonosz, és bármit hajlandó volt megtenni, amire Lorcan utasította.

Aztán egyszer csak mintha kicserélték volna. Majdnem megölte őt, és az életét tette kockára azért, hogy megmentse egy trón nélküli hercegnő életét. Lorcan előre látta, mi következik ezután.

Tudta, amikor Rowant a fűbe taszította Ködvár mellett, és a herceg kapálózva, kiabálva Aelin Galathyniust hívta, tudta, hogy minden meg fog változni. Tudta, hogy nagyra tartott parancsnoka már helyrehozhatatlanul megváltozott. Már nem fognak bor- és nőmámorba merülni, és Rowan soha többé nem fogja olyan vágyakozással a szemében a horizontot kémlelni.

A szerelem egy tökéletes gyilkológépet tett tönkre. Lorcan azon töprengett, vajon még évszázadokig tombolni fog-e benne emiatt a harag.

A királynő pedig, vagy hercegnő, vagy aminek hívatja magát... Bolond egy nőszemély. Athril gyűrűjéért Maeve erős hadsereget adott volna neki. Még az is lehet, hogy Morath ellenében is támogatta volna őt. Aelin még úgy is nagy hasznot húzhatott volna a gyűrűből, hogy nincs tisztában a gyűrű valódi jelentőségével.

De ő Rowant választotta. Egy herceget korona, hadsereg, szövetségesek nélkül.

Megérdemelték, hogy együtt pusztuljanak el.

Marion kidugta vizes fejét a sátorból, és Lorcan megfordulva látta, hogy a lány úgy tekerte maga köré a nehéz gyapjútakarót, mint egy köntöst.

– El tudnád vinni most a ruháimat? – Kidugta a kupacot. A fehér ingébe bugyolálta a fehérneműit. A bőrruhája viszont... reggelig biztosan nem lesz száraz, és ha rendesen kimossák, akkor biztos annyira összemegy, hogy nem fogja tudni felvenni.

Lorcan lehajolt, átvette a kupacot, és igyekezett nem belesni a sátorba, hogy kiderítse, mit dugott el a lány. Marion szeme újra csillogott, és telt ajka rózsabimbóra emlékeztette, amikor megszólalt.

– Jó lenne, ha minél előbb kész lenne.

Lorcan nem reagált, egyszerűen elvitte a ruháit, őt meg ott hagyta, hadd várjon félmeztelenül a sátorban. Ombriel épp főzött valamit a tűznél. Valószínűleg nyúlragut. Már megint. Lorcan a kezébe nyomott ruhákat nézegette.

Harminc perc múlva visszament a sátorhoz, a kezében egy tál étellel. Marion a hálózsákon gubbasztott, a takarót a hóna alá szorította, lába kinyújtva.

A bőre nagyon halovány volt. Lorcan még életében nem látott ilyen fehér, makulátlan bőrt.

Mint akit soha nem engedtek ki a szabad levegőre.

A tányér és a Lorcan hóna alá gyűrt csomagocska láttán a lány felvonta sötét szemöldökét,

– Ombriel el volt foglalva, ezért kimostam én neked.

Marion elpirult.

– Egyik test olyan, mint a másik – idézte Lorcan a lány szavait. – Ugyanez vonatkozik a fehérneműkre.

Marion a homlokát ráncolta, de aztán újra a tálra szegeződött a tekintete. Lorcan letette elé.

– Hoztam neked vacsorát, gondoltam, nem akarsz takaróban ülni mindenki előtt. – Letette a ruhákat a hálózsákjára. – Hoztam neked Mollytól ruhákat is. Persze majd elszámol veled. De legalább nem kell meztelenül aludnod.

Marion beletúrt a raguba, nem bajlódott azzal, hogy megköszönje.

Lorcan már távozni készült, amikor a lány megszólalt.

– A nagybátyám... parancsnok Morathban.

Lorcan teljesen ledermedt.

Marion folytatta két harapás között.

– Egyszer bezárt a tömlöcbe.

A fűszálakat simogató szellő elállt. A tábortűz, távol a sátruktól kialudt, az emberek közelebb húzódtak egymáshoz. Az esti rovarok zümmögése elnémult, és a síkvidéki aprócska, bundás állatok is visszahúzódtak odvaikba.

Marion vagy nem vette észre, hogy Lorcannek hirtelen fellobbant a sötét ereje, a mágiája, amit a halál pecsétje megjelölt, vagy nem törődött vele.

Így szólt:

– Vernonnak hívják. Okos és kegyetlen, ha elfogna téged, biztos életben hagyna. Arra törekedne, hogy megtörjön és alávessen téged a maga akaratának. Nincs benne könyörület vagy lélek, erkölcsi törvény nem vezérli.

Folytatta az evést, ennyit szánt ma estére.

Lorcan halkan megszólalt:

– Szeretnéd, hogy megöljem?

A lány tiszta, sötét szemét ráemelte. Lorcan egy pillanatra meglátta benne a nőt, amivé válhat, ami valóban volt. Valaki, akit egy királynő is örömmel tudna az oldalán, függetlenül attól, hol született.

– Mit kérsz érte cserébe?

Lorcan elrejtette a mosolyát. Okos, ravasz kis boszorkány.

– Ingyen elteszem neked láb alól – mondta, és komolyan is gondolta.

– Miért zárt be a tömlöcbe?

Marion nagyot nyelt. Kétszer. Úgy tűnt, hogy akarattal, erőfeszítéssel állja a tündér tekintetét, de nem tőle fél, hanem a saját félelmeitől.

– Kíváncsi volt, hogy a vérvonalát lehet-e keresztezni a valgokéval. Ezért vittek Morathba. Hogy tenyésztésre használjanak, mint egy díjnyertes kancát.

Lorcan feje teljesen kiüresedett. Nagyon sok kimondhatatlanul borzalmas dolgot látott, kezelt valahogy és viselt el, de ez...

– Sikerült neki? – ezt a kérdést tudta kinyögni.

– Velem nem. De előttem voltak mások... Nekik már későn jött a segítség.

– A robbanás ugye nem véletlenül történt?

A lány alig láthatóan megrázta a fejét.

– Te csináltad? – kérdezte a tündér, és a matracra nézett, akármit is rejtegetett alatta.

A lány újra csak a fejét rázta.

– Nem mondom meg, ki volt, sem azt, hogyan történt, mert kockára tenném vele azoknak az életét, akiknek az életemet köszönhetem.

– Az ilkek...

– Nem, az ilkeket nem a föld alatti labirintusban tenyésztették. Azok a Morath környéki hegyekből származnak, és sokkal sötétebb módszerekkel születnek.

Maeve biztosan tudott minderről. Tudnia kellett róla, mi zajlik Morathban. Milyen szörnyetegeket tenyésztenek ott, milyen hadsereget olyan démonokból és szörnyetegekből, akik a

legendák lényeivel is felvennék a versenyt. Maeve soha nem lépne szövetségre ilyen gonosszal, soha nem lenne olyan ostoba, hogy a valgokkal lépjen szövetségre. Évezredekkel ezelőtt ellenük háborúzott. És ha mégsem igaz ez, és mégsem harcolt? Mennyi idő múlva jutnak el ezek a szörnyetegek Doranelle-ig? Butaság lenne abban reménykedni, hogy Wendlyn túl messze van ahhoz, hogy megtámadják. A morathiak aligha elégednek meg Erilea-vel.

Doranelle egy ideig biztos ki tud tartani. De ő valószínűleg meghal. Maeve nem fogja neki megbocsátani a kulcsok megsemmisítését. De ha ő meghal, és Whitethornból is hulla lesz, akkor mennyi ideig tarthat ki Doranelle? Évtizedekig? Vagy az évei is meg vannak számlálva?

Egy kérdés merült fel Lorcanben, ami visszahozta a jelenbe, a fülledt kis sátorba.

– Több év kellett ahhoz, hogy a lábad ennyire tönkremenjen. Ilyen hosszú ideig tartott tömlőében?

– Nem – felelte a lány teljes lelki nyugalommal. – Csak egy hétig voltam ott. A bokám... a lánc, azt jóval korábban csinálta.

– Milyen lánc?

A lány lesütötte a szemét. Lorcan tudta, hogy ezt a részletet nem akarja elmondani.

De most, hogy jobban megnézte, ki tudott venni a rengeteg sebhely között egy fehér csíkot. A tökéletes, szép másik bokáján ott volt a párja.

A mezőn szél vágtatott végig, port hozott és túlvilági hideget.

Marion csak ennyit mondott:

– Kérdezd meg a nagybátyámtól, mielőtt megölöd!

31. FEJEZET

Legalább Meggyőződtek Arról, hogy Rolfe térképe működik.

Rowan ötlete volt az egész. Aelin is érzett némi bűntudatot, ugyanis ő győzte meg Aediont és Lysandrát, hogy a kalózok királya biztos le akar csapni Orynth amulettjére, de... legalább most már tudják, hogy, az átkozott térkép működik, és a kalózok ura valóban rettegve várja a valgok visszatérését.

Ha a térkép jelezné neki a Rémkulcsot, akkor vajon mit csinálna a kalózkirály? Ha felismerné a különbséget a Rémkulcs és a rémkő nyakékek között, amivel a legénységét rabszolgákká változtatták? Akármi is volt az oka, a kalózok királya elküldte a pincérlányt kémkedni. Nem az amulett miatt, hanem a valgok miatti félelmében.

Rowan nem véletlenül választott ki egy zsákutcát: ilyen helyre *csak akkor* merészkedik valaki, ha Rolfe küldi. Aelin abban viszont biztos volt, hogy Aedion és Lysandra észrevétlenül jönnek haza... Nos, legalább az estének ez a része jól alakult.

Ami a többi részét illeti... Éjfél után Aelin már azon tűnődött, hogy az ördögbe fog ő és Rowan visszatérni a hétköznapokba, ha túlélik a háborút. Eljön-e az az idő, amikor végre nem kell háztetőről háztetőre ugrálniuk? És nem kell betörni idegen házakba, és kést szorítani az ott lévők torkának?

Az elmúlt negyedórában ugyanis ez történt.

Gavriel és Fenrys a Tengeri Sárkányban, a szobájukban vártak rájuk. Aelin úgy döntött, hogy nem vágyik újabb meglepetésekre. A szobába viszonylag egyszerűen jutottak be az

ablakon keresztül. Szélmágiával nyitották ki. Hirtelen kitárult. Ekkor fedezték fel a két felöltözött, felfegyverkezett, rezzenéstelen arcot vágó tündérharcost.

– Használhattátok volna az ajtót – mondta Fenrys karba tett kézzel, egy kicsit túl lazán.

– Sokkal szórakoztatóbb ilyen drámaian! – tiltakozott Aelin. – Mindenki az ajtót használja.

Fenrys szép arca kissé felderült, és a derűje nagyon nem volt összhangban ónixfekete szemével.

– Hát igen, kár lenne kihagyni az ilyesmit!

Aelin rávigyorgott, ő vissza, de Aelin úgy érezte, ez nem annyira vigyorgás, inkább vicsorgás volt.

– Úgy tűnik, hogy élveztétek a nyarat Doranelle-ben. Hogy van a drága Maeve néni? – kérdezte Aelin.

Gavriel tetovált kezét lazán ökölbe szorította.

– Megtagadod tőlem a jogot, hogy lássam a fiamat, de az éjszaka közepén besétálsz a szobánkba, és információt követelsz a királynőnkről, akinek véresküt tettünk.

– Először is én semmit nem tagadtam meg tőled, cirmos cicuskám.

Fenrys olyan hangot adott ki magából, mint akinek a torkán akadt egy falat.

– Ez a fiad döntése, nem az enyém. Nekem arra nincs időm, hogy ebbe beleszóljak, vagy egyáltalán foglalkozzak ezzel. – Hazugságok.

Nehéz lehet időt szakítanod bármire is – vágott közbe Fenrys –, ha ilyen rövid halandó életke jutott neked osztályrészül. – Ravasz, metsző pillantás Rowanre. – Hamarosan megtartjátok az átalakulást?

Hogy mekkora egy rohadék! Keserű, éles nyelvű rohadék, mint Lorcan. Ugyanannak az érménak a két oldala: a gúnyos és a goromba. Maeve, úgy látszik, hozzá hasonlókkal szerette körbevenni magát.

Rowan arca nem árult el semmit.

– Aelin átalakulásához neked az égvilágon semmi közöd.

– Tényleg nem? Az viszont változtat a dolgokon, ha halhatatlan. Sok mindenen.

– Fenrys – szólt rá Gavriel.

Aelin eleget tudott az átalakulásról. Egy olyan folyamatról volt szó, amelyen a tisztavérű tündérek és a féltündérek átmehettek, és eljuthattak az örök fiatalság állapotába. Az átmenet nehéz volt, és hónapokig tartott. Az átalakulás nyomot hagyott nemcsak a testen, de az illető mágiáján is. Egyes tündérek képtelenné váltak a mágiájuk uralására, sőt, olyanok is voltak, akik az átalakulás alatt teljesen elvesztették azt.

A féltündérek közül egyesek csak hosszabb ideig éltek. Korántsem volt mindenki halhatatlan. Lorcannek szerencséje volt. Talán Aedionnak is az lesz. Az elkövetkező néhány évben kiderül, vajon az anyjára üt-e... vagy a vele szemben ülő hímre. Már ha túlélik a háborút.

Ami őt magát illeti... nem akart egyelőre ezen gondolkodni, pontosan azon okok miatt, amelyekről Fenrys beszélt.

– Nem látom, mi változna attól – mondta Aelin –, ha a királynő halhatatlan lenne. Már van egy. Egy második már biztosan nem lenne újdonság.

– És odaadnád a véreskü lehetőségét olyan férfiaknak, akiken megakad a szemed, vagy örökre megelégednél Whiterhornnal?

Érezte, ahogy árad az agresszió Rowan felől, és már hajlott arra, hogy odamorogja neki: *A te barátaid, csinálj már velük valamit!* De Aelin visszafogta magát, és így szólt:

– Ködvárban egyáltalán nem érdeklődtél ennyire irántam.

– Tévedsz – dörmögte Gavriel.

Aelin felvonta a szemöldökét. Fenrys viszont olyan pillantást vetett Gavrielre, ami lassú halált ígért.

Rowan magyarázta meg a helyzetet.

– Fenrys önként vállalkozott arra, hogy kiképez téged, amikor Maeve azt mondta, hogy Wendlynbe jössz.

Valóban? Érdekes.

– Miért?

Rowan már éppen válaszolt volna, de Fenrys félbeszakította.

– Így kijutottam volna Doranelle-ből. Egyébként pedig sokkal jobban éreztük volna magunkat mi együtt. Tudom, hogy a rohadék Whitethorn mire képes, ha edzésről van szó.

– Ti ketten ott ragadtatok volna Varese-ben, a háztetőn, és halálra ittátok volna magatokat – mondta Rowan. – Ami az

edzést illeti... Csak a kiképzésetek miatt vagytok egyáltalán életben, fiúkák.

Fenrys a szemét forgatta. Aelin ekkor rájött, hogy fiatalabb lehet. Emberi léptékkel persze öreg, de Fenrys fiatalabb férfi benyomását keltette. Vadabb volt.

– Ha már Varese-ről és Doranelle-ről beszélünk... – kezdte Aelin hűvös cinizmussal a hangjában.

– Figyelmeztetlek – szakította félbe Gavriel halkan –, hogy keveset tudunk Maeve terveiről, és még kevesebbet tudunk megosztani belőle a véreskü korlátozásai miatt.

– Maeve hogy csinálja veletek ezt? – kérdezett rá Aelin egyenesen. – Rowannel nem... Akármire kérem, ő dönti el, hogy mit csinál, és így van ez a kisebb kéréseknél is. Csak úgy tudom engedelmességre kényszeríteni, ha szinte ráncigálom a kettőnk közötti köteléket. De ez is, inkább csak amolyan javaslatként szolgál a számára.

– Vele másképp működik – mondta Gavriel halkan. – Mindig az uralkodótól függ, akinek esküt tesz az ember. Ti ketten szerelemmel a szívetekben tettétek le az esküt. Te nem akartad őt birtokolni vagy irányítani.

Aelin majdnem összerezzent a szó hallatán: *szerelem*. Amikor Rowan a szemébe nézett, és ivott a véréből... azóta próbált rájönni, mi is az. Az érzés olyan erős volt, hogy szavakkal nem lehetett leírni... Nem csupán barátság, de barátságból született, és a barátság csak erősítette.

– Maeve-et – vette át a szót Fenrys – csak a hatalom érdekli, és az, hogyan irányítsa azokat, akik esküt tesznek neki. Maga a kötelék is az iránta való engedelmességből születik. Ő parancsol, mi pedig alávetjük magunkat neki. Akármit kíván. – A tekintete elsötétült, Aelin keze pedig magától ökölbe szorult. Maeve az ágyába kényszerítette őket... Rowan beszélt neki arról, hogy bár távoli rokonságban állnak Maeve-vel, ez a rokoni szál elég ahhoz, hogy Maeve-et visszatartsa attól, hogy Rowanre is rászálljon, de a többiek...

– Szóval nem tudjátok megszakítani vele a kapcsolatot.

– Ha megpróbálnánk, a mágiája, amivel magához láncol, megölne bennünket – mondta Fenrys. Aelinben felmerült a kérdés, vajon megpróbálta-e már, és hányszor. A tündér oldalra

billentette a fejét, és a mozdulat teljesen egy farkaséra emlékeztette Aelint. – De miért kérdezel minket erről?

Mert Maeve Aedion életére is jogot formálhat. És muszáj tudnom, hogyan segíthetnék neki.

Aelin vállat vont.

– Mert nem szeretem a kitérő válaszokat. – Azzal a mosolyával mosolygott Fenrysre, amiről tudta, hogy Rowan és Aedion megőrülnek tőle, és ezúttal is bejött. Bombabiztos módszernek tűnt arra, hogy bármilyen tündért felhúzzon vele, mert Fenrys hihetetlenül tökéletes arcán is düh villant.

Aelin a körmét piszkálgatta.

– Tudom, hogy már nagyon öregek vagytok, és ilyenkor már régen ágyban szoktatok lenni, ezért rövidre fogom. Maeve armadája Eyllwe felé tart. Mi most egy ideig szövetségesek vagyunk. De az utamon konfliktusba kerülhetek azzal a flottával vagy magával Maeve-vel, függetlenül attól, hogy vágyom-e rá vagy sem. – Rowan kissé megfeszült, és Aelin azt kívánta magában, bárcsak ne számítana gyengeségnek ránézni, megpróbálni leolvasni az arcáról, mi váltotta ki benne ezt a reakciót.

Fenrys Rowanre nézett, és ez megszokott gesztusnak tűnt.

– Szerintem az a nagyobb gond, hogy Maeve esetleg Erawanhez akar csatlakozni. Megteheti.

– Túl kiterjedt az információs hálózatunk, vagyis az övé – mondta Rowan. – Biztosan tudja, hogy a birodalmi flotta az Oro-öbölben állomásozik.

Aelinben felmerült a kérdés, vajon Rowan magában milyen gyakran javítgatta ki magát: *vagyis az övé*... Vajon hiányzik neki az előttük grimaszoló két hím?

– Az is lehet, hogy Maeve-nek a birodalmi flottára fáj a foga – töprengett hangosan Gavriel. – Ha megpróbálná megszerezni, te azt segítségnek értékelnéd, és ezzel máris bevonna a saját terveibe.

Aelin csettintett a nyelvével.

– Maeve nem annyira ostoba, hogy egy katasztrofális veszteséget kockáztasson csak azért, hogy újra a kegyeimbe férkőzzön. – Függetlenül attól, hogy Aelin a kockázatok ellenére bármilyen ajánlatot vagy segítséget hajlandó lett volna elfogadni.

– Á, Maeve-et nem nagyon zavarja néhány tündérélet – vetette közbe Fenrys. – Épp csak izgalmasabbá válik számára a dolog.

– Kissé óvatosabban! – mondta Gavriel. Jó istenek, szinte teljesen úgy beszélt, mint Aedion.

– Ettől függetlenül tudjátok, Erawan milyen fenyegetést jelent, és azt is, hogy Maeve mit akart tőlem Doranelle-ben. Lorcan önálló akciójának a céljával is tisztában vagytok. – A tündérek Lorcan nevének említésére újra közömbös arcot vágtak. – Maeve azzal is megbízott benneteket, hogy vegyétek el Lorcantól azokat a kulcsokat és a gyűrűt? Vagy csak az életét, ahogy mondtátok?

– Ha azt mondanánk, hogy mindent meg kell szereznünk tőle – kérdezte Fenrys, és a háta mögött letámaszkodott az ágyra-, akkor végzel velünk, Tűz Örököse?

– Attól függ, mennyire bizonyultok hasznos szövetségesnek – felelte egyszerűen Aelin.

Az amulett az inge alatt mintha megremegett volna.

– Rolfe-nak van egy érdekes fegyvere – vetette fel halkan Gavriel –, legalábbis szerezni fog a közeljövőben olyat.

– Mennyiért tudhatok meg erről többet?

Gavriel nem volt annyira ostoba, hogy Aediont kérje, egyszerűen így szólt:

– Tűzlándzsának hívják a fegyvert. A déli kontinensen fejlesztették ki alkimisták a helyi háborúkhoz. Többet nem tudunk mi sem, de pusztító ereje van, akkor is, ha ember használja.

Ráadásul a mágiahasználók csak nemrég szerezték vissza a mágiájukat, és a többségük Adarlan királyának hála halott.

Aelin nem lesz egyedül, a csatamezőn nem ő fog egyedül tüzet használni.

De csak akkor, ha Rolfe armadáját meg tudja szerezni. Ha Rolfe megteszi azt, ami felé ő nagyon óvatosan terelgeti. Hónapokba telhet eljutni a déli kontinensig, de neki nincs ennyi ideje. De ha Rolfe már rendelt tűzlándzsát… Aelin biccentett Rowan felé, és mindketten egyszerre lökték el magukat a faltól.

– Ennyi volt? – kérdezte Fenrys. – Megtudhatjuk, hogy mit kezdesz ezekkel az információkkal, vagy mi is csak a lakájaid

vagyunk?

– Nem bíztok bennem, és én se bízom bennetek – mondta Aelin. – Így könnyebb. – A könyökével kinyitotta az ablakot. – De azért köszönöm az infót.

Fenrys felvonta a szemöldökét. Vajon Maeve megköszönt neki bármikor is valamit? Aelin hirtelen őszintén sajnálta, hogy nem olvasztotta meg a nagynénjét Doranelle-ben.

Rowannel felmásztak a tetőre, és a Koponya-öböl háztetőin ugrálva haladtak tovább. A régi cserepek még csúsztak az esőtől.

Amikor egy sarokkal előttük halványan felcsillant az Óceánrózsa, Aelin megállt egy kémény árnyékában.

– Itt nem lehet hibázni – dünnyögte.

Rowan a vállára tette a kezét.

– Tudom, de mi ketten megoldjuk.

Aelin szeme égett.

– Olyan uralkodók ellen harcolunk, akik régebb óta uralkodnak és tervezgetnek, mint amióta a királyságok többsége létezik.

Még az ő különleges képességeivel is nehéz lesz túljárni az eszükön.

– Most, hogy látom a csapatodat, hogy Maeve mennyire a markában tartja őket... Tavasszal majdnem szétválasztott bennünket. Kis híja volt.

Rowan végighúzta a hüvelykujját Aelin száján.

– Hiába tett volna a rabszolgájává, én akkor is harcoltam volna ellene. A nap minden órájában, minden lélegzetvételemmel. – Finoman megcsókolta Aelint, és a szájába lehelve folytatta. – Egész életemben küzdöttem volna, hogy visszataláljak hozzád, és ezt már abban a pillanatban tudtam, hogy előbukkantál a valgok sötétségéből, és a lángjaidon át rám mosolyogtál.

Aelin nagyot nyelt, és kérdőn nézett rá.

– Azok a csaták hamarosan gyerekjátéknak fognak tűnni.

Rowan szemében derű és valami sokkal mélyebb érzés csillant fel.

– Ugyanazt érzem most, mint Doranelle-ben, csak akkor nem hittem, hogy esélyem lesz rá, hogy az érzéseim szerint cselekedjek.

Aelin tudta, miért olyan fontos neki ezt hallania, és Rowan is tudta.

Darrow és Rolfe szavai ott motoszkáltak a fejében, a keserű fenyegetések végtelen kórusában.

– Akkor hajrá, herceg! – mondta vigyorogva.

Rowan dörmögve elnevette magát. Nem felelt, hanem birtokba vette a száját, és a hátát nekitámasztotta az omladozó kéménynek. Aelin megnyílt neki, Rowan nyelve becsusszant, alaposan, ráérősen.

Jó istenek! Ettől teljesen meg tudott őrülni, ettől a tűztől kettejük között.

Az egész világot hamuvá tudnák égetni vele. Rowan az övé volt, ő pedig Rowané. Vérontás és veszteségek, óceánok, királyságok és háborúk során át találtak egymásra.

Rowan hátrahúzódott, zihált, és az ajkára suttogta:

– Amikor egy másik királyságban vagy, Aelin, a tüzed akkor is a véremben, a számban ég. – Aelin halkan felnyögött, és odasimult hozzá. Rowan a hátát simogatta, nem törődött azzal, hogy bárki meglátja őket az utcáról.

– Azt mondtad, hogy első alkalommal nem akarsz egy fának dönteni – suttogta Aelin, és a kezével felfelé végigsimított a férfi karján, izmos mellkasán. – Mit szólsz egy kéményhez?

Rowan fújtatva nevetett, és bekapta a Aelin felső ajkát.

– Csak emlékeztess, miért hiányoztál!

Aelin kuncogott, de gyorsan elnémult, mert Rowan újra birtokba vette a száját, és mélyen megcsókolta a holdfényben.

32.
FEJEZET

Aedion a fél éjszakát ébren töltve minden helyet számba vett, hol találkozhatna az apjával. A parton úgy tűnhet, hogy kettesben akar lenni vele, pedig nem biztos, hogy tényleg ezt akarja. Rolfe főhadiszállása túl nyilvános volt; a fogadó udvara túl hivatalos... Forgolódott az ágyában, és már majdnem elaludt, amikor Aelin és Rowan jóval éjfél után hazatértek. Nem meglepő, hogy nem szóltak senkinek arról, hogy eltűnnek, de unokahúga legalább a tündérherceggel együtt ment cl.

Lysandra úgy aludt, mint akit fejbe vertek, és a léptek zajára se mozdult meg: néhány órával korábban alig talált be az ajtón. Dorian már aludt, Lysandra pedig visszaváltozott szokásos testébe, de utána majdnem összerogyott. Aedion szinte észre se vette, hogy meztelen, és gyorsan elkapta, mielőtt a szőnyegen terült volna el. Lysandra zavaros tekintettel bámult rá, az arcából kifutott a vér. Aedion gyengéden felültette az ágyra, fogta a plédet, és bebugyolálta.

– Gondolom, nem én vagyok az első nő, akit meztelenül látsz – mondta Lysandra, aki nem foglalkozott azzal, hogy a plédet tartsa. – Ahhoz képest, hogy gyapjú, nagyon meleg.

A takaró lecsúszott a hátáról, Lysandra előrehajolt, a térdére támaszkodott, és mélyeket lélegzett.

– Jó istenek! Nagyon szédülök.

Aedion a nő csupasz hátára tette a kezét, és gyengéden megsimogatta. Lysandra teste megfeszült az érintésére, Aedion széles, könnyű köröket írt le bársonyos simaságú bőrén, mire Lysandra dorombolásszerű hangot adott ki magából.

Jó ideig csendben voltak, és Aedion rájött, hogy a lány elaludt.

Nem hétköznapi alvás volt, hanem olyan, ahogy Aelin és Rowan szokott akkor, amikor a mágiájukat akarják helyreállítani. Biztonságos környezetre volt szükség, mert a testük ilyenkor semmilyen külső veszélyre nem reagált.

Az ölébe vette, nehogy előrebukjon, felkapta, és az ágyhoz vitte. Egy kézzel felhajtotta a patyolattiszta pamuttakarót, és lefektette a nőt.

Lysandra hosszú haja takarta ágaskodó, ruganyos melleit. Sokkal kisebbek voltak, mint amikor először látta őket. Aediont nem érdekelte, mekkorák, mindkét változatban csodaszépek voltak.

Mivel Lysandra nem ébredt fel, Aedion odasurrant a saját ágyához, de csak hajnal előtt aludt el, amikor már halvány szürkévé váltak a fények. Napkelte után nem sokkal fel is ébredt. Feladta, hogy megpróbáljon visszaaludni, nem hitte volna, hogy tudna pihenni, amíg nem lesz túl a találkozón.

Megfürdött, felöltözött, de azt már nevetségesnek érezte volna, hogy az apja kedvéért a haját is kifésülje.

Mire visszabotorkált a szobába, Lysandra már felébredt, és szerencsére a szín is visszatért az orcájára. A király még aludt.

Az alakváltó rápillantott Aedionra, és megkérdezte:

– Komolyan ebben a ruhában akarsz menni?

Lysandra meggyőzte, hogy vegye le a koszos útiruháját, aztán a takarót magára terítve átment Aelin és Rowan szobájába, és elvette a tündén herceg szekrényéből, amit akart.

Aelin akkorát kiáltott – *Tűnés kifelé!-,* hogy az öböl túlpartján is hallani lehetett, de Lysandra csak macskaszerű huncutsággal vigyorgott, amikor odadobta Aedionnak a zöld kabátot és nadrágot.

Mire Aedion kijött a fürdőszobából, a lány már felöltözve várta. Aedionnak fogalma sem volt, honnan szerezte a ruháját: egyszerű fekete, feszes nadrágot, térdig érő csizmát viselt, fehér ingét bedugta a nadrágjába. A haját félig feltűzte, és selymes hajzuhatagát éppen átvetette a vállán. Lysandra elismerő vigyorral vette szemügyre a harcost.

– Sokkal jobb. Sokkal hercegesebb, és kevésbé... csavargós.

Aedion gúnyosan meghajolt.

Dorian is mocorgott, és ahogy a mágiája is felébredt, hűvös szellő lebbent. Hunyorogva rájuk pillantott, aztán a fejére téve a párnáját befordult aludni.

– Szép álmokat, felség! – mondta neki Aedion, és elindult az ajtó felé,

Dorian morgott valamit a párnája alatt, de Aedion úgy döntött, jobb, ha nem hallja.

Az ebédlőben gyorsan bekaptak valamit reggelire Lysandrával, bár Aedion inkább csak leerőltetett pár falatot a torkán. Az alakváltó nem kérdezősködött, talán ő is gondolkodott valamin, vagy túlontúl lekötötte, hogy tömje magát, bármivel, ami ehetőt talált az asztalon.

Jó istenek! Ebben az udvartartásban a nők Aedionnál is többet ettek. A mágia biztosan gyorsan felemészti az energiatartalékaikat, gondolta Aedion, úgyhogy még az volt a csoda, hogy nem harapták le az ő fejét is nagy éhségükben.

Csendben sétáltak be Rolfe fogadójába, ahol az őrök kérdés nélkül utat engedtek nekik. Aedion már a kilincsért nyúlt, amikor Lysandra végre megszólalt:

– Biztos vagy benne, hogy akarod?

Aedion bólintott.

Amikor benyitott, Rowan csapatának tagjai az ivóban reggeliztek, ahogy azt várta. Amint Aedion és Lysandra belépett, a két férfi abbahagyta az evést.

Aedion tekintete azonnal az aranyszőke hajú férfira siklott, nem volt Kétséges számára, hogy ki ő... hogy melyik férfi az, akit keres.

Gavriel letette a villáját a tányérjára, a félig elfogyasztott reggeli mellé.

Rowanéhoz hasonló öltözéket viselt, és a tündérherceghez hasonlóan még reggelihez is állig fel volt fegyverkezve.

Aelinnel mintha egy érme két oldala lettek volna, de Gavriellel is egymás tükörképei voltak. Aedion tőle örökölte karakteres, széles vonásait, erős száját. Gavriel aranyszőke haját rövidre vágatta, és világosabb volt Aedion vállig érő, mézszőke hajánál. Aedion aranybarna bőrét az Ashryvérektől örökölte, nem sült le annyira, nem volt olyan mélybarna.

Miközben Gavriel lassan felállt, Aedionban felmerült, vajon tőle örökölte-e ezt az eleganciát, a ragadozókra jellemző mozdulatlanságot, a rezzenéstelen, koncentrált arckifejezését, vagy csak a kiképzés miatt lettek ilyenek.

Maga a megtestesült oroszlán.

Aedion így, rajtaütésszerűen szeretett volna találkozni, hogy az apjának ne legyen ideje szép beszédekkel készülni. Látni akarta, hogy az apja mihez kezd azzal, ha egyszerűen szemtől szemben állnak egymással. Milyen ember, hogyan reagál...

Fenrys, a másik harcos, a villáját továbbra is a szája elé tartotta, és a tekintete ide-oda cikázott kettejük között.

Aedion megindult. Meglepően szilárdan állt a lábán, bár úgy érezte, mintha nem is az övé lenne a teste. Lysandra mellette, határozottan, félénk tekintettel. Apja figyelte minden lépését, de az arca nem árult el semmit, egészen addig, míg...

– Tisztára olyan vagy, mint ő – mondta Gavriel suttogva, és visszaereszkedett a székébe.

Aedion tudta, hogy nem Aelinre gondol. Még Fenrys is az oroszlánra pillantott, akinek homokszínű szemében bánat csillogott.

Aedion alig emlékezett az anyjára, szinte csak haldokló, fájdalomtól eltorzult arcát látta maga előtt.

– Azért halt meg, hogy a *királynőd* ne tehesse rám a kezét – mondta.

Aedion még abban sem volt biztos, hogy az apja egyáltalán lélegzik. Lysandra közelebb lépett, olyan volt, mint egy szilárd szikla Aedion haragjának háborgó tengerében.

Aedion az apjára szegezte a tekintetét, és nem tudta biztosan, honnan jönnek a szavai, a harag, de korbácsként vagdalkozott velük.

– Meggyógyíthatták volna a tündérek, de anyám nem ment el hozzájuk, és nem is engedte, hogy ők eljöjjenek hozzá, annyira félt Maeve-től – szinte köpve ejtette ki a nevet –, mert ő tudott a létezésemről. Félt, hogy engem is a rabszolgájává tesz.

Apja napbarnított arca krétafehérré vált. Aedion nem törődött vele, Gavriel mit gyanított mostanáig. A farkas morgott az oroszlánra.

– Huszonhárom éves volt. Nem ment férjhez, a családja kitaszította. Senkinek nem árulta el, ki nemzett engem, eltűrte, hogy megvetik, megalázzák, és egy kicsit sem sajnáltatta magát. Azért tette, mert szeretett *engem*, míg téged nem.

Hirtelen rátört a vágy, bárcsak itt lenne Aelin, és megkérhetné, hogy csináljon hamut a harcosból, ahogy az iliumi parancsnokból, mert... az arcát látva... a saját arcát látva... Gyűlölte őt. Gyűlölte, hogy az anyja huszonhárom éves korában egyedül és szomorúságban halt meg. Fiatalabb volt, mint ő most.

Aedion folytatta a dühöngést.

– Ha a te vén lotyód megpróbál megszerezni magának, elvágom a torkát. Ha bántja a családomat, a tiedet is elvágom!

– Aedion – szólalt meg az apja rekedten.

Azt a nevet hallani az ő szájából, amit az anyja adott neki...

– Én nem akarok semmit se tőled. Ha segíteni akarsz nekünk, akkor viszont együttműködöm veled. De ezen kívül én nem akarok tőled semmit.

– Sajnálom – mondta az apja. Az oroszlán szeméből olyan bánat áradt, ami minden férfit ledöntött volna a lábáról.

– Nem tőlem kellene bocsánatot kérned – mondta Aedion, és az ajtó felé fordult.

Az apja széke megnyikordult.

– Aedion!

Aedion ment tovább, Lysandra mellette.

– Kérlek! – szólt az apja, de Aedion keze már a kilincsen volt.

– Menj a pokolba! – mondta Aedion, és távozott.

Nem ment vissza az Óceánrózsába, nem bírta volna elviselni az embereket, a hangokat, a szagokat. Elindult az öböl fölé magasodó sűrű erdő felé, és beleveszett a levelek, árnyékok és nedves talaj dzsungelébe. Lysandra egy lépéssel mögötte, ő is szótlanul.

Aedion talált egy sziklás kiszögellést, ahonnan az öbölre, a városra lehetett látni. Alatta az ősöreg tenger. Ott megállt. Leült, és csak lélegzett.

Lysandra törökülésben leült mellé a lapos kőre.

– Nem ezt akartam mondani neki – szólalt meg Aedion.

Lysandra a hegy lábánál álló, közeli őrtornyot nézte. A Hajótörőt egy nagy kerékre tekerték fel. Kívül csigalépcső

vezetett fel a toronyba, a felső szintekre, ahol egy katapult volt, és még valami, ami egy ágyús szigonyra – vagy egy hatalmas számszeríjra – emlékeztetett. Az irányító ülése és nyila az öbölbe érkező láthatatlan ellenségre irányítva. A fegyver és az öbölre irányított gépezet méreteiből ítélve Aedionnak kétsége sem volt afelől, hogy az egy hajó törzsét is képes lenne kettétörni és végzetes kárt okozni benne. Vagy három embert felnyársalni egyszerre.

Lysandra egyszerűen így szólt:

– A szívedből beszéltél. Talán jó, hogy hallotta.

– Szükségünk van rá, én pedig lehet, hogy az ellenségünkké tettem.

Lysandra hátravetette a haját.

– Biztos, hogy nem, hidd el nekem! Ha arra kéred, hogy forró parázson járkáljon, akkor azt is megtette volna.

– Gyorsan rá fog jönni, ki vagyok, és ettől gyorsan elpárolog majd a bűntudata.

– Mit gondolsz magadról, ki vagy? – nézett rá Lysandra a homlokát ráncolva. – Adarlan csicskája? Még mindig ezt hiszed magadról? Én a tábornokot ismerem, aki egyben tartotta a királyságát, aki megmentette a népét akkor, amikor még a királynő is megfeledkezett róluk. – Halkan morgott, de nem Aedionra. – És ha Gavriel ujjal mutogatna, akkor eszébe juttatnám, hogy ő azt a doranelle-i lotyót évszázadokig kérdés nélkül szolgálta.

Aedion felhorkant.

– Boldogan megnézném, hogy harcolnál az apám vagy Fenrys ellen, sok pénzt fizetnék érte.

Lysandra megbökte a könyökével.

– Csak egy szavadba kerül, tábornok, és felveszem azt az arcot, ami a legsötétebb rémálmaikban üldözi őket.

– Az milyen lény lenne?

Lysandra sokatmondó mosolyt villantott rá.

– Valami, amin egy ideje dolgozom.

– Ugye nem akarom tudni, mi?

– Tényleg nem – vicsorgott Lysandra.

Aedion nevetett, és maga is meglepődött, hogy képes még nevetni.

– Meg kell adni, jóképű egy rohadék.

– Maeve szeret jóképű férfiakat maga köré gyűjteni.

Aedion fújtatott.

– Miért ne tenné? Egy örökkévalóságig kell velük bajlódnia. Legalább jó rájuk nézni.

Lysandra nevetett, és a nevetésétől Aedion könnyebbnek érezte a vállára nehezedő súlyokat.

Aelin két órával később Goldrynnel és Damarisszal együtt lépett be a Tengeri Sárkányba. Hirtelen mindent megadott volna pár olyan napért, amikor nyugodtan alhat, nem fenyegeti semmi, és nem nyomasztják sürgős ügyek.

Végre lenne ideje arra, hogy ágyba bújjon a szerelmével ahelyett, hogy inkább a néhány órányi alvást választja.

Annyira szerette volna. Előző este a fogadóból a szállásra érve gyorsabban megfürdött, mint máskor mosakodni szokott. Meztelenül jött ki a fürdőből, erre mit lát? Tündérhercege ott alszik ruhástul a hófehér ágy tetején. Látszott rajta, hogy csak egy kicsit akart becsukott szemmel pihenni, amíg ő megmosakszik.

Annyira kimerült lehetett ő is, hogy Aelin inkább hagyta pihenni. Meztelenül mellékuporodott a takaróra, a fejét a mellkasára tette, és nyomban aludt ő is. Tudta, hogy eljön az az idő, amikor nem tudnak majd ilyen biztonságban, mélyen aludni.

Jó öt perc is eltelt, mire Lysandra beviharzott, felébresztve Rowant, aki aztán Aelint is kezdte ébresztgetni. Lassan, évődve, a felsőtestét kisajátítóan simogatva, a combját, megspékelve az ajka, a füle, a nyaka harapdálásával, puszilgatásával.

Amikor Lysandra berobogott a szobájukba, hogy ruhát lopjon Aedionnak, és elmondta, hova megy Aedion, Aelin már nem tudott visszaaludni. Eszébe juttatta ugyanis, hogy mi és ki vár rá ma: egy olyan illető, aki nem is olyan rég még legszívesebben megölte volna. Tőle bármi kitelt, és legkevésbé az együttműködést lehetett elvárni tőle.

Gavriel és Fenrys a kocsma hátsó részében ültek Rolfe-fal egy asztalnál, Aedionnak nyoma sem volt. Kissé kérdőn néztek Aelinre, amikor ő is belibbent.

Akár tetszeleghetett is volna abban, milyen hatást váltott ki, de Rowan is megjelent mögötte, láthatólag készen arra, hogy elvágja a torkukat.

Rolfe felpattant.

– Mit keresel itt?

– Én a helyedben sokkal jobban megválogatnám a szavaimat, kapitány, amikor vele beszélek – mondta Fenrys. Aelin ezúttal óvatosabbnak, megfontoltabbnak látta, mint előző nap. A harcos tekintete Rowanre szegeződött, aki úgy nézte Rolfe-ot, mintha ő lenne a vacsorája. – Figyelj arra, mit beszélsz!

Rolfe Rowanre nézett, és úgy tűnt, hogy felfogta.

Mintha az óvatosság miatt Rolfe jobban hajlana ma az együttműködésre. De csak ha Aelin tökéletesen játssza a szerepét.

Aelin Rolfe-ra mosolygott, és leült egy üres székre. Az asztallapról félig-meddig lepattogzó aranybetűk alapján a *Ködvágó* nevet viselte egykor a hajó. Rowan Aelin mellé ült, a térdük összeért. Mintha néhány lépésnyi távolság is elviselhetetlen lett volna.

Aelin még szélesebben mosolygott Rolfe-ra.

– Kíváncsi voltam, vajon meggondoltad-e magad a szövetségre vonatkozóan.

Rolfe tetovált ujjaival az asztalon dobolt, alatta az aranyozott betűkből a *Farkascápa* hajónév állt össze. Rolfe és a tündérharcosok között a kontinens térképe feküdt kiterítve.

Aelinnek nem erre a térképre volt a leginkább szüksége, hanem egy átkozott másikra, amiről tudta, hogy működik, de így is megdöbbent azon, amit látott.

– Mi ez? – kérdezte a kontinens közepe táján állomásozó ezüst figurák láttán, amik áthatolhatatlanul sűrű vonalat képeztek a Ferian-réstől az Avery folyó torkolatáig. Az Oro-öbölnél is látott belőlük. Melisande-ban, Tépő-lápon és Eyllwe északi határa mellett is.

Gavriel, aki úgy nézett ki, mint akit fejbe vágtak – Jó istenek! Vajon találkozott Aedionnal? –, idejében megszólalt, mielőtt

Rowan kitépte volna Rolfe torkát, akármit felelt is volna.

– Rolfe kapitány hírt kapott ma reggel, és erről akar tanácskozni velünk.

– Mi ez? – kérdezte Aelin, és az ujjával a kontinens közepén húzódó vonalra bökött.

– Az utolsó jelentések szerint Morath seregei. Elfoglalták állásaikat. Most már képtelenség segíteni az északiaknak. Épp Eyllwe megtámadására készülnek.

33.
FEJEZET

– **Eyllwe-ben nincs ütőképes hadsereg** – mondta Aelin, és érezte, ahogy kiszalad a vér az arcából. – Tavasz óta nincsenek ott bevethető katonák, kivéve a lázadó milicistákat.

– Vannak pontos számaid? – kérdezte Rowan Rolfe-tól.

– Nincsenek – felelte a kapitány. – Csak figyelmeztetést kaptunk, hogy a szállítmányokkal kerüljük az Avery torkolatát. Tudni akartam a véleményüket – a csapat felé biccentett –, ők hogyan kezelnék a helyzetet. Bár már látom, hogy meg kellett volna hívnom téged is, mert láthatólag úgyis be akartak számolni neked.

Senki nem méltatta válaszra. Aelin a vonalat figyelte, a hadsereget.

– Milyen gyorsan mozognak? – kérdezte Rowan.

– A légiók alig három hete hagyták el Morathot – felelte Gavriel. Életemben nem láttam ilyen gyorsan mozgó hadsereget.

Az időzítés...

Nem, ez nem lehet Ilium miatt, hogy Aelin gúnyt űzött Erawanből...

– Megsemmisítő támadásra készülnek – mondta Rolfe szárazon.

Aelin becsukta a szemét, nehezére esett a nyelés. Még a kapitány se mert megszólalni.

Rowan végighúzta a tenyerét Aelin derekán, így vigasztalta némán. Ő is összerakta magában a mozaikokat.

Aelin kinyitotta a szemét, de a vonal beleégett a szemébe és a szívébe.

– Nekem üzennek – jelentette ki. Kinyitotta az öklét, és a heget nézte rajta.

– De miért pont Eyllwe? – kérdezte Fenrys. – És miért állnak fel egy vonalba, és miért nem rohanják le egyszerűen?

Aelin nem tudta hangosan kimondani, hogy ő szabadította rá mindezt Eyllwe-re azzal, hogy gúnyolódott Erawannel. Erawan tudta, ki volt fontos Celaena Sardothiennek, és meg akarta őt törni, a szívét azzal, hogy megmutatja, mire képes a hadserege. Mire képes ő, ha úgy tartja kedve. Nem Terrasennek megy neki, hanem egy jó barátnő királyságának, akit Aelin annyira szeretett.

Annak a királyságnak, aminek a megvédésére esküt tett.

– Személyes kapcsolatok fűznek bennünket Eyllwe-hez, Erawan tudja, hogy Aelinnek mennyire fontos – mondta Rowan.

Fenrys kíváncsian nézte Aelint. Gavriel határozott hangon így szólt:

– Most már Erawan kezében van minden az Averytől délre, kivéve ezt a szigetcsoportot. De már ide is betette a lábát, a Holtvégbe.

Az Averytől Terrasen határáig húzódó terület nem túl nagy. Aelin tekintete nyugatra siklott. A hegyek mögött tágas síkság terült el, a Pusztaságok. Ott pedig...

Egy kis pont a térképen. Egy furcsa nevű városka: Briarcliff.

A név felrázta, visszahozta a jelenbe. Arról beszélnek, hogyan tudott egy ilyen hadsereg ekkora területen ilyen gyorsan mozogni.

Megdörzsölte a halántékát, a foltra meredt a térképen, és arra gondolt, hogy valaki tartozik neki, mert megkímélte az életét.

Ekkor délre, a Vörös-sivatag felé siklott a tekintete, ahol többen is az adósai voltak.

Rájött, hogy kérdeztek tőle valamit, de nem bajlódott a válasszal, inkább halkan így szólt Rolfe-hoz:

– Te odaadod nekem az armadádat, és felszereled a tűzlándzsákkal – tudom, hogy már rendeltél belőle –, és a mikéni flottát is felszereled, ha megérkeznek.

Csend.

Rolfe elröhögte magát, és így szólt:

– Hogyne, persze. – A tetovált kezével legyintett egyet. A rátetovált vizek szétfolytak, változtak. Aelin nem tudta volna megmondani, vajon csak Rolfe tud-e belőle olvasni. Muszáj volt, hogy Rolfe értse, amit lát, enélkül Aelin a zárat sem fogja tudni megtalálni.

– Nem értem, miért makacsolod meg magad – mondta Aelin. – Főleg, ha figyelembe vesszük, hogy az ellenfél mekkora túlerőben van.

Rolfe elgondolkodott.

– A mikéni flotta alig több legendánál. Esti mese.

Aelin Rolfe kardmarkolatára pillantott, aztán körülnézett a teremben, majd a kint horgonyzó hajón állapodott meg a tekintete.

– Te vagy a mikéni trón örököse – mondta Aelin. – Én pedig azért is jöttem, hogy behajtsam rajtad a tartozást, amivel adós vagy a családomnak.

Rolfe nem mozdult, nem is pislogott.

– Vagy a tengeri sárkányos sztori csak valami blöff? – kérdezte Aelin.

– A mikéniek eltűntek – jelentette ki Rolfe szárazon.

– Nem hiszem. Szerintem régóta itt bujkálnak a Holt-szigeteken. Ezért tudtad visszaverekedni magad a hatalomra.

A három tündér jelentőségteljes pillantásokat váltott egymással.

Aelin így szólt Rolfe-hoz:

– Felszabadítottam Iliumot Adarlan fennhatósága alól. Visszaszereztem neked a várost, régi otthonodat. A mikénieknek. A tied, ha mered vállalni az örökségedet.

Rolfe keze mintha finoman remegni kezdett volna. Ökölbe szorította, és az asztal alá dugta.

Aelin ekkor engedte, hogy a mágiája megvillanjon: a szemében az arany parázslani kezdett. Gavriel és Fenrys kiegyenesedtek, ahogy az ereje betöltötte a szobát, a várost. A nyakában lógó Rémkulcs lüktetni, súgni kezdett.

Tudta, hogy az arcán nincsen semmi emberi, semmi halandó.

Tudta, mert Rolfe aranybarna bőre betegesen sápadttá vált.

Aelin becsukta a szemét, és nagyot sóhajtott.

Összegyűjtött mágiája fonala egy láthatatlan vonalban fodrozódott tova, és a világ a nyomában megremegett. Egy harang egyszer, kétszer megkondult az erejétől. Még a víz is fodrozódott az öbölben, ahogy végigsugárzott a szigetcsoporton.

Amikor kinyitotta a szemét, visszatért a halandósága.

– Mi a kénköves pokol volt ez? – kérdezte Rolfe izgatottan.

Fenrys és Gavriel hirtelen élénk érdeklődéssel tanulmányozni kezdtek a térképet.

Rowan szólalt meg halkan:

– Úrnőmnek mindennap ki kell engednie valamennyit az erejéből, különben felemészti őt belülről.

Aelin úgy érezte, hogy bár ellentétben áll a személyiségével és a cselekedeteivel, jólesne neki, ha Rowan legalább naponta egyszer úrnőmnek nevezné.

Rolfe mikéni származásáról Aelin Lysandrától szerzett tudomást. Arobynn egykor kémkedett üzleti partnerei után, és ami egykor Lysandrának lényegtelen információnak tűnt, most döntő jelentőségűnek bizonyult.

Rowan próbálta további kérdésekkel bombázni Rolfe-ot a morathi hadsereg előrenyomulásáról. Úgy tűnt, hogy a kalózok ura az ajánlatnak köszönhetően alig tud megszólalni. Aelin türelmesen várt.

Kis idő múlva megérkezett Aedion és Lysandra. Aedion csak futó pillantást vetett Gavrielre, megállt a térképnél, és vérbeli tábornokként követelte a részleteket.

Miközben Aedion a térképre meredt, Gavriel felnézett a fiára, és úgy hallgatta a hangját, mintha az egy ének lenne, amit meg akar jegyezni.

Lysandra az ablakhoz suhant, és az öblöt figyelte.

Mintha látta volna a fodrozódást, amit Aelin ereje keltett a vízen.

Az alakváltó már elmondta Aedionnak, miért mentek valójában Iliumba. Nemcsak azért, hogy találkozzanak Brannonnal, és felszabadítsák az ott élőket, hanem ezért is. Aelin útközben kovácsolta ezt a tervet az alakváltóval, amikor a hosszú éjszakákon őrködtek. Akkor számba vettek minden lehetséges buktatót és előnyt.

Dorian percekkel később futott be, és a pillantása azonnal Aelinre szegeződött. Ezek szerint ő is megérezte.

A király udvarias biccentéssel üdvözölte Rolfe-ot, majd közbevetés nélkül végighallgatta a tájékoztatást Erawan seregeiről. Utána Aelin mellé ült le, a többiek pedig megvitatták, hogy milyen útvonalon szállítsanak élelmiszert és fegyvereket. A beszélgetést Rowan vezette.

Dorian keresztbe tett lábbal ült. Az arckifejezése nem árult el semmit. Úgy tűnt, a hajóúton Rowan erre is megtanította.

Amikor az óra tizenegyet ütött, Aelin felállt. Fenrys a különböző páncélzatokról beszélt. Rolfe-ot az ércszállítmányok érdekelték, azzal remélte megoldani pénzügyi gondjait.

A hirtelen beálló csendet Aelin szakította meg. Így szólt Rolfe-hoz:

– Köszönjük a vendéglátást!

Ezzel elfordult. Tett egy lépést, mire Rolfe is megszólalt:

– Akkor ennyi volt?

Aelin visszanézett, és Rowan mellé lépett. Hagyta, hogy a benne lángoló tűzből egy kevés a felszínre jusson.

– Igen. Ha nem adsz nekem hajókat, ha nem egyesültök a megmaradt mikéntekkel, és nem térsz vissza Terrasenbe, akkor keresek valaki mást.

– Nincs más.

Aelin pillantása újra a térképre siklott.

– Egyszer azt mondtad, hogy megfizetek az önhittségemért. Megtörtént, nem is egyszer. De Sammel az egész városodat és flottádat leromboltuk, kétszáz emberért, akiket emberhez méltatlan életre ítéltél. Talán alábecsültem magam, és egyáltalán nincs is rád szükségem.

Elfordult, mire Rolfe felhorkant.

– Sam úgy halt meg, hogy utánad loholt, mint egy kiskutya. Vagy a végén már nem úgy bántál vele, mint egy utolsó ronggyal?

Fulladozó hang, csattanás, pohárcsörgés. Aelin lassan odafordult, és Rowant látta, aki Rolfe fejét a nyakánál fogva a térképhez szorította. A figurák szerteszét szóródtak, Rowan vicsorgott, közel állt ahhoz, hogy letépje Rolfe fülét.

Fenrys vigyorgott.

– Megmondtam, hogy vigyázz a nyelvedre, Rolfe!

Aedion láthatólag mindent megtett, hogy figyelmen kívül hagyja az apját, és így szólt a kapitányhoz:

– Örülök, hogy találkoztunk. – Ezzel odament Aelinhez, aki Doriannel és Lysandrával az ajtónál várt.

Rowan lehajolt, valamit Rolfe fülébe mormogott, amitől az kréta fehérré vált, aztán belenyomta az asztalba, és odament Aelinhez.

Rolfe feltápászkodott, valami ostobaságot vágott a fejükhöz, de aztán mozdulatlanná dermedt. Mintha valami végiglüktetett volna a testén. Felfordította mindkét tenyerét, és összeillesztette a szélüket. Felnézett, de nem Aelinre, hanem ki az ablakon.

Az öböl szájánál álló két őrtoronyban megkondultak a harangok. Az utcák elcsendesedtek. Elég világos volt az üzenet. Rolfe elsápadt. Aelin nézte, ahogy Rolfe tenyerén, az ujjain a tintánál sötétebb feketeség árad szét. Olyan feketeség, amilyet csak valg démonok hozhatnak.

A mágikus térkép veszélyt jelzett.

Aelin így szólt a társaihoz:

– Induljunk! Most azonnal!

Rolfe is megindult az ajtó felé, de nem szólt egy szót se, feltépte az ajtót, és sietett le a rakpartra, ahol az első tiszt és a kormányos már lélekszakadva rohantak felé.

Aelin becsukta az ajtót Rolfe után, és végignézett a barátain. A csapaton.

Fenrys szólalt meg először, miután felállt, és az ablakon kinézve ő is látta, ahogy Rolfe és az emberei rohannak.

– Emlékeztess rá, ha úgy adódik, hogy veled jobb nem ujjat húzni!

– Ha az a hadsereg eléri ezt a várost, ezeket az embereket... – szólalt meg Dorian halkan.

– Nem fog megtörténni – mondta Aelin, és belenézett Rowan szemébe. A fenyőzöld szemek állták a tekintetét.

Mutasd meg nekik, miért tettél véreskü̈t nekem! – mintha szavak nélkül ezt üzente volna neki Aelin.

Rowan arcán gonosz vigyor suhant át, és a többiek felé fordult.

– Menjünk!

– Hajrá! – bukott ki Fenrysből is, aki az ablakra mutatott. – De merre?

– Van egy hajó a sziget túloldalán – mondta Aedion. A fejével Lysandra felé intett. – Aligha vették észre, hogy egy cápa múlt éjjel magával vonszolt egy hajót a kikötőből, de...

Az ajtó kitárult, és Rolfe magas alakja töltötte be az ajtókeretet.

– Te... – üvöltötte.

Aelin a mellkasára tette a kezét.

– Én??

Miattad van az egész! Te hívtad ide őket a mágiáddal!

Aelin elnevette magát.

Ha ilyen hasznos tehetségem lenne, akkor azt hiszem, így szereznék szövetségeseket is. Vagy a mikénieket is így toboroznám, akikről te váltig állítod, hogy nem léteznek.

Az ég még tiszta volt.

– Sok szerencsét! – vetette oda Rolfe-nak.

– Mi ez az egész? – bukott ki Dorianből.

Aelin ránézett Adarlan királyára.

– Ez nem a mi csatánk, és én nem fogom kockáztatni a királyságom sorsát egy valg csetepatéban. Ha van egy cseppnyi eszed, akkor te se fogod. – Rolfe arca eltorzult a haragtól, de mély és valódi félelem is csillogott a szemében. Aelin tett egy lépést a felbolydult utcák felé, de megtorpant, és így szólt a kalózkirályhoz: – Remélem, Rowan csapata is velem tart. Mivel most már a szövetségeseim vagytok.

Fenrys és Gavriel elindultak felé. Aelin majdnem nagyot sóhajtott megkönnyebbülésében, mert nem kérdeztek semmit, és Gavriel a fia közelsége ellenére volt hajlandó erre.

– Azt hiszed, ha nem segítesz, azzal magad mellé tudsz állítani?

A távolban, a dimbes-dombos szigetek felett egyre gyarapodott a sötétség.

– Komolyan gondoltam, amit mondtam, Rolfe. Nagyon jól megvagyok nélküled, az armadád, a mikéniek nélkül. Ez a sziget pedig már veszélyessé is vált az ügyem szempontjából. – A tenger felé biccentett. – Mondok egy imát Malához érted. – Megpaskolta Goldryn markolatát.

Ha elfogadsz egy aprócska tanácsot, mint hivatásos bűnöző egy másik hivatásos bűnözőtől: vágd le a fejüket! Csak így lehet őket elpusztítani. Kivéve, ha élve elégeted őket, de fogadni mernék, hogy a legtöbb leugrik a hajóról, és úszva fog partot érni, mielőtt tüzes nyilaitokkal nagy kárt lennétek bennük.

– És mi van az idealizmusoddal? Hová lett a kislány, aki kétszáz rabszolgát elrabolt tőlem? Magukra hagyod a sziget lakóit, hadd pusztuljanak?

– Igen – felelte Aelin egyszerűen. – Mondtam már neked, hogy Távolvég sok mindenre megtanított.

Rolfe káromkodott egyet.

– Szerinted *Samnek* tetszene, amit csinálsz?

– Sam halott, mert a hozzád és Arobynnhoz hasonlók kezében van a hatalom. De Arobynn uralkodásának már vége. – Mosolyogva nézte a sötétedő horizontot. – Úgy tűnik, hogy a te csillagod is hamarosan leáldozik.

– Te rohadt k...

Rowan felmordult, de csak egy lépést tett, Rolfe máris hátrálni kezdett.

Sietős léptek hallatszottak, és Rolfe kormányosa jelent meg az ajtóban. Zihálva támaszkodott az ajtófélfának, a másik kezével a kardja tengeri sárkányt formázó gombját szorongatta.

– Nyakig vagyunk a pácban.

Aelin a kormányos felé fordult.

– Beszélj már világosabban! – utasította Rolfe megnyúlt képpel.

A kormányos letörölte a verejtéket a homlokáról.

– Nyolc hadihajó zsúfolásig tele katonákkal, mindegyiken legalább száz, az alsóbb szinteken még több, csak azokat nem láttam. Egy-egy tengeri wyvern kétoldalt. Olyan gyorsan mozognak, mintha a viharszelek szárnyán repülnének.

Aelin Rowanre pillantott.

– Milyen gyorsan jutunk el ahhoz a hajóhoz?

Rolfe halálsápadt arccal a kikötőjében álló néhány hajóra nézett, A Hajótörő most kint volt az öbölben, a lánc a nyugodt felszín alatt, Fenrys a kapitány tekintetét követve megjegyezte:

– Azok a tengeri wyvernek át fogják harapni a láncot. Menekítsd ki az embereidet a szigetről! Használjátok az összes

hajót és vitorlást, és juttassátok ki innen őket!

Rolfe lassan Aelin felé fordult, tengerzöld szemében égett a gyűlölet. És a megadás.

– Ez kísérlet arra, hogy beadjam a derekam?

Aelin a copfja végével játszadozott.

– Nem. Igaz, jó az időzítés, de nem.

Rolfe végignézett rajtuk: ha akarnák, akkor a mágiájukkal az egész szigetet lakhatatlanná tudnák tenni. Rekedt hangon szólalt meg.

– Admirális akarok lenni, és az egész szigetcsoportot akarom. Iliumot is ha vége a háborúnak, a *lord* címet akarom a nevem elé, ahogy az elődeim neve előtt is ott állt régen. Mi lesz a jutalmam?

Aelin is végigmérte. A helyiségre a kinti káoszhoz képest halálos csend telepedett.

– Megtarthatod a morathi hajókról zsákmányolt minden aranyat és kincset. A fegyverek és felszerelés a frontra megy. Területet adományozok neked, de címként csak az Ilium lordját és a szigetcsoport királyát. Az utódodat trónörökösként ismerem el. Ahogy majd Dorian gyerekeit is.

Dorian komoran bólintott.

– Adarlan is el fog ismerni téged, az örököseidet és a területedet.

– Visszaküldöd azokat a rohadékokat a feketeségükbe, s a flottám a tied – sziszegte Rolfe. – Nem tudom garantálni, hogy a mikéniek is belepnek a háborúba. Túl messzire szóródtunk szét, és túl régen. Csak kis számban élnek itt, és... ok nélkül nem fognak megmozdulni. – A pult felé nézett, mintha azt várná, hogy legyen valaki mögötte.

Aelin halványan mosolyogva kinyújtotta a kezét.

– Hagyd ezt rám!

Tetovált és sebhelyes bőr találkozott a kézfogásukkor. A csontrepesztő keménységet Aelin viszonozta, és egy kis lángot küldött az ujjaiba.

Rolfe felszisszenve elrántotta a kezét. Aelin vigyorgott.

– Isten hozott a királynő seregében, Rolfe kalóz! – A nyitott ajtóra mutatott. – Szerintem induljunk!

Dorian rájött, hogy Aelin megőrült. Ragyogóan okos és veszélyes, de őrült.

És Dorian valószínűleg életében nem találkozott még olyan emberrel, aki nála jobban, ennyire gátlástalanul tudott volna hazudni.

Érezte, ahogy a hívása keresztülsöpör a világon. Érezte, hogy a bőrén zizeg a tűz. Egyértelmű volt, hogy kié, és az is, hogy eljutott egészen Holtvégig. Az ottani erők pedig tudták, hogy csak egy ember létezik ilyen lánggal, és visszakövették ide a mágiáját.

Dorian nem tudta, mi váltotta ki, és Aelin miért most döntött így, de...

Rowan korábban viszont már beszámolt Aelinnek arról, hogyan üldözték a valgok Rolfe-ot, és Rolfe a visszatérésük miatt rettegve hogyan őrizte éjjel-nappal a várost. Aelin kihasználta a helyzetet. A mikéniek pedig... Szent istenek! Esti mesénél, tanulságos történetnél alig több az egész, itt vannak mégis, nem tűntek el. És Aelin megpróbálja előcsalogatni és a zászlaja alatt egyesíteni őket.

Amikor a kalózkirály és Terrasen királynője kezet fogtak, és Aelin rávigyorgott Rolfe-ra, Dorian rájött, hogy talán ő is többre menne egy kicsit több gonoszsággal és őrültséggel.

Ez a háború nem a mosolyokról és az illemtudásról fog szólni.

Egy olyan nő fogja megnyerni, aki kész egy egész *szigetet* kockára tenni, tele emberekkel, hogy hozzájusson ahhoz, ami a végső győzelemhez kell neki. Egy olyan nő, akinek a barátai is hajlandóak játszani, és a lelküket is odaadják másokért. Érezték a rájuk nehezedő életek súlyát, a körülöttük rettegő emberekét, ha rosszul döntenek. Aelin talán mindenkinél jobban.

Aelin és Rolfe kilépett a fogadó ajtaján az utcára. Mögöttük Fenrys Rittyentett egyet.

– Te szent ég, Rowan, ez a nő...

Dorian nem várta meg a folytatást, követte a kalózt és a királynőt az utcán. Aedion és Lysandra utánuk. Fenrys némi távolságot tartva követte őket, Gavriel viszont a közelükben maradt, a tekintetét Aedionra szegezte. Te jó ég, annyira hasonlítottak! Hasonlóan is *mozogtak,* az oroszlán és a farkas.

Rolfe emberei felsorakoztak, és Rolfe gyorsan parancsokat osztogatott.

– Minden ép hajót vízre! – Kiosztotta az embereit, hogy melyik halóra menjenek. A hajókon már rég nem szolgált legénység, és az övé sem volt kivétel. Aelin csípőre tett kézzel állva figyelt.

Így szólt a kapitányhoz:

– Melyik a leggyorsabb hajód?

Rolfe rámutatott a sajátjára.

Aelin állta a tekintetét, Dorian pedig várta a vad, vakmerő tervet. Aelin nem nézett rájuk, úgy beszélt:

– Rowan, Lysandra, Fenrys és Gavriel, ti velem maradtok. Aedion, te menj az északi őrtoronyba, a szigonyt fogod kezelni. Ha egy átkozott hajó közel kerül a lánchoz, lőj egy lyukat az oldalába. – Dorian feszülten várta, hogy felé forduljon, és már a szemében látta az utasítást, tiltakozni akart, de Aelin megelőzte. – Ebben a csatában nincs helye a királynak.

– De a királynőnek igen?

Aelin arcán nem látott derűt, csak jéghideg nyugalmat, amikor átadott neki egy kardot, amiről nem is látta, hogy az oldalán függött. Damarist.

Goldryn már a hátára volt csatolva, a rubin úgy csillogott, mint egy égő parázs. Aelin megszólalt:

– Egyikünknek muszáj életben maradnia, Dorian. Te menj a déli őrtoronyba, maradj lent, és készítsd elő a mágiádat! Ha megpróbálnak átjutni a láncon, iktasd ki őket!

Nem pengével, mágiával fog harcolni. Dorian a kardszíjára csatolta Damarist, furcsa volt, milyen súlyos.

– És te? – érdeklődött. Mélyen a testében mintegy válaszul a mágiája fellobbant, mint egy támadásra készülő vipera.

– Rolfe, készíts elő minden vasláncot, ami még a rabszolganyúzó időkből maradt! Szükségünk lesz rá – mondta Aelin.

Neki és Rowannek. A mágia uralása miatt, ha kikerülne az ellenőrzésük alól.

Dorian ekkor hirtelen megértette Aelin tervét: az ellenség flottájának a szívébe akart hajózni, és onnan akarta lesöpörni az összeset a vízről.

34.
FEJEZET

HAZUG VOLT, GYILKOS ÉS TOLVAJ, és Aelinnek volt egy olyan érzése, hogy még sokkal rosszabb nevekkel is fogják illetni, mire ez a háború véget ér. De ahogy az a természetellenes sötétség összegyűlt a horizonton, eltűnődött, hogy nem harapott-e nagyobbat, mint amit meg tud rágni.

Szemernyi helyet sem engedett rettegésének. Semmi mást nem tett, mint hogy hagyta magán keresztüláramlani a fekete tüzet.

A Rolfe-fal kötött szövetség a tervnek csak az egyik része volt. A másik, sokkal fontosabb rész az, hogy üzenetet küldjön.

Nemcsak Morathnak, hanem az egész világnak. Potenciális szövetségeseknek, akik fél szemmel, félve figyelik Erilea-t, és elveszett kontinensnek tartják.

Ma az üzenete keresztül fog mennydörögni az egész világon. Tudják meg, hogy ő nem egy lázadó hercegnő, aki ellenséges kastélyokat zúz szét, és királyokat gyilkol. Hanem természeti erő, balsors és legendás halhatatlan harcosok parancsolója. És ha azok a szövetségesek nem csatlakoznának hozzá... Azt akarta, hogy visszagondoljanak a mai napra, hogy mit tett, és gondolkozzanak el, hogy talán egyszer a saját partjaikon, a saját kikötőikben is ott találják őt egy napon.

Tíz évvel ezelőtt nem jöttek el a szövetségesek. Azt akarta, hogy tudják, nem felejtette el őket.

Rolfe az összes parancsot elordította az embereinek, és a *Tengeri Sárkány* fedélzetére sietett. Aedion és Dorian lovakért robogott, hogy az őrtornyokba vigyék őket. Aelin Lysandrához

fordult, az alakváltóhoz, aki teljes lelki nyugalommal kísérte figyelemmel az eseményeket.

– Tudod, miben tudsz segíteni? – kérdezte tőle halkan. Lysandra mohazöld szeme fénylett, és az alakváltó bólintott.

Aelin nem engedte meg magának, hogy átölelje. Annyit sem engedett meg magának, hogy megérintse barátja kezét. Úgy nem, hogy közben Rolfe figyeli. Úgy nem, hogy a város polgárai, köztük az elveszett mikéniek utódai látják. Tehát Aelin csupán annyit mondott:

– Jó vadászatot!

Fenrys köhintett egyet. Valószínűleg rájött, milyen vadászatra indul az alakváltó. Gavriel Aediont nézte, aki a hátára erősítette pajzsát és kardját, felült egy nyomorúságos küllemű kancára, és elgaloppozott az őrtorony felé.

A tündérherceg ezüstös hajába belekapott a szél.

– Indulunk – súgta neki Aelin.

A *Tengeri Sárkányon* felszedték a horgonyt.

Amint a sötét erő alakot öltött a horizonton, az emberek az utcán pánikba estek. Hatalmas hajók fekete vitorlákkal, úgy közelítve az öböl felé, mintha tényleg természetfeletti szél sodorná őket. Aelin, Lysandrával az oldalán felment a *Tengeri Sárkány* fedélzetére. Rowan és két társuk követte őket.

Rögzítették, rendezgették a fegyverzetüket. Késes és kardok, Rowan bárdja megcsillant, miközben az oldalára akasztotta, egy íj és egy tegez, tele fekete tollas nyilakkal, amiket Fenrys halálos pontossággal tudott kilőni, és még pengék. Megálltak a lágyan ringó *Tengeri Sárkány* tisztára sikált fedélzetén. Aelin arra gondolt, hogy így együtt olyanok, mint egy sétáló fegyverraktár.

Gavriel az utolsó pillanatban lépett a fedélzetre. Rolfe emberei az evezőknél foglaltak helyet, ketten minden evezőnél. Rowan alig láthatóan biccentett. Gavriel és Fenrys szótlanul csatlakoztak az evezősökhöz.

Rolfe kilépett a kapitányfülke ajtaján. Két ember hatalmas vasláncokat hozott mögötte.

– Hogyan tovább? – kérdezte Aelint.

– Erősítsétek a láncot a főárbóchoz, és győződjetek meg arról, hogy elérnek pont... idáig.

A fedélzet közepén állt. A többit nem kellett magyarázni: a hajónak ebben a részében ő és Rowan fognak tevékenykedni.

Rolfe kiadta a parancsot az evezésre, rápillantva Fenrysre és Gavrielre akik egymaguk kezeltek egy-egy evezőt.

A *Tengeri Sárkány* távolodott a parttól. A többi hajón most kezdték felszedni a horgonyt. Most az volt a legfontosabb, hogy kijussanak a megtévesztően nyugodt öbölből úgy, hogy elkerüljék a Hajótörő láncot.

Rolfe emberei az árboc köré hurkolták a láncokat, és Aelinig húzták. A vas majd féken tartja őt és Rowant, nem engedi, hogy mágikus erejük elsodorja őket.

A *Tengeri Sárkány* lassan haladt át a kikötőn Rolfe embereinek kiállásai és morgásai közepette, elnyomva a város lármáját mögöttük.

Aelin vetett egy pillantást az őrtornyok felé, hogy lássa, amint Dorian megérkezik. Aztán meglátta Aedion arany haját, amint a férfi felfelé száguldott a külső csigalépcsőn, a hatalmas szigony felé, amit a torony tetejére szereltek. A szíve hevesebben dobogott egy pillanatra, ahogy felvillant előtte a múlt. Amikor Samet látta felfutni ugyanazon a lépcsőn. Nem azért, hogy megvédje a városát, hanem hogy elpusztítsa.

Lerázta magáról a jeges emlék szorítását, és Lysandrához szólt, aki a fedélzet korlátjánál állva szintén az unokatestvérét nézte.

– Most!

Még Rolfe is abbahagyta a parancsok osztogatását. Lysandra méltóságteljesen ült a széles fakorláton, átvetette a lábát a túloldalra... és beleugrott a vízbe. Rolfe emberei a korláthoz száguldottak. A szomszédos hajók legénysége szintén így tett, amint észrevették, hogy egy nő elmerült az élénk kékségben.

De a vízből nem egy nő bukkant fel. Alant, mélyen lent Aelin ki tudta venni a ragyogást, az átváltozást és a terjeszkedést. A férfiak káromkodni kezdtek. De Lysandra csak nőttön-nőtt a felszín alatt, a kikötő homokos medre mentén. Gyorsabban, mint ahogy a férfiak eveztek. A hajó sebessége semmi volt a lény sebességéhez képest, amely kiemelkedett a hullámok közül. Széles jádezöld pofája volt, tépőfogakkal telehintve. Vett egy

erőteljes lélegzetet, majd visszamerült a vízbe, felfedve egy pillanatra hatalmas fejét és ravasz szemét, aztán eltűnt.

Valaki felordított. Rolfe a kormánykerékbe kapaszkodott. Az első tisztje tompán bámulta a kardja markolatát, amit a csata előtt fényesre sikált. Az acélból készült tengeri sárkány hű mása volt annak a lénynek, ami az előbb az öbölben megjelent.

Lysandra kibukkant, megmutatta hosszú, erős testét, aztán újra alámerült. Jáde pikkelyei ékkövekként csillogtak a vakító déli napsütésben. A legendákban megörökített prófécia így szól: a mikéniek akkor térnek vissza, amikor a tengeri sárkány. Aelin tehát gondoskodott róla, hogy megjelenjen egy ilyen sárkány, pontosan az istenverte kikötőjük kellős közepén.

– Szent istenek! – motyogta Fenrys evezés közben. Valóban, Aelin sem tudott másképp reagálni, ahogy a tengeri sárkány lemerült a mélybe, majd előreúszott.

A rendkívüli uszonyok *szárnyakra* hasonlítottak, amiket Lysandra kiterjesztett a víz alatt. Hegyes farkával kormányzott.

– Egy sárkány, egy sárkány, ami a mi hajónkat jött megvédeni... Atyáink mondáiból... – mormolta Rolfe néhány embere.

Rolfe sápadtan bámult abba az irányba, amerre Lysandra eltűnt a kékségben, és még mindig úgy markolta a kormánykereket, mintha az tartaná vissza az ájulástól.

Két wyvern... egy tengeri sárkány ellen. A világ összes tüze sem működik a víz alatt. És ha még lenne is esélyük, hogy megtizedeljék a hajókat, akkor sem kaphatnának segítséget a felszín alól.

– Gyerünk, Lysandra! – lehelte Aelin, és küldött egy imát Temisnek, a vad dolgok istennőjének, hogy óvja meg az alakváltó épségét.

Aedion letépte hátáról a pajzsát, és lehajította a hatalmas szigonyágyú előtti ülésre. A kivetőszerkezet körülbelül egy tenyérnyivel magasabb volt nála, és a torka szélesebb volt

Aedion fejénél. Csak három szigony volt. Minden egyes lövésének célba kellett találnia.

Az öblön keresztül még éppen látta a királyt, ahogy elhelyezkedik a másik torony legalsó szintjén. Az öbölben Rolfe hajója egyre közelebb és közelebb ért a Hajótörő leeresztett láncához.

Aedion rátaposott a három irányítópedál egyikére, amelyik lehetővé tette, hogy a fedélzetre rögzített ágyút elforgassa, majd mindkét oldalon megragadta a fogantyúkat, amikkel a szigonyt a helyére állította. Óvatosan, pontosan az öböl legkülső széle felé irányította a szigonyt, ahol a sziget két ága egymás felé hajlott, szűk átjárót képezve az öböl felé.

Hullámok támadtak éppen mellette – egy zátony. A Koponya-öböl másik védvonala. Rolfe manőverezni fog, és az ellenséges hajókat rávezeti a zátonyra.

Aedion a háta mögül lépteket hallott. Az egyik őrszem volt.

– Lentről nem látom jól – mondta. – Egy árnyékot láttam, de nem tudom, mi az.

Hatalmas, hosszú árnyék söpört végig a víz alatt a *Tengeri Sárkány* előtt, gyorsabban, mint a hajó, gyorsabban, mint egy delfin. Hosszú, kígyózó teste keresztülsiklott a tengeren, vitték a szárnyai, amik akár uszonyok is lehettek.

Aedion szíve szinte megszűnt dobogni.

– Az egy tengeri sárkány. – Ennyit tudott csak mondani.

Hát, most már legalább tudta, mit titkolt Lysandra. És hogy Aelin miért akart annyira Brannon templomába menni. Nem csak azért, hogy találkozzon a király szellemével. Nemcsak vissza akarta foglalni a várost a mikénieknek és Terrasennek, hanem... Lysandra miatt is mentek oda, hogy tanulmányozhassa azokat az életnagyságú, aprólékosan kifaragott tengeri sárkányokat. Hogy élő legendává válhasson.

Ezek ketten... Ó, ezek a ravasz, cselszövő ördögök! A legendák királynője, valóban.

Még két őrszem jelent meg. Valamit dünnyögtek egymás között.

– Ő fog minket megvédeni? – kérdezte az egyik.

Lysandra megközelítette a hajótörőt, még mindig a felszín alatt, tekeregve, hajlongva és a sziklák közt kanyarogva, mintha

próbálná kitapasztalni új formáját. Megszokni az alatt a kevés idő alatt, ami rendelkezésükre állt.

– Igen – lehelte Aedion. – Igen, ő.

A víz meleg volt, nyugodt és időtlen. Ő pedig egy pikkelyes árnyék volt, az ékkőszínű halak korall otthonaikba menekültek előle, szárnyaló fenyegetés volt a vízen keresztül, a felszínen úszkáló fehér madarak szétszéledve elrepültek, amikor megérezték, hogy elhalad alattuk.

Napsugarak oszlopai hatoltak át a vízen, és Lysandrának az a pici része, ami megmaradt embernek, úgy érezte, mintha egy fényből és árnyékból épült templomon keresztül siklana.

De ott, kint a távolban, hang és rezgés hullámain keresztül, érezte őket. Még az itteni vizek nagyobb ragadozói is eltávolodtak, a szigeteken túli nyílt vizek felé véve az irányt. Még a vértől vörös víz ígérete sem tudta őket a két összeütközni készülő erő útjában tartani. Elöl a hajótörő hatalmas láncszemei leereszkedtek a mélybe. Egy istennő óriási nyakláncára emlékeztettek, aki lehajolt, hogy igyon a tengerből.

Olvasott róluk – régen elfeledett és régen kihalt tengeri sárkányokról Aelin parancsára. Mert a barátnője tudta, hogy a mítoszokat újra kell éleszteni, és akkor a hasznukra fordíthatják őket. Ehhez viszont meg kell erősíteni a legendákat, különben nemcsak Rolfe, de a mikéniek se fogják a kisujjukat se mozdítani. És ha erőt mutatnak fel...

Miután Aelin a templomban leégette a faragványokról a mocskot, Lysandra is szemügyre vette a tengeri sárkányokat ábrázoló mintákat. Varázslattal egészítette ki azokat a hézagokat, amik a faragványokon nem látszottak. Orrcimpáival nem létező szagokat érzett meg, füleivel különleges hangokat hallott.

Lysandra a zátony felé suhant, ami közvetlenül a sziget nyitott bejáratánál volt. Vissza kellett húznia a szárnyait, és amíg van idő, tanulmányoznia a csata helyszínét.

Itt félre kell tennie az emberi gondolkodást, és felébreszteni magában állati ösztöneit. Ezek a szörnyek, akárhogy keletkeztek is, kizárólag szörnyek voltak. Állatok. Harc közben nem követtek semmiféle morált vagy törvényt. A halálig harcoltak, és a túlélésért. Nem volt sem kegyelem, sem együttérzés. Neki is ugyanúgy kell harcolnia, mint nekik. Már csinált ilyet korábban – vadállattá vált, nemcsak azon a napon, amikor az üvegkastély összetört, hanem azon az éjszakán is, amikor elfogták, és azok a férfiak megpróbálták elvinni Evangeline-t. Ez sem lesz más.

Lysandra belevájta csontaprító karmait a zátony medrébe, hogy meg tudja tartani magát az áramlattal szemben, és az előtte végtelenségbe nyújtózó, csendes kékségbe bámult. És ezzel megkezdte halálos virrasztását.

35.
FEJEZET

Aelin a *Tengeri Sárkány* korlátján ült, és egy kézzel az árbocról lógó kötéllétrába kapaszkodott. Ízlelgette a hűsítő permetet, ami az arcába fújt, ahogy a hajó szelte a hullámokat. Amint sikerült eltávolodniuk a többi hajótól, Rowan hagyta, hogy a szél felfújja a vitorlákat, irányba állítva a *Tengeri Sárkányt* az óriási lánc felé.

Nehezére esett nem visszanézni, miután áthaladtak az alámerült láncon... és a Hajótörő elkezdett kiemelkedni a vízből. Kizárta őket az öbölből – ahol Rolfe többi hajója várt a lánc vonalának biztonsága mögött –, hogy megvédjék a várost, ami most csendben figyelte őket.

Aelin megmondta Rolfe-nak, hogy ha minden jól alakul, csak erre az egy hajóra lesz szükségük. És ha rosszul alakulna, akkor úgysem segítene a többi hajó sem.

Aelin szorosan megmarkolta a kötelet, és kihajolt. Összemosódó, vibráló kékség és fehérség fölött haladtak.

– Gyengítsd a szelet! – mondta Rowannek. – Ne pazarold az erődet! Alig aludtál az éjszaka.

Rowan éppen csak odahajolt megcsípni a fülét, aztán becsúszott Gavriel padjára, hogy koncentráljon. Mozdulatlanul ült, a mágiájával hajtotta előre a hajót, így az embereknek nem kellett evezniük, és készülhettek a feléjük suhanó fenyegetésre.

Aelin előrenézett: az ellenséges hajók fekete vitorlái betöltötték a horizontot. Az amulettbe rejtett Rémkulcs a

mellkasán válaszképpen felmorajlott.

Aelin érezte őket – a varázsereje mintha *ízlelgette* volna az undorító szagot a levegőben. Lysandra valahol a közelben rejtőzött. A nap megcsillant a hullámokon. Rowan varázslata lassult, egyenletes siklásba állítva őket a sziget két egymás felé hajló csúcsa felé.

Elérkezett az idő.

Aelin lepattant a korlátról, csizmája tompán koppant a fedélzet átázott deszkáin. Sok szempár fordult felé és a főfedélzeten keresztülhúzott láncok felé. Rolfe megindult felé, leereszkedve a megemelt tatfedélzetről, ahol eddig ő maga kezelte a kormánykereket. Aelin felemelte az egyik nehéz vasláncot, azon tűnődve, ki lehetett az utolsó foglya. Rowan határozott és méltóságteljes mozdulattal felállt. Rolfe-fal egyszerre értek oda a lányhoz.

– És most? – kérdezte a kapitány. Aelin a hajók felé bökött az állával, melyek már elég közel voltak ahhoz, hogy kivehetőek legyenek rajtuk a fedélzetekre összezsúfolódott alakok. Sok, *nagyon sok* alak.

– Olyan közel kerülünk hozzájuk, amennyire csak tudunk. Amikor már látod a szemük fehérjét, kiálts! – mondta Aelin.

– És aztán engedd le a horgonyt a jobb oldalon! Fordítsd meg a hajót! – tette hozzá Rowan.

– Miért? – kérdezte Rolfe.

Aelin komoran nézett a láncra. Mágiája háborgott benne. Rowan a hüvelyk- és mutatóujja közé fogta Aelin állát, farkasszemet nézett vele, és közben válaszolt Rolfe-nak.

– Meg akarjuk kímélni az árbocokat, amikor tüzet nyitunk. A hajó elég fontos részének tűnnek.

Rolfe morogva elvonult. Rowan ujjai fentebb siklottak, hogy tenyerébe fogja Aelin állát, és közben hüvelykujjával végigsimította az arcát.

– Lassan és egyenletesen kezdjük el használni az erőnket.

– Tudom.

Rowan mosolygott.

– Már napok óta gyűjtöd magadban a mágiádat, ugye?

Aelin bólintott.

Koncentrációjának legnagyobb részét igénybe vette az a hatalmas erőkifejtés, hogy a jelenben maradjon, hogy aktív és tudatos legyen, miközben egyre mélyebbre és mélyebbre ásott, annyit hozva felszínre a varázserejéből, amennyit csak feltűnés nélkül tudott.

– Nem akartam ebben a helyzetben kockáztatni. Dorian megmentése téged is nagyon igénybe vett.

– Már felépültem, csak hogy tudd. Tehát a reggeli kis bemutató...

– Azért kellett, hogy lecsapoljam az erőm – mondta Aelin kényszeredetten. – És hogy Rolfe összevizelje magát.

Rowan kuncogott, és odaadta neki a másik bilincset. Aelinnek borsózott a háta a bilincs érintésétől, miközben a férfi tetovált csuklója köré rögzítette.

– Siessetek! – rikoltotta Rolfe a kormánykerék mellől. Valóban, a hajók gyarapodtak körülöttük. Semmi jele nem volt a wyverneknek, igaz, az alakváltó is láthatatlan maradt. Rowan megmarkolta a vadászkését, az acél fénylett a ragyogó napfényben. Dél volt. Pontosan ezért ment Aelin Rolfe irodájába majdnem két órával ezelőtt. Gyakorlatilag megkongatta az ebédre hívó harangot a seregnek a Holtvégen. Aelin tudta, hogy nem fogják megvárni az alkonyatot, nyilvánvalóan jobban rettegtek uruk haragjától arra az esetre, ha hagynák kicsúszni Aelint a karmaik közül, mint amennyire magától a fénytől féltek.

Vagy csak túl ostobák voltak, és nem voltak tisztában azzal, hogy Mala örököse éppen ereje teljében lesz.

– Te kezded? Vagy csináljam inkább én először? – kérdezte Rowan.

Fenrys és Gavriel felálltak, előhúzták a kardjukat, és biztos távolságból figyeltek. Aelin kinyújtotta a szabad kezét, sebhelyes tenyerét, és átvette tőle a kést. Tengervíztől ragadós bőrébe gyors vágás mart, majd a meleg vér hevítette. A kés egy szempillantással később már Rowannél volt, vérének illata megtöltötte Aelin orrát, kiélesítette érzékeit. De kinyújtotta véres tenyerét.

Ettől a mozdulattól varázsereje kiáramlott a világba, sisteregve pattogott a vénáiban, a fülében. Aelin legszívesebben dobbantott volna a lábával, de nem tette.

– Lassan – ismételte Rowan, mintha érezné, mennyire nehéz most kontrollálnia erejét – és egyenletesen.

A dereka köré csúsztatta leláncolt karját, hogy megtartsa a lányt. Előrehajolt, és egy csókot lehelt a szájára. És ahogy ajkaik találkoztak, vérző tenyereiket is összeillesztették. Aelinen mágia villámlott keresztül, ősi, bűnös és alattomos, a lány hátát meghajlítva nekitámaszkodott a tündérnek, megroggyant a térde, ahogy az ereje beléhasított. Tudta, hogy a fedélzeten mindenki azt hiszi, csupán két szerelmes ölelkezik. De ő fúrt lefelé, lefelé, lefelé a varázserejébe, érezte, hogy a másik is ezt teszi a sajátjával. Érzett minden egyes unciányi jeget, szelet és villámot, ami Rowanből belé csapódott. És amikor elérte, erejének magja meghódolt Aelin sajátja előtt, megolvadt, parázzsá és futótűzzé vált. A föld olvadt magjává vált, alakítva a világot, új vidékeket szülve.

Mélyebbre és mélyebbre, Aelin egyre tovább haladt. Homályosan érzékelte, ahogy a hajó ringatózik alattuk, érezte a vas gyenge harapását, amint az elutasította varázslatát, és olyannak érezte Fenrys és Gavriel jelenlétét, mintha csak körülöttük pislákoló gyertyák lennének.

Hónapok óta nem nyúlt ilyen mélyre erejének szakadékéba.

Abban az időben, amikor Rowannél gyakorolt Wendlynben, erejének korlátját saját maga szabta meg. A valgokkal folytatott csata törte át a gátat benne, és felfedezett egy teljesen rejtett szintet. Ebből merített, amikor bekerítette Doranelle-t a varázserejével. Egy egész napig tartott, hogy leásson olyan mélyre, hogy felszínre tudja hozni, amire szüksége volt.

Ezt az ereszkedést három nappal ezelőtt kezdte. Arra számított, hogy megáll az első nap után. Hogy leér addig a rétegig, amit egyszer már megtapasztalt. De nem így lett. És most... most, hogy Rowan ereje összeforr az övével...

Rowan még mindig erősen magához szorította karjával, és neki valamiféle távoli, homályos érzete volt arról, ahogy a tündér kabátja könnyedén súrolja az arcát, a kabát alatti fegyverek keménységéről és a férfi illatáról, ami átmosta, megnyugtatta. Egy szikla volt Aelin erejének tengerében – közös erejükében.

Le... lejjebb... még lejjebb.

Ott, ott volt az alja. A hamuval töltött alja, a szunnyadó kráter gödre. Érezte a talpa alatt a fafedélzetet, csak ez tartotta vissza attól, hogy belemerüljön a hamuba, hogy megtudja, mi szunnyadhat alatta. A mágiája suttogott, hogy kezdjen el keresztülásni a hamun és az iszapon. De Rowan szorítása erősödött a derekán.

– Óvatosan – suttogta a fülébe –, óvatosan!

Még több mágia ömlött át belőle Aelinbe, szél és jég, keveredve a sajátjával, vad, örvénylő forgataggá válva.

– Közel vagyunk – figyelmeztette őket Rolfe egy másik világból.

– Célozz a flotta közepére – parancsolta Rowan –, hogy szétszórjuk az oldalszárnyon lévő hajókat, és a zátonyra küldjük őket!

Ott fognak elsüllyedni, az esetleges túlélőket pedig Fenrys és Rolfe emberei fogják leszedni nyilaikkal. Rowannek ébernek kellett lennie, a közeledő hadat figyelve. Aelin érezte őket, érezte varázserejének szálait emelkedni válaszul arra a feketeségre, ami tudatának horizontján gyülekezett.

– Majdnem lőtávolságban vannak – kiáltotta Rolfe. Aelin elkezdett emelkedni, magával húzva a láng és a parázs végtelen örvényét.

– Készülj! – morogta Rowan. Aelin magasabbra és magasabbra emelkedett, vissza a tenger és a napfény felé. *Ide-* mintha a napsütés hívta volna –, *gyere hozzám!* Az ereje kiözönlött erre a hangra.

– Most! – adta ki Rolfe a parancsot. És mint pórázáról szabadjára engedett vad bestia, varázsereje kitört.

∞

Jól ment neki, mivel Rowan átadta az ő erejét is. Néha leblokkolt és nyugtalankodott, de kézben tartotta az ereszkedést.

A mágiája most mélyebbről tört fel belőle, mint eddig bármikor. Könnyű volt megfeledkezni arról, hogy ahogy erősödik, az ereje is vele együtt gyarapszik és érik.

És amikor Rolfe a „Most!”-ot kiáltotta, Rowan rájött, hogy sajnálatos módon ő is megfeledkezett erről. Lángoszlop tört ki Aelinből, de nem égett, belecsapódott az égbe, a világot vörössé, naranccsá és arannyá változtatva. Ereje kitépte a tündér karjaiból, Rowan acélos szorítással ragadta meg a kezét, nem engedte, hogy a kapcsolat megszakadjon kettőjük között. Az emberek körülöttük hátrafelé botladoztak, fenékre estek, miközben rémülten és csodálkozva bámultak. A magasban lángoszlop örvénylett, vad forgataga volt a halálnak, életnek és újjászületésnek.

– Szent istenek! – suttogta Fenrys mögöttük.

Aelin varázsereje még mindig áramlott ki a világba. Még mindig égett, egyre forróbban és szélesebben. Aelin a fogát csikorgatta, fejét hátrahajtotta, csukott szemmel lihegett.

– Aelin, óvatosabban! – figyelmeztette Rowan. A lángoszlop elkezdett kiterjedni, már kékkel és türkizzel csipkézve. Olyan láng volt ez, ami képes megolvasztani a csontot, széthasítani a földet. Túl sok volt.

Rowan túl sokat adott neki, és ő túl mélyre ásott. A kettejüket beburkoló lángok közül Rowan rápillantott az eszeveszetten kétségbeesett ellenséges flottára, ami most mozgásba lendült, hogy elmeneküljön, hogy kikerüljön a hatótávolságukból.

Pedig Aelin ezen bemutatója nem nekik szólt. Nem menekülhettek ettől az erőtől, amit ő felszínre hozott. A bemutató a többieknek szólt, az őket figyelő városnak. A világnak, hogy tudják, ő nem csupán egy hercegnő, aki azzal a helyes kis parázzsal játszadozik.

– Aelin – szólt ismét Rowan, próbálva megrántani a közöttük lévő kötést.

Semmi válasz.

Csak valamiféle halhatatlan, ősi szörnyeteg tátott szája. Ami kinyitotta az egyik szemét, ami ezer nyelven szólt egyszerre.

Jég töltötte meg Rowan ereit. Aelin a Rémkulcsot viselte.

– *Aelin* – de aztán Rowan is megérezte. Érezte, hogy Aelin erejének alja szétrepedt, kinyílt, mintha a szörny abban a Rémkulcsban toppantott volna a lábával, mintha hamu és megkérgesedett kövek morzsolódnának szét a talpa alatt.

És a mágia zavaros, olvadt magját fedte fel.

Mintha magának Malának a tüzes szíve lett volna.

Aelin belemerült abba az erőbe. Fürdött benne.

Rowan mozdulni próbált, kiáltani próbált, hogy hagyja abba...

De Rolfe, félelemtől és áhítattól tágra nyílt szemmel ráüvöltött.

– *Nyiss tüzet!*

Aelin meghallotta. Ugyanolyan hevesen, mint ahogy az előbb átdöfte az eget, a tűzoszlop visszalövellt *belé,* feltekeredve és beburkolózva a belsejében, az erő magjává olvadva, olyan forrón, hogy sistergett Rowanben, kiégetve a lelkét...

A lángok kihunytak abban a pillanatban, amikor Aelin égő kezekkel Rowanbe nyúlt, és *kitépte* erejének utolsó maradványait is.

A lángnyelvek ellobbantak. Aelin a kezét nyújtotta Rowan felé, és erejének utolsó cseppjeit is kivette belőle.

Aztán elvette a kezét. Mágiája és a Rémkulcs mágiája összeolvadt.

Rowan térdre omlott, mintha belül meghasadt volna valami a fejében, mintha villám hasított volna belé. Aelin kinyitotta a szemét, és Rowan ráébredt, hogy nem villám volt, hanem egy kivágódó ajtó hangja. Aelin arca kifejezéstelenné vált. Hideggé, mint a csillagok közötti űr. És a szemei. .. Világítva égő türkiz... egy ezüst mag körül. Aranynak nyoma sem volt benne.

– Ez nem Aelin – suttogta Fenrys. Aelin telt ajkán kegyetlenség és gőg szülte halvány mosoly virágzott. A királynő a csuklója köré tekert vasláncot vizsgálgatta. A vas elolvadt, és az olvadt érc keresztülsistergett a fafedélzeten a lenti sötétségbe. A lény, ami Aelin szemein keresztül bámult kifelé, ökölbe szorította a kezét. Fény szivárgott összezárt ujjain keresztül. Hideg, fehér fény. Sugarak rebbentek, ezüst láng...

– Menj onnan! – figyelmeztette Rowant Gavriel. – *Menj onnan, és ne nézz rá!*

Gavriel maga is letérdelt, fejét lehajtotta, és másfelé nézett. Fenrys ugyanígy tett. Abból, ami az összegyűlt sötét flottára bámult, ami megtöltötte kedvese testét... Rowan már tudta. Valamely ősi, ösztönös része tudta.

– Diána – suttogta.

Aelin tekintete szikrázott. Helyeselt. És megszólalt, mély és üres hangon, ami egyszerre volt öreg és fiatal.

– Minden kulcshoz tartozik egy zár. Mondd meg a Megjövendölt Királynőnek, hogy szerezze vissza hamar, mert a világ összes szövetségese is kevés lesz, ha nem használja a zárat, ha nem rakja vissza a kulcsokat vele együtt. Mondd meg neki, hogy a láng és a vas egyesülnek, ezüst lesz belőlük, és segítenek megtudni, mit kell megtalálni. Csupán egyetlen lépést kell megtenni.

Diána ezzel elfordult.

Rowan pedig ráébredt, milyen hatalmas erő van a kezében. Ráébredt, hogy a láng, amit szabadjára fog engedni, olyan hideg lesz, hogy éget, rájött, hogy a csillagok hidege ez, lopott fény hidege.

Nem futótűz, hanem holdtűz.

Egyik pillanatban még ott volt Aelin. Aztán már nem. Félrelökték, bezárták egy dobozba, amihez nincs kulcs. Az erő nem az övé volt többé, a teste nem az övé volt, a neve nem az övé volt. Érezte a Másikat, aki megtöltötte őt, csendben nevetve, miközben ő csodálkozott az arcát érő nap hevén, a nedves tengeri szellőn, ami sóval vonta be ajkait, kezének fájdalmán, amin a sebek most begyógyultak.

Sok, nagyon sok idő telt el, mióta a Másik ilyen dolgokat érzett a maguk *teljességében,* és nem csak közvetve, felhígítva. És azok a lángok, az *ő* lángjai, és kedvese varázsereje... Már a Másikhoz tartoztak.

Az istennőhöz, aki keresztülsétált a mellei között lógó ideiglenes kapun, és elragadta a testét, mintha az egy viselni való maszk lenne.

Nem tudott megszólalni, mert nem volt hangja, nem volt énje, *semmije* sem volt.

És úgy vizsgálta a sötét hajóhadat maga előtt, mintha ablakon keresztül nézne, érezve az istennőt, aki talán nem is védelmezte,

hanem inkább egész életében rá vadászott, ezért a pillanatért, ezért a lehetőségért.

Olyan könnyű elpusztítani.

De *mögötte* még több élet pislákolt. Több élet, amit eltörölhet, akiknek a saját füleivel hallhatja a halálsikolyát, olyan módon lehet tanúja, milyen megszűnni, ahogy egy istennő soha nem tudna... Aelin nézte, ahogy a saját, lüktető, fehér lánggal övezett keze mozogni kezdett, már nem a sötét flotta irányába célzott. Hanem az öböl szívében fekvő, védtelen város felé.

Az idő lelassult és kitágult, miközben teste a város felé fordult, karja felemelkedett, öklével a közepére célozva. Emberek voltak a dokkokon, az elveszett klán ivadékai, néhányan futottak a tűz látványa elől, amit pillanatokkal ezelőtt szabadjára engedett. Lassan szétnyitotta az ujjait.

– Ne!

Ordítás és könyörgés volt a szó, ezüst és zöld szín villant szeme előtt. Egy név. Egy név zengett keresztül rajta, miközben Rowan az ököl elé vetette magát, a holdtűz elé. Nemcsak azért, hogy megmentse a város ártatlan lakosait, hanem hogy megkímélje az *ő* lelkét attól a gyötrelemtől, amit az elpusztításuk okozna.

Rowan. Az arca tisztán láthatóvá vált, tetoválása a napfényben fürdött, amikor az elképzelhetetlen erőt tartó ököl kinyílt az *ő* szíve felé.

Semmilyen erő a világon nem fékezhette volna meg. Aelin Galathynius visszaemlékezett a saját nevére, keresztültörte magát a ketrecen, amibe az istennő taszította, *torkon* ragadta az átkozott istennőt, és kihajította azon a tátongó lyukon keresztül, ahol belészivárgott, utána pedig lezárta a lyukat.

Aelin belepattant a testébe, a varázserejébe. Tűz volt, de olyan, mint a jég. Tűz, amit a csillagoktól loptak.

Aelin a kezével megálljt parancsolt a lobogó hajú tündérnek. Az idő elindult megint, a maga teljességében, gyorsan és könyörtelenül. Aelinnek csak annyi ideje maradt, hogy oldalra vesse magát, hogy a tenyerét elfordítsa tőle, hogy mutasson *akármerre,* csak ne Rowan felé.

Az alatta lévő hajó, a mögötte lévő sötét hajóhad középső és bal szárnya, és azon túl, a sziget külső pereme szétrobbant a tűz

és jég viharában.

36.
FEJEZET

Nagyon csendes volt a hullámok alatt. Meg úgy is, hogy kiáltozás, ütközések és halál tompa hangja visszhangzott felé. Aelin lefelé sodródott, és ahogy egyre inkább sodródott bele az erejébe, úgy húzta le a Rémkulcs súlya a nyaka körül, mint egy malomkő.

Diána. Nem tudta, hogyan, nem tudta, miért...

A Megjövendölt Királynő.

Összeszorult és égett a szíve. Sokk. Talán ez sokk volt. Sodródott lefelé, próbált tapogatózva visszajutni a testébe, az elméjébe.

Sós víz csípte a szemét. Nagy, erős kéz ragadta meg hátulról a gallérját, *megrántotta,* és felfelé rángatta.

Amit tett, amit tett, amit tett...

A fény és a levegő darabokra tört körülötte, és az előbb még a gallérját szorító kéz most a mellkasát karolta át, hozzászorította egy kemény férfitesthez, fejét a kavargó hullámok fölé tartva.

– Tartalak – mondta egy hang, de nem Rowané.

Mások. Mások is voltak a hajón. Az is lehet, hogy mindenkit megölt...

– Királynőm – mondta a férfi. Kérdés volt, és egyben halk parancs. Fenrys volt. Emlékezett a nevére.

Aelin pislogott, és neve, címe, kizsigerelt ereje villámként csapódott vissza belé – a tenger, a csata és Morath veszedelme rajzott körülötte.

Később. Majd később foglalkozik a szemtelen istennővel, aki úgy gondolta, hogy úgy használhatja *őt,* mint valami templomi

papnőt. Később majd megtervezi, hogyan kutatja át az összes világot, hogy megtalálja Diánát, és megfizettessen vele mindenért.

– Kapaszkodj! – szólt Fenrys, túlkiabálva a lángok ropogását, zajt, kiáltásokat. – Ne engedj el!

Még mielőtt visszaemlékezett volna, hogyan kell beszélni, eltűntek a semmibe. A sötétségbe, ami egyszerre volt szilárd és testetlen, ahogy szorosan összepréselte. Aztán megint a vízben voltak, mozgolódva a hullámok alatt, miközben összeszedte magát, és levegőért kapkodott. Fenrys mozgatta őket, a kavargó roncsok között valahogy ugrálva haladtak előre.

Magához szorította Aelint, erősen levegő után kapkodva. Mintha teljesen kimerítette volna a varázslat használata, amivel a kis távolságok között szökkent. Mély levegőt vett. Megint eltűntek abban a sötét, üres, és mégis szorító térben. Csak néhány szívdobbanás telt el, és a víz és az égbolt visszatért.

Fenrys felmordult, szorosabbra fűzte körülötte a karját, míg a másikkal a part felé úszott, oldalra lökve a törmeléket. Légzése nedves csikorgás volt csupán. Akármilyen varázsereje volt is, már elhasználta.

De Rowan... hol van *Rowan... ?*

Aelin kiadott valami hangot, ami lehetett a férfi neve is, de zokogás is.

– A zátonyon van. Minden rendben van vele – lihegte Fenrys.

De nem hitt neki. Addig vergődött a tündérharcos karjában, amíg az el nem engedte. Belecsusszant a hideg vízbe, és arra fordult, amerre Fenrys tartott. Újabb halk hang reccsent ki belőle, amikor megpillantotta Rowant a térdig érő vízben, a zátonyon állva. Már a karját nyújtotta, pedig még harminc láb választotta el őket egymástól.

Jól van. Nem kapták el. Él. És egy ugyanannyira elázott Gavriel áll mögötte elfordulva – ó, istenek, ó, istenek. Vér színezte be a vizet. Holttestek voltak mindenhol. És Morath flottája...

A nagy része eltűnt. Nem volt több fekete faszilánkoknál, amik szétszóródtak a szigeteken, vászon és kötelek égő darabjaival együtt. De három hajó megmaradt. Három hajó

gyülekezett most az elsüllyedt *Tengeri Sárkány* romjain, viharfelhőként kiemelkedve.

– Ússz! – morogta Fenrys mellette. Vizes arany haja a fejéhez tapadt. – Most azonnal! Olyan gyorsan, ahogy csak tudsz!

Aelin felé fordította a fejét, kipislogta szeméből az égető tengervizet.

– Úszál már! Gyerünk! – csattant fel Fenrys szemfogát villogtatva.

Fenrys megragadta a gallérjánál fogva, és lényegében maga elé *dobta*.

Aelin nem várt. Rowan kinyújtott karjára fókuszált úszás közben, akinek az arca körültekintő és nyugodt volt – parancsnok a csatatéren. Aelin varázsereje haszontalan volt, terméketlen és kopár, és Rowané... Az övét ellopta.

Erre majd gondoljunk később. Aelin keresztültörte magát, és lemerült a nagyobb roncsdarabok alá, elhaladva... elhaladva emberek mellett. Rolfe emberei voltak. Holtan a vízben. Vajon a kapitány is közöttük van valahol? Ebben a háborúban valószínűleg megölte első és egyetlen emberszövetségesét – és közvetlen útját a Zárhoz. És ha az előbbi híre elterjed...

– *Gyorsabban!* – rikoltott Fenrys. Rowan hüvelyébe dugta kardját, megrogyasztotta térdét. Aztán úszott felé, gyorsan és egyenletesen, keresztülvágva a hullámok között és alatt, mintha a víz szétvált volna előtte. Aelin morogni akart, hogy egyedül is meg tudná csinálni, de...

A tündér elért hozzá, és szó nélkül mögé került. Fenrysszel együtt védelmezte őt.

És mit tehetett a vízben varázserő nélkül, a wyvern tátongó pofája ellen?

Aelin nem törődött a szorítással a mellkasában, csak száguldott a zátony felé. Most Gavriel várakozott ott, ahol Rowan volt korábban. Végre ott terpeszkedett Aelin alatt a korallzátony, és ő majdnem elsírta magát, izmai remegtek, miközben Gavriel leguggolt, hogy elérje Aelin kinyújtott kezét.

Az Oroszlán könnyedén kihúzta a vízből. Aelinnek megrogyott a térde, miközben csizmájával az egyenetlen korallfelszínen egyensúlyozott, de Gavriel tartotta, finoman támogatta. Egy szívdobbanással később Rowan és Fenrys már kint is voltak, és a

herceg azonnal ott termett, kezeit Aelin arcára tette, hátrasimította vizes haját, figyelte a szemét.

– Jól vagyok – nyögte rekedt hangon. Talán az istennő varázserejétől vagy a lenyelt sós víztől. – Én vagyok.

Ez elég volt Rowannek, aki a három hajó felé fordult, amelyek épp lecsapni készültek rájuk. A másik oldalán Fenrys görnyedt, kezével a térdére támaszkodva lihegett. Felemelte a fejét, hajából csöpögött a víz, de azt mondta Rowannek:

– Én kimerültem. Vagy várunk, és erőt gyűjtünk, vagy ki kell úsznunk a partra.

Rowan biccentett, amit Aelin tudomásulvételnek és köszönetnek értelmezett, majd a hátuk mögé pillantott. A zátony úgy nézett ki, mintha a messze mögöttük elterülő fekete sziklás part kiegészítése lenne, de dagálykor valóban úszni kellett néhány helyen. Kockáztatni kellett, hogy mi van a víz alatt...

A víz alatt. Lysandrával.

Semmi jele nem volt wyvernnek vagy sárkánynak.

Aelin nem tudta, hogy ez most jó vagy rossz.

Aelin és a tündérek elértek a zátonyhoz, és most rajta álltak, térdig érő vízben. Bármi történt... rettentő rosszul sült el. Olyan rosszul, hogy Lysandra esküdni mert volna rá, hogy az állati, vad jelenlét, ami soha nem felejtette el őt, elbújt hosszú árnyéka alá, miközben a világ fölöttük felrobbant.

Lebukott a korallról, az áramlat sebesen örvénylett. Fa, kötél és vászon özönlött a felszínre, néhány egészen mélyről. Aztán testek, karok és lábak. De ott volt a kapitány és az első tisztje is, csapkodták a roncsokat, amikbe belegabalyodtak, és amik próbálták lehúzni őket a homokos tengerfenékre.

Lerázva magáról a sokkot, Lysandra feléjük lendült.

Rolfe és az embere megdermedtek, amikor meglátták, az oldalukhoz nyúltak fegyvereikért a hullámok alatt. De ő félretolta a törmeléket, amitől biztosan megfulladtak volna, aztán mozdulatlanná vált, és hagyta, hogy belekapaszkodjanak. Nem maradt sok ideje...

Rolfe és első tisztje rákulcsolták kezüket a lábára, úgy kapaszkodtak, mint a kagyló. Keresztülhajtott a vízen, el a kiégett romok mellett.

Egyetlen perc alatt letette őket a sziklás talapzatra, és csak annyi időre emelkedett fel, hogy egy nagy levegőt vegyen merülés előtt.

Még voltak emberek, akik a vízben az életükért küzdöttek. Őket célozta meg, a roncsokat kerülgetve, amíg...

Vér csíkozta be az áramlatot. És nem a pamacsok, amik a vizet foltozták, amióta a hajó felrobbant. Nagy, kavargó vérfelhők. Mintha hatalmas állkapcsok ragadnának meg egy testet, és préselnék.

Lysandra nekiiramodott, erős farkával előre és hátra csapkodott, teste hullámzott, száguldott a három hajó felé, amik a túlélőket vadászták le. *Most* kellett cselekednie, amíg a wyvernek figyelmét elvonja az, hogy megtömjék a hasukat.

A fekete hajó bűze megcsapta még a hullámok alatt is. Mintha sötétfát áztattak volna romlott vérbe.

És ahogy megközelítette a legközelebbi hajó széles alját, két hatalmas alak bontakozott ki a kékségben.

Lysandra érezte, hogy figyelmük abban a pillanatban ráirányul, amikor farkával a hajótestbe csapott. Egyszer. Kétszer. Fa recsegett. Tompa kiáltásokat hallott maga fölött. Tekeregve visszaúszott, és farkával harmadjára is belevágott a hajótestbe.

A fa tépte és beléhasított, lehántotta pikkelyeit. Víz áramlott be mellette, egyre több, keresztülhasítva a fát, ahogy a hajó halálos sebe nőttön-nőtt. Visszahúzódott a víz szívóereje elől – úszva lefelé, lefelé, lefelé, mert a két wyvern félbehagyta az őrjöngő emberek marcangolását.

Lysandra a következő hajó felé suhant. Elsüllyeszti a hajókat. A katonák egy része megfullad, aki kiúszik, azt Rolfe emberei várják.

A második hajó bölcsebb volt. Szigonyok és nyilak süvítettek keresztül a vízen, őt próbálták eltalálni. Lemerült a homokos fenékre, aztán kilőtt felfelé, fel és fel, a hajó sérülékeny hasát célozva, testét megmerevítve a becsapódáshoz.

Mielőtt elérte volna a hajót, egy másik becsapódás jött. Gyorsabban, mint ahogy érezhette volna, a wyvern körbesiklott a hajó oldalán, és nekivágódott. Karmok tépték és szeletelték, ő pedig ösztönösen megfordult, és olyan erősen vágott oda a farkával, hogy a wyvern hátrabucskázott a vízben.

Lysandra hátrahőkölt.

Ó, istenek! Majdnem kétszer olyan nagy volt, mint ő, a létező legmélyebb kék színű volt, az alsó része fehér, halványabb kék foltokkal. A teste majdnem olyan, mint a kígyóé, az oldalán végig inkább szárnyak, mint uszonyok. Nem gyorsaságra vagy tengeri utazásra tervezték, hanem... hosszú, hajlott karmok, a pofa, ami most nyitva volt, ízlelve a vért, a sót, az illatát, felfedve fogait, melyek keskenyek és élesek, mint az angolnáé.

Kampós fogak. Arra valók, hogy megragadjanak és összezúzzanak.

A wyvern mögött megjelent a párja.

Fölötte emberek zuhantak a vízbe és kiáltoztak. Ha nem sikerülne azokat az ellenséges hajókat elsüllyesztenie...

Lysandra szorosan behúzta a szárnyait. Arra gondolt, bárcsak nagyobb levegőt vett volna, kihasználva a tüdeje teljes kapacitását. Farkával legyezett az áramlatban, hagyta, hogy a vére, ami még mindig szivárgott onnan, ahol a hajó fája átszúrta a bőrét, odasodródjon hozzájuk. Tudta, hogy az mikor érte el a wyverneket. Abban a pillanatban rájöttek, hogy ő nem csak egy közönséges állat.

És ekkor Lysandra lebukott. Gyorsan és simán lemerült a mélységbe. Ha őket brutális gyilkolásra tenyésztették, akkor a sebességet fogja használni ellenük. Lysandra mélyebbre suhant le, mint ahol ők voltak, elhaladva sötét árnyuk alatt, mielőtt akár csak megfordulhattak volna. A nyílt tenger felé.

Gyerünk, gyerünk, gyerünk...

Úgy vették üldözőbe, mint vadászkutyák a nyulat. Kicsit északabbra volt egy zátonyokkal szegélyezett homokpad. Efelé igyekezett, úszott, mint a veszedelem. Az egyik wyvern gyorsabb volt a másiknál, elég fürge ahhoz, hogy csattogó pofája a farkánál fodrozza a vizet.

A víz tisztább és világosabb lett. Lysandra egyenesen a zátony felé lőtt ki, kiemelkedve a mélységből. Az élet és aktivitás szobra

volt. Elkanyarodott a homokpad körül. A másik wyvern tűnt fel előtte, az első még mindig közel a farkához. Okos teremtmények.

De Lysandra oldalra vetette magát – a sekély homokpadra, és hagyta, hogy a lendület át- és átfordítsa, közelebb és közelebb a keskeny homoksávhoz. Karmait mélyre döfte, lelassult, majd megállt, homok permetezte és rakódott le rá. Megemelte a farkát, mert a teste sokkal nehezebb volt a szárazföldön.

Az a wyvern, amelyik azt hitte, hogy készületlenül találja Lysandrát, ha körbeúszik a másik irányba, kivetette magát a vízből, rá a homokzátonyra.

Lecsapott rá, gyorsan, mint az áspiskígyó.

A wyvern nyaka szabaddá vált, Lysandra körézárta állkapcsát, és ráharapott. Az farkával csapkodva vergődött, de ő a földhöz vágta, a hátára. Egyszerre törte el a gerincét és a nyakát.

Fekete, avas hús ízű vér árasztotta el a torkát. Ledobta a döglött wyvernt, és a türkiz tengert, a zátonyt, a két megmaradt hajót és a kikötőt vizslatta. Hol lehet a második wyvern? Hol a fenében van? Elég okos volt, hogy rájöjjön, mikor fenyegeti a halál, és könnyebb zsákmány után nézzen. Ezért merült le most a tüskés hátuszony, arra tartva...

Arra tartva, amerre Aelin, Rowan, Gavriel és Fenrys állt a homokpadon, kivont karddal. Minden irányból vízzel körülvéve. Lysandra bevetődött a hullámok közé, lemosva magáról a vért és a homokot. Még egy – csak még egy wyvern, és aztán elpusztíthatja a hajókat...

A megmaradt wyvern elérte a korallkiemelkedést, felgyorsult, mintha ki akarna ugrani a vízből, hogy egészben nyelje le a királynőt. Olyan húszlábnyira volt tőle.

Lysandra belécsapódott, a korall megrázkódott alattuk, olyan erősen ütköztek neki. Karmai a wyvern gerincébe vájtak, szájával hátulról a nyakát szorította. Rázkódott, teljesen átadta magát a túlélés dalának, teste sikító követelésének, hogy *ölj, ölj, ölj*...

A nyílt vízben hánykolódtak, a wyvern még harcolt, szorítása a nyaka körül meglazult...

Nem! Egy hajó derengett felettük, és Lysandra mélyre ásva még egyszer, utoljára összegyűjtötte erejét, amint kitárta

szárnyait, és *felfelé* indult. Nekivágta a wyvernt a hajótestnek, ami most éppen fölöttük volt. A szörnyeteg őrjöngő üvöltésben tört ki. Lysandra újra és újra nekivágta a hajótestnek, amíg az meg nem roppant, a wyvern testével együtt. Figyelte, ahogy a szörny elernyedt. Figyelte, ahogy a víz beáradt a hajó széthasadt gyomrába. Hallgatta a fedélzeten lévő katonák kiáltásait.

Kiszabadította karmait a szörnyből, és engedte, hogy az lassan lemerüljön a tenger fenekére. Még egy hajó. Csak még egy…

Nagyon elfáradt. Lehet, hogy pár óráig nem is fog tudni visszaváltozni ez után. Lysandra feltört a felszínre, nagy levegőt vett, és nekigyürkőzött. Aelin sikoltása ért el hozzá, mielőtt még újra lemerülhetett volna. Nem fájdalom… inkább figyelmeztetés. Egy szó, újra és újra. Egy szó, ami neki szólt.

Ússz!

Lysandra a fejét nyújtotta a királynő felé, aki a zátony tetején állt. De Aelin Lysandra mögé mutatott. Nem a még megmaradt hajóra, hanem a nyílt vízre. Három hatalmas alak száguldott keresztül a vízen, pontosan felé tartva.

37.
FEJEZET

A KIRÁLYNŐ A ZÁTONYON ÁLLT, oldalán Rowan, Aedion apja *és* Fenrys. Rolfe és embereinek többsége kijutott az öböl keskeny szájához – az ottani zátonyra. És a közöttük lévő csatornában... Egy csatahajó. Egy tengeri sárkány. És három wyvern. Három *felnőtt* wyvern. Az első kettő... Nem volt teljesen kifejlett.

– Ó, a francba! – kezdte kántálni az őrszem az Aedion melletti őrtoronyban. – Ó, a francba! Ó, a francba! Ó, a francba!

Wyvernek, amik a világ végére is elmennének, hogy lemészárolják azt, aki megölte ivadékaikat – Rolfe állítása szerint. Csak a kontinens szívében lenne az ember biztonságban, de még akkor is, a vízi utak mindig veszélyesek lesznek. És Lysandra épp most ölt meg kettőt.

Úgy tűnt, nem egyedül jöttek. És a megmaradt csatahajón lévő valg katonák örömkiáltásai alapján... csapda volt az egész. A két ivadék volt a csali, amik csak kicsivel voltak nagyobbak, mint Lysandra. A felnőttek – a bikák – háromszor akkorák.

Az íjászok lőtték az embereket, akik megpróbáltak partra úszni a csatornában. Messzebbre nyilaztak, mint amilyen hosszú volt az ott terpeszkedő csatahajó. A csatornában, ami a zöld tengeri sárkány halálos csapdájává vált. A zöld tengeri sárkány a három rettenetes lény és a királynő közé került. A királynő varázserejéből még parázsnyi sem maradt az ereiben. Aelin egyre kiáltozott Lysandrának, hogy *ússzon,* hogy *változzon vissza,* hogy *meneküljön.*

Aedion látta, ahogy Lysandra megtámadta a két ivadékot. A második szinte teljesen lemerítette az erejét. Lysandra másodpercről másodpercre lassult. És Aedion elég gyakran látta az elmúlt hónapokban alakot váltani ahhoz, hogy tudja, most nem fog tudni elég gyorsan átváltozni. Talán már nem is maradt hozzá elég ereje.

Mostani alakja olyan volt neki, mint egy csapda, ahogy a társai a zátonyon ragadtak. És még ha Lysandra meg is próbálna kimászni a pártra... Tudta, a bikák elérnék, mielőtt kivonszolná testét a sekély vízből.

A három bika egyre gyorsulva bekerítette. Lysandra az öböl szájánál maradt. Megállt. Aedion szíve megszűnt verni.

– Halott – suttogta az egyik őr. – Ó, istenek, meghalt.

– *Fogd be a nyomorult szádat!* – morogta Aedion dühösen, miközben az, öblöt fürkészte, és belecsúszott abba a hideg, számító állapotba, amiben képes volt döntéseket hozni a csatában, és mérlegelni tudta a költségeket és a kockázatokat.

Dorian mégis előbb talált rá a megoldásra. Mágiájával újra és újra jelzett Lysandrának az öblön keresztül, felemelt kézzel, mely fényesen vibrált, mint egy csillag. *Gyere hozzám, gyere hozzám, gyere hozzám,* mintha a király ezt kiáltotta volna.

A három bika lemerült a hullámok alá. Lysandra is megfordult, és alábukott. De nem Dorian felé. Aelin abbahagyta a kiáltozást. És Dorian varázsereje kihunyt. Aedion csak nézhette, ahogy az alakváltó árnyéka a három bika felé szárnyal, majd frontálisan összeütközik velük. A három wyvern szétszóródott, olyan hatalmasak voltak, hogy Aedion torka kiszáradt.

És életében először utálta az unokahúgát. Utálta Aelint, mert megkérte erre Lysandrát. Azért, hogy ezzel megvédje őket, és biztosítsa, hogy a mikéniek harcoljanak Terrasenért. Utálta azokat az embereket, akik annyira megsebezték Lysandrát, hogy ilyen könnyedén hajlandó legyen eldobni az életét. Utálta... utálta saját magát, mert itt ragadt ebben a használhatatlan toronyban, egy olyan harci gépezettel, ami egyszerre csak egy lövést képes leadni.

Lysandra a középső wyvernt célozta meg, és amikor már csak száz láb választotta el őket, balra kanyarodott. A wyvernek viszont megtörték az alakzatot, egy mélyre merült, egy a felszín

felé tartott, egy visszavonult. El akarták terelni Lysandrát. Olyan helyre akarták terelni, ahol minden irányból körbe tudják venni, majd cafatokra tépni. Mocskos és elvetemült módon.

De Lysandra kilőtt, keresztül a csatornán. Arra tartott... Pont arra tartott, amerre az utolsó megmaradt csatahajó volt. Tovább úszott, és a vére a hozzá legközelebb lévő bikát, ami a felszín közelében volt, őrjöngésbe kergette, és az erőlködni kezdett, hogy gyorsabban haladjon, elkapja és megharapja őt. Lysandra megközelítette a hajót, közben nyilak találták el, és kivetette magát a vízből. Nekicsapódott az embereknek, a fának és az árbocnak, gurulva, kígyózva, vergődve, az ikerárbócokat kettéroppantva farka alatt. Elért a túloldalra, és belefordult a vízbe, mindenütt vörös vér fénylett.

Ekkor az őt üldöző wyvern olyan lenyűgöző ívben szökkent fel a hajóra, hogy Aedionnak a lélegzete is elállt. Az árbocok csonkjai viszont dárdaként álltak ki a fedélzetből... A bika akkora reccsenéssel landolt a tetejükön, hogy Aedion az öblön keresztül is hallotta. Vergődött, de a fa keresztülszúrta a hátát. És hatalmas súlya alatt... a hajó elkezdett repedezni és süllyedni.

Lysandra nem vesztegette az idejét, Aedionnak a lélegzete is elakadt, miközben az alakváltó megint kilőtt, keresztül az öblön, a két bika olyan szörnyen közel hozzá, hogy a farvizük összeolvadt az övével. Az egyik lemerült, elnyelte a mélység. De a második még mindig szorosan követte...

Ezt Lysandra egyenesen Dorian hatótávolságába csalta. Olyan közel húzódott a parthoz és a toronyhoz, amennyire csak tudott, magával hozva a bikát. A király kinyújtotta mindkét kezét. A bika őrjöngve elhaladt mellette, de a vízen keresztül zuhogó jég azonnal megállította. Szilárd jég, amilyen itt még soha nem volt.

Az őrök Aedion mellett hirtelen elcsendesedtek. A bika üvöltött, próbálta magát kiszabadítani, de a jég egyre vastagabbá vált, fagyos szorításával foglyul ejtve a wyvernt. Amikorra a szörnyeteg már nem mozgott, deres pikkelyek borították tetőtől talpig.

Dorian megeresztett egy csatakiáltást. És Aedionnak el kellett ismernie, hogy végeredményben a király nem volt haszontalan, amikor a katapult Dorian mögött pattant egyet, és egy szekér

méretű sziklát lőtt ki az öbölbe. Egyenesen a fagyott wyvernre. Kő és hús találkozott. És a wyvern ezer darabra tört.

Rolfe és néhány embere éljenzett, és emberek éljeneztek a dokkokban is, a városban. De még maradt egy wyvern a kikötőben. És Lysandra...

Lysandrának fogalma sem volt, hol lehet az a bika. Lysandra hosszú, zöld teste hánykolódott a vízben, hirtelen alábukva és felemelkedve a hullámok alatt, majdhogynem magánkívül dühében.

Aedion az öblöt fürkészte, a katapult irányítószékében forogva, a kolosszális sötét árnyék akármilyen nyomát keresve.

– TŐLED BALRA! – ordította Gavriel az öblön át. Kétség nem férhetett hozzá, hogy hangját varázslat erősítette fel. Lysandra megfordult – és ott volt a bika, villámgyorsan tört fel a mélységből, mintha cápa támadna a zsákmányára. Lysandra is mozgásba lendült. Lebegő törmelék mezeje vette körül, ellenségeik süllyedő hajói, mint a halál szigetei, és ott volt még a lánc... Talán ha rákapaszkodhatna, és felmászhatna magasra. .. Nem, Lysandra túl nehéz volt, és túl lassú.

Megint elrobogott Dorian tornya mellett, de a bika nem akarta megközelíteni. Tudta, hogy ott a végzet vár rá. Épp hatótávolságon kívül maradva játszott Lysandrával, miközben ő megint nekiindult az ellenséges hajók közötti törmelékmezőnek. A nyílt tenger felé.

Aelin és a többiek tehetetlenül nézték a kiemelkedő zátonyról, ahogy a két szörny elsöpört mellettük, miközben a bika törött törzs- és árbócdarabokat szórt a levegőbe – az alakváltót célozva.

Egy eltalálta Lysandrát az oldalán, mire ő elsüllyedt.

Aedion üvöltve ugrott ki a székből. De Lysandra ott volt, vér patakzott belőle, miközben úszott és úszott, és vezette keresztül a bikát a roncsok sűrűjén, aztán hirtelen lelassult. A bika követte a vizet homályosító véren át, keresztülrepesztve a törmeléken, amit ő előtte fürgén elkerült.

Teljesen megőrjítette a vérével.

És az átkozott Lysandra az ellenséges hajók maradványaihoz vezette, ahonnan a valg katonák próbáltak menekülni. A bika úgy robbant keresztül a fadarabokon és a katonák között, mintha

ott sem lennének. Lysandra a vízen át szökellve, törmelék, korall és testek körül tekergőzve haláltáncba vonta a bikát. A nap fénye visszaverődött a zöld pikkelyekről és a rubinvörös vérről. Mozdulatai egyre lassultak, ahogy egyre több vért vesztett.

És aztán menetirányt változtatott. Az öböl felé tartott. A lánchoz. Aztán északnak vágott – a wyvern felé. Háromszáz lábnyi nyílt víz választotta el Aedion nyilának hatótávolságától Lysandrát.

– ÚSSZ! – ordította Aedion, még ha a lány nem is hallhatta. – LYSANDRA, ÚSSZ!

Az egész Koponya-öböl elcsendesedett, miközben a jádezöld tengeri sárkány az életéért úszott. A bika lemerült és megközelítette. Lysandra áthaladt a láncszemek alatt, és a bika árnyéka szétterült mögötte. Olyan kicsi. Olyan kicsi volt hozzá képest, összesen egy falat lenne neki.

Aedion megint belevágta magát az irányítószékbe, megragadva az emelőkart, és elfordította a gépet, miközben Lysandra felé úszott. Egy lövés. Összesen ennyije volt. Egyetlen istenverte lövés.

Lysandra előrelökte magát, és Aedion tudta, hogy tisztában van a láthatáron emelkedő halállal. Tudta, hogy a lány a tengeri sárkány szívét a végsőkig terheli. Tudta, hogy a bika elérte a tenger fenekét, és most nekilódul felfelé, felfelé, felfelé, a sérülékeny hasa irányába. Még néhány láb, néhány pillanat.

Izzadság csordult le Aedion szemöldökén, a szíve olyan hevesen vert, hogy csak annak dübörgését hallotta. Egy kicsit arrébb tolta a lándzsát, és beállította az irányzékot.

A bika tombolva feltört a mélységből, pofája nyitva: készen állt, hogy Lysandrát egyetlen lendülettel kettétépje. Lőtávolba értek, és Lysandra kiugrott – teljesen kiugrott a vízből, szikrázó pikkelyek és vér borította. A bika vele ugrott, víz ömlött nyitott szájából, miközben felíveltek.

Aedion ekkor lőtt, nagyot vágott az irányítókarra. Lysandra elhajolt az állkapcsok elől, amikor a bika fehér torkát felfedve kiemelkedett a vízből. Aedion súlyos szigonya ekkor döfte keresztül.

Vér spriccelt a nyitott állkapcsok közül, és az állat tágra nyílt szemmel hátrahanyatlott. Lysandra is a tengerbe vágódott,

olyan magasra csapva fel a vizet, hogy a becsapódáskor mindketten eltűntek szem elől. Amikor a hullámok elültek, csak az árnyékuk volt látható, és egy növekvő vértócsa.

– Te... te... – habogta az őr.

– *Tölts be még egyet!* – parancsolta Aedion. Felállt a székéből, hogy a pezsgő vizet jobban szemügyre vehesse. Hol lehet, hol lehet...

Aelin is a tengert kutatta Rowan válláról.

Ekkor egy zöld fej lövellt ki a vízből, a fekete vér tajtékként permetezett, ahogy a bika leszakított fejét rángatta keresztül a hullámokon.

Éljenzés – féktelen, vad éljenzés – robbant ki az öböl minden sarkában.

Aedion azonnal felpattant, és futott. Száguldott lefelé a lépcsőn, ami arra a tengerpartra vezetett, amerre Lysandra úszott. A vizet a fekete váladék helyett most már az alakváltó vére foltozta. Nagyon lassú volt minden mozdulata, fájdalmasan lassú. Aedion ekkor elvesztette szem elől.

Aedion gyökereken és köveken ugrált keresztül, de tündérsebes lábai repültek az agyagos földön, amíg el nem érte a homokot, és a fény keresztül nem tört a fákon. Lysandra ott hevert, kiterülve a földön, és több sebből vérzett.

Rajtuk túl, kint az öbölben a Hajótörő mélyre ereszkedett, és Rolfe flottája kifutott, hogy összeszedje a túlélőket.

Aedion mintha homályosan látta volna Aelint és a többieket, akik lebuktak a vízbe, és a szárazföld felé úsztak.

Aedion térdre esett, és összerezzent, amikor homok spriccelt Lysandrára. Pikkelyes feje majdnem akkora volt, mint Aedion, de a szemei... azok a zöld szemek, ugyanolyan színűek, mint a pikkelyei...

Fájdalommal voltak teli. És kimerültséggel.

Egyik kezét felé nyújtotta, de Lysandra megvillantotta a fogait – és mély hangon felmordult.

Aedion felemelt kézzel hátrált. Nem a nő nézett rá, hanem a vadállat, akivé változott. Mintha teljesen átadta volna magát az ösztöneinek, ami mintha az egyetlen módja lett volna a túlélésnek. Tátongó sebek és vágások borították egész testét. Mindből vér csurgott, átáztatva a fehér homokot.

Rowan és Aelin – az egyikük segíthetne.

Ha képesek összeszedni valamennyi erőt az után, amit a királynő tett. Lysandra becsukta a szemét, alig kapott levegőt.

– Nyisd ki az istenverte szemed! – mordult rá Aedion.

Visszamordult, de az egyik szemét kinyitotta.

– Nehogy itt a tengerparton halj meg nekem!

Lysandra szeme összeszűkült... Volt ebben valami nőies. Vissza kell kapnia a nőt. Neki kell átvenni az irányítást. Mert különben a vadállat nem fogja őket elég közel engedni magához ahhoz, hogy segítsenek.

– Majd megköszönheted, ha a szerencsétlen hátsód meggyógyult.

Megint. A szem óvatosan figyelte, a nőiesség megvillant benne. De az állat megmaradt.

Aedion a pökhendi nyugalom álarcát viselte magán, és bár ez az álarc bármikor széteshetett, ebben a hangnemben folytatta.

– A megfigyelőtoronyban most az összes ostoba őr beléd zúgott – hazudta. – Az egyik azt mondta, feleségül akar venni.

Egy mély mordulás. Aedion közelebb lépett, de tartotta a szemkontaktust, miközben Lysandra vicsorgott.

– De tudod, mit mondtam nekik? Azt, hogy fikarcnyi esélyük sincs. – Aedion halkabban folytatta Lysandra fájdalmas, kimerült szemébe nézve. – Mert *én* foglak feleségül venni – ígérte. – Egy nap. Feleségül foglak venni. Nagylelkű leszek, és megengedem, hogy kiválaszd a napot, még ha tíz év múlva lesz is. Vagy akár húsz. De egy nap a feleségem leszel.

A szemek összeszűkültek – női felháborodás és ingerültség tükröződött bennük, Aedion legalábbis így látta.

Megvonta a vállát.

– Lysandra Ashryver hercegnő, jól hangzik, nem?

A sárkány fújtatott. Lenyűgözve. Kimerülten, de... lenyűgözve. Kinyitotta a száját, mintha beszélni próbálna, de rájött, hogy nem tud ebben a testben. Vér szivárgott hatalmas fogai közül, és a fájdalomtól összerezzent.

Bokrok zörögtek, gallyak törtek, és megjelent Aelin, Rowan, Gavriel és Fenrys. Mindnyájan átázva, homokkal borítva, szürkén, mint a halál.

A királynő zokogva Lysandrához támolygott, ledobta magát a homokba, mielőtt Aedion figyelmeztethette volna. Lysandra összerándult, amikor a királynő rátette a kezét, és újra meg újra elismételte:

– Annyira sajnálom, annyira sajnálom.

Fenrys és Gavriel, akik talán Lysandra életét mentették meg, amikor hatalmas kiáltással figyelmeztették a bikára, a fáknál ácsorogtak. Rowan közelebb lépett, a sebeket vizsgálva. Fenrys elkapta Aedion pillantását, észrevette a figyelmeztetést az arcán, ha esetleg bármelyikük az alakváltó közelébe akarna menni, és azt mondta:

– Ember, az a lövés nem volt semmi.

Gavriel csendes egyetértéssel bólogatott. Aedion egyikükkel sem törődött. Aelin és Rowan időközben lassan újratöltötték a mágiájukat. Az alakváltó sebei egymás után összezáródtak. Lassan, fájdalmasan lassan, de... a vérzés elállt.

– Sok vért vesztett – jegyezte meg Rowan. – Túl sokat.

– Soha életemben nem láttam még hasonlót – mormogta Fenrys. Egyikőjük sem.

Aelin remegett. A kezét Lysandra nyakán tartotta. Az arca annyira sápadt volt, hogy Aedion szigorú szavai feleslegesnek bizonyultak volna. Unokahúga és királynője tudta, milyen árat kell fizetniük a győzelemért. Aelinnek olyan átkozottul hosszú időre van szüksége ahhoz, hogy megtanuljon bízni bennük, és rájuk bízzon dolgokat.

Ha most mindent elmondana Aelinnek, ami a lelkében összegyűlt, akkor a lány újra minden terhet a saját vállára venne. Akármilyen csodálatos is a mágiája, egyedül nem boldogul. Ha Lysandra nem változott volna ma sárkánnyá, akkor nem lehet tudni, hogyan végződött volna a csata.

Mégsem tudta megállni, hogy ne tegye fel az őt nyugtalanító legfontosabb kérdést.

– Mi történt veled?

– Elveszítettem az irányítást – mondta Aelin érdes hangon. A keze szinte önkéntelenül közeledett a mellkasához. Oda, ahol fehér inge alatt Orynth amulettje lapult.

Ez nagyon sok mindent megmagyarázott. Többek között Rolfe mai heves érdeklődését is.

Aelin nagy kockázatot vállalt, amikor megszerezte az amulettet Arobynntől, mert az nem egyszerűen egy családi ereklye volt, hanem egyben a Rémkulcsot is tartalmazta. Aedion tudta, hogy Aelin ma a Rémkulcsot használta, és ezzel kis híján mindenkit elpusztított.

Rémkulcs.

A felismeréstől nem csillapodott Aedionban a harag. De Rowan fogcsikorgatva rámordult, halkan és dühösen.

– Az érzéseinket később beszéljük meg!

Fenrys és Gavriel feszülten figyelt. Aedion visszamorgott, de Rowan hideg, szigorú pillantással nézett rá, azt jelezve, hogy ha akár csak utalna is arra, hogy mit hord a királynő, kitépné a nyelvét. Szó szerint. Aedion elfojtotta dühét.

Lysandrát így nem bírjuk elvinni, de ahhoz is túl gyenge, hogy átváltozzon.

– Megvárjuk, míg helyreállítja az erejét – mondta Aelin. De a tekintete elkalandozott a zátony felé, ahol Rolfe-ot épp felsegítették a hajóra. És a még mindig éljenző városra, mögötte.

Győzelem – de nagyon kevésen múlt, hogy nem veszítettek. Túl nagy árat fizetett Lysandra és Aelin azért, hogy felrázzák a mikéniek utódait, és megmutassák nekik az ősi jóslat igazságát.

– Én maradok – mondta Aedion. – Te törődj Rolfe-fal!

– Aedion, hozok neked enni valamit az őrtoronyból – ajánlotta az apja a háta mögül.

– Rendben – válaszolta.

Aelin felállt. Aedionra nézett, és halkan így szólt hozzá:

– Sajnálom.

Aedion tudta, hogyan érti. De nem vesződött a válasszal. Lysandra nyöszörgött, és a nyögése Aedion csontjáig hatolt. A többiek most nem léteztek a számára.

Aelin szó nélkül távozott.

Az Oroszlán a bokrok között lézengett, nehogy a Farkas, aki még mindig a parton kiterült sárkány fölött őrködött, meglássa vagy meghallja. A Farkas órákig maradt ott. Ezalatt az apadó

tenger megtisztította a vértől a kikötőt. A Kalózok Urának hajói a megmaradt ellenséget a tenger fenekére küldték. Vajon előkerültek a mikéniek? A királynő majd megoldja. A Farkast most csak Lysandra állapota érdekelte.

Alkonyatkor a sárkány megmoccant, az alakja vibrált és zsugorodott, a pikkelyek bőrré simultak, a pofa hibátlan emberi arccá olvadt, a zömök végtagok aranyló lábakká nyúltak. Homok rakódott le meztelen testére, és megpróbált felkelni, de sikertelenül. A Farkas ekkor megmozdult, köpenyét köré vetette, és karjaiba vette a lányt.

Az alakváltó nem ellenkezett, a szeme megint lecsukódott, fejét a férfi mellkasának támasztotta. A Farkas hosszú léptekkel megindult a partról a fákig.

Az Oroszlán láthatatlan maradt, és egyelőre nem ajánlotta fel a segítségét. Magában tartotta a szavakat, amiket a Farkasnak szeretett volna mondani, aki egyetlen nyíllal leszedett egy wyvernt. Huszonnégy éves, és már mondákat suttognak róla a tábortüzek körül. A ma történtekről biztosan történeteket mesélnek majd a tüzek körül olyan vidékeken is, amerre még az Oroszlán sem vándorolt évszázados élete alatt.

Az Oroszlán figyelte, ahogy a Farkas eltűnik a fák között, a homokos út végén lévő város felé tartva, karjaiban az ájult alakváltóval.

És az Oroszlán eltűnődött, hogy őt valaha megemlítik-e az elsuttogott történetekben – hogy vajon a fia hagyná-e, hogy megtudja a világ, ki nemzette őt. Vagy akár érdekelné-e.

38.
FEJEZET

Gyors volt a találkozó, amit azután tartottak Rolfe-fal, Hogy a kikötő megint biztonságossá vált. És Aelin tudta, ha ő maga nem takarodik el egy-két órán belül ebből a városból, könnyen lehet, hogy megint kirobban.

Minden kulcshoz tartozik egy zár; mondta Diána, egy kis emlékeztető Brannon parancsára. Aelin hangján beszélt. És egy furcsa címet említett, ami Aelin lelke mélyéig hatolt, rettegéssel és megértéssel töltött el. A teljes megértéstől még messze volt. Aelin eltöprengett a szavak jelentésén: „Megjövendölt Királynő".

Aelin kiviharzott a tengerpartra a sziget túlsó oldalán. Futnia kellett, zubognia kellett a vérének, muszáj volt elhallgattatnia a gondolatokat a lejében. Mögötte Rowan léptei oly csendesek voltak, mint a halál.

Csak ők ketten voltak ott a találkozón Rolfe-fal. Véresen, átázva találkozott velük a Kalózok Ura a fogadójában, aminek a neve örök emlékeztető maradt az Aelin által elpusztított hajóra.

– Mi a fene történt? – kérdezte Rolfe, alighogy beléptek.

A lány annyira fáradt volt, annyira dühös, telve undorral és kétségbeeséssel, hogy szinte reménytelennek tűnt számára az udvariaskodás.

– Ha az embert Mala megáldotta, néha azt tapasztalja, hogy megbillen az önuralma.

– *Megbillen?* Én nem értem a ti kusza beszédeteket. Amit viszont a saját szememmel láttam... Te, mint aki meghibbant, az ellenséges hajók helyett majdnem a városomat égetted porig.

Rowan elég türelmes volt ahhoz, hogy Rolfe-nak elmagyarázza, mi történt.

– A mágia nem egy kard vagy szigony, hanem élő erő. Amikor egészen mélyen benne vagy, szinte azt is elfelejted, hogy ki vagy, vagy mit akarsz csinálni. Önmagában egy hőstett volt, hogy a királynőmnek ez sikerült, mielőtt túl késő lett volna.

Rolfe nem volt lenyűgözve.

– Nekem úgy tűnt, hogy egy kislány voltál, aki a számára kezelhetetlenül nagy erőkkel játszott, és csak a herceged közbelépése miatt döntöttél úgy, hogy *nem* mészárolod le az én ártatlan embereimet.

Aelin lehunyta a szemét egy pillanatra, felvillant előtte a kép, amikor Rowan a holdtűz ökle elé vetette magát. Amikor kinyitotta a szemét, érezte, hogy helyesen cselekedett. Olyan magabiztosság töltötte el, ami kemény, erős volt, mint egy jégtömb.

– Nekem úgy tűnik – mondta –, hogy a Koponya-öböl kalózkirálya, a rég elveszett mikéni trónörökös szövetségre lépett egy fiatal királynővel, aki annyira hatalmas, hogy *városokat* rombolhat le, ha úgy kívánja. Nekem úgy tűnik, ezzel a szövetséggel érinthetetlenné váltál, és ha valami bolond meg akarna támadni vagy megfosztani a hatalmadtól, akkor *velem* találja szemben magát. Tehát azt tanácsolom, hogy őrizz meg mindent, amit tudsz a drágalátos hajódból, gyászold meg a tucat embert, akiknek elvesztéséért teljes felelősséget vállalok, és akik családjának megfelelő kártérítést adok, és fogd be a nyomorult pofádat!

Az ajtó felé fordult, iszonyúan fáradt és mérhetetlenül dühös volt.

– Tudod, hogy mi volt az ára a térképnek? – kérdezett vissza Rolfe.

Aelin megállt. Rowan kifürkészhetetlen arckifejezéssel pillantott feléjük.

– A lelked? – somolygott a válla fölött. Rolfe rekedten felnevetett.

– Igen, ha úgy vesszük. Tizenhat éves koromban az egyik büdös hajón szolgáltam. A mikéni örökségemért legfeljebb egy verést kaptam.

Tetovált ujjaival végigsimította a megkopott arany feliratot: „Farkascápa”. Valószínűleg ez volt élete első hajója.

– Minden fillér, amit kerestem, ide került vissza, az anyámhoz és a testvéremhez. Aztán egy nap a hajót, amin szolgáltam, elkapta egy vihar. A kapitány gőgös alak volt, nem volt hajlandó biztonságos kikötőt keresni, és a hajó elpusztult. A legénység nagy része vízbe fulladt. Egy napig sodródtam, majd kivetett a tenger egy szigeten, és arra ébredtem, hogy egy férfi bámul le rám. Megkérdeztem, hogy halott vagyok-e, erre nevetett, és érdeklődött, hogy mit szeretnék tulajdonképpen. Annyira félrebeszéltem, hogy azt mondtam neki, hogy kapitány szeretnék lenni – a Koponya-öböl kalózkirálya akartam lenni, és azt akartam, hogy előttem kelljen *meghajolniuk* az olyan arrogáns bolondoknak, mint a kapitány, aki megölte a barátaimat. Azt hittem, álmodom, amikor elmagyarázta, hogy ha megadná nekem a képességeket a megvalósításához, annak ára lenne. Ami a legkedvesebb számomra a világon, az az övé lesz. Azt mondtam, kifizetem – akármi is az. Különben sem volt tulajdonom, vagyonom vagy embereim. Egy pár rézpénz semmit nem ér. Mosolygott, mielőtt eltűnt a tengeri ködben. A tetoválással a kezemen ébredtem.

Aelin várt. Rolfe megrántotta a vállát.

– A térkép segített hajókat találnom, és visszajutottam ide. Azt hittem, hogy az egyik istentől kaptam ajándékba. Egészen addig nem aggódtam, amíg meg nem láttam a fekete lepleket a kunyhóm ablakain. Bekopogtam a szomszédokhoz, és kiderült, hogy az anyám és a testvérem arra használták a kevéske pénzüket, hogy csónakot béreljenek, és felkutassanak engem, és hogy a csónak nélkülük tért vissza a kikötőbe. Csak akkor értettem meg, milyen fizetséget kért értem a tenger és a különös ismeretlen. Elvesztettem a lelkem. Semmi nem érdekelt többé, csak a hatalom a város és az egész szigetvilág felett.

Rolfe zöld szeme épp olyan kegyetlen volt, mint a tengeristen, aki megajándékozta és megátkozta őt.

– Ez volt az ára az erőmnek. Mi lesz az ára a tiednek, Aelin Galathynius?

Aelin válasz nélkül kiviharzott, bár elméjében Diána szavai visszhangzottak. A *Megjövendölt Királynő*.

Az üres parton állt, és figyelte a csillogó tengert, miközben az utolsó napsugarak is elhaltak. Rowan megkérdezte tőle:

– Ki akartad próbálni a kulcs erejét?

Ítélkezés és rosszallás nélkül kérdezte. Csak kíváncsisággal és aggodalommal a hangjában. Aelin érdes hangon válaszolt.

– Nem. Nem tudom, mi történt. Egyik pillanatban még mi voltunk... aztán jött *ő*. – Megdörzsölte a mellkasát, elkerülve a rajta fekvő aranylánc érintését. Összeszűkült a torka, amikor pillantása arra a pontra tévedt Rowan mellkasán, pont középen. Ahová az öklével célzott.

– Hogy tehetted? – lehelte, és remegés futott végig a testén. – Hogy állhattál így elém?

Rowan egy lépéssel közelebb jött. A megtörő hullámok zaja és az éjszakára hazatartó sirályok kiáltásai töltötték be közöttük az űrt.

– Ha elpusztítottad volna a várost, az elpusztított volna *téged* és minden reményünket egy szövetségesre.

Aelin keze remegni kezdett, és a remegés átterjedt a karjaira, a mellkasára, a térdeire. Láng és hamu tekeredett a nyelvére.

– Ha megöltelek volna – sisteregte, de fuldoklott a szavaktól, nem volt képes befejezni a gondolatot, az érzést. Égett a torka, szorosan összezárta a szemét, meleg lángok táncoltak körülötte.

– Azt hittem, megtalálom az erőm legmélyét – ismerte el. A mágiája újra betöltötte, olyan hamar, nagyon hamar azután, hogy kiürítette magából.

– Azt hittem, hogy Wendlynben merítettem ki teljesen az erőm. Fogalmam sem volt, hogy az csak egy... előszoba volt.

Aelin felemelte a kezét, kinyitotta a szemét, és meglátta, hogy ujjait lángok koszorúzzák. Sötétség árasztotta el a világot. Arany, kék és vörös fátylán keresztül nézett hercegére. Tehetetlenül emelte fel égő kezét kettejük között.

– *Diána elrabolt engem*... magához *ragadott*. És én éreztem őt, éreztem a tudatát. Olyan volt, mint egy *évtizedek* óta a hálójában várakozó pók: tudta, hogy egy nap elég erős és ostoba

leszek ahhoz, hogy egyszerre használjam a varázserőmet és a kulcsot. Ennyi erővel az ebédre hívó csengőt is rázhattam volna.

Tüze forróbban és fényesebben égett, és ő hagyta, hogy összegyűljön, felemelkedjen és fellobbanjon.

Féloldalasan, keserűen elmosolyodott.

– Úgy tűnik, Diána azt szeretné, hogy mindenekelőtt a zárat keressük meg. Nem véletlenül ismételte meg Brannon szavait.

Valóban.

– Nem elég, hogy Erawannel és Maeve-vel kell harcolnom, és követnem kell Brannon és Elena parancsát? Ezentúl az istenek is a nyakamba fognak lihegni?

– Talán csak figyelmeztetés volt. Talán Diána meg akarta mutatni neked, hogy egy nem túl barátságos isten milyen módon képes használni téged, ha nem vigyázol.

– Minden rohadt percét élvezte. Meg *akarta* tudni, hogy mire képes az erőm, mit tud tenni a testemmel, a kulccsal.

Még forróbban égtek a lángok, átszaggatva a ruháját, amíg az hamuvá nem vált, és ő ott nem állt meztelenül, csupán a saját tüzébe öltözve.

– És ahogy engem nevezett... a Megjövendölt Királynő. Mikor? Kinek? Mi lenne a teendőm? Soha életemben nem hallottam ezt, még gyerekkoromban sem.

– Rá fogunk jönni – mondta Rowan nyugodtan.

– Te hogy tudsz ennyire nyugodt lenni? – Szikrák repkedtek belőle, mintha szentjánosbogárraj lenne.

– Nyugodt vagyok, bár a legkevésbé sem tetszik, hogy halhatatlan gazfickók akarnak belőled játékszert csinálni. És az sem tetszik, hogy csak úgy elrabolhatnak tőlem. Ha megtehetném, levadásznám Diánát, és megfizettetnék vele mindenért.

– A vadászat istennőjével szemben azért neked sem lenne olyan könnyű! – A lángjai kicsit lecsillapodtak. Mosolygott.

– Rátarti egy istennő. Biztos, hogy végül baklövést követ el. És ezen kívül... – egy vállvonás – a nővére az én oldalamon áll.

A tündér megbillentette a fejét, vizsgálgatva a lány arcát, a tüzet.

– Talán ezért jelent meg nekem Mala ma reggel, ezért áldott meg.

– Mert te vagy az egyetlen, aki eléggé arrogáns és őrült vagy ahhoz, hogy egy istennőre vadássz?

Rowan levetette a csizmáját, és a mögöttük lévő száraz homokra lökte.

– Mert én vagyok az egyetlen, aki eléggé arrogáns és őrült ahhoz, hogy megkérje Tűzhozó Malát, hogy hadd maradhassak azzal a nővel, akit szeretek.

Ezekre a szavakra a lángok tiszta arannyá váltak.

– Talán csak te vagy az egyetlen, aki eléggé arrogáns és őrült ahhoz, hogy pont engem szeressen.

Rowan levetette a rezzenéstelen harcos álarcát.

– Az erőd ezen új mélysége, Aelin, nem változtat semmin. Amit Diána tett, nem változtat semmin. Még fiatal vagy; még mindig növekszik az erőd. És ha az erőnek ez az új forrása akármilyen pici előnyt jelent Erawan ellen, akkor köszönd meg annak az átkozott sötétségnek! Meg fogjuk tanulni, hogyan kezeljük az erődet közösen. Nem egyedül nézel szembe ezzel; nem dönthetsz úgy, hogy nem vagy szerethető, mert olyan erőd van, ami megmenthet, *de* pusztítani is tud. Ha elkezdesz neheztelni az erőre... – Megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy megnyerhetjük ezt a háborút, ha így gondolkodsz.

Aelin besétált a partot nyaldosó hullámok közé, térdig állt a tajtékban, körülötte nagy felhőkben pára emelkedett.

– Néha – vallotta be a hullámokat nézve – azt kívánom, hogy ne nekem kelljen megvívni ezt a háborút.

Rowan is belépett a hullámok közé, és mágiával védte meg magát a forróságtól.

– Ah – mondta, letérdelve a lány mögött, még mindig a sötét tenger felé merengve –, de ki más mehetne ennyire Erawan idegeire? Ne becsüld alá az elviselhetetlen modorod erejét!

Aelin erre kuncogott, kezdte megérezni a víz hideg csókjait meztelen testén.

– Ha emlékezetem nem csal, ez az elviselhetetlen modor nyerte el azt a szeszélyes, halhatatlan szívedet.

Rowan belehajolt a vékony lángfátyolba, ami lassan édes éjszakai levegővé olvadt, és beleharapott a lány alsó ajkába. Éles, vad harapással.

– Na, csak itt van az én tűzszívű kedvesem!

Aelin hagyta, hogy a férfi maga felé fordítsa a homokban, a tajtékok között, hogy teljesen szembekerüljenek, hagyta, hogy a szája végigfusson az állkapcsa vonalán, hogy bekanyarodjon az arccsontján, és eljusson egészen tündérfüléig.

– Ezek – mondta Rowan, miközben a fülcimpáját harapdálta – hónapok óta csábítanak engem.

Nyelvével elérte a lány fülének finom cimpáját, mire a lány háta ívben meghajolt. Az erős kezek szorosabbra fonódtak a derekán.

– Néha, amikor mellettem aludtál Ködvárban, minden erőmre szükségem volt, hogy *ne* hajoljak oda, és harapjam meg a füleidet. Vagy hogy ne harapdáljalak összevissza.

– Hmm – válaszolt Aelin, hátrabillentve a fejét, hogy hozzáférhetővé tegye a nyakát. Rowan engedett néma kívánságának, csókokkal és gyengéd, mormogó harapdálásokkal halmozta el a nyakát.

– Még soha nem tettem nőt magamévá a tengerparton – dorombolta a bőréhez simulva, finoman szívogatva a nyaka és a válla közötti részt. – És ha meggondolom, eléggé messze vagyunk akármilyen más... lehetőségtől.

Egyik keze átvándorolt a lány csípőjéről a hátára, hogy megsimogassa a sebhelyeket, a másik lecsúszott a fenekére, és erősen magához vonta. Aelin végigsimított Rowan mellkasán, lerángatta róla fehér ingét a fején át. Meleg hullámok csapódtak a testüknek, de Rowan biztosan tartotta Aelint – mozdulatlanul és rendíthetetlenül.

– Esetleg valaki kereshet minket – tért magához Aelin. Rowan felnevetett.

– Az a sejtésem – mondta, míg lélegzete a lány bőrén cikázott –, hogy nem igazán bánnád, ha felfedeznének minket. Ha valaki meglátná, hogy milyen alaposan akarlak imádni.

Aelin hirtelen úgy érezte, mintha egy szikla peremén lógna. Nyelt egyet. De Rowan mindig elkapta, amikor zuhant. Először amikor belezuhant a kétségbeesés és a gyász szakadékába; másodjára, amikor a kastélyt lerombolták, és iszonyú magasságból a földre zuhant. És végül most, a harmadik alkalommal... Nem félt.

Aelin belenézett Rowan szemébe, és tisztán, bátran, a kétség szikrája nélkül így szólt:

– Szeretlek. Szerelmes vagyok beléd, Rowan. Már jó ideje. És tudom, hogy vannak korlátai annak, hogy mit adhatsz nekem, tudom, hogy talán időre van még szükséged...

A tündér ajkai nekipréselődtek az övének, és rubinnál, smaragdnál és zafírnál is drágább szavakat susogtak a szájába, a szívébe, a lelkébe.

– Szeretlek. Nincs határa annak, amit adni tudok neked, nincs szükségem több időre. Amikor ez a világ már csak elfeledett porfelleg suttogása lesz a csillagok között, még akkor is szeretni foglak.

Aelin nem vette észre, mikor kezdett el sírni, mikor kezdett el egész teste rázkódni a zokogás erejétől. Még soha nem mondott ilyen szavakat – senkinek. Soha nem hagyta, hogy ennyire sebezhető legyen, soha nem érezte ezt az égető és vég nélküli *valamit,* ami annyira emésztő, hogy talán meg is halhat az erejétől.

Rowan hátrahúzódott, letörölte könnyeit a hüvelykujjával, egyiket a másik után. Lágyan, alig hallhatóan a körülöttük verdeső hullámok zajától megszólalt.

– Tűzszívű lány.

– Az agyamra mész – válaszolt Aelin, könnyeit visszatartva.

Felharsant egy nevetés, és ő megengedte, hogy a férfi lefektesse a homokra, hódolattal határos gyengédséggel. Rowan kidolgozott mellkasa enyhén hullámzott, ahogy végigtekintett mezítelen testén.

– Te... te annyira gyönyörű vagy!

Aelin tudta, hogy Rowan nem csak a bőrére, a domborulataira és a csontjaira gondol. Még mindig mosolygott.

– Tudom – mondta, miközben felemelte karjait a feje fölé, Orynth amulettjét biztonságba helyezve a part magasabb részén. Ujjaival a puha homokba vájt, és lassan homorítani kezdett.

Rowan nyomon követett minden mozdulatot, izmainak és bőrének minden rezdülését. Amikor szeme a lány tengervíztől csillogó melleire tévedt, arckifejezése mohóvá vált.

Tekintete lassan lejjebb vándorolt. Még lejjebb. És amikor elidőzött combjai tövénél, és szeme befátyolosodott, Aelin

megkérdezte:

– Egész éjszaka bámulni fogsz?

Rowan ajkai kissé szétnyíltak, zihált, a teste pedig jelezte, pontosan hogy is fog ez végződni. Kísérteties szél susogott keresztül a pálmafákon, suttogott a homokon. Aelin varázsereje bizseregni kezdett, amikor inkább érezte, mint látta, hogy Rowan védőpajzsa már mindkettejüket körülveszi. Saját erejét küldte, hogy megvizsgálja, szikrázó lángocskákkal kopogtatva és ütögetve a pajzsot. Rowan szemfogai csillogtak.

– Semmi sem juthat át a pajzson. És engem se fog semmi bántani.

Aelin valahogy megkönnyebbült.

– Mondd csak, van különbség, ha olyannal vagy együtt... mint én?

– Nem tudom – ismerte el Rowan. Tekintetét ismét végigfuttatta a lány testén, mintha képes lenne átlátni a bőrén, egészen égő szívéig. – Soha nem voltam még senkivel, aki... teljesen egyenrangú lett volna velem. És soha nem engedtem meg magamnak, hogy ennyire felszabadult legyek.

Aelin felkönyökölt, odaemelte száját az új sebhelyhez Rowan vállán. A sebesülés pici és csipkézett szélű volt, olyan széles, mint egy nyílhegy. Megcsókolta egyszer, majd még egyszer.

Rowan teste annyira megfeszült felette, hogy Aelin arra gondolt, el fognak pattanni az izmai. De Rowan kezei gyengéden felkúsztak a hátára, simogatva a forradásokat és azokat a tetoválásokat, amiket ő készített.

A hullámok csiklandozták és cirógatták Aelin testét, és a férfi épp fölé készült helyezkedni, de ő felemelte az egyik kezét, megállítva ezzel Rowant. Belemosolygott a szájába.

– Ha egyenlőek vagyunk, nem értem, miért vagy még mindig felöltözve.

Aelin esélyt sem adott neki a magyarázatra, ehelyett nyelve hegyével végigsimította a férfi ajkait, és ujjaival kibontotta kardot tartó övének csatját. Nem volt benne biztos, hogy a férfi még lélegzik. És csak hogy lássa, hogyan reagál, megragadta a nadrágján keresztül.

Rowan káromkodott egyet. A lány csendesen nevetett, megint megcsókolta legfrissebb sebesülését, egyik ujját lustán, hanyagul

csúsztatta lefelé a testén, a szemébe nézve minden egyes pontnál, amit megérintett. Megint ráfektette a tenyerét, majd megszólalt.

– Az enyém vagy.

Rowan levegő után kapott, légzése szaggatott volt és vad, mint a hullámok körülötte. Aelin kigombolta nadrágján a legfelső gombot.

– A tied vagyok – mondta Rowan.

Még egy gomb kinyílt.

– És te szeretsz engem – jelentette ki Aelin. Ez nem kérdés volt.

– A világ végéig – lehelte a férfi.

Aelin kigombolta a harmadik, utolsó gombot is, és megengedte a férfinak, hogy ledobja a nadrágját a homokba az alsónadrágjával együtt. Aelinnek kiszáradt a szája, miközben nem győzött betelni a látvánnyal.

Rowan csatára termett, ezt gyakorolta, és minden hüvelykje tiszta vérű harcos volt. Ő volt a legszebb, amit Aelin valaha látott. Az övé – az *övé* volt, és...

– Az enyém vagy – lehelte Rowan, és Aelin érezte a követelést a csontjaiban, a lelkében.

– A tied vagyok – válaszolta.

– És szeretsz engem. – A vadság mögött annyi remény és csendes öröm volt a szemében.

– A világ végéig.

Rowannek sokáig, túl sokáig kellett egyedül vándorolnia. Többé már nem kell. Megcsókolta a lányt. Lassan. Lágyan. Egyik keze felsiklott a törzsén, miközben leereszkedett rá, csípője befészkelte magát az övéhez. Aelin kicsit zihált az érintésre, és még egy kicsit jobban zihált, amikor a férfi ujjai megérintették mellének alsó ívét. Amikor lehajolt, hogy megcsókolja a másikat.

A férfi fogai végigsúrolták a mellbimbóját, és ekkor lecsukódott a szeme, nyögés szakadt ki belőle. Ó, istenek! Ó, égő, átkozott istenek! Rowan tudta, mit csinál; nagyon is tudta.

Nyelvével meglegyintette a mellbimbóját, és a lány feje hátrahajlott, ujjai a férfi vállába markoltak, sürgetve, hogy csináljon többet, *keményebben.* Rowan egyetértően morgott, a lány melle még mindig a szájában, a nyelvén, keze lusta

mozdulatokkal simogatta a bordáitól le a derekán át, le egészen a combjáig, majd vissza. Aelin háta néma követeléssel görbült hátra.

Fantomérintés suhant át a mellén, mintha az északi szél öltött volna alakot. Aelin lángra lobbant.

Rowan sötéten nevetett a vörös, arany és kék lángok felé, amik kirobbantak körülöttük, megvilágítva a part szegélye fölött tornyosuló pálmákat és a mögöttük megtörő hullámokat.

Aelin talán pánikba esett volna, vagy zavarba jön, ha a férfi nem emeli száját az övéhez, ha azokat a jég csókolta, szélből font fantomkezeket nem dolgoztatta volna tovább a mellén, ha a saját kezével nem folytatta volna a simogatást, egyre közelebb és közelebb ahhoz a ponthoz, ahol szüksége volt rá.

– Csodálatos vagy – mormolta Rowan a szájába, és mélyen megcsókolta. Szorosan nekifeszült, Aelin pedig megdöntötte csípőjét, hogy még szorosabban hozzásimuljon. Rowan felnyögött. Ilyen csak kettejük között létezhetett. Egy meztelen férfi egy olyan meztelen nőt kényeztet, akit különböző színű lángnyelvek fognak körbe, és mégsem érez egy fikarcnyi félelmet sem.

Aelin kettejük közé csúsztatta a kezét, és amikor körbefogta ujjaival, elálmélkodott bársonyos keménységén. Rowan felnyögött, és a kezébe tolta magát. Aelin elhúzta a száját, és belenézett fenyőzöld szemébe, miközben simogatta. A férfi lehajtotta a fejét – nem azért, hogy megcsókolja, hanem hogy nézze, ahogy simogatja.

Jéggel és hóval teli üvöltő szél tombolt körülöttük. Aelin mégse félt, csak mosolygott. Rowan ekkor megragadta a csuklóját, és elhúzta a kezét. Aelin épp kinyitotta a száját, hogy ellenkezzen, mert többet akart érinteni, többet akart *ízlelni*.

– Engedd – dörmögte Rowan hamvas bőrére a mellei között –, engedd, hogy megérintselek! – Remegett a hangja, ezért Aelin a hüvelyk- és mutatóujjával megemelte az állát, hogy a szemébe tudjon nézni.

Vágy csillogott benne, de a mélyén ott volt még valami: félelemmel vegyes megkönnyebbülés. Örömet is akart szerezni, de ugyanennyire emlékeztetni is akarta magát az érintéssel arra, hogy a lány ma sikerrel járt, és épségben, biztonságban van. Aelin felemelkedett, súrolva ajkával az övét.

– Tegyél ki magadért, herceg!

Rowan bűnös mosollyal elhúzódott tőle, hogy nyitott tenyerét végigfuttassa a nyakától a combjai találkozásáig. Megreszketett a mozdulattól, a puszta birtoklástól, lélegzete erős lihegéssé vált, amikor a férfi megragadta combjait, és széttárta a lábait, teljesen kiszolgáltatva őt magának.

Egy hullám vált szét körülöttük nagy robajjal, a hűvös víz ezernyi csókot hintett rájuk. Rowan megcsókolta a köldökét, majd a csípőjét. Aelin nem tudta levenni a szemét a férfi sós víztől és holdfénytől csillogó ezüst hajáról, a kezekről, amik szélesre tárták őt neki, amikor a feje lebukott a lábai közé.

És amikor Rowan megízlelte őt a parton, amikor ránevetett sima, fehér bőrére, miközben nevének rekedtes kiáltásai megtörtek a pálmafákon, a homokon és a vízen, Aelin egy időre minden józanságát sutba dobta.

Megmozdult, csípője hullámzott, könyörögve, hogy *csináld, csináld, csináld*. Rowan ezért így tett, becsúsztatta az ujját, miközben nyelvével az érzékeny pontján cikázott. Ó, istenek, csillagtűzzé fog robbanni!

– Aelin! – dörmögte, mintha kérne valamit.

– Kérlek – nyögte válaszul –, kérlek!

Ez a szó lett Rowan veszte. Megint fölé emelkedett, és ő olyan hangot adott ki, ami lehetett nyöszörgés is, és a neve is.

Aztán Rowan megtámasztotta magát a homokban a lány feje mellett, ujjai a hajában kígyóztak, míg a másikkal bevezette magát. Az első lökésre Aelin elfelejtette saját nevét. És ahogy becsúszott gyengéd, gördülő lökésekkel, és hüvelykről hüvelykre kitöltötte, elfelejtette, hogy ő királynő, akinek külön teste van, és egy királysága és egy világa, amire vigyáznia kell.

Amikor Rowan mélyen beléhatolt, és magát visszafogva remegett, hogy őhozzá igazodhasson, felemelte égő kezét az arcához. Szél és jég bukfencezett és bömbölt körülöttük, lángszalagokkal táncolva a hullámokon át. Nem voltak szavak a szemében, de a lányéban sem.

Szavak nem írhatják le ezt. Semmilyen nyelven, semmilyen világban. A férfi a lány ajkát követelve előrehajolt, majd mozogni kezdett, és teljesen elengedte magát. Lehet, hogy Aelin sírt,

lehet, hogy Rowan könnyei csepegtek az arcára, gőzzé válva a lángok között.

Aelin lejjebb csúsztatta a kezét Rowan erőteljes, izmos hátán, a régen elmúlt csaták és borzalmak sebhelyein. A férfi csípője becsapódott a vérbe, amit ontott, és ő ívelt háttal nyitotta ki a száját. Neki – csak neki.

Rowan mágiája megvadult, bár a szája a lány nyakán nagyon óvatos volt, még akkor is, amikor a szemfogait húzta végig a bőrén. És a gyilkos fogak érintésekor a halál lebegett a közelükben, de a kezek mindig gyengédek lesznek vele, mindig szeretni fogják.

Aelin váratlanul ért a csúcsra, olyan volt, mint az erdőn végigfutó tűz. És bár nem emlékezett a nevére, Rowanére igen, amikor kiáltotta, míg ő még mozgott, kisajtolva belőle a gyönyör utolsó cseppjeit is, és a homok köröttük üveggé égett.

Egy pillanat múlva Rowan is kirobbant, és Aelin nevét nyögte, hogy végre emlékezzen rá, villámok csatlakoztak a szélhez és a jéghez a víz fölött. A lány tartotta közben, tűzopál erejét küldve, hogy fonódjon össze az ő erejével. Még és még, miközben beléömlött, villám és láng táncolt a tengeren.

A villámok még mindig csapkodtak, halkan és kedvesen, azután is, hogy Rowan elcsendesedett. A világ hangjai elkezdtek visszaszivárogni, légzése olyan szakadozott volt, mint a zuhogó hullámok sziszegése, míg lusta csókokat hintett Aelin halántékára, az orrára, a szájára. A lány elfordította a fejét varázserejük szépségétől, az *ő* szépségüktől, és úgy találta, a férfi arca a legszebb mind közül.

Remegett – és Rowan is, aki még benne maradt. A lány nyakának és vállának hajlatába temette a fejét, egyenetlen lélegzése melengette a bőrét.

– Én soha... – mondta a férfi rekedtes hangon. – Én nem tudtam, hogy ez létezik...

Aelin újra és újra végigfuttatta ujjait Rowan sebhelyes hátán.

– Tudom – suttogta –, tudom.

Aelin már ismét akarta, és azt számolgatta, milyen sokáig kell várnia.

– Egyszer azt mondtad, hogy nem harapod meg más férfiak asszonyait. – Rowan kissé megdermedt. De ő szemérmesen

folytatta. – Ez azt jelenti... hogy a saját asszonyodat azért megharapod, nem?

Megértés villant fel a kék szemekben, miközben Rowan felemelte a fejét Aelin nyakáról, hogy megvizsgálja azt a pontot, ahol szemfogai egyszer átlyukasztották a bőrét.

– Tudod, az volt az első alkalom, hogy valóban elvesztettem az önuralmamat veled kapcsolatban. Le akartalak dobni egy szirtről, teljesen magamon kívül voltam, és megharaptalak. Azt hiszem, a testem és a mágiám tudta, mi történik. És az ízed... – Rowan szaggatottan fújta ki a levegőt. – Olyan finom. Utáltalak érte. Csak erre tudtam gondolni. Felébredtem éjszaka azzal az ízzel a nyelvemen. Arra ébredtem, hogy a bolondos, gyönyörű szádra gondolok. – Hüvelykujjával végigkövette a lány ajkának vonalát. – Nem akarod tudni, milyen romlott gondolataim voltak erről a szájról.

– Hmm, én is hasonlóan vagyok ezzel, de nem válaszoltál a kérdésemre- mondta Aelin, és még a lábujjait is átjárta valamilyen bizsergés a nedves homokban és a meleg vízben.

– Igen – mondta Rowan rekedtesen. – Vannak olyan férfiak, akik szoktak ilyet csinálni. Megjelölik a területüket. Merő élvezetből.

– Te harapsz meg nőket?

A kérdés hallatán Rowan újra kezdett megkeményedni. Tündéreket ritkán fűzött össze szerelem. Ritka szerencse, ha ilyen pár jut valakinek.

– És te meg akarsz engem harapni? – kérdezett vissza rekedten.

Aelin a torkát nézegette, pompás testét, az arcot, amit egykor annyira hevesen gyűlölt. És eltűnődött, lehetséges-e valakit annyira szeretni, hogy belehaljon az ember. Lehetséges-e valakit annyira szeretni, hogy ne számítson sem idő, sem távolság, sem halál.

– Csak a nyakadat lehet?

Rowan szeme fellobbant, és lökése épp elég jó válasz volt. Együtt mozogtak, hullámoztak, mint a tenger előttük. És amikor Rowan megint a nevét üvöltötte bele a csillagpettyes feketeségbe, Aelin remélte, hogy az istenek maguk is hallották, és tudják, hogy napjaik meg vannak számlálva.

39.
FEJEZET

Rowan nem tudta eldönteni, hogy vicces, izgalmas vagy kissé ijesztő, hogy egy olyan királynővel és szeretővel áldotta meg a sors, aki egy kicsit sem törődik az illemmel. A parton háromszor tette magáévá, kétszer a homokban, harmadszor pedig kint a vízben. A vére még így is forrt, és még így is többet akart.

Kicsit besétáltak a sekély vízbe, hogy lemossák magukról a homokot, mire Aelin Rowan csípője köré fonta a lábát, nyakon csókolta, úgy nyalogatta a fülét, ahogy ő harapdálta korábban, és erre Rowan újra teljesen belétemetkezett. Aelin tudta, miért van szüksége a kapcsolódásra, miért akarja nemcsak a nyelvével érezni az ízét, hanem az egész testével. Neki ugyanerre volt szüksége.

De Rowan nem bírt betelni vele. Az első után teljesen megszédülve próbálta összeszedni a józan eszét, miután az első egyesülés teljesen... feldúlta. Teljesen összetört, aztán újjászületett. A mágiája egy dal volt, Aelin pedig...

Rowan még életében nem találkozott ilyen lánnyal. Bármit nyújtott neki, Aelin azonnal viszonozta. Aelin a második menetben a homokban beleharapott... mire a csúcsra jutó Rowan mágiája hat pálmafát hasított szét, és azt hitte, hogy a teste is szétrobban.

Amikor befejezték, és Aelin csupán a lángjaiba burkolózva elindult volna vissza a Koponya-öbölbe, Rowan odaadta neki az ingét és az övét. Ami persze nem takarta teljesen, főleg

csodaszép lábait nem, de legalább kisebb volt az esélye annak, hogy a városkában mindenki megőrüljön tőle.

Ha a városban vannak mágikus képességű emberek, akkor azonnal megérzik a szagukon, hogy mi történt kettejük között.

Rowan megjelölte őt, amivel a lány illata gazdagabb lett, mint az őt korábban körüllengő illat. Mélyen, igaz módon jelölte meg, és ezt a jelet nem lehetett megsemmisíteni, lemosni róla. Aelin is kisajátította Rowant magának, és Rowan is a magáévá tette őt. Rowan tudta, hogy Aelin nagyon is tisztában van ennek a jelentőségével, ahogy ő is tisztában volt vele. Tudta, hogy Aelin részéről ez egy döntés volt. Végleges döntés arról, hogy kivel osztja meg királynői ágyát.

Mindent megtesz majd azért, hogy méltó legyen erre a megtiszteltetésre, és valahogy bebizonyítsa, hogy kiérdemelte őt, és Aelin nem tett rossz lóra. Valahogy meg akarja szolgálni, még akkor is, ha mágiáján és szívén kívül oly keveset tud felajánlani.

Ismerte a királynőjét. Tudta, hogy azért is maradtak a parton, hogy elkerüljék a többieket, ne kelljen válaszolni a kérdéseikre, kéréseikre. De ahogy betette a lábát az Óceánrózsába, és látta, hogy Aedion szobájában égnek a fények, azonnal tudta, hogy a barátaikat nem lehet olyan könnyen elkergetni. Várnak rájuk.

Aelin is morcos képet vágott a fény láttán, de bosszankodását gyorsan aggodalom váltotta fel, amikor eszébe jutott az eszméletét vesztett alakváltó. Mezítláb, nesztelenül lépdelt fel a lépcsőn, és sietett végig a folyosón a szobáig. Holmi kopogtatással nem vesződve azonnal szélesre tárta a szoba ajtaját.

Rowan nagyot sóhajtott, próbálta visszatekercselni magába a mágiáját, hogy csillapodjon a vérében égő tűz. Próbálta megnyugtatni a benne háborgó ösztönöket. Nem a birtoklási vágyát, hanem a védelmi ösztönt, hogy ne hárítson el azonnal minden vélt fenyegetést.

A férfi tündérek számára veszélyes időszak, ha először vannak intim kapcsolatban a szeretőjükkel. Ilyenkor veszélyessé, kiszámíthatatlanná válnak. Főleg, ha a szeretői viszonynál többről van szó...

Dorian és Aedion karba tett kézzel ültek a kialudt kandalló előtt, a karosszékeikben.

Aedion azonnal elsápadt. Finom szaglásával biztosan megérezte unokahúga szagát. Lysandra az ágyon ült, az arca kimerült volt, de ő is hunyorogva méregette a királynőt.

– Jót lovagoltatok? – kérdezte az alakváltó dallamos hangon.

Aedion nem mert megmozdulni, és figyelmeztető pillantást vetett Dorianre is. Rowan elfojtotta a dühét, hogy a királynő közelében más férfiakat kell látnia, azt mondogatta magában, hogy hiszen ők a barátai, de...

Aelin megkönnyebbült az alakváltó láttán, aki nagyjából meggyógyult, és láthatólag teljesen magánál volt. Barátnője kérdésére vállat vonva felelte:

– Hát nem erre való minden tündér?

Honnan ez a fensőbbségesség? Rowan legszívesebben emlékeztette volna Aelint arra, hogy nem is oly rég mire kérte, miért könyörgött. Wendlynben már elkezdte jó modorra oktatni. Úgy látszik, folytatniuk kell az órákat.

Aelin kihívón nézett Rowanre, várta, hogy kimondja, amire gondol. És bár az imént voltak együtt, és Rowan még érezte az ízét, tudta, ha újra eltalálnak az ágyukig, Aelin nem fogja megkapni, amire számít.

Aelin elpirult, mintha olvasott volna a gondolataiban. Hirtelen levette a nyakából az amulettet, és Aedion és Dorian közé dobta a kis asztalra.

– Wendlynben jöttem rá, hogy ebben van elrejtve a harmadik Rémkulcs.

Csend.

Aztán mintha eddig nem tette volna tönkre minden biztonságérzetüket, Aelin előhúzta a csomagjából Elena megkopott Szemét, feldobta a levegőbe, aztán az állával Adarlan királya felé bökött.

– Azt hiszem, hogy ideje megismerkedned az őseiddel.

Dorian végighallgatta Aelin történetét a titokban magával hordott Rémkulcsról, arról, ami aznap az öbölben történt, aztán arról, hogyan járt túl Lorcan eszén, és hogy fog a harcos remélhetőleg a másik két kulccsal a kezében visszatérni hozzájuk. Némi szerencsével addigra megtalálják a Zárat, mert Aelint már kétszer is felszólították, hogy keresse meg a Kőmocsárban. Egyedül a Zárral lehet a Rémkulcsokat visszatenni a kapuba, ahonnan ki lettek hasítva, és ezzel végérvényesen hatástalanítani Erawant.

Akármennyi szövetségest szerezhet, ha nem tudják megállítani Erawant, aki a kulcsokkal valg hordákat szabadíthat a birodalmából Erilea-re. Két kulcs birtoklása már így is elképesztő sötétséget hozott, de a harmadikkal a rémkaput is ki tudja nyitni más világok előtt, és bármilyen sereget behívhat... Meg kell találniuk a Zárat, hogy hatástalanítsák a kulcsokat.

A királynő mondókája után Aedion csendben füstölgött, Lysandra fintorgott, Aelin pedig egy laza legyintéssel eloltotta a gyertyákat. Aedion tömött nyeregtáskájából előkerült két ősrégi kötet, ezek feküdlek nyitva az asztalon. Aedion ismerte ezeket a könyveket, de arról nem tudott, hogy Aelin magával hozta őket Résvárból. Az egyik tetején ott feküdt a horpadt amulett, Elena Szeme. Aelin belelapozott a másik könyvbe, és gyorsan megtalálta a keresett oldalt.

Ugyanezeket a jeleket írta a vérével a padlóra.

– Egyre több kárt okozunk a városban – jegyezte meg Lysandra.

– Ráhúzzuk majd a szőnyeget – legyintett Aelin. Ezzel befejezte a festést, Dorian borzongva vette tudomásul, hogy egy rémjelet festett. Aelin a Szemet a kezében tartva hátralépett.

– És most? – kérdezte Aedion.

– Most befogjuk a kis szánkat – mondta Aelin kedvesen.

A holdfény szétömlött a földön, de a felfestett sötét vonalak elnyelték. Aelin átment az ágyhoz, aminek a szélén Rowan ült, még ing nélkül, mert az ingét a királynő viselte éppen. Melléült, a kezét a térdére tette.

Lysandra vette észre először.

Felült az ágyában, zöld szeme úgy csillogott, ahogy az állatoké szokott, amikor úgy tűnt, hogy a holdfény a vérrel írt jeleken

villogni kezd. Aelin és Rowan felpattantak. Dorian csak nézte a jeleket, a holdfényt, a csillogást a nyitott erkélyajtón keresztül.

Mintha a fény maga lett volna a kapu, a holdfény emberi alakot öltött.

Pislákolt, alig volt látható. Mint egy tovaröppenő álom.

Dorian karja libabőrös lett. Volt annyi józan esze, hogy térdre ereszkedett, és fejet hajtott.

Egyedül ő tett így, és rájött, hogy ő az egyedüli, aki korábban beszélt Elena párjával, Gavinnel. Régen, egy másik életben. Próbált nem belegondolni, mit jelent, hogy most nála van Gavin kardja, Damaris. Aelin nem kérte vissza, nem is tűnt úgy, hogy szeretné visszakapni.

Azonban ezúttal nem Gavin jelent meg előttük.

– Túl messze vagyok – mondta egy halk, fiatal női hang.

Valóban úgy tűnt, mintha nagyon távolról beszélne.

Aelin odament az asztalhoz, és becsukta a régi varázskönyveket. Nagyot puffantak, ahogy egymásra rakta őket.

– Nos, Résvárba nem igazán lehet eljutni, a sírodat feldúlták, egyszóval *rád jár a rúd*.

Dorian felemelte a fejét, a pillantása a vibráló holdfényalakról a húsvér királynőre vetődött.

Elena elnagyolt alakja eltűnt, aztán újra megjelent, mintha a szél is zavarná.

– Nem tudom megtartani...

– Akkor rövidre fogom. – Aelin hangja pengeélesen csengett. – Vége a játszmáknak és a féligazságoknak. *Miért* jött ma el Diána? Gondolom, fontos lenne megtalálni a Zárat. De mi az? Azt is mondd meg, miért hívott engem a Megjövendölt Királynőnek!

Mintha a szavai villámként csaptak volna a halott királynőbe, Dorian őse teljes valójában megjelent.

Különleges látványt nyújtott: arca fiatal volt, komor, haja hosszú, őszes, fehér, mint Manoné, a szeme pedig... vakítóan kék. A tekintetét Dorianre szegezte. Halvány köpenyét meg-meglebbentette valami nem létező szél.

– Emelkedj fel, fiatal király!

Aelin felhorkant.

– Nem hagyhatnánk ki ezt a szentséges, ősi, spirituális játékot?

Elena Rowant és Aediont nézte. Nagyot nyelt.

Aelin pedig, jó istenek, az ujjával egymás után kétszer csettintett, hogy magára vonja a királynő figyelmét.

– Elena! Helló! – mondta énekelve. – Annyira örülök, hogy találkoztunk! Olyan régen láttuk egymást! Esetleg válaszolnál pár kérdésre?

A halott királynő szemében ingerültség villant, de az állát továbbra is felszegve tartotta, a vállát hátrahúzta.

– Nincs sok időm. Nagyon nehéz fenntartani a kapcsolatot ilyen messziről, Résvárból.

– Mennyire meglepő!

A királynők végigmérték egymást.

Elena tört meg először.

– Diána egy istennő. Nem a mi szabályaink, erkölcsünk, törvényeink vonatkoznak rá. Az idő számára nem úgy létezik, ahogy a mi számunkra. A mágiád megérintette a kulcsot, a kulcs kinyitotta az ajtót, és ez felkeltette Diána figyelmét. Nagy adomány, hogy egyáltalán szóba állt veled, és nem fogja a közeljövőben elfelejteni a sértést, hogy neked sikerült őt kitessékelned, mielőtt befejezte volna, királynő.

– Túl fogja tenni magát rajta – mondta Aelin.

Elena a fejét rázta.

– Annyi mindent nem tudtam elmondani neked.

– Például azt a tényt, hogy Gavinnel nem öltétek meg Erawant, csak mindenkinek ezt hazudtátok, aztán ránk hagytátok, hogy mi birkózzunk meg vele?

Dorian megkockáztatott egy pillantást Aedionra. A tábornok arca rezzenéstelen, számító volt: pillantását a halott királynőre szegezte. Lysandra viszont – eltűnt.

Vagyis... szellemleopárd alakban rejtőzködött az árnyékban. Rowan a kezét lazán a kardján tartotta, de Dorian rájött, hogy a fegyver csak a figyelemelterelést szolgálja. Mágikus szelével azonnal elintézné Elenát, ha ferde szemmel nézne Aelinre. Kemény levegőpajzs épült a két királynő között, és a szobát is lezárta.

Elena a fejét csóválta, őszes haja lebegett közben.

– Az volt a feladatod, hogy még Erawan előtt szerezd meg a Rémkulcsokat.

– Nos, ez nem sikerült – fortyant fel Aelin. – Bocsáss meg nekem amiatt, hogy nem értettem meg a ködös utalgatásaidat!

– Nincs időm a magyarázkodásra, de tudd, hogy nem volt más választásom! Nem tehettem mást, csak így menekülhettünk meg mi és egész Erilea is. – És bár az előbb egymásnak estek, a királynő most a kezét nyújtotta. – Diána és az apám igazat mondtak. Azt hittem... azt hittem, hogy a Zár már elromlott, de ha ők egyszer azt mondják, hogy keresd meg... – Elena az ajkát harapdálta.

– Brannon azt mondta, hogy menjek Eyllwe-be, a Kőmocsárba, és ott keressem meg a Zárat. A mocsárban pontosan mégis hova menjek?

– A mocsár szívében egykor egy pompás város állt – súgta Elena. – Mostanra már félig elmerült. A közepén van egy templom, oda helyeztük a Zár maradványait. Én nem... Az apám borzalmas árat fizetett a Zárért. Anyám életével, az ő halandó életével fizetett érte. A Zár a Rémkulcsokhoz való, ezzel bezárható a kapu, és a kulcsok örökre benne ragadnak. Nem értettem, eredetileg milyen célból készült a Zár, az apám soha nem beszélt nekem erről. Amikor megtette, már túl késő volt. Csak annyit tudtam, hogy a Zárat csak egyszer lehet használni, és a mágiája képes arra, hogy bármit lezárjunk vele, amit csak akarunk. Ezért loptam el. Saját magam, a népem érdekében használtam, és ezért a bűnömért már megfizettem.

– Arra használtad, hogy bezárd Erawant a sírjába – mondta Aelin halkan.

Elena elkomorult.

– Azon a napon sok barátom vesztette életét a Fekete-hegység völgyében. Elterelték az ellenség figyelmét, azért, hogy én megvalósíthassam a tervem. Még Erawan táborának közepén is hallottam a kiáltásukat. Nem fogok mentegetőzni azért, mert megpróbáltam véget vetni a mészárlásnak, hogy a túlélőknek jövője legyen. Neked is.

– Szóval bezártad Erawant, aztán a Zárat bedobtad a romok közé.

– Akkor még egy szent város állt ott, a síkságon. A Zárat a templomban helyeztük el, emléket állítva az elesetteknek. Évtizedekkel később azonban pusztító özönvíz zúdult a vidékre, a

város megsüllyedt, a mocsár vize elárasztotta, és a Zárról megfeledkeztek. Senki nem kereste. Azt hitték, hogy ereje már kimerült, csak egy darab fém és üveg.

– Akkor miért keressem meg?

– Ha az apám és Diána is megemlítették, akkor döntő szerepe lehet Erawan megállításában.

– Nézd el nekem, ha nem bízom egy olyan istennő szavaiban, aki bábuként próbált meg engem felhasználni arra, hogy hamut csináljak ebből a városból.

– A módszerei sajátságosak, de valószínűleg nem akart ártani neked.

– Ostobaság.

Elena képe meg-meglobbant.

– Menj a Kőmocsárba, és keresd meg a Zárat!

– Brannonnak is megmondtam, hogy fontosabb dolgaink is vannak.

– Az anyám ezért a Zárért halt meg! – fortyant fel Elena szikrázó szemmel. – Lemondott a halhatatlan testéről, hogy elkészítse a Zárat apámnak. Én szegtem meg az ígéretet arról, hogyan fogják felhasználni.

Dorian aggodalommal látta Aelin döbbenetét, hogy elakadt a szava, de kis idő múlva Aelin suttogva megszólalt.

– Ki volt az anyád?

Dorian átfésülte az agyában az összes emlékét, a királyi házról szóló történelemórákat, de képtelen volt felidézni.

Elena síráshoz hasonló hangot adott ki, és az alakja pókhálókba és holdfénybe veszett.

– Az a nő, aki a legjobban szerette az apámat. Aki annyi mindent adott neki, aztán halandó testhez kötötte magát, és a szívét is nekiadta.

Aelin úgy érezte, minden ereje elhagyja.

– A fenébe! – bukott ki Aedionból.

Elena keserűen felnevetett, és megkérdezte:

– Mit gondolsz, miért ég olyan fényesen a lángod? Nem csak Brannon vére folyik az ereidben. Maláé is.

– Tűzhozó Mala volt az anyád – rebegte Aelin.

Elena azonban addigra eltűnt.

– Kész csoda, hogy ti ketten nem nyírtátok ki egymást! – mondta Aedion.

Dorian most nem akarta kijavítani, hogy ez képtelenség, mivel egyikük már halott volt, inkább azt mérlegelte, amit a királynő mondott és kért. Úgy tűnt, hogy a szótlan Rowan ugyanezt teszi. Lysandra a vérrel festett jeleket szagolgatta, mintha azt vizsgálná, maradt-e az ősi királynőből valami.

Aelin töprengő tekintettel, összezárt ajkakkal kibámult a nyitott erkélyajtón. Kinyitotta az öklét, és Elena Szemét nézegette a tenyerében.

Az óra hajnali egyet ütött. Aelin lassan feléjük fordult. Dorian felé.

– Mala vére folyik az ereinkben – mondta rekedten. Az ujjai a Szem köré kulcsolódtak, aztán visszacsúsztatta az inge zsebébe.

Dorian döbbenten vette tudomásul a hallottakat. Talán ők ketten ezért rendelkeznek ilyen különleges képességekkel. Mivel úgy vélte, hogy utazásai során Rowan hallhatott vagy láthatott egyet s mást, feltette a következő kérdést:

– Tényleg lehetséges, hogy egy isten így halandóvá váljon?

Rowan, aki kissé aggódva pillantott Aelinre, Dorian felé fordult.

– Életemben nem hallottam ilyesmiről. De... tündérek mondtak már le a halhatatlanságukról azért, hogy az életüket halandó társukhoz kössék. – Doriannek az volt az érzése, hogy Aelin egy foltot vizsgálgat az ingén. – Természetesen lehetséges, hogy Mala megtalálta a módját.

– Nem pusztán lehetséges – dünnyögte Aelin. – *Megtette*. A mágiának az a forrása, amit tegnap felfedeztem, magától Malától származott. Elena sok mindenre képes, de erről nem hazudott.

Lysandra visszaváltozott emberi alakjába, de annyira bizonytalanul állt a lábán, hogy inkább leült az ágyra, mielőtt még Aedion odaugrott volna, hogy megtámogassa.

– Akkor mihez kezdünk? – kérdezte Lysandra fáradt hangon. – Erawan flottája az Oro-öbölben táborozik. Maeve Eyllwe felé hajózik, ellenben egyikük sem tudja, hogy nálunk van a harmadik Rémkulcs, és hogy a Zár létezik, ráadásul éppen kettejük között félúton.

Dorian a többiekkel együtt Aelinre nézett, és hirtelen úgy érezte magát, mint egy haszontalan bolond. Emlékeztetnie kellett magát arra, hogy ő Adarlan királya. Egyenrangú Aelinnel, még ha el is foglalták a területeit, a fővárosát.

Aelin megdörzsölte a szemét, és nagyot sóhajtott.

– Annyira, de annyira elegem van ebből a szószátyár vénasszonyból! – Felemelte a fejét, végignézett rajtuk, és egyszerűen így szólt: – Reggel kihajózunk a Kőmocsárhoz, és megkeressük a Zárat.

– És mi lesz Rolfe-fal és a mikéniekkel? – kérdezte Aedion.

– Rolfe a fél flottájával megkeresi a mikéniek maradékát, akárhol is bujkálnak. Aztán északra hajóznak, Terrasen felé.

– De a Terrasen felé vezető út az Avery torkolata mellett halad el. Wyvernek járőröznek nemcsak a szárazföldön, de a környező vizek felett is – vetette fel Aedion. – A terv attól függ, meg tudunk-e bízni Rolfe-ban, hogy betartja az ígéretét.

– Rolfe tapasztalt hajós. Nem kell neki szorosan a part mentén hajóznia – mondta Rowan. – Nincs sok választásunk, muszáj bíznunk benne. Azt az ígéretét is betartotta, amit Aelinnek tett a rabszolgákról két és fél éve.

– És Rolfe flottájának a másik fele? – érdeklődött Aedion.

– Itt is maradnak hajói, hogy őrizzék a szigetcsoportot – mondta Aelin. – Egy másik részük velünk tart Eyllwe-be.

– Rolfe flottájának töredékével nem leszel képes felvenni a harcot Maeve hadihajói ellen – mondta Aedion karba tett kézzel. Dorian inkább visszafojtotta egyetértő mormogását, és hagyta, hadd beszéljen a tábornok. – Nem beszélve a morathi hadseregről.

– De mi nem harcolni megyünk oda – mondta Aelin egyszerűen, és ennyiben is maradtak.

Szétszéledtek, Aelin és Rowan visszavonultak a szobájukba.

Dorian ébren feküdt még akkor is, amikor a társai már mélyen, lassan lélegeztek. Elena szavain rágódott. Felidézte egykori találkozását Gavinnel, aki felszólította őt, hogy állítsa meg Aelint, ne nyissa ki azt a kaput. Talán Gavin meg akarta óvni a lányt attól, hogy istenek élő játékszere legyen. Diána tegnapi „játéka” is kis híján nagy bajjal végződött.

Egyelőre félretette ezt a feltételezését. Nem akart elhamarkodott következtetésekre jutni. De a gondolatfonalak ott voltak az elméjében, a vörös, a zöld, az arany és a kék különböző árnyalataiban, csillogtak és lüktettek, és olyan nyelveken suttogták a titkaikat, amelyeket ebben a világban nem beszélnek.

Napkelte után egy órával elhagyták a Koponya-öblöt a leggyorsabb hajóval, amit Rolfe nélkülözni tudott. Rolfe nem bajlódott olyasmivel, hogy elbúcsúzzon tőlük, minden gondolatát lekötötte, hogy előkészítse a flottáját az indulásra a habzó vizű kikötőből, és elhagyják a zöld szigetcsoportot. Egy búcsúajándékkal azért meglepte Aelint: a Zár körülbelüli koordinátáival. A térképe megtalálta, legalábbis a hozzávetőleges helyzetét. A kapitány figyelmeztette őket arra, hogy biztosan védelemmel látták el, a tetoválása ezért nem tudta pontosan meghatározni a helyzetét. Dorian úgy vélte, hogy még ez is jobb, mint a semmi. Aelin is valami ilyesmit dünnyögött.

Rowan sólyom alakjában körözött a magasban, mögöttük és előttük is felderítette a vidéket. Fenrys és Gavriel az evezőknél foglaltak helyet, és segítettek kievezni a kikötőből. Aedion is így tett, kellő távolságra az apjától. Dorian a kormánykeréknél állt, a zsémbes, tömzsi kapitány mellett. Egy idősebb nő volt, aki láthatólag nem akart vele beszélgetni, függetlenül attól, hogy király-e vagy sem. Lysandra lent, a hullámok között úszkált, hol ilyen, hol olyan alakban, és távol tartott tőlük minden, a mélyben leselkedő veszélyt.

Aelin egyedül állt a hajó orrában, aranyszőke haja kibontva lobogott. Olyan mozdulatlanul állt, mint a néhány lábnyival alatta lévő orrszobor. A felkelő nap csillogó aranyfénybe vonta alakját, semmi jele nem volt a holdtűznek, ami azzal fenyegetett még korábban, hogy mindnyájukat elpusztítja.

És bár a királynő olyan rendíthetetlenül állt ki a világra leselkedő árnyak elé, Dorian szívét mégis egy jéghideg marok szorította össze.

Az jutott az eszébe, hogy Aelin valahogy úgy nézi a szigeteket, a tengert, az égboltot, mintha soha nem látná őket viszont.

Három nap múlva már majdnem kijutottak a szigetcsoport fojtó szorításából. Dorian állt újra a kormánykeréknél, Aelin a hajóorrban, a többiek szétszóródva figyeltek és pihentek.

Dorian mágiája előbb megérezte, mint ő maga. Figyelmeztetést érzett, és nagyon koncentrált lett a figyelme.

A horizontot kémlelte. A tündérharcosok a többieknél hamarabb elnémultak.

Elsőre egy felhőnek tűnt, egy kis felhőnek, amit a szél ide-oda cibált a horizonton. Aztán egy nagy madárnak.

A tengerészek gyorsan a fegyverük után kaptak. Dorian hirtelen rájött, hogy milyen állat repül el mellettük csillogó, széles szárnyakon. Egy wyvern.

Csak egy. És csak egy lovas ült a nyeregben. Nem mozdult, fehér haja kibontva, oldalt, a lovas is oldalra dőlve.

A wyvern lejjebb ereszkedett, már egészen a víz felett repdesett. Lysandra nyomban készenlétbe helyezte magát, várta a királynő parancsát, hogy milyen alakban vegye fel vele a harcot.

– Ne! – szakadt ki Dorianből önkéntelenül, és aztán többször megismételte, miközben a wyvern az utasával a hajóhoz közeledett.

A boszorkány nem volt eszméleténél, azért dőlt oldalra, mert nem volt ébren, kék vér borította mindenhol. *Ne lőjetek, ne!*

Dorian ordította a parancsot Fenrysnek, aki már megfeszítette hosszú íját, és fekete végű nyilával megcélozta a boszorkány csupasz nyakát. Dorian szavait elnyelte a tengerészek és a kapitány kiáltozása. Dorian mágiája felduzzadt, ahogy kivonta hüvelyéből Damarist...

Ekkor Aelin hangja szelte át a hangzavart.

– Ne lőjetek!

Mindenki leállt. A wyvern közelebb repült, aztán oldalra dőlve körözött.

A kék vér rászáradt az állat sebhelyes oldalára. Sok vér. A boszorkányt alig tartotta valami a nyeregben. Barna arcából minden szín kiment, ajka fehérebb volt, mint a bálnacsont.

A wyvern leírt egy kört, és lejjebb siklott, leszálláshoz készülődött, minél közelebb a hajóhoz. Nem támadni akart, hanem segítséget kért.

Egyszer csak gyengéden a kobaltkék hullámok fölött kezdett lebegni. A boszorkány annyira oldalra dőlt, mintha nem lettek volna csontjai. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a szerencse, ami eddig nyeregben tartotta, most hagyja el, amikor már csak egy hajszál választja el a segítségtől.

A hajón mindenki elnémult, amikor Feketecsőrű Manon kibucskázott a nyeregből, és átszelve a levegőt a tarajos hullámokba csapódott.

II. RÉSZ

A TŰZSZÍVŰ LÁNY

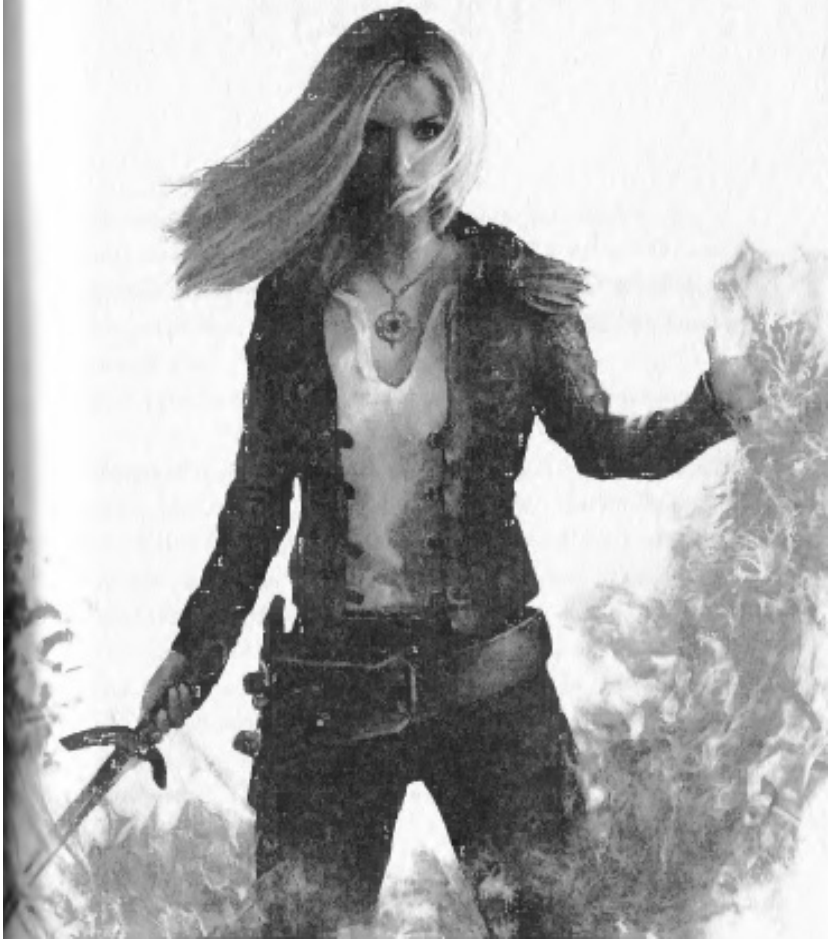

40.
FEJEZET

A FÜST A SZÜRKE, fülledt reggelen nagyon csípte Elide szemét.

Molly azt állította, hogy csak a parasztok égetik a tarlót, mert a hamu termékennyé teszi a földet a következő évre. Mérföldekre tőlük, de a szél messzire viszi a füstöt és a hamut. A szél észak felé fújt, hazafelé, Terrasen felé.

De ők nem Terrasen felé mentek, hanem keletre, egyenesen a part felé.

Hamarosan itt kell hagynia a társulatot, és egyedül folytatnia az útját észak felé. Átutaztak már egy városon, csak egyen, de az ott lakók már torkig voltak a vándorcirkuszokkal és a színészekkel. Bár most is épp csak elkezdődött az este, Elide már tudta, hogy valószínűleg csak az itttartózkodásukat tudják fedezni.

Elide-nak egy kis sátrat állítottak fel. Összesen négy kuncsaftot sikerült idecsábítania, fiatal férfiakat, akik azt akarták tudni, hogy a faluból melyik lány van oda értük. Nem tűnt fel nekik, hogy Elide, krémnyi vastag sminkkel az arcán, alig idősebb náluk. Azonnal leléptek, ahogy arra járó barátaik a csillagmintás sátorlap nyílásán keresztül odasúgták nekik, hogy egy késdobáló olyan műsorra készül, amilyet az életében legfeljebb egyszer lát az ember. Az illető karja olyan vastag, mint egy fatörzs.

Elide mogorván nézett a felelőtlen fiatalemberekre. Nem elég, hogy fizetés nélkül távoztak, Elide-ot az is bosszantotta, hogy Lorcan magához csábítja az ő vendégeit is.

Két percet várt, aztán ő is kidugta a fejét a sátorból. Nevetséges, gyöngyökkel és mindenféle mütyürkékkel „megbolondított” kendőt viselt, amit Molly erőltetett rá. Alig látott a lelógó gyöngyöktől. Ráadásul majdnem megbotlott hosszú ruhájában, amikor elindult, hogy megnézze, mi okoz ekkora felhajtást.

Lorcan izmai lenyűgözték a helyi fiúkat, de mindez semmi nem volt ahhoz képest, amilyen hatást ezek az izmok a fiatal nőkre gyakoroltak.

És nem csak a fiatalokra. Az idősebbek is próbáltak előrefurakodni. A nézők egy házilag barkácsolt színpad előtt tömörültek. A színpadon pedig ott állt a kardokkal és késekkel zsonglőrködő Lorcan.

A harcos nem volt jó előadó, sőt, volt mersze olyan unottnak tűnni, ami már a mogorvaság határát súrolta.

Ami a kisugárzásából hiányzott, azt meztelen, beolajozott felsőtestével pótolta. És szent istenek...

Az Elide sátrába látogató férfiak Lorcan mellett gyerekeknek tűntek.

Úgy egyensúlyozott és dobálta a fegyvereit, mintha azok semmik lennének, Elide-nak volt egy olyan érzése, hogy a harcos csak napi edzésadagját teljesíti. A tömeg mégis minden pördítésen, dobáson, elkapáson ámuldozott, és csengtek az érmék a színpad végébe tett edényben.

A körülötte kirakott fáklyák fényében úgy tűnt, hogy Lorcan sötét haja elnyeli a fényt, ónixfekete szeme halványan csillogott. Valószínűleg azon töprengett, hogy mindenkit megöl, aki úgy csorgatja a nyálát körülötte, mint kutya a csont körül. Elide teljes mértékben megértette az érzéseit.

A verejték kis patakban csordogált le izmos mellkasán. Elide már- már megigézve nézte, ahogy az izzadság eléri a hasát, majd még lejjebb folyik.

Rájött, hogy ő maga semmivel se jobb a többi hüledező asszonyságnál, és már majdnem visszaindult a sátrába, amikor a mellette álló Molly megjegyezte:

– Ha a férjed csak itt ülne, és a harisnyádat stoppolná, az is elég lenne. A nők azért is mélyen a zsebükbe nyúlnának, hogy úgy bámulhassák.

– Az előző társulatunknál is ez történt, akárhová mentünk – hazudta Elide.

Molly csettintett a nyelvével.

– Szerencsés vagy – motyogta, mire Lorcan magasba dobta a kardját, az emberek szájtátva nézték –, hogy még mindig úgy néz rád, ahogy.

Elide-ban felmerült a kérdés, vajon Lorcan akkor is így nézne-e rá, ha elárulná az igazi nevét. Megmondaná, kicsoda valójában, és mi van nála. A sátorban Lorcan a földön aludt, nem mintha Elide egyszer is felajánlotta volna neki a matracot. Rendszerint akkor jött be, amikor ő már aludt, és mielőtt felébredt volna, már el is ment. Arról Elide-nak fogalma sem volt, hogy mit csinál, talán edzett, ha ilyen... a teste.

l.orcan ekkor három kést hajított a levegőbe, közben meghajolt, de a meghajlásában nyoma sem volt megalázkodásnak vagy vidámságnak, tátott szájjal nézték, ahogy a pengék meztelen háta felé repülnek.

Egy könnyed, szép manőverrel kitért, és elkapta a pengéket, egyiket a másik után.

A tömeg éljenzett, Lorcan pedig hűvösen az érmés tálra pillantott.

Hullottak a rézpénzek, akár az eső, köztük egy-egy ezüst is.

Molly halkan elnevette magát.

– A vágy és a félelem minden pénztárcát kinyit. – Éles pillantás. – Nem a sátradban kellene lenned?

Elide nem bajlódott a válasszal, elment, és esküdni mert volna rá, hogy magán érezte Lorcan pillantását, aki a hajdíszét nézte, a himbálózó gyöngyöket és a hosszú ruháját.

A sátorban még el kellett viselnie néhány fiatal férfi és nő társaságát, akik a szerelmi életükről kérdezték, aztán újra egyedül találta magát. A sötétben csak az imbolygó kristálygömbök világítottak, apró gyertyákkal a közepükben.

Arra várt, hogy Molly végre lefújja az ünnepséget, amikor Lorcan oldalazott be a vászonlapok között, és valami anyaggal letörölte az arcát. Ing nem volt rajta.

– Gondolom, tudod, hogy Molly könyörögni fog, hogy maradj – mondta Elide.

Lorcan leült a kerek asztal elé, egy összecsukható székbe.

– Ezt jósolod?

Elide félresimított egy szemébe lógó gyöngyfüzért.

– Eladtad az ingedet is?

Lorcan mosolya egy vadállatra emlékeztette.

– Egy parasztasszony tíz rézpénzt adott érte.

– Ez undorító – mondta Elide grimaszolva.

– A pénz az pénz. Gondolom, neked nincs miért aggódnod, amennyi aranyat dugdosol.

Elide állta a tekintetét, és nem próbált barátságos arckifejezést vágni.

– Ritka jó hangulatban vagy.

– Az embernek már csak ilyen a hangulata, ha két nő és egy férfi ajánlja fel neki az ágyát ma estére.

– Akkor miért vagy itt? – Élesebben hangzott a kérdés, mint szerette volna.

Lorcan a lelógó gömböket nézegette, a szőnyeget, a fekete terítőt, aztán Elide sebhelyes, bőrkeményedéses, kicsi kezét, ahogy az asztalba kapaszkodott.

– És a következményekre nem gondolsz? Ha én innen kiosonnék, hogy valaki mással töltsem az éjszakát? Elvárnák tőled, hogy páros lábbal rúgj ki innen. Teljesen össze kellene omlanod, és a hátralévő időben végig őrjöngened kellene.

– Te is érezheted jól magad – mondta Elide. – Úgyis nemsokára elmész.

– Ahogy te is – emlékeztette a tündér.

Elide egy ujjal a terítőn dobolt, a durva anyag dörzsölte a bőrét.

– Mi van? – kérdezősködött Lorcan. Mintha kellemetlen lenne udvariaskodni.

– Semmi.

Tényleg nem volt semmi. Tudta, miért halogatja, hogy letérjen észak felé, elváljon a többiektől, és egyedül tegye meg a hátralévő szakaszt.

Egy huszadrangú társulatban alig hagyott valamilyen nyomot. Mégis mi az ördögöt fog csinálni egy királyi udvarban, mágikus erejű emberek társaságában, ráadásul úgy, hogy nem is tud olvasni? Aelin királyok hatalmát dönti meg, városokat ment meg

a pusztulástól. Hogy az ördögbe tudná neki bebizonyítani, hogy méltó hozzá? Mosson vagy mosogasson rá?

– Marion – szólt Lorcan rekedten. Elide felnézett, meglepte, hogy Lorcan még itt van. A félhomályban sötét szeméből semmit nem tudott kiolvasni. – Egy csomó fiatal férfi le se tudta venni rólad a szemét ma este. Miért nem érzed kicsit jól magad velük?

– Minek? – fortyant fel Elide. Csupán a gondolat, hogy egy idegen hozzáérjen, egy arctalan, névtelen férfi tapogassa a sötétben...

Lorcan mozdulatlanul ült.

– Amikor Morathban voltál, valaki...? – kérdezte nagyon nyugodtan.

– Nem. – Elide tudta, mire gondol. – Nem, odáig nem jutottunk el.

De kirázta a hideg, visszagondolva, hogy azok az őrök megtapogatták, kinevették, amikor meztelen volt... Elhessegette a gondolatot. – Még nem voltam együtt férfival. Nem is volt rá lehetőségem, vagy nem is érdekelt a dolog.

Lorcan oldalra billentette a fejét, sötét, selymes haja az arcába csúszott.

– Jobban szereted a nőket?

Elide nagyokat pislogott.

– Nem, nem hinném. Nem tudom, mit szeretek. Soha nem volt lehetőségem arra, hogy azt... érezzem. – Vágyat, vonzódást, nem tudta volna megmondani, mint ahogy azt sem, hogy kötöttek ki ennél a témánál.

– De miért? – Ahogy Lorcan töprengőn figyelt, és vörösre pingált ajkára pillantott, Elide úgy érezte, hogy el akar mondani neki mindent. A tornyot, Vernont, a szüleit, hogy csak akkor érezne vágyat, ha meg tudna bízni valakiben annyira, hogy ezek a szörnyűségek elhalványuljanak. Ha tudná, hogy valakivel foggal-körömmel harcolnának az ő szabadságáért, és tudná, hogy az illető soha többet nem zárja be sehova, nem bántja vagy hagyja el.

Már éppen kinyitotta volna a száját, amikor elkezdődött a kiabálás.

Lorcan nem tudta volna megmondani, miért ment Marion nevetséges jósdájába. Mosakodnia kellett volna, lemosnia magáról az izzadságot, olajat, az érzést, ahogy bámulták.

De amikor befejezte szánalmas előadását, kiszúrta Marionta tömegben. Korábban nem látta őt este, mielőtt felvette volna azt a hajdíszt, de egyszer csak észrevette. Talán a smink tette, hogy kihúzta a szemét, és a vörösre pingált szája olyan volt, mint egy friss gyümölcs.

A többi férfihoz hasonlóan neki is megakadt a szeme rajta. Volt, aki egyenesen megbámulta, rájuk volt írva a csodálat és a kéjvágy, ahogy Marion a tömeg szélén mit sem sejtve álldogált, és helyettük Lorcant nézte.

Gyönyörű volt. A biztonság és az, hogy néhány hétig rendesen evett, a rémült, vézna fiatal nőt a helyesből gyönyörűvé varázsolta. Lorcan a tervezettnél korábban befejezte az előadást, de mikor újra odanézett, Marion már eltűnt.

Mint egy kutya, úgy érezte meg a szagát a tömegben, és követte a sátorba.

Az árnyékban, a pislákoló fényben, a fejdíszével, a lógó gyöngyökkel, sötétvörös ruhájában maga volt a megtestesült jósnő. Komoly, különleges... és Lorcan számára egyértelműen tabu.

Átkozta magát azért, hogy nem tudja levenni a szemét az érett, bűnös ajkakról, miközben a lány bevallotta, hogy még érintetlen, ráadásul emiatt nem tűnt fel neki semmi, csak akkor, amikor a kiáltozás elkezdődött.

Teljesen lekötötte a képzelődés, hogy milyen hangokat adhat ki az a telt ajak, ha ő lassan, gyengéden megtanítaná őt a szerelem művészetére.

A támadást Lorcan figyelmeztetésként értékelte: Hellas emlékezteti vele arra, hogy a gatyájában tartsa a szerszámát, és a gondolatai ne ott járjanak.

– *Bújj egy kocsi alá, és maradj végig ott!* – vetette oda neki gyorsan, aztán kipenderült a sátorból. Nem várta meg, vajon a

lány engedelmeskedik-e. Marion okos volt, tudta, hogy nagyobb az esélye a túlélésre, ha hallgat rá, és búvóhelyet keres.

A feje tetejére állt vásári forgatagban Lorcan eleresztette a mágiáját. Egy sötét, borzasztó erő söpört mindenen keresztül fodrozódva, aztán visszatért hozzá, hogy beszámoljon neki, mit érzékelt. Lorcan mágiája kiszagolta a halált.

A vásárt a városka szélén, egy mezőn rendezték. A túlsó végen kis erdő, bozót. Végtelen éjszaka, szárnysuhogás.

Nagyon magas, izmos alakok ereszkedtek alá az égből – a mágiája négyet szúrt ki. Négy ilk szállt le kivont karmokkal, kivillantották hússzaggató fogaikat. A szárnyukat bőr fedte, a tölgyváldiak variánsai lehettek. Eltérő fajta, de a céljuk ugyanaz: levadászni azt, akinek a levadászására parancsot kaptak.

Sokan a város felé rohantak. Mások egyenesen az ilkek karjaiba, a sötét mezők felé.

A távoli tüzeket nem parasztok rakták, hogy kiégessék a tarlót. Azért rakták, hogy füstös legyen az ég, és elrejtse ezeknek a vadállatoknak a szagát. Előle. A különleges harcosok elől.

Marion. Ezek Marionra vadásznak!

A vásárban teljes volt a zűrzavar, a lovak nyerítve ágaskodtak. Lorcan a tábor közepe felé indult, ahol négy ilk szállt le, percekkel ezelőtt még ott zajlott az előadása. Még időben ért oda, az egyik ilk rászállt egy fiatal, menekülő férfira, aki ettől hanyatt vágódott.

A férfi kiáltozva könyörgött az istenekhez, akik úgyse válaszolnak, az ilk pedig lehajolt, előhúzta hosszú karmát, és egyetlen mozdulattal felnyitotta a férfi hasát. A férfi még kiabált, amikor az ilk lehajtotta mutáns arcát, és lakmározni kezdett.

– Ördög és pokol! Mik ezek a szörnyszülöttek? – kérdezte Ombriel, hosszú kardját kivonva. Látszott rajta, hogy tudja forgatni. Nik mögötte trappolt, nagy kezében kettő, ám elég rozsdás pengével.

– Katonák Morathból – mondta Lorcan. Nik pillantása a kardra és a tőrre vetődött. Lorcan nem akart úgy csinálni, mintha csupán egy egyszerű vándorcirkuszos lenne. Hűvös hangon magyarázott. – Nem egyszerű velük. A mágia sem jelent nekik akadályt, csak a lefejezés használ ellenük.

– De hisz még nálad is jóval magasabbak! – hüledezett Ombriel.

Lorcan magukra hagyta őket, hadd számolgassanak és féljenek. A tábor közepén lévő megvilágított részbe lépett. A négy ilk befejezte a játszadozást a férfival, aki még élt, hang nélkül könyörgött segítségéért.

Lorcan kilőtt a mágiájával, és esküdni mert volna rá, hogy a férfi szemében hála csillant, amikor a halál köszöntötte őt.

Az ilkek egyként néztek fel, halkan sziszegtek, csurgott le a vér a fogukról.

Lorcan a mágiája mélyére nyúlt. Ha tényleg ellen tudnak állni a mágiának, akkor el kell vonni valahogy a figyelmüket, össze kell őket zavarni. Talán Marionnak időt nyer a menekülésre.

– Te vagy itt a főnök? – kérdezte a férfi hasát felmetsző ilk szürke nyelvét gúnyosan öltögetve.

– Igen – felelte Lorcan.

Ezek szerint fogalmuk sincs, ki ő valójában, és milyen szerepe van Marion menekülésében.

A négy ilk mosolygott.

– Egy lányt keresünk. Többeket megölt, köztük egy rokonunkat is.

Őt vádolják az ilk hetekkel ezelőtt bekövetkezett haláláért? Vagy ez csak kifogás, és megvannak a maguk céljai?

– Az Acanthuson átívelő hídig a nyomában voltunk. Itt rejtőzhet, az embereid között. – Szimatolás, undorító mosoly.

Lorcan arra számított, hogy Niknek és Ombrielnek van annyi esze, hogy hallgatnak. Ha kinyitják a szájukat... csak újabb munkát adnak vele a bárdjának.

– Nézzetek körül máshol! Nálunk hónapok óta nincs felvétel.

– Alacsony lány – folytatta az ilk, megvillantva nagyon is emberi tekintetét. – Fél lábára sánta.

– Nem ismerünk ilyet.

A világ végére is elmennek utána.

– Akkor sorakoztasd itt fel a többieket, hogy... ellenőrizni tudjuk őket!

Járatnák őket, végignéznék őket. Látnák a sötét hajú, sánta fiatal nőt, és felismernék a többi jellegzetessége alapján is, amit a nagybátyja megadott.

– Hogy szedjem össze őket? Mindenkit elijesztettetek. Napokig is eltarthat, míg visszamerészkednek – mondta Lorcan, a baltáját kicsit magasabbra lendítve. – Elismétlem, hogy a társulatunkban senkire nem illik a leírás. – Nik és Ombriel mögötte csendben voltak, rémületük bűze facsarta az orrát.

Az ilkek mosolyogtak. Lorcan évszázadok alatt nem látott még ilyen visszataszító mosolyt.

– Van nálunk arany is. – Az egyik ilk csípőjén valóban ott lógott egy erszény. – A neve Elide Lochan. A nagybátyja Perranth lordja. Szépen megjutalmaz, ha feladod.

Lorcanre szinte kőzáporként hullottak a szavak. Marion, *Elide* hazudott neki. Ráadásul elérte, hogy ő nem szagolta ki rajta a hazugságot. Elég igazságot és sok félelmet kevert bele.

– Nincs itt semmiféle Elide – ismételte meg Lorcan.

– Kár – mondta elnyújtva az ilk. – Ha itt lett volna veletek, akkor egyszerűen elvittük volna magunkkal. De így… – Rámosolygott a három társára. Sötét szárnyuk megrebbent. – Úgy tűnik, hogy nagyon hosszú utat tettünk meg a semmiért. És nagyon megéheztünk.

41.
FEJEZET

Elide a Legnagyobb Kocsi Padlójába rejtett lyukban kicsire összehúzta magát, és azért fohászkodott, hogy senki ne bukkanjon rá. És ne kezdjen gyújtogatni sem. Egyedül a zihálása hallatszott. A levegő fogyott és egyre melegebb lett, a lába elgémberedett, de várt, és nem bújt elő.

l.orcan egyszerűen kirohant a sátorból, belevetette magát a harcba. Amikor Elide kimenekült a sátorból, még épp megpillantotta a négy, szárnyas ilket, ahogy leszálltak a táborban. Azt már nem látta, hogy mi történt utána.

Telt az idő, percek, talán órák, nem tudta volna megmondani.

Miatta van az egész, ő szabadította rá ezeket az emberekre, a vásárra.

A kiáltozás hangosabb lett, aztán elhalt. Süket csend mindenütt.

Lehet, hogy Lorcan halott. Mindenki meghalt.

Feszülten fülelt, próbált halkabban lélegezni, hátha meghall valamilyen életjelet, hogy történik valami az ő kicsi, nagyon meleg búvóhelyén kívül. Semmi kétség, hogy csempészésre használták ezt a kis lyukat, és nem emberekre tervezték.

Sokáig nem maradhat itt. Ha mindenkit lemészároltak, akkor kutatni fognak a túlélők után. Valószínűleg kiszagolják, hogy itt van.

Menekülnie kellene. Kitörni, körülnézni, mit tehet, elrohanni a sötét mezők felé, és imádkozni, hogy ott ne várjon rá semmi. A

lábfeje és a lábszára már percekkel korábban elzsibbadt és bizsergett. Lehet, hogy nem is lesz képes járni, ostoba, haszontalan lába...

Fülelt, Anneithhez fohászkodott, hogy térítse el az ilkek figyelmét.

Csak a csend üdvözölte. Kiáltást nem hallott.

Most, most kell indulnia, még a sötétség leple alatt.

Nem hagyta, hogy a félelem tovább mérgezze belül. Túlélte Morathot, hetekig kibírta egyedül. Megcsinálja ezt is, muszáj, és egyáltalán nem fogja bánni, ha a királynő átkozott mosogatólánya lesz, ha ez azt jelenti, hogy *életben marad*...

Kinyújtózott, sajgó vállakkal halkan felnyitotta a csapóajtót, és hason fekve kicsússzam. A palástja azonban beakadt, fogcsikorgatva ráncigálni kezdte, de beragadt a búvóhelyére. Anneith, segíts!

– Mondd csak – szólalt meg egy mély férfihang mögötte, a bak felől –, mi lenne, ha egy ilk lennék?

A megkönnyebbüléstől minden ereje elhagyta, de a sírást azért visszatartotta. Megfordult, Lorcan ült mögötte fekete vérrel borítva a kocsisülés mögötti ülésen, kinyújtott lábbal. A fejszéjét és kardját a földön szintén fekete vér borította. Lorcan szórakozottan rágcsált egy búzaszálat, és a kocsi vászonfalát bámulta.

– A te helyedben én először – töprengett hangosan, továbbra se nézve rá – megszabadulnék a palástomtól. Menekülés közben hasra eshetsz benne, ráadásul a vörös szín egyből magára vonja a figyelmet.

Elide újra ráncigálni kezdte a palástot, és az anyag végre elszakadt. Grimaszolva megtapogatta azt a részt, ahová beakadt a ruhája.

– A második dolog pedig – folytatta Lorcan, és még az arcáról se törölte le a ráfröcskölődött vért – az lenne, hogy elmondanám az átkozott igazságot. Tudtad, hogy ezek az ilk vadállatok időnként nagyon szeretnek dumcsizni? Mondtak néhány igen érdekes dolgot. – Sötét tekintete végre a lányra siklott, csupa gonoszság égett benne. – De te nem mondtad el nekem az igazságot, ugye, Elide?

A lány szeme tágra nyílt, az arca a smink alatt krétafehérré vált. Valahol elhagyta a fejdíszét, és sötét, lepelként leomló hajából kioldódott néhány hajtű is, amikor kimászott a rejtekhelyéről. Lorcan minden mozdulatát szemmel tartotta, értékelte, mérlegelte, azon töprengett, mit csináljon vele.

Hazug volt, ravasz, kis hazudós.

Elide Lochan, jog szerint Perranth úrnője kimászott, bevágta a rejtekajtót, és a földön térdelve rá bámult. Lorcan visszanézett rá.

– Miért kellett volna bíznom benned? – kérdezte a lány lenyűgöző közönnyel a hangjában. – Miután napokig üldöztél az erdőben? Miért árultam volna el bármit is magamról, ha te eladhattál volna bárkinek, aki a legtöbbet ígéri értem?

Lorcannek minden porcikája fájt, a feje lüktetett a vérontástól, amiből alig jutott ki élve. Az ilkek vereséget szenvedtek, de nem önszántukból. Egyet életben hagyott, Nik és Ombriel könyörgése ellenére, hogy ölje meg, végezzen vele, de az is nagyon kevés dolgot árult el.

Lorcan úgy döntött, hogy a *feleségének* nem kell tudnia erről. Meglátja, mit fed még fel magáról így, hogy néhány hazugságát a fejére olvassa.

Elide Lorcan fegyvereire pillantott. Lorcant a bűzlő vér olajként borította be.

– Az összeset megölted?

Lorcan kivette a kalászt a szájából.

– Szerinted itt ülnék máskülönben?

Elide Lochan nem egy egyszerű emberi lényecske volt, aki haza akart jutni, hogy szolgálja a királynőjét. Uralkodói vér csörgedezett az ereiben, vissza akart jutni ahhoz a tűzokádó lotyóhoz északra, és felajánlani neki bármilyen segítséget, amire csak képes. Lorcan úgy látta, hogy összeillenek Aelinnel. A kedves arcú hazug és az elviselhetetlen, rátarti hercegnő.

Elide leroskadt a padra, és a lábfejét, lábszárát masszírozta.

– A nyakamat kockáztatom miattad – mondta Lorcan nagyon halkan –, de te úgy döntöttél, hogy nem mondod el nekem, hogy

a nagybátyád nem egy egyszerű morathi parancsnok, hanem Erawan jobbkeze, és te vagy az ő aduásza.

– Eleget elmondtam neked az igazságból. Nem számít, hogy ki vagyok, és senkinek nem vagyok az aduásza.

Lorcanben pattanásig feszültek az indulatok, pedig próbálta megfékezni őket, még mielőtt megérezte a szagát a kocsinál. Kint a többiek kapkodva pakoltak, el akartak menekülni még az éjszaka, mielőtt a falusiak őket teszik felelőssé a szerencsétlenségért.

– Nagyon is számít, ki vagy. A nagybátyád tudja, hogy a királynőd szép pénzt fizetne érted. Nem egyszerűen egy tenyészteni való koca vagy, hanem tárgyalási alap. Miattad igenis térdre lehetne kényszeríteni azt a cédát.

Elide finom arcán düh villant.

– Neked is rengeteg titkod van, *Lorcan*. – Szinte átokként köpte ki a nevét. – Eddig nem tudtam eldönteni, hogy sértő vagy mulatságos, hogy annyira ostobának tartasz, hogy szerinted erre nem jöttem rá. Azt hiszed rólam, hogy egy félős kislány vagyok, aki olyan hálás a védelemért, hogy eszébe sem jut megkérdőjelezni a megmentőjét! Pontosan azt mutattam, amit látni akartál: egy elveszett, segítségre szoruló fiatal nőt, aki talán kicsit ügyesen hazudik és titkolózik, de néhány futó gondolatnál nem érdemel többet. Halhatatlan pökhendiséged miatt nem gondoltad végig az egészet. Miért is kellett volna, mikor az emberek olyan haszontalanok? Miért is bajlódnál ilyesmivel, amikor abban a pillanatban el akartál hagyni, hogy megszerezted, amire szükséged volt?

Lorcan csak pislogott. Dobbantott egyet a lábával. A lány nem moccant. Lorcan nem emlékezett rá, mikor beszélt vele így bárki utoljára.

– Én jobban megválogatnám a szavaimat a helyedben.

Elide gyűlölködő mosolyt vetett rá.

– Különben mi lesz? Eladsz Morathba? Én leszek a belépőjegyed?

– Nem gondoltam erre, de kösz az ötletet.

Elide nagyot nyelt, ez árulkodott egyedül félelméről, de tisztán, a tétovázás bármi jele nélkül így szólt:

– Ha megpróbálsz visszavinni Morathba, végezni fogok magammal, mielőtt átvinnél a morathi hídon.

Ez a fenyegetőzés fékezte meg Lorcan haragját, de azért még nem csillapodott le teljesen: az előítéleteit illetően Elide igazat mondott. Máshonnan próbált közelíteni.

– Miért üldöznek ilyen kitartóan? Nem a királyi származásod miatt, nem a mágia miatt, vagy mert tenyésztésre akarnának használni. Mit rejtegetsz?

Talán eljött az igazság órája, talán a halál ölálkodott túl közel ahhoz, hogy egy kicsit vakmerővé tegye Elide-ot, aki így szólt:

– Ajándék Celaena Sardothiennek. Egy Morathban raboskodó nőtől, aki sokáig várt azzal, hogy viszonozni tudja Celaena jóságát. Ennél többet nem tudok.

Ajándék egy orgyilkosnak, nem a királynőnek. Talán nincs is jelentősége, de...

– Hadd nézzem!

– Nem.

Farkasszemet néztek. Lorcan tudta, ha akarja, megvárja, míg elalszik, elveszi a tárgyat, és eltűnik vele. Meglátná, mit védelmez annyira.

De Lorcan tudta, a lelke mélyén egy kis, ostoba rész tudta, hogy ha elveszi tőle, attól a nőtől, akitől már egyébként is annyit lopott... Nem tudta, lenne-e innen visszaút. Az évszázadok során annyi alávaló, gonosz dolgot tett minden gátlás nélkül. Tobzódott, élvezte a kegyetlenséget.

De itt most valami átkozott határvonal húzódott.

Úgy tűnt, hogy a lány valami furcsa képességgel érzi a döntését. A vállát legörnyesztve, tompán a sátorponyvára meredt. A többiek hangja egyre közelebbről hallatszott, sürgetésük, hogy siessenek, pakoljanak, mentsék, ami menthető.

Elide halkan megszólalt.

– Anyámat hívták Marionnak. Úgy halt meg, hogy Aelin Galathyniust védte, amikor orgyilkos támadta meg. Az anyám időt nyert Aelinnek a menekülésre, hogy egyszer vissza tudjon térni, és mindannyiunkat megmentsen. A nagybátyám, Vernon vigyorogva nézte végig, ahogy az apámat, Perranth lordját a kastélyunk mellett kivégezték. Elvette apám címét, országát és otthonát. A következő tíz évre bezárt a perranthi vár

legmagasabb tornyába, és csak a dajkámat engedte a közelembe. Amikor eltört a lábam, a bokám, nem bízott a gyógyítókban, ezért nem engedte kezelni. A torony ablakait berácsoztatta, nehogy megöljem magam, a bokámra bilincset tetetett, hogy ne tudjak elmenekülni. Akkor kerültem ki onnan először, amikor egy rabkocsiba tuszkoltak, és Morathba hurcoltak. Ott cselédként dolgoztatott, csak azért, mert élvezetét lelte a megaláztatásomban és a rettegésemben. Minden áldott nap a szökésemet terveztem, arról álmodoztam. És amikor eljött a pillanat, megragadtam a lehetőséget. Nem tudtam az ilkekről, csak pletykákat hallottam arról, hogy rohadt dolgokat tenyésztenek a főhadiszállás mögötti hegyekben. Nincsenek földjeim, nincs pénzem vagy hadseregem, amit fel tudnék ajánlani Aelin Galathyniusnak. De meg fogom találni őt, és segítek neki, ahogy csak tudok. Ha csak egy lányt, csak egyet meg tudnék ezzel menteni attól, amin én keresztülmentem...

Lorcan végiggondolta a hallottakat. Hozzáigazította ahhoz, ahogy eddig látta a dolgokat. A terveihez.

Érdes hangon így szólt:

– Több mint ötszáz éves vagyok, véreskü köt Maeve tündérkirálynőhöz, én vagyok a másodparancsnoka. Nagyszerű és szörnyű tetteket hajtottam végre a nevében, és ez így fog folytatódni, míg a halál el nem jön értem. Zabigyerekként születtem a doranelle-i külvárosban, a többi utcagyerekkel együtt nőttem fel, de egyszer rájöttem, hogy különleges képességeim vannak. Maeve is észrevette. Gyorsan tudok ölni, megérzem, ha közel jön a halál. Azt hiszem, hogy az én mágiám a halál, maga Hellas adta. A királynőm nevében vagyok ezen a vidéken, bár ide az engedélye nélkül jöttem. Felkutathat és megölhet ezért. Ha a katonái engem keresnek, akkor a legjobb, ha úgy teszel, mintha nem tudnád, hogy ki és mi vagyok. – Lett volna még mit elmondania, de Elide se árulta el minden titkát. Egyelőre elég dologba avatták be egymást.

Elide szagába nem vegyült félelem, egy szemernyi sem.

– Van családod? – Csak ennyit kérdezett.

– Nincs.

– És barátaid?

– Azok sincsenek. – A harcostársai nem számítottak. Úgy tűnt, hogy az átkozott Whitethorn nem foglalkozott vele egyáltalán, amikor elhagyta őket, hogy Aelin Galathyniust szolgálja. Fenrys nem rejtette véka alá, hogy gyűlöli a kötelékeket, Vaughant alig látta, Gavriel rezzenéstelen nyugalmát nem bírta elviselni, Connal pedig többnyire azzal volt elfoglalva, hogy Maeve-et szórakoztassa az ágyban, mint egy állat.

Elide oldalra billentette a fejét, mire a haja az arcába hullott. Lorcan majdnem odanyúlt, hogy elsöpörje, hogy lássa Elide sötét szemét. De a keze mocskos volt a vértől. És volt egy olyan érzése, hogy Elide nem akarná, hogy kéretlenül megérintse.

– Akkor mi legalább ebből a szempontból egyformák vagyunk – motyogta Elide.

Se család, se barátok. Amíg a lány nem mondta ki, egyáltalán nem tűnt olyan szánalmasnak, amíg Lorcan hirtelen nem az ő szemén keresztül látta magát.

Elide vállat vont, és felállt, mert Molly a közelben kiabált.

– Meg kellene mosakodnod, megint úgy nézel ki, mint egy harcos.

Lorcan nem volt benne biztos, hogy a lány ezt bóknak szánta.

– Nik és Ombriel sajnos rájöttek, hogy valószínűleg nem azok vagyunk, akiknek tűnünk.

Elide szemében rémület csillant.

– Akkor jobb, ha...

– Nem. Nem fognak fecsegni. – Már csak azért sem, mert látták, hogyan terítette le az ilkeket, és pontosan tudták, mit tenne velük is, ha csak egyetlen rossz szót szólnának. – Maradhatunk addig, amíg tiszta lesz a levegő.

Elide bólintott. Erősen sántított, ahogy hátrament a kocsiban. A végében leült, és úgy mászott le, rokkant bokája túl gyenge volt ahhoz, hogy leugorjon. Most lassan, méltóságteljesen mozgott, de halkan felszisszent, amikor a lába földet ért.

Lorcan nézte, ahogy Elide botorkálva eltűnik az éjszakában. Nem nézett vissza.

Ö pedig azon tűnődött, mi az ördögöt csinál voltaképpen.

42.
FEJEZET

A HALÁLNAK OLYAN SZAGA VOLT, mint a sónak, a vérnek és a korhadt fának.

És fájt.

Hogy a sötétség nyelje el, pokolian fájt! Az öregek azt mondták, hogy a halál gyógyír minden bajra, de ha a hasában érzett fájdalomból indult ki, akkor ez hazugság volt. Nem beszélve a lüktető fejfájásról. A szája is teljesen kiszáradt, a karján lévő vágás pedig pokolian szúrt és égetett.

Talán a sötétség egy másik világ, egy másik birodalom, dalán ő a pokol birodalmába került, amitől az emberek annyira rettegtek.

Gyűlölte a halált.

És arra gondolt, hogy a halál is elmehet a pokolba...

Feketecsőrű Manon nagy nehezen kinyitotta a szemét. A szemhéja is nehéz volt, égett. Hunyorogva nézte a faborítású helyiségben lógó lámpa pislákoló fényét.

A sószag alapján nem egy szokványos hálószoba volt, ráadásul minden imbolygott, recsegett körülötte. Hajókabin.

Kicsi, szűkös, alig volt elég hely egy ágynak, nyújtózkodni se tudott volna.

Felült. Abraxos. Hol van *Abraxos?!*

– Nyugi! – szólalt meg egy nagyon is ismerős női hang az árnyékból, az ágy lába felől.

Manon hasába belehasított a fájdalom, a hirtelen mozdulat utóhatásaként. Az ujjait dörzsölő fehér kötésre pillantott, aztán a fiatal királynőre, aki az ajtónál ült egy széken. Aztán vissza magára, a láncokra a csuklója, bokája körül, a falhoz rögzítve, frissen fúrt lyukakkal.

– Úgy tűnik, hogy már duplán az adósom lettél, Feketecsőrű – mondta Aelin Galathynius. Türkiz szemében távolságtartó derű csillant. *Elide*. Elide is itt van?

– Egyébként buzgó dajkád, aranyos wyvernkéd is remekül van. Nem tudom, hogy tettél szert egy ilyen cuki állatra, de boldogan fekszik a fedélzeten, a napon kiterülve. Nem mondhatnám, hogy a tengerészek különösebben örülnek neki, főleg, hogy takaríthatnak utána.

Találj egy biztonságos helyet!, mondta Abraxosnak. A királynőt kereste volna meg? Tudta volna, hogy ez az egyedüli hely, ahol esélye lehet a túlélésre?

Aelin mocorgott, és a lábával halkan dobbantott a padlón. Mintha ezzel jelezte volna türelmetlenségét. A királynő megváltozott, Manonban más emlékek éltek róla. Mintha a harcos, aki röhögve vívta meg vele a csatáját Ternis templománál, veszített volna gonoszkodó gúnyából, és ezúttal több lett volna benne a ravasz kegyetlenségből.

Manon hasába olyan erővel nyilallt bele a fájdalom, hogy az ajkába harapott, nehogy felszisszenjen.

– Nem viccelt, aki így megsebesített – mondta a királynő. – Gondok vannak otthon?

A királynőnek semmi köze nem volt hozzá, ahogy másnak se.

– Szeretnék meggyógyulni, és aztán eltűnök. Megyek az utamra – recsegte Manon. Nyelvét száraznak, súlyosnak érezte.

– Nem, dehogy – búgta Aelin. – Nem mész te innen sehova. A wyverned azt csinál, amihez kedve van, de te hivatalosan a foglyunk vagy.

Manon szédülni kezdett, de próbált erőt venni magán, és kinyögte:

– A foglyotok?

Értő mosoly. A királynő elegáns mozdulattal felállt. A haja hosszabb volt, az arca keskenyebb, türkiz szeméből keménység, űzöttség sugárzott.

– Íme a szabályok, Feketecsőrű – jelentette ki. – A halál fia vagy, ha szökni próbálsz. Akkor is, ha bárkiben kárt teszel. Ha bajba keversz bennünket... Azt hiszem, érted, hova akarok kilyukadni. Bármilyen szabályszegés, és befejezem, amit akkor az erdőben elkezdtünk, függetlenül attól, hogy már kétszeresen is nekem köszönheted az életedet. Ezúttal nem is kell hozzá kard.

Ahogy beszélt, mintha arany lángok lobogtak volna a szemében. Manon pedig némi borzongással rádöbbent, hogy a királynő valóban végezni tudna vele, mielőtt ő egyáltalán megpróbálná.

Aelin az ajtó felé fordult, sebhelyes kezét az ajtógombra tette.

– Vasforgácsokat találtam a hasadban, mielőtt nekiálltam volna a gyógyításodnak. Azt javaslom, hogy ne hazudj a történetedről annak, aki kibírja a közelségedet. – A padló felé biccentett. Egy kancsó és egy pohár volt ott. – Víz az ágy mellett, eléred.

Ezzel elment.

Manon hallgatózott, megvárta, míg Aelin léptei elhalkulnak. A hajónak csapódó hullámokon kívül nem hallott semmilyen hangot, csak a fa nyikorgását és a sirályokat. Ezek szerint közel lehet a part. Ki kellene derítenie, merre tartanak.

Ha már meggyógyult, és azok a vasak kikerültek a testéből. Ha újra felszállhat Abraxosra.

De hova menjen? Kihez?

Egyetlen boszorkányfészek se fogadná be, és egyik klán se védené meg a nagyanyjától. A Tizenhármak pedig? Hol lehetnek most? Vajon levadászták őket?

Égett a gyomra. A vízért nyúlt. A fájdalom akkora erővel hasított belé, hogy feladta.

Biztosan hallották a többiek, hogy ki ő. A Tizenhármak.

Nem egyszerűen egy félvér crochan, de az utolsó crochan királynő.

A nővére pedig... a féltestvére...

Manon a sötét deszkamennyezetre pillantott.

A kezén érezte a crochan vérét. A köpenye pedig, a vörös köpeny oda volt vetve az ágy végébe. A testvére köpenye. A nagyanyja kényszerítette rá, hogy viselje, miközben tudta, kié volt, kinek a torkát vágta el Manon.

A crochan vértől függetlenül már nem a feketecsőrűek trónörököse.

Manon hasában a kétségbeesés úgy vert fészket, akár egy kismadár. Ő már senki és semmi.

Később nem emlékezett rá, mikor aludt el.

Aelin azt mondta, hogy a boszorkány három napig aludt. Dorian Rowannel és a királynővel mindennap ellátogatott a szűkös kis kajütbe, és figyelte, ahogy gyógyítgatták, figyelte, hogyan működik a mágiájuk, de az eszméletlen feketecsőrűn ő maga nem mert próbálkozni.

Hiába volt eszméletlen, így is minden lélegzetvétele, forgolódása arról árulkodott, hogy született ragadozó. Fájdalmasan gyönyörű arca csupán egy álarc volt, amivel az óvatlanokat a végzetükbe csalogatta.

Valahogy illett a helyzetükhöz, mert valószínűleg ők is a saját végzetük felé hajóztak.

Igyekeztek tisztes távolságban maradni a partoktól, Rolfe két hajója kíséretében hajóztak Eyllwe partjai mentén. Egy csúnya vihar miatt ki kellete kötniük Leriba vizeinél egy kis szigetcsoportnál, és csak azért maradtak életben, mert Rowan szelei megvédték őket. A legtöbben a fejükre egy vödröt húzva vészelték át az eseményt. Rowant beleértve.

Éppen Bandzsáli felé hajóztak. Dorian korábban hiába próbált nem gondolni halott barátjára, képtelen volt megállni, ahogy közeledtek a számára oly kedves város felé. Nem tudta megállni, hogy ne gondoljon Nehemiára, vajon ő is velük tartana-e, ha a dolgok nem alakulnak olyan rosszul. Akarata ellenére azon töprengett, hogy amikor a lány egyszer megérintette, amikor egy rémjelet rajzolt a mellkasára, vajon akkor ébresztette-e fel benne a mágiát. És vajon ez átok vagy áldás-e az ő számára.

Nem merte megkérdezni Aelintől, hogy ő mit érez, bár látta, hogy gyakran tekint a part felé. Magát a partot nem látták, és nem is szándékoztak közelebb hajózni.

Még egy hét vagy annál is kevesebb és Rowan mágiájával eljutnak a Kőmocsár keleti szélére. Ott pedig már csak Rolfe

iránymutatására kell hagyatkozniuk.

A lényeg az, hogy ne találkozzanak össze Erawan armadájával, ami az Oro-öböl környékén állomásozott.

Dorian most Manon szobájában őrködött, mert a feketecsőrűek örökösével kapcsolatban nem mertek kockáztatni.

A torkát köszörülte, amikor meglátta, hogy a boszorkány szemhéja felemelkedik, fekete szempillái megrebbennek, és kinyitja a szemét.

Aranyló, álmos szemek néztek rá.

– Szia, boszi!

A boszorkány telt, érzéki ajka kissé elkeskenyedett, Dorian nem tudta eldönteni, vajon grimaszol-e vagy mosolyog. Felült, holdfehér haja kissé előrecsúszott, a láncai megcsörrentek.

– Szia, hercegfiú! – mondta. Jó istenek, olyan volt a hangja, mint a csiszolópapírnak!

Dorian a vizeskancsóra pillantott.

– Kérsz inni?

Biztos teljesen kiszáradt. Alig tudtak egy kortyot leerőltetni a torkán, ugyanis nem merték vállalni a kockázatot, hogy megfullad vagy előveszi a vasfogait onnan, ahol tartotta őket.

Manon a kancsóra nézett, aztán rá.

– Te is a fogvatartóm vagy?

– Már nem vagyok az adósod. Nem én ejtettelek fogságba, és nem én vagyok itt a parancsnok – mondta Dorian.

– Mi történt velem? – kérdezte Manon recsegő, utasító hangon, de Dorian inkább ráhagyta.

Töltött a pohárba, és amikor átnyújtotta, próbálta elkerülni a látszatot, hogy nem arra figyel, hogy meddig ér el a boszorkány a láncával. Vaskörmeinek nyoma sem volt, ahogy keskeny ujjaival megfogta a poharat. Mintha összerezzent volna, amikor halovány ajkához emelte, és ivott. Csak ivott szünet nélkül.

Amikor kiitta, Dorian újratöltötte. Egyszer, kétszer, háromszor.

Miután befejezte, Dorian így szólt:

– A wyverned nyílegyenesen felénk repült. Kiestél a nyeregből, bele a vízbe, alig ötvenjardnyira a hajónktól. Nem tudom, hogy talált meg minket a wyvern, a vízből halásztunk ki, Rowan saját kezűleg kötözte be átmenetileg a hasadat, és csak

utána tudtunk ide lehozni. Csoda, hogy nem haltál bele a vérveszteségbe. A fertőzéssel ne törődj! Már egy hete itt vagy lent, Aelin és Rowan kezelnek, egy-két helyen fel kellett vágniuk, hogy eltávolítsuk a fertőzést. Azóta hol magadnál voltál, hol nem.

Dorian nem érezte fontosnak megemlíteni, hogy ő ugrott Manonért a vízbe. Ő csak megtette, amit meg kellett, ahogy Manon is, amikor a toronyban megmentette. Nem tartozott neki semmi többel. Lysandra tengeri sárkány alakjában kapta el őket, ő pedig Manont a karjában tartotta, úgy másztak fel az alakváltó hátára. A boszorkány rettenetesen sápadt volt, a hasán a seb pedig... Dorian majdnem kihányta a reggelijét, amikor meglátta. Úgy nézett ki, mint egy hal, amit csúnyán kibeleztek.

Aelin egy óra múlva megerősítette ezt a tényt, mert egy kis fémforgácsot tartott maga elé, olyan valakitől származhatott, akinek nagyon éles vaskörmei lehettek.

Senki nem mondta ki hangosan, hogy a boszorkányt azért büntethették meg, mert megmentette Doriant.

Manon tekintete egyre tisztult. Körbenézett a szobában.

– Hol vagyunk?

– A tengeren.

Aelin megtiltotta nekik, hogy beszéljenek a terveikről és a hollétükről.

– Nem vagy éhes? – kérdezte Dorian, bár nem is tudta, mivel táplálkozik.

Az arany szemek azonnal a torkára siklottak.

– Komolyan? – kérdezte Dorian felvont szemöldökkel.

– Nem, azt csak szórakozásból csináljuk – mondta Manon. Az orrlyukai kissé kitágultak.

– Nincs benned semmi emberi?

– Olyan nincs, ami számítana.

Ez igaz volt, mert a többi része... tündér, valg... A valg vér tette a boszorkányokat boszorkánnyá. A Doriant megszálló valg démon ereiben is olyan vér folyt, mint Manonban. Emlékezete mélyén halványan ott derengett néhány kép, szavak, a herceg aranysárga szeme, amit most Dorian maga előtt látott, ahogy rikoltozott... A valg királyok szeme.

Dorian óvatosan megszólalt.

– Akkor te inkább valgnak, mint embernek tartod magad?

– A valgok az ellenségeim, Erawan az ellenségem.

– Akkor mi a szövetségeseid vagyunk?

Nem reagált.

– Van itt a hajón egy Elide nevű nő?

– Nincs. – Ki az ördög lehet? – Nem találkoztunk semmilyen Elide-dal.

Manon egy pillanatra lehunyta a szemét. Nagyot nyelt.

– A Tizenhármakról hallottál valamit?

– Hetek óta nem találkoztunk senkivel. – Felmerült Dorianben, hogy vajon miért kérdezi, és miért ilyen feszülten. – Nem tudod, hogy életben vannak-e.

Azok a vasforgácsok a beleiben...

Manon hangja hűvös és kifejezéstelen volt, akár a halál.

– Mondd meg Aelin Galathyniusnak, hogy hiába használna fel engem bármilyen tárgyaláshoz! A feketecsőrűek főboszorkánya megtagadott engem, mind örököseként, mind boszorkányként, csak feleslegesen elárulnátok magatokat, ha ilyesmivel próbálkoznátok.

Dorian mágiája feléledt.

– Mi történt Résvár után?

Manon visszahanyatlott az ágyra, és elfordította a fejét. A kajüt nyitott ablakán befújó szél belekapott ősz tincseibe. A haja csillogott a kabin félhomályában.

– Mindennek ára van.

Ahogy ezt kimondta, és ahogy az arcát elfordította, úgy tűnt, hogy a halált várja. Dorian megszólalt:

– Egyszer azt mondtam neked, hogy keress meg. Úgy tűnik, alig vártad, hogy újra lásd a csinos arcomat.

Manon válla mintha megfeszült volna.

– Éhes vagyok.

Dorian lassan elmosolyodott.

Manon mintha látta volna ezt a mosolyt, úgy mondta:

– *Enni akarok*.

Még így is volt benne valami törékenység, ami az egész testére rányomta a bélyegét. Akármi történt is, akármin kellett is keresztülmennie... Dorian a szék támlájára tette a karját.

– Pár perc múlva visszajövök. Nagyon nem tetszene, ha csak úgy elsorvadnál itt nekem. Kár lenne érte, ha a világ legszebb

nőjének gonosz, halhatatlan élete ilyen gyorsan véget érne.

– Nem vagyok nő. – Manon csak ennyit mondott. De olvadt aranyra emlékeztető szemében indulat villant.

Dorian hanyagul vállat vont, talán mert Manon láncra volt verve, és bár a belőle sugárzó halál elborzasztotta, semmi félelmet nem érzett.

– Boszorkány, nő... amíg megvannak a fontos részek, mit számít ez?

Manon felült, tökéletes arcán hitetlenkedés és kimerültség tükröződött. Halkan felmordult, fogait kivillantotta.

Dorian lustán rámosolygott.

– Ha hiszed, ha nem, a fedélzeten rengeteg vonzó férfi és nő utazik. Egy kicsit sem fogsz kitűnni. Szerintem a félbolond halhatatlanok közül sem.

Manon az ajtóra pillantott. Dorian csak pillanatokkal később hallotta meg a közeledő halk lépteket. Elfordult az ajtógomb, és Aedion fintorgó arca jelent meg az ajtóban.

– Úgy látszik, hogy ébredezik, és készen áll arra, hogy kitépjen pár torkot a helyéről – mondta a tábornok köszönés helyett. Dorian felállt, és elvette a tálcát, amin halragu volt. Aedion olyan pillantást vetett Manonra, hogy Dorianben felmerült, le kellene ellenőrizni, nincs-e méreg az ételben.

Manon az aranyszőke harcosra nézett.

Aedion szólalt meg.

– Ha rajtam múlik, én simán lelőttelek volna az égről a kis vakarcs wyverneddel együtt. Légy hálás, hogy a királynőm hasznosabbnak tart téged élve!

Azzal elment.

Dorian letette Manon közelében a tálcát, és nézte, ahogy megszagolja. Manon lassan, óvatosan evett egy falatot, mintha ki akarná próbálni, hogyan csúszik le a gyógyuló hasába. Mintha tényleg ellenőrizné, van-e benne méreg. Azután megszólalt:

– Hogyhogy nem te parancsolsz a hajón?

Nem sokon múlt, hogy Dorian ne fortyanjon fel.

– Ismered a körülményeket, tudod, hogy most a barátaim segítségére szorulok.

– És Terrasen királynője a barátod?

– Senki másra nem bíznám rá az életemet. – Chaolon kívül, de semmi értelme nem volt rágondolni, őt hiányolni.

Manon evett egy újabb falatot. Aztán még egyet és még egyet.

Dorian rájött, hogy kerüli vele a beszélgetést, ezért megkérdezte:

– A nagyanyád tette ezt veled, ugye?

Manon kanala megállt a levegőben a kopott fatál felett. Lassan felé fordult. Az arca, rémálmokból és éjjeli fantáziákból született arca kifejezéstelen volt.

– Sajnálom – mondta Dorian –, hogy a kiszabadításomnak ilyen ára volt.

– Derítsd ki, hercegfiú, hol vannak a Tizenhármak! Ha megteszed, teljesítem a parancsaidat.

– Hol láttad őket utoljára?

Semmi válasz. Lenyelt egy újabb falatot.

Dorian nem hagyta annyiban.

– Ott voltak, amikor a nagyanyád ezt tette veled?

Manon válla kissé legörnyedt, vett egy újabb kanállal, de nem nyelte le.

– Résvárért a helyettesem életével kellett volna fizetnem, de nem voltam rá hajlandó. Próbáltam időt nyerni a Tizenhármaknak, hogy el tudjanak menekülni. Abban a pillanatban, hogy a kardomat nagyanyám felé lendítettem, búcsút mondtam a címemnek, a légiómnak. Menekülés közben elvesztettem a Tizenhármakat. Nem tudom, hogy életben vannak-e, vagy megtalálták őket. – Dorianre pillantott, és a szeme nem csak a ragu gőzétől csillogott. – Keresd meg őket nekem! Tudd meg, hogy élnek-e, vagy visszatértek a sötétség birodalmába!

– Az óceán közepén hajózunk, egy ideig nem lesz róluk hír.

Manon folytatta az evést.

– Csak ők maradtak meg nekem.

– Akkor, ha jól gondolom, mi mind a ketten trónörökösök vagyunk korona nélkül.

Manon felhorkant, de nem nevetett. Ősz hajába belekapott a tengeri szél.

Dorian felállt, és az ajtóhoz ment.

– Megteszek mindent, mi tőlem telik.

– Elide-ot se felejtsd el!

Már megint ez a név.

– Ki ő?

Manon folytatta az evést.

– Csak mondd meg Aelin Galathyniusnak, hogy Elide Lochan életben van, és keresi őt!

A királlyal folytatott beszélgetés minden erejét kivette. Most, hogy volt étel a hasában, és még ivott vizet, visszafeküdt és aludt, egyre csak aludt.

Egyszer csak kitárult az ajtó, és mintha Terrasen királynőjét, aztán a tábornokherceget látta volna, ahogy kérdéseikkel bombázzák. Talán Elide-ról.

De ő csak félig volt magánál, képtelen volt gondolkodni vagy beszélni. Nem tudta, hogy ha a teste nem lélegezne magától, ő vajon akarna-e tovább lélegezni.

Amíg gyakorlatilag nem könyörgött Dorian Havilliardnak, hogy keresse meg a Tizenhármakat, nem is gondolt arra, hogy tényleg milyen lehetetlenség az, hogy esetleg túlélték. Olyan kétségbeesést érzett, hogy akár a kardját is eladta volna, csak tudjon meg valamit róluk.

Egyáltalán akarják őt szolgálni mindezek után? Egy feketecsőrű crochant?

Ráadásul a nagyanyja ölte meg a szüleit. A béke gyermekét ígérték a világnak. Ő pedig hagyta, hogy a nagyanyja a háború gyermekét faragja belőle.

Háborogtak benne a gondolatok, gyengítették, tompították körülötte a színeket és hangokat. Időnként felébredt, elvégezte a dolgát, evett, ha volt mit, de leginkább átadta magát ennek a súlyos, üres alvásnak.

Időnként azt álmodta, hogy az Omegában van, féltestvére vére a kezén és a szájában. Máskor a nagyanyja mellett állt felnőtt boszorkányként, már nem az a kisboszorkány volt, aki egykor, és segít a főboszorkánynak kibelezni egy jóképű,

szakállas férfit, aki Manon, az utódja életéért esedezik. Időnként egy bujazöld vidék felett repült, és a nyugati szél dala kísérte haza.

Az álma gyakran olyan volt, mint egy pompás macska, halványszínű, foltos, mint a régi hó a grániton. A kabinban ült vele, hosszú farkával csapdosott, amikor észrevette, hogy figyeli. Időnként úgy vigyorgott, akár egy fehér farkas vagy egy nyugodt tekintetű hegyi oroszlán.

Manon azt kívánta, bárcsak elharapnák az ő torkát.

De nem tették.

Feketecsőrű Manon ezért csak aludt és álmodott tovább.

43.
FEJEZET

LORCAN MÉG HÁROM NAP MÚLVA is azon töprengett, hogy mi az ördögöt csinál. Már messze maguk mögött hagyták azt a síkvidéki várost, a kocsik csak úgy falták a mérföldeket az utakon, de a rémület úgy borult a társulatra, akár egy súlyos takaró.

A többiek nem jöttek rá, hogy pontosan hogyan élték túl az ilkeket, nem tudták, hogy az ilkeket szinte lehetetlen megölni, egy halandó képtelen lenne megölni nemhogy négyet, még egyet sem. Nik és Ombriel nagy ívben elkerülte őket, óvatos, vizsgálódó tekintetük árulta el csak az esti tábortűznél, hogy még mindig nem tudták összerakni magukban a képet, ki Lorcan valójában.

Elide is távol tartotta magát tőle. Mivel sietve menekültek, ezért a szokásos sátrakat nem állították fel, de ma este, mivel egy kisebb városban álltak meg, egy szobán kellett osztozniuk, amit a fösvény Molly egy olcsó fogadóban foglalt.

Nehéz volt elfordítani a tekintetét Elide-ról, aki szemügyre vette a várost, a fogadót, éles szemmel megfigyelt mindent. Kíváncsinak tűnt, de Lorcan zavart, aggodalmat is látott rajta.

A mágiája indájával stabilizálta a lány lábát. Elide nem tett rá semmilyen megjegyzést. Lorcan sötét, kegyetlen mágiája időnként felborzolódott, és hátrahőkölt a lány által hordott tárgy előtt – egy haldokló nő ajándéka egy forrófejű orgyilkosnak...

Lorcan nem erőltette, hogy mutassa meg, bár sokat töprengett azon, mi juthatott ki Morathból. A nyakékek és

gyűrűk valószínűleg csak a kezdetet jelentették.

Whitethornnak és a cédakirálynőnek fogalmuk sem volt az ilkekről, ahogy valószínűleg a borzalmak többségéről sem, amit Elide megosztott vele. Azon tűnődött, hogy egy mágikus tűzfal mire lenne képes ezekkel a lényekkel szemben. Az ilkeket vajon kiképezték Aelin arzenálja ellen? Ha Erawan okos, biztos kitalált valamit.

A többiek az omladozó fogadóban akartak valamit bekapni, és pihenéshez készülődtek, Elide viszont szólt Mollynak, hogy sétálni megy a folyópartra. Lorcan, bár korgott a gyomra, követte, mint egy jó férj, aki védelmet nyújt feleségének. Elindultak a macskaköves utcákon. A város valamikor valószínűleg jobb napokat, jobb évtizedeket látott. De aztán az adarlani birodalomban lázas útépítés kezdődött, és ez a város távol esett az új útvonalaktól.

– Esni fog.

Elide hűvösen végigmérte.

– Tudom, mit jelent, ha dörög az ég.

A várfallal körbevett várost egy kis folyó két partjára építették. A folyó neve nem mondott semmit Lorcannek. A város végében kapuk álltak, ott szedtek vámot a belépéskor, illetve ellenőrizték a városba hozott árut. Lorcan állott víz, hal, rothadó fa illatát érezte, aztán látta meg a sáros, nyugodt vizet. Elide a kikötőknél állt meg.

– Mit keresel? – kérdezte Lorcan, fél szemmel a sötétedő égboltot kémlelve. A kikötői munkások, matrózok és kereskedők is a felhőket figyelték, miközben nyüzsögtek. Egyesek a hosszú, lapos hasú bárkák kikötésével voltak elfoglalva, rögzítették az evezőrudakat, amikkel a folyón navigáltak. Látott már egy olyan királyságot, talán háromszáz évvel ezelőtt, ahol ilyen bárkákon szállították az árut a birodalom egyik végéből a másikba. A nevét elfelejtette, elveszett emlékezete útvesztőiben. Azon tűnődött, vajon létezik-e még, a világ másik felében, két hegység között megbújva.

Elide figyelmét egy csoportnyi jól öltözött férfi kötötte le, akik egy kocsmának tűnő épület felé igyekeztek.

– A vihar ellen menedéket szokás keresni – motyogta. – És mit csinálnak a menedéket keresők? Pletykálnak. Azaz híreket

lehet hallani más vidékekről érkező kereskedőktől, matrózoktól. – Éles, gúnyos pillantást vetett Lorcanre. – A dörgés ezt jelenti.

Lorcan döbbenten nézte, hogy Elide követi a férfiakat, akik beléptek a kikötői kocsmába. Az első kövér esőcseppek már hullani kezdtek a rakpart mohafoltos macskaköveire.

Lorcan követte a lányt. A lelke mélyén kénytelen volt elismerni, hogy az ötszáz év alatt, amit sikerült túlélnie, amit gyilkolással és szolgálatban töltött, még senki nem volt ennyire közömbös iránta. Még az átkozott Aelin is érzékelte, mekkora fenyegetést jelent, falán ebből a lányból az irtott ki minden egészséges félelmet, hogy ilyen szörnyetegek között élt. Lorcan csak azt nem értette, közben hogyan nem vált maga is szörnyeteggé.

Lorcan ösztönösen, képzett harcosként szemügyre vette az ivót, de nem talált semmi érdemlegeset. Fullasztó bűz, mosdatlan testek, vizelet, penész, nedves pamut. Elide viszont pillanatok alatt kisajátított egy asztalt. A szomszédban egy csapat ember a dokkokból. Elide két korsó sört rendelt, és a menüt.

Lorcan leült mellé egy régi faszékre, mire az olyan hatalmasat nyikordult, hogy a tündér attól tartott, összecsuklik alatta. Újból megdördült az ég, minden tekintet a rakpartra nyíló ablakokra szegeződött.

Úgy igazán zuhogni kezdett az eső, a hajók fel-le mozogtak, imbolyogtak a vízen.

Lerakták eléjük az ételt. A tálak csörömpöltek, a nyúlós barna ragu kifröccsent a csorba peremen. Elide meg se nézte, mi az, és a sörhöz se nyúlt, amit a borravaló iránti teljes érdektelenséggel dobtak eléjük, és inkább a helyiséget szemlélte.

– Igyál! – parancsolta neki Elide.

Lorcanben felmerült, hogy rászól, neki aztán ne parancsolgasson, de... szerette nézni, ahogy ez a kis, finom csontú lány akcióba lendült. Szerette, ahogy egy idegenekkel teli szobát szemügyre vesz, és kiválasztja az áldozatát. Vadászaton voltak, a legjobb és legbiztonságosabb információforrást keresték, aki a továbbra is az adarlani felügyelet alatt álló laktanyában nem fogja jelenteni, hogy egy sötét hajú nő az ellenséges erőkről kérdezősködött.

Lorcan tehát ivott, és nézte, ahogy a lány a többieket figyeli. Sápadt arca annyi számító gondolatot, bimbózó ajka számtalan kibuggyanásra váró hazugságot rejtett. Maeve vajon hasznosnak találná a lányt? Mit szólna ahhoz, hogy talán maga Anneith tanította meg figyelni, hallgatni és hazudni?

A lelke mélyén rettegett a gondolattól, hogy Elide Maeve kezébe kerüljön. Mi lenne belőle ott? Kémként vagy udvaroncként mit akarna tőle Maeve? Talán jó is volt, hogy Elide halandó, túl rövid az élete ahhoz, hogy Maeve azzal foglalkozzon, hogy talán a leggonoszabb őrszemét faragja belőle.

Átkozottul lekötötték a gondolatai, majdnem észre se vette, hogy Elide lazán hátradőlt a székében, és beleszólt a mögöttük lévő asztalnál ülő kereskedők és kapitányok társalgásába.

– Mit gondoltok, szerintetek Résvárnak annyi?

Lorcan összpontosítani kezdett, igaz, a hírt már hetekkel korábban hallották.

A legközelebb ülő kapitány, egy harmincas évei elején járó nő, végigmérte Elide-ot, aztán Lorcant, és így szólt:

– Szerintem még nem, de Perrington herceg megbízásából... boszorkányok tartják az ellenőrzésük alatt. Dorian Havilliardot elmozdították a trónjáról.

Elide, a ravasz kis hazug, úgy csinált, mint aki kifejezetten megdöbbent.

– Hetekig az erdőt jártuk. Dorian Havilliard meghalt? – Suttogva beszélt, mint aki teljesen elborzadt... vagy nem akarja, hogy meghallják.

Egy másik, idősebb, szakállas férfi felelt.

– Nem találták meg a testét, de szerintem él, ha a herceg egyszer kijelentette, hogy megfosztják trónjától. Egy halottról értelmetlen lenne ezt mondani.

A mennydörgéstől szinte nem is lehetett hallani Elide suttogását.

– A király vajon észak felé tart? Hozzá igyekszik?

Pontosan tudták, Elide kire gondol. Lorcan pedig azt, miért jött ide.

El akar menni, holnap, ahogy a társulat szekerei kigördülnek. Valószínűleg hajóval akar északra menni, ő, Lorcan pedig... dél, Morath felé veszi az útját.

Az emberek egymásra néztek, fontolgatták, hogy kerülhetett ide ez a fiatal nő és Lorcan. Lorcan megpróbált mosolyogni, egyszerűnek, veszélytelennek tűnni. Senki nem viszonozta a gesztusát, bár valamit jól csinálhatott, mert a szakállas férfi megszólalt:

– A királynő nem északon van.

Most Elide-on volt a sor, hogy őszintén megdöbbenjen.

A szakállas folytatta.

– Állítólag Iliumban volt, az ottani katonákat verte halomra. Aztán azt is mondják, hogy múlt héten a Koponya-öbölben csinált nagy felfordulást. Most egyesek szerint Wendlynbe, mások szerint Eyllwe-be hajózik, de az a hír is járja, hogy a világ végére menekült. De nincs északon, és úgy tűnik, egy ideig nem is lesz ott. Ha engem kérdeztek, nem bölcs dolog védelem nélkül ott hagyni a hazádat, de hát ő annyira fiatal, nem sok mindent tudhat a hadviselésről.

Lorcan ebben kételkedett: nem hitte volna, hogy a céda tesz egy lépést is Whitethorn vagy Gavriel fiának beleegyezése nélkül. Elide nagyot sóhajtott.

– De miért hagyta el Terrasent?

– Ki tudja? – sóhajtott a nő. – Úgy tűnik, hogy a királynő ott szeret felbukkanni, ahol a legkevésbé számítanak rá, felfordulást okoz, aztán újra eltűnik. Jó összeget lehet nyerni, ha fogadást köt az ember, hol bukkan fel legközelebb. Én azt mondom, Eyllwe-ben, Vross szerint a wendlyni Varese-ben.

– De miért pont Eyllwe-ben? – tudakolta Elide.

– Ki tudja? Ostobaság lenne közkinccsé tenni a terveit. – Szigorú pillantással jelezte, hogy Elide is tartsa a száját.

Elide folytatta az evést, és az eső meg a mennydörgés elnyomta a beszélgetés zaját.

Lorcan csak nézte, ahogy a lány csendben kiissza a korsóját. Aztán amikor úgy tűnt, hogy a legkevésbé fognak miatta gyanút, Elide felállt, és távozott.

Elment a város másik két kocsmájába, és ugyanazt a mintát követte. A hírek csak kicsit tértek el egymástól, de általános egyetértés mutatkozott abban a tekintetben, hogy Aelin dél vagy kelet felé tart. Valójában senki nem tudta, hol bukkan fel legközelebb.

Mikor Elide kisétált a harmadik fogadóból, Lorcan követte. Az első fogadó óta nem szóltak egymáshoz. Lorcant túlzottan lekötötték a saját gondolatai, milyen lesz hirtelen újra egyedül utazni. Itt hagyni őt úgy, hogy soha nem látja többet.

– Azt hittem, hogy észak felé kell mennem – mondta Elide töprengve, és félresimított egy vizes tincset az arcából.

Lorcan nem akart se egyetérteni, se tiltakozni. Mint egy ostoba bolond, azon járt az esze, hogy az eredeti útvonala felé győzködje.

Elide lehorgasztotta a fejét. Egy villám hirtelen megvilágította magasan ülő járomcsontját.

– Merre menjek? Hogy találom meg őt?

– Jutottál valami következtetésre? – bátorkodott Lorcan megkérdezni. Ő is minden információmorzsát elemzésnek vetett alá, de látni akarta, hogy a lány okos elméje hogyan működik.

Titokban arra is kíváncsi volt, Elide hogyan határoz azzal kapcsolatban, hogy elválnak az útjaik.

Elide halkan megszólalt.

– Bandzsáli Eyllwe-ben van. Szerintem Bandzsáliba megy.

Lorcan igyekezett leplezni megkönnyebbülését, ugyanis ugyanerre a következtetésre jutott, már csak azért is, mert Whitethorn is ezt tette volna. És a herceget évtizedekig ő tanította.

Elide az arcát dörzsölgette.

– Milyen messze van?

– Messze.

Elide leengedte a kezét, vonásai megnyúltak, elsápadt.

– Hogy jutok el oda? – kérdezte, és most a mellkasát dörzsölgette.

– Szerezhetek neked egy térképet – bökte ki akaratán kívül Lorcan. Csak tudni akarta, hogy a lány megkéri-e, hogy maradjanak együtt.

Elide nagyot nyelt, aztán a fejét rázta. A hajáról szétfröcskölt az eső.

– Nem lenne értelme.

– Egy térkép mindig jól jön.

– Akkor nem, ha nem tudsz olvasni.

Lorcan döbbenten pislogott, azt hitte, rosszul hall. De a lány sápadt arca kipirosodott, szégyen és kétségbeesés csillant sötét szemében.

– De hiszen... – Közben rájött, hogy az együtt töltött hetek alatt nem adódott olyan alkalom, amikor kiderült volna.

– Megtanultam a betűket, de amikor az történt – mondta –, és bezártak a toronyba... A dajkám írástudatlan volt, így nem tanultam többet, és azt is elfelejtettem, amit tudtam.

Lorcan azon tűnődött, vajon észrevette-e volna, ha a lány nem mondja el neki.

– Úgy tűnik, hogy lenyűgöző ügyességeddel enélkül is életben tudtál maradni.

Nem gondolta végig, mit mond, de úgy tűnt, hogy jót szólt. A lány mintha elmosolyodott volna.

– Végül is tényleg.

Lorcan mágiája már azelőtt megérezte, hogy történik valami a helyőrségben, hogy meghallotta volna őket, vagy megérezte volna a szagukat. A mágiája érezte, ott lebegett a kardjukon, otromba, félig rozsdás fegyvereiken, aztán egyre fokozódó félelmükben, izgatottságukban, talán némi vérszomjasságukban is.

Nem jó. Ráadásul egyenesen feléjük tartottak.

Közelebb lépett Elide-hoz.

– Úgy tűnik, hogy a barátaink a társulatból örülnének, ha munka nélkül az ölükbe hullana egy ezüst.

Elide arcán a tehetetlen kétségbeesést riadalom váltotta fel.

– Az őrök errefelé jönnek?

Lorcan bólintott. A lépések elég közelről hallatszottak ahhoz, hogy megszámolja, hányan közelednek a város szívében álló helyőrségből. Kétségtelenül így akarták csapdába csalni őket, hogy Lorcanék az őrök és a folyó közé szorulnak. Ha szeretett volna fogadásokat kötni, akkor fogadott volna arra, hogy a folyón átívelő két híd már megtelt katonákkal.

– Te döntesz – mondta. – Itt lerendezem az ügyet, visszamegyünk a fogadóba, ahol megtudjuk, hogy Nik és Ombriel meg akartak-e szabadulni tőlünk... – A szája elkeskenyedett, és már tudta a választ, mielőtt a második lehetőséget is felajánlotta

volna. – Vagy felszállunk az egyik hajóra, és most azonnal elhúzzuk a csíkot.

– A második – suttogta Elide.

– Jól van. – Lorcan csak ennyit felelt, megragadta a lány kezét, és maga után húzta. Hiába támogatta a mágiájával a lábát, még így is annyira lassú volt.

– De segíts már, az ördögbe! – szólt rá Elide.

Lorcan a vállára vetette, a másik kezével elővette a fejszéjét, és a víz felé futott.

Elide folyton nekiütődött Lorcan széles vállának, közben próbálta a nyakát nyújtogatni, hogy lássa az utcát mögöttük. Az őröknek nyomuk sem volt... az a kis hang, ami gyakran súgott a fülébe, most szinte könyörgött, hogy mielőbb tűnjenek el a városból.

– A városkapuknál – nyögte, miközben izom és csont verődött a hasának. – Ott is ott lesznek katonák.

– Csak bízd rám őket!

Elide megpróbálta nem elképzelni, pontosan mit is jelent ez. A kikötőbe érve Lorcan egy bárka felé rohant, lerobogott a rakpart lépcsőin, rá a fából ácsolt fedélzetre. A bárka kisebb volt a többinél, az egyszemélyes kajütöt a közepén élénkzöldre mázolták. Üres volt, csak néhány rekesz állt a hajóorrban.

Lorcan zsebre tette a fejszéjét. Elide a férfi izmos vállába kapaszkodott, miközben az letette őt a bárka magas peremére, a fadeszkákra. Elide botladozva szokott hozzá a hajó ringatózásához.

Egy vézna férfi robogott kivont késsel feléjük. Lorcan megpördült.

– Ez az én hajóm! – kiáltotta. Látszott rajta, hogy rájött, ki ellen fog küzdeni, amikor a kis falétrán felmászott a fedélzetre, és meglátta a megtermett Lorcant, kezében a fejszét és a kardot, az arcán pedig az elkerülhetetlen halált.

– Most már a mienk – jelentette ki Lorcan.

A férfi rájuk nézett.

– Nem fogtok túljutni a hidakon vagy a városfalon.

Csak néhány pillanaton múlik. Az őrök pillanatokon belül utolérik őket.

– Szállj be, azonnal! – utasította Lorcan a férfit, aki hátrálni kezdett.

Elide megkapaszkodott a hajó peremében, és nyugodt hangon kijelentette:

– Nem fogsz élve leérni a létráról. Segíts kijutnunk a városból, és esküszöm, elengedünk, ha tiszta lesz a levegő.

– Ismerem az ilyeneket, mint ti. Így is, úgy is elvágjátok a torkomat – mondta a férfi levegő után kapkodva.

Lorcan valóban úgy lendítette a magasba a fejszéjét, mintha épp készülne eldobni azt.

– Gondold meg a dolgot! – szólt Elide.

Lorcan csuklója finoman megmozdult. Megteszi, megöli ezt az ártatlan embert csak azért, hogy ők kijussanak.

A férfi leengedte a kését, ami eltűnt az oldalára erősített tokban.

– A városon túl a folyó tesz egy kanyarulatot, ott tegyetek ki!

Elide mást sem akart hallani, a férfi kioldotta a köteleket, és olyan könnyedséggel ugrott a fedélzetre, mint aki már ezerszer csinálta. Lorcannel megragadták a kormányrudat, és kieveztek a folyóra.

– Ha elárulsz bennünket, halott leszel, mielőtt az őrök feljutnak a fedélzetre! – sziszegte Lorcan. A férfi bólintott, és a város keleti kapuja felé kormányozta őket. Lorcan a kajütbe kísérte Elide-ot.

A kabinban körben ablakok voltak, a tisztaságuk alapján úgy látszott, hogy a férfi nagy becsben tartja a hajóját. Lorcan a középen lévő asztal alá tuszkolta Elide-ot. A hímzett terítő teljesen eltakarta őt, és utána már csak hangokat hallott: Lorcan léptei elcsendesedtek, bár annyit még érzett, hogy Lorcan a kabinban lopva körbenéz, aztán az eső dobolását hallotta a lapos tetőn, és a kormányrúd puffanó hangját, mintha valaki belerúgott volna a hajó oldalába.

Hamarosan mindene fájt a mozdulatlanságtól.

A közeljövőben ebből fog állni az élete? Üldözik majd keresztül-kasul a világban?

Aelint pedig... hogy fogja megtalálni? Elmehetne Terrasenbe, de nem tudta, ki kormányoz Orynthban. Ha Aelin nem foglalta vissza a trónját... Talán a kocsmában így akarták figyelmeztetni, hogy veszély fenyeget arrafelé. *Terrasenben manapság nem mennek jól a dolgok, nem tudnál ott mihez kezdeni magaddal.*

De hogy Eyllwe-be menjen, egy bizonytalan következtetés alapján... Az elmúlt két órában hallott híresztelések közül még a nő érvelése volt a legmeggyőzőbb.

Úgy tűnt, mintha a világot valami kimondatlan feszültség feszítené. Nőttön-nőtt az emberekben a félelem.

Egy férfi kiáltott, aztán fémes nyikorgás. A kapu. A városkapu.

Az asztal alatt maradt, számolta a lélegzetét, és végiggondolta a hallottakat. Nem hitte volna, hogy a társulatban hiányolnák őket.

A csizmájába dugott összes pénzében fogadott volna, hogy Nik és Ombriel eresztették rájuk az őröket. Túl kockázatosnak találták a jelenlétüket, főleg úgy, hogy ilkek jártak a nyomukban. Molly vajon végig, az első találkozásuktól kezdve tudta, hogy hazudnak? És akkor engedte meg Niknek és Ombrielnek, hogy eladják őket, amikor a jutalom már túl magas volt, és túl nagy lett volna a hűség ára.

Elide nagyot fújtatott. Csobbanás hallatszott, de a hajó haladt tovább előre.

Legalább a követ magával hozta, bár a ruhái, akármennyire viseltesek is voltak, hiányozni fognak. A nyomasztó hőségben a bőrruha egyre fullasztóbb volt, és ha Eyllwe-be megy, ott tikkasztó lesz a forróság.

Lorcan lépteit hallotta.

– Gyere ki!

Összerezzent a bokájába nyilalló fájdalomtól, kimászott az asztal alól, és körbenézett.

– Tiszta a levegő?

Lorcan bólintott. Vizes volt a ruhája, eső vagy a folyó vize fröcskölte össze. Elide elnézett mellette, arrafelé, amerre a férfi

kormányozta a hajót, de nem látott senkit, se ott, se a hajó orránál.

– A kanyarulatban kiúszott a partra – magyarázta Lorcan.

Elide nagyot sóhajtott.

– Simán bemehet a városba, és elárulhat bennünket. Rövid időn belül utolérnek.

– Megoldjuk – mondta Lorcan, és elfordult. Túl gyorsan. Kerülte Elide tekintetét.

Elide a vízre nézett, a foltokra az ingén. Mintha gyorsan kezet mosott volna.

A tündér oldalán lógó fejszére pillantott, amikor Lorcan megindult kifelé a kabinból.

– Megölted, ugye? – Ez volt az a csobbanás. Egy test esett a vízbe.

Lorcan megállt, és széles válla felett visszanézett. Sötét szemében semmi emberi nem volt.

– Ha életben akarsz maradni, késznek kell lenned megtenni, amit muszáj.

– Lehet, hogy családja volt, akiknek az élete függött tőle. – Nem látott rajta jegygyűrűt, de ez nem jelentett semmit.

– Nik és Ombriel se gondolkodott el rajtunk, amikor beköptek minket a helyőrségen. – A fedélzetre sétált, Elide utána. Buja fák szegélyezték a folyót, élő pajzsot alkottak körülöttük.

És ott volt egy *folt* a deszkák mellett, csillogó, sötét folt. Felfordult a gyomra.

– Hazudni akartál nekem róla – sziszegte. – Na, és hogy magyarázod meg, amit tettél?

Vállvonogatás. Lorcan fogta a kormányrudat, könnyed léptekkel a bárka oldalához ment, és ellökte a hajót a közeledő homokos parttól.

Megölte.

– Megesküdtem neki, hogy elengedjük.

– Te esküdtél meg, nem én.

Elide keze ökölbe szorult. És az a dolog, az a kő, amit a kabátjában egy kis rongyba bugyolálva hordott, elkezdett világítani.

A kormányrudat szorongató Lorcan mozdulatlanná dermedt.

– Mi ez? – kérdezte nagyon halkan.

Elide szilárdan állt a lábán. Az ördögbe is, ő nem fog előtte meghátrálni, nem fogja engedni, hogy megfélemlítse, uralkodjon rajta, embereket öljön meg azért, hogy ők egérutat nyerjenek...

– MI EZ?

Elide nem szólalt meg, de nem is érintette meg a követ a zsebében. Lüktetett és morgott, olyan volt, mint egy vadállat, ami kinyitja az egyik szemét. Elide nem merte maga elé tenni, elismerni ezt a furcsa, másvilági jelenlétet.

Lorcan szeme mintha kissé kitágult volna, letette a kormányrudat, keresztülment a fedélzeten, be a kabinba. Elide ott maradt a hajó szélén, bizonytalan volt, kövesse-e, vagy ugorjon a vízbe, és ússzon el a partig.

Ekkor fémszerű kattanást hallott, mintha valamit kinyitottak volna, és...

Lorcan üvöltésébe belerázkódott a hajó, a folyó, a fák. Hosszú lábú folyami madarak rebbentek fel.

Lorcan olyan erővel nyitotta ki az ajtót, hogy majdnem kitépte a zsanérból, és a folyóba dobott valamit, ami egy törött amulettnek tűnt. Legalábbis megpróbálta. Akkora erővel dobta, hogy az amulett elért a partig, nekicsapódott egy fának, és lehasított belőle egy darabot.

Elide döbbenten látta, hogy Lorcan arcát teljesen eltorzítja a harag. A harcos megindult Elide felé.

Úgy kapaszkodott a kormányrúdba, mintha az akadályozná meg, hogy Elide-ot jól megrázza, és megkérdezte:

– Mit rejtegetsz?

Követelőző hangja, erőszakossága, felsőbbrendű pökhendisége miatt Elide is begurult. Halkan, gúnyosan így felelt:

– Miért nem vágod el a torkomat, és jössz rá magad?

Lorcan orrlyukai kitágultak.

– Ha gondod van azzal, hogy megöltem valakit, aki ég, bűzlik a vágytól, hogy az első kínálkozó alkalommal eláruljon bennünket, akkor biztos odaleszel a királynődért.

Lorcan egy ideje már utalgatott rá, hogy ismeri, elég jól ismeri ahhoz, hogy szörnyű dolgokat varrjon a nyakába, de...

– Miről beszélsz?

Úgy tűnt, Lorcan kissé meg tudta fékezni az indulatait. Így szólt:

– Celaena Sardothien egy húszéves orgyilkos, aki a világ legjobb orgyilkosának mondja magát. – Horkantás. – Egész életében ölt, tivornyázott és vásárolgatott összevissza, és soha nem mentegetőzött, soha nem kért bocsánatot emiatt. Fürdött a dicsőségben. Tavasszal valami furcsa okból nálunk, Wendlynben kötött ki. Az egyik harcosom, Rowan Whitethorn herceg kapta azt a feladatot, hogy bánjon el vele. Ehelyett beleszerettek egymásba, és a Kambriai-hegyekben történtek hatására a lány elhagyta a Celaena nevet, és újra a valódi nevét kezdte használni. – Kegyetlen mosoly. – Ő Aelin Galathynius.

Elide alig érezte a testét.

– Micsoda? – Csak ennyit tudott kinyögni.

– A te tűzokádó királynőd? Egy átkozott orgyilkos. Akkor kezdték gyilkossá képezni, amikor az anyád meghalt, hogy őt megvédje. Olyannak nevelték, mint amilyen az az orgyilkos volt, aki megölte az anyádat és a királyi családodat.

Elide a fejét rázta, teljesen magába roskadva állt.

– Micsoda? – ismételgette.

Lorcan röhögött.

– Miközben téged egy toronyba zárva tartottak tíz évig, ő élvezte a résvári jólétet. Mestere, az orgyilkosok királya elkényeztette, tejben-vajban fürösztötte, őt tavasszal gyilkolta meg hidegvérrel. Rá fogsz jönni, hogy eltűnt megváltód aligha jobb nálam, és ő is megölte volna az előbb ezt a férfit, és nem tűrte volna a te kis nyavalygásodat.

Aelin... orgyilkos. Aelin, aki megbízta őt azzal, hogy adja oda a követ...

– Te tudtad – mondta. – Végig tudtad, hogy én ugyanazt a személyt keresem.

– Mondtam neked, hogy ha megtalálod az egyiket, akkor a másikat is meg fogod.

– Tudtad, és nem mondtad el. Miért?

– Te se mondtad el nekem a titkaidat, nem értem, nekem miért kellett volna.

Elide hunyorogva becsukta a szemét, próbált nem nézni a sötét foltra a deszkán, próbált megnyugodni a bántó szavak után, és nem elsüllyedni, mert úgy érezte, megnyílt alatta a föld. Mi volt abban az amulettben? Miért ordított és...

– A te királynőcskéd – morgott Lorcan – hazug gyilkos és tolvaj. Ha engem annak tartasz, akkor készülj arra, hogy az ő fejéhez is hozzávághatod ezeket a szavakat.

Elide-ot szinte szétfeszítette a düh. Vadul törte a fejét, milyen szavakkal tudná megbántani a tündért, mintha köveket vágna a fejéhez.

– Tévedtem – mondta. – Azt mondtam, hogy mi ugyanolyanok vagyunk: nincs családunk, barátaink. De nekem azért nincsenek, mert a körülmények elválasztottak tőlük. Neked viszont azért nincsenek, mert körülötted nem marad meg senki. – Próbálkozása talán sikerrel járt, már ha a férfi tekintetében végigsuhanó árnyék ezt jelezte. Elide megvetően végigmérte, bár Lorcan jóval magasabb volt nála. – Tudod, mi a legnagyobb hazugság, amivel mindenkit megetetsz, Lorcan? Hogy neked ez így jó. De tudod, mit hallok, amikor az én cédakirálynőmről szónokolsz? Azt, hogy valaki nagyon féltékeny, magányos és szánalmas. Olyan ember szavait hallom, aki látta, hogy Aelin és Rowan herceg egymásba szeret, és megirigyelte a boldogságukat, mert te annyira boldogtalan vagy! – Nem tudta visszafogni magát, csak úgy ömlöttek belőle a szavak. – Nevezd csak Aelint hazug gyilkosnak és tolvajnak! Nevezd csak őt nyugodtan cédakirálynőnek és tűzokádónak! De ne vedd zokon, ha magam akarok véleményt alkotni róla majd, ha találkozunk. Mert fogunk. – A körülöttük folyó sáros vízre mutatott. – Elmegyek Eyllwe-be. Tegyél ki a partra, megmosom a kezem, ahogy te is olyan könnyedén lemostad a vért a tiedről.

Lorcan ránézett, és ahogy vicsorgott, kilátszottak kissé megnyúlt szemfogai. De Elide nem törődött tündérszármazásával, korával, gyilkolási képességével.

Néhány pillanat elteltével Lorcan újra a kormányrúddal foglalatoskodott, lökte tovább a hajót a folyó fenekétől, nem a part felé, hanem tovább.

– Nem hallottad, mit mondtam? *Tegyél ki!*

– Nem.

Elide haragja túlcsordult, minden józan eszét elvesztette, Anneith minden figyelmeztetését elfelejtette, és odaviharzott Lorcanhez.

– *Nem?*

Lorcan lazán tartotta a kormányrudat, és Elide felé fordult. Az arcán semmilyen érzelem nem tükröződött. Még harag sem.

– Már két mérföld óta délnek tartunk. A kabinban lévő térkép szerint egy ideig egyenesen dél felé hajózunk, aztán megkeressük a leggyorsabb utat Bandzsáli felé. – Elide letörölte az esőt a homlokáról, Lorcan pedig annyira közel hajolt, hogy érezte a leheletét. – Kiderült, hogy nekem is dolgom van Aelin Galathyniusszal. Gratulálok, hölgyem. Szereztél magadnak egy idegenvezetőt Eyllwe-be.

A szeméből hideg, gyilkos fény sugárzott. Elide kíváncsi lett volna, miért ordított az előbb.

A férfi tekintete azonban Elide ajkaira siklott, melyeket mérgében összeszorított. A figyelmére valami megdermedt benne, de az érzésnek semmi köze nem volt a félelemhez. Inkább mintha megolvadt volna a lelkében valami.

Lorcan végül a szemébe nézett, és sötéten morogva így szólt hozzá:

– Ha bárki kérdezné, még mindig a feleségem vagy.

Elide nem tiltakozott, visszament a kabinba – Lorcan elviselhetetlen mágiája csillapította a sántikálását közben –, és akkora erővel vágta be az ajtót, hogy az ablakok beleremegtek.

A viharfelhők elvonultával kitisztult az ég, Lorcan a csillagok és a hold fényében kormányozta a hajót a keskeny, álmos folyón.

Miközben órákon át kormányzott, azon töprengett, hogy öli meg Aelint Galathyniust úgy, hogy Elide és Whitethorn ne tegyenek közben keresztbe neki, és utána hogy fogja felmetszeni a tetemét, és prédául hagyni a varjaknak.

Aelin hazudott neki. *Whitethornnal együtt* átverték, amikor a herceg odaadta neki a Rémkulcsot.

Az amulettben csak egy gyűrű volt, egy teljesen haszontalan rémkő gyűrű egy kis pergamenbe bugyolálva.

Rajta női kézírással ez állt:

Ha ezt olvasod, talán kreatívabb jelzők is eszedbe jutnak rólam, mint a céda.

Szeretettel:
A. A. G.

Megöli. Lassan. Kreatívan. A vérével pecsételte meg az ígéretét, hogy Mala gyűrűje védelmezi viselőjét a valgok ellen, de arra nem gondolt, hogy rákérdezzen a rémkő valódiságára.

De akkor mégis mit dugdos Elide? Erről majd később gondolkodik. Arról, hogy mi legyen Perranth úrnőjével.

Még jó, hogy Mala gyűrűjét vissza tudta szerezni. De a kis cédánál még ott volt a kulcs. Ha pedig Elide-nak úgyis el kell jutnia Aelinhez... Segíteni fog neki megtalálni őt, Terrasen királynője pedig térden fog csúszni előtte.

44.
FEJEZET

A VILÁG TŰZBEN KEZDŐDÖTT és ért véget.

A tűztenger kiszorított minden levegőt és hangot a zuhatagszerűen leomló olvadék mögött. A tűz valódi lényegét tekintve a teremtés és a rombolás eszköze. És Aelin majdnem megfulladt a tűzben.

Teljesen elborította, ahogy próbált csapkodni, kereste a felszínt vagy a fenekét, hogy onnan lökje el magát. Egyik sem létezett.

Beáradt a torkába, a testébe, és szétolvasztotta, mire elkezdett hangtalanul sikoltozni, könyörögni, hogy álljon meg...

Aelin.

A név ott dübörgött a láng magjában, a világ szívében. Jelzőtűz volt, hívószó. Aelin születése óta várta ezt a hangot, vakon kereste egész életében, és a világ végére is követné.

– AELIN.

Aelin teste megfeszült az ágyon, a szájából, torkából, szeméből lángok lobbantak fel. Valódi lángok.

Arany és kék, vörös sávok között. Valódi láng tört elő belőle. Az ágynemű megpörkölődött. A szoba és az ágy nem gyulladt ki. A hajó a tenger közepén nem gyulladt ki, egy könyörtelen, áttörhetetlen levegőfal védte.

Jéggel borított kezek ragadták vállon, a lángokon is keresztülnyúltak. Rowan vicsorgó arca jelent meg előtte, utasította, hogy lélegezzen.

Aelin vett egy nagy levegőt, mire még több láng áradt le a torkán.

Semmi nem tudta féken tartani a mágiáját. Te jó ég, Aelin még azt sem érezte, hogy a kiégés fenyegetné. Semmit nem látott, csak a lángokat. ..

Rowan a kezébe vette az arcát, és ahol a tündér jege és szele találkozott a lány tüzével, ott gőz fodrozódott.

– Képes vagy uralni a tüzedet. Képes vagy rá. Ha félsz, akkor felülkerekedik rajtad.

Aelin teste ívben megfeszült a matracon, teljesen meztelen volt. Biztosan leégette magáról a ruháját is, Rowan kedvenc ingét. A lángjai még vadabbul lobogtak.

Rowan erősen megfogta, arra kényszerítette, hogy nézzen vele farkasszemet, és morogva így szólt hozzá:

– Én ismerlek téged, minden porcikádat, és nem félek tőled.

Nem fogok félni.

Egy vonal az égő fényességben.

Az én nevem Aelin Ashryver Galathynius...

És nem fogok félni többé.

Aelin kezében ekkor megjelent egy szíj, hogy kezelni tudja a mágiát.

Hirtelen sötétség áramlott be: nyugodt volt, jóleső. A sötétség eloltotta a lángnyelvet.

Nyelt egy nagyot és még egyet.

– Rowan.

A férfi szeme az állatokéra emlékeztető fénnyel csillogott. Végignézett rajta. A szíve féktelenül, rémülten kalapált.

– Rowan – szólította meg őt Aelin újra.

A tündér továbbra se mozdult, csak nézte: sérülés jelét kereste. Aelin szíve a tündér rémülete láttán összeszorult.

Vállon ragadta, tiszta erőből megszorította, és érezte a testéből áradó rémületet, mintha minden önuralmát elvesztette volna, mint aki azért készül küzdeni, hogy Aelint megtartsa ebben a testében. Ő maradjon benne, és ne egy istennő vagy valami még rosszabb maradjon helyette.

– Nyugodj meg! *Nyugodj meg!*

Rowan nem nyugodott meg. Aelin döbbenten nézte, elvette a férfi kezét az arcáról, hogy közel hajoljon hozzá. A takarókat

ledobta az ágyról.

– Jól vagyok – mondta tisztán artikulálva. – Nem először látsz így. Hozz egy kis vizet! Szomjas vagyok.

Egyszerű, könnyen teljesíthető parancs, hogy szolgálja őt. Rowan korábban elmagyarázta, hogy a hím tündérek szeretik, ha szükség van rájuk. A lelkük mélyén nagyon szeretnek fontoskodni, rajongani valakiért. Aelin vissza akarta hozni erre a szintre, a civilizáltságnak, józanságnak erre a szintjére.

Rowan arca továbbra is kegyetlenül nyersnek tűnt, vonásait állati düh torzította el, melynek mélyén ott lapult az alattomos félelem.

Aelin odahajolt hozzá, beleharapott az állába, figyelt rá, hogy a fogaival kicsit megkarcolja, és így szólt a bőrére suttogva:

– Ha nem kezdesz el herceghez méltón viselkedni, akkor aludj inkább a földön!

Rowan hátrahúzódott, komor arcáról valami másvilági sugárzott, de lassan, ahogy eljutottak hozzá a szavak, a vonásai ellágyultak. Továbbra is feldúltnak tűnt, de már nem állt olyan közel ahhoz, hogy *megölje* az Aelint fenyegető láthatatlan veszélyt. Ő is megharapdálta Aelin állát, és a fülébe súgott:

– Meg fogod bánni a fenyegetőzést, hercegnő!

Te jó ég! Aelin testét átjárta a feszült várakozás. Negédesen rámosolygott. Rowan felállt, meztelen testében minden izom megmozdult. Aelin nézte, ahogy macskaszerű, puha léptekkel a mosdóállványon álló vizeskancsó felé megy.

A rohadéknak volt mersze végignézni rajta, és csak utána fogta meg a kancsót. Elégedett, férfias mosolyt vetett rá, a pereméig öntött neki egy pohár vizet. Pont akkor állt meg a keze, amikor kellett.

Aelinben felmerült, hogy egy kis lángocskával megégeti a férfi meztelen fenekét, amikor Rowan nyomatékos odafigyeléssel és nyugalommal letette a kancsót. Aztán visszament az ágyhoz, folyamatosan szemmel tartva Aelint, és a pohár vizet az ágy melletti kis asztalra tette.

Aelin felállt, meglepődött, hogy nem remeg a térde, és Rowan szemébe nézett.

Csak a hajó nyikorgása és a hullámok moraja töltötte be a helyiséget.

– Mi volt ez? – kérdezte Aelin halkan.

Rowan becsukta a szemét.

– Elvesztettem az önuralmam.

– Miért?

Rowan a kerek hajóablakon keresztül a holdfényben úszó tengerre pillantott. Annyira ritkán fordult elő, hogy kerülte Aelin tekintetét.

– Miért? – kérdezte Aelin újra.

Rowan végre a szemébe nézett.

– Azt hittem, hogy Maeve jött el érted. – Nem érdekelte, hogy a Rémkulcs az ágy mellett hevert, és nem a lány nyakában. – Amikor rájöttem, hogy csak a mágiád... Nagyon régen fordult elő utoljára, hogy hirtelen nem tudtam, hogyan hozhatlak vissza. – Kivillantotta a fogait, szaggatottan felsóhajtott. A dühe nem belül rágta. – Mielőtt megint a birtoklási vágyammal gúnyolódnál, hadd kérjek bocsánatot, és hadd magyarázzam meg, hogy nagyon nehéz...

– Rowan – szólította meg Aelin, mire a tündér elnémult. Aelin megindult felé, minden lépése mintegy válasz volt arra a kérdésre, amit abban a pillanatban tett fel, hogy a lelkében felgyűlt a létezés szikrája. – Te nem vagy ember, és nem is várom el tőled, hogy az legyél.

Rowan mintha hátrahőkölt volna, de Aelin meztelen mellkasára tette a kezét, a szíve fölé. Ami a tenyere alatt még mindig vadul kalapált.

Aelin gyengéden folytatta, és közben nem vette el a kezét a mellkasáról.

– Engem nem érdekel, hogy tündér vagy, vagy ember, valg vagy valami alakváltó. Az vagy, aki vagy. Én pedig azt akarom, arra van szükségem, Rowan, hogy senki ne mentegetőzzön amiatt, aki. Te eddig még soha nem mentegetőztél magad miatt. – Előrehajolt, hogy megcsókolja azt a részt, ahol az előbb a keze volt. – Kérlek, ne kezdd most el! Igen, néha az agyamra mész a birtoklási vágyaddal, de... hallottam a hangod, és az ébresztett fel. Te hoztál ki... onnan.

Rowan lehajtotta a fejét, a homlokuk összeért.

– Annyira keveset tudok adni neked. Nemcsak a háborúra gondolok, hanem majd utána.

Aelin a tündér dereka köré fonta a karját.

– Minden reményemet felülmúlja, amit tőled kapok. – Mintha Rowan tiltakozni akart volna, de Aelin folytatta. – Amikor Darrow és Rolfe felvilágosított, hogy a háború megnyerése érdekében férjhez kellene mennem, rájöttem, hogy pont az ellenkezőjét kell tennem.

Rowan nagyot fújtatott.

– Jellemző rád. De ha Terrasen érdekében...

Aelin kissé hátrébb húzódott, hogy jobban lássa Rowan szigorú arcát.

– Nincs vesztegetni való időnk. Nincs annyi időnk, hogy egy idegen királyság uralkodójával házasságra lépjek. A szerződések, a távolságok, aztán az is hónapokba telne, míg hadsereget toboroznék, és oda küldeném, ahova kell. Csak a most van. Semmi szükségem egy idegesítő férjre, aki vetélkedni akar velem, vagy akit a saját biztonsága érdekében be kellene zárni, ha én lánggyűrűben ébrednék. – Nyomott egy újabb csókot Rowan tetovált mellkasára, erős, dübörgő szíve fölé. – Rowan, nekem csak rád van szükségem, csak rád.

Rowan mély, hangos légzése ott rezgett Aelin arcán. Rowan megsimogatta a haját és meztelen hátát.

– Az udvarunk megváltoztatja a világot.

Aelin megpuszilta a szájzugát.

– Együtt megcsináljuk.

Egykor Rowan mondta ezt neki, ezekkel a szavakkal kezdődött el összetört szívének gyógyulása. És Rowané.

– Kárt tettem benned? – kérdezte Aelin elfúló hangon.

– Nem. – Rowan a hüvelykujjával végigsimította a járomcsontját. – Nem, semmiben nem tettél kárt.

– Ha túléljük a háborút – motyogta Aelin egy idő után, Rowan meztelen mellkasához simulva –, akkor mind a kettőnknek meg kell tanulnia pihenni. Azt, hogy hogyan kell végigaludni egy éjszakát.

– Ha túléljük a háborút, hercegnő – szólt Rowan, és végighúzta az ujját a lány gerincének barázdáján –, akkor én boldogan megteszek bármit, amit kívánsz. Pihenni is megtanulok.

– Az is lehet, hogy soha nem lesz egy perc nyugtunk se, hiába szerezzük meg a Zárat, aztán a kulcsokat, és küldjük vissza Erawant a rohadt poklába.

A derű elhalványult Rowan arcán, az ujja is megállt, és az arckifejezése töprengőre váltott.

– Az is lehet, hogy örökös fenyegetettségben éljük az életünket, háborúk árnyékában, fontoskodó követeket kell vendégül látnunk, szörnyű királyokat meglátogatnunk, és közben szépen viselkednünk, de ha te mellettem vagy, én boldogan megteszek bármit.

Aelin ajka megremegett.

– Hűha! Mikor tanultál meg ilyen szépen szónokolni?

– Csak okot kellett rá találnom, hogy megtanuljak – mondta Rowan, és megpuszilta az arcát.

Aelin úgy érezte, hogy a teste egyszerre megfeszül és elolvad, ahogy Rowan gyengéden, harapdálva puszilgatta az állát, a fülét, a nyakát. Aelin az ujjait a tündér hátába mélyesztette, Rowan szemfogai viszont szabadon hozzáfértek a nyakához, és a tündér finoman végig is horzsolta a bőrét.

– Szeretlek – lehelte Rowan a bőrére, és most finoman nyaldosta. – A pokol mélyére is utánad mennék.

Aelin száján majdnem kicsúszott a válasz, hogy percekkel ezelőtt ez majdnem megtörtént, de inkább hátrafeszült, és halkan, követelőzőn felnyögött. Csillapodni fog benne valaha is ez a vágy, hogy ennyire akarja őt? Nemcsak hogy a közelében legyen, de az is, hogy olyan mélyen benne volt, hogy azt érezte, hogy a lelkük összefonódik, a mágiájuk táncol... Rowan volt a fonál, ami kivezette őt az őrület és rombolás égő magjából.

– Kérlek! – lehelte, és nyomatékül a körmeit a derekába mélyesztette.

Rowan válaszul felmordult, és magára húzta. Aelin a lábát a dereka köré fonta, hagyta, hogy Rowan a falhoz vigye. A háta mögött érezte a hűvös fát, maga előtt pedig Rowan forró, kemény testét.

Aelin zihálni kezdett, mert Rowan a nyelvével újra a nyakán motozott.

– *Kérlek!*

Érezte a bőrén a férfi mosolyát, amikor Rowan hosszú, erőteljes mozdulattal a testébe hatolt, és közben a nyakába harapott.

Magának követelte, erősen, tiszta szívből, és Aelin megértette, hogy a férfi milyen kétségbeesetten vágyik rá. És azt is, hogy ez kölcsönös. Ahogy a férfi fogai benne voltak, a teste benne... Majdnem elégett, a lehengerlő vágytól szinte darabokra hullott...

Rowan mozgatni kezdte az ölét, lassú, lágy ritmusban, továbbra is Aelin nyakát harapdálva. Aelin a csúcsra érve Rowan vállába harapott, különben akkorát sikított volna, hogy a tenger mélyén az összes állatot felébreszti vele. Rowan csak nevetett.

A mágiájával begyógyította a kis harapásokat a nyakán, erősen megszorította a combjait, a falnak szegezte, és még mélyebben, keményebben hatolt belé.

Aelin a hajába túrt, vadul megcsókolta Rowant, és a saját vére ízét érezte a nyelvén.

– Mindig vissza fogok találni hozzád – suttogta Rowan szájába.

Aelin újra a csúcsra ért, és Rowan vele robbant.

Feketecsőrű Manon felébredt.

Semmi olyan hang vagy szag nem volt hallható vagy érezhető, amitől fel kellett volna ébrednie, de ragadozó ösztönei valami furcsát észleltek, és felriasztották álmából.

Pislogva felült, a sebe már csak tompán fájt, és a feje is kitisztult.

A szinte koromsötét helyiségbe csak a holdfény szivárgott be a kerek hajóablakon keresztül, ez világította meg pirinyó kabinját. Mennyi időre adhatta át magát az álomnak és az undorító búskomorságnak?

A hajó nyikorgását hallgatta. Fentről halk morgás hallatszott: Abraxos. Még él. Alszik. Ismerte ezt az álmos, lihegő morgást.

Megtapogatta a bilincseket a csuklóján, felemelte a kezét, hogy jobban lássa a zárat. Ügyes szerkezet, a vastag láncokat masszívan a falhoz rögzítették. A bokájánál se volt jobb a helyzet.

Nem is emlékezett rá, mikor bilincselték meg utoljára. Elide hogy bírhatta ki tíz évig?

Lehet, hogy megkeresi a lányt, ha kijut innen. Nem hitte volna, hogy a királynak vannak hírei a Tizenhármakról. Felkúszik Abraxos hátára, elrepülnek a partig, megkeresik Elide-ot, és csak utána kutatják fel a boszorkánykört. Azután nem tudta, mi lesz. De még ez is jobb, mint feküdni, mint egy féreg a napon, és hagyni, hogy a kétségbeesés, ami az elmúlt napokban átvette fölötte a hatalmat, végérvényesen maga alá gyűrje.

Mintha hívta volna, az ajtó kinyílt, és Dorian állt a küszöbön, kezében egy gyertyával.

Nem is gyertya volt. Láng égett az ujjai körül. Zafírkék szemei élénken csillogtak.

– Te voltál? Tőled fodrozódott az erő?

– Nem. – Nem volt nehéz kitalálni, hogy akkor kitől. – A boszorkányoknak nincs ilyen mágiájuk.

Dorian oldalra billentette a fejét, kékesfekete hajára a lángok aranyfoltokat festettek.

– De ti is hosszú életűek vagytok.

Manon bólintott, amit Dorian invitálásnak vett, és helyet foglalt a megszokott székében.

– Csak egy csepp mágiát birtoklunk. A használatát megadásnak hívják – mondta, és végigfutott a hideg a hátán. – A boszorkányok életében csak egy olyan pillanat adódik, amikor ezzel a mágiával nagy erőt tudnak az ellenségeikre szabadítani. Az ára az, hogy a robbanásban elég maga a boszorkány is, és a testét oda kell adnia a sötétségnek. A boszorkányháborúkban minden csatában és nagyobb összetűzésben használták a megadást, mindkét oldalon.

– Ez öngyilkosság, felrobbantani magad és közben magaddal rántani az ellenségeidet.

– Az, és nem valami kellemes dolog. Amikor a vasfogú boszorkány megadja magát a sötétségnek, a sötétség ereje betölti őt és belőle árad ki ébenfekete hullámokban. Azt mondják, hogy így mutatkozik meg a sötét lelkünk.

– Láttad már, hogy valaki ezt csinálta?

– Egyszer. Egy fiatal boszorkánynál, aki dicsőségre vágyott, de nem volt elég képzett harcos. Félelmében csinálta a megadást,

de még az sem sikerült neki rendesen. Nemcsak a crochanokat pusztította el ugyanis vele, hanem a fél vasfogú sereget is.

Dorian fejébe szöget ütött a crochan szó. Manon népe.

Nem is az övé. Ő feketecsőrű.

– A vasfogúak ellenünk is bevetnék?

– Ha alacsonyabb rangú boszorkánykörökkel kerültök szembe, akkor igen. Az öregebb boszorkánykörök túl pökhendiek és gyakorlottak ahhoz, hogy a megadást válasszák harc helyett. A fiatalabb, gyengébb körök viszont megrémülhetnek, vagy úgy akarnak hőssé válni, hogy feláldozzák magukat.

– Ez gyilkosság.

– A háború már csak ilyen. A háború szentesített gyilkosság, mindegy, kinek az oldalán állsz. – Látta, hogy Dorian arca elkomorul. – Öltél már meg valakit?

Már majdnem azt mondta, hogy nem, de a kezében kialudt a fény.

Igen. Manon rájött, hogy amikor a rémkő nyakéket viselte. A benne lakó valg csinálta. Sokszor. És nem tiszta módszerekkel.

– Amikor újra szembekerülsz velük – mondta Manon –, akkor gondolj arra, hogy mit tettek veled!

– Nem hinném, hogy valaha is elfeledkeznék róla, boszi. – Dorian felállt, és elindult az ajtó felé.

– A láncok ledörzsölik a bőröm – szólalt meg Manon. – Biztosan együttérzel a leláncolt emberekkel. – Dorian megállt. Manon felemelt kézzel mutatta a láncokat. – A szavamat adom, hogy nem teszek senkiben kárt.

– Nem az én hatásköröm. Most, hogy már újra képes vagy beszélni, mondd el Aelinnek, amit hallani akar, és akkor másképp fognak bánni veled.

Manonnak fogalma se volt arról, mit akar tudni a királynő. Halványlila gőze sem volt.

– Minél hosszabb ideig vagyok itt, hercegfiú, annál valószínűbb, hogy valami ostobaságot fogok csinálni, ha kiengedtek. Legalább hadd érezzem a szelet az arcomon!

– Van itt ablak, állj elé!

Valami felélénkült benne Dorian nyersesége, a hangjából és széles vállaiból sugárzó férfiassága miatt.

– Ha aludtam volna, akkor egy kicsit néztél volna alvás közben?

Hideg derű csillant fel a herceg szemében.

– Tiltakoztál volna ellene?

Talán vakmerő és vad volt, vagy a vérveszteségtől még kicsit tompa, de így szólt:

– Ha be akarsz osonni hozzám a legsötétebb órákban, akkor szerintem úgy lenne illő, hogy én is kapjak valamit cserébe.

Dübörgött a vére.

– Akármennyire csábító is, hogy meztelenül, leláncolva lássalak... – Gyengéd nevetés. – Nem hinném, hogy élveznéd, hogy nem vagy ura a helyzetnek.

– Annyi nővel voltál már együtt, hogy ilyen könnyen meg tudod állapítani, mit akar egy boszorkány?

A mosoly lustává vált.

– Egy úriember nem beszél ilyesmiről.

– Hány volt? – Csak húszéves volt, de már herceg, király. A nők bizonyára hason csúsztak előtte attól a naptól kezdve, hogy mutálni kezdett.

– És te hány férfival voltál? – vágott vissza Dorian.

Manon vigyorgott.

– Elég, ha tudom, mire van szükségük a halandó hercegfiúknak. Mire vágynál könyörögve. – Nem bánta, hogy épp az ellenkezőjére gondolt.

Dorian a láncok hatósugarán kívül átsuhant a szobán, és előtte kötött ki, érezte a leheletét. Föléhajolt, az orruk majdnem egymáshoz ért. A herceg arcán nem látott derűt, kegyetlen, gyönyörű száján nem játszott mosoly, amikor megszólalt.

– Nem hinném, hogy te tudnál mit kezdeni azzal, amire nekem szükségem van, boszi. És én életemben nem fogok többet semmiért sem könyörögni.

Ezzel elment. Manon csak nézett utána, és dühében felszisszent, mert nem ragadta meg a lehetőséget, nem kapta el, nem ejtette túszul és követelte, hogy engedjék őt szabadon. Amiatt, hogy milyen öntelt volt, a tűz miatt, amit a testében érzett, és ami annyira lüktetett, hogy összezárta a lábait.

Még soha nem utasította vissza senki. A férfiak időnként szó szerint darabjaikra hullottak, hogy az ágyába mászhassanak. Ő

pedig... nem tudta, mit csinált volna, ha Dorian elfogadja az ajánlatát, ha megtudta volna, hogy a király pontosan mit tenne csodás szájával és ruganyos testével. Manon feltételezte, hogy csak szórakozás lett volna az egész, és ürügy, hogy még jobban utálja magát.

Még az ajtó felé nézve zsörtölődött, amikor az újra kinyílt.

Dorian dőlt az öreg fakeretnek, a tekintetében továbbra is valami Manon számára értelmezhetetlen csillogott: kéjvágy, gyűlölet vagy mindkettő. Nem nézve hátra behúzta az ajtót.

Manon szívverése az egekbe szökött, halhatatlan figyelmét teljesen lekötötte Dorian egyenletes, nyugodt légzése, rezzenéstelen arca.

Dorian reszelős hangon szólalt meg.

– Nem fogom arra pazarolni a lélegzetvételeimet, hogy elmagyarázzam neked, mennyire értelmetlen lenne túszul ejteni engem.

– Én se fogom az enyémet azzal, hogy elmondjam, hogy csak azt kaphatod tőlem, amit önszántamból felajánlok, és nem többet.

Dorian feszülten fülelt, de még az átkozott szíve is egyenletesen vert tovább. Félelemnek nyoma sem volt.

– Azt szeretném, ha igent mondanál – mondta. A tekintete a láncra siklott.

Manonnak egy pillanat múlva esett le, hogy Dorian mire akar kilyukadni. Halkan elnevette magát.

– Akkor gondolkodj, hercegfiú! Egyébként igen. Önszántamból. Ez lehetne a mi kis titkunk.

Úgyse volt ő már semmi és senki. Az ágyát megosztani az ellenséggel semmi nem lenne ahhoz képest, hogy crochan vér folyik az ereiben.

Manon elkezdte kigombolni a fehér ingét, amit az istenek tudják, mióta viselt, de Dorian felmordult.

– Majd én.

Na, persze. Manon hozzáért a második gombhoz.

Láthatatlan kezek szorították meg a csuklóját, elég erősen ahhoz, hogy elengedte az inget.

Dorian odament hozzá.

– Mondtam, hogy majd én. – Manon minden porcikáját szemügyre vette, ahogy fölémagasodott, beleborzongott a kéjbe. – Jobban teszed, ha hallgatsz rám.

Ez a férfiakra jellemző arrogancia...

– A halálnak udvarolsz, ha...

Dorian szája közeledett.

Pihekönnyű érintés volt, szinte csak egy fuvallat. Szándékos, kiszámított, de annyira váratlan, hogy Manon teste belefeszült.

Hasonló simogató gyengédséggel csókolta meg a szája szegletét. Aztán a másikat. Manon nem mozdult, nem is vett levegőt, mintha a testrészei mozdulatlanul várnák a következő lépést.

Dorian elhúzódott, hideg távolságtartással nézett a szemébe. Akármit látott is, hátralépett.

A láthatatlan ujjak eltűntek a csuklójáról. Az ajtó kinyílt. Dorian arcára visszatért a huncut mosoly. Vállat vont, és így szólt:

– Talán majd egy másik este, boszi.

Manon majdnem felordított, amikor Dorian kiosont az ajtón, és nem jött vissza.

45.
FEJEZET

A Boszorkány Tudata Kitisztult, de teljesen fel volt dúlva.

Aedion részesült abban az élvezetben, hogy felszolgálja neki a reggelit. Szándékán kívül észlelte a kabinban a női izgatottság szagát és Dorianét, ami belevegyük.

Aedion órák múlva, késő délután már a horizontot fürkészte a hajó tatjáról, és arról próbálta győzködni magát, hogy a királynak joga van ahhoz, hogy továbblépjen. Csendes őrjáratai során gyakran rágódott azon is, amit Lysandra a fejéhez vágott: hogy mennyire dühös a királyra, és milyen kegyetlen vele. Talán igaza volt. És talán az maga a csoda, hogy Dorian Sorscha lefejezése után képes egyáltalán érdeklődéssel nézni egy nőre. De... pont a boszorkányra? Tényleg ez a Manon kell neki?

Lysandrának is feltette a kérdést, amikor a lány fél óra múlva csatlakozott hozzá, még ázottan, mert a vízben járőrözött. Tiszta volt a levegő.

Lysandra grimaszolva beletúrt tintafekete hajába.

– Voltak olyan kuncsaftjaim, akik a feleségük vagy szerelmük elvesztése után valamivel el akarták terelni a figyelmüket. A szeretett nő ellenkezőjét akarták, hogy minden szempontból különválasszák egymástól a két dolgot. Amin Dorian keresztülment, az mindenkit megváltoztatna. Nagyon is lehetséges, hogy most a veszélyes dolgok vonzzák.

– Mindig is volt benne ilyen hajlam – dünnyögte Aedion. Aelin és Rowan felé nézett, akik a fedélzeten edzettek. A verejtékük a délutáni-esti fényekben aranyszínűn csillogott. Dorian a hátsó

fedélzetre vezető lépcsőn gubbasztott, Damarist a térdére fektette, a hőségben alig volt magánál. Aedion mosolygott magában, tudta, hogy Rowan jól feléken billentené őt emiatt.

– Aelin veszélyes volt, de mégiscsak ember – osztotta meg megfigyelését Lysandra. – Manon nem az. Talán ez tetszik neki. Én a te helyedben nem ütném bele az orrom.

– Kimaradok belőle, ne aggódj! Bár Dorian helyében én nem engedném vasfogak közelébe a kedvenc testrészemet – jegyezte meg Aedion vigyorogva, mire Lysandra hátravetett fejjel hahotázni kezdett.

Aedion hozzátette:

– Elég volt végignéznem a reggeli előadást. Aelin úgy nekiesett Manonnak, hogy minden vágyam a közbeavatkozást illetően magától elpárolgott. Az ilyen jeleneteket jobb a távolból szemlélni.

Ki gondolta volna? A kis Elide Lochan még életben van, és őket keresi. Jó istenek! Aelin arca is sok mindent elárult, amikor Manon részletesen feltárta, hogy Vernon mit próbált tenni a lánnyal...

Ezért majd megfizetnek Perranthban. Aedion a beleinél fogva fogja felakasztani a lordot, de úgy, hogy Vernon még lélegezzen. Így fogja visszafizettetni Vernonnal azt a borzasztó tíz évet, amit Elide-nak el kellett tűrnie. A rokkant lábát, a láncokat, a tornyot.

Egy toronyban élt bezárva, egy olyan városban, ahová ő is számolatlanul sokszor látogatott el az elmúlt tíz évben. Lehet, hogy Elide a toronyból látta is a Romlást, ahogy megérkeztek, majd elhagyták a várost. Talán azt hitte, hogy ő megfeledkezett róla, vagy nem is törődik vele.

És most is egyedül van.

Egy életre tönkretett lábbal, kiképzés, fegyverek nélkül. Ha szerencséje van, akkor belebotlik a Romlásba. A parancsnokai ismerni fogják a nevét, és megvédik. Már ha egyáltalán fel meri fedni magát.

Minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne fojtsa meg Manont azért, mert ott hagyta a lányt Tölgyváld-erdő közepén, és nem repült vele egyenesen Terrasenbe.

Aelin ugyanakkor nem fogta vissza magát.

Két ütés, olyan sebességgel, hogy még a szárnyparancsnok se látta.

Két váratlan ökölcsapás Manon arcára, mert elhagyta Elide-ot.

Aztán tűzgyűrűt csinált Manon torka köré, és nekivágta egy falnak, miután megesküdött Aelinnek, hogy igazat mondott.

Rowan tárgyilagosan emlékeztette Aelint arra, hogy Manon Elide kiszabadulásáért is felelős, mire Aelin csak annyit válaszolt, hogy ellenkező esetben a tüzet le is küldte volna a torkán.

Ennyi volt.

Aelin még mindig dühöngött, abból a vehemenciából ítélve, ahogy Rowannel a fedélzeten viaskodott.

A kabinjában uralkodó szagok és morgás alapján ítélve a boszorkány is magánkívül volt.

Aedion már égett a vágytól, hogy elérjenek végre a Kőmocsárba, még akkor is, ha nem biztos, hogy kellemes lesz, ami ott vár rájuk. Még háromnapnyi járás választotta el őket a keleti parttól. Aztán kiderül, mennyit ér a Rolfe-fal kötött szövetség, lehet-e bízni benne.

– Nem kerülheted őt a végtelenségig – mondta Lysandra, és ezzel Aedion figyelmét arra a másik dologra terelte, ami miatt muszáj lett volna mielőbb elhagynia a hajót.

Az apja a hajóorron, az összegömbölyödő Abraxos mellett ült, őrizte és megfigyelés alatt tartotta a wyvernt. Próbált rájönni, hogy lehet megölni, hol lehet halálos csapást mérni rá.

Mindezt függetlenül attól, hogy az állat nem tűnt többnek egy túlméretezett kutyánál, és annyira szelíd volt, hogy még csak le se láncolták. Egyébként sem volt elég nagy láncuk hozzá, és valószínűleg úgyse akarja elhagyni a hajót Manon nélkül. Abraxos csak akkor mozdult meg, ha halra vagy nagyobb állatokra vadászott. Ilyenkor Lysandra tengeri sárkány alakjában kísérte a hullámokban. Amikor pedig kiterülve feküdt a fedélzeten, az Oroszlán biztosított neki társaságot.

Aedion a Koponya-öböl óta alig szólt Gavrielhez.

– Nem kerülöm – mondta Aedion. – Egyszerűen nincs miről beszélnünk.

Lysandra megrázta vizes haját, és homlokát ráncolva pillantott a fehér ingére fröccsenő vízre.

– Én például szívesen meghallgatnám, hogyan ismerkedett meg az anyáddal. Ahhoz képest, hogy Maeve csapatának tagja, kedvesnek tűnik. Jobb, mint Fenrys.

Aedion Fenrys láttán valóban legszívesebben tört-zúzott volna. A röhögése, fölényeskedése, pökhendisége... Rájött, hogy ő is egy tükör, de olyan, ami kutyaként mindenhová a nyomában lohol. Vagy inkább, mint egy farkas.

Aedion nem állt ki ellene a küzdőtérre, de óvatosan megnézte a küzdelmét Rowannel és Gavriellel, akik korábban mindketten részt vettek a kiképzésében. Fenrys úgy harcolt, ahogy várta tőle, látszott rajta a több száz éves gyakorlat és az, hogy két életveszélyes gyilkos képezte ki. Fenrysnek a mágiája is sajátos volt: úgy tudott két pont között helyet változtatni, mintha valami láthatatlan ajtón sétált volna keresztül.

Mintha a gondolataival megidézte volna a halhatatlan harcost, Fenrys peckes léptekkel előjött valahonnan lentről, vigyorogva rájuk nézett, aztán elfoglalta őrhelyét a főárbóc mellett. Mindenki részt vett az őrjáratozásban. Lysandra és Rowan rendszerint messze a látóhatáron túlra repültek, elöl-hátul felderítették a környéket, és kapcsolatot tartottak a két kísérő hajóval. Aedion még nem merte elárulni az alakváltónak, hogy mindig összeszorult szívvel, a perceket számolva várta, hogy meglássa szárnyas vagy uszonyos alakjában.

Biztos volt benne, hogy unokahúgához hasonlóan az alakváltó sem venné jó néven, ha nekiállna *fontoskodni*.

Lysandra óvatosan figyelte Aelint és Rowant. Pengéjük olybá tűnt, mint a higany, ahogy össze-összecsaptak.

– Te is jól haladsz az edzésekkel – mondta Aedion az alakváltónak.

Lysandra zöld szeme felcsillant. Egymást váltva tanították az alakváltót a különböző fegyverek használatára és a közelharcra. Tisztában volt valamennyi dologgal, még az Arobynn-nel töltött időszakból. Lysandra elmondta, hogy a férfi csak azért tanította, hogy biztosítsa *befektetése* életben maradását.

De ő többet akart tudni, ismerni akarta a gyilkolás számtalan módját. A múltját is figyelembe véve Aedionnak nem kellett volna csodálkoznia az igyekezetén, de mégis csodálkozott. És aggódott is, mert a lány kinevette, amikor ő megígérte, hogy

feleségül veszi. Egyikük sem tért vissza később erre a témára. Aedionnak semmi kedve nem volt ahhoz, hogy még egyszer kinevessék.

Ugyanakkor gyakran kapta magát azon, hogy a lány nyomában jár. Most sem tudta megállni, hogy kövesse Lysandrát, aki a királynő és a herceg felé indult. Dorian a lépcsőn kicsit arrébb ment, hogy elférjenek. Aedion figyelmét nem kerülte el a gesztus, hogy a király tisztelettel viszonyul hozzájuk. Ő valahogy nem tudta leküzdeni a király iránti ellenszenvét, csak időről időre elfojtotta.

Rowan és Aelin küzdelme holtpontra jutott, ezért Rowan lefújta a küzdelmet, és a hüvelyébe dugta a kardját. Megcsípte Aelin orrát, mert a lány nagyon dühösnek tűnt amiatt, hogy nem nyert. Aedion a nem létező bajsza alatt mosolygott, és az alakváltóra pillantott. A királynő és a herceg a lépcsőkorlát mellett elhelyezett vizeskancsó és poharak felé indult, mert már nagyon megszomjaztak.

Aedion arra készült, hogy felajánl Lysandrának napnyugta előtt egy utolsó edzést. Dorian ekkor így szólt Aelinhez:

– Szerintem nem tenne semmi rosszat, ha kiengednénk.

Aelin még mindig zihálva belekortyolt a vizébe.

– Mikor jutottál erre a következtetésre: mielőtt, mialatt vagy miután meglátogattad az éjszaka közepén?

Irgalmas istenek! Már csak ez a beszélgetés hiányzott!

Dorian félig elmosolyodott.

– Te is jobban kedveled a halhatatlan harcosokat. Én miért ne tehetném?

Aelin pohara koppant a kis asztalon. Aedion összerezzent, és mindenhova nézett, csak az unokahúgára nem. Fenrys a főárbóc mellől figyelte őket, Lysandra Dorian másik oldalán maradt. Aedion hirtelen észrevette, hogy milyen furcsán helyezkedett. Aelinnel szemben Lysandra és Dorian. Ő pedig akaratán kívül középre került. Pontosan oda, ahová nem akart.

– Dorian, szerinted miért kellene a boszorkányt kiengednünk? – kérdezte Rowan Aelin mellől.

Aelin lángoló tekintettel nézett rá. Jól van, majd a herceg elbánik a haragjával. Mindenki úgy tett, mintha nem vette volna észre Rowan nyakán a két pontszerű sebet és a finom

horzsolásokat a vállán. A parti őrületük óta már eltelt néhány nap, de a tündérherceg még most is úgy nézett ki, mintha újra szeretné élni a vihar minden pillanatát.

Aelin nem is próbálta elrejteni a nyakán lévő új sebeket. Aedion majdnem megkérte rá, hogy keressen magának egy sálat.

– Zárjunk be valakit közületek! – Dorian az állával a tündérharcosok és Lysandra felé bökött. Meglátjuk, milyen érzés lesz neki.

– Ennek minden porcikáját arra teremtették, hogy embereket csaljon tőrbe. Hogy elhitesse velük, hogy ő ártalmatlan.

– Feketecsőrű Manont én soha nem hittem ártalmatlannak.

Aelin nem tágított.

– Az egész fajtája gyilkosokból áll, és ez alól ő sem kivétel. Arra nevelik őket, hogy ne legyen lelkiismeretük. Függetlenül attól, hogy a nagyanyja mit tett vele, ő örökre ilyen marad. Nem fogom kockára tenni a hajón utazók életét azért, hogy ti jobban aludjatok éjszaka. – Keresztül tudta volna döfni Doriant a tekintetével.

Mindenki mocorogni kezdett, Aedion pedig úgy tervezte, hogy ha a beszélgetésnek egyszer vége, megkéri Lysandrát, hogy folytassák a gyakorlást. Ekkor azonban Dorian nagyon halkan megszólalt.

– Tudod, én vagyok a király.

A türkizkék-arany szemek Dorianre villantak. Aedion szinte látta a szavakat, amiket Aelin legszívesebben kimondott volna, hogy indulatosan visszavágjon. Néhány jól megválogatott mondattal ki tudná filézni Dorian szellemét, mint egy halat, és csak tovább pusztítaná a férfit, aki maradt belőle, miután a valg herceg erőszakkal beleköltözött. Ám ha így tenne, elveszítene egy erős szövetségest, akire nemcsak a háborúban, de utána is szüksége lenne, ha túlélik. A tekintete ellágyult. Egy barát. Egy barátot is elveszítene.

Aelin megdörzsölte a csuklóján lévő hegeket, amik a lemenő nap arany fényében most jól látszottak. Aedion szinte rosszul lett, valahányszor rájuk nézett. Aelin rövid szünet után így szólt Dorianhez:

– Rendben, de csak ellenőrzés mellett. Csak két őr kíséretében hagyhatja el a szobáját, az egyikük mindig legyen tündér, plusz valaki közülünk. A csuklóján maradjanak bilincsek, a lábára nem kell. A szobában nem kell lánc, de egy őr posztoljon az ajtaja előtt.

Aedion látta, hogy Rowan is megsimogatja a hüvelykujjával az egyik heget.

– Rendben – mondta Dorian.

Aedion majdnem azt mondta neki, hogy érdemes lenne megünnepelniük, hogy Aelin hajlandó volt a kompromisszumra.

– Egyébként miután ti egy jót flörtöltetek Tölgyváldban, ő a boszorkánykörével megpróbált megölni engem – jelentette ki Aelin fenyegető hangon.

– Provokáltad – tiltakozott Dorian. – Én pedig most csak azért ülhetek itt, mert ő kétszer is kockázatot vállalt Résvárban, hogy engem megmentsen.

Aelin letörölte a verejtéket a homlokáról.

– Megvolt rá az oka. De nem hinném, hogy százévnyi gyilkolászás után úgy döntött volna, hogy a te helyes kis pofikád hatására megjavul.

– A tied Rowant három évszázados véreskütől térítette el.

Aedion apja közeledett a hajóorr felől, ahol Abraxos mellett őrködött, és így szólt:

– Én a helyedben másképp érvelnék, felséges király.

Aedion ösztönei is felébredtek, ahogy meglátta a herceg izmait megfeszítő fagyos dühöt.

Dorian is észrevette, és talán némi bűntudattal a hangjában így szólt:

– Nem akartalak megbántani, Rowan.

Gavriel oldalra billentette a fejét, aranyszőke haja széles vállára hullott, és halvány mosollyal az arcán így szólt:

– Ne aggódj, felség, Fenrys annyiszor beszólt már Whitethornnak, hogy az elég lesz még háromszáz évre!

Aedion elmosolyodott apja tréfálkozásán.

Aelin megkímélte Doriant attól, hogy reagálnia kelljen, mert így szólt hozzá:

– Meglátjuk, hogy a szárnyparancsnok elő akar-e bújni vacsora előtt a fedélzetre.

Dorian nem várta, hogy ilyen hamar teljesül a kérése, és kissé elképedt arcot vágott. Aelin viszont már megindult a lépcső felé. Fenrys a főárbóc mellől szúrós szemmel mérte végig a többieket, ahogy elhaladtak mellette. Aedion tudta, hogy a kotnyeleskedő tündér úgyis mindjárt csatlakozik hozzájuk. A boszorkányt mindenki jelenlétében akarták kiengedni.

A fedélzeten gyorsan besötétedett. Aedion a többiek után sietett, és azért fohászkodott magában, hogy Aelin és Manon ne zúzzák szét teljesen a hajót.

Ágyba bújni egy boszorkánnyal. Aelin fogcsikorgatva ment Manon szobája felé. Dorian egykor notórius nőcsábász hírében állt, de ez... Aelin fújtatott, azt kívánta, bárcsak Chaol is ott lenne.

Bár jobb, ha nem látja, elég baja van így is. Mit csinálhatnak épp Nesrinnel ott messze, délen? Lehet, hogy nemcsak Chaol lábát gyógyíttatják, hanem már gyűjtik a hadsereget, hogy átkeljenek a Keskeny-tengeren, és észak felé vonuljanak. Ha mellékük szegődik a szerencse.

Ha. Aelin utálta ezt a szót. De a barátsága Doriannel elég ingatag lábakon állt. Részben némi előzékenységből engedett a kérésének, de főként azért, mert tudta, hogy Manon még tudna mesélni nekik Morathról. Erawanről. Bőven lenne mit mesélnie.

Afelől már kétségei voltak, hogy a boszorkány segítőkész lesz, főleg, hogy Aelin reggel *egy kicsit* elvesztette a fejét. Önző, számító embernek is tűnhetett, mert Dorian érdeklődését akarta a boszorkány puhítására felhasználni, de a háború az háború.

Aelin az ujjait hajlítgatva közeledett a boszorkány szobája felé. A folyosón a lámpák együtt imbolyogtak a hullámokkal. A tenger háborgása dél óta nem csillapodott.

Rowan gyorsan meggyógyította a horzsolást az ujjain, amit akkor szerzett, amikor behúzott a boszorkánynak. Aelin úgy mondott neki köszönetet, hogy bezárkóztak a szobájukba, és térdre ereszkedett előtte. Aelin még most is érezte a hajában, ahogy belekapaszkodott, és ott visszhangzott benne a morgása...

Rowan most ott haladt mellette, és a tekintetét hirtelen Aelinre villantotta. *Mégis mi az ördögön jár az eszed?*

A szeme csillogásából Aelin látta, hogy pontosan tudja a választ. Fenrys hátramaradt a folyosón, ebből Aelin tudta, hogy megváltozott a szaga.

Csak a szokásos, vágott vissza Rowannek negédes mosoly kíséretében. Gyilkoláson, kézimunkázáson, hogyan tudnám elérni, hogy megint olyan hangokat adj ki magadból...

Rowan olyan bánatos arcot vágott, hogy Aelinnek muszáj volt vigyorognia. Főleg, hogy a herceg nagyot nyelt. Mintha ezt mondta volna: *Tartunk egy második fordulót, mihelyt itt végeztünk. És akkor meglátom, te milyen hangokat adsz ki magadból.*

Aelin majdnem besétált Manon kabinjába, mert nyitva volt az ajtó. Rowan nevetése ellenére próbált összpontosítani, és nem úgy vigyorogni, mint egy kéjvágyó, szerelmes idióta...

Manon az ágyában ült, és arany szemét végigjártatta rajtuk: Rowanen, Dorianen és őrajta.

Fenrys mögéjük osont, és a figyelme egyből a boszorkányra szegeződött. Még őt is megbabonázta a boszorkány szépsége, tökéletessége, pontosan az, amivel a buta embereket meg tudta téveszteni.

– Ő meg kicsoda? – kérdezte Manon közömbös hangon.

Dorian felvont szemöldökkel követte a pillantását.

– Már találkoztatok. Ő Fenrys, Maeve királynő tündérharcosa.

Manon hunyorgott. Kitágult orrlyukakkal szimatolt. Volt valami furcsa a férfi szagában, amit alig lehetett észlelni a zsúfolt kabinban.

– Nem az – mondta Manon.

A boszorkány vaskörmei egy pillanattal korábban villantak elő, mint hogy Fenrys lecsapott volna.

46.
FEJEZET

Aelin ösztönösen a késéért nyúlt, csak utána vette elő a mágiáját.

Fenrys morogva rávetette magát Manonra, de Rowan mágiája a falnak csapta.

Még a földön csúszott, amikor Aelin egy lángfalat húzott közéjük.

– Mi az ördög... – értetlenkedett Aelin.

Fenrys térden állva a saját torkát fogta, Rowan ugyanis kiszívta belőle a levegőt.

A szűkös kabinban Dorian ujjbegyén is jég táncolt. A király Manon mellé csusszant, akit még láncok kötöttek gúzsba az ágyon.

– Hogy értetted azt, hogy ez itt nem Fenrys? – kérdezte Aelin a boszorkánytól, de közben szemmel tartotta a harcost. Rowan morgott mögötte.

Aelin borzongással vegyes csodálattal figyelte, ahogy Fenrys nagy levegőt vesz, és a mellkasa kitágul, majd feláll, és a lángfalat nézi. Mintha Rowan mágiája elkopott volna.

Úgy tűnt, hogy Fenrys bőre parázslik, elolvad, majd az elillanó káprázatból egy fényes lény bukkant elő, úgy világított, mint a friss hó. Aelin alig észrevehetően Aedion felé biccentett.

Unokafivére zsebéből azonnal előkerültek a kulcsok Manon láncaihoz.

Manon megbabonázva nézte, ahogy az a dolog alakot ölt, előtűnnek nyurga végtagjai, szárnyait szorosan hátrahúzza, és undorító, torz arcával szimatolja őket...

Manon láncai ekkor lehullottak.

Aelin a lángfal mögül így szólt a lényhez:

– Ki vagy te?

Manon felelt helyette.

– Erawan rémkutyája.

A lény vigyorgott, mire előtűntek rothadt fekete fogcsonkjai.

– Szolgálatukra – mondta. Ahogy keskeny mellkasán észrevette a kicsi, fonnyadt melleket, Aelin rájött, hogy a lény nőnemű. – Ezek szerint bent maradtak a beleid – fuvolázta Manonnak.

– De hol van Fenrys? – tudakolta Aelin.

A rémkutya mosolya nem halványult el.

– A hajón járőrözik valamelyik szinten. Nem gyanít semmit, ahogy ti sem gyanítottátok, hogy nem a társatok van veletek, hanem én...

– Ne fecsegj már annyit! – szólt rá Aelin, és hátravetette a copfját. – Ha jól sejtem, akkor megöltél egy tengerészt, elfoglaltad a helyét, megtudtad, amit tudni akartál, vagyis azt, hogy hogyan tudod a hajóról kijuttatni Manont és a járőreinket. De... éjszaka akartad őt elrabolni innen? – Aelin fintorogva méregette a lény vézna testét. – Úgy nézel ki, mint aki egy villát nem tud megemelni, és hónapok óta nem is próbálta.

A rémkutya csak pislogott, aztán sziszegni kezdett.

Manon elnevette magát.

– Nem értem – szólt Manon. – Egyszerűen belopózhattál volna ide, és ezzel megspórolhattál volna magadnak ezer ostoba lépést...

– Alakváltó – sziszegte a lény, és megnyalta az ajkát. Hatalmas szemeivel szinte felfalta Lysandrát, aki szellemleopárd alakjában halkan morgott a sarokban.

– Alakváltó – sziszegte újra, és a sóvárgás eltorzította a vonásait.

Aelin megérezte, hogy ez a lény hogyan kezdte. Hogy Erawan milyen lényeket tartott fogva és nyomorított meg a Morath környéki hegyekben.

– Ahogy mondtam is – fuvolázta Aelin közömbösséget, sőt unalmat tettetve –, tényleg te vagy minden bajod okozója.

– A feketecsőrűek örököséért jöttem – zihálta a rémkutya. – De itt egy egész kincsesbányára leltem köztetek!

A tekintete elhomályosult, mintha már nem lenne itt, mintha már egy másik szobában lenne...

A pokolba!

Aelin a lángjával támadott.

A rémkutya felsikoltott.

Aelin lángja gőzzé vált.

Rowan nyomban mellette termett, a háta mögé tuszkolta Aelint, és kivonta a kardját. Aelin mágiája...

– Oda kellett volna adnotok nekem a boszorkányt – nevetett a rémkutya, és a hajó oldalán kitépte a kis ablakot. – Így, hogy Erawan már tudja, kivel utaztok együtt, és melyik hajón...

A lény a hajó oldalába hasított lyuk felé vetette magát, a víz permetezve hullott befelé.

Egy fekete végű nyíl fúródott a térdébe, aztán egy újabb.

A rémkutyát már csak egy lépés választotta volna el a szabadságtól.

A szobába lépő Fenrys kilőtt egy újabb nyilat, és a lény vállát a falemezekhez szögezte.

Fenrys láthatólag rossz néven vette, hogy kihagyták a buliból. Legalábbis a Rowan felé vetett pillantása erről árulkodott. Választ várt, hogyhogy nem tűnt fel nekik a hiánya.

A rémkutya tekeregve felállt, fekete vér fröccsent szerteszét, betöltött mindent a bűzével. Aelin a tőrét hajításra készen tartotta. Manon is ugrásra készen állt, Rowan a fejszéjét tartotta készenlétben.

A rémkutya ekkor egy fekete bőrszíjat dobott a szoba közepére.

Manon mozdulatlanná dermedt.

– A helyettesed sikoltozott, amikor Erawan megtörte őt – mondta a rémkutya. – Őfelsége, a sötét király küldi ezt az emléket.

Aelin nem merte levenni a tekintetét a lényről, de esküdni mert volna rá, hogy Manon megtántorodott.

– Ajándék a valgok királyától az utolsó élő crochan királynőnek – mondta a rémkutya Manonnak.

Manon csak bámult a fonott bőrszalagra, amit Asterin mindennap hordott, még a csatamezőn kívül is, amikor nem lett volna muszáj harci öltözetet viselnie. Manon nem foglalkozott vele, hogy a rémkutya mit mondott a többieknek, és azzal sem, hogy ő most a feketecsőrű boszorkánykör trónörököse vagy a crochanok királynője. Nem foglalkozott vele, hogy…

Manon nem fejezte be a gondolatot, mert egy ordítás mindent elnémított a fejében.

Az ordítás az ő száját hagyta el, amikor rávetette magát a rémkutyára.

A vadállatba fúródó nyilak nekidörzsölődtek, ahogy a nyirkos, csontos testet a falnak nyomta. Karmok, fogak kaptak az arca felé, de ő erősen szorította a nyakát, és vassal tépett a nedves bőrbe.

A lény karmai belefúródtak a falba. Ekkor Dorian könyörtelen, közömbös arccal odalépett hozzá. A rémkutya rángatózott, próbálta kihúzni a karmait.

Sikoltozott, mert láthatatlan kezek szorították, toppantották meg a csontjait.

Manon csak nézte, a rémkutya üvöltözésétől csengett a füle. Dorian így szólt:

– Te fejezd be!

Manon felemelte a kezét, vassal, nem acélpengével akarta széttépni.

A többiek kivont fegyverekkel figyeltek hátulról.

A rémkutya így zihált:

– Nem akarod tudni, hogy mit mondott a helyettesed a halála előtt? Miért könyörgött?

Manon újra megtántorodott.

– Micsoda kegyetlen pecsétet égettek a hasára, az állt rajta, hogy *tisztátalan!* Ti csináltátok ezt vele, feketecsőrű?

Nem, nem, nem, ez nem lehet.

– Azt mondta, hogy halva született az ivadéka.

Manon teljesen ledermedt. És nem is érdekelte igazán, hogy a rémkutya vicsorogva a torkának esett.

Ekkor nem láng vagy szél kapott a rémkutya nyakába, hanem láthatatlan kezek fonódtak köré.

A reccsenésbe belerázkódott az egész szoba, Manon Dorian Havilliard felé pördült. A király zafírkék tekintete híján volt minden könyörületnek. Manon felmordult:

– Hogy merészeled helyettem megölni...?

A fedélzeten kiabálás kezdődött, mire Abraxos felüvöltött.

Abraxos.

Manon sarkon fordult, és elsprintelt a sorfalat álló harcosok között, végig a folyosón, fel a lépcsőn...

Vaskörmeivel darabokban hasította le a csúszós fát, ahogy előrelendítette magát. Iszonyúan fájt a hasa. A nyirkos esti levegő arcul csapta, a tenger illata és...

Hatan voltak.

A bőrük nem volt olyan csontfehér, mint a rémkutyáé, hanem foltosan sötét, árnyakra, rejtőzködésre születtek. Szárnyuk volt, az arcuk és a testük viszont emberszerű.

Ilkek vagyunk, sziszegte az egyik, miközben karmai egyetlen suhintásával kibelezett egy embert. *Ilkek vagyunk, lakmározni jöttünk.* Halott kalózok feküdtek a fedélzeten, Manon érzékszerveit teljesen eltompította a vér rezes szaga. Arrafelé rohant, ahonnan Abraxos ordítása hallatszott.

Ő már a levegőben volt, a magasban verdesett a szárnyaival, a farkával adott magának lendületet.

Az alakváltó wyvern alakban az oldalán helyezkedett el.

Három kisebb, náluk sokkal törékenyebb alak fente rájuk a fogát.

Láng robbant az éjszakába, széllel és jéggel együtt.

Az egyik ilk elolvadt. A másodiknak összeverődtek a szárnyai. A harmadik tömbbé fagyott, és darabokban hullott a fedélzetre.

Újabb nyolc ilk szállt le, az egyik az előfedélzeten belekapott egy tengerész torkába.

Újabb láng lövellt ki a közeledő borzalmak ellen, és megvilágította Manon vasfogait.

A hajón kitört a káosz, szárnyak verdestek, karmok téptek, és halhatatlan harcosok vetették rá magukat a fedélzetre szálló ilkekre.

Aedion a wyvern ordításának pillanatában Aelin felé robogott.

A főfedélzetig jutott, amikor azok a lények támadásba lendültek.

Aelin is rájuk eresztette a lángját. Aedion látta, hogy unokahúga maga is elboldogul. Ezek szerint Erawan nem feledkezett meg róluk, és újabb vendégeket küldött a nyakukra.

Aedion a hátsó fedélzet felé rohant, hogy megakadályozza az első tiszt és a kapitány kibelezését. A vadállatok olyan nyolc láb magasak lehettek, rémálmok szülöttei. A szemük viszont emberi volt. A szaguk romlott húsra emlékeztetett, de az is emberi volt. Részben.

A szörnyszülöttek rájöttek, hogy Aedion elfuthat, ha akar, ezért elállták az útját.

– Egyszerű vadászatra jöttünk, és micsoda csemegézés vár itt ránk! – mondta az egyik.

Aedion nem merte elvonni róluk a tekintetét, bár fél füllel hallotta, hogy Aelin utasítja Rowant, hogy segítsen a többi hajón. A Farkas és az Oroszlán morgását is hallotta. Hideget is érzett, jég zúdult a világra.

Fogta a kardját, és egyszer-kétszer meglóbálta. A kalózok királya árulta volna el őket Morathnak? Ahogy a rémkutya Lysandrára nézett...

Dühe dalolni kezdett a vérében.

A rémkutyák méregették, Aedion újra lendített egyet a kardjával. Kettő egy ellen, lehet esélye.

Arra nem számított, hogy a háta mögül egy harmadik fogja rávetni magát.

Aelin az egyiket Goldrynnel végezte ki, lefejezte.

A másik kettőt pedig... Az ordításukból ítélve nem szívesen váltak meg a fejüktől.

Oroszlánbőgés hasított az éjszakába. Bárcsak Gavriel most Aedion mellett lenne!

Két ilk termett Aelin előtt, elzárva az utat az alsóbb szintek felé.

– Na, hol vannak a lángjaid? – gúnyolódott az egyik.

Aelin már éppen válaszolt volna, amikor Fenrys ugrott elő az éjszakából, mintha egyszerűen egy ajtón rohant volna át, és belevágott az egyikbe. Úgy tűnt, mint akinek elszámolnivalója van.

Fenrys állkapcsa az egyik ilk nyaka köré szorult, a másik viszont kifent karmokkal megpördült.

Aelin nem volt elég gyors, nem tudta megállítani, de ekkor a fehér kabátba karmok hasítottak, és a pajzsba is, amit Fenrys maga elé tartott. Fenrys a fájdalomtól akkorát üvöltött, hogy a víz is belerázkódott.

Lángkardok nyesték át két ilk nyakát.

Fejek gurultak a vértől csúszós fedélzetre.

Fenrys hátratántorodott és elesett. Aelin átkozódva megindult felé.

Vér és csont és zöldes nyálka: méreg. Mint a wyvernek farkán.

Mintha ezer gyertyát fújt volna el, eloltotta a lángját, és a gyógyító vizet hívta. Fenrys visszaváltozott tündérré. Káromkodott, és kezét sérült bordájára szorította.

– Ne mozdulj! – mondta neki Aelin.

Rowant már korábban a többi hajóra küldte. Rowan próbált ugyan tiltakozni, de aztán engedelmeskedett. Aelinnek fogalma sem volt, hol van a szárnyparancsnok, a *crochan királynő*. Szent egek!

Már készítette a mágiáját az újabb támadásra, megpróbálta lecsillapítani kalapáló szívét...

– A többiek – zihált Aedion, és fekete vértől mocskosan feléjük sántikált – jól vannak. – Aelin majdnem elsírta magát a megkönnyebbüléstől.

Fenrys felnyögött. Aelin gyorsan megnézte a sebeit. A méreg beszivárgott a vérébe. Aelin éppen szólni akart Fenrysnek, hogy vegye le a sebről a kezét, amikor szárnycsattogást hallott.

Nem olyat, amilyet szeretett hallani.

Aedion azonnal előttük termett, kivont karddal, a fájdalomtól grimaszolva, de az egyik ilk felemelte karmos végű kezét.

Tárgyalni akart.

Aelin unokafivére megállt, Gavriel viszont észrevétlenül közelebb ment az ilkhez, amikor az vigyorogva Fenryst kezdte szimatolni.

– Ne törődj vele! – mondta a lény Aelinnek halkan vihorászva. – Úgyse húzza már sokáig.

Aedion harci késeivel a kezében morgott. Aelin is élesztgette a lángját. Csak a legforróbb tűzzel tudja ezeket megölni, különben hajuk szála sem görbül. A hosszú távú következményekről később fog gondolkodni.

– Üzenetet hoztam – mondta az ilk, és mosolyogva a horizontot kémlelte. – Köszönjük, hogy a Koponya-öbölben elárultad, hogy nálad van az, amit a sötét király keres.

Aelin gyomra gombóccá zsugorodott.

A kulcs. Erawan tudja, hogy nála van a Rémkulcs.

47.
FEJEZET

Rowan sólyom alakban igyekezett vissza a hajójukra, a mágiája szinte odarepítette.

A másik két hajó, ahol az előbb járt, sértetlen volt, sőt, a tengerészeknek még ahhoz is volt bátorságuk, hogy megkérdezzék, mi volt az a nagy kiáltozás.

Rowan nem bonyolódott nagy magyarázkodásba, megelégedett annyival, hogy ellenséges támadás történt. Vessék ki a horgonyt, és várják meg, míg véget ér az egész. Ezután visszaindult.

Nem tudta, milyen állapotban találja a fedélzetet és a csata résztvevőit. Aztán megkönnyebbült, amikor a magasból meglátta, hogy mindenki él. Igaz, Fenrys megsérült, és Aelin a fedélzeten térdelt mellette.

Az utolsó ilk előtte szállt le.

Haragja életveszélyes dárdává hegyesedett. Gyűjtötte a mágiáját, rájött, hogy a koncentrált támadással áttörheti a szörnyetegek mágiával szembeni védelmét.

Mindjárt visszaváltozik tündérré, és letépi annak az ilknek a fejét.

Az ilk egyszerűen kiröhögte, amikor Rowan leszállt, és alakot váltott.

– Morathban már alig várnak benneteket – vigyorgott a lény, és fellőtt az égbe, mielőtt Rowan rávethette volna magát.

Aelin viszont nem moccant. Gavriel és Aedion véresek voltak, alig álltak a lábukon. Fenrys mellkasát pedig véres, zöld nyálka borította – méreg.

Aelin lángfalat is képes volt emelni, de most más mágiára volt szükség: vízmágiára, amivel mindig is hadilábon állt. Minden figyelmét a gyógyító vízcseppekre összepontosította, amik képesek felvenni a harcot a méreggel...

Rowan már éppen fel akarta ajánlani a segítségét, amikor Lysandra zihálása hallatszott az árnyékból.

– Valaki elintézi, vagy rám bízzátok?

Az ilk tényleg a távoli part felé repült, alig látszott többnek, mint egy fekete pöttynek a sötét égbolton: Morathba igyekezett, hogy jelentést tegyen.

Rowan felkapta Fenrys leejtett íját és tegzét a fekete végű nyilakkal.

A korlát felé ment, a vér fröcskölt a csizmája talpa alatt.

Csak a hullámverés hallatszott, a sebesültek nyögései és az erős íj nyikorgása, ahogy belehelyezett egy nyilat, és megfeszítette. A távolodó sötét foltra irányította.

– Fogadjunk egy aranyban, hogy nem találja el! – hörögte Fenrys.

– Most ne beszélj, a gyógyulásra koncentrálj! – szólt rá Aelin.

– Legyen kettő! – szólalt meg Aedion mögülük. – Szerintem eltalálja.

– Menjetek a pokolba! – morgott Aelin, de aztán hozzátette: – Legyen öt, sőt tízet teszek arra, hogy az első lövéssel eltalálja.

– Megegyeztünk – nyögte Fenrys fájdalmas hangon.

Rowan a fogát csikorgatta.

– Hogy én mit keresek köztetek!

Ezzzel kilőtte a nyilat.

Szinte láthatatlanul repült a sötétben.

Rowan a tündérlátásával tökéletesen tisztán látta, hogy célba talált. A nyíl átfúródott a lény fején.

Az ilk a vízbe csapódott, a csobbanás még a távolból is látható volt. Aelin halkan felnevetett.

Rowan megfordult, és komoran ránézett. A lány Fenrys roncsolt mellkasa felett Rowan felé nyújtotta a kezét, fény csillogott az ujjhegyeinél. Rowan Fenrysre, aztán Aedionra nézett, majd így szólt:

– Kérem a nyereményt!

Aedion nevetett, de Rowan figyelmét nem kerülte el, hogy Aelin elkomorulva folytatta Fenrys gyógyítását. Megértette, hogy Aelin Fenrys súlyos sérülése ellenére miért vette látszólag olyan könnyedén a történteket.

A rémkutya és az ilkek támadása semmi ahhoz képest, hogy Erawan már tudja, hol vannak. Muszáj minél előbb kijutniuk a szárazföldre.

És csak reménykedhettek abban, hogy Rolfe mágikus térképe jól mutatta, hol keressék a Zárat.

Aedion nem szerette a meglepetéseket.

Ma is majdnem megállt a szíve. Amikor Gavriel ott termett előtte, hogy segítsen az ilkek ellen. Az Oroszlán hatalmas erővel harcolt, Aedion úgy érezte magát, mintha az első kardforgató edzésén lenne.

Az ostoba rohadék kapott egy jó nagy csapást a karjára és a bordáira, és felüvöltött fájdalmában. Az ilk karmait borító méreg szerencsére a többieknél már elfogyott.

Aedion apja vére, a rezes, halandó szag miatt lendült akcióba. Gavriel csak pislogott, amikor Aedion sajgó lába ellenére – percekkel korábban kapott egy ütést a térde fölé – addig harcolt, míg a lényekből már nem maradt más, csak vonagló csontok és húscafatok.

A csata után Aedion nem szólt az apjához, a hüvelyébe dugta a kardját, felcsatolta a hátára a pajzsát, és odament Aelinhez.

A lány továbbra is Fenrys fölé hajolva térdelt, Rowan combját csak megpaskolta, ahogy az elviharzott mellette, hogy a többi sérültnek segítsen. Aedion biztos volt abban, hogy a Romlás katonái előtt egy ilyen paskolás teljes képtelenségnek számít.

Aedion letette a vizes tálat, amit Aelin kért Fenrysnek. Próbálta elfojtani borzongását, miközben Aelin letörölte a szivárgó zöld mérget. Néhány lépésre tőlük Aedion apja ápolt egy hangosan zokogó kalózt, akinek majdnem leszakadt a combja.

Fenrys felszisszent.

– Mi van? – kérdezte Aedion.

Aelin némán jelezte, hogy most jobb, ha nem zavar. Mélyen Fenrys szemébe nézett. Aedion tudta, hogy a tekintete azt jelzi, hogy fájni fog, amit tenni készül. Csatamezőkön vagy gyógyítók sátrában már százszor látta, amikor egy gyógyító így nézett egy katonára.

– Miért... – kérdezte Fenrys zihálva – miért nem olvasztottad meg egyszerűen őket?

– Mert ki akartam szedni belőlük pár információt, mielőtt te is beleütöd az orrod, te pökhendi tündér!

Aelin a fogát csikorgatta, Aedion a lány hátára tette a tenyerét. A méreg biztos zavarta a mágiáját. Ahogy próbálta valahogy kimosni a harcosból, egy kicsit beleengedte magát Aedion támogató érintésébe.

– Én is meg tudom gyógyítani magam – hörögte Fenrys, aki észrevette a feszültséget. – Menj a többiekhez!

– Jaj, ne legyél már ennyire elviselhetetlen! – fortyant fel a lány. – A lény karmán *méreg* volt...

– A többiek...

– Mondd el, hogy működik a mágiád, hogyan tudsz így helyet változtatni! – Aelin okosan, könnyedén próbálta elterelni a figyelmét.

Aedion körülnézett a fedélzeten, megbizonyosodott róla, hogy nincs rá szükség, aztán óvatosan felitatta Fenrys mellkasán a vért és a mérget.

Pokolian fájhatott neki. Az ő lábában lüktető fájdalom ehhez képest semmi nem volt.

– Senki sem tudja, honnan ered ez a képességem, mi ez valójában – mondta Fenrys zihálva, és közben az ujjait hol behajlította, hol kiengedte. – De a világok közti gyűrődések között át tudok csusszanni. Csak rövid távolságokat tudok így megtenni, és néhány alkalom után teljesen kimerülök, de csatában nagyon hasznos. – Összeszorított foggal zihált, ahogy a sebe kezdett összehúzódni. – Ezen kívül nincs más különleges képességem. Sebesség, erő, gyors regeneráció... az átlagos tündérképességeknél több van bennem, de ugyanazok. Meg tudom védeni magam és másokat, de vizet vagy más elemet nem tudok megidézni.

Aelin finoman legyezgetett a sebe felett.

– Hogyan védekezel?

Fenrys próbálkozott egy vállvonogatással, de nem járt sikerrel. Gavriel azonban, aki továbbra is egy nyöszörgő kalózzal ügyködött, így szólt:

– Fennhéjázással.

Aelin felhorkant, de úgy válaszolt, hogy közben nem merte levenni a szemét Fenrys sérüléséről.

– Neked tényleg van humorod, Gavriel.

A doranelle-i Oroszlán halvány mosollyal pillantott rá. Aedion felvillanó vigyorának ritkán látható, visszafogott párja. Aelin Cirmi bácsinak hívta őt, de aztán Aedion elég érthetően a tudomására adta, hogy bánjon csínján a becenevekkel. Gavriel, becsületére legyen mondva, csak mélyet sóhajtott, nem vágott vissza. Aelin és Fenrys jelenlétében általában így reagált.

– A humorérzéke csak százévente egyszer csillan meg – hörögte Fenrys –, szóval legfeljebb abban reménykedj, hogy te is halhatatlan leszel, vagy most tapasztaltad meg utoljára. – Aelin nevetett, bár a mosoly gyorsan elhalt az ajkáról. Valami hideg szorította össze Aedion gyomrát is. – Ne haragudj! – tette hozzá Fenrys, és összerezzent a megjegyzése vagy a fájdalom miatt.

Aelin kérdezett, mielőtt Aedion megemésztette volna a hallottakat.

– Te honnan származol? Ha jól tudom, Lorcan a nyomornegyedben élte rohadék életét.

– Ne aggódj, Maeve palotájában is az maradt! – vigyorgott Fenrys, bronzbarna arca ezúttal sápadt volt. Aelin tétován elmosolyodott. – Connal és én nemesi származásúak vagyunk, a családunk Maeve birodalmának délkeleti részén él – tette hozzá, majd felszisszent.

– És a szüleitek? – tudakolta Aedion. Látta már Aelint kis vágásokat gyógyítani, Manon hasának gyógyítása pedig eltartott néhány napig, de ez...

– Az anyánk harcos volt – mondta Fenrys, és minden szóért meg kellett küzdenie. – Így bennünket is annak nevelt. Az apánk is, de ő nagyon gyakran volt távol háborúkban, és anyánkra hárult az a feladat, hogy védje az otthonunkat, a területünket. És jelentsen Maeve-nek. – Nem csak ő vett nehezen levegőt,

Aedion is, aki úgy fordult, hogy Aelin neki tudjon támaszkodni. Összeszorított foggal tűrte a dagadt térdére nehezedő súly miatti fájdalmat. – Amikor Con és én harmincévesek lettünk, mindenáron el akartunk menni vele Doranelle-be, hogy lássuk a várost, találkozzunk a királynővel... és olyasmiket csináljunk, amiket a fiatal férfiak szoktak, akiknek lapul némi pénz a zsebében. Ott Maeve meglátott bennünket, és... – Ezúttal hosszabb szünetet kellett tartania. – Onnantól nem alakultak jól a dolgaink.

Aedion és Aelin is ismerték a folytatást.

Fenrys mellkasából a maradék zöld nyálka is kijött. Aelin felsóhajtott.

– Maeve tudja, hogy gyűlölöd a véresküt, nem?

– Persze – felelte. – És semmi kétségem afelől, hogy azért küldött ide, hogy kínlódjak az ideiglenes szabadság miatt.

Aelinnek remegett a keze, Aedion megérezte, és átkarolta.

– Sajnálom, hogy hozzá vagy láncolva. – Aelin csak ennyit tudott mondani.

Fenrys mellkasán forradásnak indultak a sebek. Rowan odajött hozzájuk, mintha megérezte volna, hogy Aelin ereje gyengül.

Fenrys arca még szürkés volt, vonásai feszültek. Felnézett Rowanre, és így szólt Aelinhez:

– Erre találtak ki bennünket, hogy védelmezzünk, szolgáljunk, gondoskodjunk másokról. Amit Maeve csináltat velünk, az ennek a kigúnyolása. – A mellkasán csigalassúsággal gyógyuló sebeket tanulmányozta. – De egy tündérnek ez a vérében van, ez vezérli az útján. Ezt keressük, még ha az ellenkezőjét állítjuk is.

Aedion apja is mozdulatlanná dermedt a sérült kalóz mellett. Aedion, önmaga számára is meglepő módon, így szólt Gavrielhez:

– Szerinted Maeve megérdemli a védelmeteket, szolgálatotokat, gondoskodásotokat? Vagy inkább Fenrysszel értesz egyet?

Aedion apja döbbenten pislogott, meglepetésének nem adta más jelét. Aztán felegyenesedett. A sebesült tengerész elaludt a kezeléstől. Aedion állta Gavriel tekintetét, próbált nem törődni a tétova reménykedéssel, amit az Oroszlán szemében látott felcsillanni.

– Én is jó családból származom, viszont van két bátyám. Nem öröklök semmit, nem vár rám hatalom, ezért vállaltam a katonaságot. Maeve felfigyelt rám, és ajánlatot tett. Ennél nagyobb megtiszteltetés nem létezik egy fiatal tündér számára.

– Ez nem válasz – mondta halkan Aedion.

Az apja körzött egyet a vállával. Izgett-mozgott.

– Csak egyszer gyűlöltem a dolgot, csak egyszer akartam otthagyni az egészet.

Nem folytatta, de Aedion értette a kimondatlanul maradt szavakat is. Aelin elsöpört egy tincset az arcából.

– Annyira szeretted őt?

Aedion hálás volt neki, hogy helyette megkérdezte, de próbálta leplezni a háláját.

Gavriel ökölbe szorította a kezét, az ujjpercei belefehéredtek.

– Fénylő csillag volt a sötétség évszázadaiban. A világ végére is követtem volna ezt a csillagot, ha hagyta volna. De nem hagyta, én pedig tiszteletben tartottam a kívánságát, és távol tartottam magam tőle. Nem kerestem soha többet. Egy másik kontinensre mentem, és nem néztem többé hátra.

Csak a hajó nyikorgása és a sebesültek nyögései hallatszottak. Aedion legszívesebben elment volna onnan, de erőt vett magán. Gyerekes viselkedés lenne, ő pedig tábornok, aki patakokban folyó vérben küzdötte előre magát a csatatéren.

Aelin szólalt meg, mert Aedion nem tudta volna kimondani.

– Megpróbálhattad volna megtörni a véresküt a szerelmedért? Értük?

– Az én legfelsőbb törvényem a tisztelet – mondta Gavriel. – Ha Maeve kárt akart volna tenni benned, Aedion, akkor mindent megtettem volna azért, hogy megmentselek.

Szavai mélyen érintették Aediont. Nem akart töprengeni rajtuk, az igazságon, amit minden szavában érzett. Nem időzött el az érzésnél, hogy milyen az apja szájából hallani a nevét.

Az apja ellenőrizte a kalóz sérüléseit, aztán továbbment a következőhöz. A tekintete Aedion térdére siklott, a nadrág alatt is látszódott, hogy meg van dagadva.

– Csinálj vele valamit, különben órákon belül teljesen elmerevedik.

Aelin tekintete is azonnal odasiklott, ő is szemügyre vette a sérülését.

– Tudok bánni a sérüléseimmel – mondta az apjának. A harctéri gyógyítók és a Romlás az évek során sok mindenre megtanították. – Foglalkozz a sajátjaiddal! – Apja mellkasára valóban rászáradt a vér. Szerencséje volt, hogy a méreg már kiürült a karmokból. Gavriel végignézett magán. Nagyot nyelt, amitől a nyakán lévő tetoválások fel-le mozogtak, aztán szó nélkül ment tovább.

Aelin eltolta magát Aediontól, és megpróbált felállni, de kudarcot vallott. Aedion utánanyúlt, úgy látta, mintha a tekintete is fénytelen lett volna, de Rowan is ott termett, és gyengéden megtartotta, mielőtt megcsókolta volna az anyaföldet. Aelin túl gyorsan meríthette ki a tartalékait, ráadásul nem is vacsorázott.

Aelin Rowan mellkasának döntötte a fejét. Aedion gyomra összeszorult a lány kimerültsége láttán. Morathban tudták, mi ellen harcolnak. Ki ellen. Erawan úgy teremtette meg a parancsnokait, hogy közben gondolt az ellenfelek sajátosságaira. Rowan bólintott, mintha egyetértett volna vele, de csak ennyit mondott:

– Polcold fel a térded!

Fenrys elszunnyadt, Rowan lekísérte Aelint a kajütbe.

Aedion az este hátralévő részét egyedül töltötte: őrködött, aztán órákig a hátsó fedélzeten, az árbocnak dőlve, a térdét felpolcolva üldögélt. Semmi kedve nem volt lemenni a szűkös, sötét hajótérbe.

Már majdnem átadta magát az alvásnak, amikor néhány lépésnyire mögötte megnyikordult a deszkapadló. Tudta, hogy csak azért, mert Lysandra nem akarta megijeszteni.

A szellemleopárd mellételepedett, a farkát felgömbölyítette, a szemébe nézett, és hatalmas fejét Aedion ölébe fektette.

Csendben nézték a nyugodt hullámok felett kihunyó csillagokat, Lysandra a fejét a csípőjének dörgölte.

A csillagok fénye ezüstösen foltozta a bundáját. Aedion ajkán mosoly játszadozott.

48.
FEJEZET

EGÉSZ ÉJSZAKA TALPON VOLTAK. Mihelyt a legénység befoltozta a Manon szobájában keletkezett lyukat, fel is húzták a horgonyt. A kapitány azt mondta Doriannek, hogy egy ideig ki fog tartani a folt, de az istenek mentsék meg őket egy vihartól.

Késő éjszakáig ápolták a sérülteket, Dorian hálás volt azért a kis gyógyító mágiáért, aminek a használatára Rowan tanította meg, miközben toldozta-foldozta a sebesülteket. Úgy fogta fel, mintha csak egy kirakós lenne, vagy szakadt ruhát foltozna, így tudta megakadályozni, hogy szerény ebédje kikívánkozzon. A mérget meghagyta Rowannek, Aelinnek és Gavrielnek.

Mire a hajnal bágyadt szürkébe fordult, az arcuk szinte megsárgult, és a szemük alatt sötétek lettek a karikák. Fenrys legalább ott sántikált közöttük, Aedion pedig hagyta, hogy Aelin addig kezelje a térdét, míg ő is újra járni tud... de a lábai azért láttak már jobb napokat is.

Dorian térde is megroggyant, ahogy végignézett a véráztatta fedélzeten. Egyelőre csak egy kupacba rakták az ilkek tetemeit. Ha igaz volt, amit a rémkutya mondott, akkor nem engedhetik meg maguknak azt a luxust, hogy egy kikötőben hozzák rendbe teljesen a hajót.

Mély, morgó hang hallatszott, mire Dorian a hajó orra felé pillantott.

A boszorkány még ott volt. Abraxos sebeit ápolta, mint ahogy egész éjjel. Az egyik lény többször is megharapta Abraxost,

szerencsére nem volt ugyan méreg a fogaiban, de... az állat sok vért veszített. Manon senkit nem engedett a közelébe.

Aelin egyszer megpróbálta, de Manon rámordult, mire Aelin akkorát káromkodott, hogy attól mindenki visszafogta volna magát. Megmondta, hogy rohadtul megérdemli Manon, ha az állat meghal. Manon azzal fenyegette, hogy kitépi a gerincét, amit Aelin trágár mozdulattal viszonzott. Lysandra volt kénytelen egy óráig felügyelni a területet közöttük, szellemleopárd alakjában a főárbóc kötélzetén gubbasztott. A farka ide-oda himbálózott a szélben.

Manon fáradtan dőlt Abraxosnak, a meleg reggeli szél lustán meg-meglibbentette a fürtjeit.

Dorian tudta, hogy veszélyes határvonalhoz közelít. Amikor már készen állt arra, hogy szépen lassan kibontsa a lányt a ruháiból, kihasználva a helyzetet, hogy a láncok őt fogva tartják... Akkor a lány aranyló szemei éppolyan elszántsággal akarták őt felfalni, mint ahogy ő is a lány egyes részeit.

Manon most mintha megérezte volna a tekintetét, visszanézett rá.

Hiába volt a fedélzet túlsó végén, a tekintete Dorian minden porcikáját átjárta.

A fedélzetet sikáló Aedion és Fenrys természetesen azonnal észrevették, és megálltak. Utóbbi felhorkant. Eléggé helyrejöttek ahhoz, hogy tudjanak járni, de egyik sem avatkozott közbe, amikor Manon megindult Dorian felé. Ha eddig nem menekült el, és nem támadott, talán most sem fog, gondolhatták.

Manon a korlát mellett állt meg. A végtelen vizet nézte, a horizonton rózsaszínű felhőgomolyagok kenődtek el. Ingét, tenyerét sötét vérfoltok borították.

– Neked köszönhetem a szabad mozgást?

Dorian a fakorlátra támaszkodott.

– Lehetséges.

Aranyló tekintet siklott rá.

– A láthatatlan kezek... a te mágiád volt. Hogy működik?

– Nem tudom – felelte Dorian a kezét nézegetve. – Olyan érzés, mintha a lényem kiterjesztése lenne. Mintha valódi kezek lennének, amiknek tudok parancsolni.

Egy pillanatra eszébe jutott, milyen érzés volt a csuklójánál leteperni, hogyan reagált a teste, egyszerre volt laza és feszes, ott ahol ő szerette volna, hogy feszes legyen, a szája pedig majdnem hozzáért az övéhez. Manon aranyszeme felcsillant, mintha neki is ugyanez járt volna a fejében.

– Soha nem tennék kárt benned – csúszott ki önkéntelenül Dorian száján.

– Bár a rémkutyát élvezettel pusztítottad el.

– Így van – felelte Dorian jéghideg tekintettel.

Manon közelebb lépett, és egy ujjal megérintette a torkán húzódó halványabb csíkot. Dorian közben teljesen megfeledkezett arról, hogy a hajó tele van emberekkel.

– Okozhattál volna neki több szenvedést, mégis gyorsan végeztél vele. Miért?

– Mert még az ellenségeinkkel szemben is van egy határ, amit nem lépünk át.

– Akkor megkaptad a választ.

– Nem is kérdeztem semmit.

Manon felhorkant.

– Egész éjjel olyan volt a tekinteted, mintha egy hozzánk hasonló szörnyeteg vált volna belőled. Ha legközelebb ölni fogsz, emlékeztesd magad erre a határvonalra!

– Te hol állsz rajta, boszi?

Manon a szemébe nézett, mintha azt szerette volna, hogy nézze végig, mi mindent tett egy évszázad alatt.

– Én nem vagyok halandó, és nem a ti szabályaitok szerint játszom. A sport kedvéért is öltem, üldöztem embereket. Ne keverd a fogalmakat, én nem embernő vagyok, hercegfiú!

– Engem nem érdekelnek az embernők – búgta Dorian. – Túl törékenyek.

Ahogy kimondta, sajogni kezdett a lelke mélyén egy seb.

– Te tudtál az ilkekről? – kérdezte Dorian, és elhessegette a fájdalmat.

– Gondolom, közük van a morathi hegyekben zajló dolgokhoz.

Rekedt női hang vágott közbe.

– *Mit értesz a hegyekben zajló dolgok alatt?*

Doriannek majdnem megállt a szíve. Úgy tűnt, hogy Aelin megtanult lopakodni szellemleopárd barátnőjétől. Még Manon is

döbbenten nézett hátra a véres királynőre.

Manon tekintete ezután Aedionra és Fenrysre siklott, akik mintha Aelin kérésének engedelmeskedve jöttek volna oda, mögöttük Gavriellel. Fenrys inge továbbra is cafatokban lógott. Csak Rowan őrködött tovább a főárbóc kötélzeténél, Lysandra pedig felettük repkedve derítette fel a környéket.

A boszorkány így felelt:

– Soha nem láttam még ilket. Csak hallottam róluk, és hallottam a sikoltásukat, ahogy meghaltak, üvöltésüket, amikor ilkekként újrateremtették őket. Nem tudtam, hogy ilyenek. Vagy hogy Erawan ilyen messzire küldi őket Morathtól. A kémeim is csak egyszer láttak ilyet, és a leírásuk megegyezik azzal, amit tegnap este láttunk.

– Az ilkek többsége felderítő vagy inkább harcosok? – kérdezte Aelin.

Úgy tűnt, hogy a friss levegő közlékenyebbé teszi Manont. A korlátnak dőlt, és végignézett a halandó és halhatatlan harcosokon.

– Nem tudjuk. Ügyesen rejtőzködnek. A kémeim bárkit megtalálnak, azokat is, akik el akarnak rejtőzni, de ilyenek nyomára mégsem nagyon akadtak.

Aelin kissé feszülten a hajó mellett folyó vizet nézte. Nem szólt, mintha a szavak eltűntek volna belőle, és a helyükre kimerültség került volna, vagy valami, ami még annál is súlyosabb.

– Hiába sajnáltatod magad – szólt Manon. – Te vagy a hibás.

Aedion figyelmeztetően morgott.

Aelin lassan a boszorkányra nézett. Dorian is készültségbe helyezte magát.

– Valahol elszámoltad magad – mondta Manon. – Így bukkantak a nyomodra. Ne zavarjanak össze az apró vereségek! Háború van. Városok vesznek oda, emberek halnak meg. Én a te helyedben inkább amiatt aggódnék, hogy miért ilyen kevés ilket küldtek.

– Ha te az én helyemben lennél? – morogta Aelin olyan hangon, hogy Dorian mágiája felébredt, és jég hűsítette ujjbegyeit. Aedion keze a kardjára siklott. – Te az én helyemben?! – Mély, keserű nevetés. Dorian akkor hallotta őt

utoljára így nevetni, amikor megölték Nehemiát. Tiszta vér volt a hercegnő ágya, amikor rátaláltak. Egy olyan üvegkastélyban, ami azóta már nem létezett. – Nos, te nem én vagy, feketecsőrű, ezért tartsd meg magadnak a véleményed!

– Nem vagyok feketecsőrű – mondta Manon.

Minden tekintet rá villant. A boszorkány azonban a királynőre szegezte tekintetét.

Aelin legyintett sebhelyes kezével.

– Jól van, *ez* már érdekes. Halljuk a sztorit!

Dorian azt hitte, hogy egymásnak esnek, de Manon egyszerűen várt néhány pillanatig, újra a horizontot kezdte kémlelni, és így szólt:

– Amikor a nagyanyám megfosztott trónörökösi és szárnyparancsnoki rangomtól, akkor a származásomtól is megfosztott. Elmondta, hogy az apám crochan herceg volt. A nagyanyám megölte az anyámat és őt, ugyanis összeesküvést szőttek azért, hogy véget vessenek a népeink közötti viszálykodásnak, és megtörjék az országainkat sújtó átkot.

Dorian Aedionra pillantott. Észak Farkasának arca feszült volt, Ashryver szeme csillogott, számba vette a lehetőségeket, amikre Manon utalt.

Manon egy kicsit tompa hangon folytatta, mintha most először beszélne erről.

– Én vagyok az utolsó crochan királynő, Rhiannon Crochan utolsó egyenes ági leszármazottja.

Aelin felvont szemöldökkel nézett rá.

– Függetlenül attól – folytatta Manon –, hogy a nagyanyám elismer-e vagy sem, én vagyok a feketecsőrű boszorkányok trónörököse. A boszorkányaim, akik egy évszázadon keresztül az oldalamon harcoltak, többnyire a crochanok irtásával foglalkoztak. Egy olyan hazáról álmodoztak, ahová megígértem nekik, hogy visszavezetem őket. De száműztek, a Tizenhármak tagjai szétszóródtak, elvesztek. Ráadásul az ellenséges nép trónörököse vagyok. Nem te vagy tehát az egyedüli, fenséges királynő, akinek félresikerültek a tervei. Szedd össze magad, és találd ki, mi legyen a következő lépés!

Dorian rádöbbent, hogy két királynő van köztük.

Aelin becsukta a szemét, és rekedt hangon, fújtatva elnevette magát. Aedion láthatólag újra feszültebbé vált, mintha a nevetés könnyen átmehetne erőszakba, de akár békülést is hozhat. Manon azonban ellenállt a viharnak.

Amikor Aelin kinyitotta a szemét, még gúnyosan, de már halványabban mosolygott.

– Ezek szerint nem hiába mentettem meg szánalmas kis irhádat – mondta a boszorkánykirálynőnek.

Manon visszamosolygott rá, ijesztő mosollyal.

Feszült várakozás töltött el mindenkit, Doriant is beleértve.

Fenrys az alsó ajkát harapdálva felnézett az égre.

– Azt nem értem, mire várt Erawan ennyi ideig? Ha a halálotokat akarja – biccentés Dorian és Aelin felé –, akkor miért hagyta, hogy érett, erős felnőtté váljatok?

Dorian legszívesebben a vállát vonogatta volna, de visszafogta magát. Annyira, de annyira felkészületlenek voltak így is.

– Azért, mert én egyszer már kicsúsztam a karmai közül – felelte Aelin. Dorian igyekezett nem gondolni arra az estére tíz évvel ezelőtt, de beléhasított az emlék, ahogy Aelinbe és Aedionba is. – Azt hitte, hogy megfulladtam. Doriant az apja védte meg, amennyire tudta.

Dorian ezt az emléket is elhessegette, főleg, hogy Manon kérdőn nézett rá.

– Maeve tudta, hogy életben vagy – mondta Fenrys. – Nem kizárt, hogy Erawan is.

– Értesíthette róla Erawant – jegyezte meg Aedion.

Fenrys erre felkapta a fejét.

– Maeve soha nem állt kapcsolatban Erawannel vagy az adarlani királysággal.

– Legalábbis te nem tudsz róla – vetette fel Aedion. – Kivéve, ha szeret csevegni a hálószobában.

Fenrys tekintete elsötétült.

– Maeve nem osztja meg a hatalmát, Adarlant is zavaró tényezőnek látta és látja most is.

– Mindenkit meg lehet vásárolni – tiltakozott Aedion.

– A Maeve iránt fogadott hűségnek nincs ára, azt nem lehet megvenni – fortyant fel Fenrys.

Aelin teljesen ledermedt a harcos szavai hallatán, hunyorogva nézte, és magában némán elismételte, amit mondott.

– Mire gondolsz? – érdeklődött türelmetlenül Aedion.

– A fizetség megnevezhetetlen – suttogta Aelin. Aedion már majdnem kinyitotta a száját, hogy tovább kérdezze, de Aelin Manon felé fordult. – A boszorkányok látják a jövőt? Úgy, ahogy a jósnők?

– Előfordul az ilyen – ismerte el Manon. – A kékvérűek legalábbis ezt állítják magukról.

– És a többi boszorkánykör?

– Azt mondják, hogy a véneknél a múlt, a jelen és a jövő teljesen egybefolyik.

Aelin a fejét csóválva a lépcső felé indult, hogy lemenjen a kabinba. Rowan a főárbóc kötélzetéről lerepülve alakot váltott, a lábai nekiütődtek a deszkáknak, ahogy ott termett előttük. Nem is nézve a többiekre követte a lányt.

– Ti ezt értitek? Miről beszélt Aelin? – kérdezte Fenrys.

– Egy vén banyáról – töprengett Dorian, és Manonhoz fordulva halkan hozzátette: – Sárgalábú Bábára gondolt.

Mindenki felé fordult. Manon a kulcscsontját birizgálta, ahol Aelint egy élénkfehér heg-nyaklánc borította, amit még Sárgalábú Bábától szerzett.

– Télen nálatok járt a kastélyban – jegyezte meg Manon Doriannek. – Jövendőmondónak álcázta magát.

– És mondott valami fontosat? – tette fel a kérdést Aedion karba tett kézzel. Doriannek most eszébe jutott, hogy Aedion is tudott a találkozóról. Aedion a fél szemét mindig a boszorkányokon tartotta, egyszer úgy fogalmazott, hogy a birodalom minden nagy hatalmú játékosát szemmel tartja.

Manon végigmérte a tábornokot.

– A sárgalábú valódi jövendőmondó volt. Fogadni mernék, hogy abban a pillanatban tudta, hogy egy királynővel áll szemben, hogy meglátta Aelint. Általában annak adta el a jóslatait, aki a legtöbbet kínálta érte. – Dorian megborzongott. Aelin ugyanis lemészárolta a sárgalábút, amikor az megfenyegette Aelint, hogy elárulja Dorian titkait. Aelin nem utalt arra, hogy az ő titkai is veszélyben forogtak volna. Manon folytatta. – A sárgalábú semmit nem mondhatott meg egyenesen

a királynőnek, csak rejtvényekben beszélt. Azt viszont értitek, gondolom, hogy miért távozott ilyen hirtelen Aelin.

Manon jelentőségteljes pillantást vetett az ajtóra, ami mögött Aelin az előbb eltűnt.

A fedélzetre csend ereszkedett. Reggelinél is szótlanul kanalazták a hideg kásájukat.

Úgy tűnt, hogy a szakácsnak más dolga akadt. Vagy nem élte túl az éjszakát.

Rowan a fürdőszobájuk ajtaján kopogott. Aelin ugyanis bezárkózott. Kizárta Rowant.

Éppen hányt.

– Aelin – kérlelte Rowan gyengéden.

Szaggatott belégzés, öklendezés, hányás.

– Aelin – szólongatta újra Rowan, és azon gondolkodott, hogy mikortól elfogadott betörni az ajtót. *Viselkedj herceghez méltón!,* mondta neki a lány előző este.

– Nem érzem jól magam – hangzott a válasz fojtott, tompa hangon. Rowan régen nem hallotta ilyennek.

– Engedj be, hadd segítsek! – kérte olyan nyugodtan és higgadtan, amennyire csak tudta.

Aelin kizárta. *Kizárta őt!*

– Nem akarom, hogy ilyen állapotban láss.

– Láttalak már úgy is, hogy bepisiltél. Nincs bajom a hányással. Egyébként már hányni is láttalak.

Tíz másodperc. Tíz másodperc még elfogadhatónak tűnt, aztán lenyomja a kilincset, és széttöri a zárat.

– Adj még egy percet, kérlek!

– Mi készített ki abban annyira, amit Fenrys mondott? – A főárbócról ő is hallott mindent.

Néma csend. Mintha magába fojtaná a nyers rémületet, visszafojtaná egy olyan helyre, ahol nem látja, nem érzi többet, nem vesz róla többet tudomást. És nem is beszél neki róla.

– Aelin.

A zár elfordult.

Aelin arca hamuszürke volt, a szemei körül vörös karikák.

– Lysandrával akarok beszélni – mondta megtört hangon.

Rowan a félig tele vödörre pillantott, aztán Aelin vértelen ajkaira, a homlokán gyöngyöző verejtékre.

Rowannek összeszorult a szíve, amikor rájött, hogy a lány tényleg beteg. De mi a baja? Próbálta megérezni a szagából, de a kicsi helyiségben a hányás és a sós tengervíz szaga mindent elnyomott. Hátrált egy lépést, és próbálta elhessegetni ezeket a gondolatokat. Szó nélkül kisietett a szobából.

Dermedten rohant az alakváltóhoz, aki emberi alakjában fogyasztotta éppen hideg reggelijét. Lysandra szótlanul elindult a királynőhöz.

Rowan alakot váltott, és olyan magasra szállt, hogy a hajó kis ugráló foltnak tűnt alatta. A felhők hűsítették a tollait, a szél pedig süvítve válaszolt a szívében dübörgő rettegésre.

Azt tervezte, hogy az ébredező égbolton kicsit megfeledkezik mindenről, miközben figyeli az ellenséget, aztán rendbe teszi a gondolatait, és úgy tér vissza a lányhoz, és tesz fel neki kérdéseket. A válaszokra talán még nem állt készen.

A látóhatáron azonban megjelent a part, és csak a mágiája óvta meg a zuhanástól, olyan látvány tárult elé a nap első sugarainak fényében.

Széles, csillogó vizű folyók és kígyózó patakocskák folydogáltak a füves, nádas, smaragdzöld és aranyszínű vidéken, a partok homokja sötétlően aranylott.

És ahol egykor halászfalukból figyelték a tengert, ott... tűz lobogott.

Falvak tucatjai álltak lángokban.

Alatta, a hajón a tengerészek kiabálni kezdtek, egymást szólongatták, ahogy a part megjelent a horizonton, és a füst láthatóvá vált.

Eyllwe.

Eyllwe lángokban állt.

49.
FEJEZET

Elide három napig nem szólt Lorcanhez.

Ha rajta múlik, még három napig, sőt három átkozott hónapig se szólt volna hozzá, ha nem lett volna muszáj megtörni gyűlölködő csendjüket.

Megjött a havi vérzése. És mivel rendesen, egészségesen étkezett az elmúlt hónapban, az időnkénti szivárgás helyett arra ébredt reggel, hogy elárasztotta a vér.

A kabinban lévő keskeny ágyából a fedélzet kis mosdójába sietett, feltúrta az összes fiókot és dobozt, de... nyilvánvaló, hogy ezen a pokoli hajón nő még nem töltött hosszabb időt. Kínjában a hímzett terítőből hasított le darabokat, abból csinált betétet. Mire megtisztálkodott, Lorcan már felébredt, és a hajót kormányozta.

– Vennem kell pár dolgot – mondta Elide szárazon.

– Így is bűzlesz a vértől.

– Még napokig bűzleni fogok, és egy ideig még rosszabb lesz, és csak utána lesz jobb, szóval vennem kell pár dolgot. Azonnal.

Lorcan a szokott helyén állt, a hajó orrában. Elfordult, és beleszimatolt a levegőbe. Elide arca égett, a gyomra görcsbe rándult.

– A következő városnál megállok.

– Mikor érünk oda? – A térkép neki nem mondott semmit.

– Estefelé.

Eddig minden városon és folyó menti helyőrségen áthajóztak. Lorcan fogott halat, azt ették. Elide-ot annyira bosszantotta a

tehetetlensége, hogy az első nap után elkezdte utánozni Lorcan mozdulatait, és a fáradozásai jutalma egy szép kövér pisztráng volt. Megkérte Lorcant, hogy ölje meg, belezze ki és főzze meg, de legalább ő fogta ki.

– Rendben – mondta most Elide.

Elide elindult a kabinba, hogy keressen még olyan anyagot, amit tudna használni, de Lorcan még utánaszólt:

– Legutóbb alig véreztél.

Elide-nak ehhez a beszélgetéshez volt a legkevésbé kedve.

– Talán a testem elég biztonságban érzi magát ahhoz, hogy normálisan működjön.

Igaz, hogy megölte azt a férfit, hazudott neki, aztán az arcába vágta Aelinről az igazságot, Lorcan mégis bármilyen veszéllyel gondolkozás nélkül szembeszállna. Lehet, hogy a saját túlélése érdekében, de azt is megígérte, hogy őt megvédi. Elide azért tudta végigaludni az éjszakát, mert Lorcan ott feküdt közte és a kabinajtó között.

– Ezek szerint nincs semmi baj – mondta Lorcan neki, de úgy, hogy nem nézett közben rá.

Elide oldalra billentette a fejét, és Lorcan erős hátizmait szemlélte. Bár nem szólt hozzá, de figyelte, és mindenféle kifogást talált arra, hogy nézze reggelenként, amikor rendszerint ing nélkül a napi edzését végezte.

– Nincsen – mondta. Legalábbis remélte. Finnula, a dajkája mindig megjegyezte, hogy olyan gyenge és rendszertelen a vérzése. Most pontosan egy hónapra jött meg. Nem volt kedve ezen tűnődni.

– Jól van. Nem lenne jó, ha bármi feltartana bennünket az úton – mondta Lorcan.

Elide a szemét forgatta, mert egy kicsit sem lepődött meg a válaszon, és a kabinjába sántikált.

Lorcan, miközben nézte, hogy Elide a városban egy fogadóssal tárgyal, arra gondolt, hogy úgyis meg kellett volna már állniuk valahol.

Elide egy kifakult piros kendő alá fogta be sötét haját, ami biztos a kis bárkájukon hevert valahol. Ráadásul orrhangon beszélt a nővel. Az egész megjelenése olyan távol állt a kecses, csendes nőtől, aki Lorcant három napig figyelemre se méltatta.

Lorcan nem panaszkodott emiatt. A három napot arra használta, hogy terveket szőtt Aelin Galathynius ellen, hogyan fogja viszonozni a „szívességét".

A fogadó elég biztonságosnak tűnt, Lorcan ott hagyta Elide-ot, hadd beszélgessen. Kiderült, hogy még új *ruhát* is akar. Ő is elindult, hogy az isten háta mögötti város lepusztult utcáit járva beszerezze, amire szüksége volt.

Az utcákon nagy volt az élet, folyami kereskedők és halászok jöttek- mentek, akik kikötöttek itt az éjszakára. Az árusok kiabálva csalogatták a vevőket. Lorcan félelmetes megjelenésével elérte, hogy a rendes ár feléért adtak el neki egy rekesz almát, vett még egy nagy darab füstölt szarvashúst és néhány zsák zabot. A kereskedő, csak hogy megszabaduljon tőle a romos rakparton, még néhány körtét is adott hozzá. Ajándék a kedves hölgynek, mondta.

Lorcan a vásárolt holmikkal megrakodva már majdnem elért a bárkájukhoz, amikor, mint valami vészharang, újra az eszébe jutott, amit az árus utoljára mondott.

Elide-dal még nem jártak arra, most látta először az árust. Amikor kikötöttek, vagy távoztak a hajóról, nem volt a közelükben. A hírük terjedhetett ugyan, de egy folyóparti városban voltak, ahol állandóan jöttek-mentek az idegenek. A kocsmák és fogadók tulajdonosai pedig részben annak köszönhették a bevételüket, hogy nem kérdezősködtek, és nem is beszéltek feleslegesen.

Gyorsan felment a bárkára. Köd fodrozódott a folyó felől, ködbe borította a várost és a túlpartot. Csak ledobta a rekeszt és a többi árut a fedélzetre, és rohant vissza a kikötőbe. Az utcák hirtelen kiürültek.

A mágiája felbolydult. Fürkészve vizsgálta a ködöt, az aranyló foltokat, ahol gyertyák égtek az ablakokban. *Baj van, baj van,* súgta a mágiája.

A fogadóban az asszonyság azt mondta, hogy a ruhaboltok a közelben vannak. Ami azt jelenti, hogy Elide-nak már vissza

kellett volna érnie. Lorcan hirtelen másra se vágyott jobban, mint hogy végre meglássa az arcát.

A köd egyre sűrűsödött. Szaporázta a lépteit. Csizmája talpa csikorgott a nedves macskaköveken.

Felmordult, mert a macskakövön patkányok iszkoltak tova, a víz felé. Egymásba kapaszkodva belevetették magukat a vízbe.

Nem közeledett semmi, mert az a valami már ott volt.

A fogadós annyira kedves volt, hogy elkísérte Elide-ot a boltokba. Amikor Elide kiválogatta a ruhákat, a fogadós azt javasolta, hogy várjon a fizetéssel, először próbálja fel őket. A boltokban nem volt próbafülke, mire azt javasolta, hogy menjenek vissza a fogadóba, van ott egy szabad szoba, ahol nyugodtan felpróbálhat mindent.

Elide, kezében a ruhákkal, végigment a keskeny folyosón. A férfiak egyébként nyíltan méregették. Jellemző, hogy Lorcan ott hagyja, és a saját dolgai után néz. Elide besurrant a helyiségbe, sötét és hűvös volt bent. Megfordult, gyertyát vagy kovakövet keresett.

Az ajtó hirtelen becsukódott. Rázárták.

Elide a kilincs után nyúlt, a kis hang a fejében azt suttogta, hogy *futás, menekülj!*

Valami izmos, csontos testbe ütközött.

Romlott hústól és alvadt vértől bűzlött.

Egy gyertya pislákolva felgyúlt. Egy faasztalt, egy üres kandallót, csukott ablakokat látott és...

Vernon ült az asztal túloldalán, úgy mosolygott rá, mint egy macska.

Erős, karmos végű kezek szorították meg Elide vállát, a körmök belevájtak a bőrruhájába. Az ilk keményen tartotta. Nagybátyja éneklő hangon szólalt meg.

– Micsoda kalandok, Elide!

50.
FEJEZET

– **Hogy találtál meg?** – zihálta Elide, aki az ilk bűzétől majdnem elhányta magát.

Nagybátyja ráérősen, elegáns mozdulattal felállt, és megigazította zöld tunikáját.

– Kérdésekkel akarsz időt nyerni? Okos húzás, de nem lepsz meg vele.

– Az állával a lény felé bökött, ami egy mélyről jövő kattogó hanggal reagált.

Az ajtó kinyílt mögötte. Két undorító pofájú szárnyas ilk várakozott a folyosón. Jó istenek! Szent egek!

Gondolkodj, gondolkodj, gondolkodj!

– Úgy hallottuk, hogy a társad a fedélzetre pakolt valami árut, és már el is hajózott. Jobban meg kellett volna fizetned őt.

– A férjem – sziszegte Elide. – Nincs jogod ahhoz, hogy elvigyél tőle. – Azzal, hogy férjhez ment, Vernon gyámságának is vége.

Vernon elröhögte magát.

– Lorcan Salvaterre, Maeve másodparancsnoka a férjed? Jaj, Elide, most komolyan? – Lusta mozdulattal intett az ilkeknek. – Indulunk.

Küzdj, harcolj! Nem szabad esélyt adnia nekik arra, hogy elvigyék.

De hova menekülhetne? A fogadós eladta, valaki elárulta, hol kötöttek ki.

Az ilk ráncigálni kezdte, de ő belenyomta a sarkát a padlódeszkákba, akármennyire értelmetlen is volt.

Az ilk nevetett, és a szájával a füléhez hajolt.

– Olyan tiszta szaga van a vérednek.

Elide hátrált, de az ilk még keményebben fogta, szürke nyelvével a nyakát birizgálta oldalt. Hiába kapálózott, nem tudott mit tenni, az ilk a folyosó és az ott várakozó két ilk felé fordította őt. A hátsó ajtó olyan tíz lépésre volt, már nyitva állt. Ráadásul beesteledett.

– Most már érted, mitől védtelek meg téged Morathban, Elide? – kérdezte Vernon mézesmázos hangon. Mögöttük jött. Elide próbálta a földbe szögezni a lábát, a falnak próbált feszülni, bármi jó lett volna, amitől ellökheti magát, amivel harcolhat.

Nem, nem, ez nem lehet.

Lorcan elment, megszerzett tőle mindent, ami kellett neki, és elhagyta. Őmiatta a tündér csak lassabban tudott haladni, ráadásul Elide egyik ellenséget hozta rá a másik után.

– És mégis mit akarsz tenni majd Morathban, így, hogy Feketecsőrű Manon már halott? – fuvolázta Vernon.

Elide-nak szó szerint összetört a szíve. Manon.

– A saját nagyanyja belezte ki és lökte le a főhadiszállás pereméről engedetlensége miatt. Természetesen megvédelek a rokonaidtól, de... Erawan biztosan meg akarja tudni, mire készültél... Mit kaptál Kaltaintól.

A kő a kabátja mellényzsebében.

Lüktetett, suttogott, felébredt, ahogy ő lehajolt.

A folyosó túlsó végében az ivó teljesen elnémult, de senki nem kanyarodott be, hogy utánajárjon, ki kiáltozik. Egy újabb ilket látott a nyitott hátsó ajtónál.

Négyen vannak. És Lorcan nincs itt.

A kő elkezdett pezsegni, de egy hang, ami egyszerre volt fiatal és öreg, bölcs és kedveskedő, így szólt: *Ne nyúlj hozzá! Ne használd! Ne áruld el, hogy nálad van!*

Kaltain a testében hordta a követ, és ettől őrült meg, ettől lett a teste olyan kagylóhéjszerű.

Héjszerű, amit be kell tölteni.

De ott egy nyitott ajtó.

Gondolkodj!

Annyira nem kapott levegőt, hogy gondolkodni se bírt. Az ilkek bűze mindenféle borzalmat ígért, amit majd Morathban kell

elviselnie.

Nem, nem megy velük. Nem engedi, hogy elvigyék, megtörjék, kihasználják. ..

Egy húzása van. Egyetlen esély.

Ne!, suttogta a hang a fejében. *Ne!*

A nagybátyja oldalán volt egy kés. A nagybátyja előrement, ki az ajtón. Elide-nak se kellett más. Elégszer látta Lorcant vadászat közben.

Vernon megállt a hátsó udvaron. Egy nagy, négyszögletes vasláda állt előtte.

Egy kis ablaka volt.

Fogantyúk kétoldalt.

Elide tudta, mi a feladata a negyedik ilknek. A másik három már elhelyezkedett körülötte.

Be fogják tuszkolni, bezárják az ajtót, és visszareptetik Morathba.

A láda csak kicsivel volt nagyobb egy felállított koporsónál.

Az ajtaja már nyitva volt.

Az ilk el fogja engedni, amikor be akarja lökni. Egy pillanatra. Ezt kell kihasználnia.

Vernon a láda mellett várt. Elide nem mert a késére nézni.

Sírás fojtogatta a torkát.

Itt fog meghalni, ezen a mocskos udvaron, ezekkel a borzalmas lényekkel körbevéve. Soha többet nem látja a napot, nem fog nevetni, nem hall zenét...

Az ilkek suhogó szárnyakkal nyüzsögtek a láda körül.

Öt lépés. Négy. Három.

Ne, ne!, kérte a bölcs hang.

Nem hagyja, hogy visszavigyék.

Az ilk erősen meglökte, be akarta taszajtani a ládába.

Elide megfordult, az arcával a láda szélének csapódott, az orra megroppant, de ő végül a nagybátyja felé pördült. A bokájába fájdalom nyilallt, mert ránehezedett, hogy a férfi késéért nyúljon.

Vernonnak nem maradt ideje, hogy rájöjjön, mit akar, Elide egy pillanat alatt kirántotta a kést a tokjából. Az ujjai közt megpördítette, és a másik kezével megmarkolta.

Előrehajolt, és a pengét a helyére küldte.

A gyilkos csapás Lorcanre maradt.

Mivel elrejtőzött a ködben, a négy ilk nem fedezhette fel, onnan nézte, hogy a férfi, aki nyilván Elide nagybátyja volt, az ilkkel a rabszállító felé lökdöstette Elide-ot.

Lorcan ráirányította a fejszéjét.

Elide a rémülettől és a kétségbeeséstől elbőgte magát.

Lorcan alig látott a dühtől. Az ilk a vasláda felé lökte Elide-ot.

Elide pedig bebizonyította, hogy nem blöffölt, amikor azt mondta, hogy ő bizony soha többet nem megy vissza Morathba.

Lorcan hallotta, hogy eltört az orra, amikor beverte a láda szélébe, és a nagybátyja meglepett kiáltását is, amikor Elide rávetette magát.

Ráadásul kikapta a tőrét, de nem azért, hogy megölje.

Ötszáz év óta Lorcan most látta először, hogy mi az igazi félelem, mert Elide a kést maga felé fordította, hogy a saját szívébe döfje.

Lorcan ekkor elhajította a fejszéjét.

Amikor Elide tőre már éppen átszúrta a bőrruháját a bordáinál, a fejsze fanyele elcsapta a csuklóját.

Elide felkiáltott, elterült, a tőr pedig messzire repült.

Lorcan egészen addig a tetőn gubbasztott, de mire az ilkek felé pördültek, már hűlt helye volt. A legközelebbi felé ugrott, és a saját fegyverei felé, amiket percekkel korábban előkészített, mert tudta, hogy ennél az ajtónál fognak felbukkanni.

A következő kése egy ilk szárnyát döfte keresztül. Lorcan elhajította a következőt, hogy az ilk ne is tudjon felkelni, mielőtt az ilkek jobban be tudták volna tájolni a helyzetét. A harcos már rohant is az udvart szegélyező harmadik tető felé. A kardjához, amit ott hagyott. A legközelebbi ilk arcába dobta.

Kettő maradt és Vernon, aki üvöltözve akarta a lányt a ládába tuszkolni.

Elide az udvarból kivezető keskeny sikátor felé futott. A sikátor túl keskeny volt az ilkeknek, főleg a sok törmelék és szemét miatt. Okos lány.

Lorcan felszökkent a tetőre a két megmaradt tőr felé.

Elhajította őket, de az ilk már tudta, hogyan céloz, kiismerte a stílusát.

Elide-ot azonban még nem ismerték.

Nem csak azért rohant a sikátorba, hogy mentse az irháját. A fejszéért ment.

Lorcan látta, amint a lány a megzavart ilk mögé mászik, és a fejszét rádobja a szárnyára.

Sérült csuklója és vérző orra ellenére.

Az ilk visított, kapálózva próbálta elkapni a lányt, de térdre esett.

Elide így akarta.

A fejsze újra lendült, és véget vetett a kiáltozásnak.

A hang egy pillanattal azután némult el, hogy az ilk feje a földre gurult.

Lorcan leugrott a tetőről, és az utolsó ilket vette célba, aki izgatottan Elide-ra fente a fogát.

A lány azonban hirtelen megfordult, és Vernon felé rohant. Vernon halálsápadtan, rettegve állt az ajtónál.

Elide, akinek a vére a kövekre fröccsent, szintén a nagybátyja felé pördült, és már emelte a fejszét.

Az ilk azonban Vernon után nyúlt, erős karjába kapta, és kilőttek az égbe.

Elide azért elhajította a fejszéjét.

Egy kósza szellő azonban hajszálnyira eltérítette az ilk szárnyától.

A fejsze visszavágódott a macskakőre, közben egy darab kő is lepattogzott. A sérült szárnyú ilk mellett csapódott be, az állat az udvar kijárata felé mászott.

Lorcan nézte, ahogy Elide felkapja a fejszét, és a sziszegő, megtört szörnyeteg felé indul.

Az állat a karmaival rávetette magát, de Elide könnyed mozdulattal kitért.

Az állat visított, mert Elide rátaposott a sérült szárnyára, és nem engedte el. Amikor elnémult, Elide olyan halk, könyörtelen hangon szólalt meg, ahogy Lorcan még nem hallotta beszélni. Tisztán lehetett hallani, annak ellenére, hogy az egyik orrlyuka bedugult az alvadt vértől.

– Azt akarom, hogy Erawan tudja, ha legközelebb utánam küld benneteket, mint egy falka kutyát, viszonozni fogom a szívességét. Ha legközelebb látom, rá fogom vésni Manon nevét az átkozott szívére. – Könnyek gördültek végig az arcán, csendben és szakadatlanul, a harag pedig lehengerlően szép, de ijesztő vonásokat kölcsönzött neki.

– Úgy tűnik, hogy ez nem a ti napotok – mondta Elide az ilknek, és a válla fölé emelte a fejszét. Az ilk nyöszörgött, de Elide csak komoran vigyorgott. – Elég egyvalaki, hogy átadja az üzenetet. A társaid pedig már úton vannak.

Lesújtott a fejszével.

Hús, csont, vér fröccsent a kövekre.

Elide állt, nézte a tetemet, a nyakából fröcskölő bűzös vért.

Lorcan kissé kábán odament, és elvette a fejszét a kezéből. Hogy tudta sérült csuklóval használni?

Elide felszisszent. Akármilyen erő dübörgött is az ereiben, az elillant, és csak fájdalom maradt a nyomában.

Elide a csuklóját fogva némán nézte, ahogy Lorcan körbejárja a halott ilkeket, és elválasztja a fejüket a testüktől. Egyiket a másik után, és közben összegyűjti a fegyvereit.

A fogadóban az emberek felbolydultak, kíváncsiskodtak, mi lehetett a zaj, tudakolták, hogy ki lehet-e jönni megnézni, mi történt azzal a lánnyal, akit olyan készségesen elárultak.

Lorcanben felmerült, hogy végez a fogadóssal.

– Elég ennyi halál – mondta Elide.

Könnyek törtek utat az arcára fröccsent fekete véren, a vérpettyek csúfos utánzatai voltak halvány szeplőinek. Karmazsinvörös, tiszta vér folyt az orrából, le a száján, az állára, ahol már megalvadt.

Lorcan eltette a fejszét, és a karjaiba vette a lányt. Elide nem tiltakozott.

Elvitte a ködbe burkolózott városon át a lehorgonyzott bárkájukig. Már gyülekeztek a bámészkodók, kétségtelenül azért, hogy elvigyék a cuccaikat, ha az ilkek elmentek. Lorcan morgására szétoszlottak a ködben.

Fellépett a bárkára, a hajó megbillent alatta.

– Azt mondta, hogy már elmentél – szólt Elide.

Lorcan még nem tette le, egy kézzel tartotta, a másikkal kioldotta a köteleket.

– Te meg hittél neki.

Elide letörölte a vért az arcáról. Fájós csuklója és a törött orra miatt összerezzent. Lorcan megállapította magában, hogy majd kezelnie kell, de még így is lehet, hogy egy picit örökre görbe marad. Nem hitte volna, hogy Elide-ot ez különösebben érdekli.

Tudta, hogy talán a görbe orrát jelnek fogja tekinteni, hogy küzdött, és életben maradt.

Lorcan letette egy rekesz almára, ott jól szemmel tudta tartani. Elide csendesen leült, Lorcan fogta a kormányrudat, és ellökte őket a kikötőből, a gyűlöletes városból. Örült, hogy a köd leple alatt úszhatnak lefelé. Talán két napot is tölthetnek a folyón, aztán viszont a szárazföldön kell folytatniuk az útjukat, hogy lerázzák az ellenségeiket. Jó, hogy már elég közel voltak Eyllwe-hez, néhány nap járásra csupán.

Lorcan akkor szólalt meg újra, amikor semmi más nem vette körül őket, csak a köd és a hajót verdeső hullámok zaja.

– Muszáj volt odadobnom a bárdot. Még a végén képes lettél volna szíven szúrni magad.

Elide nem felelt, a csend pedig elég hosszan elhúzódott ahhoz, hogy Lorcan ránézzen. Könnyek gördültek le az arcán, a vizet nézte.

Lorcan nem tudta, hogyan vigasztalja meg, úgy legalábbis nem, ahogy a lánynak szüksége lett volna rá.

Letette a botot, és leült mellé a rekeszre. A fa nyikorgott.

– Ki az a Manon?

Miközben csapdát állított az ilkeknek az udvaron, fél füllel hallotta, amit Vernon mondott, de nem minden részletet sikerült elcsípnie.

– A vasfogúak légiójának szárnyparancsnoka – mondta Elide remegő és kissé tompa hangon, mert a vértől még be volt dugulva az orra.

Lorcan tovább találgatott.

– Ő hozott ki téged Morathból. Ezért vagy boszorkányruhában és kötöttél ki Tölgyváldban.

Biccentés.

– És ki volt Kaltain? – Ő adta azt a tárgyat, amit rejteget.

– Erawan szeretője, rabszolgája. Egykorú volt velem. Erawan a karjába vágta bele a követ, és élő szellemmé tette. Időt nyert nekünk Manonnal a menekülésre. Közben szinte egész Morathot felrobbantotta önmagával együtt.

Elide a kabátjába nyúlt, a könnyektől nehezen lélegezve, mert azok még csorogtak az arcán. Lorcannek a lélegzete is elállt, amikor a lány előhúzta a sötét rongyot.

Női szag tapadt hozzá, idegen, megtört, szomorú és hideg. De érzett alatta egy másik szagot is, azt ismerte és gyűlölte.

– Kaltain azt mondta, hogy Celaenának adjam oda, nem azt, hogy Aelinnek – mondta Elide, és reszketett a sírástól. – Azért, mert Celaena adott neki egy meleg köpenyt a hideg tömlöcben. Amikor Morathba szállították, nem engedték meg Kaltainnak, hogy elhozza magával a köpenyt, de ezt a kis rongyot meg tudta őrizni. Arra emlékeztette, hogy vissza akarja fizetni Celaenának a kedvességét. De micsoda ajándék ez? Mi ez?

Felemelte a rongyot, és egy sötét kő jelent meg alatta.

Lorcanben meghűlt a vér, közben meg fel is forrósodott, egyszerre ledermedt és felélénkült.

Elide halkan sírdogált.

– Miért ez a fizetség? A csontjaim mélyén érzem, hogy nem szabad hozzányúlnom. A... egy hang azt súgta nekem, hogy ne is gondolkodjak rajta.

Nincs jól ez így. Rossz, hogy az a dolog az ő csodás, mocskos kezében van. Nem ide való, nem itt kellene lennie.

Az isten, aki egész életében figyelte, óvta Lorcant, most hátrahőkölt.

Még a halál is félt ettől a dologtól.

– Tedd el! – mondta szigorúan. – Most rögtön.

Elide reszkető kézzel engedelmeskedett. Lorcan csak akkor szólalt meg, amikor már visszadugta a kabátjába.

– Először mosakodj meg! Rendbe hozzuk az orrodat és a csuklódat, közben elmondom neked, amit tudok.

Elide a folyóra meredve bólintott.

Lorcan kinyújtotta a kezét, és az állánál fogva maga felé fordította a lányt, hogy nézzen rá. Reménytelen, tompa tekintetet látott. A hüvelykujjával félresöpört egy könnyes hajtincset.

– Megígértem, hogy megvédelek, és nem szegem meg az ígéretem, Elide.

A lány próbált elhúzódni, de ő még erősebben fogta, kényszerítette, hogy nézzen a szemébe.

– Utánad megyek, bárhova kerülsz is – esküdött meg neki.

Elide nagyot nyelt.

– Megígérem – suttogta Lorcan.

Elide próbálta megemészteni, amit Lorcan mesélt neki, miközben a férfi lemosta az arcát, megvizsgálta az orrát és a csuklóját. Utóbbit puha rongyba csavarta, és gyorsan, de gyengéden helyre tette az orrát.

Rémkulcsok. Rémkapuk.

Aelinnek már van egy Rémkulcsa, és a másik kettőt keresi.

Hamarosan lesz neki még egy, ha Elide odaadja, ami nála van.

Két kulcs egy ellen.

Talán megnyerik a háborút.

Elide elképzelni se tudta, hogy fogja Aelin használni őket úgy, hogy közben nem pusztítja el magát. De ez az ő dolga. Lehet, hogy Erawannek nagy hadserege van, de Aelinnek két kulcs van a birtokában.

Megpróbált nem gondolni Manonra. Vernon hazudott neki Lorcanről, hogy elhagyta volna, azért, hogy megtörje lelkileg, és önszántából menjen vele. Talán Manon se halt meg.

Addig nem hisz neki, míg nem talál bizonyítékot. Amíg az egész világ nem ordítja az arcába, hogy a szárnyparancsnok tényleg meghalt.

Mire ő átöltözött, Lorcan visszajött a hajó orrába. Felvette Lorcan egyik ingét, amíg a bőrruhája megszárad. A csuklója tompa, állandó fájdalommal lüktetett. Az arca se volt jobb állapotban. Lorcan biztosította róla, hogy valószínűleg lesz egy monoklija, de legalább nem szédült.

Elide odament hozzá, nézte, ahogy a rudat a folyó iszapos fenekébe döfködi.

– Megöltem azokat a lényeket.

– Ügyesen csináltad.

– Nem bántam meg.

Elide tekintete sötét, feneketlen, mély tekintettel találkozott.

– Jól van.

Elide nem tudta, hogy miért mondja, miért érzi ennek szükségét, és azt sem, hogy Lorcan egyáltalán értékelni tudja-e majd, de Elide lábujjhegyre állt, megcsókolta a férfi borostás, durva arcát, és így szólt:

– Én is utánad megyek bárhová, Lorcan.

Érezte magán Lorcan tekintetét, akkor is, amikor néhány perc múlva nyugovóra tért.

Amikor felébredt, tiszta vászoncsíkokat talált az ágy mellett a havi vérzése miatt.

Lorcan inge volt, amit éjszaka kimosott. Megszáradt, és darabokra vágta, hogy ő fel tudja használni.

51.
FEJEZET

Eyllwe Partjai Lángokban Álltak.

Három napja hajóztak erre, minden a tűz martalékává vált. Volt olyan falu, amelyik még égett, máshol már csak parázslott minden. Aelin és Rowan a lángokat oltotta.

Rowannek egyszerűbb volt, sólyom alakjában közel tudott repülni. Aelin a hajón maradt: nem állhatták meg annyi időre, hogy kiszálljanak. A hajóról oltotta a tüzet mágikus erejével.

A harmadik nap végére alig állt a lábán, annyira szomjas volt, hogy nem létezett olyan vízmennyiség, amivel csillapítani tudta volna a szomját, az ajka kicserepesedett és kiszáradt.

Rowan háromszor lépett partra, hogy megkérdezze, ki tette mindezt.

A válasz mindig ugyanaz volt: sötétség söpört végig éjszaka a vidéken, olyan, amitől a csillagok is kihunytak. A falvak olyan lángoló nyilaktól gyúltak lángra, amelyek csak akkor voltak szemmel láthatóak, amikor már célba értek.

Erawan erői sorra támadták a falvakat, aztán nyomtalanul eltűntek.

Maeve-nek se volt nyoma.

Rowan és Lysandra nagy magasságba repülve hatalmas területet fésültek át, de... nem találtak semmit.

Voltak olyan falusiak is, akik szerint szellemek támadták meg őket. Temetetlen halottaik szelleme, akik azért jelentek meg, hogy megbüntessék őket.

Egyszer csak egy másik híresztelés kapott lábra: Aelin Galathynius maga gyújtotta fel Eyllwe-t, faluról falura, bosszúból

azért, mert tíz évvel ezelőtt nem nyújtottak segítséget a királyságának.

Nem számított, hogy most oltotta a lángokat. Nem hittek Rowannek, amikor megpróbálta elmagyarázni, hogy ki oltja a lángokat egy távoli hajó fedélzetéről.

Rowan azt tanácsolta Aelinnek, hogy ne hallgasson rájuk, ne csüggedjen. Megpróbálta.

Rowan egyszer a hajóra visszatérve lehajolt, és megcsókolta Aelin nyakát. A hüvelykujját végigsimította a tenyerén lévő hegen. Belélegezte az illatát. Aelin tudta, hogy Rowan választ nyert arra a kérdésére, ami miatt akkor reggel sietve hagyta el a hajót. Nem, nem vár gyereket tőle.

Csak egyszer beszéltek a témáról, a múlt héten. Amikor Aelin zihálva, verejtékezve mászott le róla, és Rowan megkérdezte, hogy szedi-e a fogamzásgátló főzetet. Aelin egyszerűen annyit válaszolt, hogy nem.

Rowan döbbenten nézett rá, mire Aelin elmagyarázta, hogy ha valóban Mab tündérvére csörgedezik az ereiben, akkor valószínűleg azt is örökölte, hogy a tündérek nagyon nehezen esnek teherbe. És bár az időzítés szörnyű lenne, ő nem fog ellenállni, hogy Terrasennek utódokat, jövőt biztosítson. Rowan tekintete távolinak tűnt, de bólintott, és vállon puszilta. Ennyiben maradtak.

Aelinnek nem volt bátorsága megkérdezni, hogy Rowan akar-e gyerekeket nemzeni neki. Akar-e egyáltalán gyereket, azok után, ami Lyriával történt.

Rowan gyorsan visszarepült a partra tüzet oltani.

A néhány együtt töltött perc alatt pedig Aelinnek nem volt bátorsága ahhoz, hogy elmondja, miért hányta ki egyszer a belét.

Az elmúlt három nap teljesen egybefolyt. Azóta, hogy Fenrys kimondta, hogy „A fizetség megnevezhetetlen”, minden összekeveredett egy hatalmas örvényben, ami füstből, lángból, hullámokból és napfényből állt.

Harmadik nap alkonyaikor Aelin újra ezen rágódott, de elhessegette a gondolatot. A kísérő hajó elöl jeleket adott, és a legénység kapkodva készülődött a lehorgonyzásra.

Gyöngyözött a verejték a homlokán, a nyelve száraz volt, mint a dörzspapír. De minden szomjúságáról, kimerültségéről azonnal

megfeledkezett, amikor meglátta a partot.

Lapos, vizes táj terült el a felhős ég alatt, amerre csak a szem ellátott. A buckákat és gödröket mohazöld és csontfehér fű borította. Ezek voltak az élet kis szigetei a tükörsima, szürke vízben. Köztük a vízből és a hepehupás földből romok álltak ki, akár egy rosszul eltemetett halott végtagjai. Omladozó romok, egy egykor szép, de elsüllyedt város romjai.

A Kőmocsár.

Manon Abraxos mellett ült. A hajó lehorgonyzott. A fedélzeten hamarosan megjelent a két kísérő hajó kapitánya. Az emberek és a tündérek megbeszélést tartottak, ahová őt nem hívták meg.

Elég korán a fülébe jutott a hír, hogy másfél nap járásra vannak attól, amit keresnek. Nem tudták, pontosan hol lesz, vagy mennyi ideig fog tartani, míg megtalálják a pontos helyét. Visszatérésükig a hajók itt maradnak lehorgonyozva.

A jelek szerint Manon velük tart a szárazföldre. Mintha a királynő sejtette volna: ha hátrahagyják, kis flottájuk nem fogja őket épségben várni a visszatérésükkor.

Okos lány.

De ott volt a másik gond, amivel azonnal szembe kellett néznie Manonnak: az illető aggódva, kivert kutyaként nézett rá.

Abraxos finoman csóválta a farkát, a vasszegek dörzsölték az öreg hajó fedélzetét. Mintha egy perccel ezelőtt ő is hallotta volna a királynő parancsát: *a wyvernnek mennie kell.*

A mocsár sík, nyílt vidékén túl könnyen észre lehetne venni.

Manon a wyvern sebhelyes pofájára tette a kezét, és a feneketlen mélységű fekete szemekbe nézett.

– El kell bújnod valahol.

Meleg, szomorú fújtatás a tenyerébe.

– Ne búslakodj! – kérte Manon, bár az ő gyomra is összeszorult. – Vigyázz, hogy ne vegyenek észre! Légy készenlétben, és négy nap múlva gyere vissza! – Még azt is megengedte magának, hogy előrehajoljon, és a homlokát az állat

pofájának támassza. Az állat morgása a csontjáig hatolt. – Mi ketten összetartozunk. Néhány nap igazán semmiség, barátom.

Az állat a fejével megböködte Manon fejét. Manon nagyot nyelt.

– Megmentetted az életem, nem is egyszer. Még soha nem köszöntem meg neked.

Abraxos nyöszörgött.

– Te meg én örökre összetartozunk, amíg a Sötétség el nem jön értünk – ígérte meg Manon.

Azután erőt vett magán, elhúzódott, és még egyszer, utoljára megsimogatta a wyvern pofáját. Aztán hátralépett egyet, majd még egyet.

– Menj!

Abraxos szemrehányón nézett rá, de az izmai megfeszültek, és felemelte a szárnyait.

Manon még életében nem utált senkit annyira, mint Terrasen királynőjét és a barátait, azért, mert Abraxosnak el kell őt hagynia. A királynő az oka, hogy el kell válniuk, pedig már annyi veszélyt átéltek együtt.

Abraxos már a levegőbe emelkedett, a vitorlák csikorogtak a szárnyai által keltett szélben. Manon nézte, ahogy a wyvern egy folttá válik a horizonton. A hosszú csónakokat már előkészítették, azokban hajóznak majd a mocsár poshadt, szürke vizén.

A királynő és udvartartása készülődött, a fegyvereiket úgy öltötték magukra, ahogy mások ékszerekkel ékesítik magukat. Nagyon hasonlítottak a Tizenhármakra, Manonnak el kellett fordulnia, megbújt a főárbóc árnyékában, és igyekezett egyenletesen lélegezni.

Reszketett a keze. Asterin nem halt meg. A Tizenhármak életben vannak.

Ezeket a gondolatokat mindig igyekezett kordában tartani. De most, hogy a virágszagolgató wyvern eltűnt a horizonton...

Szárnyparancsnok létének utolsó darabkája is eltűnt vele.

A szárazföld felé nedves szél fújt, hívta a mocsár felé. Vörös köpenyét ráncigálta.

Végighúzta egy ujját a karmazsinvörös köpenyen, amit ma reggel szándékosan magára öltött.

Rhiannon.

Soha semmilyen pletykát nem hallott arról, hogy a crochanok királyi leszármazottja életben maradt volna. Azt hitte, hogy ötszáz éve ő is odaveszett a crochanok elleni döntő csatában. Kíváncsi lett volna, hogy a féltestvérén kívül más crochan vajon tud-e arról, hogy Feketecsőrű Lothian és a crochan herceg gyermeke életben maradt.

Manon kikapcsolta a köpenye brossát, és a kezében méregette a vastag és súlyos vörös anyagot.

A körmeivel néhány lendületes mozdulattal lehasított belőle egy hosszú, keskeny csíkot. Azután a copfja végébe kötötte, a vörös szín éles ellentétben állt ősz hajával.

Kilépett a főárbóc árnyékából, és a korláthoz ment.

Senki nem tett megjegyzést, amikor a féltestvére köpenyét a tengerbe dobta.

A szél felkapta, vitte egy kis darabon, aztán a köpeny felszállt, mint egy őszi falevél. Bár a távolból már inkább vértócsának tűnt. Aztán átázott, és elmerült a vízben.

Adarlan királya és Terrasen királynője a fedélzet korlátjánál várták, társaik közben átszálltak a hullámokon ringatózó dereglyékbe.

Manon belenézett a zafírkék és az arany foltos türkiz szemekbe.

Tudta, hogy látták az előbb. Talán nem értették, mit jelentett a köpeny... de a gesztust biztosan.

Visszahúzta vasfogait és vaskörmeit, és úgy ment oda hozzájuk.

– Örökre látni fogod magad előtt az arcukat – mondta Aelin Galathynius halkan.

Manon csak akkor jött rá, hogy nem a Tizenhármakra gondolt, amikor már a part felé eveztek, és a hullámok eláztatták őket. Azon tűnődött, vajon Aelin is nézte-e a tenger felett lebegő köpenyt, és ő is arra gondolt-e, hogy olyan, mint a kiontott vér.

52.
FEJEZET

Nem Jutottak El Leribába, de Bendzsáliba se. Még csak nem is jutottak közelebb.

Lorcan ismerős érintést érzett ugyanis a vállán. Ez az árnyékból és halálból álló láthatatlan kéz adott mindig is irányt az életének. Ezért délnek mentek, aztán nyugat felé hajóztak, fürgén siklottak előre Eyllwe folyóin és patakjain.

Elide nem tiltakozott és nem is kételkedett, amikor elmagyarázta, hogy ha maga Hellas bökdösi tovább, akkor az üldözött királynő ebben az irányban lehet, akárhová vezet is ez az út. Erre nem voltak városok, csak a Tölgyváld legdélebbi sarkát szegélyező végtelen füves puszták, majd mocsarak. A romokkal teli elhagyatott félsziget a mocsárban.

De ha egyszer ide küldték... A sötét isten érintése a vállán soha nem kormányozta rossz felé. Majd kiderül, mi vár itt rá.

Nem akart túl sokáig töprengeni azon, hogy Elide-nál ott egy Rémkulcs, amit épp az ő ellenségének visz. Majd a mágiája odavezeti őket Aelinhez. És ha okosan játszik, akkor két kulcsa lesz. Ha rafináltabb, gyorsabb és kegyetlenebb lesz a többieknél.

Aztán jön a legnehezebb rész: két kulccsal eljutni Morath szívébe, és felkutatni a harmadikat. A gyorsasága lesz a legfontosabb szövetségese és az egyetlen esélye a túlélésre.

És valószínűleg se Elide-ot, se a többieket nem fogja soha többé látni.

Reggel végül elhagyták a bárkájukat, bepakoltak a táskájukba mindent, ami csak belefért, és nekiindultak a hullámzó fűben. Órákig gyalogoltak. Elide kezdett elfáradni az úttól és a felfelé

mászástól. Lorcan már két napja érezte a tenger illatát, ami azt jelentette, hogy közel járnak a mocsár széléhez.

Elide zihált. Lorcan arra gondolt, hogy biztos szomjas, és odaadta neki a kulacsát.

Ám Elide megállt, és a karját csüggedten lógatta le maga mellé. Lorcan is dermedten nézte az eléjük táruló látványt.

– Mi ez a hely? – suttogta Elide, mintha attól félne, hogy a tájnak is füle van.

Amerre a szem ellátott, egészen a láthatárig, a talaj jó harminclábnyira megsüllyedt. A domb, amin álltak, tulajdonképpen egy szikla volt. Mintha egy haragos isten dobbantott volna egy nagyot, és itt hagyta volna a lába nyomát.

A terület nagy részét ezüstös, sós víz borította, a tükörszerűen mozdulatlan vízfelszínt csak füves szigetek, földkupacok és omladozó, különleges romok szakították meg.

– Nincs jó kisugárzása a helynek – suttogta Elide. – Nem jó, hogy itt vagyunk.

Lorcan karja valóban libabőrös lett, és minden ösztönét mozgósítva ügyelte a mocsarat, a romokat, a szedercserjéket és a sűrű lombkoronát, ami a szigetek egy részét szinte elnyelte.

Még a halál istene se noszogatta tovább, hanem elbújt Lorcan válla mögött.

– Mit érzel?

Elide ajka vértelenné vált.

– Csendet. Életet, de... csendet. Mintha...

– Mintha? – türelmetlenkedett Lorcan.

– Mintha az egykor itt élő emberek... – felelte Elide elfúló hangon – mintha még mindig itt lennének csapdába ejtve, itt lent. – Egy romra mutatott, egy ívelt, beomlott kupolára, ami valószínűleg a toronyhoz csatlakozó bálterem lehetett. Palota. – Nem hiszem, hogy itt bárki élne, Lorcan. A vízben lakozó szörnyetegek... nem hiszem, hogy megtűrik a betolakodókat. A halottak se.

– A kő vagy a téged óvó istennő súgja ezt neked?

– A szívem figyelmeztet. Anneith hallgat. Nem hinném, hogy ő itt akarna lenni a közelben. Nem hinném, hogy követ bennünket.

– Morathba elment, de ide nem jön?

– Mi van a mocsárban? – kérdezett vissza Elide. – Aelin miért jön ide?

Úgy tűnik, hogy ez itt a kérdés. Ha ők is érzik a veszélyt, akkor a királynő és Whitethorn is meg fogják érezni. Vagy valami nagy kincsre vadásznak, vagy egy fontos veszélyt kell elhárítaniuk.

– Nem tudom – vallotta be Lorcan. – A közelben nincsenek városok vagy helyőrségek. – De a sötét isten mégis ide vezette, és a kéz továbbra is lökdöste előre, hogy merészkedjen tovább, még ha ez a kéz reszketett is.

Minden csupa rom volt, a szigeteken lombos fák. A furcsán csendes vízben valami biztosan lakik.

Lorcan nem gondolkodott tovább, engedelmeskedett az őt noszogató istennek, és továbbvezette Perranth úrnőjét.

– Kik éltek itt egykor? – kérdezte Elide.

Egy kis szigeten álltak, amelynek a szélén egy ingatag fal magasodott. Elide az egyik falmélyedésben álló szobrot bámulta. A falat csak a szentlélek tartotta, a szobor arcát pedig az időjárás viszontagságai teljesen elnyűtték.

A mohával borított női alak egykor biztosan gyönyörű volt, ahogy a szétkorhadt gerendák és a tetőzet is. A mohatakaró most halotti lepelnek tűnt rajta. Elide hátán végigfutott a hideg.

– Ezt a helyet évszázadokkal az én születésem előtt dúlhatták fel, utána merült a feledés homályába – mondta Lorcan.

– Eyllwe-hez tartozott?

– Egy másik királysághoz, de már az sem létezik. Az itt élők szétszéledtek, és elvegyültek más népek között.

– Biztosan nagyon tehetségesek voltak, ha ilyen csodálatos épületeket építettek.

Lorcan elismerése jeléül morgott egyet. Már két napja araszoltak a mocsárban, de Aelinnek nem volt se híre, se hamva. A romok közt is aludtak, bár igazán egyikük sem tudott pihenni. Elide álmai tele voltak a sápadt, opálos szemű lényekkel, akikhez hasonlót életében nem látott. Esdeklőn kiáltoztak, ahogy a víz

folyt lefelé a torkukon, az orrukon keresztül. Ébren is maga előtt látta őket, hallotta a kiáltozásukat.

Lorcan első nap azt morogta neki, hogy csak a köveken át fújó szellőt hallja.

Pedig Elide látta a szemében, hogy Lorcan is hallotta a halottakat.

Hallotta a robajlást, ami elsüllyesztette ezt a területet, hallotta a lezúduló vizet, ami mindenkit elnyelt, még mielőtt el tudtak volna menekülni. Kíváncsi szörnyetegek jelentek meg aztán itt, a tengerből, a mocsárból és a folyókból jöttek ide. Itt találtak vadászterületre, és egymásból lakmároztak, miután a vízbe fúlt tetemek elfogytak. Változtak, alkalmazkodtak, elődeiknél erősebbek, okosabbak lettek.

A mocsári állatok miatt tudtak csak teknősbéka lassúsággal haladni. A sós víz csak ritkán ért Lorcan mellkasáig. De a csendes víz veszélyesnek tűnt. Lorcan minden átkelés előtt alaposan megvizsgálta a környéket. És csak akkor vette Elide-ot a vállára, amikor biztonságosnak ítélte a helyzetet.

Időnként a szigetek se voltak biztonságosak. Elide kétszer látott hosszú, pikkelyes farkat, a pikkelyek olyanok voltak, akár egy páncélzat. A farok egy kőfal vagy törött oszlop mögé csusszant. Háromszor látott pompás, arany, vágott szemeket, a nádasból figyeltek.

Lorcan a vállára kapta Elide-ot, és rohanni kezdett, mert rájöttek, hogy nincsenek egyedül.

A kígyók szerettek lelógni a kísértetszerű fákról, amik a szigetekből szipolyozták maguknak a táplálékot. A szárazföldön a légy- és szúnyogfelhők voltak a legkellemetlenebbek. Hirtelen csaptak le rájuk, hogy jól megszívják magukat vérrel. Ritkán elfújta őket a szél. Gyakrabban fordult elő az, hogy Lorcan rájuk küldte egy hullámban sötét erejét. Ilyenkor sötét esőként hulltak a földre.

Amikor Lorcan ölt, mindegy, hogy vadállatot vagy csak szúnyogot, Elide úgy érezte, hogy a föld beleremeg. Nem félelmében... hanem mintha ébredezett volna. Fülelt.

Csodálkozott, vajon ki jár arra.

Negyedik éjszaka Elide olyan fáradt volt, annyira fogytán volt az ereje, hogy legszívesebben csak nyöszörgött volna. Nem

tudott örülni még annak sem, hogy Lorcan egy szokatlanul kényelmes helyet talált éjszakára. Egy terem romjai voltak, aminek a közepén szépen megmaradt egy nagyobb tér, ahová viszonylag széles kőlépcsők vezettek fel. Mivel viszonylag magasan volt, ezért nem kellett félni attól, hogy éjszaka valami kimászik a vízből, és rájuk támad. Három falat vastagon benőtt a borostyán. Lorcan a lépcső alját és tetejét is elbarikádozta, szőlőből és ágakból csinált akadályokat, hogy meghallják, ha egy szörnyeteg fel próbálna mászni.

Nem mertek tüzet gyújtani, de elég meleg volt, így Elide nem is hiányolta. Lorcan a kőfal mellett feküdt, Elide pedig mellette. Nézte a szikrázó csillagokat, hallgatta a rovarok állandó zümmögését. A távolban valami mintha felüvöltött volna.

A rovarok is elnémultak.

Úgy tűnt, hogy a mocsár a vadállati, mély üvöltésre figyel.

Lassan visszatért az élet, bár halkabban.

– Aludj! – dünnyögte Lorcan.

Elide nagyot nyelt. A félelem a csontjáig hatolt.

– Ez meg mi volt?

– Egy vadállat, párosodni akar, vagy a területét védi.

Elide nem akarta tudni, mekkorák ezek a bestiák. Elég volt az is, hogy a szemüket és a farkukat látta.

– Mesélj nekem a királynődről! – súgta Elide.

– Nem hinném, hogy ettől jobban tudnál aludni.

Elide Lorcan felé fordult, aki a hátán fekve nézte a csillagokat.

– Tényleg megöl azért, amit tettél? – Biccentés. – Akkor miatta vállalsz kockázatot. – Elide felkönyökölt, és megtámasztotta a fejét. – Szerelmes vagy belé?

Lorcan tekintete rásiklott, a szeme sötétebb volt a csillagok közti sötétségnél.

– Azóta szeretem, hogy először megpillantottam.

– A... szeretője vagy? – Eddig nem merte megkérdezni, nem is akarta igazán tudni.

– Nem. Egyszer felajánlottam neki, de ő csak kinevetett a merészségem miatt. – Elkeskenyedett a szája. – Ezért másképp tettem magam nélkülözhetetlenné.

A távolban újra felhangzó üvöltéstől megint elnémult néhány pillanatra a világ. Közelebbről jött a hang, vagy Elide csak

képzelte? Amikor visszanézett, Lorcan tekintete a szájára vándorolt.

– Az is lehet, hogy csak hasznot húz a szerelmedből, és úgy rángat téged ide-oda, ahogy az érdekei megkívánják. Talán meggondolja magát, ha úgy csinálsz, mintha elhagynád.

– Véreskü köt hozzá. Soha nem hagyom el.

Elide szíve belesajdult.

– Akkor viszont megnyugodhat abban a tudatban, hogy egy örökkévalóságig utána fogsz loholni.

Szavai élesebben csengtek, mint akarta, felnézett a csillagokra, de Lorcan megfogta az állát, gyorsabban, mintsem hogy védekezni tudott volna.

Lorcan fürkészőn a szemébe nézett.

– Ne hidd azt, hogy egy szerelmes bolond vagyok! Egy szemernyi reményt sem fűzök hozzá.

– Akkor ez egyáltalán nem tűnik szerelemnek.

– Mit tudsz te a szerelemről? – Nagyon közel volt, Elide észre sem vette, ahogy közelebb csúszott.

– Szerintem a szerelem boldoggá teszi az embert – mondta Elide, és az anyjára és az apjára gondolt, milyen gyakran mosolyogtak és nevettek, hogyan néztek egymásra. – A legjobbat hozza ki belőled.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy rám egyik se illik?

– Szerintem te nem tudod, mi a boldogság.

Lorcan elkomorult, elgondolkodott.

– Nem bánom, hogy... a közeledben vagyok.

– Ezt bóknak szántad?

Félmosoly játszadozott a tündér gránitkemény vonásain. Elide pedig. .. Elide meg akarta érinteni. A száját. Az ujjaival, az ajkával. Lorcant a mosoly megfiatalította, jóképű lett tőle.

Reszkető ujjal megérintette a száját.

Lorcan teljesen megdermedt, félig fölé hajolt, tekintetéből ünnepélyesség, tudatosság sugárzott.

Elide végigsimított a szája vonalán, puhának és melegnek érezte a bőrét, ami ellentétben állt rendszerint goromba szavaival.

Az ajka külső vonalán is végighúzta az ujját, mire Lorcan Elide tenyerébe fektette az arcát. Félig behunyta a szemét, és Elide a

kemény arccsontját is megsimította a hüvelykujjával.

– Elbújtatnálak Perranthban – mondta Elide. – Ha véget ér a küldetésed, és valahová el kell menned, akkor ott lenne helyed. Velem.

Lorcan szemei kipattantak, és nem volt a tekintetében semmi keménység, hidegség.

– Megvetés övezne engem, és ez rossz fényt vetne rád is.

– Nem lenne helye Perranthban annak, aki ilyesmit gondol.

Lorcan nagyot nyelt.

– Elide, neked muszáj lenne...

Elide felemelkedett, és az ujjai helyett most a szájával érintette meg Lorcan száját.

A csók puha volt, csendes, röpke.

Amikor elhúzódott, mintha Lorcan reszketett volna. Elide elpirult. Maga is meglepődött, milyen határozott hangon szólalt meg.

– Nem kell válaszolnod se most, se később. Akár tíz év múlva is megjelenhetsz az ajtómban, és akkor is élni fog az ajánlatom. Perranthban mindig lesz egy hely neked fenntartva, ha szükséged van rá, vagy vágysz rá.

Mintha fájdalom csillant volna a férfi szemében, Elide ennyire emberinek még sosem látta őt.

Lorcan előrehajolt. Elide a mocsárban és a világban gyülekező veszélyek ellenére tíz év óta most először nem érzett egy csepp félelmet sem, amikor Lorcan a szájával az ő ajkát kényeztette. Semmitől sem félt, amikor újra megpuszilta, először a szája egyik, aztán a másik szélét.

Nagyon gyengéd, türelmes csókok voltak, akárcsak a mozdulatai, ahogy elsimította a haját a homlokából, és a csípőjét, bordáit simogatta. Elide Lorcan arcához emelte a kezét, beletúrt selymes hajába, nekifeszült, sóvárogva vágyott arra, hogy a testének súlyát a sajátján érezze.

Lorcan a nyelvével Elide szája szélét birizgálta. Elide csodálkozva tapasztalta, hogy milyen természetes érzés megnyílni neki, hogy a teste szinte dalra fakad ettől, ahogy keménysége találkozik az ő lágyságával. Lorcan felnyögött, amikor a nyelvük találkozott, a csípőjét a lányéhoz dörzsölte,

amitől Elide teljesen felhevült, a teste sóvárogva, hullámzón simult hozzá.

Lorcan erre mélyebben csókolta, a keze lejjebb csúszott, és megfogta a combját, egy kicsit jobban szétválasztotta a lábait, hogy közéjük férjen. Ahogy így egymáson feküdtek... Elide zihált, nekidörzsölte magát, Lorcan pedig az állát, a nyakát, a fülét kezdte csókolni. Elide reszketett, de nem a félelemtől, hanem mert annyira akarta őt. Lorcan újra és újra a nevét suttogta a bőréhez simulva.

A neve úgy hangzott a tündér szájából, mint egy ima. Elide a kezébe fogta az arcát, látta rajta, hogy a szeme ragyog, és ő is épp olyan szaggatottan kapkodja a levegőt.

Elide kissé tovább merészkedett, és a nyakát kezdte simogatni, a gallérja alatt. Bőrének tapintása a forró selyemre emlékeztette. Lorcan beleborzongott az érintésbe, lehajtotta a fejét, mire tintafekete haja Elide homlokára hullott. Öle mozgásától Elide lélegzete is elakadt. Rájött, hogy többet, még többet akar.

Lorcan ránézett, és a szemében egy kérdés csillogott. Elide keze is megállt Lorcan dübörgő szíve felett.

Elide felemelte a fejét, hogy megcsókolja, a szájuk újra találkozott, és Elide belesúgta a válaszát...

Lorcan hirtelen felkapta a fejét. Azonnal felugrott, és északkelet felé pördült.

Sötétség terjedt szét, és egyenként törölte le a csillagokat az égboltról.

Elide-ből minden hevület és vágy azonnal kiszállt.

– Vihar közeleg?

– Menekülnünk kell – mondta Lorcan. Késő éjszaka volt, legalább hat óra volt még hátra hajnalig. Keresztülvágni a mocsáron... A gyarapodó sötétség falta a csillagokat.

– Mi ez? – A feketeség pillanatról pillanatra hízott. A távolba nyúlt, még a mocsári szörnyetegek is abbahagyták az üvöltözést.

– Ilkek – dünnyögte Lorcan. – Ilk hadsereg.

Elide tudta, hogy nem miatta jöttek.

53.
FEJEZET

KÉT NAPJA BOLYONGTAK a Kőmocsár végtelen labirintusában, *kettő,* nem pedig másfél napja, ahogy az az átkozott Rolfe feltételezte, és Aelin már legszívesebben az egész helyet porig égette volna. A víz, az állandó pára miatt folyton nedves volt a bőre, verejtékezett, ragadt. De még ennél is kellemetlenebbek voltak a szúnyogok és az apró legyek.

A kis démonokat egy láthatatlan lángpajzzsal tartotta távol, csak a zümmögésüket lehetett hallani, amikor nekicsapódtak.

Nem érzett szemernyi lelkiismeret-furdalást sem, mert ha nem irtja őket, akkor a rovarok élve felfalták volna már az első naptól fogva.

Ha nem vakarta volna véresre a duzzadt, vörös csípéseket. Rowannek kellett gyógyítgatnia.

Az ilktámadás óta gyógyító képességei még nem álltak helyre. Rowan és Gavriel játszották mindenki számára a gyógyító szerepét, ápolták az égő csípéseket, a szúrós növények miatti vörös hurkákat, a romok okozta horzsolásokat, amik összevissza vagdosták őket, ha nem figyeltek a sós vízben gázolva.

Manon érezte a legjobban magát. Őt nem csípték a szúnyogok, és a mérges növények se bántották. Egyszer sem vágta meg magát, sőt, ő kellemesnek találta a mocsár rothadó, elvadult szépségét. Aelint az egyik itt élő, borzasztó folyami állatra emlékeztette: aranyló szeme és éles, csillogó fogai voltak annak is... Aelin próbált nem sokat gondolni rá. Inkább azt próbálta

elképzelni, hogy kijut erről a helyről, és száraz, porhanyós földön fog lépkedni.

De ennek a nyomorult területnek a szívében volt Mala Zárja.

Közeledett az este. Rowan sólyom alakban repült előre és derítette fel a környéket, Lysandra pedig a vizeket fürkészte a kis dombok között. Egy nyálkás, pikkelyes mocsári lény alakját öltötte magára. Aelin fintorogva nézett rá, és villás nyelvével haragosan rásziszegett. Az alakváltó a vízbe csobbant.

Aelin megint elfintorodott, és felcammogott az egyik dombra. A dombot szúrós szederbokrok borították, a tetején két ledőlt oszloppal. Nem akarta átverekedni magát ezen a zöld labirintuson, ezért egy lánghullámot küldött előre. A domb egy pillanat alatt elszürkült, a csizmája hamuba süllyedt, és cuppogott.

Fenrys nevetgélt, miközben együtt ereszkedtek le a dombról.

– Nos, így is utat törhet magának az ember! – A kezét nyújtotta, hogy segítsen Aelinnek a vízben. Aelin majdnem tiltakozott, mondván, nagylány ő, egyedül is tud boldogulni, de... lent nemcsak éles dolgok voltak, hanem mély gödrök is. És semmi kedve nem volt ahhoz, hogy rothadó csontok és koponyák között úszkáljon.

Fenrys megszorította a kezét, és együtt gázoltak át a mellkasig érő vízben. Fenrys segített neki kimászni a partra, utána ő is kimászott. Farkas alakban biztosan át is ugorhatott volna egyik szigetről a másikra, ahogy Gavriel is. Aelin nem értette, miért maradtak tündér alakban.

Aelin a mágiájával, amennyire csak tudott, megszárítkozott, aztán egy mágiaindával Fenrys és Gavriel ruháit is megszárította.

Az erejét ilyen ártalmatlan, mindennapi helyzetekben is alkalmazta, bár sokat kivett belőle, hogy Eyllwe égő partvidékén három napig egyfolytában használta. Nem a láng maga, hanem a fizikai erőfeszítés. És a szellemi. Most is úgy érezte, hogy egy hétig tudna aludni egyfolytában. A mágiája duruzsolt. Folyamatosan, megállás nélkül. Többet követelt, akkor is, ha ő fáradt volt. Legalább azzal el tudta hallgattatni, ha a ruháikat a mocsári vízbe merülések után ezzel szárította. Egy ideig.

Lysandra kidugta undorító fejét a szederbokrok sűrűjéből, mire Aelin ijedten felsikoltott. Az alakváltó vigyorgott, és közben két nagyon éles fogat villantott ki. Fenrys dörmögve elnevette magát, az alakváltót nézte, aki néhány lépést előrecsusszant.

– Ezek szerint ki tudod cserélni a tested, de a rád égetett pecsét megmarad?

Lysandra megállt néhány hüvelyknyire a víztől és a szigettől. Úgy tűnt, hogy Aedion megdermed, bár ment tovább. Jól van. Legalább nem Aelin lesz az egyedüli, aki képes lenne bárkinek kitépni a torkát, ha gúnyolódna Lysandrával. A barátnője ekkor újra alakot váltott, felvillant, szétterjedt, és az alakja emberszerűvé vált: tündér lett belőle.

Fenrys egyszer csak saját képmásával nézett szembe, alacsonyabb változatban.

A partra kászálódó Gavriel is tátott szájjal bámult.

Lysandra szinte megszólalásig Fenrysre emlékeztető hangon szólalt meg:

– Azt hiszem, ez örökre az ismertetőjelem marad. – Kinyújtotta a csuklóját, felhúzta a kabátujját, és aranybarna bőrén ott éktelenkedett a pecsétnyom.

Lysandra egy ideig még nézegette magát, a többiekről teljesen megfeledkezve.

– A hallásod viszont tényleg jobb – ismerte el. Végignyalt kissé megnyúlt szemfogain. Fenrys a homlokát ráncolta. – Miért ilyen a fogad? – kérdezte a lány.

Gavriel közelebb lépett, arrébb taszigálta az alakváltót, néhány lépést előrementek, és így szólt:

– Fenrys az utolsó, akitől ezt megkérdezném. Majd én megmagyarázom neked.

Lysandra nevetve nézett az Oroszlánra, és együtt baktattak fel egy dombra. Furcsa volt őt Fenrys arcával mosolyogni látni. Fenrys elkapta Aelin pillantását, és fintorgott, láthatólag el is bizonytalanította a látvány. Aelin is nevetett.

Szárnyak verdestek, Aelin pedig megcsodálta Rowant, aki erőteljes szárnycsapásokkal, gyorsan odarepült hozzájuk. Szélsebes volt, erős, határozott.

Gavriel néhány lépésnyire lemaradt, Lysandra pedig a domb tetejére érve megállt Aedion mellett, és visszaváltozott

önmagává. Egy picit megtántorodott, Aelin azonnal odaugrott, de Aedion megelőzte. Gyengéden Lysandra hóna alá nyúlt. Rowan is leszállt, és ő is alakot váltott. Mindenkinek szüksége volt egy hosszú, kiadós pihenésre.

A tündérherceg szólalt meg.

– Ha nyílegyenesen továbbmegyünk, holnap délutánra odaérünk.

Aelin elhatározta, ha legközelebb találkozik Rolfe-fal, akkor elbeszélget vele arról, mégis hogy számította ki a távolságokat azon a pokoli térképén.

Rowan is elfáradt. Aelin rég látta ilyen sápadtnak.

– Megtaláltad a helyet? – kérdezte Aelin.

– Érzem. A mágiám érzi.

– Ugye nem egy mély tó fenekén van?

Rowan határozottan a fejét rázta.

– Túl kockázatos lett volna közel menni hozzá. Valamiért a Bűnevők Templomára emlékeztetett.

– Akkor tényleg lesz hol pihennünk egy kiadósat – mondta Aelin.

Aedion somolygott, és a tekintetével a horizontot fürkészte. Dorian és Manon másztak ki utoljára a vízből, és a boszorkány csuromvizesen az előttük lévő számtalan szigetet nézte. Nem szólt semmit, bármit látott is.

Rowan azt a szigetet vette jobban szemügyre, amelyiken álltak. A domb viszonylag magas volt, egyik oldalon egy omladozó kőfal védte, a másikon tüskés bokrok.

– Itt verünk tábort ma estére, biztonságosnak tűnik a hely.

Aelint szinte minden ereje elhagyta a megkönnyebbüléstől, Lysandra pedig röpke hálaimát mondott az isteneknek.

Testi és mágikus erejük bevetésével percek alatt megtisztították a területet. Tüzet raktak, és megcsinálták az alvóhelyet. Aedion nekiállt főzni: száraz kenyerük ugyan volt, és mellé még azokból a nyálkás élőlényekből hozott össze valami siralmas vacsorát, amiket Rowan és Dorian fogott és fogyasztásra alkalmasnak ítélt. Aelin főzés közben inkább oda se nézett, úgy vélte, jobb, ha nem tudja, hogy mit fog legyűrni a torkán. Úgy tűnt, hogy a többieket sem érdekli, mi lesz a vacsora.

Aedion meglepő tehetséggel tudott bánni szűkös fűszerkészletükkel, és amennyire csak tudta, feljavította a húst. Azért kicsit rágós maradt. Nyálkás. Lysandra öklendezett tőle.

Aedion, aki mellette foglalt helyet, átnyújtotta neki a boroskulacsot, ami már szinte teljesen kiürült. Lysandra meghúzta, örült, hogy a savanykás folyadék elmossa a hús utóízét.

– Soha ne áruld el, mit ettünk ma! – kérte Aelin Aediont. A többiek is gyorsan végeztek az adagjukkal. Lysandra egyetértőn hümmögött.

Aedion gonoszul vigyorgott. Manon néhány lépésről figyelte őket az árnyékból. Aedion pillantása Dorianen időzött el. Aelin már tartott tőle, mi lesz, de unokafivére csak mosolygott.

– Továbbra is úgy eszik, mint egy finom udvarhölgy.

Dorian felkapta a fejét, Aelin pedig majdnem elnevette magát. Tizenkét évvel ezelőtt ugyanis pontosan ezt mondta neki. Akkor sem fogta vissza magát, és elmondta a hercegnek a véleményét, hogy milyen túlzottan illemtudóan viselkedik. Dorianen látszott, hogy ő is felidézte az emléket, a többiek viszont értetlenül néztek rájuk.

A király barátságosan meghajolt.

– Köszönöm a bókot! – A keze rendszerint valóban tiszta volt, a ruhája most is száraz, makulátlanul tiszta.

Ami Aelin kezét illeti... a zsebébe nyúlt, hogy elővegyen egy zsebkendőt, ami épp olyan mocskos volt, mint mindene, de mégis jobb, mintha a nadrágját használná. Kihúzta Elena Szemét onnan, ahol rendszerint bebugyolálva tartotta, letette a térdére. Megtörölte a zsíros ujját, aztán a selyemkendőt átnyújtotta Lysandrának. Aelin lazán végigsimított a hajlott fémen, miközben az alakváltó is megtörölte a kezét. A kő visszatükrözte a tábortűz fényét, és kobaltkéken csillogott.

– Ha jól emlékszem – folytatta Dorian somolyogva –, ti ketten...

A támadás olyan gyorsan történt, hogy Aelin is csak azon kapta magát, hogy megtörtént.

Manon az egyik pillanatban még a tűz mellett ült, mögötte a mocsárral. A következő pillanatban pikkelyeket látott, és a part menti bozótosból villogó fehér fogak támadtak rá. Aztán teljes

mozdulatlanság, csend, mintha a hatalmas mocsári vadállat kővé dermedt volna.

Láthatatlan, erős kezek állították meg.

Manon félig kivont karddal állt, zihálva nézte az opálos rózsaszínű pofát, amit az állat szélesre tárt, hogy leharapja a fejét. Hüvelykujj nagyságú fogai voltak.

Aedion káromkodott, a többiek meg se moccantak.

Dorian a mágiájával kővé dermesztette a szörnyeteget, megfagyasztotta, de jeget nem lehetett látni. Ugyanazzal az erővel csinálta, amivel a rémkutyát is térdre kényszerítette. Aelin nézte, felfedez-e rajta valami különöset, a mágiája csillámló fonalát, de semmi... Még csak nem is emelte fel a kezét. Érdekes.

Dorian ekkor Manonhoz szólt, aki továbbra is az állat kitátott, halált ígérő pofájába bámult.

– Öljem meg, vagy engedjem szabadon?

Aelinnek természetesen volt véleménye, de Rowan figyelmeztető pillantásának hatására befogta a száját, és döbbenten nézett a hercegre.

Hogy te milyen egy rafinált rohadék vagy! Rowan durva, tetovált arca nem árult el semmit.

Manon Dorianre nézett.

– Engedd szabadon!

A király arcvonásai feszültté váltak, aztán a szörnyeteg elrohant a sötétbe, mintha egy isten kergette volna át a mocsáron. A távolból csobbanás hallatszott.

– Hát nem gyönyörűek? – sóhajtott Lysandra.

Aelin metsző pillantást vetett rá, de az alakváltó csak vigyorgott.

Aelin visszanézett Rowanre. Milyen különös, hogy a védelmi pajzsod pontosan akkor tűnt el, amikor az az izé idetotyogott! Milyen kiváló lehetőség a mágia gyakorlására! Mi lett volna, ha rosszul sül el?

Rowan szemei csillogtak. Mit gondolsz, a boszorkány miért nyitotta a lyukat!

Aelin maga se tudta, mit gondoljon. Feketecsőrű Manon tekintete ekkor a királyra siklott, a kezét továbbra is a kardján tartotta. Aelin nem próbálta leplezni, hogy figyeli, és a

boszorkány is rávillantotta aranyló szemét. Elena Szemét is megnézte, amit Aelin továbbra is a térdén tartott.

Manon fogai kivillantak.

– Honnan szerezted?

Aelin karja libabőrös lett.

– Elena Szemét? Ajándékba kaptam.

A boszorkány újra Dorianre pillantott, ahogy a megmentőjére néz az ember. Aelinnek nagyon nem tetszett a gondolat, hogy Rowan csak azért engedte le a pajzsot, hogy Dorian gyakorolhasson. Manon közben a földön kezdett rajzolni az ujjával.

Egy nagy kört rajzolt, bele két másikat, egymás fölé. A két kör egymást metszette.

– Ez a háromarcú istennő jele – mondta Manon mély hangon. – Mi ezt az istennő szemének hívjuk... – Újra áthúzta a szem alakú részt, ahol a két kör egymásba ért. – Nem Elena szemének. – Végigment a külső körön. – Banya – mondta, és végighúzta az ujját a felső belső körön. – Anya. – Végighúzott az alsón. – Szűz. – A belül lévő szemre bökött. – Benne pedig a sötétség szíve.

Most Aelinen volt a sor, hogy a fejét csóválja. A többiek is döbbenten figyeltek.

Manon folytatta.

– Ez egy vasfogú jelkép. A kékvérű prófétanők a szívük fölé tetováltatták. És amikor a Pusztaságokban éltünk, akkor azok, akik egy csatában hősiesen küzdöttek, szintén ilyen kitüntetést kaptak. Az ilyenekről azt mondták, hogy az istennő megáldotta őket.

Aelinben felmerült, hogy az átkozott amulettet bedobja a mocsárba, de inkább így szólt:

– Amikor először láttam Sárgalábú Bábát, az amulettet a jelenlétében súlyosnak és melegnek éreztem. Azt hittem, hogy figyelmeztet valamire, de ezek szerint... csak felismert egy hozzá közeli személyt.

Manon az Aelin nyakát elcsúfító hegláncot tanulmányozta.

– Akkor is működött? Annak ellenére, hogy Adarlanban elnyomták a mágiát?

– Azt hallottam, hogy bizonyos tárgyak ennek ellenére működtek. – A hangja feszültté vált. – Sárgalábú Bába a Rémkulcsok és rémkapuk egész történetét ismerte. Ő beszélt nekem erről. Ez a ti történelmeteknek is a része?

– Nem, úgy nem – felelte Manon. – Sárgalábú Bába viszont a vén banyák közé tartozott, és olyan dolgokat tudott, amiket mi már nem. Ő egymaga lerombolta egy crochan város falait.

– A legendák szerint a pusztítás... szörnyű volt – tette hozzá Dorian.

Manon szemében árnyék suhant át.

– Legutoljára azt hallottam, hogy a csatamező még mindig kopár, egy fűszál nem nő ki rajta. Azt mondják, hogy Rhiannon Crochan átka vagy a vér miatt, ami a háború utolsó három hetében a földbe szivárgott.

– Pontosan mit mondott ki az átok? – kérdezte Lysandra komoran.

Manon a vaskörmeit vizsgálgatta, elég hosszú ideig ahhoz, hogy

Aelin már azt hitte, hogy nem válaszol. Aedion visszadobta Aelin ölébe a boroskulacsot, Aelin meghúzta, és Manon ekkor válaszolt.

– Rhiannon Crochan három nap és három éjszaka védte a város kapuit három vasfogú főboszorkánnyal szemben. A nővérei mind elhullottak mellőle, gyerekeit lemészárolták, hitvesét az egyik vasfogú szekérre nyársalták fel. Az utolsó crochan királynő, egy ezeréves dinasztia utolsó reménye... A halála nem volt csendes, észrevétlen. A negyedik nap hajnalán esett el, és a város feladta az ellenállást. A csatamezőn haldoklott, amikor a vasfogúak lerombolták a városfalakat, és mészárolni kezdték az embereit... Ekkor átkozott meg bennünket. Megátkozta a három főboszorkányt és rajtuk keresztül az összes vasfogút. A Sárgalábú Bábát is megátkozta, aki a végső csapást mérte rá.

Senki nem mozdult, hallgattak, még hangosan lélegezni se mertek.

– Rhiannon utolsó leheletével kijelentette, hogy bár megnyerjük a háborút, de az országunkat nem nyerjük vissza. A földünk elsatnyul, és rajta minden pusztulásnak indul. Ivadékaink halva születnek, megmérgezik őket a patakok és a

folyók. A halak azelőtt megrohadnak, mielőtt kifognánk őket. A nyulak és a szarvasok elmenekülnek a hegyekből. Az egykor zöldellő boszorkánykirályságból pusztaság lesz.

– A crochan vértől megittasult vasfogúak csak nevettek. Aztán halva született az első kis ivadék, majd a következő és az őt követő is. A jószág elpusztult a földeken, a termény egyik napról a másikra kiszáradt. A hónap végére élelem nélkül maradtak. Két hónap múlva a vasfogú klánok egymás ellen fordultak, egymást ölték. A főboszorkányok úgy döntöttek, hogy elhagyjuk a meghódított területeket. A klánokat szétválasztották, kijelentették, hogy száműzetésbe vonulunk: át kellett kelnünk a hegyeken, menni, amerre a szemünk lát. Néhány évtizedenként csapatokat küldtek a pusztaságba, hogy megnézzék, hat-e még az átok. Ezek a csapatok soha nem tértek vissza. Ötszáz évig vándoroltunk, és a sebet az is fájóbbá tette, hogy az emberekre, akik időközben benépesítették a területet, az átok nem hatott.

– De továbbra is vissza akartok térni, ugye? – kérdezte Dorian.

Az aranyló szemekből másvilági fény csillogott.

– Rhiannon Crochan azt mondta, hogy az átkot csak egyféleképpen lehet megtörni. – Manon nagyot nyelt, és hűvös, semleges hangon folytatta. – Vér vérért, lélek lélekért, így kezdődött, így is kell, hogy véget érjen. Híd kell, fény kell. Ha olvad a vas, ha virágok sarjadnak a véráztatta földből, akkor térjetek haza! – Manon a copfja végével játszadozott, a hajába kötött kis vörös szalaggal. – Nem él olyan vasfogú a világon, aki ne töprengett volna az átkon, Ötszáz évig próbáltuk megtörni.

– És a szüleid... azért léptek szövetségre, hogy megtörjék az átkot? – érdeklődött Aelin óvatosan.

Biccentés.

– Én nem tudtam, hogy Rhiannon családja nem halt ki.

És Manon kékvérű ereiben csörgedezik tovább a vérük.

– Elena a boszorkányháborúk előtt élt ezer évvel. Elena Szemének ehhez az egészhez semmi köze – töprengett hangosan Dorian a nyakát dörzsölgetve. – Igazam van?

Manon nem felelt. Kinyújtotta a lábát, hogy letörölje a sárba írt szimbólumot.

Aelin kiitta a maradék bort, és visszatette a Szemet a zsebébe.

– Talán most már érted – mondta Doriannek –, hogy miért esett mindig olyan nehezemre Elenával kommunikálni.

A sziget elég nagy volt ahhoz, hogy tudjanak úgy beszélgetni, hogy mások ne hallják őket.

Rowan szerint egykori csapata pontosan egy ilyen beszélgetést akart. Egy szőlőindákkal benőtt, omladozó lépcsőn mentek fel egy kis térre, ahonnan be lehetett látni az egész szigetet és a környező vizeket. A csillagok visszatükröződtek a vízben. Rowan nekidőlt egy csonka boltívnek, és rákérdezett:

– Mi a baj?

Gavriel így felelt:

– Vidd el innen Aelint, mielőbb! Minél messzebb!

Rowan mágiája fellángolt, de kifinomult ösztönei azt súgták, hogy a közvetlen környezetben semmilyen veszély nem leselkedik rájuk. Gavriel szavai mégis aggodalommal töltötték el. Az Oroszlánnak nem volt szokása ilyen dolgokból tréfát űzni.

– Akármi vár is ránk holnap, már régóta vár, Rowan – mondta Fenrys.

– És ti erről honnan tudtok?

Gavriel homokszínű szeme az állatokra jellemző fénnyel csillant fel a sötétben.

– Szerelmed és a boszorkány sorsa valamiképp összefonódott. Valami idevezette őket, olyan erők, amiket mi fel nem foghatunk.

– Gondold csak végig! – tette hozzá Fenrys. – A két nő sorsa ma este úgy találkozott össze, aminek mi ritkán voltunk tanúi. Királynők, akik a kontinens felét is uralhatnák, egy érme két oldala. Mind a kettő félvér. Manon vasfogú és crochan. Aelin...

– Ember és tündér – fejezte be helyette Rowan.

– A földön élő három legfontosabb fajt képviselik. Halandók és halhatatlanok, az egyik a tüzet, a másik a sötétséget szolgálja. Folytassam? Olyan érzésünk van, mintha valakinek a kezére játszanánk, egy olyan illetőnek, aki már egy örökkévalóság óta játssza ezt a játékot.

Rowan olyan pillantást vetett Fenrysre, amitől a férfiak rendszerint hátrahőköltek, bár el is gondolkodott a szavain.

Gavriel szólt közbe:

– Maeve vár, Rowan. Brannon óta. Valakire, aki elvezeti őt a kulcsokhoz. Aelinre vár.

Maeve tavasszal nem említette se a Zárat, se Mala gyűrűjét.

– Ezek szerint nem Lorcan miatt küldött benneteket, hanem a Zár miatt? – kérdezte Rowan halált ígérő hangon.

– Nem – felelte Fenrys. – A Zárról nem volt szó. – Toporgott, és egy távoli, brutális üvöltés forrása felé fordult. – Ha Maeve és Aelin között háború tör ki, ha találkoznak egy csatában...

Rowan próbálta nem elképzelni. A mészárlást és pusztítást.

Talán északon kellett volna maradniuk, és megerősíteni Terrasen védelmét.

– Maeve nem engedheti meg magának a vereséget – suttogta Fenrys. – Már le is váltott téged.

Rowan Gavriel felé pördült.

– Kire?

Az Oroszlán tekintete elsötétült.

– Cairnre.

Rowan vére megfagyott, hidegebb lett, mint a mágiája.

– Ez a nő megőrült?

– Egy nappal az indulásunk előtt jelentette be. Amikor kisétáltunk a palotából, Cairn úgy vigyorgott, mint egy macska, szájában egy kanárival.

– Cairn egy szadista. – Semmilyen kiképzés, csatában vagy csatán kívül szerzett tapasztalat nem törte meg a tündérharcos kegyetlen hajlamait. Rowan bezárta, megvesszőzte, próbálta az együttérzés bármilyen apró szikráját felfedezni benne, de semmi nem segített. Cairn élvezte mások szenvedését.

Rowan ezért kirúgta a seregéből, és átadta Lorcannek. Nagyjából egy hónapot maradt meg nála, aztán egy távoli, elszigetelt légióba küldték, ahol egy olyan tábornok parancsolt neki, aki nem volt Rowanék csapatának tagja, de nem is akart az lenni. Amilyen hírek szárnyra kaptak arról, hogy Cairn mit tett a katonákkal és az útjába kerülő ártatlanokkal...

Kevés törvény szabályozta a tündérek által elkövetett gyilkosságokat. Rowan akárhányszor látta Cairnt, mindig azon

rágódott, hogyan tudná megkímélni a világot Cairn aljasságától. Erre Maeve kinevezi, szinte korlátlan hatalmat és befolyást ad neki...

– Az összes aranyamba hajlandó vagyok fogadni, hogy az a terve, hogy Aelin az utolsó csepp erejét is bevetve pusztítsa el Erawant, és akkor sújt le rá, amikor Aelin a leggyengébb – töprengett hangosan Fenrys.

Nem véletlen, hogy Maeve a véreskün keresztül nem kötelezte őket a teljes hallgatásra. Azt akarta, hogy Rowan és Aelin tudjon minderről. Aggódjanak, számolgassanak.

Fenrys és Gavriel aggódó pillantásokat váltottak egymással.

– Őt szolgáljuk továbbra is, Rowan – dünnyögte halkan Gavriel. – És meg akarjuk ölni Lorcant, ha eljön az ideje.

– Miért mondtátok el mindezt? Higgyétek el, én nem fogok az uratokba állni! És Aelin se.

– Maeve-nek továbbra sem stílusa a gyors kivégzés – felelte Fenrys. – Lassan büntet. Évekig. Azt akarja, hogy Lorcan haljon meg. Ne félig-meddig, ne csak vágjuk el a torkát, hanem visszavonhatatlanul haljon meg.

– Fejezzük le, égessük el – mondta Gavriel komoran.

Rowan nagyot sóhajtott.

– Miért?

Fenrys a lépcső szélére pillantott, ahol Aelin aludt, és aranyszőke haja csillogott a holdfényben.

– Ti vagytok Lorcannel a legerősebb férfiak a világon.

– Elfelejted, hogy Lorcan és Aelin ki nem állhatják egymást. Nem hinném, hogy bármi esély lenne arra, hogy szövetséget kössenek egymással.

– Mi csak azt akarjuk mondani – magyarázta Fenrys –, hogy Maeve nyomós ok nélkül nem hoz döntést. Légy készenlétben! Az csak a kezdet, hogy előreküldi az armadáját.

A mocsárbeli szörnyetegek felüvöltöttek. Rowan legszívesebben visszaüvöltött volna. Ha Aelin és Cairn összetalálkozik, ha Maeve még tervez valamit azon kívül, hogy mohón vágyik a kulcsokra...

Aelin megfordult álmában, és morcosan nézett a ricsaj miatt. Lysandra bolyhos farkát csóválva szellemleopárd alakban szunyókált mellette. Rowan eltolta magát a faltól, a királynőjéhez

akart csatlakozni, de látta, hogy Fenrys is a lányt nézi, arcvonásai feszültek, elcsigázottak. Fenrys megtört hangon, suttogva szólalt meg.

– Ölj meg! Ha így szól a parancsod. Ölj meg, Rowan, mielőtt nekem kell ezt megtennem.

– Meghalsz, ha közel merészkedsz hozzá.

Nem fenyegetés volt, hanem ígéret és egyszerű ténymegállapítás. Fenrys megkönnyebbülve engedte le a vállát.

– Tudod, én örülök – mondta szokatlanul komolyan. – Hogy kaptam még időt, hogy Maeve szándékán kívül adott nekem még időt, és megtudtam, milyen itt lenni, része lenni ennek.

Rowannek elakadt a szava, és Gavrielre nézett.

Az Oroszlán csak biccentett, és végignézett a kis táboron. Alvó fián.

54.
FEJEZET

Manon az út utolsó szakaszát érezte a leghosszabbnak. Ma jutnak el arra a helyre, ahol az a titokzatos zár van, amit a királynő zsebében egy boszorkányjelképpel keres.

Manon éjszaka úgy aludt el, hogy előtte a furcsa egybeesés okán töprengett, de nem rakott össze semmit. Mindenki még hajnalhasadta előtt felébredt a tikkasztó páratartalom miatt. Manonra olyan súllyal nehezedett ez a pára, mintha egy takaró lenne a vállán.

A királynő nagyrészt szótlanul ment a társaság élén. A párja sólyom alakban végezte a felderítést, unokatestvére és az alakváltó kétoldalt fogták közre. Utóbbi egy tényleg ijesztő mocsári vipera bőrébe bújt. A Farkas és az Oroszlán fedezték a csapatot, folyamatosan szimatoltak, füleltek.

Az egykor itt élő emberek élete nem ért gyorsan vagy könnyen véget. Manon még most is érezte a fájdalmukat, ami suttogott a köveken keresztül, fodrozódott a vízben. Az elmúlt éjjel előkígyózó mocsári állat volt még a legkevesebb. A mellette haladó Dorian Havilliard arckifejezése azt sugallta, hogy ő is hasonlóan érez.

Manon átgázolt a csípőig érő meleg, sűrű vízben, és csak azért kérdezett, hogy megszabaduljon a folytonos zakatolástól a fejében.

– És Aelin hogy fogja a kulcsokkal elűzni Erawant és a valgjait? És hogy fog megszabadulni azoktól a lényektől, amiket Erawan teremtett, de amik nem az eredeti birodalmából származnak, hanem Morathban teremtették őket?

Dorian ráemelte zafírkék tekintetét.

– Micsoda?

– Külön lehet valahogy választani, mi tartozik ebbe a világba, és mi egy másikba? Vagy mindenkit, akinek valg vér csörgedezik az ereiben – mondta, és közben nedves mellkasára tette a kezét –, visszaküldenek az örök sötétség és fagy birodalmába?

– Nem tudom – ismerte el Dorian, és Aelint nézte, ahogy elegánsan átugrik egy követ. – Aelin be fog bennünket avatni, amikor a legalkalmasabbnak érzi a pillanatot.

Azt is hozzátehette volna, hogy ez a számukra legkevésbé alkalmas pillanat lesz.

– Gondolom, ő fogja meghozni a döntést, hogy ki marad, és ki megy.

– Nem hinném, hogy szívesen ítélne embereket arra, hogy a valgokkal éljenek.

– De végső soron ő dönt.

Dorian megállt egy dombon.

– Az dönt, akinél a kulcsok vannak. Te meg jobban teszed, ha fohászkodsz a boszorkányok isteneihez, hogy a végén Aelinnél legyenek.

– És te?

– Miért vágynék ezeknek a lényeknek a társaságára?

– Te is vagy olyan erős, mint Aelin. Meg tudnád szerezni a kulcsokat. Miért nem hiszed el?

Kicsit lemaradtak, de Dorian megállt, sőt, keményen megszorította a boszorkány csuklóját.

– Hogy miért nem? – Gyönyörű arcáról csak úgy sugárzott valami könyörtelen hidegség. Manon nem tudta elvonni róla a tekintetét. Forró, nedves szellő ébredt, és megcibálta Manon haját. A szél nem érintette Doriant, nem borzolta össze hollófekete haját. Védelemmel vette körül magát. Manon ellen? Vagy a mocsárban tanyázó lények ellen?

– Azért, mert tudom, milyenek. Én is egy voltam közülük – mondta Dorian halkan.

Manon várt.

Dorian zafírkék szeme úgy szikrázott, mint két jégcsap.

– Megöltem az apámat. Leromboltam az üvegkastélyt, az udvaromban szörnyű tisztogatást hajtottam végre. Ha nálam

lennének a kulcsok, szárnyparancsnok – zárta le a mondandóját és engedte el a boszorkány csuklóját –, kétségkívül ugyanezt tenném újra, de az egész kontinensen.

– Miért? – kérdezte súgva Manon, és az ereiben megfagyott a vér.

Valóban kissé megijedt a Dorianből fodrozódó jeges haragtól.

– Mert Sorscha meghalt. És mielőtt meghalt volna, a világ látta, hogy szenved, fél, egyedül van. És bár senki sem fog emlékezni arra, hogy ki volt ő, én soha nem felejtem el. Soha nem feledem a szeme színét, a mosolyát. És nem fogom elfelejteni, hogy elragadták tőlem.

Dorian azt mondta az embernőkről, hogy túl törékenyek. Nem csoda, hogy Manonnál kötött ki.

Manon nem tudta, mit feleljen, és Dorian nem is várt választ, mégis megszólalt:

– Igazad van.

Dorian láthatólag megkönnyebbült. Manon szótlanul ment tovább.

Rowan számításai helyesnek bizonyultak, délre eljutottak a Zárig.

Aelin feltételezte, hogy Rowan felderítő tevékenysége nélkül is azonnal nyilvánvaló lesz minden, amint megpillantják a düledező oszlopok labirintusszerű együttesét a mocsárban, hogy a Zár valószínűleg a közepén lévő, félig leomlott kőkupola alatt van. Főleg azért, mert úgy tűnt, hogy minden – a fojtogató vízinövények és minden csepp víz – valahogy elfelé „igyekezett", az ellenkező irányba. Mintha ez az épületegyüttes a mocsár sötét, fodrozódó szívverése lett volna.

Rowan alakot váltott, miután leszállt előttük egy füves, száraz kis területen, a kiterjedt épületegyüttes szélén, és odalépett Aelin mellé. Aelin próbálta visszafogni megkönnyebbülését, látva, hogy Rowan biztonságban visszatért.

Rájött, hogy valójában kínozza a többieket, mert amikor csak úgy tartja kedve, veszélybe rángatja őket. És valamiért ők nem

utasítják helyre, nem mondják meg neki, milyen árat fizetnek azért, hogy teljesítsék az ő utasításait.

– Túl nagy csend van itt – mondta Rowan. – A mágiámmal megvizsgáltam a területet, de semmi.

Aedion levette a hátáról Orynth kardját.

– Körbemegyünk, egyre kisebb köröket írva le, a végén magát az épületet kerüljük körbe. Csak semmi kapkodás!

Lysandra hátrébb lépett tőlük, felkészült az alakváltásra.

– Én megyek a vízbe, megnézem, nincs-e benne meglepetés. Ha kettőt üvöltök, akkor ne mozduljatok! Ha rövidet üvöltök, akkor tiszta a levegő.

Aelin a beleegyezése jeléül bólintott, és jelezte, hogy menjenek. Aedion a külső fal felé indult, a pikkelyekkel, karmokkal felszerelkezett Lysandra a vízbe csússzam.

Rowan az állával Gavriel és Fenrys felé bökött. Mindketten nesztelenül alakot váltottak, előbbi Aedionhoz csatlakozott, Fenrys az ellenkező irányba ment. Rowan Aelin oldalán maradt, Dorian és a boszorkány mögöttük. A jelet várták.

Lysandra üvöltése hasított ekkor a levegőbe, egy rövid üvöltés, mire Aelin így szólt halkan Rowanhez:

– És ha van itt valami csapda? Túl simán megy minden. – Valóban, itt a madár se járt. Semmilyen veszély nem fenyegetett, legfeljebb a gödrökben lévő hegyes kövek.

– Engem is aggaszt a dolog, de mindent újra és újra megvizsgálok.

Aelin szinte érezte, hogy Rowan mágiája behatolt ebbe a mozdulatlanná dermedt, elsüllyedt világba. Tündérérzékei és több száz éves tapasztalata miatt úgy fogta fel a világot, mint egy csatamezőt. Rowan készen állt arra, hogy bármilyen, Aelint fenyegető veszélyt gyorsan és könyörtelenül elhárítson. Ez a tulajdonság nem volt minden tündérre jellemző, inkább Rowan sajátossága volt. Megvédeni a szeretteit, harcolni értük.

Aelin közelebb lépett, és megpuszilta Rowan nyakát. A fenyőzöld szemeket mintha melegség töltötte volna el, amikor a tündérnek a romokról a lány arcára vándorolt a tekintete.

– Ha visszakerülünk a civilizált világba – mondta egyre mélyülő hangon, mert közben csókolni kezdte az arcát, a fülét, a

homlokát –, akkor megkeresem neked ezen az istenverte kontinensen a legszebb fogadót.

– Tényleg? – kérdezte Aelin, közben Rowan szájon csókolta. Egyszer. Kétszer.

– Ahol jól főznek, felháborítóan kényelmes az ágy, és nagy a fürdőkád.

Aelin még a mocsárban is teljesen megittasult Rowantől, az illatától, a szagától, a hangjától, a tapintásától.

– Milyen nagy? – kérdezte halkan, nem törődve azzal, hogy a többiek mit gondolnak, ha visszaérnek.

– Elég nagy két személynek – lehelte Rowan a szájára.

Aelinnek ettől az ígérettől teljesen felforrt a vére. Megcsókolta, gyorsan, de mélyen.

– Nem tudok ellenállni az ilyen ajánlatoknak. Főleg, ha egy ilyen jóképű férfi teszi őket.

Rowan a jóképű szó hallatán összeráncolta a homlokát, és a fogaival harapdálni kezdte a lány fülét.

– Tudod, hercegnő, én számon tartom a dolgokat. Azért, hogy majd ha legközelebb, amikor kettesben leszünk, visszafizessek neked minden olyan csodás dolgot, amit mondtál.

Aelinnek még a lábujjai is bizseregtek. De leplezve valódi lelkiállapotát, vállon veregette Rowant, és pimaszul végignézett rajta.

– Remélem, hogy nem felejted el – mondta a lány, és megindult a fal felé.

Rowan valamit morgott a háta mögött, amitől felforrósodott a vére.

Egészen addig tartott benne az érzés, amíg nem lépett be a leomlott falak és oszlopok labirintusába. Rowan előrement. Dorian hátul maradt, és a bejáratot őrizte. Aelin a boszorkány mellé került. A templomromok láthatólag untatták Manont, de ebben nem volt semmi meglepő: elvégre nem ő akart idejönni.

Óvatosan haladtak tovább. Elég egy óvatlan lépés, és valamit feldöntenek. Úgy tűnt, hogy az oszlopokat és a boltíveket csak a szentlélek tartja. Rowan egy kereszteződéshez érve jelzett. A Zár itt volt a közelben.

Aelin kivonta hüvelyéből Goldrynt, mire Manon is előhúzta a saját kardját.

Aelin a homlokát ráncolva vette szemügyre a két pengét.

– Hogy hívják a kardodat?

– Szélhasítónak.

Aelin elismerően csettintett a nyelvével.

– Jól hangzik.

– És a tiédet?

– Goldryn.

Manon vasfogait kivillantva halványan elmosolyodott.

– Nem olyan jó név.

– Az őseimet okold érte! Örököltem a kardot.

Volt miért szemrehányást tenni az őseinek.

Elértek egy útkereszteződéshez, az egyik út balra, a másik jobbra vezetett. Semmi jelzés nem mutatott arra, hogy lenne egy egyenes ösvény a rom közepébe.

– Te menj balra, és füttyents egyet, ha bármit találsz! – mondta Rowan Manonnak.

Manon méltóságteljes léptekkel megindult a kövek között, a náddal benőtt vízben. Elég peckesen járt ahhoz, hogy látsszon rajta, nincs ínyére a parancs, de annyira azért nem volt ostoba, hogy ujjat húzzon Rowannel.

Aelin magában elmosolyodott, miközben ő és Rowan folytatták útjukat, Végighúzta a tenyerét a domborműves falakon, amik mellett elhaladtak, és lazán megjegyezte:

– Amikor napnyugtakor megjelent neked Mala, akkor pontosan mit mondott?

Rowan hirtelen ránézett.

– Ez hogy jut most az eszedbe?

Aelinnek vadul dobogni kezdett a szíve. Talán gyávaság most szóba hozni...

Rowan megfogta a könyökét, mert olvasott a testbeszédéből, érezte rajta a félelem és a fájdalom szagát.

– Aelin.

A lány összeszedte magát. Semmi más nem vette őket körül, csak kövek, víz, szederbokrok... Befordult egy sarkon.

És ott volt. Még Rowan is elfelejtett választ várni a kérdésére, ahogy meglátták a nyílt teret, amit omladozó falak szegélyeztek, itt-ott kidőlt oszlopok álltak. Az északi sarkában pedig...

– Úgy tűnik, megérkeztünk – motyogta Aelin. – Ott egy oltár.

– Ez egy láda – javította ki Rowan sejtelmesen mosolyogva. – Van teteje is.

– Még jobb – mondta a lány, és megbökte a könyökével. Majd később elmondja, amit el akart mondani neki.

A víz, ami a ládától elválasztotta őket, mozdulatlan volt, és fénylő ezüstszínű – túl zavaros ahhoz, hogy lelássanak az aljára az emelvényre vezető lépcsők előtt. Aelin a vízmágiájához nyúlt, remélte, hogy megsúgja neki, mi van a felszín alatt, de túl gyenge volt, a lángjaival elnyomta.

Nagy csobogással Manon jelent meg egy szemközti falnál. Az ő figyelmét is magára vonta a hatalmas kőláda a tér hátsó részében. A kő repedezett volt, és teljesen benőtték a gyomok és a vadszőlő.

– Ne nyúlj a ládához! – figyelmeztette Aelin.

Manon egy ideig farkasszemet nézett vele, majd ment tovább az emelvény felé.

Aelin igyekezett nem elcsúszni a nedves talajon, és ő is követte. Vizet fröcskölve haladt felfelé a lépcsőn, Rowan szorosan mögötte.

Manon a láda fölé hajolt, a tetejét vizsgálta, de nem nyitotta ki. Aelin rájött, hogy a kőbe vésett számtalan rémjelet tanulmányozza.

Nehemia tudta, hogy kell használni ezeket a jeleket. Valaki megtanította rá, és elég magabiztosan ismerte őket ahhoz, hogy az erejüket is képes legyen használni. Aelin nem kérdezett rá, hogyan, miért vagy mikor használta őket.

Aelin Manon mellé lépett, aki most még közelebbről vizsgálta a láda tetejét.

– Tudod, mik ezek?

Manon beletúrt hosszú, fehér hajába.

– Még soha nem láttam ilyen jeleket.

Aelin is megnézett párat, minden emlékét próbálta mozgósítani, hogy le tudja fordítani őket.

– Rémjelek. Néhánnyal már találkoztam. Régi könyvekben. A többségét viszont én sem ismerem. – Megdörzsölte a fejét. – Dobjunk rá egy követ, meglátjuk, mi lesz – vetette fel, és hátrafordult Rowan felé.

Ekkor a levegő lüktetni kezdett körülöttük, és a lüktetésre elnémult a mocsár lakóinak folyamatos zümmögése. A néma csend, Fenrys döbbent kiáltása miatt Aelin és Manon védekező pozícióba helyezkedtek. Úgy, mintha már százszor csinálták volna korábban.

Rowan mozdulatlanná dermedve nézte a szürke eget, a romokat, a vizet.

– Mi ez? – kérdezte suttogva Aelin.

Mielőtt a herceg válaszolhatott volna, Aelin újra érezte. Lüktető, fekete szél *követelte* a figyelmüket. Nem valgok voltak, ez a sötétség másból született.

– Lorcan – suttogta Rowan, aki a kezét a kardján nyugtatta, de nem vette elő.

– Az ő mágiája? – Aelin beleborzongott, mert a szél mintha halált hozott volna. Aelin arrébb hessegette, mint egy szúnyoghadat. Erre mintha a szél vicsorgott volna.

– Figyelmeztető jelzést ad – motyogta Rowan.

– Miért? – hallatszott Manon éles hangja.

Rowan azonnal megindult, könnyedén felkapaszkodott a magas falra, alatta porladtak a kövek. Egyensúlyozva megállt a tetején, és szemügyre vette a látványt a fal túloldalán.

Aztán ügyesen lemászott, lábainak dobbanását visszhangozták a kövek.

Lysandra megállt a nádasban. Pikkelyes farka a magasba emelkedett. Rowan végtelen nyugalommal szólalt meg:

– Légierő közeleg.

– Vasfogúak? – kérdezte suttogva Manon.

– Nem. – Jéghideg határozottsággal nézett Aelin szemébe, évszázadok harca edzette tekintetét. – Ilkek.

– Hányan vannak? – Aelin hangja távolian, tompán csengett.

Rowan nagyot nyelt. Aelin tudta, hogy nem azért kémlelte a horizontot és a környéket, mert esélyük lenne az elkerülhetetlen csata megnyerésére, hanem mert őt akarja kimenekíteni. A többieknek is az a feladata, hogy időt nyerjenek neki, akár az életük árán is.

– Ötszázan.

55.
FEJEZET

Lorcannek Minden Lélegzetvétel égette a torkát, de csak ment, ment előre a mocsárban. Elide alig tudta tartani vele a lépést. Nem panaszkodott egy szóval se, csak tágra nyílt, sötét szemmel fürkészte az égboltot.

Lorcan ismét kiengedte a mágiáját. Nem a szárnyas hadsereg felé, amelynek katonái a közelben száguldottak el ijesztő gyorsasággal, hanem messzebbre, Whitethorn és a cédakirálynő felé. Valahol itt lehettek ezen a rohadt helyen. Ha az ilkek megelőzik őt, és előbb érik el Rowant és a nőt, akkor a cédakirálynő nyakában lógó Rémkulcs elvész. Elide pedig... Elhessegette az ijesztő gondolatot.

Az ilkek gyorsan, kitartóan repültek, és a mocsár közepe felé tartottak. Mi az ördög hozta ide a terraseni királynőt?

Elide teljesen elgyengült, Lorcan a könyöke alá nyúlt, hogy megtartsa, mert Elide megbotlott egy töredezett kőben. Gyorsabban. Ha az ilkek elkapják őket, ha elveszik Lorcantől a bosszú lehetőségét és a kulcsot...

Lorcan figyelmeztetésképpen minden irányba kiengedte a mágiáját.

Nem csak a kulcsokra gondolt. Elképzelte Elide arcát, amikor meglátja, hogy az ilkek értek először Aelinhez. És meglátja, mi maradt a tűzokádóból és az udvarából.

Nem volt hova menekülni.

A rothadó síkság szívében nem lehetett hova menekülni vagy elrejtőzni.

Erawan a nyomukra akadt, és ötszáz ilket küldött utánuk. Ha az ilkek a tengeren és ebben a végtelen pusztaságban is megtalálták őket, akkor hiába próbálnának a romok között elbújni.

Szótlanul gyülekeztek a romok mellett egy füves dombon, és nézték, ahogy a fekete folt formát ölt. A kőláda még várt. Érintetlenül.

Aelin tudta, a Zár most nem segít, csak vesztegetnék az idejüket azzal, hogy megpróbálják kinyitni a ládát. Brannon panaszkodhat majd, ha akar.

Lorcan is itt van a közelben. Ezt majd később gondolja végig. Legalább Fenrys és Gavriel velük maradtak, és nem léptek le, hogy teljesítsék Maeve parancsát, és megöljék Lorcant.

Rowan a tekintetét az ilk hadseregre szegezve így szólt:

– A magunk javára fordítjuk a romokat. Keresünk néhány szűk helyet, és oda tereljük az ilkeket, mintha egy palackba akarnánk őket zárni.

Az ilkek, mint egy sáskafelhő, kiszorították a felhőket, a fényt, az égboltot. Aelinen valami tompa nyugalom suhant végig.

Nyolcan ötszáz ellen.

Fenrys gyorsan összefogta aranyszőke haját.

– Osszuk el őket magunk között, mielőtt túl közel jönnek, és amíg még a levegőben vannak. – Dobbantott, megrázta magát, mintha lerázná magáról a véreskü szorítását, hogy keresse meg Lorcant.

– Van egy másik megoldás – szólalt meg Aelin rekedten.

– Nincs másik – hangzott Rowan válasza.

Aelin nagyot nyelt, és felszegte az állát.

– Nem jár erre egy lélek sem. Minimális kockázattal jár, ha használjuk a kulcsot.

Rowan fogai kivillantak, ahogy felmordult.

– Nem, és ez az utolsó szavam.

– Te nekem ne parancsolgass! – jelezte Aelin nagyon halkan.

Aelin látta Rowanen, hogy a haragja szédítő sebességgel növekszik.

– A kulcsot csak a kihűlt kezemet kifeszítve fogod tudni megszerezni.

Rowan komolyan gondolta, inkább megöleti magát vele, de nem hagyja, hogy a Záron kívül használja a kulcsot.

Aedion mély hangon, keserűen elnevette magát.

– Aelin, te üzenetet küldtél az ellenségeinknek a mágiádról. – A hadsereg egyre közeledett, Aelin már érezte Rowan jeges szelét, ahogy a tündér egyre mélyebbre nyúlt magában a mágiájáért. Aedion a közeledő hadsereg felé bökött az állával. – Úgy tűnik, hogy itt van Erawan válasza.

– Engem hibáztatsz? – fortyogott Aelin.

Aedion tekintete elsötétült.

– Északon kellett volna maradnunk.

– Emlékeztetlek rá, hogy nem volt más választásom.

– Dehogynem – mondta halkan Aedion, és senki, még Rowan se vágott közbe. – Folyamatosan volt választásod, de te azt választottad, hogy villogsz a mágiáddal.

Aelin nagyon jól tudta, hogy a szemében már égnek a lángok, amikor közelebb lépett Aedionhoz.

– Úgy látszik, túlléptünk a „te tökéletes vagy" fázison.

Aedion lebiggyesztette az ajkát, és kivillantotta a fogait.

– Ez nem játék. Háború van, te pedig folyamatosan nyomást gyakoroltál Erawanre, hogy mutassa ki a foga fehérjét. Nem egyeztél bele, hogy először kipróbáljuk a terveidet, mérlegeljünk, pedig mi több háborút is végigharcoltunk...

– Ne merd rám kenni az egészet! – Aelin magába nézett, a mágiáját fürkészte. Egyre mélyebbre hatolt, az örök tüzért.

– Most nincs erre idő – szólt közbe Gavriel.

Aedion dühösen gesztikulálva jelezte az Oroszlánnak, hogy fogja be a száját.

– Hol vannak a szövetségeseink, Aelin? És a seregeink? Egyelőre csak egy bizonytalan szövetségesünk van: Rolfe. Ő is meggondolhatja magát, ha tájékoztatják a helyzetünkről.

Aelin legszívesebben azonnal visszavágott volna valamivel, de inkább nem tette. Idő. Időre van szüksége.

– Ha azt szeretnénk, hogy esélyünk legyen a győzelemre, akkor foglaljuk el állásainkat! – javasolta Rowan.

Aelin ujjvégein parazsak szikráztak fel.

– Együtt megcsináljuk. – Igyekezett nem megsértődni, amikor látta, hogy a többiek kétkedve vonják fel a szemöldöküket. – A mágia lehet, hogy nem lesz elég ellenük, de ha nagyon akarjuk, akkor sikerülni fog. – Az állával Rowan és Aedion felé bökött. – Találjátok ki, hogy legyen!

Megtették. Rowan Aelin derekára tette a kezét, ezzel a gesztussal bátorította, amikor a szavak hiábavalók voltak.

– Hány nyilunk van? – kérdezte a tündérharcosokat.

– Tíz tele tegez – felelte Gavriel, aki fél szemmel Aediont nézte. Aedion levette a hátáról Orynth kardját, és az övére csatolta.

Lysandra emberi alakban a partra úszott. Az ilkek egyre gyűltek a horizonton.

Aelin a barátnője mellé lépett.

– Neked nem kell harcolnod, Manonnal is maradhatsz. Figyeljétek az ellenkező irányt!

Manon már felmászott az egyik romos falra. A hátán Szélhasító mellett ott volt egy tegez is, ijesztően kevés nyíllal. Aediontól kapta az utasítást, hogy ezt az irányt figyelje, nehogy valami kellemetlen meglepetés érje őket. A boszorkány erre majdnem visszaszólt valamit, de aztán láthatólag rájött, hogy legalábbis ebben a csatában nem ő lesz a főszereplő.

Lysandra fekete haját laza copfba fogta. Aranybarna bőre most fakónak tűnt.

– Elképzelni sem tudom, hogy ezek a tündérek hogyan csinálhatják ezt már évszázadok óta.

– Én sem értem – felelte Aelin, és hátrapillantott a tündérekre, akik a mocsár földrajzi helyzetét elemezték, a szélirányt, egyszóval számba vettek mindent, amit az előnyükre fordíthattak.

Lysandra az arcát dörzsölgette, de aztán kihúzta magát.

– A mocsári vadakat könnyen fel lehet dühíteni. Magamról tudom. – Aelin megbökte a könyökével, mire Lysandra vigyorgott, hiába várt előttük egy hadsereg. – Fel tudom ingerelni őket, megzavarom a fészkeiket. Ha leszállnak az ilkek...

– Akkor nem csak velünk kell majd elbánniuk – fejezte be a gondolatot sötét vigyorral az arcán Aelin, de nagyon jól látta, hogy Lysandra milyen állapotban van.

– És ha...

Lysandra megszorította a kezét.

– Ne izgulj! Jelezni fogom, ha fogy az erőm.

Aelin csak bólintott. Hamarosan az égre röppent egy hosszú lábú, fehér szárnyú madár, és elindult a gyarapodó sötétség felé.

Rowan kiosztotta a parancsokat Aedionnak, Fenrysnek és Gavrielnek:

– Ti hárman tereljétek őket felénk!

– És ti? – kérdezte Aedion, és rájuk nézett.

– Én mérem rájuk az első csapást – jelentette ki Aelin, akinek a szemében már szikráztak a lángok. Rowan megadóan fejet hajtott.

– Királynőnk akar először támadni. Mi pedig akkor jövünk, ha a félelemtől eszüket vesztett ilkek sorai felbomlanak.

– Most ne hibázz! – mondta Aedion, és hosszan Aelin szemébe nézett.

– Seggfej! – sziszegte Aelin.

Aedion csak a szájával mosolygott, az arca nem volt derűs. A táskáikhoz sietett, és mind a két kezébe felvett egy-egy tegezt, a hátára pedig egy nagy íjat csatolt. Manon a mögöttük lévő falon helyezkedett el, és morogva megfeszítette Aedion másik íját.

– Rövid hullámokban lődd ki a mágiádat! – fordult Rowan Dorianhez. – Célozz a csoportok közepébe! Vigyázz a mágiádra, mert különben egyszerre kimerítheted az egészet! Próbálj meg a fejükre célozni!

– És ha elkezdenek leszállni? – kérdezte Dorian, és felnézett az égre.

– Vedd körül magad védőpajzzsal! Csak akkor támadj, ha képesnek érzed rá magad! Mindig háttal állj a falnak!

– Engem többet nem fognak fogságba ejteni.

Aelin azonnal próbálta el is felejteni a király szavait.

– Ne aggódj, hercegfiú! – nyugtatgatta Manon Doriant. – Előbb végzek velük, mintsem hogy ideérnének.

– Ezt nem te fogod elintézni – szólt közbe Aelin.

A boszorkány csak legyintett, Dorian pedig így szólt:

– Köszönöm, Manon!

– Senkit közülünk nem tehetnek rabbá – morogta Aelin, és elsétált.

Itt nem lesz második vagy harmadik lehetőség. Csak egy. Aelin csapása.

Talán eljött az ideje, hogy meglássa, milyen mély mágiájának új kútja, és mi lakik benne. És annak is eljött az ideje, hogy a morathiak megtanuljanak nyöszörögni a félelemtől.

Aelin odament a vízhez, és átugrott a legközelebbi kis szigetre. Rowan szótlanul követte. Együtt érték el a következő dombot. Ott Rowan Aelin felé fordult, látszott, hogy nagyon feszült. A tekintete viszont olyan hideg volt, mint Aeliné.

Rowan haragja azonban ezúttal nem az ilkekre, hanem a királynőre irányult. Aelin már rég nem látta ilyennek. Legalábbis Résvár óta. Aelin pimaszul vigyorgott, mint egy ragadozó állat.

– Tudom, hogy mit akarsz mondani. Írd nyugodtan hozzá a rémtetteimet tartalmazó listádhoz, hogy akár a Rémkulcsot is hajlandó voltam használni.

Rémkulcs.

Az ilkek már annyira közel voltak, hogy hallani lehetett az égen hatalmas, bőrös szárnyaik csattogását és átható rikoltozásukat. Aelinnek megremegett a térde, de elnyomta magában a félelmet. Nem szabad, hogy Rowan lássa rajta, nem beszélve a többiekről.

Aelin erőt vett magán, és továbbhaladt befelé a mocsaras, nádas síkságon az ilk hadsereg felé. Néhány perc múlva már itt lesznek, de az is lehet, hogy előbb.

A kegyetlen, undorító Lorcan, akit gyűlölt, időt szerzett nekik a felkészülésre. Hol lehet ő most?

Aelin lassan lépdelt előre, és Rowan nem próbálta visszatartani. Minél távolabbra kell kerülnie a társaitól, hogy egy szikra se érje őket. A láng csak az ellenfeleikre zúdulhat.

Ami azt jelentette, hogy egyedül lépkedett befelé a mocsárba, és egyedül várta azokat a lényeket, hogy elég közel jöjjenek ahhoz, hogy már a fogaikat is lássa. Biztosan tudták, ki vonul feléjük a nádasban. És mit fog tenni velük Aelin.

Tudták, és mégis támadtak.

A távolban, messze, jobbra, a mocsári lények üvölteni kezdtek, kétségtelenül Lysandra nyomán. Aelin magában azért imádkozott, hogy ezek a lények éhesek legyenek. És a fogukra való legyen a Morathban tenyésztett hús.

– Aelin! – Rowan hangja hasított át a vízen, a növényzeten, a levegőn. Aelin megállt és visszanézett. Rowan a homokos parton állt, mintha lehetetlenség lenne a számára, hogy ne kövesse őt. Nem, csak úgy tűnt. Rowan arca átváltozott. Most egy kegyetlen tündérharcos állt előtte, csatára készen. Fenyőzöld szeméből azonban gyengédség sugárzott.

– Ne feledd, ki vagy! Folyamatosan csak erre gondolj, amikor a mágiád mélyére ereszkedsz, és amikor visszatérsz onnan! Emlékezz rá, ki vagy! És arra, hogy az enyém vagy.

Aelin Rowan hátára gondolt, az új, vékony hegekre, a körmei nyomára. Rowan könnyedén eltüntethette volna a mágiája erejével, de ehelyett folyton tengervizet locsolt rá. Nem hagyta, hogy halhatatlan teste begyógyítsa a sebeit. Aelin megjelölte őt magának, suttogta Rowan neki akkor, amikor utoljára együtt voltak. Tudja meg mindenki, aki látja ezeket a hegeket, hogy Rowan Aeliné, Aelin pedig Rowané.

És mivel már nemcsak Rowan tartozik hozzá, hanem még hatan... Aelin megfordult, és gyorsan előreindult.

Már jól ki tudta venni az ilkszárnyakat. Lysandra tényleg felingerelte a mocsári vadállatokat, azok kimásztak a vízből, és keresték, mire támadjanak. Aelin elkezdett alámerülni a mágiájába.

Napok óta olyan közepes szinten volt, csak nézte a benne fortyogó lávát. Rowan tudta, milyen állapotban van, Fenrys és Gavriel szintúgy. Az elmúlt napokban próbálta az erőfelesleget kiengedni, irtotta a szúnyogokat, szárította a társai ruháját... Hozzászokott ahhoz, hogyan bánjon magával, hozzászokott a mélyében lévő nyomáshoz.

Egy létrán való leereszkedéshez hasonlított, ahol minden lépéssel egyre erősebb nyomás nehezedett a testére és az elméjére. Ha hanyagul bánna az erejével, az azzal a kockázattal járna, hogy kiégetné magát belülről. Ez történt, amikor a mágiáját túl gyorsan és túl nagy mennyiségben használta el. A

mágia időnként, ha kimerültek a tartalékok, elhamarkodottan hatolt olyan mélyre, ahová már nem lett volna szabad.

Aelin megállt annak a szigetnek a közepén, ahol éppen járt. Az ilkek felé igyekeztek, közben nem vették észre a három férfit, akik készen álltak arra, hogy Erawan katonáit Aelin lángkarjai közé tereljék.

Ha át tudná égetni az ellenfél védelmét... Az ilk sereg elpusztításához minden mágiájára szüksége lesz, amit csak elő tud hívni. Ismerjék meg Tűzhozó Aelin pusztító hatalmát! Mindent, az utolsó szikráig mindent be fog vetni.

Aelin mindentől megszabadult, neveltetéstől, műveltségtől, lelkiismerettől. Az emberségről alkotott minden elképzelését sutba dobta, félretett minden szabályt, és a saját tüzébe merült.

Beleszállt ebbe a lángokkal teli szakadékba, és a tudata csak homályosan érzékelt valami ingoványt, nedvességet. Valami belülről feszítette a fejét.

Leért a mágia fenekére, és onnan lökte fel magát. Még soha nem merített ennyi erőt. A csata az ilkekkel próba lesz, mennyire tud bánni a mágiájával. A legkönnyebb behatolni a láng és hamu szívébe. A nehézségek akkor kezdődnek, amikor felhozod az erőt, és ez az erő kiszakadhat a kezeid közül.

Folytatódott a merülés. Halandó szemével látta a közeledő ilkeket. Aelin azt gondolta, hogy most majd valami jót tesz. Ha az ilkek egykor emberek voltak, akkor a sors ajándéka a számukra, hogy megszabadulhatnak szörnyszülött külsejüktől.

Aelin vére dübörgőn. Megértette, hogy elérte az ereje korábbi határát. Itt már megkondultak a vészharangok, és azt jelezték, hogy ennél mélyebben már maga az égő pokol kezdődik.

A láng és az árnyak királynője, a tűz örököse, a Tűzhozó és Tűzszívű lány...

Egyre mélyebbre nyúlt önmagában, égette az utat, és rájött, hogy ezek a címek mind-mind az ő részei. Eszébe jutott, hogyan ráncolták a homlokukat a külföldi követek, amikor beszámoltak egy kis királynőről, aki Terrasenben növekszik. Előre vizionáltak mindenféle bajokat, amik majd a királyságot érik, ha ő trónra kerül.

A fejét szinte szétfeszítette a nyomás. Hirtelen ugyanezt érezte az ereiben is.

Valahol messze, ahová már nem ért el a mágiája, Rowan és Dorian készülődtek, hogy ők is lecsapjanak a mágiájukkal, hogy Aelin támadása után ők is lesújtsanak az ilkekre.

Aelin elérte mágikus ereje magját.

A pokol sehogy sem akart véget érni.

56.
FEJEZET

Lorcan tudta, hogy hiába adta le egymás után a figyelmeztetéseit, még nagyon messze vannak attól a helytől, ahová igyekeznek.

Elide zihálva kapkodta a levegőt, alig állt a lábán. Lorcan megállt egy kiterjedt, vízzel elárasztott sík terület szélén. Elide hátrasimított egy kóbor hajtincset az arcából, mire Athril gyűrűje megcsillant az ujjait. Lorcan reggel húzta az ujjára, ő pedig nem kérdezte őt, honnan van, mire jó. Lorcan figyelmeztette, hogy ne vegye le, mert lehet, hogy egyedül ez védi meg az ilkektől, Morathtól.

A légi hadsereg észak felé vette az irányt, távolodtak Lorcantól és Elide-tól, kétségkívül a legjobb pozíciót keresték. A síkság túlsó végén, ami Elide emberi látásának már túl távol volt, Lorcan Whitethorn őszes hajának csillogását látta, oldalán Adarlan királya állt. Friss, hideg mágia örvénylett körülöttük. Távolabb pedig...

Jó istenek! Gavriel és Fenrys vártak megfeszített íjjal a nádasban. És Gavriel fia. A közeledő hadseregre irányították nyilaikat. Vártak...

Lorcan követte a tekintetével, hogy merrefelé néznek.

Nem a közeledő hadsereg felé.

A királynő állt az elárasztott síkság közepén. Egyedül.

Lorcan a kelleténél egy pillanattal később vette észre, hogy Elide-dal a demarkációs vonal rossz oldalán állnak, túl messze északra Aelin társaitól, akik biztonságban voltak Aelin mögött.

Abban a pillanatban jött rá, hogy Elide tekintete a hadsereggel szembenálló aranyszőke hajú nőre siklott.

A karjai élettelenül lógtak a teste mellett, az arcából kiment minden szín.

Támolyogva tett egy lépést Aelin felé, és valami halk hang tört fel belőle.

Lorcan megérezte.

Egyszer már érzett ilyet, Ködvárban. Amikor Terrasen királynője a valg hercegek ellen minden erejét mozgósította, amikor a mágiája, mint valami behemót, bukkant elő a mélyből, és a világ beleremegett.

Ahhoz az erőhöz képest, ami most üvöltött bele a világba, az *semmi* nem volt.

A botorkáló Elide döbbenten nézte az ingoványos földet és a mocsár vizének fodrozódását.

Ötszáz ilk zárta őket körbe. Aelin és társai vették Lorcan figyelmeztetését, és csapdát állítottak a szörnyetegeknek.

Az a mágia... amit Aelin felszív magából, abból a pokoli lyukból mélyen a bensőjében. Hogy képes kibírni egy ilyen erőt? Végig fog söpörni rajtuk.

– Mi ez... – suttogta Elide. Lorcan ott termett mellette, a földre teperte, és a testével takarta a testét. Gyorsan egy súlyos pajzsot vont maguk fölé, alig volt ura a helyzetnek. Nem maradt másra ideje, csak arra, hogy mágiája minden cseppjét ebbe a pajzsba összpontosítsa, ez fogja megakadályozni, hogy egyszerűen elolvadjanak.

Nem kellett volna arra pazarolnia az erejét, hogy figyelmeztesse őket, hiszen valószínűleg neki és Elide-nak annyi.

Whitethorn tudta, már Ködvárban is, hogy a királynő még nem teljesítette ki önmagát, minden veleszületett képességét. Tudta, hogy ilyen mágia csak egyszer fordul elő egy örökkévalóságban, és ezt a mágiát, a királynőt szolgálni...

A királynő udvartartása nem csupán megváltoztatja a világot. A világ újjá fog születni.

Ez az udvar képes lenne meghódítani nemcsak ezt a világot, hanem bármelyiket, amelyiket csak szeretné.

Ha szeretné. Ha az a nő ott a síkságon arra vágyna. És ez itt a kérdés.

– Lorcan – súgta Elide megtört hangon, érezni lehetett benne a vágyakozást a királynő után, vagy a félelmet tőle, Lorcan nem tudta volna megmondani.

Nem volt ideje találgatni, mert egy állati üvöltés hangzott fel a nádasból. Parancs.

Záporozni kezdtek a nyilak, brutális pontossággal támadták oldalba az ilkeket. Lorcan felismerte Fenrys fekete hegyű nyilait, amelyekkel mindig célba talált. Gavriel fia se hibázott. Az ilkek bucskázva hullottak az égből, a többi pánikba esett, fejvesztve nyüzsögtek, próbáltak a csapat közepén keresni védelmet.

Ott, ahová Terrasen királynője minden erejével küldte a mágiáját.

Lysandra üvöltése jelezte, hogy a mocsári vadállatokat sikerült feldühítenie, és már biztonságban visszatért a csatasor mögé. Az ilkek ekkor már nagyon közel kerültek, Aedion úgy lőtte ki őket az égről, mint a vadlibákat.

A királynő pokoli mágiája ekkor teljes erejével kitört.

Bár Aelin a távolba célzott, és Rowan védőpajzsa is védte őket, a királynő forró tüze még így is égetett.

– Szent istenek! – bukott ki Aedionból, aki a nádasban küzdötte magát előre, és viszonylag távol került a támadásba lendülő lánytól. – Az ördögbe!

Azok az ilkek, akik a légió szívében repültek, még csak kiabálni se tudtak, mert elmosta őket a lángtenger.

Aelin nem olyan felszabadító királynő volt, akinek a védőpajzsa mögé fel lehet sorakozni, ő egy pusztító természeti erő volt, egy vulkánkitörés.

A tűz egyre forróbb lett, Aedion a csontjaiban is érezte, a homlokán gyöngyözött a verejték. Új lőállást keresett magának. Fél szemmel látta, hogy apja és Fenrys is ezt teszik az elárasztott síkságon, és azokat az ilkeket veszik célba, akik elkerülték a láng útját. Aedion nyilai nagy pusztítást végeztek.

Lassan hamu szállt az égből, akár a hó.

Mintha megérezték volna a többiek, hogy Aelin lelassult, jég és szél robbant ki.

Ahol Aelin aranylóan, vörösen égő lángjai nem olvasztották meg Erawan katonáit, ott Dorian és Rowan mágiájától pusztultak el.

Az ilkek még kitartottak, akár egy sötét folt, amit sehogy sem lehet lemosni az égről. Aelin makacsul égette őket, Aedion nem is tudta kivenni az alakját a mágiája közepette.

Ennek ára lesz, nem lehet, hogy ne legyen.

Aelin mindig is ismerte a koronájának, a mágiájának a súlyát. Már gyerekként érezte, hogy más, mint a többiek. Ezt is elég büntetésnek érezte, de... ennek ára lesz.

A fizetség megnevezhetetlen – mondta a boszorkány.

Aedion mintha most kapiskálta volna a kijelentés értelmét, de még nem tudta megragadni. Kilőtte az utolsó előtti nyilát, egy őrjöngő ilk szemei közé.

Az ilkek lassan megadták magukat a jég, a szél és a tűz erejének.

Whitethorn pedig megindult a tűzviharba, Aelin felé.

∞

Lorcan a földre nyomta Elide-ot, és a pajzsába sötét erejének minden morzsáját belepréselte. A forró lángok miatt folyt a homlokáról a veríték, rá Elide selymes hajára, ami szétterült a zöld mohán. A mocsár vize felforrt körülöttük.

Bugyogott. A halak hasukkal felfelé lebegtek rajta. A fű kiszáradt és lángra lobbant. Az egész világ a pokol birodalmává változott, aminek nem volt se vége, se kezdete.

Lorcan szétmarcangolt, sötét lelke beleüvöltött a lány tüzes mágiájának a dalába.

Elide kicsire összehúzta magát, Lorcan ingébe dugta a kezét, és ökölbe szorította, az arcát a nyakába temette. Lorcan fogcsikorgatva próbált ellenállni a tűzviharnak. Rájött, hogy nemcsak tűz, hanem szél és jég is. Az ilkek pusztításában két másik, erős mágia is támogatta a lány mágiáját, de ezek az ő pajzsát is gyengítették.

A mágia hullámai fokozatosan gyengítették Lorcan erejét. Ha gyengébb lett volna, már összetört volna alatta, ha kisebb erejű mágiája lett volna, akkor megpróbált volna harcolni. Így egyszerűen hagyta, hogy ez a hatalmas erő végigzubogjon felettük.

Ha Erawan nyakéket tesz Aelin Galatyhnius nyaka köré... akkor mindennek vége.

Vajon egy nyakék képes lenne megzabolázni ezt a nőt? Ezt a mágiát?

A lángokban valami mozgolódott.

Whitethorn megindult a bugyogó mocsárban, lassú, kimért léptekkel.

Rowan pajzskupolája körül kavarogtak a lángok, és örvénylett jéghideg szele.

Csak egy olyan férfi sétál bele ebbe a viharba, aki elveszítette azt az átkozott józan eszét.

Hullottak az ilkek, lassan és egyáltalán nem tisztán, ahogy sötét mágiájuk cserbenhagyta őket. Akik megpróbáltak menekülni a lángok, a jég vagy a tűz elől, azokat nyilak döntötték le. Akik le tudtak szállni, azokat lesből támadó karmok, szemfogak és pikkelyes farkak pusztították.

Lorcan figyelmeztető jelzése után minden percet kihasználtak, és könnyedén csapdát állítottak az ilkeknek. Azok ráadásul olyan gyorsan belesétáltak...

Rowan elérte a mocsár szívében álló királynőt, akinek a lángjai most kialudtak. Rowan szele is kihunyt, a levegőben kalimpáló néhány ilket könyörtelen jég pusztította tovább.

Hullott a hamu és a szikrázó jég, sűrűn, örvénylőn, akár a hó. Parázs táncolt a halmok körül, amik egykor az ilkek voltak. Nem maradt életben egy sem.

Lorcan nem merte felemelni a pajzsot. A herceg a kis szigetre lépett, ahol a királynő is állt. Aelin Rowan felé fordult, az egyetlen láng egy tűzkorona volt a fején.

Lorcan szótlanul nézte, hogy Rowan a kezét a lány csípőjére csúsztatja, a másikat az arcához emeli, és megcsókolja királynőjét.

Parazsak keveredtek Aelin kibontott hajába, megfogta Rowan nyakát, és közelebb vonta magához. Rowan fején is egy arany

lángkorona villant fel, olyan, amilyet Lorcan Résvárban látott rajta.

Ismerte Whitethornt. Tudta róla, hogy nem ambiciózus, úgy nem, ahogy a halhatatlanok azok tudnak lenni. Valószínűleg úgy is szerette volna ezt a lányt, ha átlagos lett volna. De ez a mágia...

Lorcan lelke pusztaságában érezte a vonzást... és gyűlölte.

Whitethorn ezért ment oda hozzá, Fenrys ezért állt a síkság közepén, félúton bódultan, a figyelmét teljesen rájuk összpontosítva, ahogy egymásba gabalyodva állnak.

Elide mozgolódott.

– Vége?

Lorcan, látva, hogy a királynő milyen hévvel csókolja meg a hercegét, hirtelen nem tudta, mit mondjon Elide-nak. Hagyta, hogy Elide kikászálódjon alóla. A lány feltápászkodott, és ekkor megpillantotta a két alakot a látóhatáron. Lorcan is felállt, és vele együtt nézte őket.

– Az összesét megölték – súgta Elide.

Egy egész légiót. Nem volt könnyű menet, de megcsinálták.

A hamu továbbra is hullott az égből, és rátapadt Elide selymes, éjfekete hajára. Lorcan gyengéden szedegette, aztán védőpajzsot vont köré, hogy ne essen több rá.

Az elmúlt éjjel óta nem ért hozzá. Nem volt idő, és nem is akart arra gondolni, hogy Elide csókja milyen érzéseket keltett benne. Teljesen felkavarta, és még most is annyira összeszorult a gyomra tőle, hogy szinte elviselhetetlennek érezte.

Elide megszólalt:

– És most mihez kezdünk?

Lorcan hirtelen nem is értette, mire gondol. Aelin és Rowan végül szétváltak, a herceg csak a lány nyakát kényeztette.

Az erő a tündérek körében az erőhöz vonzódott. Talán Aelin Galathynius szerencsétlensége, hogy Rowan csapata Maeve mágiájához csatlakozott már jóval az ő születése előtt, és a tündérkirálynőhöz láncolták magukat.

Talán ők ketten voltak szerencsétlenek, hogy nem tartottak ki, nem vártak ki valami jobbat.

Lorcan a fejét rázta, szívesen megszabadult volna ezektől a haszontalan, áruló gondolatoktól.

Aelin Galathynius kimerülten állt.

Lorcan érezte, hogy ahol korábban ádáz vihar tombolt, ott most teljes a némaság, hiányoznak a hangok, az érzések, a hév. És kúszik be a hideg.

Aelin az egész mágiáját kiürítette. Mindannyian így tettek. Talán Whitethorn se azért ment oda hozzá, ölelte át, mert a mocsár közepén akarta volna meghágni, hanem azért, hogy támogassa, mert minden erejét felhasználta. Sérülékennyé vált.

Támadhatóvá.

Mihez kezdünk most– kérdezte korábban Elide.

Lorcan halványan elmosolyodott.

– Üdvözöljük őket.

Elide hátrahőkölt, érezte, hogy mennyire megváltozott a hangja.

– Ti nem vagytok jóban.

Ez biztos, és Lorcan nem is akart jóban lenni, főként hogy a királynő itt állt előtte, és nála volt a Rémkulcs, Elide kulcsának a párja.

– Engem ők nem fognak megtámadni – mondta Lorcan, és megindult feléjük. A mocsár vize még mindig majdnem forrt. Lorcan elfintorodott a felszínen lebegő halak láttán, opálos szemek bámultak az égre. Békák és más állatok lebegtek körülöttük, imbolyogtak a hullámokban.

Elide sziszegett a forró víz miatt, de követte.

Lorcan lassan közeledett áldozatához, és túlzottan a tűzokádó cédára koncentrálva nem vette észre, hogy Fenrys és Gavriel elhagyták a pozíciójukat, és eltűntek a nádasban.

57.
FEJEZET

Az Aelin Felé Tett Lépések Egyrészt egy örökkévalóságnak tűntek, másrészt túl gyorsnak.

Elide-ot még soha nem zavarta ennyire, hogy biceg, hogy piszkos a ruhája, ápolatlan a hosszú haja, hogy alacsony termetű, és híján van minden szembeötlő különleges adottságnak.

Magában már fantáziált Aelin mágiájáról, álmodozott arról, hogyan rombolta le az üvegkastélyt. Arra viszont nem gondolt, hogy ha élőben látja működni, attól a velejéig hatol a rettegés. Arra se gondolt, hogy a többiek is ilyen fájdalmasan erősek, jég és szél fonódott össze tűzzel, mire a halál esőként hullott az égből. Szinte rosszul érezte magát a leölt ilkek miatt. Szinte.

Lorcan hallgatott, és feszültnek tűnt.

Elide már ismerte a hangulatait, olvasta azokat az apró jeleket, amelyekről Lorcan azt hitte, hogy senki nem veszi őket észre. Most is látta, hogy megremegett a szája széle. Próbálta elnyomni magában a haragját. Kissé jobbra billentette a fejét, alaposan megfigyelte a környezetét, a fegyvereket, az akadályokat. Akármilyen találkozóról is lehet itt szó, Lorcan láthatólag nem bízik a jó kimenetelben.

Harcra számít.

Aelin... Aelin egy kis füves dombon állt, és feléjük fordult. Ősz hajú hercege vele együtt mozdult, és lazán elélépett, mire Aelin kitért oldalra, de a tündér újra megpróbálta elállni az útját. Aelin megbökte a könyökével, és megállt a tündér mellett. A doranelle-i herceg – a királynő szeretője. Az ő véleménye

mennyire befolyásolhatja Aelint? Ha a tündér utálja Lorcant, akkor Elide-ot is utálni fogja? Bizalmatlan lesz vele?

Hamarabb végig kellett volna ezt gondolnia. Tetszik-e a királynőnek, ha Lorcannel együtt jelenik meg?

– Bánt, hogy rossz szövetségest választottál? – kérdezte Lorcan hideg nyugalommal. Mintha ő is tudná olvasni Elide hangulatait.

– Az arcodra van írva – tette hozzá.

Elide esküdni mert volna rá, hogy Lorcan szemében fájdalom csillant. De ez jellemző volt rá, azt is rezzenéstelen arccal tűrte, amikor ő nekiesett a hajón.

– A megállapodásunk előbb-utóbb úgyis lejár – mondta hűvösen. – Ne aggódj, megmagyarázok nekik mindent. Ne higgyék azt, hogy te rám szálltál!

– Nem erre gondoltam.

– Nem érdekel, mire gondoltál – morgott Lorcan.

Elide megállt. Legszívesebben a fejére olvasta volna, hogy egy hazug. Egyrészt tudta, hogy hazudik, másrészt összeszorult a szíve a szavai hallatán. De csendben maradt, hagyta, hadd menjen Lorcan előre. A kettejük közti távolság egyre nőtt.

Egyáltalán mit mondhatna ő Aelinnek? Szia! Hogy vagy? Kérlek, engem ne gyújts fel! Bocs, hogy ilyen koszos és sánta vagyok!

Egy kéz gyengéden megérintette a vállát. *Figyelj! Nézz körül!*

Elide felnézett koszos ruhájáról. Lorcan olyan húsz lépéssel járhatott előtte, a többiek eltörpültek a távolban.

A láthatatlan kéz megszorította a vállát. *Figyeld meg a környezeted! Nézz körül!*

Mit kellene észrevennie? Jobbra hamu és jég hullott, balra romokat látott, egyébként pedig mindenhol csak a végtelen mocsár. Elide azért megállt, és figyelmesen szemügyre vette a környezetét.

Valami nem stimmelt. A mocsár lakói, akik túlélték a mágia forgatagát, újra elcsendesedtek. A kiégett fű zörgött, mintha sóhajtozott volna.

Lorcan csak ment peckesen tovább, igaz, még nem nyúlt fegyverhez.

Nézz körül, figyelj!

De mit? Elide megállt, megfordult, de nem vett észre semmit. Már éppen hívni akarta Lorcant, amikor... Olyan harminc lépésre tőle a bozótban aranyszínű szemek villantak.

Hatalmas szemek. Lorcant figyelték, aki már majdnem odaért. Ugrásra kész hegyi oroszlán, húsmarcangoló, csontrepesztő...

Nem, ez nem lehet!

Az állat kiugrott a rejtekéből.

Elide Lorcan nevét kiáltotta.

Lorcan azonnal megfordult, de nem az oroszlán felé, hanem Elide irányába. Dühös arccal.

Elide rohanni kezdett felé, bár pokolian fájt a lába, és Lorcan csak ekkor észlelte a veszélyt. A hegyi oroszlán már ott volt mellette, és vicsorogva Lorcan torkára készült vetni magát.

Lorcan villámgyorsan előkapta a vadászkését, megcsillant a szürke acél.

Az oroszlán és Lorcan bezuhantak a sáros vízbe.

Elide loholt felé, a félelemtől nem jött ki hang a torkán. Rájött, Lorcanre nem egyszerűen egy hegyi oroszlán támadt rá. Látta Lorcant már küzdeni, és egy szokványos állattal nem így harcolt volna. Mindketten megsérültek, fröcskölt a vér, mágikus erők csaptak össze, mágikus védőpajzsok feszültek egymásnak...

Ekkor jelent meg a farkas, hogy segítsen az oroszlánnak.

Egy termetes fehér farkas bukkant elő a semmiből, és dühödten meredt Lorcanre.

Lorcannek sikerült kibontakoznia az oroszlán szorításából. Karján-lábán folyt a vér, alig kapott levegőt, Ekkor a farkas eltűnt...

Aztán egyszer csak újra előbukkant, de már tíz lépésre Lorcantől.

Ez nem támadás volt, hanem leszámolás...

Elide átugrott két bucka között. A jeges fűszálak a tenyerébe vágtak. Valami zörgött a lába alatt.

A farkas hátulról támadott. Fogai csillogtak, szemében vérszomj.

Elide felmászott egy kis dombra, érezte, hogy vészesen fogy az ideje.

Nem, nem, ez nem lehet!

A gonosz fehér fogak közeledtek Lorcan hátához.

Lorcan ekkor meghallotta Elide-ot, ziháló sírását. Lorcan szemében rémület csillant. Elide Lorcan védtelen hátára vetette magát.

Amikor Lorcan észrevette, hogy nem az oroszlán, hanem a farkas az igazi veszély, a farkas állkapcsa nem Lorcan nyaka, hanem Elide karja köré zárult.

Elide esküdni mert volna rá, hogy a farkas szemében rémületet látott. Az állat elugrott, mire egy sötét, kemény pajzs csapódott Elide-ra és úgy érezte, teljesen elfogyott körülötte a levegő.

Vér, fájdalom, repedő csontok, kiégett fű, tombolás... minden összemosódott benne.

Minden megbillent, elestek Lorcannel, Elide volt felül. A farkas állkapcsa elengedte a karját. Azt hitte, hogy a farkas és a hegyi oroszlán mindjárt befejezik, amit elkezdtek, átharapják a torkát, és neki annyi.

De nem volt újabb támadás. Ijesztő csend támadt,

Lorcan fölé hajolt. Zihált, véres arca sápadt volt. Nézte Elide arcát, karját.

Elide nem kapott levegőt, nem létezett más a számára, csak az, hogy a karja cafatokban, a csontjai összetörve...

Lorcan két keze közé fogta az arcát.

– Miért csináltad? Miért? – kérdezte, de nem várt választ. A harcos felemelte a fejét, és akkorát ordított, hogy Elide csontjai beleremegtek, és a karja még jobban megfájdult. Nyöszörgött.

Lorcan morgása az oroszlánnak és a farkasnak szólt. Védőpajzsa feketén örvénylett körülöttük, ez választotta el őket az állatoktól.

– Nektek végetek. *Halottak* vagytok...

Elide oldalra tudta fordítani a fejét, és így pont a fehér farkast látta. A farkas Lorcant nézte. Egy pillanat múlva a farkas átváltozott, Elide életében nem látott még ilyen jóképű férfit. Aranybarna arca volt, de a vonásai megnyúltak, amikor Elide karjára pillantott. Jaj, a karja...

– Lorcan, mi csak parancsot teljesítettünk – szólt egy meglepően lágy, ismeretlen férfihang. Az oroszlán volt, aki

szintén tündérré változott.

– Köpök a ti parancsaitokra, ostoba állatok!

A farkas nagy levegőt vett.

– Lorcan, a parancsot nem tudjuk sokáig megtagadni...

– Távolítsd el a pajzsot! – kérte az oroszlán, aki nyugodtabbnak tűnt. – Meggyógyítom a lányt. Engedd el!

– Megöllek benneteket! – ordítozott Lorcan. – *Kinyírlak* benneteket!

Elide a karjára nézett. A farkas kiharapott egy darabot a felkarjából, ömlött a vére a kiégett fűre. Az egyik csontja pedig kiállt...

Elide sírt és reszketett.

– Ne nézz oda! – szólt rá Lorcan, és úgy fordította az arcát, hogy a szemébe nézzen. Elide alig ismerte fel, annyira eltorzította az arcát a harag, de most mintha elfeledkezett volna az ellenségeiről.

Lorcan teljesen kimerítette a mágiáját, amikor Aelin és a többiek mágiája ellen védekezett. Már csak ez a pajzs maradt. Ha megszünteti, akkor a két férfi meggyógyítja Elide karját, de vele végeznek. Igaz, hogy figyelmeztette őket a veszélyre, de mégis ki fogják nyírni.

De hol van Aelin?

A világ elsötétült Elide körül. Úgy érezte, hogy már nem bírja sokáig a fájdalmat.

Lorcan teste megfeszült, mintha megérezte volna, hogy Elide mindjárt elájul.

– Először meggyógyítod – mondta a barátságosabb tekintetű férfinak –, aztán folytatjuk!

– Ne! – nyögte Elide. Nem akart ilyen áron meggyógyulni!

Lorcan fekete szeméből semmit nem lehetett kiolvasni. Aztán halkan megszólalt:

– El akartam menni veled Perranthba.

Ezzel felemelte a pajzsot.

Nem volt nehéz a döntés, és nem is ijedt meg tőle. A lány karján lévő életveszélyes sebbel ellentétben.

Fenrys artériát ért. Perceken belül elvérezhet.

Lorcan a sötétségből született, és a sötétségtől kapta tehetségét is. Nem volt nehéz feladat a számára, hogy visszatérjen a sötétségbe. De hogy tétlenül hagyja, hogy ez a fényes, kedves lángocska végleg kialudjon... Nem tudta elfogadni, ősi, keserű lelke mélyén tiltakozott benne valami.

A lányról egykor mindenki megfeledkezett, és mégsem veszett ki belőle a remény. Mégis kedves volt őhozzá. Az együtt töltött időszak alatt felcsillantotta előtte egy békés élet lehetőségét.

Otthont kínált neki.

Tudta, hogy Fenrys nem tud ellenállni Maeve parancsának, és azt is tudta, hogy Gavriel tartja a szavát, és meggyógyítja Elide kezét. Fenrys viszont úgy fog cselekedni, ahogy a véreskü parancsa megköveteli tőle.

Aztán persze a rohadék keserűen meg fog bánni mindent. Látta a farkason, mennyire megrémült, amikor Elide hirtelen közöttük termett.

Lorcan felemelte a pajzsát, és magában csak azért imádkozott, hogy Elide ne nézzen oda, miközben ők párbajoznak. Egymásnak esnek, foggal-körömmel. Egy harcossal felveszi a versenyt, amíg Gavriel nem csatlakozik.

Alig tűnt el a pajzs, Gavriel máris ott térdepelt Elide mellett, és nagy lapátkezével Elide karjáért nyúlt. A fájdalomtól Elide moccanni sem bírt, de mégis próbálta kérlelni Lorcant, hogy meneküljön, használja a védőpajzsot.

Hiába kérlelte, Lorcan felállt, és Fenrys felé fordult. A harcos reszketett a visszafojtott dühtől, és ökölbe szorította a kezét, hogy ne nyúljon a fegyvereiért.

Elide sírva kérlelte Lorcant, hogy meneküljön.

Fenrys feszült arcán megbánás suhant át.

Lorcan mosolyogva nézett rá, és a mosolyától Fenrysben megpattant valami. Kardját kirántva nekiugrott. Lorcan is kivonta a sajátját. Ő tanította Fenryst, tudta, mi következik. Azt is tudta, hogy Fenrys egy pillanatra védtelenül fogja hagyni a bal oldalát, a nyakát...

Fenrys ugrott egyet, mélyen suhintott a kardjával, és jobbra kitért.

Lorcan a nyakát akarta célba venni.

De akkor jeges szél támadt szemből, és ledöntötte őket. Már ami maradt a szélből a csata után.

Fenrys felpattant, csak úgy tombolt benne a harag, de a szél újra ledöntötte a lábáról, és nem hagyta, hogy felkeljen. Lorcan is próbált felállni, de Rowan mágikus pajzsa mindkettejüket a földre szegezte. Nagyon erős volt, Lorcan pedig már az utolsó cseppig kimerítette a mágiáját.

Zörgött a fű a csizmák alatt. Lorcan felemelte a fejét. Rowan állt meg közte és Fenrys között. A herceg szeméből jeges harag sugárzott.

Rowan szemügyre vette Gavrielt és Elide-ot is, utóbbi még mindig sírdogált, könyörgött, hogy hagyják abba... A karja viszont... Fehér bőrén heg húzódott. Gavriel a csatákban megszokott módon nagyjából begyógyította a sebet, összeforrasztotta a csontját. Gavriel megtántorodott. Biztos sok erőt kivett belőle a gyógyítás.

– Ti ezt most itt befejezitek, és punktum – mondta Whitethorn ellentmondást nem tűrő hangon. – Senki nem érhet ezentúl egy ujjal sem se Lorcanhez, se a lányhoz. Aelin Galathynius védelmét élvezik. Bármilyen próbálkozás történik arra, hogy kárt tegyetek bennük, azt a királynő elleni hadüzenetnek fogjuk tekinteni.

Csak ezekkel az ősi mondatokkal lehetett felfüggeszteni a Maeve-nek tett véreskü. Nem felülírni, csak egy időre elhalasztani a parancsot. Időt nyertek mindannyiuk számára.

Fenrys alig kapott levegőt, de a szemében megkönnyebbülés csillant. Gavriel testtartása is mintha ugyanezt fejezte volna ki.

Elide tekintete továbbra is üveges volt a fájdalomtól. A szeplői krétafehér arcán szinte feketéllettek.

– Megértettétek, mi az ördög történik, ha nem engedelmeskedtek? – kérdezte Whitethorn Fenrystől és Gavrieltől.

Lorcan legnagyobb döbbenetére azok ketten fejet hajtottak, és így szóltak:

– Igen, herceg.

Rowan eltávolította a mágikus védőpajzsot, mire Lorcan Elide mellett termett. A lány megpróbált felülni, és ámulva pillantott a karjára, ami majdnem teljesen meggyógyult. Gavriel bölcsen lelépett. Lorcan megvizsgálta Elide karját, arcát, érezni, szagolni akarta...

Nem jött rá, hogy a halk léptek a fűben nem egykori társaihoz tartoznak, de azonnal megismerte a női hangot, ami a háta mögül szólalt meg.

– Mi a pokol folyik itt?

Elide nem találta a szavakat arra, hogy elmondja Lorcannek, mit érzett akkor, amikor levette a védőpajzsát. És mit érzett, amikor az ősz hajú, tetovált harcos a mágiájával megállította a vérontást...

Akkor viszont már levegőt sem kapott, amikor Lorcan széles válla felett kilesve megpillantotta az aranyszőke hajú lányt, aki feléjük tartott.

Fiatal volt, de az arca... Az arca ősi volt, óvatos, ravasz, csak úgy sugárzott belőle az erő. Gyönyörű volt, bőre napbarnított, szeme türkizkék, a pupilla körül arany pettyekkel.

Ashryver szemek.

Ugyanilyen szeme és haja volt annak a jóképű férfinak, aki mellette haladt. Izmos volt, a kezében íjat tartva láthatóan azt mérlegelte, hogy szükség lesz-e további vérontásra.

Ugyanannak az érmének a két oldala.

Aelin. Aedion.

Ashryver szemükkel mind a ketten Elide-ot nézték.

Aelin pislogott, és a homlokát ráncolva kérdezte:

– Elide... te vagy az?

Elide csak bólintani tudott. Lorcan olyan feszült volt, mint egy íj.

Aelin a tekintetét Elide-ra szegezve közeledett. Hozzá képest Elide kislánynak érezte magát. Aelin kezeit mindenütt hegek borították, a nyakát, csuklóját is... ahol a bilincset viselte.

Aelin Elide mellé érve térdre ereszkedett. Elide-nak eszébe jutott, hogy az illem szerint most neki kellene mélyen meghajolnia...

– Nagyon hasonlítasz az édesanyádra – szólt Aelin remegő hangon. Aedion is szó nélkül letérdelt, és átkarolta Aelint.

Marion, Elide édesanyja, aki az életét áldozta azért, hogy Aelin életben maradjon...

– Sajnálom – mondta Aelin lehajtott fejjel. Könnyek gördültek le kipirult arcán. – Annyira, de annyira sajnálom. – Hány évig voltak kimondatlanok ezek a szavak?

Elide-nak még fájt a keze, de képtelen volt megállni, hogy ne fogja meg Aelinét. Megérintette a lebarnult, sebhelyes kezet. Meleg és kissé ragacsos volt a bőre.

Nem álmodik. Ez a valóság, Aelin valóban itt van.

Mintha olvasott volna a gondolataiban, Aelin felemelte a fejét. Látszott, hogy mondani akar valamit, de remegtek az ajkai, ezért inkább összeszorította a száját.

Mindenki hallgatott.

– Édesanyád időt nyert nekem – mondta végül Aelin Elide-nak.

Aelinnek remegett a keze és a hangja is, amikor folytatta.

– Édesanyádnak köszönhetem az életemet.

– Tudom – súgta Elide.

– Arra kért, hogy mondjam meg neked... – mondta Aelin zihálva, de Elide szemébe nézve. A könnyek csak úgy patakzottak piszkos arcán. – Anyukád arra kért, hogy mondjam meg neked, nagyon szeret. Ezek voltak az utolsó szavai: *„Mondd meg az én kis Elide-omnak, hogy nagyon szeretem őt.”*

Több mint tíz évig hordozta magában Aelin ezeket a szavakat. Vele voltak halálban, kétségbeesésben, háborúban, sok királyságban, amerre az útja vitte.

És az üzenet itt, a világvégén ért el ahhoz, akinek szánták. Elide pedig itt, a világ végén egy pillanatra újra úgy érezte, hogy édesanyja meleg kezével megsimogatja a vállát.

Elide szeme is égett.

Egyszer csak megzörrent a fű. Elide először csak az ősz hajat pillantotta meg, azután az aranysárga szemeket is. Elide Feketecsőrű Manon tétova mosolya láttán zokogásban tört ki.

Ahogy Manon megpillantotta őket Aelinnel a fűben térdepelve, csak egyetlen szót mondott:

Remény.

Életben vannak! Senki nem halt meg közülük.

– Mi van a karoddal? – kérdezte Aedion rekedten.

Aelin gyengéden megfogta, megvizsgálta a heget és az új, rózsaszín bőrt. Aelin megfordult, és rámordult a farkas-harcosra.

Az aranyszőke hajú harcos a királynő dühe láttán elfordította a tekintetét.

– Nem ő a hibás – bökte ki Elide.

– A harapásnyom nem ezt sugallja – felelte Aelin tárgyilagosan. Türkizkék szeme dühösen csillogott.

– Sajnálom – mondta a férfi, de Elide nem tudta eldönteni, hogy neki vagy a királynőnek mondja. A tekintetéből kétségbeesés áradt.

Aelin nem törődött vele, de még az ezüstös hajú herceg is mintha megsajnálta volna a harcost.

Ez azt jelenti viszont, hogy nem Aelin adta a parancsot, hogy öljék meg Lorcant...

Aelin a másik szőke férfihoz szólt Elide mögött, aki meggyógyította a kezét.

– Gondolom, Rowan beszámolt neked az alkunkról. Ha egy ujjal is hozzáérsz, véged. Elég egy ferde pillantás, és a halál fia vagy.

Elide-ot meglepték a királynő kemény szavai. Nem beszélve arról, hogy Manon gonoszan vigyorgott.

Aelin feszülten vette tudomásul, hogy a boszorkány a háta mögé jött, de aztán a jobbján állapodott meg, és arany szemével Elide-ot nézte.

– Örülök, hogy újra látlak, boszi – mondta Manon. Lorcan és Aelin is kíváncsian nézett rá.

– Lorcan, te egy kicsit megviseltnek tűnsz – dünnyögte Aelin.

– Ez rád is igaz – vágott vissza Lorcan.

– Megkaptad az üzenetemet? – kérdezte Aelin ijesztő vigyorral.

Aedion keze a kardjára vándorolt.

– Orynth kardja – bukott ki Elide-ból, ahogy meglátta a csontból faragott kardgombot és az ősi jeleket. Aelin és Lorcan egy pillanatra felfüggesztették a szópárbajt. – Ezek szerint a kard...

Vernon egyszer a karddal gúnyolódott, azt mondta, hogy Adarlan királya megszerezte, és megparancsolta, hogy olvasszák

be, a csont kardgombot égessék el a szarvasagancsból készült trónnal együtt.

Aedion tekintete ellágyult.

– Megmaradt, és mi is életben maradtunk.

Ők hárman maradtak a terraseni királyi udvarból, az összes családtagjuk elpusztult.

Aelin most újra dühös pillantást vetett Lorcanre, és a gonosz vigyor is visszatért az arcára.

– Királynő, én nem tudom, hogy ő mivel dühített fel annyira téged, de nélküle én nem maradtam volna életben – mondta halkan Elide, majd Manon felé fordult.

– Manon nélkül pedig Morathban senyvedtem volna el.

Manon bólintott, és a tekintete Elide zsebére vándorolt. Emlékezett rá, hogy a lány a belső zsebébe rejtette a rongyba bugyolált követ. Ezt a megerősítést kereste. A háromszög hiányzó oldala.

– Még egy nevet meg kell említenem – folytatta Elide, aki kezdte már kellemetlenül érezni magát Aelin átható tekintete miatt. – Kaltain Rompierről van szó.

Elide-nak gombóc nőtt a torkában. Reszkető kézzel előhalászta a belső zsebéből a kis csomagot. A kő másvilági erővel lüktetett a tenyerében.

– Arra kért, hogy ezt adjam át neked. Mármint Celaena Sardothiennek. Kaltain nem tudta, hogy van egy másik neved. Azt mondta, hogy ezzel szeretné meghálálni a... meleg köpenyt, amit a börtönben adtál neki. – Nem szégyellte a könnyeit, hiszen végeredményben Kaltainnak köszönhetik az életüket. Aelin figyelmesen nézte Elide remegő tenyerét, amin a rongyot tartotta. – Azt hiszem, hogy Kaltain azért őrizte ezt meg, mert emlékeztette őt a jóságodra – folytatta rekedt hangon. – Morathban őt teljesen tönkretették, magányosan halt meg. Azért csinálta, hogy én... ők...

Némán hallgatták, moccanni se mertek közben. Elide nem tudta volna megmondani, hogy ettől jobban vagy rosszabbul érzi magát. Lorcan a hátára tette a kezét, de ettől csak még jobban zokogott.

– Kaltain arra kért, hogy mondjam meg neked, hogy... ne feledkezz meg az ígéretedről... és büntesd meg őket... egytől

egyig. Azt is mondta, hogy... te minden zárat ki tudsz nyitni... mert csak neked van meg a kulcsod hozzá.

Aelin összezárta a száját, és behunyta a szemét.

Ekkor egy jóképű, sötét hajú férfi ment oda Elide-hoz. Néhány évvel lehetett csak idősebb nála, de olyan eleganciával mozgott, hogy Elide szürke kisegérnek érezte magát mellette. Okos, nyugodt, de bánatos zafírkék szemét Elide-ra szegezte.

– Kaltain Rompier mentette meg az életedet? És ezt adta neked?

Ezek szerint ismeri őt! Ismerte őt!

– Szerintem mutatkozzatok már be végre egymásnak! – szólalt meg Manon vigyorogva. – Lady Elide Lochan, Perranth úrnője, hadd mutassam be Dorian Havilliardot, Adarlan királyát!

Dorian értetlenkedve nézett a boszorkányra.

– Őfelsége – dadogta Elide fejet hajtva. Elszégyellte magát. Fel kellett volna állnia, ehelyett a földön fetreng, mint egy hernyó. A követ se adta még át.

Aelin a ruhaujjával megtörölte verejtékes arcát, és kihúzta magát.

– Elide, te tudod, hogy mi van nálad egyáltalán?

– Igen, királynőm.

Az űzöttnek tűnő, fáradt türkizkék szemek áthatóan néztek rá, aztán Lorcanre.

– Hogyhogy nem éltél az alkalommal, és vetted el tőle? – kérdezte tompa és nagyon kemény hangon. Elide nem szerette volna, ha valaha bárki ilyen hangon beszélne vele.

– Nem engem illet – felelte nyugodtan Lorcan, állva a királynő tekintetét.

Aelin most kettejüket nézte. Semmi melegség nem tükröződött az arcán, de mégis így szólt Lorcanhez:

– Köszönöm, hogy elhoztad Elide-ot nekem!

A többiek igyekeztek leplezni döbbenetüket a szavai hallatán.

– Szeretném, ha a továbbiakban velem tartana – jelentette ki Manonhoz fordulva. – Függetlenül attól, hogy boszorkányvér csörgedezik-e az ereiben, vagy sem, ő az udvartartásomhoz tartozik.

Az aranyszínű szemekben kihívás csillant.

– És ha a feketecsőrűek szintén a soraikba várják?

– A feketecsőrűek vagy a crochanok? – kérdezett vissza Aelin gúnyosan.

Elide erre végképp összezavarodott. Mi köze Manonnak a crochanokhoz? És egyáltalán mit keres itt a szárnyparancsnok? Hol van Abraxos?

– Szeretnélek óvatosságra inteni, felség. Mivel az erődből csak parázskák maradtak, ezúttal is csak hagyományos módon tudnánk megküzdeni egymással.

Aelin arcán megjelent a megszokott félelmetes vigyor.

– Tudod, reménykedtem egy második fordulóban.

– Na, de lányok! – mordult fel az ezüstös hajú herceg.

Megfordultak, és ártatlan mosolyt vetettek Rowan Whitethornra.

A tündérherceg, becsületére legyen mondva, elviselte őket, és csak egy kicsit vágott zord képet.

A királynő és a boszorkány figyelme ekkor újra Elide-ra terelődött, aki azt kívánta, bárcsak elbújhatna Lorcan mögé. Manon Elide felé nyújtotta a kezét, ahogy Aelin is.

– Minden jó, ha jó a vége.

Aelin némi borzongással fogta a rongyot, benne a kulccsal. Elide úgy érezte, hogy valami nagy tehertől szabadult meg, és a suttogó hang végre elnémult.

– Állj fel! Valamit még nem fejeztünk be – mondta Manon.

A kezét nyújtotta Elide-nak, hogy felsegítse, de Lorcan megelőzte, és nem is engedte el Elide karját. A lány legszívesebben meleg testéhez bújt volna. Nem akarta, hogy lássák, hogy bár most találkozott a királynőjével, a királynő barátaival, udvartartásával... valahogy mégis Lorcan mellett érzi a legnagyobb biztonságban magát.

– A te neved van legalul azon a listán, akiknek joguk van Elide-hoz – mondta Manon vigyorogva Lorcannek. Vasfogait kivillantotta, gyönyörű arca dermesztővé vált. Lorcan nem engedte el Elide-ot, mire Manon olyan hangon kezdett károgni, ami rendszerint halált ígért. – Ne nyúlj hozzá!

– Nekem te ne parancsolgass, te banya! – mondta Lorcan. – Ahhoz meg végképp semmi közöd, hogy mi van kettőnk között.

– Ezzel csak rontasz a dolgokon – ráncolta a homlokát Elide.

– Csak a szokásos tündérbirtoklásvágy – közölte Aelin. – Ostoba módon védik a területüket.

A tündérherceg jelentőségteljesen köhintett egyet, mire Aelin felvont szemöldökkel hátranézett.

– Valamit nem jól mondtam?

A harcos szeme parázslott, de egyetlen arcizma se rándult.

– Dehogynem.

Aelin Lorcanre mutatott.

– Ha bármi baja esik, megolvasztom a csontjaidat – mondta neki, és elsétált.

Manon megvillantotta széles vasmosolyát, gúnyosan meghajolt Lorcan előtt, és követte a királynőt.

Aedion végigmérte a tekintetével Lorcant, és hozzátette:

– Aelin azt csinál, amit akar, de azt hiszem, nem lenne ellenére, ha eltörném a csontjaidat, mielőtt ő megolvasztja őket. – Ezzel ő is megindult a lányok után. Egyik kutya, másik eb.

Elide viszont majdnem felsikoltott, amikor a semmiből egy szellemleopárd bukkant elő, és a bajuszát mozgatta Lorcan felé. Aztán bolyhos farkával csapkodva ő is a lányok után ügetett.

A király és a tündérek is elmentek, és már csak Rowan Whitethorn herceg állt mellettük. Átható pillantást vetett Elidera, aki elengedte Lorcan kezét. Aelin és Aedion megálltak, és bevárták őt. Barátságosan mosolyogtak.

Elide utánuk sietett, a királynő udvartartása felé, és nem nézett vissza.

Rowan az elmúlt percekben hallgatott és figyelt.

Lorcan kész lett volna meghalni Elide-ért. A lány kedvéért még Maeve-ről is hajlandó volt megfeledkezni, arról, miért jött Erilea-be. És olyan védelmezőn viselkedett, hogy Rowan is elgondolkodott azon, vajon ő is ennyire nevetségesen teszi-veszi-e magát Aelin körül.

Most, hogy kettesben maradtak, Rowan megkérdezte Lorcantől:

– Hogy találtál meg minket?

Gúnyos mosoly.

– A sötét isten taszigált errefelé, de az ilk hadsereg is besegített. Ugyanazt a Lorcant látta, akit évszázadok óta ismert, és mégsem.

A durvasága valahogy tompult, sőt, mintha *szelídebb* lett volna a természete.

Lorcan a „szelídség" okozójára pillantott, de nyomban feszültté is vált, mert Aelin lépett a lány mellé.

– Tudod, hogy ez a mágia akár el is pusztíthatta volna őt.

– Tudom – ismerte el Rowan. Amit Aelin percekkel ezelőtt tett, az erő, amit előhívott és kiszabadított... Olyan dal volt, ami Rowan mágiáját is felébresztette.

Amikor az ilkek ellenállása végleg megtört a tűz, a levegő és a szél hatására, Rowan képtelen volt elnyomni magában a vágyat, hogy odamenjen a mágia égő szívébe, és közelről nézze, hogy Aelin hogyan ragyog.

Félúton rájött, hogy nem csak a szenvedély vezérli. A lángban égő lánynak is szüksége volt egy másik élőlényre, aki emlékezteti őt arra, hogy neki is van teste, vannak olyan emberek, akik szeretik őt, és kihozzák abból a gyilkos nyugalomból, ami könyörtelenül lesöpörte az ilkeket az égboltról. Ám azután a lángok kezdtek elillanni, az ellenségeik lehullottak az égből, összekeveredve a hamuval és a jéggel, és Aelin ránézett... Te szent ég! A tekintetétől Rowan majdnem térdre rogyott.

Királynő, szerető, barát, és mindennél több. Nem érdekelte, hogy mások is hallják. Szüksége volt rá, hogy megérintse, megbizonyosodjon róla, hogy Aelin jól van, *érezze* a nőt, aki annyira nagyszerű és szörnyű dolgokra képes, és mégis annyi élet csillog a szemében, amikor ránéz.

Miattad akarok élni, Rowan.

Felmerült benne, vajon Elide Lochan is ugyanezt tette-e Lorcannel.

– Mi van a küldetéseddel? – kérdezte tőle.

Lorcan gránitkemény vonásaiból minden lágyság eltűnt.

– Miért nem mondod el inkább te, hogy mit keresel ebben az undorító lyukban? Utána rátérhetünk az én terveimre.

– Aelin döntése, hogy mibe avatunk be.

– Jó kiskutya...

Rowan ráérősen elmosolyodott, de visszafogta magát, és nem tett megjegyzést arra a finom, sötét hajú nőre, aki Lorcan pórázát tartotta a kezében.

58.
FEJEZET

KALTAIN RAMPIER FORDÍTOTTA MEG ezt a háborút.

Dorian még soha életében nem szégyellte magát ennyire. Miért nem volt bátrabb és előrelátóbb? Nemcsak ő, hanem a többiek is.

Ilyen gondolatok örvénylettek benne a félig elsüllyedt templomegyüttes mellett állva. Szótlanul nézte, hogy Aelin az oltáron lévő ládát tanulmányozza olyan figyelemmel, mintha az egy ellenfél lenne.

A királynő mellett Lady Elide és Manon állt. Lysandra a királynő lábánál hevert szellemleopárd alakban.

Lenyűgöző volt a ládából sugárzó erő is. Elide pedig... Amikor visszasétáltak a romokhoz, Manon halkan valami olyasmit mondott Aelinnek, hogy Elide-ra maga Anneith vigyáz.

A többiekre pedig más istenek.

Lorcan lépett a romok közé, oldalán Rowannel. Fenrys, Gavriel és Aedion közeledtek, kezük a kardjukon, feszült testtartással, Lorcant szemmel tartva. Főleg Maeve harcosaira volt ez jellemző.

Egy másik erőkör.

Lorcant maga Hellas áldotta meg, Rowan még a hajón mondta Doriannek, amikor a Holt-szigetekre tartottak. Hellas, a halál istene. Aki Anneith kíséretében érkezett ide.

Dorian karja libabőrös lett.

I.orcant és Elide-ot egy-egy istenség pártfogolta, és vezette ide finoman, csendesen. Nem volt véletlen. Nem lehetett az.

Manon Doriantől néhány lépésre beszélgetett a többi lánnyal, de ahogy meglátta az arcán az aggodalmat, odalépett hozzá.

– Mi a baj?

– Rossz előérzetem van – mondta Dorian, és összeszorította az állkapcsát.

Azt várta, hogy Manon lekezelően, gúnyosan reagál majd, de ő csak tovább kérdezett:

– Kifejtenéd?

Dorian válaszolt volna, de Aelin ekkor fellépett az emelvényre.

Most meglátják a Zárat, és Aelin a Zárral vissza fogja tudni tenni a Rémkulcsokat a kapuba. Kaltainnak és Elide-nak köszönhetően már két kulcs van a birtokukban, csak a harmadik hiányzik, ami Erawannél van. De ha megszerzik a Zárat...

Rowan a királynő mellett termett, aki bekémlelt a ládába, aztán Manont kereste a tekintetével.

– Gyere fel ide! – kérte ijesztően nyugodt hangon.

Manon bölcsen nem ellenkezett.

– Sem a hely, sem az idő nem alkalmas arra, hogy alaposan megvizsgáljuk – mondta Rowan a királynőnek. – Felvisszük a hajóra, és majd ott kitaláljuk, hogyan működik.

Aelin egyetértése jeléül mormogott egyet, de mintha elsápadt volna.

– Először tisztázzuk, hogy mi van a ládában! Mi van, ha a Zárat nem is hozták a templomba? – kérdezte Manon.

– Nem tudom. – Dorian még soha nem hallotta, hogy Aelin ilyet mondott volna, ezért felcuppogott a lépcsőn, és ő is megnézte a ládát. Csöpögött róla a víz.

Nem volt zár a ládában. Legalábbis nem úgy, ahogy várták, ahogy a királynőnek ígérték és utasították, hogy keresse meg.

A kőládában csak egy dolog volt: egy tükör vasfoglalatban. Annyira régi volt, hogy a felülete aranyszínűnek tűnt. A tükör és a foglalat is foltos volt. A szélén tekervényes minta, a jobb felső sarokban pedig...

Elena szemét látták. Egy boszorkányjelképet.

– Mi a pokol ez? – kérdezte Aedion lentről.

Manon felelt a komor királynőre pillantva.

– Boszorkánytükör.

– Micsoda? – kérdezte Aelin. A többiek is közelebb jöttek.

Manon a körmével megkopogtatta a láda kőfalát.

– Mielőtt megölted a sárgalábút, nem utalt előtte neked arra, miért jött Résvárba? Mit akar tőled vagy a királytól?

Dorian is lázasan töprengett, de nem emlékezett semmire.

– Semmit nem mondott. – Aelin kérdőn nézett Dorianre, de ő is a fejét rázta. Aelin megkérdezte a boszorkányt: – Te tudod, miért jött Résvárba?

Manon alig észrevehetően bólintott. Mintha tétovázott volna. Dorian feszülten várta a választ.

– A sárgalábú a királlyal akart találkozni, meg akarta neki mutatni, hogy működnek a boszorkányok mágikus tükrei.

– A legtöbbet összetörtem – jelentette ki Aelin karba tett kézzel.

– Azok csak olcsó vásári másolatok voltak. A valódi boszorkánytükröket nem lehet összetörni. Legalábbis nem könnyű.

Doriannek borzasztó előérzete támadt azzal kapcsolatban, milyen irányt fog venni a beszélgetés.

– Mire képesek ezek a tükrök? – kérdezte.

– Látod bennük a jövőt, a múltat és a jelent. Beszélgetni is lehet egy távoli személlyel, ha annak is van tükre. Aztán vannak ritka ezüsttükrök is, ha valaki ilyet készít, akkor valami életfontosságú dolgot kell érte feláldoznia. – Manon elhallgatott. Dorianben felmerült, hogy ezeket a történeteket még a feketecsőrűek is csak tábortüzek mellett elsuttogva hallhatták. – Olyan tükrök is vannak, amelyek felerősítik és megtartják a nyers erőt, amit aztán rá lehet irányítani valamire vagy valakire.

– Azaz fegyver – mondta Aedion, mire Manon biccentett. A tábornok is összerakhatta a mozaikokat, mert Doriant megelőzve megkérdezte: – A sárgalábú a fegyverek miatt akart vele találkozni, ugye?

Manon hosszan hallgatott. Dorian tudta, hogy Aelin mindenkiből képes kipréselni a választ, ezért figyelmeztető pillantást vetett rá, hogy fogja vissza magát. Aelin hallgatott tehát, és a többiek se szólaltak meg.

A boszorkány végül így szólt:

– Tornyokat építenek. Hatalmasakat, de olyanokat, amiket csatatérre is lehet szállítani, és körbe vannak rakva ilyen

tükrökkel. Erawan ezekkel képes porrá égetni a hadseregeiteket.

Aelin becsukta a szemét. Rowan a vállára tette a kezét.

– Ez egy olyan tükör, amit használni akarnak? – kérdezte Dorian, és a ládára mutatott. – Nem – felelte Manon, figyelmesen tanulmányozva a boszorkánytükröt.

– Nem igazán tudom, hogy ezt mire találták ki. Mire használható. De az biztos, hogy nem ez a Zár, amit kerestek.

Aelin kihalászta Elena szemét a zsebéből, a kezében méregette, és nagyot fújtatott.

– Én mára végeztem.

A tündérek mérföldeken át felváltva vitték a tükröt.

Rowan és Aedion a boszorkánytornyokról faggatták Manont. Kettőt már megépítettek, de Manon nem tudta, hogy hányat terveznek még. A Ferian-résben volt az a kettő, de talán időközben máshol is voltak ilyenek. A szállítás módjáról nem volt tudomása, és arról se, hogy hány boszorkány fér el egy toronyban.

Aelin egyelőre csak elraktározta az információkat, majd holnap végiggondolja őket, ha kialudta magát. Az ő átkozott boszorkánytükrükről is ráér holnap gondolkodni. A mágiáját az utolsó cseppig kimerítette. A mágiája napok óta most először pihenőre tért.

Egy hetet képes lenne végigaludni. Egy hónapot.

Mentek vissza a hajóikhoz, de minden lépés külön erőfeszítés volt ebben a mocsárban. Lysandra többször felajánlotta, hogy lóvá változik, és úgy viszi, de Aelin visszautasította. Az alakváltó is kimerült. Mint mindenki.

Aelin Elide-dal is beszélni akart, érdeklődni akart arról, mi történt azokban az években, amiket egymástól távol töltöttek... A kimerültségtől viszont szinte meg se bírt szólalni. Tudta, milyen alvás vár rá: az a fajta mély, gyógyító pihenés, amit a teste meg szokott követelni magának, ha túl sok mágiát használt el.

Aelin alig szólt tehát Elide-hoz, aki Lorcanre támaszkodva sietett a part felé. Közben ott volt náluk a tükör.

Még mindig annyi titok fedte Elena és Brannon életét és a régi háborút. Vajon a Zár egyáltalán létezett? Vagy a boszorkánytükör a Zár? Túl sok a kérdés, és túl kevés a válasz. Majd kitalálja őket. Csak érjenek biztonságba. Aludni akart.

Egyszer minden a helyére kerül. Nem álltak meg, küzdötték magukat előre a mocsárban.

Lysandra érezte meg először leopárdérzékszerveivel, fél mérföldre a fehér homokos parttól és a nyugodt szürke tengertől, de füves homokdűnék takarták a látványt.

A fegyvereiket készenlétben tartva kapaszkodtak fel egy dűnére. Ahogy másztak, folyton meg-megcsúsztak. Rowan nem váltott alakot, egyértelműen jelezve, hogy ő is a végsőkig kimerült, mégis ő ért fel először, és levette a hátáról a kardját.

Aelin torka is égett, amikor megállt Rowan mellett. Gavriel és Fenrys óvatosan letették Aelin másik oldalára a tükröt.

Száz szürke vitorlás hajó vette körbe a hajóikat, nyugat felé sorakoztak, ameddig a szem ellátott. Néma csendben, a fedélzeteken csak itt- ott villant fel egy-egy tengerész.

Nyugat felől érkeztek a hajók, az Oro-öbölből. Melisande flottája.

A parton olyan két tucat katona várta őket, egy szürke köpenyes nő vezetésével.

Lysandra kiengedte a karmait, és mély hangon felmordult.

Lorcan a háta mögé tolta Elide-ot.

– Visszavonulunk a mocsárba – mondta Rowannek, aki rezzenéstelen arccal mérte fel a katonákat és a flottát. – Visszavonulunk, és kikerüljük őket.

– Nem készülnek támadásra – közölte Aelin zsebre tett kézzel.

– Már sok éve harcolsz háborúkban, ezért tudod ezt ilyen jól, ugye? – horkant fel Lorcan.

– Vigyázz, mit beszélsz! – mordult rá Rowan.

– Ez nevetséges – fortyogott Lorcan, és megfordult, hogy elvigye onnan Elide-ot, aki sápadtan állt az oldalán. – Minden tartalékunk kimerült.

Lorcan nem tudta a vállára kapni Elide-ot, mert egy papírvékonyságú tűzfal megállította. Aelin most csak ilyet tudott varázsolni, de Manon is Lorcan előtt termett, kieresztve vaskörmeit, és így morgott:

– Sehová sem viszed innen Elide-ot. Se most, se máskor!

Lorcan peckesen kihúzta magát, de még mielőtt a veszekedésükkel bármit is tönkre tudtak volna tenni, Elide finom kezét a tündér karjára tette. Lorcan egyébként már a kardját markolászta.

– Manon, én őt választom.

– Később megvitatjuk – felelt Manon, és a kezére pillantott.

Aelin végigmérte Lorcant, és az állával felé bökött.

– És az nem itt lesz.

A köpenyes női alak ugyanis megindult feléjük a katonákkal.

Lorcan morgolódott.

– A kettőnk dolga ezzel még nem zárult le.

Aelin halványan elmosolyodott.

– Szerinted én ezt nem tudom?

Lorcan ekkor már megindult Rowan felé. Sötét ereje felvillant, és a hullámokon fodrozódott, mint valami néma mennydörgés. Védekező pozíciót vett fel.

Aelin előbb kőarcú hercegére nézett, aztán Aedionra, aki kardját és pajzsát készenlétben tartotta, majd a többiekre siklott a pillantása.

– Üdvözöljük őket.

– Aelin... – próbálkozott Rowan.

Aelin már megindult lefelé a dűnén. Minden igyekezetével azon volt, hogy ne csússzon meg a csalóka homokon, és felszegve tartsa a fejét. Mögötte a többiek idegei pattanásig feszültek, a légzésük azonban egyenletes maradt. Készen álltak bármire.

A katonák súlyos, ámde kopott, szürke páncélzatot viseltek, arcuk durva volt, sebhelyes, és figyelmesen nézték őket. Fenrys rámordult az egyikre, mire a férfi elkapta a tekintetét.

A köpenyes nő azonban levette a csuklyáját. Macskaszerű puhasággal közeledett, és olyan tíz lépésre állt meg tőlük.

Aelin mindent tudott róla.

Tudta, hogy húszéves. Hogy középhosszú, vörösbor színű haja természetes. A szeme is vörösesbarna, Aelin semelyik kalandja

során, egyetlen országban sem látott ilyet. Tudta, hogy pompás kardjának gombján a farkasfej családjának a címere. Tudta, hogy apró szeplők vannak az arcán, ismerte mosolygós száját, finom, ámde kőkeményen izmos karjait, amit épp keresztbe font előttük.

Briarcliffi Ansel, a Nyugati-pusztaság királynője érzéki szájával finoman elmosolyodott, és éneklő hangon ezt kérdezte:

– Ki engedte meg neked, *Aelin,* hogy az én nevemet használd a küzdőtéren?

– Akkor használom a nevedet, *Ansel,* amikor csak kedvem szottyan rá. Jogom van hozzá, mivel megkíméltem az életedet, és hagytam, hogy mentsd a gyáva irhádat.

A pimasz mosoly egyre szélesebb lett.

– Szia, te céda! – dorombolta Ansel.

– Helló, te áruló! – dalolta viszonzásul Aelin, és szemügyre vette az előttük elterülő armadát. – Úgy tűnik, hogy most időben sikerült ideérned.

59. FEJEZET

Aelin érezte a társaiból sugárzó döbbenetet. Ansel színpadiasan meghajolt, a hajókra mutatott, és így szólt:

– Íme, a flottád, ahogy kérted.

– A katonáid láthatólag jobb napokat láttak – fortyogott Aelin.

– Ja, ők mindig így néznek ki. Annyiszor próbáltam rávenni őket arra, hogy figyeljenek már jobban a külsejükre és a belső szépségük fejlesztésére, de... tudod, hogy milyenek a férfiak.

Aelin nevetett, bár közben érezte, hogy a társai döbbenetét felváltja valami hevesebb érzelem.

Manon előrelépett, a tengeri szél ősz haját az arcába fújta, és így szólt:

– Melisande flottája Morath fennhatósága alatt áll. Ha te ezzel az... illetővel akarsz együttműködni, akkor ennyi erővel Erawannel is köthettél volna szövetséget.

Ansel arca a vasfogak és körmök láttán krétafehérré vált. Aelinnek is eszébe jutott a történet, amit az orgyilkosból lett királynő egykor mesélt neki. A sivatagban jártak éppen, a homokdűnék között, és Ansel a csillagszőnyeg alatt suttogta el neki a történetet egy gyerekkori barátjáról, akit élve falt fel egy vasfogú boszorkány.

Amikor viszont Ansel családját lemészárolták, ő elmenekült, és egy vasfogúboszorkány-táborban kötött ki, de nem bántották.

Aelin így szólt Manonhoz:

– Ansel nem Melisande-ból jön. A Pusztaságok szövetségre léptek Terrasennel.

Aedion alaposabban szemügyre vette a hajókat és az előttük álló nőt.

Feketecsőrű Manon hangja viszont olyan volt, mint a halál, amikor megszólalt.

– Ki ő, hogy a Pusztaságok nevében beszél?

Jó istenek! Aelin mézesmázosan tiszteletlen arckifejezést öltött, és így szólt:

– Feketecsőrű Manon, a feketecsőrű boszorkánykör trónörököse, illetve most már a crochanok királynője... bemutatom neked Briarcliffi Anselt, orgyilkost és a Nyugati-pusztaságok királynőjét.

Manon feje zúgott, miközben visszaeveztek a hajóikhoz. A zúgás zaját csak a nyugodt hullámokba csapódó evezők csobbanása szakította meg.

Megöli ezt a vörös hajú cédát. Lassan.

Szótlanul érték el a nagy hajót, és másztak fel az oldalán.

Abraxosnak nyoma sem volt.

Manon figyelmesen felnézett az égre, aztán a flottára, a tengerre. Sehol egy sárkánypikkely.

A benne forrongó harag valami sokkal rosszabbnak adta át a helyét. A vörös képű kapitánytól akart válaszokat követelni, de Aelin lazán az útjába állt, viperamosollyal ránézett, aztán a főárbócnak dőlő vörös hajú lányra pillantott.

– Majd később dumcsizzatok egyet, lányok!

Manon nekiesett:

– Briarcliffi Ansel nem beszélhet a Nyugati-pusztaságok nevében.

De hol van Abraxos?

– Te viszont igen?

Manon hirtelen azon kapta magát, hogy... mintha valahogy belegabalyodott volna a királynő hálójába. Még jobban csodálkozott magán, amikor megállt, és a vigyorgó királynőre nézve így szólt:

– Pontosan így van.

Még Rowan is döbbenten hallotta Manon hangját, aki nem egy boszorkány, harcos vagy ragadozó hangján szólalt meg. Királynő volt.

Az utolsó crochan királynő.

Rowan gondolatban felmérte, milyen pusztító lehet az a párharc, ami Briarcliffi Ansel és Feketecsőrű Manon között érlelődött.

Mindenre emlékezett abból, amit Aelin Anselről mesélt neki, a sivatagi kiképzésükről és a vérre menő párbajról, mert Ansel elárulta, de Aelin végül megkímélte a vörös hajú lány életét. Aki ezért tartozott neki.

Aelin pedig behajtotta rajta a tartozását.

Ansel a hátsó fedélzetre vezető lépcsőn ült, és döbbenetes önteltséggel fordult Manon felé, ami egyben azt is megmagyarázta, hogy ő és Aelin miért kötöttek olyan gyorsan barátságot.

– Nos, én utoljára azt hallottam, hogy mind a crochanok, mind a vasfogúak magasról tettek a Pusztaságokra. Azt hiszem, hogy joggal szólhatok az ott élők nevében, akiket az elmúlt két évben én védelmeztem és láttam el élelemmel. És én dönthetek arról, kinek segítünk és hogyan. – Ansel Aelinre vigyorgott, teljesen figyelmen kívül hagyva, hogy a boszorkány úgy nézi a torkát, mintha a legszívesebben azonnal kitépné a vasfogaival. – Egyébként is szomszédok vagyunk, illik segítenem.

– Megmagyaráznád végre, mi történik itt? – kérte Aedion szigorúan. Annyira kalapált a szíve, hogy Rowan is hallotta. A tábornok most szólalt meg először azóta, hogy Ansel hátratolta a csuklyáját, azóta, hogy Aelin egy kis meglepetéssel kedveskedett nekik a parton.

Ansel oldalra billentette a fejét. Ahogy selymes, vörös hajában megcsillant a fény, Rowan rájött, hogy ízes vörösborra emlékezteti. Pontosan olyan, amilyennek Aelin egykor leírta.

– Nos, hónapokkal ezelőtt egyik saját ügyemben a Pusztaságokban jártam, amikor derült égből villámcsapásként ért Aelin üzenete. Egyenesen Résvárból, miszerint ő pénzért

harcol. – Nevetett, a fejét csóválta. – Tudtam, hogy fel kell készülnöm, és a hadseregemet az Anascaul-hegységbe kell küldenem.

Aedionnak elakadt a lélegzete. Rowannek csak azért nem, mert több évszázadnyi tapasztalata volt. Csapata is rendíthetetlen nyugalommal sorakozott fel, az évszázadok alatt több százszor álltak fel így. Készen álltak: vérontás vagy menekülés.

Ansel a győztesek mosolyával vigyorgott.

– A katonák fele már úton van, és készen állnak arra, hogy csatlakozzanak Terrasen seregéhez. Terrasen a barátnőm, Celaena Sardothien országa, aki nem feledkezett meg róla, még a Vörös-sivatagban sem. Minden éjszaka, amikor láthatóak voltak a csillagok, észak felé nézett, és a kedvenc csillagképét kereste. Hogyne segítettem volna neki hazája megvédésében, ha a sivatagban is annyit emlegette Terrasent? Már majdnem úton voltam a seregemmel, amikor megérkezett a következő levél, amiben közölte, hogy menjek az Oro-öbölbe, itt találkozzak vele, és kövessem az utasításait.

Aedion hirtelen megfordult, és Aelinre nézett. A sós víz, ami még a csónakban fröccsent rá, még csillogott napbarnított arcán.

– Az üzeneteid Iliumból...

Aelin Ansel leié intett.

– Hagyd, hadd fejezze be!

Ansel odament Aelinhez, és belekarolt. A Nyugati-pusztaság királynője úgy vigyorgott, akár egy démon.

– Feltételezem, hogy tisztában vagytok vele, hogy őfelsége, a királynő milyen parancsolgató típus. Nem nagyon szeretem, ha utasítgatnak, de az ő utasításait teljesítettem. A hadseregem másik felével délnek indultunk, átkeltünk a Fehéragyaron, és egyszer csak eljutottunk Melisande-ba. A királynőjük azt hitte, hogy segíteni jöttünk. A városkapun engedett be.

Rowan lélegzet-visszafojtva hallgatta.

Ansel éles hangon füttyentett egyet, mire a legközelebbi hajóról lódobogás és nyerítés hangzott fel. A fedélzeten egy aszterion kanca bukkant elő az istállóból – lótestbe zárt hurrikán.

Rowan nem tudta volna megmondani, mikor látta Aelint utoljára ennyire örülni.

– Kasida – súgta.

– Tudod – folytatta Ansel –, hogy soha nem volt ellenemre egy kis fosztogatás. Mivel a melisande-i királynő a seregei nagy részét Morathba küldte, tényleg nem maradt más választása, kénytelen volt megadni magát. Bár nagyon dühös volt, és nem akarta odaadni a lovat. Néhány napra tömlöcbe zártuk a királynőt, és amikor kiengedtük, látta, hogy az átkozott palotáján két lobogó van kitűzve: Terrasen zászlója és az én farkasos lobogóm!

– Micsoda? – értetlenkedett Aedion.

Aelin és Ansel felvont szemöldökkel néztek rá. Dorian tett egy lépést előre, a Pusztaságok királynője viszont olyan pillantást vetett rá, mintha most őt szeretné elrabolni.

Ansel széles gesztussal a hajókra mutatott.

– Malisande flottája ezentúl a mienk. A fővárosa is. – Aelin felé bökött az állával. – Őfelsége minden parancsát teljesítettem.

Feketecsőrű Manonból kitört a röhögés.

Aedion nem tudta eldönteni, kire haragudjon jobban: Aelinre azért, mert nem szólt semmit Briarcliffi Anselről és az átkozott hadseregről. Arról, hogy szépen csendben megparancsolta, hogy vegyék be Melisande-ot, és sajátítsák ki az ottani flottát. Vagy éppen saját magára, hogy nem bízott benne. Folyton szemrehányást tett neki, hogy nincsenek szövetségeseik. Nem is olyan régen is ezt tette, meg az ilk támadás előtt.

A társaság tagjai a fedélzeten állva beszélgettek. Aelin halkan így szólt:

– A melisande-iak Morathnak akartak segíteni azzal, hogy elvágják egymástól északot és délt. Nem azért foglaltam el a fővárosukat, mert dicsőségre vágyom, vagy hódítani akarok, hanem azért, mert nem akarom, hogy bármi akadályozzon a Morathtal való küzdelemben. Melisande-nak világosan a tudtára adtam, hogy mi volt az Erawannel kötött szövetségük ára.

Aedion legszívesebben prüszkölt volna dühében. Tábornok, herceg, Rowan pedig a hitvese vagy legalábbis majdnem az. És

mégsem avatta be őket. Aedionnak eszébe se jutott lehetséges szövetségesként gondolni a Pusztaságokra. Talán ezért nem avatta be őt Aelin a terveibe, mert megpróbálta volna őt lebeszélni.

Aedion így szólt Anselhez:

– A melisande-i királynő már biztosan üzent Morathba, és a seregeik sietnek vissza a fővárosba. Az itteni erőket irányítsd a Fehéragyar-hegységen keresztül északra! Az armadát innen is tudjuk irányítani.

Ansel Aelinre nézett, aki egyetértése jeléül bólintott. A Pusztaságok királynője ekkor Aedionhoz intézett kérdést:

– Azaz vonuljunk Terrasen felé? Keljünk át az Anascaul-hágón?

Aedion egy biccentéssel jóváhagyta a felvetést, és már azt számítgatta, hova helyezze Ansel katonáit, és a Romlásból kire bízza az irányításukat. Bár még nem látta Ansel embereit harc közben... Aedion nem várta meg, míg elmehet, egyszerűen megindult a hátsó fedélzetre vezető lépcsők felé.

Aelin hangos torokköszörüléssel megállította.

– Ansel holnap reggel elmegy. Beszéljétek meg előtte, hová vigye a seregét, miután egyesítette.

Aedion csak bólintott, aztán ment fel a lépcsőn, nem törődve apja aggódó tekintetével. A többiek is szétoszlottak. Aedion azzal sem foglalkozott, hova mennek, egyedül akart lenni néhány percet.

A korlátra támaszkodva a hajó oldalának csapódó hullámokat nézte. Próbált nem figyelni a környező hajókról őket kíváncsian méregető legénységre.

A vízen keresztül elért hozzá egy-egy beszélgetésfoszlány. *Észak Farkasa, Ashryver tábornok*. Történeteket is mesélgettek, többnyire koholmányokat, csak pár járt közel az igazsághoz. Aedion egy idő után hagyta, hogy a hullámok moraja elnyomja a szófoszlányokat.

Hirtelen megérezte Lysandra folyton változó illatát, és valami felengedett benne. És még könnyebbnek érezte magát akkor, amikor észrevette a finom, aranybarna karokat, ahogy a lány is a korlátba kapaszkodott mellette.

Lysandra hátrapillantva a boszorkányt és Elide-ot – jó istenek, *Elide-ot* – látta, akik az árbocnál ülve halkan beszélgettek. Talán a kalandjaikat osztották meg egymással azóta, hogy elváltak útjaik.

Aedion azt is hallotta, hogy a kapitány azt mondja, hogy az armada csak reggel kel útra. Aedion nem hitte volna, hogy Aelin a szárnyparancsnok wyvernjének visszatérésére várna.

– Nem jó, hogy itt veszteglünk – mondta Aedion, és az északi horizontot fürkészte. Az ilkek abból az irányból jöttek, és ha ilyen könnyen megtalálták őket, hiába veszi őket körül egy egész armada... – Két kulcs van nálunk és a Zár, pontosabban, ördög és pokol, az a valami, a boszorkánytükör. A dagály jól jön most. Mennünk kellene.

Lysandra szúrós szemmel nézett rá.

– Aelinnek mondd, ne nekem!

Aedion tetőtől talpig végigmérte.

– Valami baj van?

A lány az elmúlt néhány napban mintha kerülte volna. Úgy látta, hogy Lysandra a kurtizán eltúlzott maszkját öltötte magára: a szeme túl csillogónak, grimaszoló ajka túl puhának tűnt.

– Semmi, csak fáradt vagyok.

Aedionnak valahogy nem tetszett, ahogy a lány a tengerre bámult, és óvatosan így szólt:

– Nem lehet hozzászokni ahhoz, hogy folyton csatázik az ember. Bár már tíz éve csinálom, engem is teljesen kimerít. Nem csak testileg, lelkileg is.

Lysandra egy ujjal végigsimított a sima fakorláton.

– Azt hittem... Az egész egy remek kalandnak tűnt. Bár borzasztóan veszélyes volt, de mégis új volt, és nem voltam többé bezárva szép ruhák és hálószobák közé. De a Koponya-öbölben minden megváltozott. A túlélésről kezdett szólni az egész. És nem biztos, hogy mindenkinek sikerül. – Megremegett a szája. – Korábban nem voltak barátaim, úgy, mint most. Ma, ahogy a parton megláttam azt a flottát, és azt hittem, hogy az ellenségeink... Egy pillanatra úgy éreztem, hogy jobb lett volna, ha nem ismerlek benneteket. Mert a gondolat, hogy bármelyikőtöket... – Nagy levegőt vett. – Te hogy csinálod?

Hogyan tudsz úgy csatába indulni a Romlással, hogy nem esel szét a rettegéstől, hogy talán nem mindenki ússza meg élve?

Aedion figyelmesen hallgatta minden szavát, minden lélegzetvételét.

– Nincs más választásod, meg kell tanulnod szembenézni ezzel – felelte egyszerűen. Magában azt kívánta, bárcsak ne kellene a lánynak ilyesmin gondolkodnia, és ilyen terheket cipelnie a vállán. – A félelem, hogy elveszítesz valakit, ugyanúgy tönkretehet, mint maga a veszteség.

Lysandra végre a szemébe nézett. Azok a zöld szemek... az a szomorúság a lány szemében olyan volt Aedion számára, mint egy hasbarúgás. Legszívesebben megérintette volna, de erőt vett magán. Lysandra így szólt:

– Azt hiszem, hogy az elkövetkező időszakban többször emlékeztetnünk kell majd magunkat erre.

Aedion bólintott, és hosszan kifújta a levegőt.

– Azért élvezzük is azt a kis nyugalmat, ami megadatik!

Arra gondolt, hogy Lysandra olyan lány, aki képes erre. Lysandra nagyot nyelt, és elnézett mellette. Sűrű pilláival nagyokat pislogott.

– Tudod, hogy élvezem. Azt, ami... van, akármi is ez.

Aedion szíve hatalmasat dobbant, és azon tűnődött, tapintatosan haladjon-e tovább. Adott magának néhány pillanatot, és a szokásos módszere mellett döntött, ami mind a csatamezőkön, mind azon kívül jó szolgálatot tett neki: nyílt támadás nem leplezett önbizalommal. Ezzel mindig össze tudta zavarni az ellenfeleit.

– Azt, ami van kettőnk között? – kérdezte halvány mosollyal.

Lysandra, várakozásának megfelelően, mentegetőzni kezdett:

– Tudom, hogy az én életem nem túl... bizalomgerjesztő.

– Ezt itt fejezd be! – mondta Aedion, és egy lépéssel közelebb lépett. – Benned minden bizalomgerjesztő. Annyi emberrel találkoztam már eddig, nőkkel, férfiakkal, sokat láttam, sokat tapasztaltam.

Lysandra felvonta a szemöldökét. Aedion vállat vont.

– A hangulatomtól és a személytől függően mindben találtam élvezetet. – Az egyik korábbi szeretője az egyik legközelebbi barátja maradt, és az egyik legügyesebb parancsnoka a

Romlásban. – A vonzalom az vonzalom. – Összeszedte minden bátorságát. – Eleget tapasztaltam, és tudom, hogy te meg én... – A lány tekintetében valami megváltozott, és a szavak maguktól kicsúsztak a száján. Túl gyorsan. Túl hamar került sor egy ilyen beszélgetésre. – Megoldjuk. Az őszinteségen kívül ne akarjunk egymástól semmit! – Valóban ez volt az egyedüli kérése, de egy baráttól se kért volna többet.

A lány ajkán halvány mosoly játszadozott.

– Rendben, akkor benne vagyok – súgta.

Aedion még egy lépéssel közelebb lépett, nem törődve azzal, ki nézi őket a fedélzeten, a kötélzetnél vagy a többi hajón. Lysandra csodás arca kipirult, és Aedionnak erőt kellett vennie magán, hogy ne simogassa meg az arcát az ujjával és a szájával. Hogy ne ízlelje meg a bőrét.

De nem fogja elsietni. Élvezni fog minden pillanatot, ahogy Lysandrának is mondta, hogy tegye.

Mert ez lesz az utolsó vadászata. Esze ágában sem volt elvesztegetni egyetlen nagyszerű percet sem. Nem akart elvesztegetni egy pillanatot sem, amivel a sors megajándékozza, ráadásul annyi mindent meg szeretett volna mutatni a lánynak.

Meg akart mutatni neki minden patakot, erdőt és tengert Terrasenben. Látni akarta Lysandra nevetését az őszi bálokon, tavasszal, ahogy szalagot fon a májusfák körül, nézni, ahogy tágra nyílt szemmel hallgatja a régi történeteket háborúkról és szellemekről a ropogó téli tábortűznél, egy hegyi házikóban. Mindent. Mindent meg fog mutatni neki. És azért fog harcolni, hogy ezt megtehesse.

Lysandrára mosolygott, és megcirógatta a kezét.

– Örülök, hogy most az egyszer sikerült egyetértenünk.

60.
FEJEZET

Aelin és Ansel a borosüvegekkel koccintottak. A hajókonyha hosszú, összeszabdalt asztalánál ültek. Mélyen meghúzták a flaskákat.

Másnap hajnalban akartak útnak indulni, észak, Terrasen felé.

– Most pedig hajlandó vagyok meghallgatni minden kívánságot és követelést! – mondta Aelin a csúszós asztalra könyökölve.

Lysandra szellemleopárd alakjában hevert a padon összegömbölyödve. A fejét Aelin ölében tartotta, és nyávogva fújtatott egyet. Ansel csodálkozva nézett rá.

– Mi van, nem tetszik valami?

– Jó lenne – dörmögött Aedion, aki az asztal túlsó végén foglalt helyet Rowannel –, ha legalább részben beavatnál a terveidbe, Aelin.

– Pedig olyan jó nézni az arcotokat, amikor minden kiderül! – jelentette ki ártatlan hangon Aelin.

A fiúk morgolódtak. Aelin tisztában volt vele, hogy nagyon dühösek, amiért nem szólt nekik Anselről. De annyira félt, hogy csalódást okoz nekik, nem sikerül a terve... Ezt egyedül akarta végigcsinálni.

– Ilkekkel és valgokkal ezek szerint nem találkoztál Melisande-ban – mondta Rowan Anselnek. Láthatólag valamelyest sikerült úrrá lennie ingerültségén.

– Szerinted a hadseregem nem lett volna elég erős a város elfoglalásához, ha ilkek vagy valgok lettek volna ott? – Ansel meghúzta az üveget, és a szemében vidámság csillogott. Dorian

Fenrys és Gavriel között ült az asztalnál, ők hárman bölcsen hallgattak, Lorcan és Elide valahol a fedélzeten tartózkodtak. – Nem, herceg – folytatta Ansel. – Rákérdeztem a melisande-i királynőnél, hogy miért nincsenek náluk morathi szörnyetegek. Egy kicsit hízelegtem még neki, azután bevallotta, hogy mindenféle diplomáciai mesterkedéssel és furfanggal elérte, hogy Erawan ne bántsa se őt, se a katonáit.

Aelin sajnálta, hogy már a bor harmadát megitta, mégsem érez semmilyen tompaságot. Nagyon elfáradt már ahhoz, hogy józan fejjel folytasson ilyen beszélgetést. Ansel hozzáfűzte:

– Ha véget ér a háború, Melisande helyzete nagyon kényes lesz. Nem hivatkozhatnak majd ugyanis arra, hogy Erawan vagy a valgok igájában senyvedtek. A királynő és hadserege mindent önszántából tett, az ő döntése volt, hogy szövetségre lép Erawannel. – Szúrós pillantással nézett a konyha legsötétebb sarkába, ahol Feketecsőrű Manon ült egymagában. – A melisande-iak legalább együtt bánkódhatnak a vasfogúakkal elhamarkodott döntésük miatt.

Manon vasfogai felvillantak a félhomályban. A wyvernjét azóta nem látták és nem hallottak róla, hogy elhagyta a hajót. Egyébként délután több mint egy órát beszélgettek Elide-dal a fedélzeten.

Aelin úgy döntött, hogy kicsit enyhíti a feszültséget, és tett egy megjegyzést:

– Ansel, nekem emberekre van szükségem. Nem is tudok egyszerre több helyen lenni.

Erre mindenki felkapta a fejét. Ansel újra az üveget szorongatta.

– Azt akarod, hogy szerezzek neked *még egy* hadsereget?

– Azt akarom, hogy találd meg nekem az eltűnt crochan boszorkányokat.

– Micsoda? – kérdezte Manon, és felpattant.

Aelin egy vágást kapirgált az asztalon.

– Valahol rejtőzködnek, de biztosan élnek még belőlük, ha a vasfogúak üldözik őket. Akár jelentős számban is élhetnek. Ígérd meg nekik, hogy osztozol velük a Nyugati-pusztaság területén! A tied Briarcliff és a partszakasz fele, nekik pedig add oda a déli részt és a szigeteket!

Manon szemében a halál csillogott, ahogy közelebb vonult.

– Neked nincs jogod ahhoz, hogy ilyen ígéreteket tegyél.

Rowan és Aedion a kardjukért nyúltak. Lysandra kinyitotta álmos szemét, kinyújtotta a mancsát a padon, és pengeéles karmait Manon sípcsontja és Aelin közé helyezte.

– Az átok miatt úgysem tudod megtartani ezeket a területeket. Anselnek se tálcán nyújtották oda, volt ott minden: vér, veszteség... Ansel csavaros esze is kellett hozzá.

– De a Nyugati-pusztaságok az én hazám, népem hazája!

– És ez volt az ára az Erawannel kötött szövetségnek is, ha nem tévedek. A vasfogúak visszakapják a hazájukat, Erawan pedig biztos megígérte nekik, hogy megtöri az átkot.

Manonnak elkerekedett a szeme.

– Jaj, a vén banyák nem meséltek erről? Nagy baj, nagyon nagy baj. Ansel kémei megtudtak azért ezt-azt. – Aelin végigmérte a szárnyparancsnokot. – Ha te és a boszorkányaid jobbnak bizonyultok a főboszorkányaitoknál, akkor nektek is találunk helyet a Pusztaságokban.

Manon visszament a helyére, és úgy bámult a parázstartóra, mintha a tekintetével képes lenne megfagyasztani azt.

– Jaj, ezek a boszorkányok olyan érzékenyek! – dünnyögte Ansel.

Aelin összeszorította a száját, de Lysandra fújtatva elnevette magát. Manon összekoccintotta a körmeit, mire Lysandra válaszul ugyanezt tette.

– Keresd meg a crochanokat! – kérte Aelin Anselt.

– Nincs belőlük több – vágott közbe Manon. – Szinte teljesen kiirtottuk őket.

– És ha a királynőjük hívná őket össze? – kérdezte Aelin.

– Én éppen annyira vagyok a királynőjük, mint te.

Ez majd kiderül. Aelin az asztalra tette a tenyerét.

– Küldj mindenkit északra! – mondta Anselnek. – Az, hogy egy ügyes húzással bevettük Melisande-ot, fel fogja bosszantani Erawant. Nem ragadhatunk le ennyinél. Melisande neki semmiség. Terrasent fogja megtámadni.

– Szerintem Erawan már akkor is dühöngött, amikor megszületett. – Csak Ansel volt képes gúnyolódni egy valg királyon, de ő akkor is halálra röhögte magát, amikor a lopott

lovával átugratott egy szakadékon. Aelin máig csodálkozott, hogyan jutott át a túloldalra, és nem zúdult a mélybe Kesidával együtt.

– Meglesz. Nem tudom, mit sikerül elérnünk, de amúgy is észak felé akarok menni. Szegény Hisli! Hogy fogja kibírni, hogy megint el kell válnia Kasidától?

Egyáltalán nem volt meglepő, hogy Ansel annyira ragaszkodott Hislihez, ahhoz az aszterion kancához, amit magának lopott. De Kasida! Kasida még szebb volt, mint ahogy Aelin emlékeiben élt. Aelin egyszer találkozott a kedvencével a melisande-i hajón. Lekefélte, és egy almával próbálta megvesztegetni.

Ansel ivott néhány kortyot.

– Egyébként, amikor téged Távolvégbe vittek, én éppen a trónért harcoltam az önjelölt Lord Loch ellen. Sikerült magam köré gyűjtenem néhány másik lordot. De még a Pusztaságokat is elérte a hír, hogy rabszolgának vittek téged.

Aelin továbbra is az asztalon lévő vágásokat piszkálva felelt, miközben tisztában volt vele, hogy a többiek is figyelik.

– Nem volt valami kellemes élmény.

Ansel bólintott.

– Miután megöltem Lochot, újabb jelentkezők adódtak. Be kellett bizonyítanom a népnek, hogy joggal szereztem meg a trónt. Tudtam, ha bárki túléli Távolvéget, az te leszel. Miután elrendeztem a dolgaimat, útnak indultam. A Ruhnn-hegységben ért a hír, hogy már Résvárba vittek... – Jelentőségteljes pillantás Dorianre, aki rezzenéstelen arccal hallgatott. – Résvárba viszont nem jöhettem utánad. Túl messze volt. Egy szónak is száz a vége, visszafordultam és hazamentem.

– Ki akartál szabadítani Távolvégből? – kérdezte Aelin fojtott hangon.

A lámpa fényében Ansel haja rubinvörös és arany színben csillogott.

– Nem volt olyan nap, sőt, olyan óra, hogy ne jutott volna az eszembe, mit tettem a sivatagban. És az is, hogy te huszonegy perc után kilőtted azt a nyilat. Azt mondtad, hogy húsz percet adsz, aztán lőni fogsz. Számoltam, tudtam, mennyi idő telt el. Adtál még egy percet.

Lysandra kinyújtózkodott, és a pofájával Ansel kezéhez dörgölőzött, aki szórakozottan megsimogatta az alakváltót.

– Te olyan voltál nekem, mint egy tükör – mondta Aelin. – Azt a percet nem csak neked, magamnak is adtam. – Odakoccintotta az övéhez az üvegét. – Köszönöm!

– Ne köszöngess előre semmit!

Valami furcsa volt a hangjában, és a többiek is felfüggesztették az evést, és letették az evőeszközöket a ragujuk mellé.

– A tüzeket Eyllwe partjainál nem Erawan okozta – mondta Ansel, és vörösesbarna szeme villogott a lámpa fényében. – Kihallgattuk Melisande királynőjét és közvetlen környezetét. A parancs nem Morathból érkezett.

Aedion halkan felmordult, és ebből Ansel tudta, hogy Aedion már tisztában volt ezzel, és nem is csak ő egyedül.

– Megtudtuk, hogy tündérkatonák gyújtották a tüzeket, méghozzá hajókról.

– Maeve – dünnyögte Gavriel. – De a gyújtogatás nem az ő stílusa.

– Hanem az enyém – mondta Aelin. Minden tekintet rá szegeződött. Keserűen elnevette magát.

Ansel bólintott.

– Ő csinálta, de téged vádol vele.

– De miért? – kérdezte Dorian, és beletúrt fekete hajába.

– Ezzel akarta meggyengíteni Aelint – mondta Rowan. – Kegyetlen diktátor színében akarja feltüntetni, nem népe megmentőjeként. Olyan veszélyként, ami ellen közösen kell fellépni, és semmi esetre sem szabad szövetségre lépni vele.

– Meg kell hagyni, Maeve ügyesen játssza a játékot – monda Aelin.

– Ezek szerint elérte a partvidéket – jegyezte meg Aedion. – De hol a pokolban van most?

Aelin gyomra összeszorult a félelemtől, és nem merte kimondani, hogy észak felé hajózik, a védtelen Terrasen felé... Ahogy Fenrysre és Gavrielre pillantott, látta rajtuk, hogy ők is tudják a választ.

– Pirkadatkor indulunk – mondta Aelin.

Egy óra múlva Rowan a félhomályos kabinjukban kiterített a földre egy térképet, és húzott rajta három vonalat, egymás mellé, elég nagy távolságra egymástól a kontinensen. Aelin mellette állt, és nézte.

Rowan a bal szélső vonaltól a középső felé húzott egy nyilat, majd halkan szólalt meg, hogy a többiek a szomszédos szobában vagy a folyosón ne hallják.

– Ansel és a hadserege a nyugati hegyekből csap le.

Rajzolt még egy nyilat az ellenkező irányba, a jobb szélső vonal felé.

– Rolfe, a mikéniek és ez az armada a keleti part felől támad.

Rajzolt még egy harmadik nyilat is, a kis rajz jobb felébe. A három nyíl majdnem összeért.

– A Romlás és Ansel hadseregének másik fele az Agancs-hegységből indul a kontinens szíve felé. A hadseregek Morachban egyesülnek.

Rowan zöld szeme szinte lángolt.

– Pontosabb helyzetüket majd te fogod meghatározni.

– Még több katonára és időre van szükségem.

– És te melyik hadseregben akarsz harcolni? – kérdezte Rowan a homlokát ráncolva. – Aligha tudlak rábeszélni arra, hogy maradj a frontvonal mögött.

– Kár ilyesmivel próbálkoznod.

– Hol maradna az izgalom, ha én minden dicsőséget megszereznék, miközben te tétlenül meresztenéd a hátsódat? Életem végéig hallgathatnám tőled a szemrehányásokat.

Aelin elnevette magát. A földre Erilea térképe mellett más térképeket is leterítettek, így együtt szinte az egész világ kirajzolódott előttük. Aelin úgy állt ott felettük, mintha ki tudná fürkészni a közeli és távoli hadseregek mozgását.

Rowan továbbra is a földön térdelve nézte a világot Aelin lábainál.

Aelin pedig rájött, hogy ez nem túlzás: ha megnyeri a háborút, felszabadítja a kontinenst...

Az a világ, ami egykor oly végtelennek tűnt a számára, most a lábai előtt olyan... törékenynek tetszett. Olyan kicsi volt.

– Tudod, hogy képes lennél rá – mondta Rowan. A lámpa fénye élesen megvilágította a tetoválását. – Elfoglalhatnád az egész világot. Fordítsd Maeve ellen a saját fegyverét! Váltsd be az ígéreted!

Szavaiban nem volt ítélkezés, csak tisztességes tervezgetés és gondolkodás.

– És te csatlakoznál hozzám, ha hódítóként lépnék fel?

– Te egységet tudnál teremteni, és a hadsereged nem fosztogatna és gyújtogatna. Természetesen én mindig melletted állnék, akármilyen célt tűznél is ki magad elé.

– Nem gondolod, hogy fenyegetést jelentek a világra nézve? – töprengett hangosan Aelin. – A többi királynak nem lenne többé egy nyugodt perce sem, azt várnák, mikor válik számomra szűkössé Terrasen. Mindent megtennének azért, hogy a határainkon belül maradjunk, és mindenáron arról próbálnának meggyőzni bennünket, hogy ők hasznos szövetségesek, kereskedelmi partnerek és nem vetélytársak, ellenfelek. Maeve úgy próbálta beállítani Eyllwe partvidékének a megtámadását, mintha én tettem volna, talán azért, hogy ellenem fordítsa azokat a területeket: megmutassa, mennyire veszélyes vagyok, és főleg, hogy nem vagyok ura az erőmnek: a Koponya-öbölben szétvertem az ellenséges hajókat, a partvidéken teljesen ártatlan halászfalukat gyújtottam fel...

Rowan bólintott.

– És ha képes lennél rá, akkor... akár az egész világot meghódítanád?

Aelin egy pillanatra maga előtt látta a saját arcát kőbe vésve. A szobrait olyan távoli királyságokban, ahol nem is hallottak Terrasen létezéséről. Egy élő istennő, Mala örököse, és az ismert világ meghódítója. Zenét, könyveket, kultúrát vinne az emberek életébe, és a Föld minden zugából kisöpörné a hazugságot, korrupciót...

– Most még nem – felelte halkan.

– És később?

– Talán ha megunnám a királynősködést... akkor elgondolkodnék azon, hogy ne legyen-e császárnő belőlem. Az

utódom akkor nemcsak egy királyságot örökölne, hanem annyit, ahány csillag van az égen.

A szavaival nem ártott senkinek, egyszerűen csak hangosan kimondta a gondolatait, akármilyen buták és haszontalanok voltak is. Bár talán ő se jobb egy fokkal sem Maeve-nél vagy Erawannél, ha ilyesmiken gondolkodik. ..

Rowan a Nyugati-pusztaságok térképe felé bökött az állával.

– Miért bocsátottál meg Anselnek azok után, amit veled és a többi orgyilkossal tett a sivatagban?

Aelin visszaguggolt a földre.

– Ansel csak egy rossz döntést hozott, megpróbált begyógyítani egy gyógyíthatatlan sebet, és bosszút állni azokért, akiket szeret.

– Te tényleg még Résvárból indítottad be az eseményeket? Azzal, hogy részt vettél a küzdőtéri harcokban... tényleg Anselnek is üzentél vele?

Aelin önelégülten vigyorgott, és kacsintott.

– Tudtam, ha Briarcliffi Anselnek hívatom magam, akkor el fog jutni hozzá a hír, hogy egy vörös hajú nő az *ő* nevét használva öli sorra a tapasztalt harcosokat egy résvári kocsmában. És azonnal tudni fogja, hogy ez az illető én vagyok.

– Akkor nem csak Arobynn miatt festetted vörösre a hajad.

– A legkevésbé őrá gondoltam.

Aelin morcosan nézett a térképekre, bosszús volt amiatt, hogy nem jelzik az ellenséges seregek elhelyezkedését szerte a világon.

Rowan beletúrt a hajába.

– Időnként sajnálom, hogy nem ismerem minden gondolatodat, tervedet, elképzelésedet, de ilyenkor az is az eszembe szokott jutni, hogy mennyire élvezem viszont, amikor beavatsz. Rendszerint ilyenkor kiugrik a szívem a helyéről.

– Mindig is tudtam, hogy szadista vagy.

Rowan kétszer szájon csókolta, aztán megpuszilta az orrát, és picit megharapdálta. Aelin felszisszent, és eltolta magától. Rowan dörmögő nevetésébe beleremegtek a faborítású falak.

– Ezt azért kapod, mert nem mondtál el nekem mindent. Ráadásul *nem először* fordul elő.

Ám mondhatott Rowan bármit, mégis olyan... boldognak tűnt. Tökéletesen elégedettnek, hogy itt térdel a térképek között,

amiket a kialvóban lévő lámpa homályosan megvilágított. Pedig lehet, hogy a világ hamarosan pokollá változik.

Amikor Aelin megismerte, hűvös természetű, komor tündér volt, aki nem tudott mosolyogni, és csak arra várt, hogy egy méltó ellenfél a halálba küldje őt... Most sugárzott az arca az örömtől.

– Rowan – szólította meg Aelin, és megszorította a kezét.

A szikra kihunyt a tündér szeméből.

– Rowan, lenne hozzád egy nagy kérésem.

Manon álmatlanul forgolódott a szűk ágyban.

Aludt ő már sokkal rosszabb körülmények között is, bár azért bosszantotta a hitványul befoltozott hajóablak. A résen befújt a sós tengeri levegő, és besütött a holdvilág.

Nem fogja megkeresni a crochanokat, akármit mond is Terrasen királynője. Egy dolog tudni, hogy honnan származunk, más viszont... élni a jogainkkal. Manon kételkedett abban, hogy a crochanok elismernék őt, különösen úgy, hogy megölte a hercegnőjüket. A saját féltestvérét.

De még ha a crochanok úgy is döntenének, hogy megbocsátanak neki, szolgálják őt, és harcolnak a parancsnoksága alatt... Manon megérintette a hasán húzódó vastag heget. A vasfogúak nem fognak osztozni a Pusztaságokon.

Manon a hátára fordult, és kihúzta haját a nyaka alól, ami ragacsos volt az izzadságtól.

A vasfogúak és a crochanok történelmét csak úgy ismerte, ahogy a nagymamája és a többi boszorkány előadta neki, akik a nevelésével foglalkoztak. Mi van akkor, ha a viszálykodás oka teljesen más volt? És megérte-e, ha a crochanok száműzetése volt az ára, és az, hogy évszázadokon keresztül irtották a crochanokat?

Kikukucskált a résen a tengerre. Annyira szeretett volna megpillantani egy árnyékot a sötét égbolton, és meghallani az ismerős szárnyak verdesését.

Abraxosnak már régen itt kellett volna lennie. Manon próbálta elfojtani magában az aggodalmas gondolatokat.

A szárnycsapkodás helyett léptek zaját hallotta a folyosóról. A kabinajtó szinte zajtalanul kinyílt, aztán becsukódott. Be is záródott.

– Mit keresel itt? – kérdezte Manon, de nem ült fel közben.

A király hollófekete haján megcsillant a holdfény.

– Már nem vagy leláncolva.

Manon erre felült, és a falba fúrt karikákra pillantott, ahová korábban a láncait rögzítették.

– Jobban tetszik, ha bilincsben vagyok?

A zafírkék szemek mintha világítottak volna a sötétben.

– Nem mindig, de időnként igen – felelte a király az ajtónak dőlve.

Manon fújtatva elnevette magát.

– Te még soha nem gondolkodtál el ezen – mondta, és a szavak maguktól csúsztak ki a száján.

– Min? – kérdezte Dorian, pedig tudta, mire gondol.

– Azon, hogy én ki vagyok valójában.

– Számít neked az én véleményem egyáltalán, boszi?

Manon felállt, és elindult, de megállt tőle néhány lépésre. Hagyta, hogy a sötétség közéjük álljon.

– Látom, hogy egyáltalán nem dúlt fel, hogy Aelin úgy vette be Melisande-ot, hogy kész tények elé állított mindenkit. És neked az is mindegy, hogy én egy crochan vagyok...

– Az, hogy hallgatok, nem jelenti azt, hogy nincsenek érzéseim. Jó okom van arra, hogy magamban tartsam a gondolataimat.

Az ujjai végén jég csillant.

– Azon gondolkodom, hogy a végén ki fog szembenállni Erawannel: te vagy a királynő?

– Szerintem az a fontosabb, hogy a tűz legyőzi a sötétséget.

– Igen, de te úgy tudnád cafatokra tépni a démonkirályt, hogy nem mocskolod be közben a kezed. Láthatatlan kezekkel csinálnád.

Dorian halványan elmosolyodott.

– Jobb dolgokra is tudom használni a kezeimet: a láthatatlanokat és a valódiakat is.

Csábítás volt, és kérdés. Manon állta a tekintetét.

– Akkor fejezd be, amit elkezdtél! – suttogta Manon.

Dorian kedvesen mosolygott, de volt a mosolyában egy árnyalatnyi kegyetlenség is. Manonnak ettől felforrósodott a vére, mintha a tűzkirálynő fújta volna a lángját a testébe.

Hagyta, hogy Dorian a falnak döntse, és végignézte, ahogy a király kioldja az inge zsinórjait. Hagyta, hogy Dorian ajka meztelen nyakát érje, a füle alatt.

Manon háta kissé megfeszült Dorian nyelvének érintésére. Aztán Dorian eltávolodott, de a láthatatlan kezek folytatták a simogatást: a combját simogatták, a dereka felé. A király teste remegett a feszültségtől. Visszafogta magát. Manon már találkozott olyannal, hogy egy férfi vágyakozva nézte, szinte falta a tekintetével, de nem lendült akcióba.

– A rémkutya hazudott nekünk akkor – szólt hirtelen Dorian. – A helyettesed haláláról. Éreztem rajta, hogy hazudik.

Manon valamiért megkönnyebbült, de kijelentette, hogy nem akar erről beszélni.

Dorian újra közeledett, és a láthatatlan kezek elérték Manon mellét. Manon a fogát csikorgatta.

– És miről szeretnél beszélgetni, Manon?

A boszorkány még nem hallotta, hogy a nevén szólította volna. Ilyen kedves hangon végképp nem.

– Semmiről – vetette oda. – És te sem akarsz beszélni! – tette hozzá, és a szemét forgatta.

Dorian újra gyengéden mosolygott, de a mosolyába némi kegyetlenség is vegyült. Megint közelebb jött, és a valódi kezek elfoglalták a láthatatlan kezek helyét.

Ott vándoroltak a combján, a derekán, a mellén. Ráérősen, már-már lustán. Manon csak azért nem ellenkezett, mert soha senki nem merte így kényeztetni. Amikor a testük összeért, mintha jeget és tüzet érzett volna. Hirtelen azt érezte, hogy a mozdulatai elvarázsolják és elringatják. Doriannek lassú, igéző mozdulatai voltak. Manon akkor sem tiltakozott, amikor Dorian levette róla az ingét, és szemügyre vette sebhelyes, meztelen felsőtestét.

A mellével izgalomba hozta. A tekintete mohóvá vált. Aztán meglátta a hasát és a heget...

A sóvárgást hideg kegyetlenség váltotta fel. Hideg harag, de nem Manonra irányult. Manon gyorsan rájött, hogy kire dühös.

– Emlékszem, egyszer azt mondtad, hogy van egy határvonal az önvédelemből elkövetett gyilkosság és az élvezetből elkövetett között. Azt kérdezted, hogy én melyik oldalon állok.

Ujjával finoman hozzáért a hasán húzódó heghez.

– Ha a nagyanyád a kezem közé kerül, átlépem ezt a határt.

Manon háta libabőrös lett. Mellbimbói megkeményedtek. Dorian észrevette. Megérintette az egyiket, aztán lehajolt, és megnyalta. Manon az ajkába harapott, hogy ne nyögjön fel. A kezével megsimogatta Dorian selymes haját.

Dorian továbbra is a nyelvével kényeztette a mellbimbóját. A király kissé hátrahajtotta a fejét, hogy jobban lássa.

– Az egész testedet meg akarom kóstolni – vallotta be.

Azután a boszorkány szájára tapasztotta az ajkát. Manon pedig minden józanságát elvesztette.

Megnyílt, hogy a király lakmározhasson belőle. Manon nem tudta, hogy Dorian mit érez. Dorian íze őt a tengerre, a téli reggelekre és valami ismeretlenre, egyben ismerősre emlékeztette. Manon ösztönösen felnyögött.

Dorian óvatosan maga felé fordította Manon állát. Megcsókolta, és finoman szétnyitotta a nyelvével a száját. Manon teste megfeszült. Teljesen átadta magát Dorian kezeinek és a nyelvének. A kényeztetéstől képtelenné vált a gondolkodásra.

Manon korábban soha nem veszítette el az önuralmát. Még a ritka, intim pillanatai során sem. A gyengeség jelének tartotta. De most a szabadság furcsa és teljesen ismeretlen érzése fogta el.

Dorian ujjai élvezték ruganyos izmait, a combjához, aztán a feneke felé vándoroltak. Erősen magához szorította, és mielőtt Manon felkiálthatott volna, a karjába vette.

Manon a lábával átfogta a csípőjét. Dorian az ágyra vitte. Ezalatt a nyelve végig mozgott a lány szájában. Lefektette Manont, és elkezdte kihámozni a nadrágjából.

Aztán megint kicsit eltávolodott, megnézte magának, most már teljesen meztelenül. Megsimogatta a combja belső oldalát, és felfelé vándorolt a szeméremdombja felé.

– Már azóta akarlak, hogy először megláttalak Tölgyváldban – mondta Dorian rekedten.

Manon erre lehúzta róla az ingét, és gyönyörködve nézte az adarlani király izmos felsőtestét.

– Igen. – Csak ennyit felelt.

Remegő kézzel csatolta le Dorian övét.

– Igen – ismételte meg Manon, amikor Dorian az öléhez ért.

Dorian biztatóan mormogott, majd az ő ruhái is lerepültek a földre. Óvatosan felemelte Manon kezét a feje fölé, és a láthatatlan kezeivel gyengéden leszorította. Valódi, ügyes, bűnös kezeivel pedig a teste minden porcikáját kényeztette. Ügyes és bűnös nyelve is szorgosan munkálkodott. A boszorkány a végletekig fel volt hevülve, és megharapta a férfi vállát, különben mindenki hallotta volna a hajón a nyögését, amikor Dorian Havilliard belecsúszott, mélyen.

Manont nem érdekelte, ki ő, ki volt, és ki akart lenni. A férfi sűrű hajába túrt, aztán végigsimított az őt egyre inkább a vonzóan végtelen szakadék felé taszító lökéseknél megfeszülő és kiengedő hátizmain.

Minden lökés egyre feljebb repítette egy csúcs felé, ami egyszerre volt forró és jeges. Test, tűz és vas, most ezt érezte. Kiéhezett teste reagált Dorian kiéhezett testének hívására. Most csak ez létezett.

Többet, többet, még többet akart. Mindent.

Mintha hangosan kimondta, vagy kérte volna, mert Dorian – a sötétség óvja meg – megadta neki, amit kért. Mindkettejüknek.

Dorian teste végül megdermedt Manon felett, az ajka egy leheletnyire volt az övétől. Előtte vad csókban forrtak össze, Dorian csak emiatt nem ordított hatalmasat, amikor elért a csúcsra.

Manon reszketett, és nem is értette teljesen, hogy Dorian mit csinált a testével. Amikor Dorian elsöpört egy tincset az arcából, remegett a keze.

Manon fokozatosan kezdte el észlelni a külvilágot. Átható volt a csend. És rengeteg tündérfül hallhatott mindent kintről, a kajüt falain kívülről.

Dorian továbbra is rajta, benne volt.

– Ez el kellett, hogy simítson minden félreértést – mondta. Zafírkék szeme csillogott.

A láthatatlan kezek felvették a földről a ruháját.

– És elsimított? – kérdezte Manon.

Dorian óvatosan végighúzta ujját Manon alsó ajkán. Összerezzent, amikor Manon bedugta az ujját a szájába.

– Nem. Semmi jele.

A szürkület ezüstös fénybe vonta a kajütöt. Mindketten észrevették, hogy hajnalodik. Dorian halk sóhaj kíséretében lemászott róla. Manon összeszedte a ruháját. Katonaélete során megtanult gyorsan öltözködni, félsötétben is ment. Éppen kezdte összekötni inge zsinórjait, amikor Dorian hirtelen megszólalt.

– Veled még csak most kezdődik az egész.

És akkor fektetsz le, amikor csak kedved tartja? – gondolta Manon.

Ez a férfias mondat egy pillanat alatt visszahozta Manont a valóságba. A fogát csikorgatta.

– Ha legközelebb nem akarsz szorosabb kapcsolatba kerülni a vaskörmeimmel, akkor ne feledd: nem egyedül te döntesz!

Dorian vetett még rá egy férfipillantást, és éppolyan nesztelenül, ahogy jött, kifelé indult. A küszöb előtt megállt, mintha akarna valamit válaszolni, de semmit nem mondott. Becsukta az ajtót. Már-már visszataszító volt a nyugalma és a magabiztossága.

Manon nézte a becsukódó ajtót, és a vérét átkozta, hogy megint nem tudott parancsolni neki. Azon csodálkozott, hogyan engedhette meg Doriannek, hogy így bánjon vele.

Soha életében nem engedte meg egy férfinak, hogy belemásszon. Mit szólna Dorian, ha ezt tudná? És ha még azt is megmondaná neki, hogy legszívesebben megkóstolta volna a nyakánál? Vagy más helyeken?

Manon beletúrt a hajába, és a párnájára hanyatlott. A sötétség óvja meg!

Magában azért imádkozott, hogy minél előbb térjen vissza Abraxos. Túl sokáig volt már Manon idegenek között, emberek, tündérek társaságában. Vissza kell térnie az övéihez. Elide-ért nem kell aggódni. Lehet, hogy a terraseni királynő nem egy angyal, de Elide-ot mellette nem fenyegeti semmilyen veszély.

Az övéihez? De hova? Fogalma sincs, hol vannak a Tizenhármak. Akármit állít is Dorian, lehet, hogy elpusztultak.

Manon el se tudta képzelni, hova megy majd a hajóról. Még életében nem tűnt neki ilyen hatalmasnak a világ.

És ilyen üresnek.

Elide, bár korán lefeküdt, alig aludt egész éjszaka. Egy közös kabinban volt a fekvőhelyük Lorcannel és más matrózokkal együtt, függőágyakban. A szagok, a hangok, a tenger ringatózása... Hiába volt végtelenül kimerült, mégis nagyon zavarta az egész. Mintha valaki folyton megbökte volna, hogy ébredjen, ne aludjon, de... hiába nézett körül, nem látott semmit.

Lorcan is órákig csak forgolódott, mintha őt is ébren tartotta volna valami. Mintha várna valamire.

A tündér mágikus ereje nagyon megcsappant, mire elérték a hajót, bár ennek semmilyen külső jelét nem adta, talán csak mintha jobban összezárta volna az ajkát. Elide azonban tudta, hogy közel áll a teljes kiégéshez. A mágiája, amivel az ő bicegését gyógyította, még órákkal később is egy gyertyára emlékeztette Elide-ot: hol érezte, hol csak halványan pislákolt.

Miután Manon beszámolt Elide-nak arról, hogy a Tizenhármak sorsa teljesen bizonytalan, Elide legszívesebben mindenkit elkerült volna. A többiek, a vörös hajú nőt is beleértve, aki a parton várta őket, a fedélzeten beszélgettek. Lorcan is, aki komoran hallgatta, ahogy vitatkoznak, tervezgetnek, mintha percről percre fokozódott volna benne valami feszültség.

Elide most őt nézte, ahogy néhány lépésnyire tőle aludt. Az álom meglágyította durva vonásait. Elide-ban időnként felmerült az a gondolat, vajon nem jelent-e veszélyt a személye a királynőre. Vajon a többiek is észrevették, hogy Lorcan milyen gyakran mered Aelin hátára? Mint aki célba akarja venni.

Mintha megérezte volna, hogy figyeli, Lorcan kinyitotta a szemét, és nyugodtan Elide-ra pillantott. Elide elmerült a tekintetében. A pirkadatot megelőző szürke fényben Lorcan tekintete szinte túlvilágínak tűnt.

Lorcan az életét kockáztatta érte.

Lorcan tekintete Elide karjára siklott, amit kicsit kilógatott a függőágyból, és mintha ellágyult volna. A bőre még kicsit érzékeny volt... de csodálatos módon begyógyult a seb. Kétszer is megköszönte Gavrielnek, de az csak kedvesen vállat vont.

Lorcan halványan mosolyogva felé nyújtotta a kezét, és bőrkeményedéses ujjaival végigsimította a karját.

– Tényleg ezt szeretnéd? – kérdezte alig hallhatóan, mintha csak a függőágy nyikorgott volna. A hüvelykujját végighúzta a lány tenyerén.

Elide nagyot nyelt, és figyelmesen megnézte az arcát a legapróbb vonásokig.

– Azt hittem, hogy ez nyilvánvaló – mondta halkan, de az arca kipirult.

Lorcan az ujjait az övébe fonta. Fekete szemében valami olyan érzelem csillant, mint a csillagfény, de Elide nem tudta beazonosítani.

– Beszélnünk kell – mondta Lorcan rekedten.

Ekkor rémült kiáltás ébresztette fel a matrózokat.

Elide majdnem kiesett a függőágyból. Tengerészek rohantak el mellette. Elsöpörte a haját az arcából, és Lorcan már el is tűnt.

A fedélzeten nyüzsögtek a matrózok. Elide felsántikált egy lépcsőn, hogy lássa a felbolydulás okát. A szomszédos hajókról is izgatott kiáltások hallatszottak. Elide gyorsan rájött, mi volt az oka.

Nyugatról egy másik armada hajózott feléjük.

Elide a csontjaiban érezte, hogy azok a hajók nem a szövetségeseik, akikre Aelin várt.

Fenrys hirtelen mellette termett a lépcsőn.

– Maeve – suttogta.

61.
FEJEZET

A Találkozó Elkerülhetetlen Volt, nem volt más választásuk. Maeve armadájának kedvezett a szélirány és az áramlatok is. Hiába volt közel a part, még előtte utol fogják érni őket. A tündérkatonák ráadásul túlerőben voltak... esélyük sem volt.

Rowan és Aedion az események minden lehetséges forgatókönyvét felvázolták Aelinnek, de mindegyik egy irányba mutatott, az összeütközés felé. Aelin mágiája azonban az ilkekkel folytatott csatában teljesen kimerült, iszonyúan fáradt volt... Tudta, hogy ez hova vezet.

Maeve-nek harmadannyival több hajója volt, és halhatatlan, mágikus erejű harcosai.

A fekete vitorlák villámsebesen betöltötték a horizontot. Az ellenséges hajók erősebbek, ütőképesebbek voltak. Rowan és csapata egykor maguk felügyelték Maeve katonáinak kiképzését. Ismertek sok részletet, és semmi nem adott okot a bizakodásra.

Hamarosan egy díszesen faragott evezős hajó közeledett a hajójukhoz, Maeve-től hozott üzenetet. Vagy megadják magukat, vagy Maeve elsüllyeszti az összes hajójukat. Aelin egy nap gondolkodási időt kapott.

Egy teljes nap, elég idő ahhoz, hogy a szövetségesei körében elterjedjen és gyökeret verjen a félelem.

Aelin újabb tanácskozást tartott Rowannel és Aedionnal, Rowan csapatát ezúttal nem hívta a királynő, bár Lorcan úgy járkált fel-alá, mint a ketrecbe zárt vad. Elide csak nézte, de az ő arca nem tükrözött semmit.

Elide a fedélzeten ült Manonnal. Dorian csöndben volt, és gyakran pillantott rájuk, mintha valami mozaikot próbálna összerakni.

Aedion a támadást szorgalmazta – észrevétlenül készítsék elő a hajókat és a támadást. De ezt nem csinálhatják feltűnés nélkül, Maeve észrevenné a manővert. Mágiájukkal gyorsabban lecsapnak rájuk, mint ahogy ők megindítanák a nyílzáport, és kivetnék a szigonyaikat.

Idő, Aelin csak az idővel tudott játszani.

Újabb és újabb terveket vitattak meg, újabb és újabb elméletekkel álltak elő. Rowan óvatosan megpróbálta Aelint menekülésre bírni. Aelin végighallgatta, nem szakította félbe, hagyta, hogy magától rájöjjön arra, hogy mennyire képtelen a felvetése. Az előző este után igazán felfoghatta volna, hogy Aelin őt nem fogja elhagyni. Legalábbis nem önszántából.

Lement a nap. Maeve katonái vártak, figyeltek. Mint egy párduc, tudván, hogy a nap első sugarainál fognak lecsapni.

Idő. Aelin egyetlen fegyvere, és végzete egyben, ha elfogy. Valamennyi már elfogyott belőle.

Egyre sötétedett, Aelin pedig újra és újra megszámolta a fekete vitorlákat, míg teljesen fel nem oldódtak az éjszakában.

Továbbra sem tudta, mitévő legyen.

∞

A hosszú órákig tartó vita során Rowan elfogadhatatlannak ítélte a helyzetüket. Képtelen volt beletörődni, hogy annyi erőfeszítésük ellenére meg kell állniuk, és ennek oka nem Erawan, hanem Maeve.

Eddig nem méltóztatott megjelenni, de ez egyébként sem volt jellemző rá.

Hajnalban fog megjelenni, hogy Aelin nagy közönség előtt adhassa meg magát. Hogy utána mi lesz... Rowan nem tudta, mit akar Maeve a kulcsokon kívül.

Aggasztotta Aelin nyugalma, és később rájött, hogy ez nem nyugalom, hanem teljes sokk. Rowan látta már őt dühöngeni, gyilkolni, nevetni és sírni, de... elveszettnek még soha. És

gyűlölte magát amiatt, hogy nem tud neki megoldást, kiutat ajánlani.

A fáradtság ledöntötte Aelint a lábáról, ezért nagyon mélyen aludt. Rowan mellette feküdt, és a mennyezetet bámulta, aztán Aelin arcát, vonásait, hullámos aranyszőke haját, hófehér hegeit és indázó tetoválását. Olyan csendesen, akár az erdőben hulló hó, odahajolt hozzá, és homlokon csókolta.

Nem fogja engedni, hogy mindez véget érjen, és a boldogságukat tönkretegyék.

Maeve nem egyedül érkezett Erilea partjaihoz, a zászlók alapján ítélve a doranelle-i nemesség is elkísérte. Rowan nem kevés időt töltött azzal, hogy számba vegye a zászlókat, aztán mélyre ásott az emlékezetében, próbálta felidézni, melyik zászló kihez tartozik.

Felöltözött, kisurrant a folyosóra, és csak ott csatolta fel a kardövét. Mielőtt becsukta volna maga után a kabinajtót, még vetett egy utolsó pillantást az alvó Aelinre.

Lelki szemei előtt hirtelen képek villantak fel a múltból. Visszaemlékezett arra, milyen volt Aelin akkor, amikor először meglátta Varese-ben egy háztetőn: részeg volt, és a végsőkig kimerült. Rowan sólyom alakjában repdesett a háztetők felett, felderített. Bár Aelin össze volt törve és zavarodva, mégis kiszúrta őt, és kiöltötte rá a nyelvét.

Ha akkor valaki azt mondja neki, hogy ez a részeg, botrányos, megkeseredett nő egyszer az élete értelme lesz... Rowan becsukta a kabin ajtaját.

Ez minden, amit most adhat neki.

Kiment a fedélzetre, és alakot váltott, mágikus védelemmel vette körül magát, és felrebbent a sós illatú éjszakába, akár a holdfény. Egyenesen Maeve flottájának a szívébe repült.

Rowan unokatestvérének volt annyi józan esze, hogy ne ölje meg őt még a levegőben.

Majdnem egykorúak voltak. Miután Rowan szülei elhagyták a látható világot, Rowan a nagybátyja házában élt, és együtt

nevelkedett az unokafivérével. Nagybátyja halálával Enda örökölné meg a rangját. Ranggal, vagyonnal és hatalommal rendelkezne.

Enda becsületére legyen mondva, előbb megérezte Rowan érkezését, mint hogy Rowan besurrant volna a finom mágikus védelemmel ellátott ablakon. Enda az ágyán ült, de teljesen felfegyverkezve, kezében a kardjával.

Rowan visszaváltott tündér alakjába, mire Enda tetőtől talpig végigmérte, és így szólt:

– Milyen minőségben jelentél meg, herceg? Orgyilkos vagy, vagy hírvivő?

– Egyik sem – felelte Rowan, és üdvözlésképpen biccentett.

Rowanhez hasonlóan Endának is ezüstösen őszes volt a haja, és zöld a szeme, de a szemében barna foltok voltak. Ha dühös volt, akkor a szeme színe megváltozott, teljesen bebarnult.

Míg Rowan született harcos volt, akit annak is neveltek, Endát az udvari intrikákra és cselszövésekre képezték ki. Magas volt, és izmos, de nem annyira széles vállú és megtermett, mint Rowan, bár az is lehet, hogy a különbség oka eltérő neveltetésükből adódott. Enda eleget tudott ahhoz a hadviselésről, hogy itt legyen, és apja seregét vezényelje, de életük első néhány évtizedétől eltekintve, amikor vadul rohangáltak együtt Enda családi birtokán, a neveltetésükben nem sok közös pont adódott.

Enda a kezét továbbra is finom kardján tartotta, de izgalomnak semmi jele nem látszott az arcán.

– Megváltoztál – mondta Rowannek, összevonva a szemöldökét. – Jobban nézel ki.

Volt olyan időszak, amikor barátok voltak, de ez régen, még Lyria előtt volt. Rowan szívesen elmondta volna, hogy ki a felelős ezért a változásért, de erre most nem volt idő. Az idő ezen az estén nem volt a szövetségese.

– Te is megváltoztál, herceg – felelte Rowan.

– A páromnak köszönhető – monda Enda visszafogott mosollyal.

Egy ilyen vallomás Rowanben egykor kellemetlen érzéseket keltett volna, mert Enda szavai arra emlékeztették, hogy unokatestvére nem harcedzett katona, hanem egy vérbeli

diplomata, aki jól kiigazodik a nemesi udvarokban, és jól megfigyeli a fontos részleteket. Megérezte Aelin szagát, ami már örökre összefonódott Rowanével. Rowan ezért bólintott, és egy kicsit ő is elmosolyodott.

– Ha nem tévedek, Lord Kerrigan fiáról van szó, ugye?

Enda szagába is keveredett egy másik szag, ami mély és igaz szövetséget jelzett.

– Igen, ő az – felelte mosolyogva Enda, és a gyűrűjére pillantott. – Nyár elején házasodtunk össze.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy száz évig vártál rá?

Enda vállat vont, és már nem szorította olyan erővel a kardját.

– Az igazira, herceg, száz évet is megéri várni.

Rowan is tudta ezt. Annyira mélyen megértette unokafivérét, hogy összeszorult a szíve.

– Endymion – mondta Rowan rekedt hangon. – Szeretném, ha meghallgatnál.

Nagyon sokan ebben a pillanatban őrért kiáltottak volna, de Rowan ismerte Endát, legalábbis régebben ismerte. Enda Rowan többi unokatestvérével ellentétben soha nem ütötte bele az orrát Rowan ügyeibe. Pontosabban szinte soha. Időnként megpróbálta, de nem azért, hogy másoknak pletykáljon róla, hanem az életben maradása érdekében. Enda mindig is kitűnt a tisztességességével.

Endymion meghallgatta unokafivérét. Rowan megpróbált a lényegre szorítkozni, és nagyon igyekezett, hogy egy kicsit se remegjen a keze. Úgy látta, hogy a kérése egyszerű és teljesíthető.

Amikor befejezte, Enda egy ideig csak figyelmesen nézte, de diplomatikus arca nem árult el semmit.

– Még átgondolom – mondta végül.

Ennél többet Rowan nem is remélhetett. Nem szólt egy szót se, alakot váltott, és kirepült az éjszakába, egy másik hajó felé, aminek a zászlaját szintén jól ismerte.

Hajóról hajóra szállt, mindenhol ugyanazt mondta, és ugyanazt a kérést intézte beszélgetőpartnereihez.

Mindegyik unokafivére ugyanazt a választ adta:

– *Még átgondolom.*

62.
FEJEZET

Pirkadatig már csak egyetlen óra volt hátra, amikor Dorian beviharzott Manon kabinjába. A boszorkány már felébredt. Dorian most észre se vette, hogy Manon inge nyitva, és fedetlenül maradtak dús mellei, amiktől nem is olyan rég még alig tudott elszakadni.

– Öltözz fel, és gyere velem!

Szerencsére a boszorkány nem kezdett el tiltakozni, valószínűleg kíváncsi volt.

Aelin kabinjába Dorian nem mert kopogás nélkül benyitni. Mi van akkor, ha a királynő és Rowan kihasználják az utolsó perceket? A királynő azonban már fel volt öltözve, a herceget pedig Dorian nem látta sehol.

– Miről van szó? – kérdezte Aelin, mert érezte, hogy Dorian nem cél nélkül jött.

– Mindjárt megtudod.

Dorian a rakodótérbe vezette Aelint és Manont. A fedélzeten már nagy volt a nyüzsgés, készültek a csatára.

Miközben tegnap megvitatták az előkészületeket, Doriannek állandóan Manon különös szavai jártak a fejében, amit a rendkívül élvezetes percek után mondott, amitől Doriannek teljesen felpezsdült a vére. *Ha* legközelebb nem akarsz szorosabb kapcsolatba kerülni a vaskörmeimmel, akkor ne feledd: nem egyedül te döntesz!

Dorian nem tudta volna megmondani, hogy miért égtek bele annyira az emlékezetébe ezek a szavak. Egész éjszaka nem aludt, hanem alászállt a mágia kútjának legmélyére, amit teljesen kimerített. De mégis...

A boszorkánytükör a falhoz támasztva állt, és letakarták egy ruhával. Lehet, hogy ez maga a Zár, de az is lehet, hogy valami más. Dorian lehúzta róla a takarót, mire meglátta benne a háta mögött grimaszoló királynők homályos tükörképét.

– A te helyedben én óvatosabban bánnék ezzel a micsodával – jegyezte meg Manon, és kiengedte a vaskörmeit.

– Köszönöm a figyelmeztetést, nagyra értékelem – felelte Dorian, és Manon tükörképének aranyló szemébe nézett. Se Manon, se Aelin nem viszonozta a mosolyát. Dorian sóhajtott. – Kétlem, hogy a boszorkánytükörnek mágikus ereje lenne, legalábbis jelentős, nagy ereje. Szerintem a tudás az ereje.

Aelin hangtalan léptekkel közelebb ment.

– Nekem azt mondták, hogy a Zárral mindhárom kulcsot rögzíteni tudom a kapuba. Szerinted a tükör tudja, hogy kell ezt csinálni?

Dorian bólintott, és igyekezett nem megsértődni Aelin bizalmatlan arckifejezése miatt.

Aelin egy kilógó cérnát piszkált a kabátján.

– Tudásról beszélsz – folytatta Aelin. – Hogy segít nekünk ez a tükör... vagy Zár... nevezd, aminek akarod... jelen helyzetünkben? Maeve armadája a nyakunkon van. Talán a tükör megmondja, hogyan verjük szét az ellenséges hajókat?

Dorian igyekezett elfojtani az ingerültségét.

– Diána szavai jutottak az eszembe. Mi van akkor, ha a Zár nem arra való, hogy a kulcsokat visszategyük vele a kapuba? Nem lehet, hogy csak egy eszköz arra, hogy biztonságosan tudjunk bánni a kulcsokkal?

Aelin a homlokát ráncolva nézett a tükörre.

– Ezek szerint hurcoljam ezt a poros cuccot a fedélzetre, és a két kulcsunk erejével verjük szét Maeve armadáját?

Dorian vett egy nagy levegőt, és magában türelemért fohászkodott az istenekhez.

– Azt mondtam, hogy a tükör ereje valamilyen tudás. Szerintem meg tudja *mutatni,* hogyan kell a kulcsokkal

biztonságosan bánni úgy, hogy ne tégy senkiben kárt. Akkor majd negatív következmények nélkül vissza tudsz jönni ide.

– Hogy érted, hogy visszajönni ide? – értetlenkedett Aelin.

Manon válaszolt, miután ő is figyelmesen szemügyre vette a tükröt.

– Ez egy utazótükör.

Dorian bólintott.

– *Gondold végig, mit mondott Diána: „A láng és vas egyesülnek, ezüst lesz belőlük, és segítenek megtudni, mit kell megtalálni. Csupán egyetlen lépést kell megtenni.” Dorian a tükörre mutatott. – Lépj be az ezüstbe, és tudd meg!*

Manon csettintett egyet a nyelvével.

– Aelin a láng, és én vagyok a vas.

Aelin karba tett kézzel állt. Dorian vetett egy ferde pillantást Terrasen királynőjére.

– Tudod, hogy rajtad kívül mások is meg tudnak fejteni rejtvényeket.

– Nincs időnk a feltételezésekre. Túl sok mindent elronthatunk, ha hibázunk.

– Alig maradt mágiád – tiltakozott Dorian, és a tükörre mutatott. – Most beléphetnél a tükörbe, és még pirkadat előtt kijöhetnél belőle, ráadásul a szükséges tudás birtokában, amivel méltó választ adnál Maeve kihívására.

– Egyelőre nem felejtettem el a kardforgatás mesterségét sem. Fölöslegesen ne kockáztassunk, és ne vesztegessük az időnket!

– Megállíthatnád ezt a csatát, és jelentős veszteségeket előzhetnél meg mind a két oldalon – mondta Dorian. – Már így is kifutottunk az időből – tette hozzá óvatosan.

A türkiz szemek nyugodtan néztek rá. Úgy tűnt, Aelin eddig bosszankodott, hogy megint valami rejtvényt kell megfejtenie, de a harag már elpárolgott belőle.

– Tudom – sóhajtotta. – Reménykedtem, hogy… – A fejét csóválta, kicsit mintha inkább magát győzködte volna, mint a többieket. – Nincs több időm.

A tükörre nézett, aztán Manonra, majd nagyot sóhajtott.

– Ez nem szerepelt a terveimben.

– Tudom – mondta Dorian halványan mosolyogva. – Azért nem tetszik neked, mert én találtam ki.

Mielőtt még Aelin leharapta volna Dorian fejét, Manon szólalt meg:

– De hová vezet a tükör?

– Remélem, nem Morathba – mondta Aelin.

Szemmel láthatólag Dorian is feszültté vált. Ezen valahogy nem gondolkodott el.

Manon Elena szemét nézegette a tükör felső részén.

– Ez a mi közös jelképünk. Ha a tükör Morathba visz téged, akkor szükséged van valakire, aki tudja, hogy lehet onnan kijutni.

A lépcsőn léptek dobogtak. Dorian megfordult a zaj hallatán.

– Akkor viszlát a túlsó oldalon, boszi! – vigyorgott Aelin.

Aedion sietett a raktérbe. Aranyszőke haja csillogott a rekeszek között.

– Ti meg mi az ördögöt...

Aelin finoman biccentett egyet, és Manonnak nem volt többre szüksége. A kezét Terrasen királynőjének kezére tette.

A boszorkány aranyszínű szemei egy pillanatra találkoztak Dorian pillantásával. Dorian hirtelen annyi mindent szeretett volna mondani neki, szívének eddig sivárnak hitt rejtekéből csak úgy törtek volna fel a szavak.

Aelin és Manon azonban a tükör foltos üvegéhez szorították összekulcsolt kezüket.

Az utolsó, amit hallottak, mielőtt eltűntek volna, Aedion figyelmeztető kiáltása volt.

63.
FEJEZET

Elide nézte, ahogy a szürke vitorlás hajók hadrendbe sorakoznak. Aztán lentről Aedion kiáltozása hallatszott, majd kitört a zűrzavar.

Hamarosan megtudta, mi volt a kiáltozás oka. A fedélzetre fehér sólyom szállt le, ami visszaváltozott Rowan Whitethorn herceggé. Az arca elgyötört volt, a szeméből félelem sugárzott. Néhány másodperc múlva Aedion viharzott ki a fedélzetre, Dorian a nyomában, egy friss monoklival a szeme alatt. Aedion fel-alá járkált, csak úgy forrt benne a harag. Amikor kicsit lehiggadt, elmondta, hogy Aelin és Manon valahogy besétált a boszorkánytükörbe – a Zárba –, és eltűnt. Adarlan királya megfejtette Diána rejtvényét, és elküldte a királynőket valahova. Arra számítanak, hogy valami előnyhöz jutnak Maeve ellen.

Levonultak a raktérbe, de akárhogy taszigálta is Aedion a tükröt, az neki nem nyílt meg. Rowan mágiája is tehetetlennek bizonyult, a tükör nem volt hajlandó elárulni, hova ment Aelin és Manon. Aedion dühében a földre köpött, látszott rajta, hogy legszívesebben behúzna Doriannek még egyet, hiába magyarázta a király, hogy nem volt más választásuk. Úgy tűnt, hogy Aedion egy kicsit sem bánta meg a monoklit, egészen addig, míg tekintete nem találkozott Rowan tekintetével, aki elfordult tőle.

Visszamentek a fedélzetre, Dorian és Lysandra a kapitányhoz sietett, hogy megtárgyalják vele az eseményeket. Aedion megint csak fel-alá járkált. Elide óvatosan megszólította:

– Ami történt, megtörtént, viszont nem várhatunk ölbe tett kézzel arra, hogy Aelin és Manon megmentsen bennünket.

Aedion megállt. Elide rémülten látta, hogy milyen mérgesen hunyorog rá, de próbálta leplezni rémületét.

– Téged meg ki kérdezett? Ha olyan nagyokos vagy, akkor azt is mondd meg, hova tűnt a királynő!

Lorcan erre rámordult. A sértő szavak nagyon mellbe vágták Elide-ot, de kihúzta magát, és nem adta jelét a megbántottságának.

– Aedion, én is sokat vártam arra, hogy újra találkozzunk. Nem te vagy az egyetlen, aki attól fél, hogy újra elveszíti.

Elide-nak igaza volt, nem messze tőlük ugyanis Rowan herceg állt, aki a homlokát, arcát dörzsölte. Ennél több érzelemnyilvánítást a tündérherceg nem engedett meg magának.

Rowan leengedte a kezét, és a többiek tekintete rá szegeződött. A parancsait várták, még Aedion is.

Elide-ban ekkor tudatosult, hogy Aelin nincs velük. Teljesen letaglózta a gondolat.

– Folytatjuk a felkészülést az ütközetre – jelentette ki Rowan rekedt hangon. Először Lorcanre, aztán Fenrysre és Gavrielre nézett. Mintha teljesen kicserélték volna. A vállát hátrahúzta, tekintetéből keménység, megfontoltság sugárzott. – Maeve halálbiztosan tudja, hogy itt vagytok, és akkor fog élni a véreskü vonzásával, amikor a legnagyobb csapást tudja ránk mérni vele.

Maeve. Elide azért szívesen megnézte volna magának a királynőt, aki évszázadokon keresztül parancsolt Lorcannek.

Fenrys a kardgombjára tette a kezét, és olyan halkan szólalt meg, amilyennek Elide eddig még nem hallotta.

– Teljesen tanácstalan vagyok.

Gavriel is hasonló állapotban volt, úgy nézte a kezére tetovált rajzokat, mintha onnan próbálná kiolvasni a választ.

Lorcan mondta ki, amit mindannyian féltek kimondani.

– Ha Maeve kiszúrja, hogy kinek az oldalán harcoltok, akkor nektek annyi. Vagy végez veletek, vagy másképp büntet meg benneteket.

– *Neked* pedig megsimogatja a buksidat? – kérdezte kihívóan Fenrys.

Lorcan Elide-ra pillantott, aztán újra a többiek felé fordult.

– Nekem már hónapok óta végem. Nem tehetek mást, csak várom az elszámoltatást.

Kétféle változatot képzelt el: Maeve vagy megöli, vagy rabláncra fűzi...

Elide-nak összeszorult a gyomra. Legszívesebben megfogta volna Lorcan kezét, és könyörgött volna neki, hogy meneküljön.

– Maeve rá fog jönni, hogy nem teljesítettük a parancsát, hogy megöljünk téged – szólalt meg végül Gavriel. – Ha eddig nem csapott le, akkor most feltétlenül le fog. Szerintem már így is szagot fogott.

– Még van egy fél órátok a parancs teljesítésére – jegyezte meg gúnyosan Lorcan.

Elide rémülten összehúzta magát, de ekkor Fenrys szólalt meg:

– Ez az egész csak egy csapda. Trükk. – Elide még a lélegzetét is visszafojtotta, úgy hallgatta tovább. – Így akar éket verni közénk. Tökéletesen tisztában van ugyanis azzal, hogy együtt jelentős fenyegetést jelentünk.

– Mi soha nem emelnénk rá kezet – tiltakozott Gavriel.

– Persze hogy nem – értett egyet vele Fenrys. – De az erőnket másra is fel tudjuk használni. – Rowan felé fordulva folytatta. – Amikor tavasszal Ködvár védelmére hívtál bennünket, mi azonnal rohantunk, nem vártuk meg Maeve engedélyét.

– Most már elég legyen! – morogta Lorcan.

De Fenrys folytatta, és közben állta Rowan tekintetét.

– Amikor visszatértünk, Maeve úgy megkorbácsoltatott bennünket, hogy nem maradt egy ép hely a testünkön. Lorcant két napra kiköttette, Cairn pedig tetszés szerint ütlegelhette. Lorcan valamilyen okból megtiltotta, hogy ezt elmondjuk neked. Szerintem Maeve belátta Ködvár kapcsán, hogy mire vagyunk képesek együtt, és milyen fenyegetést jelentünk a számára.

Rowan nem is próbálta leplezni szörnyülködését, és pontosan ilyen érzései voltak Elide-nak is. Lorcan ilyen borzalmakat viselt el, és mégis hű maradt Maeve-hez. Elide az ujjaival megérintette Lorcan kezét. A többiek természetesen észrevették a mozdulatot, de bölcsen hallgattak, főleg akkor, amikor Lorcan válaszul végighúzta a hüvelykujját Elide kézfején.

Elide azon tűnődött, vajon Rowan is rájött-e arra, hogy Lorcan nem valamilyen stratégiai elképzelés miatt parancsolt hallgatást

a többieknek, hanem talán azért, hogy a herceget megkímélje a bűntudattól. Ellenkező esetben Rowan bosszút akart volna állni Maeve-en, és azzal biztosan csak ártott volna magának.

– Te előre tudtad, hogy mindenkit meg fog büntetni? – kérdezte rekedt hangon Rowan Lorcantől.

Farkasszemet néztek.

– Mindenki tudta, hogy az önálló akciónak ára lesz.

Rowan nagy levegőt vett, a lépcső felé pillantott, mint aki azt várja, hogy Aelin egyszer csak előbukkan a megmenekülésük zálogával. Ám ez nem így történt. Elide magában azért fohászkodott, hogy a királynő, akárhol van is éppen, megtudjon mindent, amire szükségük van. Rowan így szólt a társaihoz:

– Magatok is sejtitek, mi lesz ennek az ütközetnek a kimenetele. Még ha az armadánk csupa tündérkatonából állna, akkor se lenne esélyünk.

A nap kezdett előúszni a távoli hullámok felett, és keleten rózsaszínű és vörös árnyalatúra festette az eget.

– Gyakran voltunk olyan helyzetben, amikor semmi nem szólt a győzelmünk mellett – mondta Gavriel, és Fenrysre pillantott. Az komoran biccentett. – Addig maradunk, míg nem kapunk más parancsot.

Gavriel ezután Aedionra nézett. Az Ashryver szemekből mintha hálát vélt volna kiolvasni.

Elide megérezte magán Lorcan figyelmét. A tündér még akkor is Elide-ot nézte, miközben Rowanhez intézte szavait.

– Elide néhány katona kíséretében menjen a partra. Nem tudom, hány katonát tudsz nélkülözni. Csak akkor harcolok melletted, ha teljesíted ezt a kérésemet.

Elide épp tiltakozni készült, de Rowan megelőzte.

– Rendben.

Rowan szétszórta őket, mindegyikükre több hajót bízott. Fenryst, Gavrielt és Lorcant a középső és a hátul lévő hajókhoz

küldte, minél távolabb Maeve-től. Ő és Aedion mentek a frontvonalra, a második sorba pedig Doriant és Anselt küldte.

Lysandra tengeri sárkány alakjába változott, és azonnal a habok közé merülve készen állt arra, hogy tönkretegye a kijelölt hajók törzsét, orrát vagy kormányát. Rowan fogadni mert volna, hogy míg a tündérhajók felszín feletti részét mágikus pajzsokkal védték, aligha vesztegetik az értékes mágiát arra, hogy levédjék a vízfelszín alatti részeket. Lysandra gyors, kemény csapásokra képes, és már azelőtt el fog tűnni, hogy a hajón egyáltalán észreveszik, hogy ki vagy mi okozta a kárt.

Az ég felhőtlen volt, és a nap arany fényben fürösztötte a vitorlákat.

Rowan nem engedte meg magának, hogy Aelinre gondoljon, vagy arra, hogy vajon hol lehet a királynő.

Teltek-múltak a percek, de Aelin még mindig nem tért vissza.

Az ellenséges flottából ekkor kivált egy kis evezős hajó, és feléjük úszott.

A fedélzeten hárman álltak, de Maeve nem volt közöttük.

A két armadát már csak egy keskeny sáv választotta el egymástól. Ezrek figyelték a közeledő hajót és *őt*.

Az evezősök ügyesen megállították a hajót. Egy Maeve-féle libériába öltözött tündér felállt, és a tündérekre jellemző természetfeletti ügyességgel egyensúlyozott a csónakban.

– Őfelsége várja a válaszotokat.

Rowan segítségül hívta mágiája maradékát, de az arcán semmilyen érzelem nem tükröződött.

– Mondd meg neki, hogy Aelin Galathynius már nincsen közöttünk, hogy választ adjon!

A férfi nagyokat pislogott, döbbenetének csak így adta jelét. Maeve szolgáit kiválóan képezték ki, és teljes mértékben tudatában voltak annak, milyen büntetés vár rájuk akkor, ha kiadják Maeve titkait.

– Felszólítottuk Aelin Galathynius hercegnőt arra, hogy adja meg magát – mondta a férfi.

– Aelin Galathynius királynő már nem tartózkodik sem ezen, sem a flotta másik hajóján. Valójában nincsen sem a parton, sem a közeli vidéken. Kénytelen vagyok csalódást okozni Maeve-nek: hiába tette meg ezt a hosszú utat. Akadálytalanul elhagyhatjátok

a területet, ha a részünkre is biztosítjátok a békés távozás lehetőségét.

A követ gúnyosan elnevette magát.

– A gyávák beszélnek így, akik tisztában vannak a számbeli fölényünkkel. Az árulók szólnak így.

Rowan is halványan elmosolyodott.

– Meglátjuk, mit szól hozzá Maeve.

A férfi a vízbe köpött. Az evezősök megfordították a hajót, és visszatértek az ellenséges armada hajói közé.

Rowannek eszébe jutott utolsó beszélgetése Doriannel, mielőtt a király a rábízott hajók védelmére sietett volna.

Most nem volt helye a mentegetőzésnek. Aelin vagy visszajön, vagy... megtiltotta magának, hogy más alternatívákról is gondolkodjon. Viszont időt tudnak nyerni a királynőnek. Megpróbálhatnak minden erejükkel kitörni innen – Aelinért és az armadájuk jövőjéért.

Dorian arcára hasonló gondolatok voltak írva. Kezet szorítottak, és a király halkan így szólt:

– Tudod, nem is olyan nehéz dolog meghalni a barátaidért.

Rowan nem próbálta meg őt meggyőzni arról, hogy feltétlenül túlélik az egészet. A királyt megtanították a hadviselésre, ha eddig még nem is tudta a gyakorlatban alkalmazni az ismereteit. Rowan sötéten rávigyorgott, és így felelt:

– Nem, tényleg nem olyan nehéz.

A szavak ott visszhangoztak benne, amikor a követ hajója eltűnt. Maeve válasza pedig megérkezett, amikor a nap korongja megjelent a horizonton. Nem küldött újabb követet. Nyílzápor zúdult rájuk, de olyan sűrű, hogy egy időre újra besötétedett: még a napot is eltakarták.

– Pajzsokat fel! – üvöltötte Rowan.

Nemcsak a mágikus erejű harcosoknak szólt, hanem minden katonának. Azok pedig fejük fölé kapták horpadt, megrongálódott pajzsaikat.

Rowan mágiája hátrahajlott az ellenséges mágia elől, a nyilak végét ugyanis az ellenség saját mágiájába mártotta. Rowan a fogát csikorgatta. A többi hajón, ahol a pajzsok vékonyabbak voltak, kiáltozni kezdtek a sebesültek.

Maeve armadája felvonta a horgonyokat, és lassan megindult feléjük.

64.
FEJEZET

Aelin teste megváltozott, és már nem test volt.

Volt kivel összehasonlítania magát ebben az ürességben, ebben a ködös szürkületben, mert Manonnak megmaradt a teste. Majdnem átlátszó lett, kísértetszerű... mindenesetre test maradt.

Manon fogai és körmei még itt is csillogtak a félhomályban, az örvénylő szürke ködben.

– Hol az ördögben vagyunk? – kérdezte Manon.

A tükör elvitte őket valahová. De hogy hová?

– Nekem sincs halványlila gőzöm se róla, boszi.

A ködön túl megállt volna az idő? Maeve vajon hogyan reagált arra, hogy ő nincs a hajón? Felfüggesztette a támadást, vagy így is megindította? Aelinnek kétsége sem volt afelől, hogy Rowan az utolsó leheletéig ki fog tartani. Aedionnal ki fognak törni. De...

Ha a boszorkánytükör mégis maga a Zár, amit annyira kitartóan keresett, akkor a tükörnek azonnal reagálnia kellene a kabátzsebébe dugott két Rémkulcsra.

De nem történt semmi. Az égvilágon *semmi.*

Aelin kivonta hüvelyéből Goldrynt. A ködben megvillant a rubinvörös kardgomb. Ez volt az egyetlen szín, az egyetlen fényforrás.

– Maradjunk együtt – súgta Manon –, és csak akkor beszéljünk, ha muszáj!

Aelin nem vitatkozott. A lába alatt szilárd volt a talaj, de a lábfejüket már elnyelte a köd. Egyetlen óvatlan lépés, és bezuhannak egy szakadékba.

– Szerinted merre menjünk? – kérdezte Aelin.

Nem kellett dönteniük.

A gomolygó köd sötétebbé vált. Manon és Aelin egymásnak háttal megállt. Egy szempillantás alatt koromsötét lett.

Aztán megjelent előttük egy halovány fényfolt. Nem is előttük. Közeledett. Ők szorosan egymásnak préselték magukat. Aelin nem is gondolta volna, hogy Manonnak ilyen csontos a válla.

A fény fodrozódott és szétterjedt. Alakok jelentek meg benne, és egyre jobban körvonalazódtak.

Viszonylag kivilágosodott, és Aelin hirtelen rájött: ő és Manon láthatatlan, és nem is hallják őket, nem érzik a szagukat. A múltba kerültek, pontosabban ezer évet ugrottak vissza az időben.

Egy kopár, fekete hegyszorosban jártak. Néhány lépésre tőlük Elena Galathynius térdelt, az orrából folyt a vér. Könnyek csorogtak végig piszkos arcán, és a vértjére cseppentek. Elena előtt egy obszidiánfekete szarkofág állt.

A szarkofág falain világoskék fénnyel rémjelek világítottak. Középen pedig ott volt... Elena szeme. Az amulettet belevésték a kőbe. Újnak hatott, csillogott.

Valahonnan mintha szél fújt volna, mire a Szem és a rémjelek elhalványultak és kihunytak.

Elena remegő kézzel a Szemért nyúlt, és háromszor megfordította. A Szem egy kattanással Elena tenyerébe esett. Ezzel a szarkofág bezárult.

– Ezek szerint végig nálad volt a Zár – suttogta döbbenten Manon. – De akkor a tükör...

– Szerintem szándékosan tévútra tereltek bennünket, és nem is azt kerestük, amit kellett volna.

– De miért? – csodálkozott a boszorkány.

– Remélem, nemsokára rájövünk.

Emlékek. Az emlékek világába csöppentek. De mi volt annyira fontos ezekben az emlékekben, hogy a tükör a múltba vitte őket, miközben a jelenben a világot a teljes széthullás fenyegeti?

Aelin és Manon szótlanul nézte az előttük kibontakozó képet. Úgy tűnt, nem véletlenül kerültek ide. Végre meglátják, megtudják az igazságot a múltról.

65.
FEJEZET

Hajnal az Obszidián-szorosnál

A Zár mágiája a hegy testéből formálta meg a szarkofágot. Elena az utolsó cseppig felhasználta a benne rejlő erőt, hogy Erawant a sziklába zárva bebörtönözze.

Elena érezte a kő belsejében szunnyadó sötét királyt. Hallotta a szörnyszülött hadsereg katonáinak rikoltásait, ahogy emberi húson lakmároztak a mélyen alattuk húzódó völgyben. Meddig fogják még folytatni a harcot, ha megtudják, hogy Erawan elesett?

Nem volt olyan bolond, hogy azt remélje, a társai túlélték a mészárlást. Ilyen hosszan biztosan nem tudtak kitartani.

Az éles, fekete kövek közt térdepelve Elena az obszidiánszarkofágot és a falakra vésett szimbólumokat nézte. A jelek eleinte még fénylettek, de mostanra elhalványultak és kihunytak. Hónapokkal ezelőtt, amikor ellopta a Zárat az apjától, még nem tudta, fel sem fogta, milyen erőt hordoz. Nem tudta, apja miért hozta létre, de azt tudta, hogy a benne szunnyadó erőt csak egyszer, egyetlen alkalommal lehet használni. És az az erő... az a roppant, földrengető hatalom... most mindannyiukat megmentette.

Gavin, aki vérrel borítva terült el mögötte, most megmoccant. A jóvágású, mindig elszánt arc alig látszott a sebektől és a duzzanatoktól. A bal karja bénán lógott az oldalán. Ez volt az ára, hogy elvonta Erawan figyelmét, amíg Elena megidézte a Zár erejét. De még Gavin sem tudta, hogy ő mit tervezett valójában, hogy mit lopott el és őrizgetett hónapokon át.

Nem bánta meg, amit tett. Nem bánhatta meg, hiszen megmentette Gavint a haláltól. Vagy valami még rosszabbtól.

Gavin a szarkofágra nézett, majd az Elena tenyerében nyugvó díszes, kiürült amulettre. Azonnal felismerte,, hiszen látta már Elena apjának nyakában, még az Orynthban töltött első hetekben. Az amulett közepén lévő kék kő ereje kiapadt, a tűz, ami benne égett, kihunyt.

– Mit tettél? – Gavin hangja rekedt volt az üvöltéstől. Hogy időt nyerjen Elenának, hogy megmenthesse a népüket...

Elena ujjai összezárultak az amulett, a Zár körül.

– El van zárva. Nem tud megszökni.

– Az apád zárja...

– Elvégeztetett. – Elena tekintete a tucatnyi ősi, halhatatlan alakra vándorolt, akik most a szarkofág másik oldalán álltak.

Gavin összerándult, majd felszisszent a fájdalomtól, ami a hirtelen mozdulatra megtört testébe nyilallott.

Alaktalanok voltak. Fényből és sötétségből, szélből és esőből, dalból és emlékekből szövődő lények. Mindegyik önálló, mégis része az egésznek, egyetlen tudatot képezve.

Tekintetük a törött Zárra szegeződött, a tompa fényű amulettre Elena kezében.

Gavin elfordította a tekintetét, és homlokát a vérrel festett sziklának támasztotta.

Elena csontjai megremegtek a lények jelenlététől, de dacosan felszegte az állát.

– Nővérünk vérvonala elárult minket – mondta az, amelyik tenger volt, égbolt és vihar.

Elena megrázta a fejét, és nyelni próbált. Nem tudott.

– Magunkat mentettem. Megállítottam Erawant...

– Bolond vagy – mondta a változékony emberi és állati hangokból álló alak. – Félvér bolond. Nem gondoltál arra, apád miért hordta évekig a nyakában, miért várt annyi éven át, miért

gyűjtötte oly hosszan az erejét? Tudta, hogy eljön a pillanat, amikor a három Rémkulcsot visszahelyezi a kapuba. De mielőtt bezárja a kaput, az apád vissza akart küldeni bennünket a mi világunkba. Minket és a Sötét Fejedelmet. A Zár nekünk készült. Nekünk ígérték. De te bután elvesztegetted.

Elena megtámaszkodott a földön, hogy megfékezze szédülését.

– Az apámnak vannak Rémkulcsai?

Soha nem is említette... És a Zár... Azt hitte, csupán egy fegyver. Egy fegyver, amit az apja nem volt hajlandó bevetni e véres háborúban.

Nem jött válasz. A lények hallgatása éppen elég volt.

Egy apró, megtört hang szakadt fel Elenából.

– Sajnálom – suttogta.

Dühüktől megrázkódtak a csontjai, s a szíve is majdnem megállt.

A lángból, fényből és hamuból való lény úgy tűnt, visszafogja magát, s megálljt parancsol dühének.

Emlékezett.

Elena nem látta anyját, nem is beszélt vele, amióta az elhagyta a testét, hogy megalkossa a Zárat. Amióta Rhiannon Crochan segített az anyjának, hogy a saját lelkét töltse egy tárolóedénybe, így őrizze meg mágikus erejét. A kék kőnek álcázott boszorkánytükörbe töltötte erejét, amit csak egyetlen alkalommal lehet majd használni. Sohasem mondták meg Elenának, miért történt mindez. Csak annyit mondtak neki, hogy az amulett egy fegyver, amire az apjának egyszer nagy szüksége lesz.

Az ár, amit fizettek érte, anyja halandó teste volt, és az az élet, amelyet Brannonnal és gyermekeikkel szeretett volna leélni. Tíz év telt el azóta. Tíz éven át várt az apja Mala visszatérésére, arra, hogy újra láthassa. Csak még egyszer, utoljára.

Nem fogok rátok emlékezni, mondta Mala, mielőtt átadta volna magát a Zár megalkotásának.

És most mégis itt volt. Hallgatott. Mint aki emlékezik.

– Anyám – suttogta Elena könyörgőn, kétségbeesetten.

Fényhozó Mala elfordította a tekintetét.

Elenának eszébe jutott, milyen nyugodt, bölcs tekintete volt az édesanyjának.

– Engedjétek szabadon! – kérte Mala. – A föld teremtményei elárultak minket; mi is tegyünk így velük! Engedjétek ki a sötét királyt a koporsójából!

– *Ne!* – esengett Elena, felemelkedve a térdeplésből. – Kérlek... *könyörgök!* Mondjátok meg, hogyan vezekeljek, de ne engedjétek szabadon! Könyörüljetek...

– Egy nap úgyis felkel – mondta a sötétségből és halálból való. – Fel fog ébredni. Elvesztegetted a Zárat egy ostobaságra, bár mindent megmenthettél volna, ha van elég türelmed és eszed, hogy megértsd a dolgokat.

– Akkor ébredjen föl, csak ne most! – mondta Elena elcsukló hangon. – Szálljon másra a háború gondja, valakire, aki jobban fel van készülve rá!

– Gyáva! – dörgött egyikük az acél és pajzsok és nyilak hangján. – Gyáva az, aki másra hárítja saját terheit.

– Kérlek! – mondta Elena. – Bármit megadok nektek. *Bármit*. Csak hagyjátok Erawant a szarkofágban!

Egyként fordultak Gavin felé.

Ne...

Végül az anyja volt az, aki megszólalt.

– Oly sokáig vártunk, hogy hazatérhessünk. Még várhatunk egy kis időt. Őrizhetjük ezt a... helyet még egy darabig.

Nemcsak istenek voltak ők, hanem egy idegen, magasabb létforma. Az idő folyása önkényes volt számukra, a test is csak egy idomítható, formálható dolog. Egyszerre több helyen is jelen lehettek, kiterjesztve magukat, mint egy kivetett hálót. Olyan hatalmasnak és örökkévalónak tűntek, mint amilyen az ember lehet egy tiszavirág szemében.

Nem erre a világra születtek. Talán csak megrekedtek itt, miután egy rémkapun kíváncsiságból keresztüljöttek. Aligha gondolták, hogy csapdába kerülnek. Valamiféle alkut kötöttek apjával és Malával, hogy segítsenek nekik hazajutni. Cserébe megígérték, hogy Erawant is magukkal viszik. Elena pedig mindent tönkretett.

Az, amelyiknek három arca volt, így szólt:

– Várni fogunk. De az árat meg kell érte fizetni. És esküvel kell megpecsételni.

– Bármit megteszek – mondta Elena. Ha Gavint akarják, akkor velük megy ő is. Nem ő volt apja trónjának örököse. Nem számított, hogy visszatér-e valaha a hegyszorosból. Nem is volt benne biztos, hogy el tudná viselni a viszontlátást azok után, hogy büszkesége és arroganciája ide vezetett. Brannon kérlelte, hogy hallgasson rá, és várjon. Ehelyett ő ellopta a Zárat, és elszökött Gavinnel, mindenre elszántan, hogy megmentsék a hazájukat.

A háromarcú végigmérte.

– Mala vérvonala ismét vérét kell, hogy adja, hogy új Zárat kovácsoljon. És te fogod vezetni őket. Dinasztiájukban egy áldozati bárány születik, aki az életével fog megfizetni a te döntésedért. Remélem, most már érted, milyen erőt fecséreltél erre a jelentéktelen csatára. Megtanítod majd az új sarjnak, hogy Mala adományaival miként készítse el az új Zárat, és hogyan használja a kulcsokkal együtt, hogy hazajuttasson minket. Az eredeti alku áll még: elvisszük magunkkal a sötét királyt. Saját világunkban fogjuk szétmarcangolni, ahol por és emlék marad csak belőle. Ha majd elmegyünk, te megtanítod az utódodat, hogyan zárja le az átjárót mögöttünk, hogy a Zár örökre lepecsételje. Minden mágikus erejére szüksége lesz, az utolsó cseppig. Ahogy ezt az apád is kész lett volna megtenni, amikor eljött volna az ideje.

– Rendben – lehelte Elena.

A háromarcú folytatta.

– Mondd el Brannonnak, ami itt történt; mondd el neki, milyen árat kell a vérvonalának ezért fizetnie! Mondd neki, hogy készüljön fel!

A szavak úgy hangoztak, mint valami átok. Mint egy ítélet.

– El fogom mondani – suttogta Elena.

A halhatatlan lények ekkor eltűntek. Csak valami melegség maradt utánuk, mintha egy napsugár érintette volna az arcát.

Gavin felemelte a fejét.

– Mit tettél? – kérdezte újra. – Mit adtál nekik?

– Nem hallottad?

– Csak téged – mondta rekedt hangon, az arca még mindig félelmetesen sápadt volt. – A többieket nem.

Elena a szarkofágra meredt. Fekete köve szinte gyökeret vert a hegyszoros talajába. Mozdíthatatlanul. Valamivel körbe kell majd venni, hogy elrejtsék, hogy megvédjék.

– Az árat... később kell majd megfizetni – mondta.

– Mondd el, hogyan! – Gavin feldagadt, vérző szája alig tudta megformálni a szavakat.

Mivel magát és a vérvonalát már kárhozatra ítélte, már nem volt mit veszteni egy hazugsággal. Gavinnak nem kell mindenről tudnia.

– Erawan egy nap újra felébred majd. Ha eljön az idő, én fogom segíteni azokat, akik szembeszállnak vele.

Gavin gyanakvóan nézte.

– Tudsz járni? – kérdezte Elena, kinyújtva karját, hogy felsegítse. A felkelő nap fénye a fekete hegyeket arannyal és vörössel színezte. Elenának nem volt kétsége, hogy a mögöttük fekvő völgy is az utóbbi színben fürdött.

Gavin törött ujjaival most elengedte Damaris markolatát. De nem fogadta el a felé nyújtott kezet.

És nem mondta el Elenának, hogy mit érzett, amíg az Igazság Kardját érintette; hogy milyen hazugságokat érzett meg. Élete végéig hallgatott róla.

Soha nem beszéltek többet Erawan szarkofágjáról.

HOLDKELTE SANDRIAN TEMPLOMA FELETT, A KŐMOCSÁRBAN

Eyllwe hercegnője hetekig vándorolt a Kőmocsárban, próbálta megfejteni az ezeréves rejtélyeket. A válaszok megmenthetnék elátkozott királyságát.

Rémkulcsok, kapuk, zárak... átjárók, szakadékok és jóslatok. A hercegnő vándorlásának minden egyes napján elismételte magában ezeket a szavakat. Egyedül volt. Vadászattal próbált életben maradni. Időnként, ha muszáj volt, kegyetlen, mérges vadállatokkal küzdött meg. Esténként szórakozásul a csillagokkal teleszórt égboltot nézegette.

Végre-valahára elért a templomhoz, megtalálta a kőoltárt és a ládát, ami kiköpött mása volt a Morath gyomrában elrejtett másik, fekete ládának. És csak ekkor jelent meg a hercegnőnek az, akit keresett.

– Te vagy tehát Nehemia – mondta az a személy, aki megjelent.

A hercegnő hirtelen megfordult. Bőr vadászruhája piszkos volt, és nedves. Az aranycsatok csilingeltek a hajában.

A hercegnő tekintete nem olyan volt, mint egy tizennyolc évesé, sokkal öregebbnek tűnt. Szemei régen hozzászoktak ahhoz, hogy a csillagok közti sötétséget fürkésszék. Sóvárogva vágyott rá, hogy megtudja a sötétség titkait.

– Te pedig Elena vagy – mondta a hercegnő.

Elena bólintott.

– Miért jöttél ide? – kérdezte.

Eyllwe hercegnője finom állával a kőláda felé bökött.

– Nem azért hívtak ide, hogy kinyissam a ládát, és megtudjam, milyen áron és hogyan tudom megmenteni a népünket?

– Nem – felelte Elena halkan. – Ez nem a te küldetésed. És nem is így kell csinálni.

A hercegnő elégedetlenül csücsörített, de bosszúságának másképpen nem adta jelét.

– Akkor áruld el, kérlek, úrnőm, hogyan fogják a véremet ontani!

Elena csak figyelt és várt. Túl sokáig itta a döntései levét. Túl sokáig.

És most, hogy a világot elnyelte a sötétség... nemsokára új nap kel fel. Muszáj, hogy felkeljen.

– Mala dinasztiája fog érte fizetni, nem a tiéd.

– Nem válaszoltál a kérdésemre – mondta Nehemia, és kihúzta magát.

Elena azt kívánta, bárcsak ne kellene kimondania a választ. Örömmel eltemette volna magába. De ez volt az ár, amit a királyságáért, az alattvalóiért fizetnie kellett. Most ez volt az ára a jelenleg élőknek az ő királyságában és más királyságokban.

– Északon két dinasztia is él, akik Malától származnak. Az egyik a Havilliard-ház. Ott felnőtt egy herceg, akinek pontosan

olyan a szeme, mint az én páromnak volt. Tőlem a herceg nyers mágiát örökölt, Malától könyörtelen erejét. A másik ág a Galathynius-ház, ahol tisztán továbbadódott az örökség: lángok, parazsak, hamu.

– Aelin Galathynius halott – mondta Nehemia.

– Ő nem halt meg – tiltakozott Elena.

Elena tudta, miről beszél, hiszen hatalmas árat fizetett azért, amit ezer éve, azon a zimankós éjszakán tett.

– Bujkál. A világ megfeledkezett róla, örülnek, hogy egy ilyen hatalmas erő már gyerekkorában kihunyt.

– De hol van most? És mi köze van ennek hozzám?

– Te jól ismered a történelmet, a játékosokat és a tételeket. Ismered a rémjeleket és a használatukat. Mégis rosszul értelmezted a rejtélyeket, azt hitted, hogy neked szól a küldetés, neked kell idejönnöd. Ez a tükör nem a Zár, hanem az emlékezet őrzője. Együtt csináltuk az apámmal és Rhiannon Crochannal. Úgy csináltuk meg, hogy ennek a tehernek az örököse megértse. Mindent tudjon, mielőtt meghozza a döntést. A találkozásunkat is megőrzi a tükör emlékezete. De mégsem hiába jöttél, nekünk találkoznunk kellett.

A hercegnő hallgatott. Bölcs, fiatal arca mozdulatlan volt.

– A te utad, hercegnő, észak felé vezet – mondta Elena. – Kösd meg a szükséges kapcsolatokat, szerezd meg a szükséges meghívásokat, tégy meg mindent, amit kell, és juss be az ellenséged házába! Ott egyesül a két dinasztia. Lényegében már ők is a helyes úton járnak.

– Aelin Galathynius is Adarlan felé tart már?

– Nem Aelin. Más néven utazik oda, és a koronáját sem viseli. A szeme alapján fogod felismerni: türkizkék szemek, arany gyűrűvel a pupilla körül. Egy másik megkülönböztető jelet a homlokán fogsz találni. Brannon jele, egy olyan pecsét, amit a törvénytelenül születettek kapnak. Kísérd el őt! Segíts neki! Nagy szüksége lesz rád.

– És a fizetség?

Elenában ekkor hirtelen fellángolt a gyűlölet.

Meggyűlölte az isteneket a kéréseikkel. És önmagát. Utálta, hogy ezt kell kérnie ettől a csodálatos, ragyogó teremtménytől...

– Többé nem látod Eyllwe-t.

A hercegnő felnézett a csillagokra, mintha azok beszélnének hozzá, mintha választ adnának neki.

– És a népem túléli? – kérdezte halkan, nyugodtan.

– Nem tudom.

– Akkor erről is fogok gondoskodni. Résvári tartózkodásom alatt egyesítem a lázadók erőit, és előkészítem a kontinenst a háborúra.

Nehemia elvonta a tekintetét a csillagokról. Elena legszívesebben térden állva könyörgött volna a fiatal hercegnőnek a megbocsátásért.

– Egyvalakinek készen kell állnia arra, hogy megtegye, amit meg kell tenni – mondta Elena, mintha ez lenne a dolgok egyetlen magyarázata, és így kérne bocsánatot.

Nehemia bólintott.

– Segíteni fogok, amennyire csak tőlem telik. Erilea-ért. A népemért.

66.
FEJEZET

Aedion Ashryvert akkortól tanították fegyverforgatásra és hadviselésre, amikortól kardot tudott venni a kezébe. A tanításával maga a koronaherceg, Rhoe Galathynius foglalkozott. A nagybátyja olyan magas követelményeket állított elé, amik egy kisfiúnak igazságtalannak, teljesíthetetlennek tűntek.

De Rhoe ismerte a jövőt. Aedion ezt csak most értette meg, amikor a hajó orrában állt. Briarcliffi Ansel katonái készen álltak mögötte. Rhoe előre látta a jövőt, hogy Aedion egyszer Aelint fogja szolgálni, és ha a Tűzhozó Lány hatalmát idegen hadseregek próbálják megdönteni, akkor lehet, hogy nem halandókkal kell felvennie a harcot.

Rhoe és természetesen *Evalin* biztos volt abban, hogy egy halhatatlan hadsereg, amelynek a hajói most betöltötték az egész látóhatárt, egyszer eme partok felé indul meg. Aelin szülei gondoltak a jövőre, és biztosak akartak lenni abban, hogy Aedion felnőttként fel tudja venni a harcot az ellenséggel.

– Pajzsokat fel! – parancsolta Aedion, mikor Maeve armadája a második hullámban küldte rájuk a nyílzáporát.

Dorian Havilliardnak köszönhetően a hajók körüli mágikus védőköpeny jól tartotta magát, és óvta a katonákat a felfoghatatlan pusztítástól. Aedion azonban továbbra is dühös volt a király hókuszpókuszára, amibe belerángatta Aelint és Manont. A mérgét a katonákon vezette le.

– Fogjátok már fel, hogy ők ugyanolyan katonák, mint ti vagytok! – szajkózta Aedion. – Hegyes végű füleik vannak, na és akkor mi van? Ez ne tévesszen meg benneteket! Az ereikben

ugyanolyan vér folyik, mint a mienkben, és ők is belehalnak a sérüléseikbe.

Aedion szívesen hátrapillantott volna, de nem tette, oda, ahol az apja irányította a parancsnoksága alá tartozó hajókat, és mágikus védelemmel vette körül őket. Gavriel hallgatott, miközben Fenrys elárulta a katonáknak a titkot, hogyan lehet legyőzni egy tündérharcost, aki villámgyorsan tudja gyógyítani magát. Nem szúrt sebeket kell okozni elsősorban, hanem az izmokba kell hasítani. Ha sikerül egy halhatatlannak elvágni egy inát, teljesen harcképtelenné válik, és végezni lehet vele.

Elméletben minden olyan egyszerűnek tűnt. A katonák viszont már a gondolatba is belesápadtak: nyílt harc, szemtől szemben tündérharcosokkal. Joggal éreztek félelmet.

Aedion a nyilvánvaló tényeket nem akarta ecsetelni. Az ő feladata az volt, hogy lelkesítse a harcosokat, úgy kellett belevetniük magukat a küzdelmekbe, hogy érezzék, a csata elkerülhetetlen. A félelem gyorsabban felőrli az erőt, mint az ellenséges támadás.

Erre tanította őt Rhoe, akit az *apjának* tekintett. Az északon töltött évek csak alátámasztották a tanultakat. Hányszor harcolt a Romlással térdig gázolva a sárban és a vérben!

Azt kívánta, bárcsak itt lenne vele a Romlás, és nem a Pusztaságok ismeretlen katonái állnának mellette. De nem fogja hagyni, hogy a félelem megingassa.

Maeve armadája megindította a második sorozatot. A tündérek nyilai gyorsabban és messzebbre repültek, mint a halandóké. Pontosabban is céloztak.

A hajó köré vont láthatatlan pajzson kék és lila fények villantak, ahogy a nyilak sziszegve lecsúsztak róla. A mágikus pajzs már roskadozott, mert a nyilakat is mágiába mártották. A katonák a fedélzeten felbolydultak, és maguk elé emelték a pajzsaikat. Aedion megérezte növekvő rémületüket.

– Fiúk, már egy kis esőtől is megijedtek? – kérdezte szélesen vigyorogva. – Pedig azt hittem, hogy hozzászoktatok a Pusztaságokban.

Morgolódás, de mintha megnyugodtak volna.

Aedion szándékosan elnevette magát. Felébresztette magában Észak Farkasát, aki mohón vágyott a vérontásra a déli

tengereken. Rhoe nem hiába tanította és készítette őt fel a hadviselésre, jóval azelőtt, hogy Terrasen Adarlan uralma alá került.

Ez többé nem történhet meg. Többé nem kerülnek idegenek uralma alá, Maeve rabjaivá pedig végképp nem válnak.

Elöl, a frontvonalban Rowan mágiája fehéren villant. Jel volt.

– Íjakat megfeszíteni! – parancsolta Aedion.

Az íjak megnyikordultak, és a katonák az ég felé irányították a nyilak hegyét.

Újabb villanás.

– *Tűz!*- kiáltotta Aedion.

Az ég újra elsötétedett a Maeve armadája felé zúduló nyílzáportól.

Ám ez csak azt a célt szolgálta, hogy eltereljék az ellenfél figyelmét a valódi támadásról. A víz alattiról.

∞

A vízben itt sötétebb volt, a napsugár csak keskeny csíkokban szivárgott keresztül a hatalmas ellenséges hajók között.

A tengeri ragadozók már gyülekeztek a nagy zűrzavarra, készültek a lakmározásra, ami kiadósnak ígérkezett. Két flotta ütközött össze.

Fény villant, mire Lysandra mélyebbre merült. Egy időre elvegyült a ragadozók között, aztán gyorsan előreúszott.

Némileg módosított tengeri sárkány alakján. A végtagjai ezúttal hosszabbak voltak, karmai erősebbek. A farka is erősebb, jobban irányítható. A hosszú úton idefelé sokat gyakorolt, tökéletesítette a testét. Ha valakit nem elégít ki maradéktalanul, ahogy az istenek megteremtették, akkor miért ne csináljon belőle olyat, ami jobban megfelel a tetszésének?

Lysandra elérte az első hajót, amit Rowan kijelölt. Pontosan elképzelte, hol és hogyan fog támadni. Lecsapott a farkával, és a kormánylapát darabokra tört.

A kiáltozás a mélybe is lehatolt, de Lysandra már siklott tovább a következő kijelölt hajóhoz.

Ezúttal a karmait használta, megragadta a kormányrudat, és kitépte a helyéről, aztán a farkával szétzúzta a hajó gerincét. A farkát úgy használta, mint egy hatalmas buzogányt. A Koponya-öbölben vívott csatában rájött, hogy mennyire zavarják a tüskék, mert beleakadnak a hajó vázába. És akkor a sárkányfarokból hatalmas buzogányt csinált.

A tündérek pontosabban céloztak, mint a valg gyalogság. A nyilak fürtökben hullottak a vízre. De Lysandra felkészült erre. A pikkelyeit pókselyem borította, amiről lecsúsztak a nyilak. Órák hosszat tanulmányozta az anyagot, amivel Manon megerősítette Abraxos szárnyait, és megtanulta, hogy a bőrét hogyan tudja áthatolhatatlanná tenni.

Lysandra egymás után tépte ki a hajók kormányrúdját.

A megjelenését a tündérek kiáltozása kísérte. Szigonyokat próbáltak bevetni ellene, de azok túl súlyosak és nehézkesek voltak, Lysandra pedig szokatlanul gyors. Pillanatok alatt mélyebbre tudott merülni, vagy kitért oldalra. Mágikus csapdákkal is próbálkoztak, de azok közül is kicsússzam.

Aelin udvara képes megváltoztatni a világot. Ezt mondogatta magában, miközben bontotta a tündérhajók sorait, amiket Rowan kijelölt neki. Ez már-már olyan volt neki, mint valami varázsige, amivel el tudta űzni a kimerültségét.

Ígéretet tett korábban a terraseni királyi udvarnak. Aedionnak, a királynőnek. Aelin számít rá.

Ha az átkozott Maeve össze akar csapni velük, ha akkor akar lecsapni rájuk, amikor a leggyengébbek... Lysandra mindenre elszánta magát, hogy ez a halhatatlan vén lotyó megbánja az ármánykodását.

Maeve armadája taktikát váltott. Az össztüzet beszüntették. És az ellenfél most zűrzavart akart kelteni. Dorian érezte, hogy a mágiája gyengül, de továbbra is fenntartotta a hajók mágikus védelmét, befoltozta a rajta ütött lyukakat, amik a tündérnyilak nyomán keletkeztek. Érezte, hogy ijesztő sebességgel fogy a

mágiája. Lehetséges, hogy ez Maeve trükkje volt, vagy így hatott rá a nyilakat borító mágia.

Dorian a fogát csikorgatva féken tartotta az erejét. A levegőben Rowan parancsai pattogtak, csak egyet kért: tartsanak ki, és ne bontsák meg a sort. A mágia felhangosította a hangját, ahogy Gavrielét még a Koponya-öbölben. A mostanival összehasonlítva a csata a Koponya-öbölben könnyed tréfának tűnt.

Lysandra víz alatti támadásai aláásták Maeve terveit, aki gyors győzelemre számított. Hajóik sérülékenysége rányomta bélyegét a tündérek harci kedvére. De még így is túl sok harcképes hajójuk volt.

Aelin és Manon még nem tért vissza.

Éppen elég ijesztő látvány volt egyetlen dühöngő, halálra rémült tündér. Két ilyen tündér maga lenne a katasztrófa.

Amikor Aelin és Manon eltűnt a tükörben, Dorian arra gondolt, hogy Rowan csak Aedion dühödt üvöltése miatt nem adta át magát a vérszomjas dühnek. És csak a Dorian arcán már ott éktelenkedő monokli tartotta vissza Rowant attól, hogy ő is behúzzon neki egyet.

Dorian a frontvonal felé nézett. A tündérherceg a hajója orrában állt, kezében karddal és egy harci bárddal, a hátán nyilakkal teli tegezzel és íjjal. A derekára számtalan, borotvaélesre köszörült vadászkést csatolt. Dorian ekkor rájött, hogy a herceg még nem ura önmagának. A jéghideg harag állapotába került, és Dorian mágiája még ilyen távolságból is reszketett tőle.

A király érezte Rowan mágikus erejét, éppúgy, ahogy Aelinben is megérezte a felkúszó mágiát. Amikor Aelin és a boszorkány eltűnt, Rowan elég mélyre tudott merülni a mágiája kútjába. Idősebb és tapasztaltabb volt Aedionnál, és minden bizonnyal egyformán haszontalannak találta a félelmet és a dühöt is, ami a tábornokot a hatalmába kerítette. Rowan a saját mágiája erejében bizakodott, és most az ereje úgy áradt szét, mint a tenger.

Dorian követte a példáját, és a herceggel folytatott edzésekre nyúlt vissza. A király szívét és ereit jég borította be.

Mielőtt Aedion elindult volna, hogy irányítsa a rábízott hajókat, így szólt Dorianhez, miközben az Ashryver szemek a monoklijára siklottak.

– A félelem olyan, mint egy halálos ítélet. Ha elkezdődik a küzdelem, akkor arra gondolj, hogy nem feltétlenül kell életben maradnunk. Csak annyira kell őket megrogyasztanunk, hogy amikor Aelin visszajön, akkor végső csapást tudjon mérni rájuk.

Amikor, azaz nem *ha.* És ha Aelin meglátja az ő testüket, vagy ami marad belőlük, ha nem a tengerbe vesznek, akkor dühében nemcsak Maeve armadáját fogja elpusztítani, hanem az egész világot.

Talán így is kell tennie, és a világ megérdemli.

Lehet, hogy Feketecsőrű Manon segíteni fog neki, és együtt fognak a romokon kormányozni.

Dorian sajnálta, hogy keveset beszélgetett a boszorkánnyal, és csak a testével ismerkedett meg valamennyire.

Egyelőre az ellenséges hajók még közeledtek, hiába tette tönkre Lysandra a kormánylapátokat és a hajófenekeket. Ráadásul tündérkatonákkal a fedélzeten, akik gyilkolásra születtek.

Aedion és Rowan újabb nyílzáport küldött a hajókra, de a hajók mágikus védőpajzsa már a levegőben hatástalanította a többségüket. Ennek nem lesz jó vége.

Doriannek csak úgy kalapált a szíve. Nagyot nyelt, amikor látta, hogy az ellenséges hajók, megkerülve süllyedő társaikat, lassan a láthatatlan demarkációs vonal felé araszolnak.

Dorian mágiája kínlódott. Tudta, hogy nagyon körültekintően kell kiválasztania a célt, hogy megfelelő hatást váltson ki.

Ha minden erejét kiengedi... nem, akkor nem tudja uralni, irányítani.

Rowan is megmondta, hogy ne önkényeskedjen, hanem várja meg, hogy Maeve armadája valóban a megfelelő közelségbe kerüljön, és átlépje a demarkációs vonalat. Várja meg a tündérherceg parancsát, aki majd kiadja a tűzparancsot.

Tűz és jég – Dorianben ott vetélkedett mindkét erő, és ki akartak törni.

Felemelt fejjel állt, és nézte az ellenfelet. Egyre több hajó araszolt a sérült hajók felé, hogy megkerüljék azokat.

Dorian tudta, hogy fájdalom, testi-lelki fájdalom vár rá, ha elszabadul a mágiája. De még elviselhetetlenebb lenne a látvány, ha a társai esnének el egymás után.

Rowan még tartotta a frontot, és nem hagyta, hogy a hajói menekülőre fogják.

Az ellenséges hajók elfoglalták állásaikat. Az íjászok a fedélzeten elfoglalták a pozícióikat. A napfény szikrázva csillogott a tündérharcosok fényesre csiszolt vértezetén. Alig várták a vérontást. Kétség nem fért hozzá, hogy patakokban fog folyni a vér.

Fel sem merült, hogy megadnák magukat. Maeve már csak azért is megsemmisítené őket, hogy ezzel büntesse Aelint.

Dorian ostoba húzásával eltüntette Aelint és Manont. És ezzel nagy kárt okozott a társainak.

Rowan Whitethorn ellenben hősiesen helytállt, és nem okozott senkinek csalódást.

Ahogy felálltak az ellenséges hajók, Dorian felfedezte, hogy egyforma zászlók lobognak rajtuk: ezüstös háttér előtt egy rikoltozó sólyom.

Nem is olyan rég az árbocok fő helyén Maeve zászlója lobogott: egy bagoly fekete háttérrel. A fekete zászlókat azóta leengedték.

Mostanra a fekete zászlók teljesen eltűntek. A tündérhajók, amiken a Whitethorn-ház ezüst zászlaja lobogott, tüzet nyitottak a saját armadájukra.

67.
FEJEZET

ROWAN MESÉLT ENDÁNAK AELINRŐL.

Beszámolt az unokafivérének arról, hogy szereti őt, a királynőt, akinek a szívében tűz ég. Erawant is megemlítette, és azt, hogy a sötét királyon kívül Maeve is meg akarja szerezni a Rémkulcsokat.

Ezután térdre ereszkedett, és a segítségét kérte: ne a terraseni armadára, hanem Maeve-ére nyissanak tüzet.

Arra kérte, hogy ne szalassza el a lehetőséget, mert csak egyetlen esélyük van a békére, arra, hogy megállítsák a sötétséget, amely Morathból és Maeve felől azzal fenyeget, hogy elnyeli az egész világot. Arra kérte, hogy ne azért a királynőért harcoljon, akinek egykor ő is a rabja volt, hanem azért, aki visszaadta neki a szabadságát.

– *Még meggondolom* – mondta Endymion.

Rowan felállt, és átrepült az unokahúga hajójára. Selene hercegnő volt a legfiatalabb unokatestvére. A lány okos szemével figyelmesen nézte, miközben végighallgatta. Neki is elmondta a kérését, a lány pedig halványan mosolyogva ugyanazt felelte: Még meggondolom.

Hajóról hajóra szállt, sorra járta azokat a rokonait, akikről tudta, hogy legalább végighallgatják.

Hazaárulás – így hívták azt, amire kérte őket. Olyan súlyos vétek, amiért örök száműzetés várt rájuk. Ha nem is az életükkel fizetnek meg érte, de a rangjuktól és a vagyonuktól biztosan megfosztják őket.

Amikor sértetlen hajóikkal megálltak a Lysandra által megtépázott hajók mellett, és tüzet nyitottak Maeve armadájára, Rowan így kiáltott a saját flottájának:

– Előre!

Evezők csobbantak a vízbe, a matrózok minden erejüket bevetették. A terraseni armada megindult Maeve armadája felé, ahol teljes zűrzavar uralkodott.

Rowan minden rokona részt vett a támadásban Maeve ellen. Mindenki kivétel nélkül, mintha előre megbeszéltek volna mindent, és vállalták volna a teljes megsemmisülés kockázatát.

Rowannek nem volt saját hadserege, amit felajánlhatott volna Aelinnek. Terrasennek. De most megnyert neki egy egész seregnyi katonát.

Aelin csak három dolgot kért tőle: a szívét, a hűségét és a barátságát.

És ezzel a három dologgal szerzett neki egy hadsereget is.

Rowan sajnálta, hogy a Tűzszívű Lány nem látja, ahogy a Whitethorn-ház megtámadja Maeve flottáját, és a jég meg a szél felrobban a hullámok között.

Lorcan nem hitt a szemének.

Maeve flottájának harmada tüzet nyitott a többi hajóra.

Nem volt szüksége megerősítésre, tudta, hogy a lázadó hajókon ezüst zászló lobog.

El nem tudta képzelni, Rowan milyen szavakkal győzte meg őket, és mikor, de megcsinálta. Aelinért. Minden miatta történt.

Rowan kiabálva osztotta a parancsait, hogy kihasználják előnyüket, és megtörjék Maeve armadáját.

A döbbent Lorcan is továbbadta a parancsokat a rábízott hajókra.

Maeve nem fogja megbocsátani ezt a hitszegést. Ezért le fogja törölni a Whitethorn-dinasztiát a föld színéről úgy, hogy nyomuk sem marad.

De egyelőre Rowan nemzetsége a saját királynője ellen harcolt, Rowan jeget és szelet küldött a hajóira. Nyilak és

szigonyok hullottak a hajók fedélzetére, és halomra ölték a katonákat.

Csak úgy süvített a szél, és Lorcan tudta: Rowan az utolsó cseppig kizsigereli a mágiáját, és a terraseni flotta hajóit is beküldi a csatába, hogy kihasználják a meglepetés erejét, amit unokatestvérei okoztak. Bolondok... ostobák, de...

Gavriel fia Rowan nevét kiáltotta, úgy hangzott, mint egy győztes csatakiáltás. A katonák újra és újra felkapták a nevét.

Aztán Fenrys hangja hallatszott, majd Gavrielé. A vörös hajú királynőé. Dorian.

Armadájuk összecsapott Maeve hajóival, a vitorlák eltakarták az égboltot. A napsugarak szikráztak a pengéken. Mintha még az evezők csobbanása is Rowan nevét visszhangozta volna.

Rowan nevét kiáltva mentek előre a csatába, a vérontásba.

Lorcan egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy micsoda erő késztethette Rowant arra, hogy mindent kockára tegyen. Maeve és Erawan talán nem látták, hogy mekkora erő van ébredőben?

De hiszen Maeve valahol itt van valamelyik hajón, és nincsen hozzászokva a vereséghez. Kivárja majd a megfelelő pillanatot egy válaszcsapásra, és meglátják, milyen hiú reményeket dédelgettek...

Rowan Maeve armadájának első sorát támadta. Az ellenséges hajókra a nyílzápor mellett szélroham és jégeső zúdult.

Amikor Rowan mágiája szünetelt, Dorian mágiája lépett be a küzdelembe. A terraseni flotta az első pillanatban pusztító vereségre volt ítélve, és lám, most esélye nyílt a győzelemre. Ha Rowan és a többiek kitartanak...

Lorcan Fenryst és Gavrielt kereste a szemével.

Sikerült kiszúrnia először az egyik, aztán a másik harcost, és hirtelen rájött, hogy Maeve már elindította a válaszcsapást. A harcosok hirtelen mintha megdermedtek volna, aztán Fenrys nagy lendülettel felugrott, és eltűnt a levegőben. A doranelle-i Fehér Farkas egy pillanat múlva már Gavriel oldalán termett. A katonák rémülten kiáltoztak, ahogy a semmiből egyszer csak felbukkant.

Karon ragadta Gavrielt, és krétafehér arccal rohanni kezdtek. Mielőtt eltűntek volna, Gavriel még Lorcan felé nézett, és Lorcan az Oroszlán tágra nyílt szemében figyelmeztetést vélt felfedezni.

Gavriel mintha mutatott volna valamerre, de aztán eltűntek a levegőben.

Ez lehetett Gavriel utolsó szembeszegülése Maeve-vel. Lorcan arrafelé nézett, amerre Gavriel mutatott, és meghűlt benne a vér.

Maeve szabad folyást engedett a tengeri csatának, mert ez csak elterelő manőver volt. Más játszmákra készült. És rég nem a hajókon volt, hanem a szárazföldön.

Gavriel megmutatta, hol. Nem messze tőlük. Sőt, egészen közel. Pontosan ott, ahová Lorcan Elide-ot küldte. Nyugat felé.

Lorcan köpött a csatára és a Rowannek tett ígéretére. Az igaz, hogy valamit megígért neki, de előtte Elide-nak tett ígéretet.

A katonáknak volt annyi józan eszük, hogy ne álljanak az útjába. Lorcan megparancsolta az egyiknek, hogy vegye át az irányítást, aztán csónakba pattant.

Elide a homokdűnék között várt a parton, körülötte susogott a fű. A csatát magát innen nem látta, csak a dübörgést és a kiáltásokat hallotta. Próbált nem arra figyelni, és helyette Anneithhez imádkozott, kérte, hogy segítse meg a barátait, és adjon nekik iránymutatást. Lorcanért imádkozott, hogy maradjon életben, és Maeve maradjon minél távolabb tőle.

Elide-nak hirtelen úgy tetszett, hogy Anneith nem fölötte lebeg, hanem egészen közel van, a válla mögött.

Figyelj, ismételgette az istennő, figyelj, figyelj, figyelj!

De mire? Körös-körül homok és fűtenger. A feje felett a kék ég, a dűnék mögött a tenger. Az a nyolc katona, akit Lorcan az őrzésére küldött, a közelben szóródott szét. Volt, aki örült, hogy megúszta a csatát, de volt, aki őszintén sajnálta, hogy nem vesz részt a hullámok között tomboló küzdelemben.

A hang egyre sürgetőbb lett: *Figyelj, figyelj, figyelj már!* Aztán az istennő eltűnt, helyesebben szólva elmenekült.

A mocsár felől felhők gyűltek. A nap felé tartottak, ami épphogy felkelt.

Elide felállt, a meredek dűnén picit megcsúszott. A fű továbbra is susogott a szélben. A meleg homok megszürkült, ahogy a felhők eltakarták a napot.

Valami közeledett, és ez a valami tudta, hogy Aelin Galathynius az erejét a napfényből meríti. Malától.

Elide-nak kiszáradt a szája. Ha Vernon itt megtalálja... innen nem tud elmenekülni.

A katonák mögötte, a dűnéken felbolydultak, ők is megérezték a furcsa szelet és a felhőket. Megérezték, hogy a közeledő vihar valahogy nem természetes, más. Vajon ki tudnak tartani az ilkek ellen, míg megérkezik a segítség? Vagy ezúttal Vernon még több szárnyas szörnyeteget hozott magával?

A parton a szélből nem Vernon lépett elő.

68.
FEJEZET

Minden, amit Aelin látott és hallott, végtelen lelki fájdalmat okozott neki.

Nehemia láttán összeszorult a szíve: nagyon fiatal volt, mégis erős és bölcs. Ki gondolta volna, hogy a hercegnő találkozott hiénával a mocsárban, ugyanannak a templomnak a romjai között?

De ez csak a kezdet volt, mert ráadásul kiderült, hogy Elena és Nehemia ismerte egymást, és együttműködött.

Még fájdalmasabb volt megtudni, hogy Elena ezer éve kovácsolta a terveit.

És Nehemia azzal a biztos tudattal jött Résvárba, hogy nemsokára meghal, ráadásul fontos küldetéssel érkezett: a saját halálából fegyvert akart csinálni, és azzal akart csapást mérni Aelinre. Ezzel akarta őt arra kényszeríteni, hogy hagyja abba a gyilkolászást, és jöjjön rá végre, hogy ő valójában királynő.

Aztán Aelinnek és Manonnak újabb jelenetet mutattak. Az üvegkastély mélyen találták magukat, a föld alatt, éjnek idején, és Elena és Nehemia beszélgetésének voltak a tanúi. Ők ketten titokban találkoztak, és ez már hónapok óta folyt. Elena elmondta a hercegnőnek, hogy ideje megfizetnie az árat, amiről a templomromoknál beszéltek. Nehemiának meg kellett szerveznie a saját halálát, és ezzel elindítania a további eseményeket. Nehemia figyelmeztette Elenát, hogy Aelin ettől valóban össze fog törni. De ami még ennél is rosszabb, Nehemia halála a harag és kétségbeesés olyan szakadékába fogja taszítani,

ahonnan soha nem fog tudni kimászni. Mindenesetre Celaenaként biztos nem.

Nehemiának igaza volt.

Aelin reszketett. Szellemszerű teste annyira reszketett, hogy attól félt, szétesik. Manon még közelebb lépett hozzá, a boszorkány talán csak ezzel tudta kifejezni együttérzését.

A szemük előtt újra gomolyogni kezdett a köd, és a múlt újabb képei jelentek meg...

Aelin nem volt benne biztos, hogy képes lenne-e elviselni újabb titkok feltárulását. Hogy Elena milyen szégyentelenül eladta őt és Doriant az isteneknek, és a saját hibáiért a leszármazottaknak kell megfizetniük. Mivel a királynő nem értette meg a Zár valódi jelentését, ezért arra használta fel, hogy Erawant bezárta a szarkofágba. Ezzel pedig keresztbe tett Brannon eredeti elképzeléseinek, aki vissza akarta küldeni az isteneket oda, ahonnan jöttek, és ahová Erawant is vissza kellett volna vinniük.

Most már Aelinnek kellett kinyitnia a rémkaput, és az új Zárral végleg bezárnia.

A fizetség megnevezhetetlen. Azaz névtelen.

Aelinnek az utolsó cseppig ki kell facsarnia magából a mágiáját, és az életét kell odaadnia az új Zárért. A Rémkulcsokat pedig csak egyszer lehet használni. Ezután a rémkapu örökre becsukódik, kizárja a másvilági lényeket, és az itteni világ csak így szabadul meg igazán Erawantól.

Újabb emlékképek villantak fel.

Aelin a királyi lakosztályt látta maga előtt Orynthban, ahol már több mint tíz éve nem járt. A lakosztály az övé lehetett volna. Azt a szobát is jól ismerte, amelyben most Elenát és Brannont látta. Apa és lánya kiabált egymással. Elena nyakán felcsillant egy nyaklánc, a Szem, az első Zár, amit tönkretett. Elena, később Adarlan királynőjeként azért viselte a nyakláncot, hogy emlékeztesse a saját ostobaságára és arra, hogy a haragvó isteneknek milyen ígéretet tett.

Elena veszekedése az apjával egyre hangosabb lett, mire Elena kiment a szobából. Aelin tudta: az első adarlani királynő soha többet nem fog visszatérni ebbe a csillogó palotába.

Ezután egy kisebb helyiség jelent meg előttük: a falai kőből voltak, és egy fekete hajú szépséget láttak benne csillagkoronával a fején. Elenának és Gavinnek egy boszorkánytükörről beszélt, és arról, hogy a tükör emlékeket őriz. Crochan Rhiannon. Manon összerezzent. Aelin és Manon egymásra nézett.

Manon és Crochan Rhiannon arca egyforma volt. Az utolsó crochan királynők, akiket évszázadok választottak el egymástól.

Ekkor Brannon arca jelent meg. A fejét a kezébe temetve sírt egy kőoltár előtt. Az oltáron, amit halotti lepellel takartak le, egy görnyedt, idős test feküdt.

Elena azért, hogy együtt élhessen Gavinnel, lemondott a halhatatlanságról. Megöregedett és meghalt, mint egy hétköznapi ember. Brannon viszont továbbra is harminc körülinek tűnt.

Ezután újra Brannont látták maguk előtt, de már egy kovácsműhelyben. A forró lángok megvilágították aranyszőke, vöröses árnyalatú haját. Összeszorított foggal dünnyögve egy fémkorongot kalapált. Látni lehetett, hogyan feszülnek meg az izmai meztelen, aranybarna hátán. Brannon csak kalapált, egyre kalapálta a korongot az üllőn.

Orynth amulettjét kalapálta.

Egy darabka fekete követ rakott bele, és azután összezárta az amulett két felét. Az egész testtartásából csak úgy sugárzott a dac, az istenek akaratával szembeni lázadás.

Az amulett hátlapjára Brannon rémjelekkel üzenetet írt.

Egy rövid üzenetet.

Aelinnek.

Törvény szerinti örökösének arra az esetre, ha Elena büntetése és az isteneknek tett ígérete továbbra is érvényben marad. A büntetés és az ígéret elválasztották az apát a lánytól, és Brannon ezt nem tudta és nem is akarta elfogadni. Legalábbis amíg elég erős volt hozzá.

A fizetség megnevezhetetlen. Ez volt rémjelekkel ráírva, és az üzenet annak szólt, aki magán viseli Brannon jelét, a törvénytelen gyermek jelét. Az ilyeneket hívták névtelennek. Ezek szerint Aelinnek jutott az a sors, hogy Elena egykori hibájáért megfizessen.

Az Orynth amulettjének hátoldalára írt üzenet volt az egyetlen figyelmeztetés, amit Brannon adott. Az egyetlen bocsánatkérés azért, amit a lánya tett, de semmi utalás arra, mi van az amulettben. Erre a titokra tilos volt még ködösítve is utalni.

De maradtak más utalások Aelinnek, hogy be tudja fejezni, ami ezer éve elkezdődött.

Brannon saját kezével építette Elena síremlékét. És ott is hagyott üzeneteket Aelinnek.

Rejtélyek és segítségek. Brannon ennél többet nem tudott felajánlani. Igyekezett megmutatni az igazságot, és elrejteni a Rémkulcsokat olyan erők elől, amelyek a maguk hatalmi érdekei szerint használták volna fel őket, és ezek segítségével akartak volna leszámolni az ellenségeikkel.

Brannon ezután megcsinálta Mortot, a koponya formájú kopogtatót. Mortot különleges fémből kovácsolta, amit Crochan Rhiannontól kapott ajándékba. A boszorkány megsimogatta a király arcát, amikor elhagyta a síremléket.

Rhiannon viszont nem volt jelen akkor, amikor Brannon a fekete kődarabkát Elena koronájának drágaköve alá helyezte el. A második Rémkulcs.

Rhiannon akkor sem volt ott, amikor Brannon elhelyezte Damarist a második szarkofág mellett. Ott feküdt Gavin, a halandó király. Brannon utálta a vejét, alig tudta elviselni, de a lánya kedvéért uralkodott a gyűlöletén. Brannon számára Elena nem egyszerűen a lánya volt, hanem a lelkének egy darabkája.

A harmadik kulcs egy időre Mala templomában kötött ki. Brannon ott akart véget vetni ennek az elhúzódó históriának.

A templom körül égő láng olyan volt, mintha Brannon vére dalolt volna. Hívogatta, csábította.

Csak az juthat el erre a helyre, aki rendelkezik az ő, Mala tehetségével. Még a papnők sem voltak képesek arra, hogy az égő folyó szívében lévő szigetre betegyék a lábukat. Csak Brannon örököse előtt állt ide nyitva az út... vagy az előtt, aki birtokolja a többi kulcsot.

Brannon a harmadik Rémkulcsot a templom padlójának kőlapja alá helyezte.

Aztán belépett a tűzfolyóba, szerelmének izzó szívébe. Azóta senki nem látta Brannont, Terrasen királyát, a Tűz Urát.

Aelin arcán könnyek csordultak végig. Csodálkozott, hogy majdnem teljesen láthatatlan teste hogyan képes sírni. Brannon miatt sírt, aki tudta, hogy a lánya milyen nehéz terhet adott tovább az utódainak. Brannonért sírt, aki annyira haragudott az ígéret miatt, amit Elena tett az isteneknek.

Brannon megtette, amit Aelinért tehetett, próbálta enyhíteni a csapást, de az ígéretet semmissé ő sem tehette. De esélyt adott Aelinnek a küzdelemre.

A fizetség megnevezhetetlen.

– Mi ez az egész? – súgta Manon. – Egy mukkot nem értek belőle.

Aelin nem találta a szavakat, hogy megmagyarázza. Még Rowannek se tudta volna elmondani.

Hirtelen megjelent mellettük Elena. Egy kicsivel sem tűnt náluk valóságosabbnak. Elena a Mala temploma körüli halványodó aranyfényt nézte. Az emlék eltűnt.

– Bocsáss meg nekem! – mondta Aelinnek.

Elena megjelenése feszültté tette Manont. A boszorkány arrébb lépett.

– Ez volt az egyetlen megoldás – folytatta Elena.

A szemében valódi fájdalom tükröződött. Megbánás.

– Miért éppen engem választottál ki? Tudatosan döntöttél így? Vagy egyszerűen úgy döntöttél, hogy inkább megkíméled Gavin dinasztiáját, hiszen ők olyan drágák voltak neked?

Aelin nem ismerte meg a saját hangját, nyersen, már-már rosszindulatúan beszélt.

– Hát persze! Miért is ontsunk Havilliard-vért, ha egyszer visszanyúlhatunk a régi szokásokhoz, és kiválaszthatunk valaki mást is, aki majd cipeli ezt a terhet!

Elena összerezzent.

– Dorian akkor még nem állt készen, veled ellentétben. Együtt hoztuk meg a döntést Nehemiával, hogy minden a terv szerint alakuljon.

– A terv szerint – ismételte meg Aelin alig hallhatóan. – A te terved szerint. Velem töröltetted fel a mocskot, amit te okoztál az átkozott tolvajlásoddal és a gyávaságoddal.

– Az istenek akarták, hogy szenvedjek. Sokat szenvedtem és szenvedek. Tisztában vagyok vele, hogy neked mennyi mindent kell tenned, viselned kell a terhet... Ezer éven át, nap mint nap emésztette ez a lelkem. Szünet nélkül. Egykor könnyedén mondtam igent, azt hittem, hogy... egy távoli utód... gyakorlatilag idegen a számomra. Az utódomnak ráadásul nem kell tudnia az igazat. Csak arra van szükség, hogy rendelkezzen a szükséges mágiával, és ott legyen, ahol lennie kell.

De tévedtem. Hogy én mekkorát tévedtem! – Elena felemelte a kezeit. – Azt hittem, hogy Erawan majd felkel, és a világ majd nyugodtan szembenéz vele. Nem tudtam... hogy micsoda sötétség zúdul a kontinensre. Nem tudtam, hogy a te nemzetséged is szenvedni fog, mert én valamikor próbáltam megúszni a szenvedést. Sok, sok-sok hangot hallottam. Már Adarlan hódításai előtt megszólaltak. És ezek a hangok választ akartak, és segítséget. – Elena pillantása Manonra siklott, aztán vissza Aelinre. – Mindenhol, minden királyságban voltak ilyen hangok. Emberek, boszorkányok, tündérek... Álmokat szőttek... És mindenki csak egyvalamit kért. Egy jobb világot.

– És aztán megszülettél te. Te voltál a válasz a gyarapodó sötétségre. Rád szállt a tűz ajándéka. Benned végre egyesült az apám lángja és az anyám mágiája. Erős felnőtt lett belőled. Nagyon erős, és ugyanakkor annyira sérülékeny. Nem a külső veszélyekkel szemben, hanem a saját szívedből jövő fenyegetésekkel szemben. A mágiádat vissza kellett fogni. Féltek tőled, azt mondogatták, hogy jobb lett volna, ha meg sem születsz. De olyanok is akadtak, akik ismerték a te igazi lényedet és a lehetőségeidet. A szüleid, az ő környezetük, nagybátyád, a király... és Aedion. Aedion tudta, hogy te vagy a Megjövendölt Királynő, bár nem értette, hogy ez pontosan mit jelent. Nem tudta, hogy mi lesz az utad, és rólam se tudott, vagy arról, hogy mit tettem.

Aelin úgy érezte, mintha az elhangzott szavak kőzáporként hullanának rá.

– A Megjövendölt Királynő – mondta keserű gúnnyal. – De nem a világnak, hanem az isteneknek. A Rémkulcsoknak.

Megjövendölt áldozat. Egy élő fegyver, aki végre becsukja a rémkaput, és örökre bezárja.

Diána pedig nem csak azért jelent meg neki, hogy elmondja, hogyan kell a tükröt használni. Az öntörvényű istennő emlékeztette őt arra, hogy Aelin az istenek tulajdona. Hozzájuk tartozik, és tartozik nekik.

– Nem volt véletlen, hogy nem fulladtam bele akkor éjjel a Florine folyóba, ugye?

Elena a fejét rázta.

– Mi akkor nem...

– Nem érdekelnek a magyarázkodásaid! – szakította félbe Aelin. – *Mutasd meg*, hogy volt!

Elena nagyot nyelt. A köd elsötétült, a fekete, szürke és barna különféle árnyalatai jelentek meg. A levegő fagyos lett.

Zörögtek az ágak, zihálás, szaggatott sírás hallatszott. Egy gyerek könnyű léptei, aki szalad a szedresben, a bozótban. Patkódobogás, mindjárt utolérik.

Aelin minden akaraterejét mozgósította, hogy egyáltalán állva tudjon maradni. Ekkor egy ismerős erdő jelent meg, olyan volt, mint amilyenre emlékezett. Aztán megjelent ő maga: kislányként szakadt, mocskos fehér hálóingében. Kócos volt, a szemében leírhatatlan félelem és olyan vigasztalhatatlan fájdalom, hogy még a felnőtt Aelin is az ajkába harapott. A kislány minden erejét megfeszítve rohant a zubogó folyó felett átívelő híd felé...

A híd cölöpökön állt, lovas rajta nem kelhetett át. A túlparton erdő. Ha azt eléri...

Manon halkan szitkozódott egyet, amikor látta, hogy a kis Aelin már csak néhány cölöpön túl vette észre, hogy a tartóköteleket elvágták... A kislány a magasból belezuhant a vadul száguldó, félig befagyott folyóba.

A felnőtt Aelin már elfelejtette, mennyi ideig zuhant, milyen vadul ömlött a fekete folyó, amit megvilágított a hideg hold.

Megváltozott a kép. Sötét volt, a folyó dobálta őket. Aelin emlékezett rá, hogy a Florine-ra soha nem volt jellemző a lágyság. De ezen az éjszakán csak úgy tombolt.

– Annyi halál vett már így is körül – súgta Elena.

A kis Aelin olyan volt, mint egy kis kavics. A folyó ide-oda ráncigálta, mintha szántszándékkal akarná elsüllyeszteni. Elviselhetetlenül hideg volt a víz és a levegő.

– Csupa halál mindenütt. El se tudod te azt képzelni, hogy mennyi láng hamvadt ki akkor – folytatta Elena remegő hangon. – Olyan kicsi voltál, és törékeny. De küzdöttél, tiszta erőből küzdöttél.

Aelin meglátta magát, ahogy a vízzel harcol. Kézzel-lábbal kapálózott, próbált kijutni a felszínre, és megkapaszkodni valamiben. De a víz könyörtelenül folyt a tüdejébe, és belülről is feszíteni kezdte.

A nyakában zöld fénnyel villogott Orynth amulettje. A rémjelek világítottak. Buborékoknak tűntek, amik körülvették.

Elena tekintete az amulettre szegeződött. Láthatólag nehezére esett állni, és térdre ereszkedett.

– Az istenek azt akarták, hogy hozzalak ki. Orynth amulettje nálad volt. Mindenki halottnak hitt, az ellenségeket pedig teljesen lefoglalta a honfitársaid kiirtása. Kiszabadíthattalak, és segíthettem neked a másik két kulcs megtalálásában. Az istenek nekem ezt megengedték. És amikor minden kulcs nálad lett volna, akkor arra kértelek volna, hogy csinálj egy új Zárat. Minden erőd elment volna az új Zár elkészítésére, aztán a rémkapu visszazárására, immáron örök időkre. Az istenek pedig visszatértek volna a saját világukba. Már akkor elég erőd volt. Minden a pusztulásoddal ért volna véget, de egyébként is megfulladtál volna a jeges vízben. Az istenek megengedték nekem, hogy testet öltsek, és kihozzalak.

Elena nagy levegőt vett, amikor meglátta magát, ahogy a vízbe ereszkedett. Szép nő régies ruhában. Ezüstös haja a holdfényre emlékeztetett. Megfogta Aelint a derekánál, és a fuldokló kislányt a felszínre rántotta. Magasabbra, egyre feljebb.

Kijutottak a felszínre. Elena egy faágat lökött oda neki. Aelin belekapaszkodott a félig eljegesedett rönkbe, és a folyó továbbvitte.

– Tétováztam – folytatta Elena. – Te kétségbeesetten kapaszkodtál ebbe a tönkbe. Mindent elvettek tőled, érted? *Mindent*. De te nem adtad meg magad. Tovább küzdöttél. Az istenek sürgettek engem. Egyre nehezebb volt megtartaniuk engem a testemben. Azt követelték, hogy hozzalak magammal, de én húztam az időt. Arra vártam, hogy kijuss a partra.

A part egész közel volt. Sötét, hajlott ágú fák, agyagos föld, hófoltok, meredek domboldal.

Aelin nézte, ahogy kiskori önmaga kimászik a partra. Alig tudott mozogni. Érezte a fagyott, agyagos talajt a körme alatt. Kicsi volt, fázott, csúszkált, reszketett.

Mire Elena is kijutott a partra, Aelin majdnem teljesen merevre fagyott. Elena odarohant hozzá, és a nevén szólongatta. Hirtelen összerázkódott a teste...

– Azt hittem, hogy a fulladás a legnagyobb veszély – magyarázta suttogva Elena. – De csak aztán jöttem rá, hogy olyan sokáig voltál hidegben...

A kis Aelinnek belilult a szája. Nagy nehezen beszívta a levegőt, nagy nehezen kifújta, aztán még egyszer és...

Abbahagyta. Megdermedt. Nem... meghalt.

– Meghaltál – súgta Elena, alátámasztva a feltételezését. – Olyan kétségbeesetten küzdöttél az életben maradásért, én pedig cserbenhagytalak. Félrevezettelek. Abban a pillanatban megfeledkeztem az istenekről és az ígéretemről. Mindenről megfeledkeztem, kivéve...

Elena arcán újra csorogni kezdtek a könnyek.

– Arra gondoltam, hogy milyen igazságtalanul bánt el veled a sors, hiszen még alig éltél. A sors nem adott neked esélyt... Eszembe jutottak mindazok, akik egy jobb világról álmodtak, akik reménykedtek a változásban... Ha te meghalsz, hiábavalóvá válik minden álmuk és reményük.

Szentséges, kegyetlen istenek...

– Elena – súgta Aelin, és átölelte.

Adarlan királynője a karjában zokogott, néhány lépésre pedig Elena hasonmása rázott egy kislányt, próbált életet lehelni egy testbe, ami feladta a küzdelmet.

– Ezt nem engedhettem meg – szipogta Elena. – A halálod számomra egyszerűen elviselhetetlen volt. Abban a pillanatban én nem az istenekre gondoltam, hanem a nyolcéves Aelin Galathyniusra.

Elena ujjai közt fény gyűlt. Szétáradt a kezében, és fokozatosan az egész testét átjárta. Mágikus tűz. Erősen magához szorította Aelint. A meleg megolvasztotta a havat körülöttük, és megszárította a haját, amit már jégréteg borított.

Lila ajkai rózsaszínűek lettek. Élettelen mellkasa újra emelkedett és süllyedt.

A sötétséget szürkület váltotta fel.

– Dacoltam az istenekkel.

Elena leengedte a kis Aelint a meleg földre, ő maga felállt, és szemügyre vette a folyó környezetét.

– Tudtam, hogy a közelben áll egy ház, és azt is tudtam, hogy kié. A szüleid is tudtak erről, de mivel a házuk viszonylag messzire volt, ezért eltűrték ezt a szomszédságot. És a szomszéd sem volt olyan ostoba, hogy feleslegesen bonyolítsa a saját életét.

Egy rövid villanás, amit Elena küldött, felébresztette Arobynnt, aki mélyen aludt terraseni házában. Mint akit megbűvöltek, felkelt, kinézett az ablakon, aztán felöltözött, felnyergelte a lovát, és az erdőbe ügetett.

De hiszen Arobynn akkor alig volt idősebb, mint Aelin most. Aelin nem is emlékezett rá ilyen fiatalon.

Arobynn lova elérte a partot, és ott megállt, mintha valami láthatatlan kéz megrántotta volna a gyeplőt. Az orgyilkos ránézett a tomboló vízre, benézett a nádasba, maga se tudta, mit keres.

Nem látta a rejtőzködő Elenát, de gyorsan kiszúrt egy gyereket piszkos ingecskében, aki a nádasban feküdt ájultan. Arobynn a macskákra jellemző ügyességgel leugrott a lováról, levette a köpenyét, és a kislány fölé hajolt. Furcsa volt, egy kislány ilyenkor az erdőben... Ellenőrizte a légzését. Élt.

– Tudtam, ki ő, és milyen sors vár rád nála. De még ez is jobb volt, mint ha meghalsz a parton. Így gondolkodtam: ha életben maradsz Arobynn-nél, ha felnősz, erős leszel, ha semmi nem jön közbe, és eléred a nagykorúságot, akkor... mindenki esélyt kap, aki egy jobb világról álmodik. Korábban tudsz nekik segíteni, mint hogy az istenek követelnék az adósság megfizetését.

Arobynn döbbenten látta Orynth amulettjét. Levette a kislány nyakából, zsebre tette, a lányt az ölébe vette, és a lovához vitte.

– Még alig éltél – mondta Elena. – Időt akartam adni neked, hogy érezd az életet.

– De az istenek ezt nem bocsátották meg neked – találgatott Aelin. – Súlyosbították a büntetést?

Arobynn ölében a kislánnyal felült a lovára. A kép elhomályosult, és gomolygó köd váltotta fel. Elena összegubózott, mintha hirtelen kirázta volna a hideg.

– Amikor majd az isteneket visszaküldöd a saját világukba, akkor én is elmegyek – mondta. – Az alatt az idő alatt, amit ajándékba kaptál, a lelkem feloldódik, és sötétséggé változik. Nem látom többé se Gavint, se a gyerekeket, se a barátaimat... Örökre elmegyek. Nem létezem tovább.

– Te ezt tudtad?

– Igen. Azonnal megmondták, és gyakran emlékeztettek rá. De nem tehettem másképp.

Aelin térdre ereszkedett a királynő előtt. És a kezébe vette Elena könnyáztatta arcát.

– A fizetség megnevezhetetlen – mondta remegő hangon.

Elena bólintott.

– A tükör csak tükör volt. Csali, hogy idegyere. Hogy lehetőség nyíljon arra, hogy elmondjak és megmutassak neked mindent, amit eddig tettünk.

Aelinnek eszébe jutott, hogy amikor a Koponya-öbölben hívta Elenát, ő a Zárat *egy darab fémnek és üvegnek* mondta.

– Most, hogy itt vagy, és mindent láttál, már érted, mi a fizetség. Hogy új Zárat csináljunk, és visszategyük a kulcsokat a kapuba.

Aelin homlokán felizzott a jel. Brannon pecsétje, amit a törvénytelen gyermekek kaptak. A névtelenek jele.

– Mala vérét ki kell ontani, az utolsó cseppig. A te mágikus erődet is az utolsó cseppig. Te vagy a fizetség az isteneknek. Neked kell elkészítened az új Zárat, betenned a kulcsokat a rémkapuba, és örökre bezárni. Te hozod helyre a kaput.

– Tudom – mondta halkan Aelin.

Már egy ideje tudta ezt. Maga is rájött a küldetésére, és igyekezett minél jobban felkészülni az elkerülhetetlenre, és a többieket is felkészíteni.

– Két kulcs már nálam van – mondta Elenának. – Ha megszerzem a harmadikat... pontosabban ellopom Erawantől... akkor velem jössz? Segítesz nekem pontot tenni az egész végére?

Eljössz velem, hogy ne legyek egyedül?

Elena bólintott, és ezt suttogta:

– Bocsáss meg nekem!

Aelin leengedte a kezét, és néhányszor szaggatottan felsóhajtott.

– De miért nem mondtad el az egészet már az elején?

Majdnem megfeledkezett arról, hogy Manon is ott van velük. Csak érezte, hogy a boszorkány figyelmesen hallgatja a beszélgetésüket, és mérlegeli a hallottakat.

– Akkor még korai volt. Csak nemrég tértél vissza Távolvégről, és abban a pillanatban megszabadultál a rabságodból az adarlani király alól. Minden erőddel úgy tettél, mintha semmi nem történt volna, és te olyan erős lennél, mint korábban. De akkor te össze voltál törve. Csak irányítani tudtalak, finoman a jó irányba tessékeltelek. Akkor rejtettük el ezt a tükröt, hogy a megfelelő időben megmutassuk neked az eseményeket. Emlékszel, hogy a találkozásaink rövidek voltak, hogy a király ne fogjon gyanút. Kevés dolgot lehet csak elmondani, ha meg vannak számlálva a percek.

– De miért utasítottál arra, hogy menjek Wendlynbe? Maeve semmivel sem kisebb fenyegetés, mint Erawan.

Elena a beszélgetés során most először nézett hosszabban a szemébe. A királynőnek ugyanolyan színű szeme volt, mint Doriannek: kék, mint a jég.

– Igen, Maeve veszélyes. Régóta vissza akarja szerezni a kulcsokat. Az apám azt hitte, hogy Maeve-nek más céljai vannak, hódítani akar. De az ő céljai sötétebbek, veszélyesebbek. Nem tudom, hogy miért az érkezésed után kezdte meg a kulcsok keresését. Wendlynbe azért küldtelek, hogy lelkileg felépülj. És azért, hogy megtaláld őt, azt a férfit, aki olyan sokáig várt rád.

– Rowant – súgta Aelin, és majdnem megszakadt a szíve.

Elena bólintott.

– Ő volt az egyik hang, aki engem szólított. Titokzatos, hallgatag álmodozó. A csapata is. Ami viszont a tündérherceget illeti...

Aelin alig bírta megállni, hogy ne bőgje el magát.

– Tudom, már régóta tudom.

– Azt akartam, hogy a boldogságot is megtapasztald – súgta Elena. – Ha rövidke ideig is.

– Sikerült. Köszönöm!

Elena a kezébe temette az arcát, és megrázkódott a válla. Aztán letörölte a könnyeit, Aelinre, majd Manonra pillantott, aki továbbra is szótlanul figyelt.

– A boszorkánytükör ereje gyengül, már nem sokáig tud itt tartani benneteket. Ezért kérlek, figyelj arra, amit most mondok neked! Elmondok és megmutatok neked mindent, amit meg kell tenni, hogy végre befejezzük a dolgokat. Többet engem nem fogsz látni, de én... veled leszek. Az utad végéig. Veled leszek minden lépésnél.

– Akkor hadd lássam!

Manon megragadta a kardja markolatát.

Amikor Elena befejezte, Aelin képtelen volt megszólalni. Manon fel- alá járkált, és halkan morgott.

Elena lehajolt, és homlokon csókolta Aelint, ott puszilta meg, ahol Brannon bélyegét viselte. A törvénytelen gyermekek bélyegét. A névtelenekét.

A fizetség megnevezhetetlen. Azért, hogy másoknak jövője legyen, megfizeti ezt az árat.

Aelin eddig is mindent megtett, ami tőle tellett, és úgy terelte az eseményeket. Ha ő nem lesz többé, akkor is lesz majd segítség. Ez volt az ő búcsúajándéka Terrasennek. Azoknak, akiket tiszta szívéből, szívének minden lángjával szeretett.

Elena megsimogatta az arcát. Egy pillanat múlva az egykori királynő eltűnt. A köd feloszlott.

A napfény elárasztotta, elvakította őket, de annyira hirtelen, hogy hátratántorodtak, majdnem fellökték egymást. A levegőben a tenger illatát érezték. Zörgött a fű, háborogtak a hullámok. A távolból csatazaj hallatszott.

Egy homokdűnén ocsúdtak fel. Mögöttük a mocsár, előttük a tenger. A hajók messze. A ködben utazhattak idáig.

A fű susogásába halk női hang vegyült, valaki nevetett. Ismerős volt Aelinnek ez a nevetés.

Valószínűleg nem a ködben jöttek, ideszállította őket valami Manonnal. Az istenek tették, figyelték, mi történik a földön.

A türkizkék tenger közelében álltak, a homokban. Nem messze tőlük Briarcliff páncélzatában hullajtották a vérüket a még élő katonák.

Néhány lépésre tőlük Maeve tündérkirálynő állt. Előtte Elide Lochan térdepelt, és a torkához egy tündérharcos szorította a tőrét.

69.
FEJEZET

Aedion megszámlálhatatlanul sokszor nézett már csatában farkasszemet a halállal, de ez...

Rowan pimasz húzása ellenére... az ellenséges hajók így is túlerőben maradtak.

A csata egyre veszélyesebb lett. A mágikus erejű tündérek már szemmel tartották Lysandra mozgását, és ellehetetlenítettek minden újabb víz alatti támadást.

Most szellemleopárd alakjában harcolt bőszen Aedion mellett, és iktatta ki azokat a tündérharcosokat, akik megpróbáltak felkapaszkodni a hajójukra. Ezek azok voltak, akik át tudták verekedni magukat Rowan és Dorian mágiáján.

Aedion apja eltűnt, és Fenrys meg Lorcan is. Az apját utoljára a rábízott hajón látta: mindkét kezében tartott egy kardot, és valódi oroszlánként készült a harcra. Aztán mintha megérezte volna a fia tekintetét,

Gavriel arany fénybe burkolta őt.

Aedionnak volt annyi esze, hogy ne kérje tőle, vegye el a falat előle. A burok ugyanis gyorsan elkezdett zsugorodni, és egy idő után úgy borította Aediont, mint egy második bőr.

Néhány perc múlva Gavriel teljesen eltűnt a láthatárról. A mágikus védelem Aedion körül viszont megmaradt.

A terraseni armada és a Whitethorn klán által indított támadás véget ért. Pontosabban megtorpant, és Aelin csapata visszahúzódott védekezni. A valóság könyörtelenül emlékeztette őket arra, hogy halhatatlan ellenfelekkel van dolguk, akiknek nem csupán számbeli a fölényük.

Aedionnak nem volt kétsége afelől, hogy a fordulatnak köze van Maeve-hez. De Aediont most nem a doranelle-i vén lotyó aggasztotta, ahogy gondolatban őt hívta.

Az ellenséges haderő újra körül akarta zárni őket. A tündérkatonák kitűnő kiképzésben részesültek, és több évszázados tapasztalattal rendelkeztek. Korántsem volt olyan egyszerű feladat megölni őket. Aedion jobb keze, amivel súlyos kardját szorongatta, már fájt. Kerek pajzsa tele volt horpadásokkal és karcolásokkal. Egyszer csak már úgy tűnt neki, hogy egyre több ellenséges hajó van.

Aedion most nem akart Aelinre gondolni, arra, hol lehet ő most. Minden tündérérzékét összpontosította. Érezte, hogy Rowan és Dorian egyesítették a mágiájukat, hogy csapást mérjenek az ellenséges erők oldalszárnyára. Így sikerült elsüllyeszteniük néhány hajót katonákkal együtt. A súlyos vértezet miatt nem tudtak megmaradni a vízen.

Ugyanez a hullám Aediont is elvitte az ellenséges hajótól, és a katonáival együtt fellélegezhetett. Lysandrához fordult, közben rájött, milyen szörnyű látványt nyújt: a saját vére és idegenek vére borítja a testét. A hátán, a fején, a homlokán csörgött a verejték.

– Menj innen! – mondta az alakváltónak.

Lysandra világoszöld szemével hunyorgott. Kitárt pofájából csöpögött a vér a fedélzet deszkáira.

– Változz madárrá, molylepkévé vagy amivé akarsz, és hordd el innen az irhádat, tolladat vagy akármidet! Ha kikapunk, akkor menekülj! Ez parancs.

Lysandra sziszegett, mintha azt akarná mondani, hogy: *Nekem te* nem parancsolsz.

– Én magasabb rangban harcolok – mondta Aedion, és a kardjával kiütött két nyilat, amik a pajzsába ragadtak.

Nyilak szálltak feléjük egy másik ellenséges hajóról, ami az irányukba tartott. Úgy tűnt, hogy ez egy tartalék hajó volt, a katonák a fedélzeten sértetlennek, kipihentnek tűntek.

– Vagy elmész innen, de azonnal, vagy páros lábbal röpülsz a másvilágra.

Lysandra odament hozzá. Néhány katona óvatosan elhúzódott, de Aedion nem mozdult a helyéről. Lysandra a hátsó

lábaira állt. Elülső mancsait Aedion vállára tette. Szőrös pofája majdnem hozzáért Aedion arcához. Nedves bajusza remegett.

Lysandra közel hajolt, és odadörzsölte a pofáját a férfi arcához, és nyakának dörgölőzött.

Aztán sietve a helyére ügetett. A tappancsa alól fröcskölt a vér.

Amikor ismét Aedionra pillantott, az halkan így szólt:

– Legközelebb emberi alakodban csináld!

Lysandra huncutul csóválta a farkát.

Aedion hajója újra összecsapott az ellenfél hajójával. A levegő hirtelen nagyon lehűlt, Rowan, Dorian vagy egy Whitethorn nemes mágiájának köszönhetően. Aedion nem tudta, pontosan ki miatt. Jó, hogy a mágikus képességű harcosok többsége az armadában a Whitethorn klánból származott.

Aedion felkészült lelkileg. Megvetette a lábát a csúszós fedélzeten. Az ellenséges hajók felé ekkor újabb hullámban áradt a jeges szél. A sérült tündérkatonák kiáltoztak. Lehet, hogy voltak köztük olyanok, akiket maga Rowan képzett ki. De most Rowan számára ellenségek voltak.

Egymást követték a mágikus támadások. Maeve hajói felgyulladtak, léket kaptak és elsüllyedtek, de a helyükre újabbak jöttek. Közben Briarcliffi Ansel úgy tartotta a bal szárnyat, mint aki nincs is tudatában, hogy Maeve armadája micsoda túlerőt képvisel.

Aedion hajójának korlátján átmászott az első tündérkatona. Lysandrát nem vette észre, és ez volt az utolsó hiba, amit hosszú élete során elkövetett.

Lysandra ugrott, és az állkapcsa a katona nyaka köré zárult. Hangosan ropogtak a csontjai. Ömlött a vér.

Aedion előretört egy másik katona felé, és átvágta a kis horgony kötelét. A katona bezuhant a vízbe. Aedion utánadobta a horgonyokat.

Ismerős állapotba került, a halálos nyugalom állapotába. Igen, ahhoz, hogy az ember ölni tudjon, a végletekig nyugodtnak kell maradnia. Miközben az ellenfeleket kaszabolta, időről időre Lysandra felé pillantott. Gavriel őt is aranypajzzsal védte.

A halál esőként zúdult a katonákra.

Aedion igyekezett nem gondolni arra, hány ellenséges hajó maradt. Nagyon sok olyan volt, amit Rowan és Dorian a mágiájával elsüllyesztett. A reggelente mindig olyan tiszta tengeren vérben hánykolódtak a roncsok.

Aedion folytatta az ellenség irtását.

Ölte egyiket a másik után.

Egyiket a másik után.

Dorian torkát minden egyes levegővétel égette. A mágiája egyre nehézkesebbé vált. A halántéka lüktetett, de továbbra is árasztotta erejét az ellenséges hajókra. Körülötte harcoltak és hullottak a katonák.

A Pusztaságok katonái elég tapasztaltak voltak, de jókora többségük nem rendelkezett mágiával, és így nem vehették fel a versenyt Maeve tündérharcosaival.

Dorian legszívesebben megkereste volna a többieket a tekintetével, de nem mert másfelé nézni. Kiabálás, ordítozás, haldoklók utolsó kiáltásai töltötték be a levegőt. Nyikorogtak a deszkák, szakadtak a kötelek. Egyre gyarapodtak a felhők, és a napsugarak egyre ritkábban törtek át közöttük.

Dorian a mágiájával egy egész hajót meg tudott fagyasztani, legénységgel együtt. A jéghalál gyorsan hatott. De minden lökettel érezte, hogy lankad az ereje. Az időérzékét is teljesen elvesztette.

A csata folytatódott, Manon és Aelin pedig továbbra sem tért vissza.

Rowan tartotta a frontot, készen állt arra, hogy mindenkit leverjen, aki annyira ostoba, hogy közeledni merészel hozzá. A tündérkatonák azonban áttörték a mágikus védelmét. Egyre többen vannak, gondolta Dorian, és egy pillanat múlva meghallotta Aedion kiáltását. Csatakiáltását.

Talán Aedion... A kiáltására válaszul egy dühödt üvöltés hasított a levegőbe.

Dorian a vér rezes ízét érezte a szájában – mágiája utolsó cseppjei is kimerülőben voltak. Újabb üvöltés, a felhők, a víz, a

hajók is belerázkódtak. Dorian koncentrált, próbálta egy utolsó rohamra összeszedni a mágiáját.

Az üvöltés harmadszorra is felhangzott, és a súlyos felhők közül egy ismerős állat tört elő.

Egy wyvern. Csillogó szárnyú wyvern.

Mögötte pedig előbukkant még tizenkettő. És mohón, élvezettel rávetették magukat a tündérflottára.

70.
FEJEZET

Lysandra felismerte az üvöltést.

A sűrű felhők közül Abraxos bukkant elő. Mögötte tizenkét wyvern, hátukon a lovasaikkal.

Vasfogú boszorkányok.

– *Tüzet szüntess!* – zengett végig Rowan parancsa a vízen.

A hajója viszonylag közel volt Aedionéhoz, és Lysandra látta, hogy az íjászok már célba vették az aranyszőke boszorkányt, aki Abraxos mellett repült világoskék wyvernjén. Az állat hangos csatakiáltást hallatott.

A többi boszorkány nem vesztegette az idejét, rávetették magukat az ellenséges hajókra, és rázúdították a poklot a tündérharcosokra. A wyvernek a farkukkal széttörték az árbocokat, elszakították a kötélzetet. De vajon honnan tudták a boszorkányok, hogy kit támadjanak meg? Kinek az oldalán harcolnak?

Abraxos és a többi tizenegy wyvern megfordult, és Maeve flottájának a sűrűje felé vette az irányt. Az aranyszőke hajú boszorkány viszont Aedion hajója felé repült. Égszínkék wyvernje elegánsan landolt a hajó orrán.

Lysandra magában megállapította, milyen szép a boszorkány. A homlokán fonott fekete pántot viselt.

– Hol van Feketecsőrű Manon? – kérdezte mindenkitől.

– Te meg ki vagy? – kérdezte rekedt hangon Aedion. De a szemében mintha felcsillant volna valami, mintha emlékezett volna a párbajra Ternis templománál.

A boszorkány vigyorgott, kivillantotta fehér fogait, a körmein viszont megcsillant a vas.

– Feketecsőrű Asterin, szolgálatára.

Figyelmesen szemügyre vette a harcrendben álló hajókat.

– De mégis hol van Manon? Abraxos ide vezetett bennünket...

– Hosszú történet, de a lényeg az, hogy itt van! – kiáltotta Aedion a hangzavarban. Lysandra közelebb jött, végigmérte a boszorkányt és társait, akik teljes zűrzavart okoztak a tündérek soraiban. – Te és a Tizenhármak megmentettétek az életünket – vallotta be Aedion. – Ezért minden kérdésedre válaszolok.

A boszorkány gonoszul elmosolyodott, és bólintott.

– Akkor megtisztítjuk a területet, hogy kényelmesebben tudjunk beszélgetni.

Asterin fogta a gyeplőt, a kék wyvern felszállt, és odarepült a harcolókhoz.

Asterin megjelenésére a többi wyvern még magasabbra repült, és csatasorba állt. Olyanok voltak, mint egy kalapács, ami mindjárt lesújt az ellenség fejére.

A Tündérek tudták, mi vár rájuk. Sietve mozgósították gyenge mágikus védőpajzsaikat, vadul nyilaztak a wyvernekre, de a félelemtől nem céloztak olyan pontosan. Ráadásul a wyvernek páncélzatot viseltek, gyönyörű, csillogó páncélt.

A Tizenhármak nevetve csaptak le Maeve seregének déli szárnyára.

Lysandra irigykedve nézte a wyverneket, legszívesebben ő is wyvernné változott volna, *és* úgy csatlakozott volna a romboláshoz. De tudta, hogy ehhez már nincs elég ereje.

A boszorkányok úgy űzték, hajtották az ellenséges hajókat, ahogy a farkasok a rémült birkákat. Amit a wyvernek a farkukkal nem tudtak elintézni, azt a boszorkányok megoldották a kardjukkal és a vasfogaikkal. Akinek sikerült kicsúsznia a kezük közül, azt Rowan és Dorian kegyetlen mágiája várta. Azon ritka szerencséseket pedig, akik még a mágia támadását is megúszták...

Lysandra megérezte, hogy Aedion nézi. A tábornok arca véres volt, de a szeme úgy csillogott, mint egy ragadozóé.

– Ugye nem akarunk szégyenben maradni a boszorkányok előtt? – kérdezte.

Lysandra vérszomjasan felüvöltött, és rávetette magát a soron következő tündérre.

A győzelem, ami nem is olyan rég lehetetlennek tűnt, most egyre valóságosabbnak tetszett. A harcképes tündérhajók száma rohamosan csökkent.

Rowan mágiája viszont a teljes kimerülés határát súrolta. A lelke mélyén ráadásul aggódott Aelin miatt, de azért harcolt tovább. Kardjával kaszabolta azokat, akiket a szél- és jégmágiával nem pusztított el sem ő, sem Dorian nyers mágiája. Fenrys, Lorcan és Gavriel eltűntek. Egy órája, de ez az óra már örökkévalóságnak tűnt. Mind a hárman Maeve hívásának engedelmeskedhettek, de hová tűnhettek? A terraseni armada egyelőre kitartott. Akárkik voltak is Briarcliffi Ansel katonái, nem ijedtek meg a tündérharcosoktól. Keményen harcoltak. Rolfe emberei sem okoztak csalódást, egy kalóz se menekült el.

A Tizenhármak Maeve hajói felett repülve módszeresen rongálták a hajókat, hideg dühvel és elszántsággal. Feketecsőrű Asterin irányította őket. Ha egyetlen boszorkánykör képes megfutamítani egy egész armadát, akkor egy egész boszorkánysereg...

Rowan a fogát csikorgatta, amikor látta, hogy az épen maradt hajók megfordulnak, és csendben kezdik elhagyni a csatateret. Ha Maeve adta a parancsot a visszavonulásra...

Az elégedettség helyett Rowan iszonyúan bosszús lett. Saját kezűleg akarta elsüllyeszteni Maeve hajóját.

Amikor Asterin újra a feje fölött repült el, Rowan élesen füttyentett egyet. A boszorkány azonnal megértette a jelet, és a Tizenhármak egysége üldözőbe vette az armada menekülő hajóit.

Ezzel véget ért a csata. A tenger vize vöröslött. Amerre a szem ellátott, mindenütt süllyedő hajók, roncsok.

Rowan hívatta a kapitányt, és felszólította, hogy továbbra is maradjon éber, mert akadhatnak olyan megszállott őrültek, akik valahogy elégtételt akarnak venni.

Rowannek remegett keze-lába. Már-már összeesett, attól tartott, ha leteszi a fegyvereit, nem fogja tudni újra kézbe venni őket. Elhessegette ezeket a gondolatokat, sólyommá változott, és a magasba emelkedett.

Maeve armadájának utolsó tagjai sikeresen elmenekültek. A Tizenhármak vették üldözőbe őket, akikhez Rowan unokatestvérei is csatlakoztak. Nagy volt a kísértés, hogy megszámolja a hajókat, de nem tette. Még magasabbra szállt, hogy jobban lássa őket.

Egy hiányzott. Egy olyan hajó, amivel egykor ő is hajózott, csatákba, tengeri utakra. A *Fülemüle,* Maeve csatahajója, eltűnt. Nem látta sem a visszavonuló hajók, sem a roncsok között.

Rémület fogta el. Megfordult, és Aedion és Lysandra hajójára szállt. A fedélzeten ömlött a vér, ezért amikor visszaváltozott tündér alakjába, majdnem megcsúszott.

Aediont is tetőtől talpig vér borította, a saját és mások vére. Lysandra morogva nyalogatta a bundájáról. Rowan kerülgette az elesett tündérek tetemeit. Igyekezett nem nézni rájuk.

– Aelin visszajött már? – kérdezte hirtelen Aedion. Összerezzent, mert véletlenül hozzáért a sérült combjához. Rowan ránézett a sérülésre. Minél előbb kezelni kell, mihelyt helyrejön a mágiája. Ilyen helyen még Aedion tündérvére sem tudja sokáig távol tartani a fertőzéseket.

– Nem tudom – felelte Rowan.

– Akkor keresd meg! – fortyant fel Aedion farkasszemet nézve Rowannel, és csak azért fordult el, mert Lysandra visszaváltozott emberi alakjába, és Aedion most az ő sérüléseit vizsgálta meg.

Rowan megkapaszkodott egy kiszögellésben. A lábai kezdték felmondani a szolgálatot. A fedélzet mintha ki akart volna csúszni a lába alól. A fedélzet korlátján hirtelen Dorian mászott át, de ő se volt a legjobb formájában. Láthatólag a mágiája utolsó cseppjét is elhasználta, hogy ideirányítsa a csónakját.

– A parton vannak – zihálta. – Aelin ott jelent meg, ahová Elide-ot vittük. Mindenki ott van.

De hiszen a part innen legalább másfél, ha nem két mérföld. Hogy került oda Aelin és a boszorkány?

– Honnan tudod? – tudakolta Lysandra, miközben próbálta összefogni mocskos, vizes haját.

– Nem tudom biztosan, csak érzem, hogy történik ott valami. Lángok, árnyékok és halál gyűltek oda. Aelin és Lorcan ott van, és még valaki. Egy ősi, nagy hatalmú lény.

Rowan úgy érezte, hogy bármire készen áll, de leírhatatlan félelem fogta el, amikor Dorian hozzátette:

– Ez az illető egy nő.

Ami azt jelenti, hogy Maeve megtalálta őket.

A tengeri csatát nem azért rendezte, mert őket meg akarta verni, és hódítani akart. Elterelő manőver volt csupán. Maeve pedig ezalatt elindult megszerezni a legfontosabb hadizsákmányt.

Nem jutnak ki gyorsan a partra. A szél az ellenkező irányba fújt. Csónakkal menjenek? A végsőkig ki vannak merülve az evezéshez. A mágia elfogyott. Ha sólyommá változik, és úgy repül oda... mégis hogy tudna úgy segíteni? Ha mindnyájan ott lennének, akkor más lenne a helyzet. Aelinnek nagyobb lenne az esélye.

Rowan megfordult. Az égen a wyvernek körvonalait vette ki, a flotta maradékait pusztították. Egyetlen esélyük, hogy mielőbb kijussanak a partra...

71.
FEJEZET

A Tündérek Királynője épp olyan volt, mint amilyenre Aelin emlékezett. Sötét, örvénylő köpönyeg, sápadt, gyönyörű arc, ónixfekete hajjal keretezve, halvány mosoly a vörös ajkakon... Nem volt szüksége koronára, mert minden élő, és még a holtukban nyugvók is tudták, ki ő. Álom és lidércnyomás megtestesítője, a hold sötét arca.

Elide Maeve előtt térdelt, egy zord arcú őr pengét szegezett csupasz nyakának. Elide megremegett. Ansel páncélos testőreit valószínűleg meggyilkolták, mielőtt kiálthattak volna. Csak néhány tudta egyáltalán előkapni a fegyverét.

Manon döbbenten bámulta Elide-ot, vaskarmait kipattintotta.

Aelin szíve vérzett, de minden akaraterejét mozgósítva mosolyt erőltetett magára.

– Nem annyira hatásos a helyszín, mint Doranelle, de ha engem kérdeztek, legalább a mocsár passzol a valódi természetedhez. Nagyon jól éreznéd itt magad, ha letelepednél itt. Kétségkívül megérte ilyen messzire eljönnöd, hogy elfoglald.

A hegy partig lefutó gerincéről egy kisebb osztag tündérharcos figyelte őket. Férfiak és nők, mind felfegyverkezve, mind ismeretlenek. Mögöttük egy hatalmas, elegáns hajó várakozott a szélcsendes öbölben. Maeve halványan elmosolyodott.

– Nagyon örömteli, hogy a megszokott jó kedélyedet ilyen sötét időszakban is meg tudod őrizni.

– Nem meglepő ennyi jóképű férfi társaságában.

Maeve hátravetette fejét, sűrű hajának függönye lesiklott válláról. És mintegy válaszként Lorcan jelent meg a dűnéken, lihegve, vadul villogó szemmel, kivont karddal. Figyelme – és mint Aelin rádöbbent, rémülete is – Elide-ra irányult. Az őrre, aki a kardot tartotta fehér nyakához. Maeve mosolyt villantott a harcosra, de Manonra nézett.

Miközben figyelme másfelé terelődött, Lorcan Aelin oldalára állt, mintha valamiként szövetségesek lennének, akik vállvetve harcolnak. Aelin nem vesződött azzal, hogy akármit is mondjon neki. Maeve épp megszólította a boszorkányt.

– Ismerem az arcodat.

Az arc hideg és érzelemmentes maradt.

– Engedd el a lányt!

Maeve alig hallhatóan elnevette magát. A nevetés hallatán Aelin gyomra összeszorult. Maeve tekintete Elide-ra siklott.

– Nahát, hogy neked mennyi pártfogód van! Terrasen királynője, a boszorkány, ráadásul még a helyettesem is!

Aelin megfeszült. Úgy tűnt neki, Lorcan már nem is lélegzik mellette. Maeve Elide kócos, vizes hajának egy tincsével játszott. Perranth úrnője beleborzongott.

– Engedjem el azt a lányt, akinek a megmentése érdekében Lorcan Salvaterre engem idehívott?

Aelinnek eszébe jutott, hogy Lorcan egy mágikus hullámot bocsátott ki magából, amikor együtt felmentek a dűne tetejére, és meglátták Ansel flottáját. Ő maga is ilyen hullámot bocsátott ki magából a Koponya-öbölben, és hívta ezzel oda a valgokat. Aelin akkor élvezte társai zavarát, és nem magyarázta meg nekik, honnan a flotta, és kinek az oldalán áll. Lorcan hulláma pedig elért Maeve-ig. Azt hitte, hogy ellenséges hajókat lát, féltette Elide-ot, és segítségül hívta Maeve armadáját.

– Sajnálom – dünnyögte Lorcan.

Aelin nem tudta, kinek szól ez a bocsánatkérés: neki vagy Elide-nak, akinek a dühtől villámokat szórt a szeme.

– Azt hiszed, nem tudtam? – mondta neki Aelin. – Hogy nem tettem óvintézkedéseket?

Lorcan kérdőn vonta fel a szemöldökét. Aelin megvonta a vállát. De Maeve folytatta:

– Lady Elide Lochan, Cal és Marion Lochan lánya. Nem csoda, hogy a boszorkány ég a vágytól, hogy megszerezzen. Boszorkányvér folyik ugyanis az ereidben.

Manon figyelmeztetően felmordult.

– Nem a semmiért vonszoltad ide ősi csontjaidat – mondta Aelin pimasz mosollyal, a szavait szándékosan elnyújtva. – Vágjunk bele! Mit akarsz a lányért cserébe?

Maeve ajkán megint viperamosoly jelent meg.

Elide reszketett; minden csontja, minden sejtje reszketett a rémülettől, hogy a halhatatlan királynő felette áll, és az őr a torkához szorítja a pengéjét. A királynő kíséretének többi tagja a távolban maradt – erre a kíséretre pillantgatott Lorcan feszülten. Az ő teste is majdhogynem reszketett, de nem a félelemtől, hanem a visszafojtott haragtól.

Ez az a királynő, akinek Lorcan a szívét adta? Ennek a hideg lénynek, aki ilyen zordan, örömtelenül szemléli a világot? Aki úgy ölte meg azokat a katonákat, mintha szúnyogokat csapott volna le?

És ezt a Maeve-et, ezt a szörnyeteget Lorcan az ő védelmében hívta ide?

Elide torka kaparni kezdett. Lorcan elárulta őket. Elárulta *Aelint*...

– Milyen fizetséget is kellene kérnem a lányért? – mélázott Maeve, és tett feléjük pár lépést, kecsesen, mint a holdsugár. – Miért nem mondja meg a helyettesem? Nagyon elfoglalt voltál az utóbbi hónapokban, Lorcan. Túlontúl elfoglalt.

– Érted tettem, felség – felelte Lorcan lehajtott fejjel, rekedtes, felismerhetetlen hangon.

– Akkor hol van a gyűrűm? Hol vannak a kulcsaim?

Egy gyűrű. Elide fogadni mert volna, hogy az ujján lévőről van szó, amit a másik keze alá rejtett, amint összeszorította őket a királynő előtt. De Lorcan Aelin felé bökött az állával.

– Nála vannak. Két kulcs.

Elide-ot kirázta a hideg.

– Lorcan – suttogta.

Az őr pengéje megrándult a torkánál.

Aelin arcán nem látszódott meglepetés. Közömbösen nézett Lorcanre. A tündér nem nézett egyikükre sem. Mintha megfeledkezett volna a jelenlétükről, úgy folytatta.

– Két kulcs van Aelinnél, és valószínűleg sejti, hol rejtegeti Erawan a harmadikat.

– Lorcan! – könyörgött Elide. Nem, nem lehet, hogy arra készül, hogy megint elárulja őket. Aelint.

– Hallgass! – mordult rá a férfi.

Maeve pillantása újra Elide-ra sodródott. A tündérkirálynő szemében ősi, örök sötétség gomolygott.

– Milyen érzéssel mondod a nevét, Perranth úrnője! Az ismerősök szólongatják így egymást. A közeli ismerősök. A nagyon közeliek.

– Nincs jobb dolgod, mint embereket terrorizálni?- szólt közbe Aelin gúnyolódó hangon. – Engedd el a lányt, és térjünk át a fontosabb ügyekre!

Tűz kezdett táncolni Aelin ujjbegyen. De nagyon gyengén. Varázsereje kimerült, még mindig a kiégés határán egyensúlyozott.

Mégis előrelépett, oldalával látszólag véletlenül meglökve Manont, miközben elhaladt mellette.

– Táncolni akarsz, Maeve? – kérdezte vigyorogva.

Aelin ekkor látszólag újra véletlenül megfordult, és Manonra pillantott.

Fuss! – mondta a tekintete. – Kapd el Elide-ot abban a pillanatban, amikor Maeve figyelme lanyhul, és fussatok!

Maeve viszonozta Aelin mosolyát.

– Nem hiszem, hogy most megfelelő táncpartner lennél. Mégis mit tudnál így táncolni, hogy a mágiád majdnem teljesen kimerült? Azt gondoltad, hogy az érkezésem kizárólag annak köszönhető, hogy Lorcan megidézett? Mit gondolsz, ki suttogta el Morathnak, hogy itt mászkálsz a Kőmocsárban? A bolondok persze nem értették, ki súgott nekik. Míg te az erődet pocsékoltad, és pusztítottad a szörnyetegeket, én nyugodtan vártam. Azzal is csak ürítetted a mágiádat, hogy a halászfaluknál kitört tüzeket oltottad. A katonáim csinálták azt is, hogy az

eyllwe-i partokra csaljunk téged. Szerencsére Lorcan megadta a pontos helyzetedet, és megkímélt a fáradságtól, hogy nekem kelljen a nyomodra bukkannom.

Csapda. Összetett, alattomos csapda. Napokig, hetekig merítette Aelin erejét. De Aelin pimaszul felszegte a fejét.

– Egy egész armadát hoztál csak azért, hogy gyújtson néhány tüzet?

– Az armadát azért hoztam, hogy meglássam, felnőttél-e a helyzethez. Azt is elárulhatom, hogy Rowan herceg nem okozott csalódást.

Elide-ban újra ébredezni kezdett a remény. De Maeve megszólalt.

– A hajóhad elővigyázatosság volt. Arra az esetre, ha az ilkekkel folytatott csata nem merített volna ki teljesen... Gondoltam, pár száz hajó jó bemelegítés lesz neked, amíg készen nem állok.

Feláldozta a saját flottáját – legalábbis egy részét – egyetlen cél érdekében. Őrület. A királynő teljesen megtébolyodott.

– Csináljatok már valamit! – suttogta Elide Lorcan és Manon felé. – *Csináljatok már valamit!*

Egyikőjük sem válaszolt. A lángok Aelin ujjai körül megnőttek, hogy körülfogják a kezét, majd a karját, miközben az ősi királynőhöz szólt.

– Üres fecsegés az egész, csak locsogsz itt összevissza.

Maeve a kíséretére nézett, és azok arrébb húzódtak. Magukkal vonszolták Elide-ot, a pengét továbbra is a torkának szegezve.

– Menj biztos távolságra! – szólt oda Aelin élesen Manonnak.

A boszorkány hátrált, de szemeit vigyázóan Elide-on tartotta. Minden részletet próbált megfigyelni.

– Felesleges reménykedned a győzelemben – szólt Maeve, mintha épp kártyapartira készülnének.

– Legalább mulatunk egy jót! – gúnyolódott Aelin válaszul, már teljesen lángokba burkolózva.

– Ó, én nem akarlak megölni! – dorombolta Maeve.

Kezdődött a párbaj.

Láng csapott Maeve felé, vörös és arany, de egy sötét fal megállította. Az ütközés megrázta a világot. Még Manon is

hanyatt esett. De Lorcan már mozgásba lendült. Elide hajára vér fröccsent, Lorcan átvágta őrzője torkát.

Megölte a mögötte lévő két őrt is, egymás után vágott arcukba bárdjával. Elide felpattant, lábába fájdalom hasított, de ösztönösen Manon felé rohant. Lorcan azonban galléron ragadta.

– Állj meg, te ostoba! – ripakodott rá, mire Elide karmolva nekiesett.

– Lorcan, tartsd a lányt! – mondta Maeve halkan, rá sem nézve. – Ne jusson eszedbe megszöktetni! Nagy butaság lenne!

Lorcan teljesen mozdulatlanná dermedt, szorítása feszesebbé vált.

Maeve és Aelin újra összecsapott. Világosság és sötétség. A dűnék homokja gomolygott, a tenger hullámai fodrozódtak. Csak most, Maeve csak most merte megtámadni Aelint. Mert Aelin ereje teljes birtokában... le tudná győzni. De így, majdnem teljesen kiszipolyozva. ..

– Segíts neki! – könyörgött Elide Lorcannek. De ő szilárdan tartotta, Maeve parancsának rabszolgájaként. Fél szemét a csatázó királynőkön, a másikat a kíséreten tartotta, akik közül senki nem volt olyan vakmerő, hogy megközelítse, miután tanúi voltak társaik sorsának.

– Fuss! – súgta Lorcan Elide fülébe. – Ha élni akarsz, *fuss,* Elide! Lökj el magadtól, és ne törődj vele, mit mond! Lökj meg, és *fuss!*

Elide hirtelen úgy érezte, hogy nem fél. Inkább a halált választja, mint hogy gyáván meneküljön. Nem, amikor Aelin mindannyiukért vásárra viszi a bőrét. Amikor...

A sötétség elnyelte a lángokat. Még Manon is visszarettent, amikor Aelin hátracsapódott. Papírvékonyságú lángfal tartotta vissza a sötétséget az újabb csapástól. De a fal nagyon bizonytalanul imbolygott.

Segítség. Segítségre volt szükségük.

Maeve balról támadott, Aelin feltartotta a kezét, és egy láng ellökte a sötétséget.

De ez csak egy elterelő manőver volt. Aelin nem látta a csapást jobbról. Elide figyelmeztetően sikoltott, de túl későn. A sötétség ostora vágott Aelinbe.

A földre rogyott. A homok elég puha volt, de Elide mégis úgy érezte, hogy még életében nem hallott ilyen borzasztó hangot.

Maeve kihasználta az előnyét. A fekete ostorok újra és újra lesújtottak. Aelin nem tudta kivédeni őket.

Elide tehetetlenül hallgatta Aelin sikoltozását.

A sötét, ősi erő úgy ütötte, mint kalapács az üllőt.

– Csinálj már valamit! – könyörgött Elide Manonnak.

Úgy tűnt, hogy Manon nem hallja, tekintetét a küzdőkre szegezte.

Aelin hátrább vonszolta magát, jobb orrlyukából vér szivárgott, rácsepegett fehér ingére. Maeve előrenyomult, a sötétség kegyetlen szélként kavargott körülötte. Aelin megpróbált felemelkedni. Próbált, de a lába nem engedelmeskedett. Terrasen királynője lihegett, a tűz haldokló parázsként vibrált körülötte.

Maeve behajlította az ujját. Fekete ostor csapódott ki belőle, és Aelin nyaka köré tekeredett. Próbálta letépni, leégetni magáról, vicsorogva hánykolódott. A lángjai csak pislákoltak.

– Miért nem használod a kulcsokat, Aelin? – gúnyolódott Maeve. – Bizonyára győznél velük.

– Használd őket! – gondolta magában Elide. – Mire vársz?

De Aelin nem tette. A sötétség hurka szorosabbra húzódott a nyaka körül. Lángok sziporkáztak, majd haltak el. Aztán a sötétség kiterjedt, bekerítve Aelint, és szorosan préselte, addig préselte, amíg el nem kezdett sikítani az elviselhetetlen fájdalomtól. Elide szíve is összeszorult a fájdalomtól.

Mély, vad morgás hallatszott a közelből, és egy hatalmas farkas ugrott elő a fűből. Alakot váltott. Fenrys volt.

Egy pillanattal később egy hegyi oroszlán robogott a dűnéről lefelé, körbenézett, és szintén átváltozott. Gavriel.

– Engedd el! – morgott Fenrys a sötét királynőre. – Engedd el, de *azonnal!*

Maeve felé fordult, de a sötétséggel továbbra is fogva tartotta Aelint.

– Nicsak, kik érkeztek meg végre! Az áruló párocska! – Lesimított egy gyűrődést a ruháján. – Lelkesítő látni hősies erőfeszítéseidet. Az utolsó pillanatig ellenálltál a parancsomnak. – Csettintett a nyelvével.

– Élvezted, hogy játszottad a hű alattvalót, miközben a Tűz Királynője után epekedtél?

Mintha válasz lenne, a sötétség szorosan összepréselte Aelint, aki megint sikított.

– *Hagyd abba!* – csattant fel Fenrys.

– Maeve, kérlek! – mondta Gavriel, és a kezét nyújtotta felé.

– Jól hallom? – kérdezte a királynő meglepetést tettetve. – Maeve? Nem felség? Megvadult egy kicsit az oroszlán? Talán túl sok időt töltött az elkényeztetett, félvér fattyával?

– Hagyd ki őt ebből! – mondta Gavriel szinte suttogva.

Az Aelint körbefogó sötétség szétoszlott. Aelin oldalra fordulva összegömbölyödött, már mindkét orrlyukából vérzett, és még több vér folyt a szájából.

Fenrys megindult felé, de hirtelen fekete fal magasodott köztük.

– Dicséretes a fürgeséged, de most nagyon nincs ínyemre – mondta Maeve.

Aelin levegőért kapkodott, a szeme a fájdalomtól üveges lett. Pillantása Elide-ra vetődött. Aelin véres, kirepedezett szája megint azt suttogta neki, hogy *fuss!*

Elide nem tudott, de nem is akart elmenekülni. Aelin remegő karral próbált felemelkedni. És Elide tudta, nem maradt több varázsereje. Nem maradt tűz a királynőben. Egyetlen parázs sem. Valószínűleg Marion is így halt meg: tudta, hogy elkerülhetetlen a veresége, de mégis az utolsó leheletéig küzdött.

Aelin hörgése volt az egyetlen hang a mögöttük robajló hullámokon kívül. Még a távoli csata is elcsendesült. Véget ért volna a csata? Vagy mindenki odaveszett?

Manon továbbra sem mozdult.

– Kérlek! *Segíts neki!* – könyörgött neki Elide. Maeve rámosolygott a boszorkányra.

– Veled nincs vitám, feketecsőrű. Ne üsd bele az orrod, és mehetsz, ahova akarsz!

– *Kérlek!* – esedezett Elide. Manon aranyló tekintete kemény volt. Hideg.

– Megegyeztünk – mondta Maeve-nek, és bólintott.

Elide-ban ekkor megtört valami.

– Felség, hallgass meg, kérlek! – szólalt meg ekkor újra Gavriel. – Hagyd Aelin Galathyniust, hadd bajlódjon a saját ellenségeivel! Mi pedig induljunk már haza!

– Haza? – kérdezte Maeve. A fekete fal Fenrys és Aelin között lejjebb ereszkedett, de a harcos nem próbálta meg átlépni a láthatatlan vonalat. Csak bámulta Aelint, úgy bámulta, ahogy Elide. Nem fordította el a tekintetét, amíg Maeve nem szólt újra Gavrielhez.

– Még mindig Doranelle az otthonod?

– Igen, királynőm – mondta Gavriel nyugodtan –, megtiszteltetés, hogy annak nevezhetem.

– Megtiszteltetés... – tűnődött Maeve – te és a tisztelet kéz a kézben jártok, nemde? De mi van a tisztelettel a saját esküd iránt, Gavriel?

– Megtartottam a neked tett hűségeskümet.

– Mondtam vagy nem mondtam, hogy végezd ki Lorcant, amint a szemed elé kerül?

– A körülmények akadályoztak bennünket. Próbáltuk.

– És mégis kudarcot vallottatok. Nem kellene megbüntetnem téged? A parancsom nem teljesítése nem egyszerű vétség azok részéről, akiket véreskü köt hozzám. Súlyos bűncselekmény.

Gavriel lehajtotta a fejét.

– Természetesen elfogadjuk a büntetést. És én magamra vállalom azt is, amit Aelin Galathyniusnak szántál.

Aelin kissé megemelte a fejét, a szeme tágra nyílt.

Szólni próbált, de elment a hangja a sikítástól. Elide tudta, mi az a szó, amit a királynő szája formál. *Ne!*

Aelin nem akarta a büntetést más vállára tenni. Az is lehet, hogy Gavriel sem kizárólag Aelinért akarja feláldozni magát. Hanem Aedionért is. Hogy a fiúnak ne fájjon, hogy a királynőjének baja esik.

– Aelin Galathynius – elmélkedett Maeve –, annyit beszélünk Aelin Galathyniusról. A Megjövendölt Királynőről. Hát, Gavriel – mosolygott rosszindulatúan –, ha ennyire fontos neked, miért nem csatlakozol hozzá?

Fenrys megfeszült, arra készült, hogy valahogy segít a barátjának.

– Feloldozlak a véreskü alól, Gavriel – jelentette ki Maeve. – Bemocskoltad a becsületedet, és sárba tiportad a beléd vetett hitemet. Elbocsátalak a szolgálatomból, és megfosztalak a címedtől.

– Te szuka! – csattant fel Fenrys.

Gavriel egyre jobban zihált.

– Felség, kérlek! – motyogta Gavriel, kezét a karjára szorítva, amin láthatatlan karmok vágtak két vonalat. A vére a fűre fröccsent.

– Veletek végeztem – mondta egyszerűen a királynő. – Tudja meg a világ, hogy vége a becsületednek. Hogy elárultad a királynődet valaki másért, a fattyú ivadékodért.

Gavriel visszatántorodott. Aztán a mellkasára szorítva a kezét összeesett a homokban. Fenrys dühösen morgott, arca inkább farkasé volt, mint tündéré, de Maeve lágyan felnevetett.

– Ó, szeretnéd, hogy veled is ezt tegyem, ugye, Fenrys? De mi lehetne nagyobb büntetés annak, aki a lelke mélyén elárult engem, mint hogy szolgáljon az örökkévalóságig?

Fenrys sziszegett, vadul zihált. Elide attól tartott, hogy mindjárt ráugrik a királynőre, és megpróbálja megölni. Maeve ekkor Aelinhez fordult, és így szólt hozzá:

– Kelj fel!

Aelin megpróbálta, de a teste kudarcot vallott. Maeve csettintett a nyelvével, és egy láthatatlan kéz talpra állította Aelint. Fájdalomtól homályos szeme kitisztult, majd megtelt hideg haraggal, miközben a közeledő királynőt figyelte. Egy orgyilkos, emlékeztette Elide magát. Aelin *orgyilkos* volt, és ha Maeve elég közel kerülne hozzá... De Maeve nem ment tovább. A láthatatlan kezek levágták Aelin oldaláról a kardot. Goldryn a földre esett. Aztán tőrök csusszantak ki a hüvelyükből.

– Mennyi fegyver! – szemlélődött Maeve, miközben a láthatatlan kezek kegyetlen hatékonysággal fegyverezték le Aelint. Még a ruhája alá rejtett pengék is találtak kiutat – felhasítva ruháját. Vér virított Aelin inge és nadrágja alatt. De miért áll olyan szófogadóan? Miért nem próbál ellenállni?

Elide ekkor rájött, hogy erőt gyűjt. Egy utolsó csapásra. Egy utolsó párbajra. Hagyja, hogy a királynő elhiggye, teljesen összetört.

– Miért? – kérdezte Aelin érdes hangon. Próbált időt nyerni. Maeve belerúgott az egyik földre hullott tőrbe, amit Aelin vére borított.

– Azt akarod kérdezni, hogy miért vesződök egyáltalán veled? Mert nem hagyhatom, hogy feláldozd magad, és kovácsolj egy új Zárat. Most nem, amikor már nálad van, amit akarok. Tudd meg, Aelin Galathynius, hogy már nagyon-nagyon hosszú ideje tudom, hogy elhozod nekem, amit keresek. Tudtam, és lépésről lépésre haladtam a célom felé. Ennek rendeltem alá mindent.

– Micsoda? – lehelte Aelin.

– Még nem jöttél rá? Mit gondolsz, miért akartam, hogy anyád elhozzon hozzám? És arra emlékszel, hogy mit kértem tőled Doranelle-ben?

Senki sem mert mozdulni.

Maeve diadalittas hangon elnevette magát. Győztesnek érezte magát.

– Egykor megszereztem a kulcsokat a valg démonoktól, Brannon azonban ellopta őket tőlem. Az enyémek voltak, és ő ezt jól tudta. Aztán párosodott azzal az istennőddel, és a tüzet is hozzáadta dinasztiája vérvonalához. Azt hitte, hogy nem merek hozzányúlni a birodalmához, az utódaihoz. De minden vérvonal elhalványul. És tudtam, hogy eljön az idő, amikor Brannon lángjai szikrákká tompulnak, és támadhatok.

Aelin megingott, de a láthatatlan kéz megtartotta.

– Aztán felvillant előttem a jövő. Láttam, hogy Mala ereje újra fel fog támadni. Megtudtam, hogy születik valaki, aki el fog vezetni a kulcsokhoz. Csak te tudtad értelmezni Brannon rejtélyes mondatait, és megkeresni a három kulcsot. Aztán megláttalak. Megtudtam, ki és mi lesz belőled. Megláttam a szerelmed. A párod.

Tengeri szellő sziszegett keresztül a füvön, ez volt az egyetlen hang.

– Szövetséged Rowan herceggel elképesztő erőt jelentene. Az utódotok pedig... – Gonoszan, önelégülten vigyorgott. – Te és Rowan uralhatnátok ezt a kontinenst, ha akarnátok. A gyermekeitek még benneteket is felülmúlnának, és az egész világot elfoglalhatnák.

Aelin lehunyta a szemét. A tündérek hitetlenkedve rázták a fejüket.

– Nem tudtam, hogy *pontosan* mikor fogsz megszületni, de amikor Rowan Whitethorn herceg a világra jött, majd elérte a felnőttkort, és a legerősebb tisztavérű tündér lett a királyságomban... akkor te még nem léteztél. Én tudtam, mit kell tennem. Pórázra kell kötnöm téged. Megtörni az akaratommal, hogy gondolkodás nélkül átadd a kulcsokat, amint elég erős és képzett leszel ahhoz, hogy megszerezd őket.

Aelin válla rázkódott. Könnyek gördültek elő csukott szemhéja mögül.

– Nagyon egyszerű volt meghúzni a megfelelő szálat Rowan lelkében azon a napon, amikor meglátta Lyriát a piacon. Rátéríteni egy másik útra, felébreszteni régóta szunnyadó ösztöneit. Picit változtattam a sorsán.

– Ó, istenek! – lehelte Fenrys.

– Tehát a párod másé lett. Hagytam, hogy szerelembe essen, hagytam, hogy gyermeket nemzzen. Aztán összetörtem őt. Soha senki nem tette fel a kérdést, hogy az ellenséges erők miért éppen az erdei otthona mellett mentek el – mondta Maeve.

Aelin térde teljesen megadta magát. Csak a láthatatlan kezek tartották függőlegesen, miközben zokogott.

– Kérdés nélkül letette a véresküjét. És én tudtam, hogy akármikor születsz, akármikor éred el a megfelelő életkort... Teszek róla, hogy utatok keresztezze egymást, és az első pillantás után, amit egymásra fogtok vetni, a markomban leszel. Akármit kérek, megadod nekem. Még a kulcsokat is. A párodért nem tehetnél mást. Majdnem megtetted azon a napon Doranelle-ben.

Aelin jobbra-balra dülöngélt. Elide átérezte minden fájdalmát. De Aelin megemelte a fejét.

– *Megöllek!*- vicsorgott a tündérkirálynőre.

– Ezt mondtad Rowannek is, miután találkoztatok, nem? – Maeve halvány mosolya megmaradt. – Annyi energiámba került, hogy anyádat rábeszéljem, hogy hozzon el Wendlynbe, és Rowan megérezze, ki az igazi párja. Ha anyád nem makacsolta volna meg magát, még most is élne... Az elkövetkező tíz évben csak távolról követtem a sorsod. Tudtam, hogy élsz, és azt is,

hogy hol. De amikor te jöttél el *hozzám*... amikor te és a párod egymásra néztetek, és csak gyűlölet volt a szemetekben... Elismerem, hogy nem számítottam erre. Annyira összetörtem Rowan Whitethornt, hogy nem ismerte fel a saját párját – és téged is annyira megtört a saját fájdalmad, hogy te sem vetted észre. Aztán feltűntek a jelek, és a *carranam* kötelék elmosott minden kétséget. Rowan rájött, hogy te vagy a párja. Te erre nem jöttél rá rögtön. Kíváncsi lennék, mikor sikerült végre!

Aelin nem válaszolt, szeme dühtől, bánattól és kétségbeeséstől szikrázott.

– Hagyd békén! – suttogta Elide. Lorcan figyelmeztetően megszorította. Maeve nem vett róla tudomást.

– Nos? Egy ilyen egyszerű kérdésre se tudsz válaszolni?

– Temis templomában – ismerte el Aelin Manonra pillantva –, abban a pillanatban, amikor a nyíl átdöfte a vállát. Hónapokkal ezelőtt.

– És titkoltad előle. Semmi kétség, hogy azért, hogy megkíméld a Lyria iránt érzett bűntudattól vagy más lelki megrázkódtatástól. – Maeve csettintett a nyelvével. – Milyen kis nemes hazug vagy te!

Aelin tekintete teljesen kiüresedett.

– Úgy terveztem, hogy itt lesz – mondta Maeve, és rosszallóan a horizont felé tekintett. – Azért hagytalak titeket futni Doranelle-ből, hogy elvezess a kulcsaimhoz. Te meg azt hitted, hogy megrémültem tőled. Nem is sejtetted, hogy szándékosan *engedtelek el*. De ha ő nincs itt... akkor nélküle is elboldogulunk.

Aelin megmerevedett. Fenrys figyelmeztetően morgott. Maeve megvonta a vállát.

– Ha ez bármi vigaszt nyújt, Aelin, ezer éved lett volna Rowan herceggel. Még több is.

A világ lelassult, és Elide hallotta a vérét a fülében dübörögni.

– Testvérem, Mab vérvonala is megjelent benned. Erős mágia, alakváltó képességek, a tündérek halhatatlansága. Olyan öt éved van hátra az átalakulásodig.

Aelin arca teljesen eltorzult. Nemcsak a mágia és a testi erő szállt ki belőle, hanem a lelki is.

– Talán majd együtt ünnepeljük meg az átalakulásodat – merengett Maeve –, mert semmiképpen nem akarom, hogy ragyogó életed feláldozd a Zárért. Nem akarom elvesztegetni a kulcsokat, mert azok arra valók, hogy *használjuk* őket, Aelin.

– Maeve, kérlek! – suttogta Fenrys. Maeve nem is nézett rá. Makulátlan körmeit vizsgálgatta.

– Tudod, hogy mi nyűgöz le engem igazán? Még arra sem volt szükségem, hogy Rowan párja legyél. Nem is kellett volna őt összetörnöm. Inkább egy izgalmas kísérlet volt az erőmmel. De mivel kétlem, hogy szabad akaratodból velem jössz... Igen, vagy megpróbálsz még utolsó erőddel is megölni engem, vagy meghalsz itt a szemem előtt. Nekem egyik sem tetszene, ezért választási lehetőséget biztosítok neked.

Aelin dermedten állt. Maeve felemelte a kezét, és így szólt:

– Cairn, gyere ide!

Mindenki mozdulatlanná dermedt. Lorcan majdnem megvadult Elide mögött, finoman próbálta hátrahúzni, ezzel újra megsértve Maeve parancsát.

Egy jóképű, barna hajú harcos indult feléjük a kísérők rajából. Jóképű lett volna, ha kék szemében nem csillog szadista kegyetlenség. Ha nem lettek volna a pengék az oldalán, korbács az egyik csípőjére erősítve, a gúnyos mosoly. Elide már látta ezt a mosolyt. Vernon arcán. Sok-sok arcon Morathban.

– Hadd mutassam be legújabb közeli munkatársamat! Cairn, bemutatom Aelin Galathyniust.

Cairn a királynő mellé lépett. És ahogy ránézett a királynőre, Elide-nak felfordult a gyomra. *Szadista,* igen, ez a szó illett rá, mielőtt ő akár egyet is kiejtett volna.

– Cairn ugyanolyan kiképzést kapott, mint te. Persze neked csak pár éved volt kitanulni a kínzás művészetét, de... talán Cairn taníthat neked egy-két újdonságot. Több száz éves tapasztalat áll mögötte.

Fenrys elsápadt a dühtől.

– Maeve, könyörögve kérlek...

Sötétség csapódott Fenrysbe, térdre lökte, fejét a földre nyomta.

– *Elég lesz*! – sziszegte Maeve. Megint mosolygott, amikor visszafordult Aelinhez.

– Azt mondtam, van választásod. Vagy saját akaratodból velem jössz, és összeismerkedsz Cairnnel, vagy…

A szemek Lorcanre tévedtek. És Elide-ra. Elide szíve megállt, amikor Maeve újra megszólalt.

– Vagy velünk jön Elide Lochan is. Biztos vagyok benne, hogy ő és Cairn csodálatosan kijönnének egymással.

72.
FEJEZET

Aelinnek mindene fájt, még a csontjai és a vére is. A levegővétel.

Teljesen kimerítette a mágiáját. Elvették a fegyvereit. Semmi reménye nem maradt a túlélésre.

– Nem – mondta halkan Lorcan.

Még a feje elfordítása is kegyetlen fájdalmat okozott a gerincében. De Aelin mégis elfordította a fejét. Lorcan Elide-ot támogatta. Az arca krétafehér volt a leírhatatlan rémülettől. Lorcan tekintete ide-oda cikázott Cairn, Maeve és Elide között. Manon is figyelt, nézte a környezetet, mérlegelte a lehetséges akciókat.

Aelin ennek örült. Manon ki fogja szabadítani Elide-ot ebből a pokolból. A boszorkány minden bizonnyal azt hiszi, hogy ő csak tetteti, hogy milyen gyenge, de közben készül a döntő csapásra. De jaj, ez nem taktikai húzás volt, hanem a kegyetlen igazság. Elfogyott minden ereje.

Maeve sötét mágiája a csontjáig hatolt. Egyetlen rossz mozdulat, és szétrepeszti az összes csontját.

– Mire mondod, hogy nem, Lorcan? – érdeklődött Maeve. – Arra, hogy magunkkal visszük Elide Lochant, ha Aelin ellenáll? Vagy a nagylelkű ajánlatomra, hogy a lány maradhat, ha a terraseni királynő őfelsége önként velünk tart?

Aelinnek szinte nem is kellett ránéznie Cairnre, anélkül is tudta, hogy milyen egy vadállat. Sok ilyet ölt meg az elmúlt

években. Rourke Farran is megérte a pénzét. De ha Cairn szabad kezet kap Elide-hoz... Lorcan is tisztában volt ezzel. Ha Cairn szabad kezet kap Maeve-től...

– Elide semmit sem vétett ellened – mondta Lorcan. – Vidd magaddal a királynőt, bennünket meg engedj el!

– Elide a vasfogúakhoz tartozik – szólalt meg hirtelen Manon. – Ha nem akartok velem összetűzésbe kerülni, akkor ne érjetek hozzá! Ne keverjétek őt bele ebbe a dologba!

Maeve elengedte a füle mellett a boszorkány szavait, és Lorcanre nézett.

– Megtiltom neked, hogy megmozdulj és megszólalj, amíg nem engedélyezem újra. A parancs rád is vonatkozik, Fenrys.

Lorcan és Fenrys is engedelmeskedett. Mintha kővé dermedtek volna.

– Vess véget ennek, hiszen képes vagy rá! – kérlelte Elide Lorcant. – Hiszen te tudsz harcolni!

Lorcan egyetlen pillantásra nem méltatta.

Aelin tudta, hogy Elide kész az ellenállásra. Ő nem tudhatja, hogy Maeve már több száz éve játssza ezt a játékot, és csak a megfelelő pillanatra várt. Kiválóan sikerült a kelepce. Már csak le kell pattintani a fedelét.

Aelin megérezte magán Maeve tekintetét. Vigyorgott, mint aki azt mondja: „Na, mi van, Aelin? Játszottál, kockáztattál, és lám, vesztettél."

Maeve mintha olvasott volna a gondolataiban. Bólintott.

Elide kiabálni kezdett, segítségért könyörgött Lorcantól, Manontól. A boszorkány viszont magától is tudta, mi a feladata.

Maeve mintha kitalálta volna Aelin kérdését, így szólt:

– Az egyik kezemben a kulcsokat viszem, a másikban Tűzhozó Aelint vezetem el.

Először ehhez meg kell törnie Aelint. Vagy meg kell ölnie őt.

Cairn vigyorgott.

Maeve hajójától kikötött egy csónak a parton. A tündérkirálynő katonái valamit kirakodtak és felvonszoltak. A hajóra már felhúzták a fekete vitorlákat.

Elide tágra nyílt szemmel nézett Maeve-re.

– Kérlek, könyörgök, könyörülj meg rajta!

Maeve még csak a fejét se fordította felé. Aelin csak bólintott a tündérkirálynőnek, ezzel jelezte, hogy elismeri a vereségét, és elfogadja a feltételeit.

Maeve is biccentett, és diadalittasan mosolygott.

– Lorcan, engedd el!

A harcos karja úgy lógott, mintha egy rongybábu lett volna.

Mivel már nem tartott támadástól, Maeve lazított a mágiája szorításán. Aelin Elide felé tudott fordulni.

– Menj Manonnal! Ő majd gondodat viseli.

Elide sírva tolta el magát Lorcantől.

– Én veled megyek, veled akarok menni – mondta Aelinnek.

Aelin tudta, hogy komolyan gondolja. Nem fél se Cairntől, se Maeve-től. Terrasennek szüksége van ilyen bátor emberekre. Ha Terrasen egyszer helyrejön, és begyógyulnak a sebei, akkor Elide Lochan segítsége nélkülözhetetlen lesz.

– Mondd meg a többieknek... – mondta Aelin, és kereste a megfelelő szavakat. – Mondd meg nekik, hogy én vagyok a hibás. Lysandrának mondd meg, hogy ne feledkezzen meg az ígéretéről. És azt is, hogy örökre hálás leszek neki. Mondd meg Aedionnak, hogy ő nem hibás semmiben, és... – Remegett a hangja. – Sajnálom, hogy már nem tehette le nekem a véresküt, de várja őt Terrasen. A sorainkat nem fogják megtörni.

Elide bólintott, a könnyek megállíthatatlanul folytak vérfoltos arcán.

– Mondd meg Rowannek...

Aelin lelke meghasadt, amikor látta, mit hoznak Maeve harcosai. Egy ősrégi vaskoporsót hoztak. Neki.

Aelin lenyelte a könnyeit.

– Mondd meg Rowannek, hogy bocsánatot kérek a hazugságomért. De azt is mondd meg, hogy úgyis csak kölcsönbe kaptam ezt az időt. Nemrég tudtam meg ezt, még ma. Mégis sajnálom, hogy nem kaptam több időt. – Remegett a szája. – Mondd meg Rowannek, hogy harcoljon! Fel kell szabadítania Terrasent. Ne feledkezzen meg a nekem tett esküjéről! Hálás vagyok az együtt megtett útért, hogy kihozott a sötétségből a fényre.

Maeve harcosai felnyitották a koporsó fedelét, és hosszú, súlyos láncokat húztak ki belőle. Az egyik katona a

tündérkirálynőnek egy mívesen megmunkált vasálarcot adott át. Maeve a kezében forgatta a maszkot, nézegette a mintákat a csillogó felületen.

Álarc, láncok, koporsó... Sok évszázaddal ezelőtt készítették mindegyiket egyetlen céllal: hogy foglyul ejtsék és megtörjék Mala utódját.

Aelin megérezte magán Lorcan tekintetét. Sötét szemében hála csillogott. Aelin megmentette Elide-ot, akinek ő odaadta a szívét, akkor is, ha nem is mondta ezt ki hangosan.

– Ne tedd ezt vele! – könyörgött utoljára Elide.

Aelin visszafogta magát, és nem mondta neki, hogy felesleges könyörögni Maeve-nek.

– Elide, boldog vagyok, hogy annyi év után találkoztunk. Büszke vagyok rád. És szerintem az anyukád is büszke lenne rád.

Maeve az ölébe tette a maszkot.

– Az a hír járja, hogy a Tűz örököse nem hajlandó senki előtt hajbókolni. – Kígyómosoly. – De előttem most megteszed.

A homokra mutatott.

Aelin engedelmeskedett.

Sajgott a térde, ahogy letérdepelt.

– Mélyebbre.

Aelin lehajolt, és a homlokát a homokhoz érintette. Csak a homlokát. A lelke soha nem fog hajlongani Maeve előtt.

– Nagyszerű.

Elide zokogott, szavak nélkül könyörgött.

– Vedd le az inged!

Aelin tétovázott, hirtelen nem tudta, mire megy ki a játék, és miért lóg Cairn övén egy korbács.

– Azt mondtam, hogy vedd le az inged!

Aelin kihúzta az ingét a nadrágjából, kibújt belőle, és a homokra dobta. Aztán levette a mellét fedő puha anyagot is.

– Varik! Heiron!

A sorból előlépett két tündér.

Aelin nem tiltakozott, amikor durván felrángatták, és széttárták a karjait. A szél megcsókolta a mellét és a hasát.

– Tíz korbácsütést adj neki, Cairn! Hadd érezze őfelsége, mi vár rá, ha mégis ellen akarna állni. És ez még csak a kezdet.

– Örömmel, úrnőm.

Cairn rosszindulatúan elmosolyodott, és lecsatolta magáról a korbácsot. Aelin állta a tekintetét, és próbálta jéggel megtölteni az ereit. Cairn ráérősen végignézett rajta. A teste most egy vászon volt, azt fogja telefesteni vérrel és fájdalommal.

– Aelin, miért is nem számolod te az ütéseket? – kérdezte Maeve a maszkkal játszadozva.

Aelin összeszorította a száját.

– Jobb, ha te számolod, Cairn irtó könnyen elszámolja magát, és akkor mindig újra kell kezdenie az egészet. Te döntöd el, meddig tart a... kijózanodásod. Bár Elide annyira könyörgött, hogy könyörüljek meg rajtad, hogy készséggel teljesítem a kérését. Ő kapja az ütések felét.

Nem. Soha. Senki nem fog helyette szenvedni.

Cairn lassan megindult felé, élvezett minden lépést. A korbácsot maga után húzta a homokban. Aelint ekkor cserben hagyta a teste. Elkezdett remegni.

Ismerte a fájdalmat. Tudta, milyen érzés. Tudta, milyen hangja van a korbácsnak. A mai napig álmodott Távolvégről. Pontosan ezért választotta Maeve ezt a büntetést. A tündérkirálynő Doranelle-ben is ezért korbácsoltatta meg Rowant.

Cairn megállt. Aelin érezte, hogy a hátán lévő tetoválást méregeti. Rowan ősi nyelven írt szerelmes szavait.

Cairn horkantott egyet. Minden bizonnyal már előre ízlelgette, milyen lesz tönkretenni a tetoválást.

– Kezdd el, gyerünk! – utasította Maeve.

Cairn visszafojtotta a lélegzetét.

Aelin hiába készült, lehetetlen felkészülni a korbácsok fütyülésére a levegőben, a bőr szakadó hangjára, a kínzó fájdalomra. Aelin legszívesebben kiabált volna, de visszafojtotta, összeszorított foggal sziszegett.

Az egy dolog volt, amikor a távolvégi felügyelő markába került. Az viszont már teljesen más, amikor egy valódi tündér ütlegeli.

Aelin hátán patakokban kezdett folyni a vér. Felrepedt bőre elmondhatatlanul sajgott.

Nem maradt mágiája, az akaratereje viszont megmaradt. És nem felejtette el, hogyan adja át magát a fájdalomnak.

– Aelin, mondd csak, hánynál tartunk?

Maeve ezt hiába várja tőle. Nem fogja számolni az ütéseket ennek a rohadt lotyónak.

– Cairn, kezdd újra! – rendelkezett Maeve.

Halk nevetés. Fütyülő korbács, fájdalom. Aelin teste megfeszült, azt hitte, hogy a nyakában az inak elpattannak. Összeszorította a fogát, úgy vett a száján levegőt. Maeve szolgái tartották olyan erővel, mint a harapófogó.

Maeve és Cairn vártak.

Aelin hallgatott. Inkább belehal, de nem fog elkezdeni számolni. – Jaj, istenek, istenek! – szipogta Elide.

– Kezdd újra! – parancsolta Maeve.

Cairn újrakezdte.

És még egyszer.

Még egyszer.

Még egyszer.

Tízszer kezdte újra egymás után, mire Aelin torkából kiáltás szakadt fel. Az ütések már csontig feltépték a bőrét.

És még egyszer.

Még.

Még.

Még.

Cairn zihált. Aelin hallgatott.

– Kezdd újra! – ismételte Maeve.

– Úrnőm, esetleg később folytathatjuk a kijózanítást? – kérdezte óvatosan az egyik harcos, aki Aelint tartotta.

– Még bőven van rajta bőr – bosszankodott Cairn.

– Katonák közelednek. Még messze vannak, de felénk tartanak. Rowan.

Aelin nyögött egyet. Idő. Még életében nem volt ennyire égető szüksége *időre*.

Maeve bosszúsan fújtatott.

– Később folytatjuk. Készítsétek elő!

Aelin alig tudta felemelni a fejét. Varik és Heiron felráncigálta. A fájdalomtól elsötétült előtte a világ. De kiegyenesedett,

összeszorította a fogát, és csak belül ordított a fájdalomtól és a sötétségtől.

Elide annyira elgyengült, hogy elkezdett mászni a homokban. Manon megfogta őt, és a mocsár felé kezdte húzni.

– Indulunk. Most azonnal.

– Ne! – tiltakozott Elide, és próbált kiszabadulni.

Lorcan tágra nyílt szemmel nézte, de Maeve parancsa a földhöz szegezte. Manon nem törődött vele, a Szélhasító kardgombjával egyszerűen kupán vágta Elide-ot.

Elide úgy dőlt el, mint egy zsák. Ez kellett Manonnak, aki a hátára kapta.

– Sok sikert! – vetette oda foghegyről Maeve-nek, futólag Aelinre pillantott, és határozottan megindult.

Maeve magasról tett a boszorkányra. Manon a mocsár felé vette az útját. Lorcan egész teste megfeszült. Úgy tűnt, mintha minden erejével a véreskü ellen küzdene.

Aelinnek már minden mindegy volt.

Varik és Hairon odarángatta Maeve-hez. A vaskoporsóhoz, a láncokhoz, az álarchoz.

Az álarcot tűzindák, kis napok és parazsak díszítették. Így gúnyolva ki Aelin erejét. Az álarc örökre elnyomja Aelin mágiájának utolsó szikráit is. Maeve-nek már csak arról kellett megbizonyosodnia, hogy Aelin teljesen kimerítette a mágiáját. Csak így tudja foglyul ejteni őt.

Minden egyes lépés a homokban egyszerre tűnt örökkévalóságnak és egy pillanatnak. A nadrágja teljesen átázott a vértől. Aelin nem fogja tudni begyógyítani a sebeit a vaskoporsóban, ráadásul álarccal az arcán. Gyötrődni fog, míg Maeve esetleg úgy nem dönt, hogy segít neki.

Aelin ugyanakkor tudta, hogy Maeve nem hagyja őt meghalni. Különben ki szerzi meg a tündérkirálynőnek a harmadik kulcsot?

Idő. Hálás volt Elenának, hogy ajándékozott neki még holmi lopott időt.

Aelint teljesen eltöltötte a hála érzése. Hálás volt a sorsnak azért, mert összehozta a társaival, látott valamennyit a világból, csodás zenéket hallgathatott, táncolhatott, nevethetett. Rövid élete alatt megtapasztalta, mi az igaz barátság. És a legfontosabb: találkozott Rowannel.

Aelin Galathynius hálás volt. Letörölte a könnyeit, és nem tiltakozott, amikor Maeve ráadta a gyönyörű vasálarcot.

73.
FEJEZET

MANON CSAK MENT EGYENESEN.

Úgy döntött, nem néz hátra. Ez a vén, hideg tekintetű királynő még a végén gyanút fog, hogy a Rémkulcsok nincsenek Aelinnél. Aelin ugyanis Manon zsebébe csúsztatta őket, amikor látszólag véletlenül meglökte őt. A boszorkány érezte, hogy Elide utálni fogja őt azért, mert nem avatkozott közbe, és nem próbálta kiszabadítani Aelint. Sőt, már most is utálta.

Legyen ez az ára annak, hogy teljesíti Aelin utolsó parancsát. Aelinnek elég volt egy futó pillantást vetnie Manonra, és a boszorkány egyből megértette, hogy mit kell tennie. Elhozni a kulcsokat Maeve orra elől, és magával vinni Elide-ot.

De hogy ezeknek hogy jutott ez az egész az eszükbe?! Vasládát önteni, ami olyan, mint egy koporsó, és abban szállítani Terrasen királynőjét!

Manonék már viszonylag messzire jutottak, amikor Elide felocsúdott, és elkezdett kapálózni. Manon egy homokdűne mögé ment, letette a lányt a homokba, és erősen megszorította a tarkóját. Elide meg se mert moccanni, ahogy megérezte Manon vaskörmeit.

– Egy pisszenést sem akarok hallani! – sziszegte Manon, és Elide szót fogadott.

A fűben hasalva leskelődtek, és nézték végig a kegyetlen látványosság végét Maeve rendezésében. Veszélyes lett volna sokáig itt maradni, de Manon tudni akarta, hogy Maeve hova viszi Terrasen királynőjét.

Lorcan továbbra se mozdult a helyéről. Gavriel a fűben feküdt zihálva, alig volt magánál. A véreskü alól felszabadulni legalább olyan súlyos volt, mint egy testi sérülés.

Fenrys Maeve-et és Cairnt figyelte. A szeméből csak úgy szikrázott a gyűlölet. A korbács újra ott himbálózott Cairn övén, de már tiszta vér volt. Maeve katonái felerősítették a vasálarcot, amit Maeve saját kezűleg adott fel Aelinre.

Aztán vasbilincseket tettek a kezére.

A bokájára.

A nyakára is tettek vasat.

Senki nem ápolta le szétroncsolt hátát, olyan volt, mint egy darab nyers hús. Aelint belökdösték a vasládába, és sebekkel teli hátára fektették.

Rácsukták a láda fedelét. Lelakatolták.

Elide a fűbe hányt.

Manon a hátára tette a kezét. Eközben Maeve katonái levitték a homokdűnén a ládát, a parton ott várt egy csónak. A hajó készen állt az indulásra.

– Fenrys, gyerünk, menj már! – parancsolta Maeve, és a hajóra mutatott.

Fenrys alig kapott levegőt, de a parancsot nem tudta megtagadni. Odament a csónakhoz, és közben csak egyszer nézett hátra. A homokban ott hevert Aelin fehér inge, telefröcskölődött vérrel.

Aztán Fenrys eltűnt, feloldódott a levegőben. Maeve kettesben maradt Lorcannel.

– Ezt az egészet... értem tetted? – kérdezte.

Lorcan hallgatott. Nem mozdult.

– Beszélj! – parancsolta Maeve.

Lorcan hangosan kifújta a levegőt.

– Igen, mindent érted tettem. Mindent.

Elide belemarkolt a fűbe, és másodpercek alatt széttépett egy egész csomót. Manonban hirtelen az is felmerült, nem növesztett-e a lány időközben vaskörmöket, annyi haragot és gyűlöletet látott az arcán.

Maeve átlépett Aelin összevérezett inge felett, és szinte gyengéden megpaskolta Lorcan arcát.

– Semmi szükségem olyan öntudatos fiúcskákra, akik azt hiszik, hogy ők mindent jobban tudnak mindenkinél.

– Királynőm – motyogta döbbenten Lorcan.

– Felmentelek a véreskü alól. Megfosztalak minden vagyonodtól, rangodtól és birtokodtól. Száműzlek, mint Gavrielt, szégyenben és becstelenül. Engedetlenségedért és hitszegésedért nem teheted be a lábadat Doranelle-be. Ha át mered lépni országom határát, véged.

– Királynőm. Úrnőm. Könyörgöm.

– Máshoz menj könyörögni! Nincs szükségem olyan harcosokra, akikben nem tudok megbízni. Visszavonom a parancsomat is, hogy öljenek meg téged. Azt hiszem, hogy egy életet szégyenben leélni legalább ilyen súlyos büntetés.

Lorcan csuklójáról és Maeve-éről vér cseppent a földre.

– Nem bírom az ilyen ostobákat, mint te! – mondta Maeve, és elsétált.

Úgy tűnt, hogy Lorcant ugyanolyan súlyos csapás érte, mint Gavrielt. Képtelen volt megmozdulni, levegőt venni, gondolkodni. De mégis megpróbált Maeve után mászni. Ez a szerencsétlen ostoba kúszott-mászott utána!

– Menjünk! – súgta Manon.

Maeve bármelyik pillanatban elő akarhatja venni a kulcsokat. Muszáj minél gyorsabban elhúzniuk innen.

A távolból üvöltés zengett.

Abraxos.

Manon szíve nagyot dobbant örömében, de...

Elide továbbra is csak ült a fűben. Nézte, ahogy Lorcan a királynője után mászik. Maeve sietve ment a csónak felé. Fekete ruhája úgy lobogott utána, akár a köd.

Elide nézte, ahogy Maeve és kísérete berakodnak a csónakba és a hajóhoz eveznek. A vaskoporsó állt középen. Maeve mellette ült, és a kezét a fedelére tette. Manon magában fohászkodott az elfeledett istenekhez, hogy Aelin ne ébredjen fel addig, amíg ebben a koporsóban fekszik.

Manon még arra is kérte az isteneket, hogy a terraseni királynő maradjon életben. Hogy kapjon még egy kis haladékot a könyörtelen ítélet alól, amit ezer éve hoztak.

74. FEJEZET

VÉR, TÚL SOK VOLT A VÉR.

A homok beitta a vért Lorcan térdei alatt. Vörös foltok borították Aelin eldobott ingét. A kardjaira és a tőrjeire is fröccsent. Úgy hevertek szerteszét, mint a szétdobált csontok.

Amit Maeve tett...

És amit Aelin...

Lorcan úgy érezte, mintha lyuk lenne a szíve helyén. És túl sok volt a vér mindenhol.

A közelben hatalmas szárnyak csapkodása, üvöltés, kiáltások hangzottak. Lorcan nem bírta felemelni a fejét. Képtelen lett volna visszatérni a valóságba.

Valahonnan Elide hangja hatolt át a levegőn.

– A hajó... – mondta valakinek. – *Eltűnt* a hajó! Elment, nem vették észre, hogy mi...

Más női hangok elnyomták a hangját. Örömkiáltások.

Aztán Lorcan hangos, dübörgő lépteket hallott.

Valaki a hajánál fogva hátrarántotta a fejét, és a torkához tőrt szegezett. Lorcan Rowan halálsápadt arcát látta maga előtt. Lorcan jól ismerte, milyen a herceg a halálos harag állapotában, ilyenkor a legveszélyesebb.

– Hol van Aelin?

Haragjába rémület vegyült, amikor megpillantotta a szanaszét heverő fegyvereket és az inget.

– Azt kérdeztem, *hol van Aelin!*

Mit tett... Szent egek, mit tett...

Fájdalom hasított Lorcan nyakába. A mellkasára csordogált meleg vére.

– *Hol van a feleségem!* – sziszegte Rowan.

Lorcan jobbra-balra dülöngélt.

Feleség... feleség...

– Szent istenek, szent istenek! – sírdogált Elide, aki véletlenül meghallotta Rowan utolsó kérdését. A hangja olyan volt, mintha Lorcan összetört szívéből szólt volna. – Ti szent istenek!

Lorcan is elsírta magát. Hosszú évszázadok óta először.

A penge még mélyebben vágott a torkába. Lorcannek mindegy volt. Az arcán folytak a könnyek.

Késő bánat. Aelin hogy bírta ki az egészet? Hiszen tudta, hogy Lorcan árulta el és hívta Maeve-et. Tudta, hogy csak kevés ideje van hátra.

Férjhez ment Whitethornhoz... hogy Terrasennek legyen királya. Lehet, hogy Lorcan árulása és Maeve hirtelen megjelenése is ösztönözte erre Aelint.

De Lorcan semmivel nem segítette őt.

Whitethorn felesége. A párja.

Aelin hagyta, hogy megkorbácsolják és láncra verjék. Önként elment Maeve-vel, hogy megmentse Elide-ot Cairn karmai közül. Elide-ért hozta meg ezt az áldozatot, Lorcannek szánta ezt az ajándékot.

Aelin meghajolt Maeve előtt. Elide-ért.

– Nyögj már ki valamit! – könyörgött Rowan rekedt hangon. Remegett a hangja a haragtól.

– Maeve magával vitte – mondta Manon, aki feléjük közeledett.

Gavriel a közelben görnyedt térdelve. Olyan volt, mintha a véresküvel Maeve a belsőjét tépte volna ki.

– Maeve a véresküvel kővé dermesztett bennünket. Nem tudtunk segíteni Aelinnek. Lorcan se.

Rowan azért nem vette el a tőrt a torkáról.

Lorcan szörnyű dolgot tett, elképzelhetetlenül szörnyűt. De nem tudta teljesen őszintén megbánni, mert Elide épen megúszta az egészet. És mégis...

Aelin nem volt hajlandó hangosan számolni a korbácsütéseket. Cairn pedig tiszta erőből verte.

– Hol van az az átkozott hajó? – kérdezte Aedion.

Unokahúga véres inge láttán nagyot káromkodott, aztán felkapta Goldrynt, és eszelősen elkezdte a kabátja ujjával törölgetni a vérfoltokat.

– *Eltűnt* – ismételte meg Elide. – Egyszerűen felszívódott.

Whitethorn Lorcanre nézett. A tündérherceg szemében annyi fájdalom és kétségbeesés volt, hogy Lorcan a következőket suttogta:

– Bocsáss meg! Az én hibám.

Rowan eldobta a tőrt, és elengedte Lorcan haját. Gavriel felett Dorian térdelt, és gyenge mágikus fény vette körül. A karját kezelte, de a lelki sebeivel nem tudott mit kezdeni. Maeve nem egyszerűen felmentette őket a véreskü alól, de szégyentelenül elzavarta őket.

Manon közelebb jött, és a Tizenhármak tagjai körülvették. Érezték a vérszagot. A szőke hajú halkan káromkodott egyet.

Manon beszámolt nekik a Zárról. Aelinről és arról a fizetségről, amit az istenek követeltek Elena királynőtől. És Aelintől.

Aztán megszólalt Elide is. Lysandrának dőlt, aki komoran nézte a vért. A véres ingre Lysandra is morgott, mintha egy tetem feküdne előtte. Elide mindenről beszámolt, ami a homokdűnéken történt, arról, milyen áldozatot hozott Aelin.

Elmondta Rowannek, hogy az igazi párja Aelin volt, és elmesélte a keserű, szörnyű igazságot Lyriáról.

Elide a könnyeit nyeldekelve beszélt a verésről, az álarcról és a vaskoporsóról.

Amikor befejezte, mindenki hallgatott. Aedion Lysandrához fordult.

– Te mindenről tudtál! – morogta neki.

Lysandrának a szeme se rebbent.

– Igen, tudtam. A hajón volt egy beszélgetésünk. Aelin segítséget kért tőlem. Megosztotta velem az előérzeteit. Sejtette, milyen árat kell fizetni azért, hogy örökre elűzzük Erawant, és bezárjuk a rémkaput. Azt is megmondta, hogy nekem mi a feladatom.

– De hogy tudtál te egyáltalán... – morgolódott Aedion, de aztán elhallgatott.

Lysandra felszegte a fejét.

– Aedion, nézzünk szemébe az igazsággal! – mondta halkan Rowan. – Aelin az életét áldozza egy új Zárért, Erawan elűzéséért és a rémkapu bezárásáért. Azok, akikre eddig istenként gondoltunk, elsősorban magukra gondolnak. Nem hoznak áldozatot az emberekért, a tündérekért vagy a boszorkányokért. Aelin haláláról nem fog tudni senki. Senki, rajtunk kívül. Ehhez viszont Lysandrának fel kell vennie az ő alakját, és velünk kell maradnia élete végéig.

Aedion beletúrt véres hajába.

– Rowan, te miről beszélsz? Elég lesz egy pillantást vetni az utódaidra, és minden hazugság egy pillanat alatt kiderül.

Lysandra könyörgőn nézett Aedionra.

– Nem Rowan utódairól van szó. Hanem a mieinkről, veled.

Ugyanaz a szőke haj, az Ashryverek türkizkék szeme... Lysandra gyereke teljes mértékben megfelelne királyi sarjnak. Aelin azt akarta, hogy a királyságot Rowan irányítsa, de az örökösök apja Aedion lesz.

Aedionnak mintha a gyomrába öklöztek volna.

– És mégis mikor akartad elmondani az igazságot? Az egy dolog, hogy az unokatestvéremmel fekszem egy ágyba, de folyton emlékeztetnem kell magam arra, hogy ő nem az igazi Aelin.

– Nem fogok se bocsánatot kérni, se mentegetőzni előtted. A királynőmet szolgálom. És ha arra lesz szükség, hogy az életemet adjam érte, akkor is tudom, hogy az áldozatom nem lesz hiábavaló.

– Menj a pokolba, te hazug lotyó! – mondta Aedion.

Lysandra úgy morgott rá, hogy abban nem volt semmi emberi.

Rowan némán elvette a tábornoktól Goldrynt, és elindult a tenger felé. A szél belekapott ezüstös hajába.

Lorcan tántorogva felállt. Elide ott volt mellette.

A lányban nem maradt semmi, amihez ő hozzászokott. Az arca, amiről még nem száradtak fel a könnyek, sápadt volt, és valahogy teljesen idegen.

– Remélem, hogy nyomorúságos halhatatlan életed hátralévő részét szenvedve, magányban fogod tölteni. Remélem, hogy a

megbánás és a bűntudat folyton rágni fogja a szívedet, és olyan be nem gyógyuló seb lesz, amin semmilyen mágia nem segít.

Ezzel elfordult, és megindult a Tizenhármak felé. A szőke boszorkány a kezét nyújtotta, és Elide-ot befogadta egy világ: szárnyak, karmok, fogak kavalkádja.

Lysandra odasietett Gavrielhez, hogy megnézze a sebeit. Gavriel megdöbbent a lány dühös arca láttán. Lorcan viszont Aedion pillantását érezte magán.

A tábornok arcáról gyűlölet sugárzott. Ha a tekintetével ölni tudott volna, akkor Lorcan ott helyben meghal.

– Maeve parancsa előtt se segítettél Aelinnek, mielőtt kőszoborrá változtatott téged. Arról nem is beszélve, hogy szolgálatkészen elárultad Maeve-nek, hol vagyunk. Ezt soha nem fogom elfelejteni.

Aedion elindult a parton, Rowan felé.

Asterin életben van!

A Tizenhármak összes boszorkányával együtt! Manon szíve megtelt örömmel. Mosolygó társait látva ő is elmosolyodott.

A wyvernekkel együtt egy tenger felé néző homokdűne gerincén álltak.

Elide csendesen sírdogált Asterin vállán. A boszorkány a fejét simogatva így szólt:

– Manon, a nagyanyádhoz hű lotyók valódi hajtóvadászatot rendeztek utánunk. Majdnem elkaptak bennünket, de sikerült meglógnunk. Egy teljes hónapig vadásztak rád is, aztán az ördög tudja, honnan, előkerült Abraxos. Gondoltuk, hogy tudja, hol vagy, és követtük őt.

Asterin letörölte az arcára száradt vért.

– Úgy tűnik, pont a legjobbkor jöttünk.

Kicsit korábban is jöhettetek volna, gondolta Manon Elide könnyes arcát látva, és azt, hogy az emberek és tündérek tétlenül álldogáltak, vagy épp vitatkoztak valamin.

Ha a boszorkányok korábban jönnek, akkor minden másképp végződhetett volna, és megmenthették volna Aelin Galathyniust.

Sorrel a bikája oldalának dőlve kötötte át sérült kezét.

– És most mihez kezdünk? – kérdezte.

A Tizenhármak várakozón néztek Manonra.

– Hallottátok, mit mondott a nagyanyám, mielőtt... minden elkezdődött?

– Kémjeink jelentették – felelte Asterin, és a pillantása Manonról a társakra vándorolt.

– És?

– És? – kérdezett vissza a vállát vonogatva Sorrel. – Ez azt jelenti, hogy félig crochan vagy.

– Nem csak egy sima crochan. Crochan királynő. Crochan Rhiannon örököse. A hajamat kivéve kiköpött mása vagyok. Kíváncsi lennék, az öreg banyák ezt is észrevették?

Asterin vállat vont.

– Hiába kormányoztak ötszáz évig vasfogúak, mégse tudták visszaszerezni a hazánkat. Talán neked sikerül.

Nem a háború, hanem a béke gyermeke.

– És ti hajlandóak vagytok követni engem? – kérdezte halkan Manon. – Készen álltok arra, hogy mindent megtegyetek azért, hogy visszatérjünk a Pusztaságok földjére?

Aelin Galathynius nem kért Elenától más sorsot. Csak egyet kérdezett a királynőtől: Velem tartasz? Manon ugyanezt a kérdést tette fel a boszorkányainak.

Mind a tizenketten a homlokukhoz érintették az ujjukat. És meghajoltak előtte.

Manonnak gombóc nőtt a torkában. A tenger felé nézett, oda, ahol Maeve hajója eltűnt.

– Aelin Galathynius önszántából feláldozta a szabadságát azért, hogy megvédje egy vasfogú boszorkány szabadságát – mondta Manon. – Megmentett bennünket Elide-dal. Az életünkkel tartozunk neki. És nem az egyetlen ok... Eljött az ideje annak, hogy megfeledkezzünk végre az elődeink közötti ellenségeskedésről. Nem vagyunk kötelesek megörökölni a háborúikat. Mindannyian ennek a földnek a gyermekei vagyunk.

– És mik a terveid? – kérdezte Asterin, akinek a szeme csillogott a türelmetlenségtől.

Manon észak felé fordult.

– Meg akarom keresni a crochanokat, és egy egységes boszorkányhadsereget akarok velük létrehozni. Aelin Galathyniusért és a királyságáért. Magunkért.

– Nem fognak bízni bennünk – mondta Sorrel.

– Minden kedvességünket be fogjuk vetni, amire csak képesek vagyunk – felelte Asterin.

Manon társai türelmetlenül toporogtak. Néhányan hitetlenkedve vigyorogtak.

– Akkor velem jöttök? – kérdezte Manon.

Erre mind a tizenketten újra a homlokukhoz érintették az ujjukat, és meghajoltak. Manon pedig meghajlással viszonozta a gesztust.

Rowan és Aedion szótlanul üldögéltek a parton. Gavriel valamennyire magához tért. Lorcannel a partfal tetején álltak, és csendesen beszélgettek. Lysandra szellemleopárddá változott, és a fű susogását hallgatta. Dorian... egyszerűen csak figyelte őket a dűne tetejéről.

Aelinre gondolt, és arra, hogy a lány hazudott neki...

A vér egy része már felszáradt a földön.

Aelin elfogása reggel még elképzelhetetlennek tűnt volna... Az életével kell fizessen a világ megmentéséért... Ha ki tudna szabadulni...

– Maeve elrabolta Aelint, de a kulcsokat nem – mondta Manon, aki nesztelenül lépett oda hozzá.

A boszorkányok a közelben helyezkedtek el. Elide menedéket talált körükben.

– Gondoltam, jó, ha tudsz róla.

Lorcan és Gavriel is felkapták a fejüket. Lysandra is.

– Akkor hol vannak? – kérdezte óvatosan Dorian.

– Nálam. Aelin észrevétlenül becsúsztatta őket a zsebembe.

Hogy ez mennyire jellemző volt Aelinre! Teljesen felbőszítette Maeve-et, és ezért a tündérkirálynő minden gondolata Aelin elfogása körül forgott.

Mielőtt Maeve hajója eltűnt, még csak nem is vette a fáradságot, hogy ellenőrizze, vajon Aelinnél vannak-e a kulcsok.

Aelin kijátszotta ezt az ősöreg, tapasztalt, gonosz ellenfelet. Majdnem az összes játszmát elvesztette, de a legfontosabbat megnyerte Maeve-vel szemben.

– Ezért nem tudtam közbelépni – magyarázta Manon. – Egy rossz próbálkozással mindent elronthattam volna. Muszáj volt közömbösséget tettetnem, mintha semmi közöm nem lenne kettejük dolgához.

Aedion éles tündérhallásával kivette Manon szavait. A tábornok felé fordult, amikor Manon így szólt:

– Sajnálom, hogy nem tudtam neki segíteni.

Manon lovaglóruhája zsebéből elővette Orynth amulettjét és egy kis darab fekete követ, és Dorian felé nyújtotta őket. Dorian hátrahőkölt.

– Elide azt mondta, hogy Mala dinasztiája véget tud vetni ennek. Az ereidben neked is ott folyik Mala vére.

Manon aranyló szeméből fáradtság sugárzott. Dorian megértette, mire kéri a boszorkány.

Aelin tudta, hogy ő maga soha nem tér vissza Terrasenbe.

Úgy ment férjhez Rowanhez, hogy tudta, a legjobb esetben is csak néhány hónapot töltenek együtt, a legrosszabb esetben csak pár napot. De törvényes királyt ajándékoz Terrasennek, és Rowan megőrzi a királysága egységét.

Aelinnek mindenki számára volt terve, kivéve saját magát.

– A keresés ezzel nem ér véget – mondta csendesen Dorian.

Manon a fejét rázta. Dorian megértette, hogy nem csak a kulcsokról és a háborúról van szó.

– Valóban nem.

Dorian elvette Manontól a kulcsokat. Érezte a lüktetésüket és a gyenge villanásokat. A tenyere átmelegedett. Ez valami másvilági volt, ijesztő, ugyanakkor... Egyedül a kulcsok tudták megakadályozni a kontinens teljes elpusztítását.

Nem, itt, a Kőmocsár szélén a keresés messze nem ért véget. Még nagyon távol volt az út vége. Dorian a zsebébe csúsztatta a kulcsokat.

Az előttük álló út elkanyarodott, és egy ismeretlen, sötét világba vezetett. És valamiért ez egyáltalán nem ijesztette meg

Doriant.

75.
FEJEZET

ROWAN ALIG KÉT NAPJA, virradat előtt vette feleségül Aelint.

Csupán Aedion és Lysandra voltak tanúi az eseménynek, mikor a kapitány, akit legszebb álmából vertek fel, titoktartási eskütétel mellett gyorsan és csendben összeadta őket.

Tizenöt percet tölthettek a szobájukban, hogy elhálják a házasságot.

Aedion még a kezében szorongatta a dokumentumokat, a kapitány a másodpéldányokat.

Rowan fél órája térdelt a kicsiny földnyelven, hallgatagon, kavargó gondolataiba merülve. Mellette Aedion üres tekintettel bámulta a tengert.

Rowan tudta.

Egy része biztosan érezte, hogy Aelin a társa. Lyria iránti tisztelete miatt mégis újra meg újra megrémítette a gondolat, így inkább nem vett róla tudomást. A Koponya-öbölben folyó csatában is egyértelmű megerősítést kapott. Tudta jól, akik összetartoznak, sosem ártanának egymásnak, és csak így veheti rá Aelint, hogy visszaszerezze az irányítást Dianától. A lány bebizonyította, hogy igaza volt... De ő továbbra is menekült az igazság elől, nem állt rá készen, bármennyire kívánta Aelint, gondolni sem akart rá.

Pedig Aelin is tudta, hogy ők ketten társak. Ezért nem erőltette, nem akarta rákényszeríteni a nyilvánvaló tényt, mert szerette Rowant, és inkább kitépte volna a saját szívét, mintsem hogy fájdalmat vagy bánatot okozzon neki.

A Tűzszívű lány végül az övé lett. A másik fele, a barátja, a szerelme. A felesége. A társa.

Az az átkozott ribanc meg bezárta őt egy vasládába!

Olyan kegyetlenül megkorbácsolta, hogy még Rowan sem sűrűn látott annyi vért. Aztán láncra verte, majd egy igazi vaskoporsóba zárta a vérző, meggyötört lányt.

Hogy uralkodjon rajta, megtörje, kínozza.

A Tűzszívű lány, a kedvese bezárva a sötétben!

Próbált szólni Rowannek, még mielőtt az ilkek lecsaptak.

El akarta mondani neki, miért hányt aznap a hajón. Nem azért, mert terhes volt, hanem mert megérezte a közelgő halált. Ráébredt, hogy a kapu lezárásáért, az új Zár elkészítéséért az életével fizet. Halhatatlan életét kell adnia cserébe.

Goldryn a földön hevert, rubintja tompán fénylett a napsütésben. Rowan egy-egy marék homokot vett kezébe, majd hagyta, hogy az ujjai közül lepergő szemeket felkapja a szél, és a tenger felé repítse.

Végtére is mindez kölcsönkapott idő volt csupán.

Aelin nem számított rá, hogy érte jönnek.

Érte, aki miattuk érkezett, aki rájuk talált. Felkészült rá, hogy amint életét feláldozza, egyszerre minden értelmet nyer. Mikor lemond egy évezredes létről azért, hogy megmentse őket.

Rowan tudta, mennyire bízik benne Aelin, hogy helyesen és bölcsen a maradás mellett döntenek. Hitt a hadseregük győzelmében, noha sejtette, mindezt ő már nem érheti meg.

A lány nem is remélte, hogy valaha viszontlátja Rowant.

A férfi számára ez elfogadhatatlan volt. Nem volt hajlandó beletörődni.

Mint ahogy abba sem, hogy miután annyi bánat, szenvedés és kétség után egymásra találtak, újra el kell válniuk. Lehetetlen, hogy ez legyen a lány végzete, lehetetlen, hogy fel kelljen áldoznia az életét a világuk megmentéséért. Hogy Aelin vagy Dorian az életével fizessen.

Minden porcikája tiltakozott ellene.

Lépteket hallott közeledni a homokos parton, fel sem nézett, már érezte Lorcan szagát. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy ott helyben megöli.

Rowan tudta, ma ő győzne. Valami eltört Lorcan lelkében, és ha most rátámadna, könnyedén végezne vele. A tündér talán nem is védekezne.

Lorcan szoborszerű arcvonásai kemények voltak, de a szeme... Abban szenvedés tükröződött. És megbánás.

A többiek is közeledtek feléjük a lejtőn, nyomukban a boszorkányokkal. Aedion felállt.

Mindenki Rowant nézte, aki még ekkor is a homokban térdelt.

A tenger hullámozva húzódott hátra, az ég lassan kitisztult.

Rowan az Aelinhez fűződő láthatatlan köteléket felhasználva átkutatott eget-földet. Mágiája, lelke és összetört szíve egyként söpört végig a világon. Őt kereste.

Harcolj! – adta ki a parancsot a lánynak a lelki szálon keresztül, mely talán az első perctől kezdve *carranam* társakként kötötte össze őket, de a tűz és a jég elrejtette, míg el nem jön számukra a megfelelő pillanat.

Küzdj meg vele! Érted megyek, még ha ezer évbe telik is. Megtalállak, megtalállak, megtalállak!

Csak a sós szél és a tenger zúgása jött válaszul.

Rowan talpra állt. Lassan a többiek felé fordult.

De társai figyelmét addigra a nyugati csatatér felől feltűnő vitorlák kötötték le.

Unokatestvéreinek a hajói, Briarcliffi Ansel flottájának maradéka, illetve Rolfe három vitorlása.

Ám Rowan szeme nem ezeken a hajókon akadt meg.

Az egyik, mely hosszabb volt a többinél, a keleti szirtfokot kerülte meg éppen. Rejtélyes, már-már természetfeletti erejű szél repítette egyre közelebb.

Rowan megtámaszkodott. A hajó alakja teljesen eltért a flotta többi tagjáétól. Mégis olyan ismerősnek tűnt.

Ansel és Enda saját flottájukból kiválva szélsebesen feléjük tartottak. Rowan és a többiek némán figyelték, ahogy az idegen hajó partot ér. Míg a napbarnított legénység kivontatta a bárkát, egy széles vállú fiatalember fürgén előreszökkent, sötét, hullámos hajába belekapott a szél. Félelemnek jelét sem mutatta, miközben feléjük tartott, kardjával sem törődött, mely ott lógott az oldalán.

– Hol van Aelin Galathynius? – kérdezte az ismeretlen férfi kissé zihálva, és végignézett a társaságon.

Az akcentusa...

– Ki vagy te? – mordult rá Rowan.

De a fiatalember addigra elég közel ért hozzá, hogy lássa a szeme színét. Türkizkék, a közepén arany.

– Galan! – suttogta Aedion szinte önkívületi állapotban.

Galan Ashryver, Wendlyn koronahercege.

A fiatalember szeme elkerekedett, amint felismerte a harcos herceget.

– *Aedion*! – mondta rekedten, arcán csodálat és szomorúság. De összeszedte magát, majd magabiztosan újra nekik szegezte a kérdést. – Hol van?

Nem jött válasz.

– Mit keresel itt? – kérdezte Aedion.

Galan összehúzta sötét szemöldökét.

– Azt hittem, elmondta neked.

– *Mit?* – Rowan hangja alig hallatszott.

Galan viseltes kék zubbonya zsebéből elővett egy gyűrött levelet, melyet mintha már százszor elolvastak volna. Szó nélkül átadta Rowannek.

Rowan széthajtogatta a levelet, melyen még most is érződött a lány illata. Aedion a válla felett átnézve olvasta a sorokat.

Aelin Wendlyn hercegének szóló üzenete rövid volt, és kegyetlen. A nagy, terpeszkedő betűk heves indulatról árulkodtak.

TERRASEN EMLÉKSZIK EVALIN ASHRYVERRE.
ÉS TE?
KÖDVÁRNÁL A NÉPEDÉRT HARCOLTAM.
AZ ÖRDÖGBE IS, VISZONOZHATNÁD A SZÍVESSÉGET!

Alatta koordinátáik, melyek pont ide vezettek.

– Csak én kaptam meg – szólt Galan csendesen. – Apám nem tudott róla, csak én.

A Galan irányítása alatt álló seregre volt szükség, hogy áttörje a blokádot, és legyőzze Adarlant.

– Rowan – figyelmeztette Lysandra halkan. A férfi követte a lány tekintetét.

Ansel és Enda ekkor csatlakozott a társasághoz, majd rosszalló tekinteteket vetve Galan felé, a Tizenhármak is letelepedtek a parton.

Mégsem ez keltette fel a figyelmüket, hanem egy kisebb csapat fehér ruhás, csupa sár alak a mögöttük magasodó dűnéken, akik mintha a mocsáron keresztül érkeztek volna.

Rowan már messziről felismerte őket.

Ansel elsápadt, amint meglátta lebbenő, több rétegből álló ruházatukat. A középen haladó magas férfi levette fejéről a csuklyát, felfedve fiatal, jóképű, napbarnított arcát és zöld szemét.

– Ilias – suttogta a Pusztaságok királynője.

Ilias, a csendes orgyilkosok néma mesterének fia megtorpant, *és* elképedve nézett Anselre. Rowan azonban közelebb lépett hozzá, magára vonva a férfi figyelmét. Ilias gyanakvóan méregette. Aztán ugyanúgy, mint Galan, alaposan végignéztek a társaságon az aranyhajú lány után kutatva, aki nem volt ott. Ilias újra Rowanre pillantott, felismerve, hogy ő vezeti a csapatot.

– Eljöttünk leróni adósságunkat Celaena Sardothiennek. Aelin Galathyniusnak. Hol van? – kérdezte nyersen.

– Ti vagytok a *sessiz suikast* – rázta meg a fejét Dorian. – A Vörös-sivatag csendes orgyilkosai.

Ilias bólintott. Anselre nézett, aki még mindig émelygett.

– Úgy tűnik, a barátomnak több adósa is volt – mondta Rowannek.

Mintha puszta szavaival jelt adott volna, egyre több fehér köpenyes lepte el mögöttük a dűnéket.

Több tucat, majd több száz.

Rowan azon tűnődött, vajon az összes, egyenként is legyőzhetetlen orgyilkos eljött-e sivatagi erődjükből, hogy beváltsa a lánynak tett ígéretét.

És Galan is itt van...

Rowan Wendlyn koronahercegéhez fordult.

– Hányan vannak? – kérdezte. – Hányat hoztál?

Galan halványan elmosolyodott, és a keleti horizont felé mutatott.

Fehér vitorlák bukkantak fel sorra. Egyik hajó a másik után, mindegyiken Wendlyn kobalt színű zászlaja.

– Mondd el Aelin Galathyniusnak, hogy Wendlyn sosem feledkezett meg Evalin Ashryverről – szólt Galan Aedionhoz. – És Terrasenről sem.

Aedion térdre borult a homokban, miközben a wendlyni hajóhad egyre csak özönlött feléjük.

Nem számít a távolság, ha szükséged van rám, ígérem, ott leszek, bármibe kerül is. Aelin elmondta neki Darrow-nak tett esküjét. Minden régi adósságot és ígéretet behajtok. Orgyilkosok, tolvajok, számkivetettek és közemberek egyként fognak harcolni.

És valóban *így* történt. Aelin állta a szavát.

Rowan számolni kezdte a látóhatáron megjelenő hajókat. Majd hozzáadta saját flottáját, Rolfe seregét és a mikéni csapatokat, melyek északon csatlakoztak hozzájuk.

– Édes istenem! – suttogta Dorian. A wendlyni hajók végeláthatatlanul sorakoztak a tengeren.

Aedion némán zokogott. *Hol vannak a szövetségeseink, Aelin? Hol van a hadseregünk?* A lány komolyan vette a számonkérést. Nem tudott volna a szemükbe nézni, ha kudarcot vall. Rowan Aedion vállára tette a kezét.

Arobynn az összes vagyonával fog fizetni Terrasenért. Ezt mondta Aelin aznap, mikor elárulta tervét. Rowan tudta, hogy a lány minden lépése, minden fondorlata és számítása, minden titkos és kétségbeesett játszmája erre ment ki...

Terrasenért. Értük. Egy jobb világért.

Aelin Galathynius nem csak azért toborzott hadsereget, hogy Morath ellen harcoljon... Sarkából készült kifordítani a világot.

A lány akkor már tudta, ő nem vezetheti a csapatot. Mégis be akarta tartani a Darrow-nak tett ígéretét. Az életemre és családom nevére esküszöm, nem fordítok hátat Terrasennek úgy, ahogy te hagytál cserben engem.

És végül... Ha Chaol Westfall és Nesryn Faliq is szövetségeseket szerez a déli kontinensről...

Aedion végre felnézett rá, tágra nyílt szemében ugyanez a felismerés tükröződött.

Immár van esélyük, ami egyenesen a felesége, a társa jóvoltából esett az ölükbe. Pedig Aelin nem hitt benne, hogy érte jönnek.

– Galan?

Rowan kővé dermedt a dűnék felől érkező hang hallatán. Az aranyhajú nőalak a szerelme tökéletes hasonmása volt.

Aedion talpra ugrott, de Rowan megragadta a karját, mielőtt szólhatott volna. Lysandra ígéretéhez híven Aelin képében közeledett feléjük, széles vigyorral az arcán.

Az a mosoly... Mintha tőrt szúrtak volna a férfi szívébe. Lysandra nagyon élethűen utánozta Aelin kissé gonoszkodó, de vidám mosolyát, mellyel kíméletlen sebet tudott ejteni. Minden mozdulata tökéletes volt, hiszen ő is ugyanabban a pokolban edződött, mint a lány, így Galan nem gyanakodott, Ilias sem, mikor az alakváltó rég nem látott barátként és szövetségeseként megkönnyebbülten üdvözölte.

Aedion reszketett Rowan mellett, de nem árulhatták el magukat.

Sem szövetségeseik, sem ellenségeik nem szerezhettek róla tudomást, hogy Mala halhatatlan tüzét ellopták. Rabul ejtették.

– Most merre tovább? – kérdezte Galan az unokatestvérét, legalábbis ő úgy hitte.

Lysandra ránézett, majd Aedionra. Sajnálatnak, bűntudatnak vagy kétségnek jelét sem mutatta.

– Észak felé. Terrasenbe.

Rowan gyomra görcsbe rándult, de Lysandra elkapta a pillantását.

– Herceg, neked még el kell hoznod valamit, mielőtt csatlakoznál hozzánk északon – szólt hozzá fesztelenül, magabiztosan.

Találd meg, találd meg, találd meg! – könyörgött némán az alakváltó.

Rowan csak bólintani tudott. Lysandra hálásan megszorította a kezét, udvarias, nyílt gesztusként, ahogy egy királynő búcsúzik hitvesétől.

– Jöjjetek! – lépett Galanhez és Iliashoz, abba az irányba terelve őket, ahol Ansel falfehéren, Enda pedig gondterhelten várakozott. – Néhány dolgot meg kell beszélnünk indulás előtt.

A szűk társaság újra egyedül maradt.

Aedion keze időnként ökölbe szorult, miközben az Aelin bőrébe bújt alakváltót nézte, aki a part felé vezette szövetségeseiket, ezáltal lehetőséget teremtve nekik, hogy nyugodtan beszélhessenek.

Egy hadsereg, mely eséllyel veheti fel a harcot Morath ellen.

Léptek közeledtek a homokban, Lorcan állt meg mellette.

– Veled tartok. Segítek visszaszerezni őt.

– Megtaláljuk – mondta Gavriel érdes hangon. Aedion végre elfordította pillantását Lysandráról, de egy szót sem szólt az apjához. Valójában azóta nem beszélt vele, mióta kikötöttek.

Elide sántikálva közelebb lépett, hangja épp olyan nyers volt, mint Gavrielé.

– Együtt megyünk.

Lorcan végigmérte Perranth úrnőjét, tudomást sem véve a megjegyzéséről.

– Fenrys is vele van. Ő tudni fogja, hogy érte megyünk, és megpróbál jeleket hagyni – mondta hunyorítva Rowannek.

Hacsak Maeve nem tartja bezárva a férfit. De Fenrys véresküt tett, és azóta minden egyes nap ezért küzd. Ha egyedül ő áll Cairn és Aelin között... Rowan gondolni sem akart Cairnre. Mindarra, amire eddig Maeve rávette, és amire még képes lehet a kedvéért. Nem, Fenrys azt nem hagyná! És Aelin sem.

Aelin sosem adja fel.

Rowan Aedion elé állt. A harcos végre nem követte szemével Lysandrát, hanem Rowanre figyelt. Megértette ki nem mondott szavait, és megmarkolta Orynth kardját.

– Északra megyek... Vele. Ellenőrzőm a csapatokat, hogy minden készen áll-e.

Rowan megszorította Aedion karját.

– Ki kell tartaniuk. Nyerj nekünk időt, testvér!

Aedion szeme szinte lángolt, ahogy karjuk összefonódott. Rowan tudta, mekkora áldozatot hoz ezzel. De ha a világ hisz Aelin visszatérésében, akkor egyik hadvezérének mellette a helye a frontvonalon. És mivel Aedion vezeti a Romlás légiót...

– Hozd őt vissza, herceg! – kérte Aedion elcsukló hangon. – Hozd haza Aelint!

Rowan állta harcostársa tekintetét, bólintott.

– Még találkozunk. Mindannyian.

Nem próbálta meggyőzni a herceget, hogy bocsásson meg az alakváltónak. Abban sem volt egészen biztos, hogyan magyarázza meg Aelin és Lysandra tervét. Hogy mi az *ő* szerepe mindebben.

Dorian előrelépett, de Manon felé pillantott, aki a tengert bámulta, mintha látná, hol rejtegeti Maeve a hajóját. Azzal a varázslattal, amivel Fenryst és Gavrielt is eltakarta a Koponya-öbölben, amivel seregeit láthatatlanná tette Eyllwe számára.

– A boszorkányok észak felé szállnak – szólalt meg Dorian. – Velük megyek. Megnézem, mit tehetek.

– Maradj velünk! – ajánlotta fel Rowan. – Kitaláljuk, mihez kezdjünk a kulcsokkal, a Zárral és az istenekkel, ezzel az egésszel.

Dorian megrázta a fejét.

– Ha Maeve nyomába eredsz, a kulcsokat távol kell tartanod. Ha ebben tudok segíteni, megtalálni a harmadikat... így nagyobb hasznomat veszed.

– Ez könnyen az életedbe kerülhet – vágott közbe Aedion. – Északon vérontás és csatatér vár ránk, de te ezerszer nagyobb veszéllyel nézel szembe. Egyenesen Morath karjaiba sétálsz. – Rowan éles pillantást vetett felé, de nem érdekelte. Aedion most pengeélen táncolt: a helyzet rendkívül kritikus volt, és bármikor végzetes fordulatot vehetett. Különösen miután Dorian segített elszakítani Aelint a többiektől.

Dorian ismét Manont nézte, a lány pedig halványan visszamosolygott rá. Arcvonásai ellágyultak, és megteltek élettel.

– Ha rajtam múlik, nem hal meg – mondta nekik a boszorkány, figyelve a reakciójukat. – Elmegyünk a crochan klánért, és egyesítjük erőinket.

Egy boszorkánysereg, mely képes szembeszállni a Vasfogú légióval.

Törékeny, halvány reménysugár járta át Rowant.

Manon csak egy gyors bólintással búcsúzott, és már indult is a meredek parton boszorkánytársai felé.

Rowan is jelzett Doriannek, hogy itt az idő. A király főhajtással válaszolt. Nem baráti gesztus volt ez, két király köszön így el egymástól.

Rowan emlékeztetni akarta, hogy ő csak a királynő hitvese, nem király. Aelin ugyan valóban feleségül ment hozzá, hogy törvényesen is megvédhesse Terrasent, és újjáépíthesse az országot. Hogy irányítsa a hadsereget, melyet a lány mindent feláldozva toborzott számukra.

– Ha végeztünk, Terrasenben találkozunk, Aedion – ígérte Adarlan királya. – Mikor *mindketten* visszatértek, Rowan, még lesz egy végső cél, amiért harcolnunk kell.

Aedion eltűnődött. Mérlegelte Dorian szavait, arckifejezését. Aztán mint hadvezér és herceg előrelépett, és megölelte a királyt. Gyors és kemény szorításától Dorian visszahőkölt, de Aedion gyászos tekintete addigra már megenyhült kissé. Aedion szó nélkül rápillantott a Damarisra, mely a hüvelyében pihent Dorian oldalán. Adarlan első és legnagyobb királyának a kardja. Aedion tudatosította magában a jelenlétét, és hogy ki viseli. Végül bólintott, inkább csak magának, mint bárki másnak. Dorian mégis főhajtással köszönte meg.

Aedion büszke léptekkel elindult a hajók irányába, szándékosan kikerülve az Aelin bőrébe bújt Lysandrát, aki próbált volna szót váltani vele.

– Te bízol a boszorkányokban? – kérdezte Rowan a királyt.

Bólintott.

– Két wyvernt adnak neked, hogy elvezessenek a kontinensig. Aztán újra csatlakoznak hozzánk, te pedig útnak indulsz... ahova menned kell.

Maeve bárhová elvihette a lányt, eltüntethette a hajót a világ túlsó felén.

– Köszönöm! – mondta Rowan Doriannek.

– Ne nekem köszönd – válaszolta amaz félmosollyal az arcán –, hanem Manonnak!

Ha ezt mind túlélik, ha visszakapja Aelint, meg fogja neki köszönni.

Megölelte Doriant, minden jót kívánt a királynak, és nézte, ahogy az elsétál a rá várakozó fehér hajú boszorkány felé.

Lysandra utasításokat adott Galannek és Iliasnak, hogyan juttassák el a kétszáz néma orgyilkost a wendlyni hajókra, Aedion pedig karba tett kézzel figyelt. Ansel Endymionnal társalgott elmélyülten, aki láthatólag nemigen tudta, mihez

kezdjen a vörös hajú, ravaszul mosolygó királynővel. Ansel viszont már alig várta, hogy elszabaduljon a pokol. Rowan azt kívánta, bárcsak több ideje lenne köszönetet mondani mindkettőjüknek, Endának és minden egyes unokatestvérének.

Minden készen állt, hogy nagy erőkkel nekivágjanak az útnak észak felé. Ahogy Aelin eltervezte. Nem pihenhetnek, nem várakozhatnak. Nincs vesztegetni való idejük.

A wyvernek kitárták szárnyaikat. Dorian felült Manon mögé a nyeregbe, és átölelte a derekát. A boszorkány mondott neki valamit, mire a király elmosolyodott. Igazán, szívből.

Dorian búcsút intett, és összerezzent, ahogy Abraxos az égbe emelkedett. Tíz másik wyvern követte őket.

Asterin, az aranyhajú boszorkány egy másik, karcsú, fekete hajú, zöld szemű, Briar nevű társával együtt vigyorogva várta Gavrielt, Lorcant és Elide-ot saját wyvernjük hátán, hogy a hajójukra vigyék őket, mellyel majd átkutatják a tengert.

Lorcan még utol akarta érni Elide-ot, aki Asterin wyvernje felé tartott, de a lány nem törődött vele. Egy pillantást sem vetett rá, miközben Asterin felhúzta őt a nyeregbe. Lorcan jól titkolta, de Rowan látta az évszázadok alatt megkeményedett vonások mögött a megrendülést.

Gavriel megfogta az aranyhajú boszorkány derekát, és csak halk káromkodása árulkodott nyugtalanságáról, miközben felemelkedtek. Mikor már mindannyian a levegőben voltak, Rowan felment a dűne tetejére, menet közben felkötve Goldryn ősi kardját a derekára.

Aelin ruhája még mindig ott vöröslött a vértócsa mellett, a homokban. Rowan biztos volt benne, hogy Cairn szándékosan hagyta ott. Lehajolt érte, és ujjával végigsimította a finom szövetet.

A boszorkányok már alig látszottak a horizonton; társai elérték a hajót, a többiek pedig készülődtek a csatára, tengerre bocsátották a flottát, melyet felesége gyűjtött össze nekik.

Rowan arcához emelte az inget, és beszívta a lány illatát. Érezte, ahogy a köztük lévő kötelék megrezdül.

Hagyta, hogy a szél magával sodorja a ruhadarabot a tenger felé, minél messzebb ettől a véráztatta, fájdalommal teli helytől.

Megtalállak.

Rowan nekirugaszkodott, felemelkedett az általa keltett sebes, vad szél hátán, jobb oldalán a tenger, balján a zöldes-szürke mocsár terült el. Gyorsan utolérte társait, akik már a part mentén repültek, a lány illatát és a kötelék rezdülését pedig jól eszébe véste.

Esküdni mert volna, hogy érezte azt a rezdülést, mint a parázs alatt szunnyadó tüzet.

Végül egy hatalmas, mennydörgő kiáltással Rowan Whitethorn Galathynius, Terrasen királynőjének hitvese útra kelt, hogy megtalálja a feleségét.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mindig nehéz szavakba önteni, mennyire hálás vagyok azoknak az embereknek, akik nemcsak fáradhatatlanul dolgoznak azon, hogy ez a könyv elkészüljön, de kitartó támogatásukra és barátságukra is számíthatok. Nem tudom, mihez kezdenék nélkülük, és mindennap hálát adok, hogy körülöttem vannak.

Férjem, Josh: Mikor a világ rég elpusztult, és már csak homokszemek leszünk a végtelen űrben, én akkor is szeretni foglak. Köszönöm, hogy megnevettettél, mikor mosolyogni sem volt erőm, hogy fogtad a kezem, mikor szükségem volt rád, hogy a legjobb barátom és biztos menedékem vagy. Te vagy a legnagyobb öröm az életemben, és ezer oldal sem lenne elég, hogy kifejezzem, mennyire szeretlek.

Annie: Mostanra azon sem csodálkoznék, ha megtanultál volna olvasni. Te is rengeteg örömet hozol az életembe, feltétlen szereteted és fáradhatatlan huncutságod segít abban, hogy sose érezzem magam egyedül munka közben. Szeretlek, kiskutyám!

Tamar Rydzinski: Attól a perctől kezdve, mikor évekkel ezelőtt felhívtál, hálás vagyok bölcsességedért, vagányságodért, zsenialitásodért. Idén pedig különösen hálás vagyok a barátságodért. Köszönöm, hogy minden körülmények között mellettem állsz! Szerencsés vagyok, hogy mindig ott vagy nekem.

Cat Onder: Veled dolgozni a karrierem igazi fénypontja. Szívből köszönöm okos meglátásaidat, melyekkel sikeressé teszed a könyveimet, és hogy olyan szórakoztatóvá tudod tenni ezt a munkát. Hihetetlenül büszke vagyok rá, hogy a szerkesztőm és a barátom vagy.

Margaret Miller: Köszönöm a segítséget és az iránymutatást, melyek segítségével az évek során oly sokat fejlődtem szakmailag. Nagyon hálás vagyok ezért.

Cassie Homer: Hol is kezdjem felsorolni a tőled kapott rengeteg segítséget? Fogalmam sincs, mihez kezdenék nélküled! Fantasztikus vagy!

A Bloomsbury és a CAA kiadók páratlanul nagyszerű csapata: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Jon Cassir, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Natalie Hamilton, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Emily Klopfer, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Linette Kim, Beth Eller, Kerry Johnson, Kelly de Groot, Ashley Poston, Lucy Mackay- Sim, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church, valamint az egész csapat, akik a külföldi jogok eladásával foglalkoznak. Megtiszteltetés veletek dolgozni. Nálatok nem is lehetne jobb kezekben a könyvem. Köszönet *mindenért!*

Szüleim: Köszönöm a rendíthetetlen szeretetet, és hogy már zavarba ejtően sok példányt őriztek a könyveimből. A férjem családja: Köszönöm, hogy vigyáztok Annie-re, amíg mi távol vagyunk, és hogy mindenben számíthatunk rátok. Csodálatosak vagytok, szeretlek titeket!

Louisse Ang, Sasha Alsberg, Vilma Gonzalez, Alice Fanchiang, Charlie Bowater, Nicola Wilksinson, Damaris Cardinali, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Kelly Grabowski, Jessica Reigle, Jamie Miller, Laura Ashforth, Steph Brown és a Maas Tizenhármak: Millió köszönet a kedvességetekért, a nagylelkűségetekért és a barátságotokért. Megtiszteltetés, hogy ismerhetlek titeket!

Végül olvasóimhoz szólok: Köszönöm a leveleket, műalkotásokat, tetoválásokat (!), zenéket, *mindent*! Elmondhatatlanul sokat jelentenek számomra, és rendkívül hálás vagyok nektek. Ilyenkor érzem, hogy megérte!

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

AZ ÜVEGTRÓN-SOROZAT

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN
Első kötet

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA
Második kötet

HEIR OF FIRE – A TŰZ ÖRÖKÖSE
Harmadik kötet

QUEEN OF SHADOWS – ÁRNYAK KIRÁLYNŐJE
Negyedik kötet

THE ASSASSIN'S BLADE – AZ ORGYILKOS PENGÉJE
Az Üvegtrón *előzményei*

TÜSKÉK ÉS RÓZSÁK UDVARA-SOROZAT

A COURT OF THORNS AND ROSES
Tüskék és rózsák udvara

A COURT OF MIST AND FURY
Köd és harag udvara